

TRILOGIA MISTICĂ

CARTEA ÎNTÂI

TRACI HARDING

GENA LUI ISIS

LEDA

TRACI HARDING

TRILOGIA MISTICĂ

CARTEA ÎNTÂI

GENA LUI ISIS

Traducere din limba engleză şi note de

LIGIA CARANFIL

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

ISBN 978-973-102-255-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARDING, TRACI
Trilogia mistică / Traci Harding; trad.: Ligia Caranfil
– Bucureşti: Leda, 2010
3 vol.
ISBN 978-973-102-254-3
VoL I: Gena lui Isis. – ISBN 978-973-102-255-0

I. Caranfil, Ligia (trad.)

82I.I I I (94)-31=I35.I

Soţului meu David
şi fiicei mele Sarah,
pentru tot sprijinul şi toată dragostea
cu care m-au înconjurat, pe tot parcursul
sarcinii mele şi al scrierii acestei cărţi,
şi
lui John, noul nostru sosit pe lume,
un bun venit în familie.

MULŢUMIRI

Nu-mi vine să cred că am ajuns la a zecea mea carte! Şi trebuie să semnalez, ca să rămână scris în istorie, că este cea mai bună lucrare a mea de până acum, din câte îmi spune inima. În ceea ce-i priveşte pe aceia dintre cititorii mei care au îndrăgit *The Ancient Future,* presimt că se vor îndrăgosti de această trilogie la fel ca mine. Ca întotdeauna, m-am bucurat de mult sprijin în scrierea acestei opere epice.

Pe frontul de acasă, aşa cum se arată şi în dedicaţie, soţul meu, David, şi fiica mea, Sarah, au fost minunaţi. N-aş fi putut termina această carte dacă ei n-ar fi făcut tot ceea ce le-a stat în putinţă ca să aibă grijă de confortul şi de sănătatea mea în cursul celor zece luni cât mi-a luat ca să o scriu, dintre care ultimele patru luni am fost gravidă şi irascibilă. Aşadar, mii de mulţumiri micii mele familii, pentru că m-a răbdat.

După cum vedeţi, coperţile acestei trilogii arată cu totul altfel decât cele ale trilogiilor mele mai vechi. Ţin să mulţumesc aici redacţiei artistice de la HarperCollins, mai ales lui Jenny Crigg. Trebuie să mulţumesc fotografilor noştri foarte talentaţi, Gary Campbell şi Dennis Montalbetti, cât şi minunatei lor echipe. Le mai mulţumesc şi machiorilor noştri, Zenga şi Matt, precum şi celor trei frumoase doamne ale căror chipuri apar pe coperţile originale ale *Trilogiei Mistice:* Aysha, Katania şi Maren.

Pe frontul cercetărilor, trebuie să le mulţumesc lui Chez şi lui John, pentru că mi-au recomandat lucrările lui Laurence Gardner, care s-au dovedit o inestimabilă sursă de inspiraţie pentru această poveste (a se vedea bibliografia de la sfârşitul volumului). Mii de mulţumiri acelei maestre a basmelor de groază, Kim Wilkins, minunat de talentată, pentru că mi-a oferit referinţe asupra Angliei şi Europei secolului al XIX-lea. Într-una dintre aceste zile, am să-ţi înapoiez cartea! De asemenea, mii de mulţumiri clarvăzătorului meu, Michael, care m-a făcut să-mi dau seama de faptul că această istorie este mult mai lungă decât mi-am imaginat-o iniţial.

Pe frontul profesional, această carte şi toate cele care au fost şi vor mai fi n-ar fi putut să apară fără sprijinul şi îndrumarea constantă a minunatului meu agent literar, Selwa Anthony, a

editoarei mele, Linda Funnell, a editoarei mele de la HarperCollins, Stephanie Smith, şi a redactorului meu personal, Susan Moran. Multe, multe mulţumiri, doamnelor, pentru că mi-aţi deschis calea!… Un colectiv mai bun nici că mi-aş fi putut dori!

Pe frontul publicităţii, recunoştinţa mea se îndreaptă către Fiona pentru faptul că-mi întreţine *website*-ul şi *message board*-ul, şi am toată admiraţia şi o mare recunoştinţă pentru membrii de la THC (Traci Harding Community). Într-adevăr, au făcut din această instituţie un sanctuar, o bază de susţinere fantastică, un lăcaş al cunoaşterii şi un izvor de noi idei pentru toţi cei care ne frecventează comunitatea. Pe această cale, ţin s-o felicit şi să-i arăt profunda mea apreciere lui Chez, pentru adaptarea buletinului meu informativ, organizarea unor nopţi tematice, pentru întreţinerea şi monitorizarea *site*-ului meu, Trazling, castelul virtual 3D, unde mulţi cititori devin cetăţeni activi, care contribuie regulat la lumea noastră fantastică, tridimensională. De asemenea, mii de mulţumiri lui Shilyn şi Lotus, proprietarii hanului din Trazling, unde clienţii se adună ca să converseze şi să petreacă împreună în mod regulat. Şi tuturor moderatorilor mei de pe *site*-ul Trazling le mulţumesc din inimă pentru timpul şi energia pe care le-au dăruit ca să facă din tărâmul nostru un refugiu reuşit şi senin, aşa cum şi este.

Totodată, aş dori să-mi exprim, în aceste rânduri, dragostea şi aprecierea faţă de toţi aceia care îmi acordă zi de zi sprijinul lor, cât de mic ar fi el… Faţă de mami şi tati, de Gillybean, de mămica şi tăticul Harding, Karen, Claire, Lisa, Mo şi Ken, Shane şi Wendy, fraţii mei, Steven şi Kyle, faţă de întreaga familie şi de prietenii mei. Vă mulţumesc că mi-aţi amintit pentru cine trăiesc şi muncesc.

LISTA PERSONAJELOR

Secolul XIX

Ashlee Granville, onorabila domnişoară Granville, *eroina principală*
Lordul Thomas Granville, baron de Suffolk, *tatăl lui Ashlee*
Lady Granville, baroană de Suffolk (Margaret), *mama lui Ashlee*
Lordul Eric Cavandish, *conte de Derby*
Lady Vanessa Cavandish, *contesă de Derby*
Susan, onorabila domnişoară Cavandish, *fiica contelui de Derby*
Lordul Simon Cavandish, *fiul contelui de Derby*
Sir Damian Cavandish, *fratele contelui de Derby*
Doamna Beatrice Winston (Bea), *dădaca lui Ashlee*
Dr. Rosen, *psihiatru*
Lady Charlotte, contesa văduvă Cavandish, *guvernanta lui Ashlee*
Lordul James Devere, *conte de Oxford*
Domnul Earnest Devere, *fratele mai mic al contelui de Oxford*
Domnişoara Catherine Devere, *sora contelui de Oxford*
Lordul Douglas Hamilton, *viconte de Herefordshire*
Clarissa Hamilton, *soţia decedată a vicontelui de Herefordshire*
Domnul Frederick Hamilton, *vărul vicontelui de Herefordshire*
Albray Devere, *spirit al Gnomilor Roşii*
Chiara, *ţigancă vrăjitoare decedată*
Christian Molier, *custodele Bibliotecii Arsenalului din Paris*[1]
Cingar Choron, *ţigan proscris*
Chavi Choron, *nepoata de bunică a Chiarei*
Rumer Choron, *sora lui Cingar*
Gaston de Guise, *duce de Orléans*
Jessenia, *mireasă ţigancă*
Danior Terkari, *bandit mascat*
Falcone Bellacino (căpitanul Falco), *marinar italian*
Lordul Malory, *Mare Maestru al Ordinului Cavaleresc al Sangrealului*
Domnul Banks, *consulul englez la Alexandria*

---

[1] Astăzi este parte integrantă a Bibliotecii Naţionale a Franţei, fiind cel mai important depozit de manuscrise medievale cu specific ocult de pe teritoriul francez.

Secolul XXI
Mia Montrose, *specialistă în arheologie şi în limbi antice*
André Pierre, *arheolog francez*
James Conally (JC) şi Christian Molier, *Excavaţii C & N*
Tusca Resi, *secretara lui Molier*
Akbar, *călăuză pe muntele Sinai*
Kadar, *subordonat al lui Akbar*
Kamali, *subordonat al lui Akbar*
Matty, *pilot de elicopter*

Secolul XIII
Lillet du Lac, *păzitoare a Cheilor*
Lilitu du Lac, *sora lui Lillet*
Pierre-Roger Mirepoix, *lord de Montségur*[2]
Guillaume de Lahille, *prim cavaler*[3]
Bernard de Saint-Martin, *prim cavaler*[4]
Guillaume de Balaguire, prim cavaler[5]
Jean Rey, *mesager*[6]
Hugues des Archis, *omul regelui*[7]
Pierre Amiel, arhiepiscop de Narbonne, *reprezentant al Inchiziţiei*[8]
Marie de Saint-Clair, *Mare Maestru al Sionului*[9]
Pierre de Saint-Martin, *păzitor al credincioşilor catari*
Albray Devere, *Cavaler al Sionului*

---

[2] Născut în jurul anului 1185, fiul lui Pierre-Roger cel Bătrân, seniorul localităţii Mirepoix, condamnat de Inchiziţie încă din 1237 pentru simpatiile lui catare, unul dintre puţinii care au scăpat cu viaţă din acel asediu.
[3] Personaj real, atestat istoric, cavaler deposedat din Laurac, unul dintre liderii masacrului inchizitorilor în Avignonet; se afla la Montségur încă din 1240.
[4] Personaj real, atestat istoric, cavaler deposedat din Laurac, unul dintre liderii masacrului din Avignonet, ars pe rug după asediul de la Montségur.
[5] Personaj real, atestat istoric, unul dintre liderii din masacrul de la Avignonet.
[6] Personaj real, atestat istoric, unul dintre cei care au ars pe rug după asediul de la Montségur.
[7] Personaj atestat istoric, seneşalul regelui de Carcassone, numit la conducerea armatei cruciaţilor.
[8] Petrus Amelus, arhiepiscop de Narbonne, atestat istoric.
[9] Presupusă descendentă a baronului de Roslin, din Scoţia, Henry de Saint-Clair, a doua soţie a lui Jean de Gisors şi al doilea Mare Maestru al Prioriei Sionului.

PROLOG

DIN JURNALELE POST-SINAI ALE LUI LADY ASHLEE GRANVILLE-DEVERE

Cei care m-au cunoscut în cursul vieţii v-ar zice că m-am născut în 1817, în zorii epocii motoarelor cu aburi.

Ca unică fiică a baronului de Suffolk, onorabilul lord Granville, aţi crede că n-aş avea de ce mă plânge în privinţa primilor ani ai copilăriei mele. Să mă fi născut conformista pe care şi-au dorit-o părinţii mei, n-aş fi avut niciun necaz cu ei şi nu i-aş fi făcut nicicând „de ruşine”, aşa cum s-a întâmplat. Să fi fost fiul şi moştenitorul numelui pe care şi l-a dorit tata, tot aş fi fost la cuţite cu el, iar numele meu ar fi fost tot Ashlee Granville, doar că prenumele s-ar fi terminat într-un „y”. Îndrăznesc să spun că tare mi-ar fi plăcut libertatea cuvântului acordată în virtutea sexului masculin, dar chiar şi aşa, percepţiile şi părerile mele tot ar fi fost ignorate.

Căci ceea ce credeam odinioară a fi fost dezacordul tatălui meu ştiu acum că erau doar frica şi vinovăţia lui, de care nu s-ar fi eliberat prin niciun mijloc de convingere.

N-a fost vina mea că m-am născut cu darul de a vedea cele nevăzute în toţi şi în toate. Mai mult, a fost o condiţie preliminară a educaţiei mele să nu-i sufăr pe bigoţi, pe mincinoşi, pe şarlatani şi pe ipocriţi. Cine ar putea sta cu mâinile în sân, privind senin cum asemenea creaturi îi duc de nas pe oamenii cumsecade, distrându-se pe seama lor? În niciun caz eu. Lăsaţi-mă să mă explic.

Încă din fragedă pruncie, credeam că oricine s-ar putea acorda la gândurile nerostite ale celor din jurul lui şi la efectele lor asupra obiectelor cu care venea în contact, astfel încât tot ce se spunea şi se făcea în decursul orelor diurne mi se părea o şarada comică de dragul plăcerii. Gândeai un anumit lucru, după care spuneai exact ceea ce oricine altcineva dorea să audă de la tine, chiar dacă asta însemna să-ţi trădezi propria judecată. Dacă toţi puteau să audă ceea ce gândeai cu adevărat, atunci de ce să nu o spui cu glas tare? De fapt, de ce să te oboseşti să mai vorbeşti? Încercările mele de a rectifica această activitate prostească se terminau întotdeauna cu multe oftaturi, cu certuri între adulţi, cu faptul că mă trimiteau în camera mea, cu lacrimi, de obicei ale mele. Am învăţat că

şarada verbală de fiecare zi a minciunilor reuşea să păstreze pacea între oameni, aşadar am ajuns şi eu să mă deprind cu acest joc, pentru a-i împăca şi a le face plăcere celor mai în vârstă decât mine.

Din fericire, exista o singură persoană pe lume care ţinea cu adevărat la mine şi îmi slujea interesele din toată inima, iar această santinelă era dădaca mea, Bea, prescurtare de la „Beatrice”. A fost prima care şi-a dat seama că aveam un har ce venea dintr-altă lume, pentru care, cu numai un secol în urmă, aş fi fost arsă ca vrăjitoare. Bea nu era o femeie cu educaţie aleasă, însă era destul de isteaţă ca să mă înveţe să-mi păstrez observaţiile pentru mine. Să fi fost talentele mele limitate la o singură abilitate, mi-ar fi fost posibil să-mi ascund harul parapsihologic. Dar, aşa cum v-ar zice orice medium bun, fenomenele paranormale se manifestă în nenumărate forme şi în cele mai neaşteptate momente. Cum ar putea un copil să aleagă între ceea ce este normal şi ceea ce nu este normal, de vreme ce, pentru el, fiecare experienţă este nouă şi extraordinară?

Pe cât pot să-mi aduc aminte, tot ceea ce mi-am dorit vreodată în viaţă a fost să explorez. Până când am învăţat să citesc, ba chiar să stau pe un scaun destul de mult încât să ascult până la capăt o poveste, toate păţaniile mele s-au petrecut în marile curţi ale proprietăţilor noastre. Tatăl meu avea mai multe, iar noi ne mutam dintr-una într-alta, în anotimpul potrivit, aşa cum era obiceiul celor din vârful scării sociale. Adoram vieţuitoarele naturii: neobişnuitele fiinţe care vegheau asupra pământului, ca şi celelalte care se hrăneau şi îşi duceau traiul pe suprafaţa lui. Majoritatea semenilor mei credeau că primele nu erau decât personaje fabuloase, căci de câte ori le vorbeam adulţilor despre ele, primeam surâsuri vagi şi o mângâiere pe creştet. Am descoperit mai târziu că mama mea, presupunând că Bea îmi umplea capul cu basme, se răstea adesea la ea pe acest subiect. Bea nu i-a divulgat niciodată că adevăratul izvor al inspiraţiei mele era propria-mi percepţie.

Eram conştientă de faptul că un mare număr de duhuri fără trup locuiau pe proprietăţile noastre, atât în conace cât şi în dependinţele lor. M-am decis să le ignor, întrucât erau, în principal, spirite amare şi nu-mi păreau o companie prea plăcută. Puteam discerne cu uşurinţă morţii, umbre cărora le

lipsea coloratul corp de lumină din centrul fiecărei fiinţe.

„Umbre” este un termen pe care l-am folosit mai târziu în viaţă când mă refeream la majoritatea stafiilor, căci nu erau altceva decât simple umbre ale sufletelor lor, reziduul nedorit şi inutil lăsat în urma sa de spirit după ce se urca în sfere mai înalte. Acest termen constituie, într-adevăr, o denumire mai potrivită pentru acest tip de entităţi.

În decursul anilor mei de formare, am învăţat cum să interpretez cu mai multă acurateţe culorile pe care oamenii le emiteau prin corpul lor de lumină, dar anumite presupoziţii mi-au venit în mod firesc, încă din primii mei ani de viaţă, cum ar fi să mă feresc de oamenii cu pete mari de întuneric. Şi să nu mă apropii de tata decât atunci când corpul lui de lumină se dilata, ceea ce însemna că era în toane bune.

Când o persoană individuală genera cantităţi apreciabile de energie din centrii de lumină ai formei subtile, corpul de lumină creştea, devenea mai puţin dens şi mai plin de lumină. Corpul de lumină ajungea să se hrănească cu energie, să sporească în energie şi să facă schimb de energie cu orice altă vieţuitoare cu care venea în contact, prin forma lui dilatată. Dar atunci când o persoană individuală era secată de energia vitală, corpul său de lumină se retrăgea în jurul trupului său ca să formeze un fel de scut, până când se reîncărca şi putea iar să contribuie cu energie la lumea din jurul său.

Nu scăpase observaţiei părinţilor mei că aveam o îndemânare nefirească de a găsi obiecte pierdute şi că puteam prezice evenimente, precum schimbările de vreme, oaspeţii neaşteptaţi şi aşa mai departe. Acest aspect al firii mele era pe larg acceptat de toată lumea din casă şi era lăudat de părinţii mei, întrucât li se părea inofensiv, până în vara anului 1825, chiar înainte de ziua în care împlineam opt ani.

PARTEA ÎNTÂI

ASHLEE
SECOLUL AL XIX-LEA
ANGLIA

LECŢIA 1
COPILĂRIE

DIN JURNALELE DE COPILĂ ALE DOMNIŞOAREI ASHLEE GRANVILLE

Contele de Derby, sau lordul Cavandish, care studiase la Universitatea Oxford împreună cu tatăl meu, era oaspetele nostru la întoarcerea sa din Europa, în drum spre reşedinţa lui din Derby. Soţia lui, lady Cavandish, contesă de Derby, îl însoţea.

Sosiseră după-amiaza şi, cu toate că se lăsa seara, oaspeţii noştri nu reuşeau să se destindă. Lordul Cavandish îşi pierduse darul pe care i-l dăduse tatăl lui pe patul de moarte, un ceas de buzunar. Lordul nu era deloc în apele lui, încercând să-şi imagineze unde ar fi putut rătăci ceasul, ori dacă şi când i-ar fi putut fi furat.

Supărat în sinea lui că grijile asociatului său îi distrăgeau atenţia de la importantele lor dezbateri pe teme naţionaliste, tata trimise slujitorii să mă aducă din odaia copiilor.

— Ea parc-ar avea un al şaselea simţ, l-am auzit grăind pe tata, pe când coboram în sala de primire, iar tonul jovial cu care vorbea trezi mândria în mine.

Rareori i se întâmpla sa mă pomenească vreodată, cu atât mai puţin să se laude cu harurile mele neobişnuite.

— Întrucât acest… simţ *suplimentar* al fiicei mele este ceva extraordinar, încercăm să-l ţinem numai pentru noi, înţelegi? Totuşi, de vreme ce pare a fi singurul procedeu care ţi-ar putea descreţi fruntea, îmi pun nădejdea în tine că vei păstra secretul celor ce se vor petrece.

— Dragul meu lord Suffolk, nici nu mai încape discuţie! îl asigură pe tata lordul Cavandish.

Întrucât casa noastră din Suffolk era reşedinţa care îi conferea rangul de baron de Granville, oamenii i se adresau tatălui meu în conversaţie cu titlul de „lord Suffolk”, iar mamei mele, cu cel de „lady Suffolk”, ceea ce era valabil şi pentru lordul Cavandish, pe care îl numeau în discuţii „lord Derby”, de vreme ce reşedinţa sa din Derby îi aducea titlul de conte. Doar într-o scrisoare sau o invitaţie scrisă, lordul şi lady Cavandish ar fi fost menţionaţi drept „conte”, respectiv „contesă de Derby”. La fel, un baron şi soţia lui nu erau numiţi niciodată

„baron” şi „baroană” de egalii sau superiorii lor, ci întotdeauna ca „lord” şi „lady”, în oricare comitat ar fi fost situată reşedinţa ce le-ar fi conferit titlul. Cineva putea să fie conte într-un comitat şi baron într-altul, de unde titlul inferior şi reşedinţa respectivă ar fi fost moştenită de primul născut, până în momentul în care moştenea titlul mai înalt de conte şi îl trecea, la rândul lui, pe cel mai puţin însemnat de baron primului său născut.

— Chiar crezi că fiica ta va fi în stare să-mi localizeze comoara? dori să ştie contele curios, pe un ton în care se citea o speranţă disperată.

— Aş putea să pun rămăşag, îi garantă tatăl meu, şi ştii prea bine că nu sunt un parior.

Bea bătu la uşa bibliotecii personale a tatălui meu şi, când el îi răspunse cu un „Intră!”, doica mă îndemnă să o fac, cu un semn aprobator din cap. Pe când făceam cunoştinţă cu contele de Derby, am dedus că arăta mai fericit pe dinafară decât pe dinăuntru.

Corpul de lumină al lordului era înnegurat, mai ales în jurul inimii, şi, cu toate acestea, simţeam că nu era un om rău, mai mult un torturat decât un torţionar. Apoi am remarcat ceea ce părea să fie un cuţit întunecat, fantomatic, trecându-i prin spate şi străpungându-i inima. Nu mai văzusem aşa ceva până atunci şi îmi dădea impresia că era ceva foarte dureros. Totuşi, nu părea să fie conştient de acel lucru şi m-am abţinut să dau glas observaţiei mele.

— Dragul meu lord Derby a pierdut un obiect care pentru el este foarte preţios, Ashlee!

Am observat că tata nu menţionase numele obiectului, ceea ce-mi oferi ocazia să o fac pe grozava. Răspunsul era prea uşor, căci se afla pe primul plan în mintea bărbatului.

— Un ceas, am zis, iar zâmbetul lordului se lăţi a neîncredere.

El bănuia că aş fi putut să le ascult la uşă schimbul de cuvinte. Şi tata zâmbea:

— Crezi că ai putea să ne spui ce s-a întâmplat cu acel obiect?

Am făcut un semn afirmativ din cap.

— Aş putea să-mi bag mâna în buzunarul de unde a dispărut ceasul? am întrebat.

Bucuros să-mi facă această plăcere, lordul îşi deschise larg partea stângă a redingotei sale de un albastru-închis, dând la iveală jiletca din mătase aurie. Totuşi, spre deosebire de majoritatea celor dreptaci care, într-adevăr, îşi ţineau ceasurile în buzunarul din stânga, lordul Cavandish era stângaci şi am simţit acest lucru. Când spun că l-am simţit, înţeleg faptul că vocea mea lăuntrică mă alerta în legătură cu acea înşelătorie şi am acţionat conform informaţiilor primite. Cunoaşterea mea lăuntrică nu m-a dezamăgit niciodată.

N-a trebuit să-mi ridic privirea ca să ştiu că lordul Cavandish îi arunca tatălui meu o căutătură tulburată, în vreme ce mâna mea scotocea buzunarul din dreapta al jiletcii. Am perceput o imagine aievea a ceasului, aşa cum stătuse cuibărit în acel buzunar, şi m-am cutremurat, scuturată în mod inexplicabil de un fior rece, ca de moarte, chit că seara era caldă.

Contele de Derby trebuie să fi aţipit în trăsură la un moment dat, pe când ceasul i se răsucise şi îi alunecase afară din buzunar, prin redingotă. Când se ridicase în picioare ca să coboare din trăsură, ceasul căzuse pe scaunul trăsurii şi de acolo alunecase mai departe, într-o gaură din lemnărie.

M-am trezit din scurta mea transă şi mi-am scos mâna din buzunarul nobilului.

— Cred că ceasul se mai află încă în trăsura dumneavoastră, lord Derby.

— Dar am pus să se caute în trăsură, ripostă el, considerând că optasem pentru concluzia cea mai uşoară şi mai logică.

— Să pun să ţi se tragă trăsura în faţa casei? se oferi tata.

— Nu văd ce aş avea de pierdut dacă m-aş mai uita o dată prin ea, consimţi lordul Cavandish, ca să-i facă pe plac amfitrionului său.

În clipa în care trăsura fu adusă pe aleea din faţă a conacului, mama şi cu lady Cavandish ni se alăturară. Bea urmărea totul în tăcere din pragul uşii din faţă.

— Dă-i drumul, copilă, îmi permise tata să scot obiectul din trăsură.

Am coborât în fugă scările şi am fost ajutată de către vizitiu să urc în trăsură. M-am îndreptat spre locul aşezat în direcţia mersului, unde dispăruse ceasul, şi mi-am strecurat mânuţa în

crăpătura dintre scaunul căptuşit şi spătar. Degetele mele scotociră fiecare ungher şi interstiţiu din crăpătură, până când dibuiră obiectul dispărut, care se strecurase în colţul cel mai îndepărtat, aşa încât cineva cu un braţ mai gros n-ar fi putut ajunge până la el.

— Iată-l! am arătat ceasul cu un gest de triumf, pe când ieşeam din trăsură.

Îndată, am remarcat prezenţa unui alt gentleman printre cei care mă felicitau pentru succesul meu. El nu făcea parte dintre cei vii, căci nu era nicio culoare în corpul său de lumină. De fapt, puterea lui de a vieţui se concentrase în zona capului, iar restul fiinţei sale nu era decât o umbră, la fel ca cele care ne bântuiau reşedinţele. Se părea că spiritul său era târât în jos de greşelile vieţii lui pe pământ, care-l împiedicau să meargă înainte. De aceea, acea manifestare era o stafie în adevăratul sens al cuvântului. Expresia mea de şoc nu trecu neobservată.

— Ce ai, copilă? mă iscodi tata cu nerăbdare.

Nu-ţi fie teamă, vorbi fantoma, înveşmântată frumos într-un costum uşor demodat. *Fratele meu,* arătă el spre lordul Cavandish, *este într-o mare primejdie, iar tu eşti singura persoană care mă mai poate ajuta să-l previn la timp.*

— Răspunde-mi, Ashlee! îmi porunci tata, făcându-mă să-mi întorc, brusc, ochii împietriţi la el.

— Iartă-mă, tăticule! am murmurat eu, ştiind că nu dorea deloc să mă vait în faţa nepreţuiţilor săi musafiri.

M-am uitat iar la stafia care cobora scările dinaintea mea.

Spune-i adevărul domnişoară Granville. Va fi în avantajul tău, îţi promit.

Dar ştiam, din experienţe anterioare, că n-ar fi fost deloc în avantajul meu. Adevărul nu făcea asta niciodată.

Vieţile fratelui meu şi ale familiei sale se află în mâinile tale, îmi atrase atenţia fantoma. *Îmi pare rău să las o asemenea povară pe umerii tăi mititei, dar eşti singurul canal ce-mi mai rămâne deschis…*

— Ashlee! se răsti tata, care ajunsese la capătul răbdării.

— Văd o fantomă, tăticule, m-am bâlbâit eu, care îmi tot spune că este fratele lordului Derby, c-a venit să ne avertizeze că familia lor e-n primejdie.

— Poftim? gemură contele şi soţia lui, în timp ce uimirea plină de supărare a tatălui meu nu contenea să sporească,

precum un bulgăre de zăpadă în rostogolirea lui, lăsându-l fără cuvinte.

Lordul Cavandish îşi veni iute în fire:

— Este adevărat. Fratele meu a răposat... A murit în circumstanţe foarte suspecte.

Toată lumea rămase surprinsă de faptul că lordul Cavandish îmi arăta interes, avea răbdare cu mine, ba încă, mai uluitor, îmi acorda încredere.

— Gândul că fratele meu n-a venit la mine ca să-l ajut înainte ca situaţia să devină atât de disperată încât să-şi ia singur viaţa a fost ca un pumnal înfipt în inimă!

Toată lumea oftă într-un singur glas, cu excepţia fantomei şi a mea.

— Domnule Cavandish, ţi-ai ieşit din minţi? îl întrebă soţia lui.

Era evident că îşi dăduseră toată silinţa să păstreze secretul sinuciderii.

— Nu se cuvine să discuţi asemenea subiecte cu o copiliţă!

Asta era vina primului născut, moştenitorul unui titlu de conte. Fratele mai mic se alesese cu prea puţin în comparaţie cu el, iar lordul Cavandish nu putea să nu se simtă parţial responsabil pentru sfârşitul tragic al fratelui său. Atinsesem un nerv sensibil, iar lordul nu-şi mai putu stăpâni sentimentul de vinovăţie. Până şi el se arătă surprins de propria lui reacţie.

— Văd pumnalul din inima dumneavoastră, domnul meu, l-am apărat cu dibăcie pe conte, la fel cum mă apărase şi el pe mine. Înţeleg că nu există linişte într-o inimă bună ce şi-ar merita cu prisosinţă pacea.

Toţi ochii se întoarseră spre mine. Tata m-ar fi luat imediat de urechi, dar i se păru mai potrivit să-şi ceară scuze faţă de lordul Cavandish, mai întâi. Acesta nu-i dărui niciun pic din atenţia ce rămăsese concentrată asupra mea.

— Cum reuşiţi să vedeţi toate aceste lucruri, domnişoară Granville?

Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Fantoma îşi puse un genunchi în faţa mea, ca să-mi ceară voie. Am consimţit cu un semn din cap, nedându-mi seama la ce anume cădeam de acord. Am simţit un curent de aer rece, tăios, ce-mi amintea de fiorul încercat de mine atunci când căutasem prima oară locul în care se aflase ceasul. Se prea

putea ca acest spectru să fi provocat cu intenţie dispariţia ceasului, special ca să-l găsesc tocmai eu.

Ce a mai urmat în acea seară îmi pot aminti numai din cele povestite mie de Bea.

— Nu te simţi vinovat, Eric, l-am sfătuit semeaţă pe contele de Derby, iar vocea profundă, masculină, ce-mi ieşea din gură şocă pe toată lumea. Nu mi-am luat singur viaţa, ci mi-a fost luată.

— Damian? recunoscu înmărmurit lordul Cavandish vocea propriului frate, prinzând-o în braţe pe lady Cavandish, leşinată.

Părinţii mei erau prea năuci ca să mai gândească raţional şi nimeni nu mai îndrăzni să facă nicio mişcare, în timp ce lordul Cavandish continuă cu întrebările sale.

— Ai fost ucis, dragă frate? De cine?

— Numele ei este domnişoara Eleonora Parks.

— O femeie? se miră tatăl meu la auzul sexului asasinului.

— O femeie cu mai mulţi fraţi, răspunse Damian.

— Avem o guvernantă care se numeşte domnişoara Eleonora Parks, mărturisi contele, arătând puţină panică.

— Ei bine, domnişoarei Parks ar trebui să i se spună doamnă, explică Damian, dar nu pretinde aşa ceva, ca să ascundă faptul că fiul ei este bastardul unui nobil.

Acum lordul Cavandish se făcu palid la faţă.

— Ce spui tu, Damian?

— Am profitat de domnişoara Parks o dată, iar ea, la rândul ei, s-a răzbunat pe mine!

— O! Doamne Dumnezeule! îşi făcu mama cruce şi se retrase în casă, nemaidorind să audă.

— Sunt nevoit să te cred, Damian, îl asigură lordul Cavandish, îngrozit. Ticăloşia ta n-a avut limite?

— Mă tem că nu, dragă frate, pentru că domnişoara Parks mi-a făcut felul, ripostă Damian cu răutate. M-a prins în capcană şi m-a chinuit, până când i-am recunoscut plodul despre care ea pretindea că-i al meu. M-a silit s-o iau de nevastă, după care a pus să fiu spânzurat!

— O! Doamne! gemu lordul Cavandish, în vreme ce se dădea cu un pas înapoi.

Cadavrul lui Damian fusese găsit atârnând de grinzile unei camere dintr-un hotel ieftin.

— Acum doar o mână de suflete mai stau în calea dobândirii întregii proprietăţi Cavandish de către ea şi fiul ei! Ştiu că ţi-am pricinuit numai necazuri cât am fost în viaţă, Eric. N-am putut suporta că eram al doilea născut şi n-am făcut nimic ca să-mi îmbunez soarta. Totuşi, tu şi ai tăi nu meritaţi să muriţi de mâna *acelei* femei. Copiilor voştri deja le este şubrezită sănătatea din cauza otrăvurilor ei… Vă rog, *duceţi-vă acasă imediat!* Înainte să fie prea târziu pentru urmaşii voştri…

În ciuda asigurărilor tatălui meu că era foarte posibil ca eu să nu fiu sănătoasă şi, cu siguranţă, deliram, lordul Cavandish împreună cu soţia lui ne părăsiră în cea mai mare grabă. Tatăl meu abia aşteptase să se bucure de compania inteligentă a unui bărbat, iar micul avânt al fanteziei mele îl privase brusc de această plăcere. Ar fi trebuit să aibă atâta minte încât să nu-mi încurajeze fabulaţiile, urlă el în sinea lui, furibund. Să fie Ashlee posedată?

Thomas Granville nu era religios, deşi urma preceptele Bisericii Anglicane, aşa cum îi cerea rangul social. Era naţionalist şi un adept înfocat al ştiinţelor, tehnologiilor, economiei şi comerţului, iar toate acestea, din câte credea el, erau adesea stingherite în progresul lor de superstiţiile Bisericii! Fusese membru într-o frăţie secretă la un moment dat. Deşi aprecia relaţiile sociale la care putea avea acces prin intermediul unei asemenea societăţi secrete, găsise că riturile lor iniţiatice erau prea tipicare pentru gustul lui. În cursul incidentului care-l făcuse să abandoneze societatea, Thomas era foarte sigur că fusese drogat. Amintirea încă îi mai trezea fiori pe şira spinării, dar el o alunga în ungherele mai întunecate ale memoriei lui, ca să se poată gândi la chestiuni mai urgente.

Poate că Ashlee nu era sănătoasă la cap?

Asta era o idee pe care o putea accepta mai uşor. Fiica lui avea nevoie de un psihiatru, nu de un preot!

LECŢIA 2
NEBUNIE

O pace adâncă îmi învăluia fiinţa, în timp ce mă deşteptam din somnul meu profund. Nu doream să mă trezesc, căci în visul meu simţeam o prezenţă înţeleaptă şi iubitoare, cu care preferam să rămân. Conştiinţa şterse trăsăturile acelui personaj şi, odată cu scena care mă întâmpină la trezire, liniştea mea interioară îmi fu alungată, uitate fură mesajul şi existenţa acelei prietenoase prezenţe celeste.

Părinţii se aplecau deasupra mea. Mama îmi părea că se chinuieşte, frământându-şi mâinile cu nervozitate. Tatăl meu era mai încruntat ca niciodată, din câte-mi aminteam eu. Bea se afla la căpătâiul meu şi, deşi era limpede că dorea să-mi vorbească şi să mă întrebe cum mă simt, nu îndrăznea să mi se adreseze prima.

— M-ai făcut de ocară, fiică, îmi spuse tata, cu o voce mai calmă decât s-ar fi aşteptat cineva.

Era clar că trezisem în sinea lui o mare îngrijorare. Un petic uriaş, noroios, pe corpul său de lumină îi învăluia întreaga zonă a capului. Mai avea unul şi în dreptul inimii.

— Dar eu nu te învinuiesc pe tine, copilă. Întrucât cred că nu eşti în toate minţile, am chemat un doctor să te consulte.

Tata îmi arătă un bărbat bătrâior şi rotofei, care aştepta în picioare la marginea patului.

— Dumnealui este doctorul Rosen. Este specializat în tulburările psihologice ale copiilor.

Fiecare părticică din corpul de lumină al acestui om era întunecată, cu câteva puncte foarte negre. În jurul lui se aflau o mulţime de copilaşi morţi, fantome în toată puterea cuvântului. Bănuiam că avuseseră parte de o moarte rapidă, prematură şi traumatizantă, ajungând astfel să se prindă în capcana lumii fizice, neştiind că trecuseră în tărâmul nefiinţei, ori aveau vreun alt motiv grav ca să mai adaste pe lumea pământeană, bântuind acest om.

Îl numeam „Roza Neagră”, grăi un băiat în jur de doisprezece ani.

Nu-l lăsa să se apropie de tine, mă avertiză o fetiţă aproape de vârsta mea. *Interesul lui real în copii e contrar firii*...

E mai interesat de părţile tale intime decât de mintea ta, mă informă un alt flăcău ceva mai în vârstă, care, într-adevăr, părea cu minţile rătăcite. *Înţelegi ce vreau să-ţi zic?* îmi făcu el cu ochiul.

Am gemut şi am început să tremur. Nu pricepeam unde bătea şi nici nu voiam să ştiu.

— Haide, n-ai de ce să te temi, mă potoli tata. E spre binele tău. Nu vrem decât să te vindeci de boala pe care o ai, indiferent care ar fi aceea.

Aşa zic toţi, mai adăugă un flăcău înfricoşător de lucid. *Şi odată ce Roza Neagră o să te pronunţe bolnavă la cap, n-o să mai aibă niciun sens să le spui lor de ce-i el în stare cu adevărat, fiin'că eşti NEBUNĂ!*

Are la dispoziţie toate formele de oprelişti, îmi povesti o fetiţă mai mărişoară, în primii ani ai pubertăţii. *Şi dacă-i opui rezistenţă sau îi faci necazuri, atunci…*

Dintr-odată îşi smuci capul într-o parte, lăsându-l să atârne pe umeri, ca un animal gâtuit! M-am pornit să ţip şi am continuat să ţip, în vreme ce fiecare copil repeta pe rând mişcarea violentă, prin care mi se sugera ruperea gâturilor lor.

— Lăsaţi-o în seama mea, îi povăţui liniştit doctorul, drept pentru care am început să urlu şi mai tare, agăţându-mă cu putere de Bea.

— Nu! Bea, nu mă lăsa, nu mă lăsa cu el. Este *cel mai întunecat dintre toţi.*

Bea ştia ce voia să însemne asta. Deşi în mod normal s-ar fi supus poruncii tatălui meu de a mă părăsi, hotărârea ei se întări ca piatra.

— Îmi cer iertare, domnule, dar cred că domnişoara Granville are nevoie de cineva care s-o liniştească pe parcursul vizitei medicale…

— Doctorul Rosen ne cere să *plecăm,* doamnă Winston, îi vorbi tata pe un ton de avertizare. El are recomandări favorabile de la persoane foarte înalte, pot să vă asigur.

Sigur! Ca să le scape de copiii-problemă! comentă unul dintre tinerii ştrengari, spre amuzamentul morbid al celorlalţi, în vreme ce capetele lor îşi reluau poziţia normală.

— Şi de ce ar trebui neapărat să vadă copila singură şi într-o stare de tulburare?

Bea îi aruncă doctorului o privire acuzatoare.

— Pentru că un copil se va purta şi va reacţiona diferit cu persoane familiare în jur, persoane care, probabil, îi susţin halucinaţiile. Şi când eu examinez un mic pacient, orice adult de faţă va fi tentat să dea răspunsuri în locul copilului, ceea ce l-ar putea influenţa. Mai trebuie să continui?

Bea nu ştia nimic despre psihologie. Îşi dădu seama că risca să fie dată afară în cazul în care ar fi continuat să protesteze. Totuşi, dacă aveau de gând să mă ia şi să mă închidă undeva, atunci şi-ar fi pierdut oricum poziţia.

— Îmi cer iertare, domnule, dar este treaba mea să mă ocup de binele fiicei dumneavoastră şi nu pot pricepe cum, tulburând-o şi mai tare, i-ar ajuta condiţiei ei fragile. Vă rog să-mi permiteţi…

— *Doamnă Winston!*

Vocea tatălui meu cobora şi mai mult atunci când se supăra cu adevărat.

— Nu vreau ca fata mea să mai fie cocoloşită. Iată de ce a ajuns în starea asta!

L-am văzut pe tata concediind servitori pentru abateri mult mai mici decât aceea şi, ca să îndepărtez riscul de a o pierde pe Bea, m-am potolit.

— Doar m-am speriat, i-am anunţat, încercând să-mi reglez respiraţia, deşi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. O să fiu bine, am asigurat-o pe Bea. Îmi pare rău că te-am supărat, tăticule.

— Aşa parcă te-aş mai recunoaşte drept sânge din sângele meu.

Se însenină şi încruntarea îi pieri de pe chip. Am privit cum Bea, mama şi tata ieşeau din cameră. Un sentiment de spaimă îmi chinuia inima.

Găseşte o armă! mă îmboldi una dintre fetiţe.

Adevărul este arma mea!

M-am hotărât, în tăcere, cum să mă lupt cu doctorul cel întunecat.

Adevărul părea să rănească pe oricine altcineva, aşa că merita să fac o încercare.

— Acum, domnişoară Granville…

Doctorul se apropie, cu gând să se aşeze lângă mine pe pat, drept pentru care i-am arătat cu degetul un scaun. Rânjind, se supuse, întrucât îl ameninţam că, dacă nu o făcea, aveam să mă

retrag la celălalt capăt al patului larg, cu baldachinul susţinut de patru stâlpi.

— De ce o fetiţă aşa de dulce ca tine este captivată de morţi? Hmmm!

— Şi de ce copilaşii morţi sunt aşa de captivaţi de *dumneata,* doctore?

Întrebarea cu care i-am răspuns îl înfioră puţin, căci punctele lui negre fremătară şi se întunecară şi mai tare, chit că n-aş fi crezut că acest lucru era posibil.

— Îmi mai pierd din pacienţi uneori, ca orice alt doctor, iar pacienţii mei sunt copilaşi ca tine.

Îmi vorbea pe un ton foarte calm şi arogant.

— Şi cum ajunge mai precis o boală psihică să se sfârşească într-un gât sucit? m-am încruntat eu, însufleţită în adâncul sufletului de propria-mi francheţe, ştiind prea bine că nu putea repeta acuzaţiile mele, de frică să nu atragă atenţia asupra acelor pacienţi ai lui care şi-au dat duhul.

— Acum nu te mai înţeleg, grăi el, însă căutătura îi trăda curiozitatea. Cred că eşti o fetiţă foarte bolnavă…

I-am întors-o:

— Nici pe jumătate cât dumneata, din câte bănuiesc.

Un lucru pe care îl învăţasem despre petele întunecate era acela că ele indicau locurile în care trupul avea o suferinţă. Dacă aceste tulburări nu se limpezeau, părţile organismului învăluite în ele începeau să se surpe, sub apăsare. Cele mai concentrate zone de întuneric în corpul de lumină al doctorului erau deasupra organelor lui genitale, a splinei, a inimii şi a frunţii.

— Mai bine ai face pace cu Creatorul, doctore, căci nu va dura mult şi vei ajunge chiar dumneata o stafie, i-am prezis eu cu o deplină siguranţă, iar când fantomatica ceată de ştrengari îmi aclamă cuvintele, am zâmbit.

Doctorul Rosen nu mai părea, acum, chiar atât de sigur pe el. De fapt, lăsa impresia că era din cale-afară de tulburat. Oare putea auzi uralele victimelor lui? Sau să-i fi trezit eu altceva în cuget?

— Este adevărat că sănătatea mi s-a cam şubrezit în ultima vreme, recunoscu el şi mă privi curios. Poţi să-mi spui câte ceva despre afecţiunile mele?

Nu glumea cu mine. Bănuia că eram înzestrată cu haruri

parapsihologice şi spera ca eu să ştiu vreun leac pentru suferinţele lui.

— Există un singur remediu pentru ce ai dumneata, am postulat, iar pe chipul lui am citit cum curiozitatea îi sporea, pe măsura anticipării, ca un bulgăre de zăpadă.

— Mă rog, care-i? mă îmboldi doctorul să i-l dezvălui. Dac-ai să-mi spui, sunt sigur că i-aş putea convinge pe părinţii tăi că micuţul tău caz de posedare n-ar fi decât o minoră disfuncţie cerebrală, vindecabilă cu o grămadă de dulciuri.

Nu-i spune. Lasă-l să crape! strigă cel mai mic dintre copii, un băiat în vârstă de numai cinci ani.

Celelalte victime se făcură ecoul dorinţei lui, de teamă ca nu cumva să le trădez, pentru a-mi scăpa propria piele.

— Dar este chiar foarte simplu, am început eu, cooperantă. Dacă-ţi doreşti vreun leac miraculos, trebuie să pui capăt actelor dumitale perverse împotriva copilaşilor.

Medicul, într-o stare de şoc, se ridică în picioare când auzi vorbele mele.

— Mărturiseşte-ţi păcatele în faţa părinţilor pe care i-ai înşelat şi imploră-i să se roage pentru sufletul dumitale putred.

Doctorul fumega, pe punctul de a răbufni.

— Înţeleg că ai mare nevoie să te ţin sub observaţie *personală,* începu el să mă ameninţe. Îi voi sfătui pe părinţii tăi să te interneze în ospiciu imediat! Într-o rezervă, desigur.

— Iar eu voi da nume, l-am ameninţat la rândul meu, în vreme ce copiii începeau să-mi spună numele lor: Julie Fergus, Malcolm Peterson, James St. Claire, Rachel Morrow…

— Pricep! Medicul îşi deschise geanta neagră. Atunci a venit momentul să-ţi iei doctoria.

Am fugit, dar m-a prins. M-am împotrivit să înghit poţiunea, dar doctorul Rosen era obişnuit să bage tranchilizante pe gâtul unui copilaş. Am scâncit în semn de înfrângere, pe măsură ce zeama cu gust infect îmi aluneca pe gâtlej, arzându-l. Am început să mă simt ameţită.

— O să ne distrăm de minune, tu şi cu mine, îmi declară doctorul, ţinându-mi feţişoara cu amândouă mâinile şi silindu-mă să mă uit în ochii lui. Eşti foarte dulce.

Felul în care mi-a spus-o mi-a făcut pielea de găină şi am scos un ţipăt când mi-a lins obrazul. Vocea mea, însă, îşi pierduse volumul.

L-am învinuit pe Damian Cavandish pentru năpasta ce mă lovise. Ştiusem că adevărul avea să-mi aducă numai necazuri, aşa a fost întotdeauna.

După trei zile, lordul Cavandish reveni la reşedinţa noastră de la ţară, în Suffolk. Fireşte, tatăl meu fu încântat să-şi revadă bunul prieten, până află de motivul reîntoarcerii sale. Contele o adusese cu el pe sora bunicii lui, Charlotte, care sosise din Franţa la conacul lordului, în Derbyshire, în aceeaşi zi în care lordul Cavandish se grăbise să se întoarcă acasă pentru a-mi verifica spusele.

Contesa văduvă Cavandish fusese cel mai preţuit medium din Londra la vremea ei. Trăise în străinătate de când soţul ei de-al doilea, lordul John Cavandish, conte de Derby, părăsise această lume cu vreo zece ani înainte.

Doamna îi explică tatălui meu că fratele lui Eric, Damian, notoriu pentru minciunile pe care le scornise în viaţa lui, înşira verzi şi uscate de când răposase – cel puţin aşa credea ea, că îi înşirase verzi şi uscate pentru a-și cosmetiza moartea plină de laşitate. Ea decisese să-l ignore, însă în ultimii ani apelurile lui Damian ca ea să ia măsuri deveniseră mai frecvente şi mai disperate. Contesa văduvă se înduplecase şi bătuse drumul până în Anglia, pentru a transmite prin viu grai avertizarea lui Damian în privinţa domnişoarei Parks.

— Aşadar, vezi, lord Suffolk, câtă dreptate a avut onorabila domnişoară Granville! spuse lordul Cavandish. Copiii mei se ofileau din pricina otrăvirii. Am descoperit actul de căsătorie de care vorbea fratele meu, iar domnişoara Parks, cunoscută şi ca doamna Cavandish, a mărturisit că l-a asasinat pe Damian, în schimbul înţelegerii noastre că îi vom scuti fiul de pedeapsă!

Tatăl meu nu ştiu ce să mai zică, însă a-mi nega în continuare harurile era mult mai uşor decât a admite că fenomene inexplicabile se petreceau chiar sub acoperişul lui, ori decât gândul de a face faţă micilor mele crize pentru tot restul vieţii sale!

— Fata mea nu e medium!

— Atunci cum îţi explici toate astea, lord Suffolk? îl iscodi contele, întrebându-se, la rândul lui, dacă nu cumva trecuse cu vederea vreo cauză mai raţională.

— Prin *alienare mintală,* se pronunţă tata foarte categoric. Şi

am pus-o sub supraveghere medicală.

Contesa văduvă Cavandish se albi la faţă ca o stafie şi mintea i se tulbură.

— Am internat-o într-un foarte bun…

— *Internată!*

Contele de Derby era oripilat.

— Pentru elucidarea misterului legat de fratele meu, pentru salvarea celor dragi mie şi a întregii mele familii, ai *internat acel înger binecuvântat!*

Tata nu-şi mai văzuse niciodată amicul atât de iritat. Lordul Cavandish era o persoană cu multă autoritate în Camera Lorzilor, care avea idealuri şi vederi similare cu cele ale tatei, aşadar nu dorea deloc să se certe cu contele în această chestiune.

— Am pus eu vreodată sub semnul întrebării ceea ce hotărăşti tu că este cel mai bine pentru copiii tăi? îşi apără tata decizia, deşi sentimentul de vină paternă faţă de măsura lui pripită începea să-l roadă în adâncul sufletului.

Poate nu aveam noi prea multe afinităţi, dar eram totuşi copila lui, iar el nu suporta gândul că nu făcuse ceea ce era cel mai bine pentru amândoi.

— Thomas, vorbi lordul Cavandish pe cel mai prietenesc ton, încercând să-i împărtăşească revelaţiile avute în ultimele zile. Tocmai ţi-am spus că habar n-aveam ce era cel mai bine pentru copiii mei. Am crezut că se aflau în cea mai binevoitoare grijă. Cu toate acestea, e limpede că am fost prea absorbit de propriile mele treburi ca să mai iau aminte la ceea ce era cu adevărat cel mai bine pentru familia mea. N-ar fi trebuit niciodată să-mi las copiii în mâinile unei persoane total străine de noi. Te rog, iartă-mi impertinenţa, vechiul meu prieten. Aş dori, doar, să tragi un oarece beneficiu din propria mea greşeală.

Tata fu cuprins de o spaimă profundă. Cuvintele contelui erau adevărate şi era clar că lordul Cavandish primise de la viaţă o lecţie foarte dureroasă, cu care tata abia urma să se confrunte – propriul egoism.

— Fiica dumitale se află într-o mare primejdie, îl anunţă lady Cavandish, neliniştea făcând ca tonul ei calm să se tulbure uşor.

Tata se abţinu cu greu să nu-şi dea ochii peste cap, când ea

mai adăugă:

— O prezenţă foarte întunecată o ţine în stăpânirea ei pe frumoasa dumitale fiică, din cauza neprecupeţitului ei ajutor oferit neamului nostru.

Tata nu se împăca deloc cu faptul că înţelegea perfect spusele contesei văduve.

— *Cel mai întunecat dintre toţi…*, repetă tata remarca pe care i-o adresasem dădacei mele în legătură cu doctorul Rosen, iar cuvintele îi împunseră inima ca acele a o mie de viespi. Pentru ce trebuie ca toate prostiile ieşite din gura acelei copiliţe să aibă atâta temei?

Faptul în sine îl înfuria şi în acelaşi timp îl buimăcea total.

— Copila asta o să mă distrugă!

Se ridică în picioare, hotărându-se să ia măsuri ca să-şi îndrepte greşeala.

— Te pot asigura, dragul meu lord Granville, că nu va fi deloc aşa. Contesa văduvă Cavandish se ridică de unde se aşezase şi se interesă: Unde se află acum onorabila domnişoară Granville?

— Azilul e la câteva ore distanţă de aici.

Lady Cavandish auzi şi simţi cum panica sporea în sufletul tatei.

— Nu te teme! îl linişti ea, strângându-i cu putere braţul. Fiica dumitale are mulţi păzitori care o au în grija lor… Iar prezenţa mea astăzi, aici, e un semn categoric că aşa stau lucrurile! Totul va fi bine!

Tata nu era tipul de bărbat care să accepte cu bunăvoinţă o asemenea alinare, ori să recunoască măcar că ar fi avut nevoie de aşa ceva, mai ales de la o persoană pe care n-o mai întâlnise niciodată până atunci! Dar în acea clipă, îi era uşor recunoscător pentru gestul ei.

— Să ne grăbim, atunci! spuse tata şi se întoarse către uşile salonului de zi de la parter, care dădeau în vestibul, unde o găsi pe Bea, aşteptând în picioare. Da, poţi veni, îi răspunse el înainte ca ea să-i fi pus vreo întrebare. Aş dori să vorbesc ceva cu dumneata pe drum.

Bea izbucni în lacrimi, îi era atât de recunoscătoare.

— Vai, vă mulţumesc, stăpâne, şi Dumnezeu să vă binecuv…

— N-avem timp de lacrimi, femeie! O luă pe după umeri, ceea ce rareori făcea cu cineva în public. Lady Cavandish mă asigură că totul va fi bine, aşadar lacrimile nu-şi mai au rostul!

Bea încuviinţă cu un semn din cap şi îşi ţinu firea.

— Trăsura mea e chiar în faţă, se oferi lordul Cavandish, dar cum rămâne cu lady Suffolk?

Se întreba dacă nu cumva trebuia să i se aducă la cunoştinţă şi mamei ceea ce se petrecea. Tata făcu semn din cap că nu.

— Întreaga afacere a îmbolnăvit-o pe doamna Granville. Mai bine s-o lăsăm să doarmă, pentru ca la trezire să constate că totul este iarăşi în ordine.

Zăceam de mai multe zile într-o cămăruţă întunecoasă, inconştientă sau delirând din cauza medicaţiei doctorului. Din fericire, în cursul perioadelor mele de semiconştienţă de când am intrat în azil, nu l-am zărit pe doctorul Rosen. De fapt, n-am văzut pe nimeni! Amintirea acelui bărbat împuţit, putregăit, lingându-mi faţa îmi întorcea stomacul pe dos şi puţina mâncare din stomac mi se urca până-n gât. Medicaţia, dincolo de efectul ei tranchilizant, îmi dădea crampe şi mă sleia de puteri şi nu mai eram în stare să-mi pun ordine în gânduri.

Am continuat să recit numele tinerelor victime ale doctorului Rosen pe cât de tare îmi permitea gâtul uscat, pentru că acest exerciţiu îmi păstra mintea activă. Nu mai puteam zări stafiile copiilor, dar încă îi mai auzeam rostindu-şi numele, unul câte unul, într-un şir continuu, pe care eu îl repetam cu voce tare, ca un ecou.

Fii tare, domnişoară Granville, îţi vin ajutoare.

Deşi vederea îmi era tulbure şi cugetul amorţit, figura lui Damian Cavandish se arăta foarte limpede percepţiei mele interioare.

Am aranjat totul, mă asigură el.

Semnul întunecat al culpei sale din prima parte a vieţii dispăruse fără urmă. Nu mai era o stafie, ci o fiinţă celestă strălucitoare, cu o înfăţişare care reflecta tot ceea ce ar fi putut el să ajungă în viaţă.

Arăţi ca un înger, i-am spus în gând, fiind prea slăbită ca să vorbesc.

Damian surâse, foarte încântat de transformarea lui.

Numai mulţumită ţie, domnişoară Granville, m-am eliberat de purgatoriul în care singur am intrat... Doar problema bunăstării tale viitoare mă mai ţine pe acest pământ.

Am simţit cum o mână caldă o prindea pe a mea şi, cu o

strângere blândă, am fost ajutată să mă ridic în capul oaselor. Ştiam că ceva imposibil se petrecea: fusesem îndopată din greu cu sedative şi totuşi mă simţeam atât de uşoară! Îndeajuns de uşoară încât să-mi ies, plutind, din propriul trup.

Ce se întâmplă? Am intrat în panică, dându-mi seama că pluteam în afara corpului meu fizic. *Mor?*

Dormi doar, mă linişti defunctul Damian Cavandish. *Şi când ai să te deştepţi, se vor găsi răspunsuri la cele mai dulci vise ale tale…, chiar şi la cele pe care încă nu le-ai avut.*

Slăbiciunea şi durerea se retraseră, întrucât le lăsasem în urma mea pe pat. Dincolo de pace şi mulţumire nu mai simţeam nimic altceva. Pluteam alături de celesta fiinţă, strângându-i cu putere mâna, pe măsură ce-mi observam trupul cufundat în somn.

Nu arăt deloc bine! am decis eu, căci învelişul meu din carne mi se părea prea micuţ şi fragil.

Uşa de la camera mea se deschise cu cheia. Intră doctorul Rosen, însoţit de anturajul lui obişnuit de stafii şi de doi tineri săraci cu duhul, care cărau o brancardă.

— Iartă-mă că te-am neglijat, drăguţa mea!

Doctorul le făcu semn flăcăilor spre mine.

— Luaţi-o pe domnişoara Granville şi duceţi-o în cabinetul meu… Este momentul să-i oferim consultaţia amânată de atât amar de timp.

Deliciul malign din vocea doctorului mă supără şi am fost trasă îndărăt în trupul meu suferind.

Cu toate harurile mele, nu mă pot apăra în halul ăsta!

Nu te teme!

Damian strânse cu putere mâna corpului meu de lumină, ajutându-mi conştiinţa să-şi păstreze libertatea faţă de trupul de carne.

Ai capacităţi dincolo de tot ce ţi-ai putea închipui şi, chiar dacă mai ai ceva până să ajungi a le stăpâni pe deplin, pot fi utilizate de alte entităţi dematerializate, când tu, ca acum, îţi goleşti recipientul pământesc.

N-o să-l lăsăm să-ţi facă vreun rău, mă asigură băiatul cel mai mare din grupul de copii răposaţi, victime ale medicului, *nici pe el, nici pe oricine altcineva, niciodată.*

Asigurările lui Damian, împreună cu cele ale copiilor, mă ajutară să-mi păstrez calmul, în vreme ce trupul îmi era

transportat prin azil şi urcat pe o scară şerpuitoare până într-un turn, unde am fost legată cu frânghii de o masă.

Ajutor! le-am strigat în gând aliaţilor mei.

Nu încă, decise unul dintre copii. *Este mai bine ca trupul tău să fie legat bine de tot, înainte să ne răfuim noi cu Întunecimea Sa.*

Totul se va termina în curând! mă asigură o fetiţă, cu zâmbetul pe buze, pe când doctorul Rosen îşi dădea afară ajutoarele pentru a rămâne singur cu mine.

— Doar n-o să dormi în timpul consultaţiei mele, nu-i aşa, domnişoară Granville?

Doctorul termină de întors masa într-o poziţie verticală şi îmi administra câteva palme peste faţă.

— M-aş distra mult mai bine cu tine dacă ai fi trează.

Totul va fi bine! mai adăugară micile fantome, în timp ce o porniră în zbor spre trupul meu şi dispărură în el.

Pe când ultimul dintre copii pătrundea în corpul meu fizic, ochii mi se căscară larg. Doctorul se întoarse, cu o foarfecă mare în mână şi, găsindu-mă trează, fu încântat.

— A, domnişoară Granville…!

— Nu!

O multitudine de voci copilăreşti îmi ieşiră de pe buze şi începură să scandeze acelaşi şir de nume pe care le murmurasem zile în şir.

Rămas năuc pentru o clipă, doctorul, în speranţa de a reduce la tăcere larma care sporea, ridică foarfeca pe care o ţinea în mână pentru a mi-o înfige adânc în inimă.

O scăpărare scurtă, intensă, de energie ieşi din trupul meu legat cu sfori. Puterea curentului electric îl trânti pe doctor la podea, în timp ce părul mi se învolbura în jurul capului.

— Eşti posedată!

Înfricoşat, Rosen se adună de pe jos, dar înainte să ajungă la uşa turnului o forţă nevăzută îl prinse şi îl împinse la masa de scris. Medicul luă un toc şi începu să deseneze o hartă, pe care-i luă ceva timp s-o termine.

— Ce-i asta? zbieră el.

Pe o altă coală de hârtie scrijeli câteva cuvinte care-l tulburară şi mai tare.

— Nu! Nu mă ucide! Şi-aşa nu mai am mult de trăit!

Forţa care-l stăpânea pe medic îl răsuci încet într-un vârtej

puternic, făcându-l să se rotească tot mai iute. Pe măsură ce instrumentele chirurgicale începeau să zboare prin tot cabinetul, atrase treptat în vâltoare, Damian hotărî că era timpul ca noi să părăsim turnul.

Ai musafiri! mă informă el pe când treceam prin uşa turnului.

Da?

Ştirea mă învioră, dar nu-mi alungă îngrijorarea.

Au să-l omoare, nu-i aşa? În inima mea simţeam cum ura şi teama emanau din toate părţile. *Nu-i decizia cea bună. Până când nu se va vindeca de acea dereglare a sa, moartea nu-l va face să se pocăiască.*

Moartea mi-a adus pocăinţa, remarcă Damian, în timp ce coboram scările. *Trebuia să găsesc o cale de scăpare din chinurile mele şi aşa va face şi el. Vei fi de foarte mare folos acestei lumi, domnişoară Granville. Drept urmare, a fost cum nu se poate mai bine să te scăpăm din mâinile acestui om. Nu întreba de ce Atotputernicul te-a considerat potrivită pentru ca astăzi să faci acest serviciu acelor nefericite stafii, dar ştiu că sufletul tău e liber de orice vină, ca întotdeauna.*

M-am bucurat să-i văd în faţa scărilor pe tata, pe Bea, pe lordul Cavandish, împreună cu o nobilă doamnă, încercând cu toţii să treacă de un paznic al azilului, care-i ţinea în loc cu forţa.

Cine-i doamna care-i cu tata? am arătat eu spre femeia care nu-mi era familiară, căci trupul ei de lumină era mai frumos şi mai bine dezvoltat decât al oricărei alte persoane întâlnite de mine vreodată.

Asta-i mătuşa mea, contesa văduvă Cavandish, mi-o prezentă cu bucurie călăuza mea. *Este unul dintre cele mai renumite mediumuri din Europa şi viitoarea ta guvernantă.*

Da?

Pe loc am şi uitat de necazuri, încântată de perspectiva întâlnirii cu un alt medium, nemaipunând la socoteală că aveam să fiu sub oblăduirea unuia.

— Nu puteţi urca în cabinetul doctorului neanunţaţi, îi întâmpină paznicul, întinzându-şi braţele ca să le blocheze calea.

— Are ceva doctorul Rosen de ascuns? îl chestionă cu demnitate contesa văduvă.

— Chirurgia e uneori o treabă sângeroasă şi nu-i deloc

potrivită pentru ochii unor *doamne.*

Gealatul se uită pieziş la ei de sus şi, din locul în care se afla, suit câteva trepte pe scară, părea şi mai impozant,

— Ar fi mai bine să nu vedem niciun strop de sânge, îl ameninţă tata. Pe fiica mea o ţine Rosen acolo sus.

Oaspeţii încercară din nou să-şi facă drum pe lângă paznic, dar fără succes.

— Fie pe voia ta, spuse tata şi îi dădu un pumn în falcă vlăjganului.

Încă un pumn în stomac şi un altul în ceafă îl aruncară la o parte din calea lor.

— Grozavă lovitură, Granville, comentă lordul Cavandish, protejând doamnele pe când omul se prăvălea pe scări. N-ai făcut tu chiar degeaba box la Oxford.

— Scuzaţi spectacolul! mai spuse tata, grăbindu-se să intre în turn.

În clipa în care restul grupului urcă până la uşa cabinetului, tata se întoarse cu intenţia s-o blocheze:

— Doamnelor, v-aş sfătui să nu mergeţi mai departe.

Bea gemu, gata să izbucnească în lacrimi.

— Don'şoara Ashlee?

— Am să vă spun mai încolo.

Tonul egal al tatei o determină să-şi păstreze calmul. Lordul Cavandish îl urmă pe tata înăuntru, la fel ca şi contesa văduvă, drept pentru care tata se simţi dator să insiste.

— Stimată doamnă…

— Orice s-ar găsi acolo înăuntru, lord Granville, pot să te asigur că am văzut lucruri şi mai urâte, îl repezi cu aplomb contesa văduvă. Consider că domeniul meu de activitate îmi dă o competenţă mult mai mare în a avea de-a face cu macabrul decât oricare dintre voi doi, domnilor.

— Mătuşa mea are dreptate, admise lordul Cavandish, susţinându-i pledoaria, deşi se uita peste umăr la cadavrul bărbatului întins pe podea, cu toate soiurile de instrumente chirurgicale înfipte în trup. Regi şi duci au consultat-o pe mătuşa Charlotte în multe chestiuni delicate. Poate că e mai bine să facem la fel şi în acest caz.

Tata cedă, deschizând uşa îndeajuns de larg pentru ca bătrâna contesă văduvă să intre, iar apoi o închise în urma ei, lăsând-o pe Bea să aştepte pe scara întunecoasă.

Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Doream atât de tare s-o îmbrăţişez pe biata mea Bea şi s-o alin.

Totu-i bine, mă linişti supraveghetorul meu celest. *Ai să vezi!*

La deşteptare, am zărit mai multe chipuri îngrijorate luminându-se de uşurare. Până şi tatăl meu părea încântat să mă vadă. Mă întrebă cum mă simt. Îmi mai aminteam de ceva?

— Îmi amintesc cum m-a luat doctorul Rosen în turn, i-am răspuns, mai stăpână pe mine decât s-ar fi aşteptat cineva.

Tata părea zdrobit de cele întâmplate.

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat după aceea, domnişoară Granville?

O figură nouă se arătă deasupra tatei, lordului Cavandish şi dădacei mele.

— Acesta-i domnul poliţist Forester, mă lămuri tata. Se află aici ca să investigheze ce s-a petrecut în cabinetul doctorului Rosen astăzi după-amiază.

Prezenţa poliţistului ne linişti, atât pe mine, cât şi pe spiritele tulburate ce încă se mai învârteau prin apropiere, aşteptând sfârşitul caznelor lor. Iată că aici se afla cineva dispus să ancheteze această tragedie. I-am povestit poliţistului cum am fost dusă în turn şi legată de o masă, ca şi cum aş fi fost pe deplin conştientă în tot acest interval de timp.

— Doctorul Rosen m-a ameninţat c-o să-mi ofere o consultaţie *privată* încă de când ne-am întâlnit.

— Şi te-a consultat? se interesă poliţistul.

— Nu.

Răspunsul meu îi bucură foarte tare pe prietenii adunaţi lângă patul meu de suferinţă.

— Ştirea iminenţei morţii sale l-a preocupat foarte tare pe doctorul Rosen. Îl rodea frica pentru sufletul său nemuritor.

Am făcut aşa cum am fost învăţată că e cel mai bine: am minţit. Este surprinzător cât de uşor îmi zbură din gură scorneala, ca şi cum aş fi învăţat-o pe dinafară şi aş fi repetat-o anterior.

— Doctorul spunea că avea o obsesie nefirească faţă de copii, că şi-a măcelărit toţi micii pacienţi care au opus rezistenţă avansurilor sale.

Spectatorii mei oftară şi se făcură iar palizi, arătându-se

şocaţi. Nu şi poliţistul.

— Aveţi vreo dovadă pentru a acoperi aceste acuzaţii grave?

— Da, într-adevăr.

Micile fantome lăsaseră o amprentă parapsihologică, ce mi se imprimase în minte, pentru a-mi da de ştire unde se aflau probele.

— Doctorul Rosen a lăsat o hartă a cimitirului azilului!

Tânărul poliţist ridică o coală de hârtie pe care fuseseră desenate multe pătrăţele, unele tăiate cu o cruciuliţă şi altele, nu.

Am făcut un semn afirmativ din cap.

— Cele marcate cu x sunt gropile în care zac victimele doctorului Rosen. Îi veţi găsi pe toţi cu gâtul frânt. Verificaţi rapoartele medicale, căci nu aceasta a fost cauza morţii înscrisă în ele.

— Ce s-a întâmplat după ce doctorul vi s-a confesat?

Poliţistului îi venea greu să-mi accepte explicaţia. Cum să evit concluzia evidentă că medicul s-a măcelărit singur într-o criză de demenţă?

— Doctorul Rosen m-a făcut să iau anumite medicamente şi am adormit, mi-am încheiat eu depoziţia cu decenţă.

Poliţistul îmi cântări cuvintele în gând.

— Mă rog, vă mulţumesc pentru ajutor, domnişoară Granville.

Se scarpină pe obraz, în timp ce se gândea la ancheta de coşmar pe care urma s-o demareze şi la cum putea fi cel mai bine evitată.

— Lord Suffolk, aş putea să am o întrevedere cu dumneavoastră afară?

Tata fu de acord şi îl urmă pe Forester în coridor.

Fusesem instalată într-una dintre rezervele azilului, mult mai prezentabilă decât cea în care-mi petrecusem ultimele zile.

— Am fost aşa de îngrijorată, don'şoară, reuşi într-un târziu Bea să-şi exprime uşurarea, văzându-mă pe deplin sănătoasă şi dezmierdându-mi mâna cu afecţiune.

— Cum ai reuşit să-l faci pe tăticul să vină?

Întrucât Bea era singura căreia-i păsa de viaţa mea, am presupus că tata trebuie să fi fost îndemnat de ea să vină să mă salveze, deşi nu-mi imaginam cum putuse doica mea acest lucru.

— Nu eu, răspunse Bea şi arătă către lordul Cavandish, care stătea în picioare lângă pat.

Am surâs, în vreme ce contele de Derby făcu un pas înainte şi se înclină cu graţie dinaintea mea, pe urmă îngenunche lângă patul meu şi îmi luă mâna într-a lui.

— Dragă domnişoară Granville, îţi rămân profund îndatorat pentru vieţile celor din familia mea şi viitorul seminţiei mele. După ce mi-am scăpat familia de la moarte, m-am întors în Suffolk, spre a-ţi mulţumi în persoană, dar mi-a fost dat să aflu că tu fuseseşi pedepsită pentru ceea ce ai întreprins ca să mă ajuţi. Dându-şi seama de greşeala lui, tatăl tău a consimţit să mă însoţească îndată, ca să te scoată din azil.

Zâmbetul mi se lărgi şi am observat cum greutatea se ridicase de pe inima contelui.

— Trebuie de asemenea să-i mulţumiţi şi fratelui dumneavoastră pentru această izbăvire, *my lord,* căci numai prin dorinţa lui constantă de a îndrepta lucrurile v-a fost scos cuţitul din inimă.

— Este adevărat, recunoscu el. Cu toate acestea, fratele meu a primit un mare ajutor din partea ta. Şi vreau cu tot dinadinsul să te răsplătesc. Contele se ridică în picioare. Îmi permiţi să-ţi fac cunoştinţă cu mătuşa mea, contesa văduvă Cavandish?

Şi aşa am cunoscut cea mai importantă influenţă din copilăria mea.

— Este o onoare!

Am încercat să mă ridic, dar n-am putut.

— Stai liniştită, scumpă domnişoară Granville!

Se simţea o urmă de accent continental în vocea ei de catifea.

— Ai avut o zi *grea!*

— Dar aş dori să vă întreb atâtea, m-am rugat eu. Răposatul Damian Cavandish mi-a zis că aţi fi cel mai mare medium de pe continent.

Declaraţia mea o făcu să râdă pe contesa văduvă.

— Ce dulceaţă de copil eşti tu! exclamă ea, ducându-şi mâinile la piept.

— Este adevărat, am insistat eu. Mi-a mai spus că ar urma să-mi fiţi guvernantă.

Contesa văduvă Cavandish îşi arătă încântarea.

— Ţi-ar face plăcere?

— Mi s-ar împlini un vis, însă…

M-am uitat la Bea.

— Slujnica ar rămâne în serviciul tău, fireşte, răspunse contesa fricii noastre nemărturisite. Amândouă v-aţi muta la conacul Neith, reşedinţa lorzilor Cavandish din Dumfries[10], desigur. Nepotul meu m-a convins să nu mă mai întorc în Europa şi mi-a oferit reşedinţa noastră din Dumfries, ca să veghez asupra educaţiei fiicei sale, domnişoara Susan Cavandish. Drept mulţumire pentru serviciile tale, lordul Cavandish doreşte să-ţi ofere aceeaşi educaţie ca propriei sale fete, care-i doar cu un an mai mică decât tine.

Încă o copilă de vârsta mea cu care să mă împrietenesc! Cu greu îmi puteam reţine încântarea. Când m-am gândit mai apoi la competenţele contesei văduve, nu mi-a venit să cred ce noroc dăduse peste mine.

— Tăticul n-o să fie niciodată de acord.

— Domnişoară Granville, întâlnirea noastră nu-i deloc întâmplătoare, mă lămuri bătrâna doamnă. Alungă grijile din minte, copilă, nu te mai frământa atât!… Lasă-mă pe mine să-l conving.

Aşa cum m-am aşteptat, tata nu voia să accepte darul lordului Cavandish, chiar cu riscul de a-l jigni pe conte. Pe lângă faptul că era expertă în ştiinţe oculte, contesa văduvă Cavandish mai cunoştea limbile greacă, latină, franceză, italiană, până şi puţină ebraică. Mai avea şi cunoştinţe de matematică, istorie, ştiinţe naturale şi geografie. Era foarte cultivată în privinţa unor activităţi mondene, ca muzica şi dansul, atât în ceea ce priveşte muzica vocală, cât şi cea instrumentală. Mai mult, ştia extraordinar de bine să tragă cu puşca, deşi contesa văduvă prefera să vâneze păsări, nu vulpi. În alte circumstanţe, tata ar fi plătit din greu să-i asigure fiicei sale o asemenea educaţie privată, dar era o persoană încăpăţânată.

Odată ce m-am întors acasă la Suffolk, contesa văduvă Cavandish şi contele de Derby ne vizitară conacul ca să-l facă pe tata să-şi schimbe hotărârea. Aşa cum îmi era scris în stele, poliţistul Forester se nimeri în aceeaşi zi să-l înştiinţeze pe tata de rezultatele anchetei lui. Cum oaspeţii tatei erau profund

[10] Una dintre cele 32 subdiviziuni istorice şi administrative ale Scoţiei, localitate situată în sud-vestul Scoţiei, pe malul stâng al râului Nith.

implicaţi în întregul incident, aveau tot dreptul să rămână prezenţi, ca să audă raportul poliţistului.

— În opinia medicului nostru legist, toate rănile suferite de doctorul Rosen au fost săvârşite dintr-un asemenea unghi, de parcă şi le-ar fi făcut cu mâna lui, grăi Forester. Medicul personal al doctorului Rosen a confirmat faptul că bătrânul era, într-adevăr, cu un picior în groapă. Întrucât turnul secţiei de chirurgie e păzit şi nici nu mai există vreo altă cale de acces, ne declarăm satisfăcuţi de relatarea onorabilei domnişoare Granville asupra faptelor. Credem că sinuciderea a constituit cauza probabilă a decesului în acest caz, pe care acum îl închidem. N-am să vă mai răpesc din timp. Vă doresc tuturor o zi bună.

Poliţistul se duse la uşă.

— Un moment, domnule poliţist!

Contesa văduvă Cavandish se ridică în picioare, pentru a continua conversaţia, obligându-i pe domnii din compania ei să o imite.

— Ce s-a întreprins pentru anchetarea *cauzei* sinuciderii doctorului Rosen?

Poliţistul respiră o dată adânc. Era clar că sperase să ocolească subiectul.

— Pentru a exhuma un cadavru am nevoie, în primul rând, de permisiunea familiei. Nu mi se pare de bună-cuviinţă să sporesc durerea acelor familii, aducându-le la cunoştinţă bănuiala noastră că răposaţii lor copii au fost abuzaţi sexual şi asasinaţi! Doctorul nu mai poate face niciun rău. În concluzie, consider că-i mai bine să clasăm cazul.

Dintr-odată se auziră ciocănituri de pretutindeni: din pereţi, din mobilă, din ferestre, din podea. O hoardă invizibilă, plină de furie, năvălise în cameră şi protestul lor ne asurzea pe toţi. Cele două uşi ale salonului de zi se deschiseră larg, iar eu am încremenit în hol. Ciocăniturile se opriră brusc.

— Ba să le spui! i-am cerut eu poliţistului, dând buzna în cameră, ca să-i combat hotărârea. Le vei aminti acelor lorzi şi doamne că şi-au abandonat copiii-problemă, lăsându-i pradă unei existenţe chinuite! Eram pe punctul de a deveni isterică; nu-mi mai puteam controla indignarea, iar cuvintele mi se revărsau pe gură. Să le povesteşti cum le-au fost siluiţi şi ucişi micuţii de către acel spurcat pervers! Decesele lor n-au fost

niciodată puse sub semnul întrebării, doar primite cu bucurie de toţi cei implicaţi.

Tatei nu-i păsa prin ce trecusem eu. Nu avea de gând să tolereze asemenea vorbe vulgare din partea fetei lui.

— Destul!

Mă apucă de umăr, numai ca să primească un şoc electric la atingere, care-l azvârli în cealaltă parte a camerei.

— Ce dr…?

Poliţistul Forester se dădu înapoi din faţa mea, în vreme ce-mi întorceam privirea plină de turbare la el.

— Domnişoară Granville, dar eşti folosită, interveni lady Cavandish. A servi drept canal mediumnic poate fi în beneficiul altora, dar nu prea mai e o practică profitabilă dacă se dovedeşte a fi în detrimentul propriu. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru aceşti copii…

— Nu! Adevărul va fi îngropat! am protestat eu.

— Dacă domnul poliţist nu vede potrivit să mai facă vreo anchetă, atunci tu şi cu mine vom scrie un articol pe care o să-l trimitem la toate publicaţiile importante din ţară, în care să le aducem la cunoştinţă întreaga poveste. Contesa aruncă un ochi poliţistului ca să observe dacă se speria sau nu de acea ameninţare. Dar îi voi ajuta aceşti copii numai şi numai dacă, mai înainte de orice, vor binevoi să-ţi elibereze corpul fizic şi să te lase în pace de-acum încolo. Pot să mă necăjească pe mine dacă doresc, conchise ea cu un surâs, pe care i l-am întors, în cele din urmă.

Valuri de energie începură să se disperseze din trupul meu, câte unul pentru fiecare copil în parte, iar acestea puteau fi văzute cu ochiul liber, doar ca minuscule volburi de aer care-mi făceau hainele şi pletele să fluture. Când ultima dintre acele entităţi îmi părăsi corpul fizic, m-am simţit teribil de slăbită. Genunchii mi se înmuiară şi am căzut la podea.

Lordul Cavandish, după ce-l ajută pe tata să se scoale în picioare, se apropie în grabă ca să mă ridice în braţe şi să mă aşeze pe divan. Nu leşinasem, dar mi-am lăsat pleoapele peste ochi în aşa fel, încât cei mari să mă creadă leşinată, pentru a le auzi discuţia.

— Aşadar, îl luă la întrebări pe Forester lady Cavandish, care vă sunt intenţiile, domnule poliţist? Aveţi de gând să vă continuaţi ancheta, sau am s-o pornesc eu pe a mea?

— Poate că sinuciderea a fost o idee cam pripită, judecând după întâmplarea la care tocmai am fost martor, replică Forester.

Lordului Cavandish nu-i sună deloc bine raţionamentul poliţistului.

— Doreşti cumva să spui că această fetiţă, atât de mică, ar fi provocat decesul doctorului Rosen?

Lordul se apropie de poliţist ca să-i audă mai bine răspunsul.

— Luând toate aspectele în considerare, sunt nevoit să accept şi această posibilitate, se încumetă Forester să afirme.

— Dacă preferi această alternativă, când drumul spre dreptate se deschide cu atâta claritate dinaintea dumitale, atunci te asigur că voi prezenta această chestiune direct Maiestăţii Sale! Aşadar, cel mai bine pentru dumneata ar fi să îţi pui ordine în datele pe care le deţii.

Poliţistul se abţinu cu greu să nu zâmbească. Regele George al IV-lea era faimos pentru felul în care se eschiva de la datoria sa de monarh în favoarea băuturii şi a femeilor, fiind extrem de nepopular în Camera Lorzilor.

— Sunt sigur că Alteţa Sa regală nu se va deranja pentru o asemenea treabă obscură!

Poliţistul dădu a înţelege lordului că nu avea de gând să se lase intimidat.

— Mai gândeşte-te! ripostă lordul Cavandish. Nimic nu-i repugnă mai mult Maiestăţii Sale decât nedreptatea şi vărsarea de sânge! Şi pot să te asigur, domnule poliţist Forester, că Alteţa Sa regală nu va primi cu bunăvoinţă vestea potrivit căreia ancheta acestor decese oribile a atâtor copilaşi nevinovaţi a fost neglijată în favoarea persecutării a încă unui inocent!

— Există o cale foarte simplă de a hotărî dacă această anchetă merită sau nu efortul de a fi continuată, interveni Contesa Cavandish, pentru a evita neplăcerile. Aţi stat de vorbă cu ceilalţi copii din azil care încă se mai aflau în grija doctorului Rosen?

— Nu degeaba se aflau acei copilaşi în ospiciu, argumentă poliţistul. Nu prea li s-ar permite să depună mărturie într-un tribunal.

— Deja sunteţi în posesia purului adevăr în această chestiune şi încă îl mai ignoraţi!

— Adevărul nu-i deloc pur, în acest caz. Poliţistul era ferm hotărât să-şi susţină punctul de vedere. Singura modalitate în care pot să vă asigur că onorabila domnişoară Granville nu va fi implicată în omuciderea doctorului Rosen este ca acest caz să rămână *închis,* spuse el.

— De acord.

Tatăl meu era sătul până peste cap de toată povestea asta. Ce avuseseră de gând să facă alţii cu propriile lor progenituri era doar problema lor şi el nu avea intenţia să preia povara lor pe propriii săi umeri.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai găsit timp ca să ne aduci roadele strădaniilor dumitale, domnule poliţist Forester.

Acesta făcu un semn afirmativ din cap ca să confirme că ajunseseră la o înţelegere.

— Vă rog să nu mă conduceţi până la uşă. O zi bună.

LECŢIA 3
PRIETENIE

— Oh, Dumnezeule! Este aşa de tragic!

Susan şedea pe patul meu, citind absorbită unul dintre jurnalele mele mai vechi.

— Aşadar, toată chestia aia urâtă a fost dată uitării şi nu s-a mai făcut nimic?

— Corect, i-am răspuns, neluându-mi ochii de la paginile unui vechi text latinesc despre duhurile din natură şi poveştile cu zâne.

Speram să învăţ cum să intru în contact cu împărăţiile elementelor naturii, un domeniu ezoteric de studiu extrem de sărac în privinţa documentelor. Acesta era un domeniu pe care lady Charlotte nu-l cercetase niciodată în profunzime, aşa încât nu mă putea povăţui. Pretindea că era o practică a iniţiatului avansat, întrucât nu era deloc uşor să te împrieteneşti cu duhurile naturii, bine-cunoscute pentru maliţiozitatea lor, dacă nu erau manevrate cum se cuvine. De asemenea, îi detestau pe cei mai mulţi oameni la vârsta maturităţii, pentru că distrugeau natura cu obiceiurile lor proaste şi rătăcirile lor sentimentale.

Lady Charlotte mi-a propus să caut mai bine de una singură. Ei îi plăceau mult carnea roşie şi vinul, de aceea, credea ea, nu fusese niciodată în stare să atragă niciunul dintre duhurile naturii. Eu preferam ceai, sau doar apă fiartă. Rareori mâneam carne roşie, doar atunci când duceam lipsă de peşte.

Susan păstră tăcerea un timp, cât cugetă asupra celor ce citise, apoi spuse:

— Mă rog, dacă acest incident l-a făcut pe lordul Granville să-şi schimbe părerea despre mătuşa Charlotte, încuviinţând până la urmă să-ţi fie guvernantă, atunci tot răul spre bine. Nici nu-mi pot imagina cât m-aş fi plictisit în aceşti zece ani dacă nu te-aş fi avut în preajma mea.

Mi-am întrerupt lectura ca să-i zâmbesc lui Susan. Ea era singura şi cea mai bună prietenă a mea, aveam amândouă aceeaşi vârstă, împărtăşeam împreună aceleaşi sentimente.

— Şi totuşi, bietele sufleţele!

Îi cădea greu la inimă, una dintre cele mai sincere şi mai bune din câte îmi fusese dat vreodată să cunosc.

— Să nu fie niciun fel de dreptate pe lumea asta?

— Doar puţină, am asigurat-o eu. Lady Charlotte a ţinut o şedinţă de spiritism şi a ajutat acele suflete rătăcite să-şi părăsească existenţa chinuită pe acest tărâm pământean, spre a trece în cealaltă lume, celestă, unde îşi puteau găsi în sfârşit pacea.

— În concluzie, şocul electric a fost ceea ce l-a determinat pe lordul Granville să-şi schimbe părerea în privinţa educaţiei tale?

Lui Susan îi plăcea nespus să ceară detalii. Am confirmat cu un semn din cap.

— Numai gândul că trebuia să aibă de-a face, în mod regulat, cu izbucnirile mele parapsihologice era prea mult pentru papa. Îi era o teamă de moarte că i-aş putea distruge cariera şi reputaţia. Iar lady Charlotte i-a arătat că un medium lipsit de educaţie era un canal deschis pentru orice se strecura prin el, în consecinţă, i-aş face mult mai multe necazuri dacă eram menţinută într-o stare de ignoranţă decât dacă aş fi învăţată să-mi stăpânesc capacităţile. Tata a cedat şi a acceptat darul lordului Cavandish.

Înainte chiar de a ne cunoaşte, îmi asigurasem recunoştinţa veşnică a lui Susan, pentru că-i salvasem viaţa, la fel ca întregii familii. Deşi simţeam că această datorie fusese plătită atunci când lordul Derby mă salvase de la azil, recunoştinţa celor din neamul Cavandish faţă de mine nu se mai stinse niciodată.

Susan închise jurnalul şi suspină adânc:

— Mi-aş dori să am şi eu ceva din talentul tău!

— Ba să nu-ţi doreşti, am insistat eu. Clarviziunea, în general, îi duce pe oameni în locuri întunecate şi groaznice, Susan, iar tu nici măcar nu îndrăzneşti să intri în bucătărie pe întuneric!

Am râs în vreme ce insulta mea îi smulgea un oftat.

— Nu-i adevărat, se ridică ea în capul oaselor, protestând. Numai şobolanii mă sperie, nu şi bezna.

Era aşa de uşor s-o duci de nas. I-am zâmbit.

— Pe lumea asta sunt fiare mult mai de temut decât guzganii.

— Aşa s-ar părea.

Susan lăsă jurnalul la o parte şi în aceeaşi clipă Bea bătu la uşă şi intră.

— Înălţimea Sa ar dori să vă vadă pe amândouă în salonul de

zi, ne anunţă ea.

— Mulţumesc, Bea! i-am răspuns amândouă într-un glas, iar ea se retrase.

Nu era ceva obişnuit să fim convocate la acel ceas de seară. Susan şi cu mine eram, de obicei, libere şi, întrucât contesa văduvă Cavandish nu întinerea odată cu trecerea timpului, de cele mai multe ori seara se retrăgea devreme. Prietena mea se uită la mine, cu un aer neliniştit.

— Poate că asta e!

Acel „asta” la care ea se referea era intrarea în lume, ori, ca să fiu mai la obiect, societatea în care urma să fim introduse. Susan tocmai împlinise şaptesprezece ani, iar ziua în care eu aveam să fac optsprezece ani se apropia cu repeziciune. Îmi convinsesem guvernanta şi părinţii să-mi mai amâne „ieşirea în societate” pentru încă un an, până când Susan avea să fie de aceeaşi vârstă cu mine, ca să putem înfrunta împreună piaţa matrimonială.

Piaţa matrimonială consta într-un şir de baluri, serate dansante, mese festive şi alte manifestări similare, în cursul cărora o tânără domnişoară era prezentată societăţii, cu singurul scop de a prinde în mrejele ei un tânăr bun de însurătoare. Personal, mă dezgusta însăşi ideea. N-aveam niciun chef să mă implic în aşa ceva. Îmi plăceau hainele mele de fetiţă, îmi plăcea să fiu ignorată de adulţi şi să fiu prea tânără pentru obligaţia de a participa la festivităţi publice. Toate astea urmau să se schimbe şi, după ani de zile în care mi s-a dat voie să fiu cinstită, exprimându-mi deschis părerile, va trebui să mă întorc la jocurile de societate şi să încep din nou să-mi muşc limba.

— Nu te bucuri?

Susan mă luă de braţ şi îl strânse puţin, în vreme ce ne îndreptam spre salonul de zi.

— În sfârşit, o să purtăm şi noi decolteuri!

— De fapt, am mărturisit eu, aş prefera mult mai mult să îmbrac veşmântul călugăriţelor şi să mă duc la mănăstire, dacă asta n-ar însemna să-mi închin viaţa ridicolelor doctrine ale Bisericii.

— Şşşt! chicoti ea, avertizându-mă, vigilentă, că limba mea slobodă m-ar fi băgat în bucluc. O să ne distrăm şi mai mult dacă nu amesteci Biserica.

Cele mai rele temeri mi se adeveriră când lady Charlotte mă informă că primise o scrisoare din partea tatei, prin care îi cerea ca eu să mă întorc la reşedinţa noastră din Londra, în Saint James, după vacanţa de Paşti.

Lordul Granville, neavând niciun moştenitor de parte masculină, era nerăbdător să mă vadă măritată. Spera ca eu să-i nasc un nepoţel, căruia să-i cedeze titlul nobiliar, mai curând decât să-l vadă trecând în posesia oricui aş fi decis să iau drept soţ. Eram ultima mlădiţă a stirpei tatălui meu, iar el nu dorea ca numele de Granville să înceteze a mai fi ataşat proprietăţilor lui după ce deceda, indiferent că aş fi avut un băiat sau nu. Totuşi, zestrea mea făcea din mine o partidă atrăgătoare, iar tata i-ar fi fost îndatorat oricui m-ar fi luat de pe umerii lui, şi l-ar fi primit cu căldură în familie.

Susan urma şi ea să se ducă la Londra, să stea în casa contelui de Derby pe Mayfair, vizavi de Hyde Park. Nu ne surâdea deloc perspectiva de a fi separate, după ce trăisem laolaltă timp de zece ani, deşi Susan era prea încântată de eventualitatea introducerii ei în societate ca să se lasă pradă tristeţii cauzate de iminenta noastră despărţire. Jură să ne vizităm în fiecare zi, să participăm la aceleaşi mari ocazii festive şi, desigur, să ne facem cumpărăturile împreună. Nu mă prea dădeam în vânt după cumpărături, dar mă bucuram să văd plăcerea pe care această practică i-o făcea ei. Era mult mai la curent cu ultima modă decât mine şi, dacă n-ar fi fost bunul-gust al dragii mele prietene, m-aş fi îmbrăcat după moda deceniului trecut.

— Pentru a marca marea ocazie a ieşirii voastre în societate, adăugă lady Charlotte, scumpul meu nepot, contele de Derby, a avut bunăvoinţa să ne invite pe proprietatea lui din Midlands, unde intenţionează să ţină baluri, serate dansante şi mese festive în onoarea voastră. Amândouă veţi avea prilejul de a vă dovedi aptitudinile sociale în ambianţa relaxată a provinciei înainte să fiţi introduse în societatea londoneză şi la curte.

— Ce încântare, Ashlee! Susan îmi strânse mâna cu putere. Încă o lună doar de izolare! Şi mai sunt atâtea pregătiri de făcut!

„Atâtea într-adevăr!” mi-am zis în gând. Mai aveam doar o lună în care să mă bucur de accesul liber la biblioteca bogată

din conacul din Dumfries al contelui. Biblioteca era motivul pentru care acest conac fusese ales drept cel mai propice loc de învăţătură pentru Susan, prin urmare şi pentru mine. Lady Charlotte îşi adusese aici propria colecţie de cărţi rare de la reşedinţa ei din Paris. Bătrâna doamnă adunase această comoară de lucrări ezoterice cât timp stătuse pe continent şi, întrucât multe dintre ele erau interzise în Anglia, îmi erau nepreţuite. Aveam să plâng amarnic după Scoţia. Lady Charlotte îi permise lui Susan să plece. Pe mine, însă, mă rugă să mai rămân o clipă, ca să stăm de vorbă.

— Mă duc să încep câteva schiţe pentru croitori!

Prietena mea se visa creatoare de modă. De câţiva ani încoace, urmărea îndeaproape felul de a se îmbrăca al adulţilor, aşadar puteam să mă bizui pe bunul ei gust pentru a mă ajuta să arăt aşa cum se cuvine când avea să se producă marele eveniment.

— Am totul la îndemână, încheie ea, pe când mă săruta şi îmi ura „noapte bună”.

Făcând o reverenţă lui Lady Charlotte, se retrase în camera ei.

— Îmi dau seama că vestea asta nu-i la fel de îmbucurătoare pentru tine cum e pentru draga mea Susan. Lady Charlotte întinse mâna după paharul ei cu vin. Iar adaptarea la societate nu-ţi va fi la fel de uşoară.

Ochii ei de un albastru pal se întoarseră spre mine.

— Cu toate astea, mi-ai depăşit aşteptările ca ucenică, domnişoară Granville. Aptitudinea ta pentru limbi străine şi rezultatele tale în toate domeniile academice ar putea rivaliza cu orice fiică de neam regesc. Talentele tale mondene trebuie şi chiar vor ascunde harurile suplimentare, aşa cum i-am promis, de altfel, tatălui tău acum zece ani.

— N-am să vă fac niciodată de ruşine, lady Charlotte, şi nici nu voi face vreodată de ocară bunul nume al familiei Cavandish, care a fost atât de generoasă cu mine, am asigurat-o eu.

A fost o mare onoare pentru mine să mă număr printre apropiaţii contesei văduve Cavandish, căci ea a insistat să-i spun pe nume în particular.

— Ştiu ce se aşteaptă de la mine. Voi face tot ce sunt în stare pentru a mă ridica la standardele excelentei dumneavoastră

îndrumări.

Ea îmi aruncă un surâs atotştiutor, în care se citea marea ei afecţiune pentru mine.

— Ştiu că aşa vei face, copilă. N-am nicio teamă în privinţa asta. Nici măcar n-aş ridica această problemă în prezenţa ta dacă n-aş şti, din proprie experienţă, cât de dificilă şi de frustrantă poate fi o asemenea tăinuire. Vei avea conştiinţa nedreptăţilor pe care nu le vei putea îndrepta fără să te expui oprobriului public şi falimentului. Vor fi suflete pe care nu le vei putea ajuta fără să-ţi pui reputaţia în pericol. Fiinţe şi entităţi pe care va trebui să le ignori, ca să nu ajungi să sfârşeşti într-un azil, închisă până la sfârşitul zilelor tale. În mai mare măsură decât în cazul majorităţii femeilor, cunoaşterea asta îţi va fi ca o închisoare, din câte mă tem.

Ochii bătrânei doamne se întoarseră spre cămin şi din întreaga ei înfăţişare se putea citi o mare tristeţe, sau era doar compasiune pentru încercările ce mă aşteptau în viitor?

— Poate, într-o bună zi, voi avea marele noroc să fiu o văduvă bogată şi independentă, ca dumneavoastră, lady Charlotte.

Contesa reacţionă la sugestia mea cu un mic hohot de râs, care o făcu să se înece şi să tuşească. Îşi îndreptă spinarea.

— Ce-ţi doresc cu ţie, draga mea, este să-ţi găseşti un suflet pe măsură drept soţ şi să aveţi unul pentru altul cea mai profundă şi mai trainică dragoste pentru toată viaţa. Căci nu mi-a fost uşor să mă văd văduvă, nici nu-mi voi regreta vreodată alegerea bărbatului.

— Iertată să-mi fie îndrăzneala. N-am vrut să vă jignesc…

— Ştiu că nu. Ridică o mână ca să mă oprească să-i mai cer scuze. Ai marele avantaj de a fi capabilă să discerni, dintr-o singură privire, un suflet ales. Te mai rog, doar, să-ţi foloseşti darul pentru a-ţi asigura fericirea supremă.

— Aşa voi face, lady Charlotte.

I-am zâmbit cu căldură, ca să-i alung temerile. În acel moment, contesa fu cuprinsă de un acces de tuse. Mi se permise să mă întorc la mine în cameră.

În gândul meu încă mai deplângeam plecarea mea neîntârziată de la Conacul Neith pe când intram în dormitorul întunecat, luminat doar de focul din cămin, care alunga frigul. Vestea debutului meu în societate mă făcuse să-mi pierd entuziasmul

pentru a mai continua să studiez în acea seară. Mi se părea că n-avea niciun sens să mai aprind o lumânare, de vreme ce erau costisitoare şi nu trebuiau consumate decât cu economie.

M-am trezit meditând la mama, care murise de tuberculoză cu mulţi ani în urmă. M-am temut ca Lady Charlotte să nu mă părăsească, în curând, în acelaşi fel.

Mama se afla deja pe patul de moarte când mă întorsesem din Scoţia pentru a mă afla la căpătâiul ei, dar, în starea ei de delir, îmi făcuse o mărturisire pe care o uitasem de multă vreme. „Prin mine ai moştenit sângele regal al scoţienilor”, îmi spusese ea. „Să nu uiţi asta niciodată, Ashlee!”

Ca să înţeleg de ce faptul acesta avea o asemenea prioritate în mintea ei în acea clipă fatală, îi luasem mâna, într-o încercare de a-i citi gândurile cărora starea ei nu-i permitea să le dea glas. Însă boala şi suferinţa ei mă împiedicaseră să-mi dau seama de intenţiile sale fără să-mi periclitez propria sănătate fizică.

Mă surprinse faptul că tata nu-şi mai luase nicio altă soţie de la moartea mamei. O tânără i-ar fi putut oferi moştenitorul de sex masculin care să poarte mai departe numele de Granville. Poate că se temea să mai crească un alt copil cu extraordinarele mele talente? Un băieţel ar fi mult mai greu de controlat şi de el nu s-ar putea debarasa la fel de uşor.

În acel moment, totuşi, am simţit că ereditatea putea oferi o explicaţie atracţiei exercitate asupra mea de peisajul din Dumfries, care aproape că rivaliza cu ataşamentul meu faţă de bibliotecă.

„Poate o să-mi găsesc drept soţ pe vreunul dintre acei lorzi de ţară ai Scoţiei”, cugetam eu, încercând să îmi ridic singură moralul. „Atunci aş putea să-mi petrec tot restul zilelor într-un loc ca acesta, ignorând societatea şi mondenităţile ei.”

Ştiam, însă, foarte bine că niciun bărbat de aleasă creştere şi cu o înaltă poziţie socială n-ar rămâne la ţară pe tot cuprinsul unui an. Numai toamna târziu şi iarna, până la începutul primăverii, mi-ar fi acordat privilegiul unei asemenea solitudini – în cazul în care n-ar fi fost invitat să stea la alte figuri de notorietate, în locuinţele *lor* de la ţară!

Am vrut să plâng, dar plânsul nu schimba nicio iotă din inevitabil.

În următoarele săptămâni, am petrecut o mare parte din timp în bibliotecă – în momentele în care nu mă iniţiam în arta dansului şi în bunele maniere. Vânam orice informaţie, oricât de măruntă, în legătură cu duhurile naturii, deseori ajungând să nu pun capul pe pernă până noaptea târziu. Numai efortul de a citi la lumina lumânării mă obliga să mă opresc şi să mă duc la culcare. Lady Charlotte fu îndeajuns de mărinimoasă să nu insiste în privinţa somnului meu de frumuseţe, dându-şi seama cât de mult avea să-mi lipsească biblioteca şi că orele târzii îmi permiteau un studiu neîntrerupt.

Pe măsură ce se apropia ziua plecării, am început să mă tem că nu voi descoperi niciodată aspectul care-mi scăpa printre degete. Cu două zile înainte de a pleca din Dumfries, am dat peste o carte cu titlul *Aradia— Evanghelia Vrăjitoarelor*[11], un text în limba italiană în care era vorba despre *„la vecchia religione”,* vechea religie. Deşi predominantă astăzi în nordul Italiei, originile ei coboară în timp până la epoca Imperiului Roman, sau poate chiar în cea a civilizaţiei etrusce.

Dincolo de referinţele sale la zeii şi mitologia etruscilor, în care Diana e zeiţa supremă, iar fiica ei Aradia (sau Herodius)[12] e mesia, mai conţinea şi invocaţii către Bacchus, Jupiter, Venus şi Mercur. Mai explica prepararea anumitor amulete ce puteau fi legate prin vrăji, iar printre ele m-am bucurat foarte tare să descopăr „vraja pietrei în formă de inel”.

În text se explica faptul că a găsi o piatră rotundă cu o gaură în ea constituia un semn special de favoare din partea Dianei, Marea Mamă a creaţiei. Ordinele inferioare ale dominioanelor sale de pe celălalt tărâm puteau fi atunci, prin invocaţii, convinse să se ataşeze de piatră şi să-şi ofere serviciile celui care o purta ca talisman. Mai exista şi un avertisment pentru

---

[11] Carte scrisă în 1899 de Charles Godfrey Leland, care descrie în paginile ei credinţele şi ritualurile unei tradiţii clandestine de vrăjitorie din Toscana, care, din câte pretinde acest autor, ar fi răzbătut prin veacuri până la descoperirea ei în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. Verosimilitatea acestor afirmaţii a fost extrem de controversată, dar această carte a stat la baza resuscitării cultului *wicca.*

[12] Figură centrală din panteonul religiei descrise în cartea lui Leland, care s-a pogorât pe pământ ca să-i înveţe pe ţăranii italieni arta vrăjitoriei pentru a se apăra de opresorii lor feudali şi catolici. În cartea lui Leland este prezentată ca fiind fiica Dianei, zeiţa lunii, şi a fratelui ei, Lucifer, zeul soarelui şi al luminii.

cel care poseda o asemenea amuletă, şi anume că nu trebuia niciodată înstrăinată, pentru că cel care o primea dobândea norocul prins de ea, iar pe cel care ar fi dăruit-o îl aşteptau încercări foarte grele.

Duhurile naturii nu vor mai putea să mă ignore, credeam eu, foarte mulţumită de descoperirea mea. Nu aveam decât să găsesc o piatră la fel ca cea descrisă în carte, şi le puteam sili să-mi vină în ajutor.

Date fiind aptitudinile mele parapsihologice, v-aţi putea întreba ce ajutor mai căutam eu de la duhurile naturii.

Doream protecţie.

Se spune că regnurile naturii au tot atâtea subrase ca şi omenirea, dacă nu mai multe, deşi nu mai erau legate de evoluţia umanităţii. Un cataclism dintr-o eră străveche şi de mult apusă ar fi constituit cauza desprinderii unei părţi din grupul sufletelor umane de istoria omenească, determinându-le să se dezvolte într-un proces evolutiv cu totul diferit, pe un cu totul alt plan de existenţă. Ordinele inferioare ale acestor regate puteau fi împărţite în patru rase mari, potrivit celor patru elemente pe care le serveau: gnomii erau legaţi de pământ şi de acumularea bogăţiilor, de putere şi de poziţie socială, ondinele erau duhuri ale apei şi puteau oferi ajutor în chestiunile legate de sentimente, salamandrele erau legate de flăcări şi puteau contribui la realizarea potenţialului artistic şi creativ, căci ele erau înseşi esenţa inspiraţiei poetice, iar silfii[13], duhurile aerului, erau cei mai evoluaţi dintre toţi. Silfii aduceau cu ei darurile uşurinţei de a călători şi de a comunica, oferind înţelegerea misterelor mai înalte.

Experienţa mea cu doctorul Rosen încă mă mai bântuia şi, foarte curând, aveam să fiu lipsită de siguranţa familiei Cavandish. De aceea, m-am gândit să-mi găsesc singură un mijloc de a mă proteja de orice calamitate m-ar fi aşteptat în viitor.

Mi-am petrecut o bună parte din acea noapte copiind lunga invocaţie în ultimul meu jurnal, mai întâi în dialectul italian original, după care mi-am tradus-o în limba engleză. N-aveam de gând să mă las în voia sorţii, hotărâtă să am un cuvânt de spus în privinţa propriului meu destin.

---

[13] Figuri mitice din folclorul european, în special cel germanic şi celtic.

Starea de sănătate a bătrânei lady Charlotte se înrăutăţi şi o împiedică să ne însoţească pe mine şi pe Susan la Hartsford Park, reşedinţa lordului Cavandish din Derby. Nu-mi plăcea să-mi las guvernanta singură într-un asemenea moment şi, în ciuda bravurii ce i se citea pe chip, mi-am dat seama că era într-o stare de sănătate mult mai precară decât lăsa ea să se înţeleagă. O umbră întunecată, compactă, îi învăluia corpul de lumină în jurul pieptului şi al inimii. M-am temut să nu fi fost vreun motiv psihologic al suferinţei sale, să nu fi simţit în adâncul inimii că utilitatea ei pe acest pământ se termina odată cu plecarea noastră din Dumfries. Am încercat să-i spun cât de mult avea să-mi lipsească oblăduirea ei şi s-o asigur că aveam să-i scriu deseori, pentru a beneficia de înţelepciunea sa. Contesa mă citi dintr-o singură privire şi mă asigură că se va bucura de timpul cât va rămâne singură, văzându-şi de propriile studii. Mi-am luat o mină veselă, ca să n-o supăr pe Susan, dar am plâns pe ascuns.

Bea, împreună cu servitoarele lui Susan, se găsea în a doua trăsură, şi ambele trăsuri erau încărcate cu bagaje. Călătoria de la Dumfries la Derby dură aproape o săptămână, căci ne-am oprit peste noapte în mai multe oraşe, iar prima haltă am făcut-o în Northumberland.

Regiunea rurală oferea privelişti foarte frumoase din trăsura landou pe care ne-o dăruise lady Charlotte. Terenul sălbatic din nord se scutura de crivăţul iernii şi începea să se coloreze cu făgăduinţele primăverii.

Entuziasmul trezit de gândul festivităţilor sociale ce aveau să urmeze făcea din Susan o tovarăşă de drum plină de neastâmpăr, dar am reuşit să-i liniştesc nervii cu talentul pe care-l am, Susan fiind singura persoană care mai ştia de acest lucru.

— Spune-mi o poveste, Ashlee, ca să-mi alungi plictisul, izbucni ea.

— Şi pe unde să ne perindăm? am întrebat-o.

— Hai să fim prinţese medievale! bătu ea din palme cu însufleţire.

Am strâmbat din nas la sugestia ei.

— Mă plictiseşte de moarte tirania Bisericii din acele vremuri, am protestat în glumă. Ce-ar fi să ne aventurăm în lumea învăţatelor curtezane din Roma antică? i-am propus eu.

Susan oftă.

— Ce sugestie groaznică, chicoti ea, însă ideea îi trezise curiozitatea. Crezi că s-ar cuveni? La urma urmei, ele erau păgâne.

— Mă rog, personal, mi-ar fi plăcut să fiu sfătuitoarea şi confidenta unor oameni ca Platon sau Aristotel, mi-am apărat eu ideea.

— Da, ştiu că ţi-ar fi plăcut, mă zeflemisi ea. Totuşi, prefer poveştile de turniruri cu cavaleri viteji celor de spectacole cu gladiatori.

Ochii ei mari şi albaştri mă implorau: *„Te rog!”*

— Bine, hai! am cedat. Fie şi prinţese medievale.

Am reuşit să încropesc o istorioară în care dragostea curtenească se războia cu opresiunea religioasă, şi ea ţinu pe toată durata călătoriei, astfel că pe când povestea se sfârşea, ne aflam la doar o jumătate de milă de destinaţia noastră.

— Na, i-am pus în mână batista mea, întrucât a ei se udase toată de lacrimi. Părinţii tăi or să se întrebe ce ţi-am făcut.

— Nu pot răbda gândul că erai arsă pe rug, îşi suflă ea nasul, şi că prinţul meu ajungea prea târziu ca să prevină supliciul… E-aşa de trist!

— Dar a reuşit să alunge Inchiziţia din regat şi tu ai trăit fericită până la adânci bătrâneţi, am încercat eu s-o consolez, înainte să ne luăm la harţă.

— Ştiu, îşi trase ea nasul, dar faptul că am numit primul nostru copil în amintirea ta m-a înmuiat cu totul.

Îşi şterse lacrimile, deşi continuă să mai verse şi altele.

— Nu era decât o poveste, am potolit-o, îngrijorată că avea să fie în lacrimi atunci când soseam la conacul Hartsford.

— Dar de ce nu te poţi şi tu mărita şi trăi fericită până la adânci bătrâneţi? mă întrebă, tânguindu-se.

— Pentru că aş prefera să ard pe rug, i-am răspuns în glumă, dar Susan nu râdea.

— Nu spune asta! Sigur că nu ţi-ar plăcea!

Privirea ei mă implora să-mi retrag cuvintele.

— Mă rog, nu putem avea toţi un sfârşit fericit, altfel povestea ar fi lipsită de dramatism.

— Ba da, putem.

Susan îşi dădea seama că nu mai vorbeam despre poveste.

— Zi că putem, Ashlee! mă îndemnă ea, ameninţând să verse,

iar, şiroaie de lacrimi.

— Sigur că putem, i-am zâmbit ca s-o împac. Aş fi făcut orice s-o alin, înainte de sosirea noastră. Îţi promit că amândouă vom găsi cea mai mare fericire.

Surâsul îi renăscu pe chip.

— Da, sigur aşa vom face. La urma urmei, suntem două dintre cele mai dorite fete de măritat din Anglia.

Mi-am înăbuşit un suspin, căci Susan nu exagera deloc.

— Da, într-adevăr… n-o să ducem lipsă de pretendenţi.

Mi-am întors privirea către peisaj, ca să-mi ascund spaima stârnită de acel fapt.

Soarele ieşise din nori şi strălucea cu putere deasupra conacului Hartsford, pe când caleaşca noastră se oprea la scările de la intrare. Am fost ajutate să coborâm din trăsură de lordul Cavandish şi fiul său, lordul Simon Cavandish, vicontele conacului Neith, reşedinţa contelui din Dumfries. Moştenitorul contelui avea să utilizeze acest titlu până când îi reveneau prin testament proprietăţile şi titlurile familiei Cavandish de la tatăl său, moment în care, bineînţeles, avea să devină la rândul său conte.

— Ce minunat arătaţi amândouă! exclamă contele, pe când stăteam în picioare dinaintea lui şi făceam câte o reverenţă.

— Sunteţi prea bun, lord Derby!

M-am ridicat, apoi m-am întors, şi am făcut o reverenţă în faţa fiului şi moştenitorului său, care tocmai se desprindea din îmbrăţişarea surorii sale.

— Viconte de Neith… E minunat să ne revedem!

— Domnişoară Granville!

Făcu o plecăciune plină de reverenţă, apoi izbucni în râs ca să alunge formalitatea clipei şi mă luă în braţe, ca pe o rudă foarte apropiată.

— Draga mea surioară, cât mi-au lipsit compania şi intrigile tale! Aceasta era afecţiunea celor din familia Cavandish pentru mine.

Întotdeauna am fost privită ca una de-a lor.

— Am auzit că trebuie să te felicităm pentru căsătoria ta iminentă, nu, *my lord*?

— Da, aşa-i.

Simon zâmbi larg. Evident că era încântat de întregul

aranjament.

— Abia aştept s-o cunoaşteţi amândouă pe lady Catherine Devere de Berwick. O aştept să sosească zilele astea cu cei doi fraţi mai mari ai ei. Fraţii sunt şi ei nişte holtei foarte râvniţi. Mi-am luat libertatea să le povestesc totul despre fermecătoarele mele surori.

Ne făcu cu ochiul la amândouă, şi Susan chicoti.

— Am auzit de contele de Oxford şi de fratele său că sunt foarte arătoşi, spuse Susan.

Prietena mea era încântată de veşti, iar eu m-am silit să surâd, ca să nu par acră.

— Ce-ar fi să sucim amândouă minţile câte unui frate Devere şi atunci am putea fi cu adevărat rude?

Imaginaţia lui Susan se aprinse imediat.

— Şi eu mă gândeam la asta, recunoscu Simon, în vreme ce-mi oferea braţul ca să mă conducă în marele conac. De ce să nu păstrăm întreaga avere a familiei în familie, dacă se poate?

Cum vremea era mult mai frumoasă în Derby decât fusese în ultimele zile petrecute în Scoţia, m-am trezit devreme să fac o plimbare, înainte să iau micul dejun cu întreaga familie.

Un vânt puternic răscolea vârfurile stâncoase ale pajiştii, înţepându-mi nările cu răcoarea lui, deşi, după zece ani de trăit în Dumfries, mă obişnuisem cu frigul. Exultam în aerul tare, electrizat de promisiunea unei furtuni, pe când mă îndreptam către unul dintre numeroasele pâraie care străbăteau proprietatea. Nu-mi mai dezlipeam ochii de pământ în căutarea amuletei ce-mi trebuia pentru experiment.

Duhurile pământului erau aici mult mai puţine la număr decât în bogatele păduri din Dumfries, sau în minunatele grădini îngrijite ale reşedinţei prin care trecusem pentru a ajunge în zone mai sălbatice. Silfii aerului, totuşi, erau în elementul lor şi păreau să mă grăbească spre pârâul care bolborosea printre cei câţiva arbori şi tufe răzleţe înşirate de-a lungul malurilor sale. Erau o mulţime de pietre spălate de apele lui repezi şi mi-am căutat prada câtăva vreme, dar zadarnic.

— Sigur trebuie să fie o piatră de genul celei pe care o caut, mormăiam eu, pe punctul de a renunţa şi de a mă întoarce la conac.

Nu doream să-i jignesc pe amfitrionii mei întârziind la masa

de dimineaţă. Ba mai mult, îmi era foame, iar răcoarea vântului, strecurându-mi-se printre haine, îmi intra în oase.

Chiar pe când mă hotărâm să-mi abandonez vânătoarea, norii turbulenţi de deasupra se risipiră, lăsând razele soarelui să cadă pe undele apei şi să-şi reverse lumina asupra albiei pietroase a pârâului. Admirând peştii din apa cristalină, privirea îmi căzu peste o piatră rotundă, foarte întunecoasă în mijloc. Mi-am mijit ochii, încercând să disting dacă pata întunecată era, într-adevăr, o gaură, sau doar o nuanţă mai închisă în straturile rocii, oferind iluzia unei găuri.

„Numai într-un singur fel am să aflu”, am decis eu, în vreme ce-mi scoteam mănuşile ca să-mi dezleg şireturile şi să-mi scot ghetele pline de noroi. Apa nu părea mai adâncă de vreo treizeci de centimetri, aşadar mi-am ridicat cămaşa şi fustele şi le-am ţinut strâns cu mâna stângă pentru a nu le uda.

Nici nu mi-am băgat bine degetele de la picioare în apă, că mi le-am scos la fel de repede. Îmi degerau pur şi simplu.

„Totul în numele cercetării!” m-am îmbărbătat eu, revenindu-mi din şoc, şi, intrând din nou în apă, am simţit că natura îmi folosea picioarele ca perniţe de ace. Am ajuns la piatră pe cât de iute mi-au permis membrele îngheţate.

Ţinând-o în mână, m-am bucurat să descopăr că era cu noroc.

— O! Îţi mulţumesc, Mare Mamă! am zis, veselindu-mă.

Ochii mi se ridicară la cerul pe care norii se adunaseră din nou, acoperind soarele. Dintr-odată, o rafală de vânt îmi smulse de pe cap boneta legată lejer şi mi-o rostogoli peste câmpii. Imboldul de a o prinde mă făcu să dau drumul fustelor, care se udară până la genunchi.

— Oh, nu! am scâncit eu, întorcându-mă cu greu la mal.

Acolo îmi atrase atenţia prezenţa unui domn călare, pe un dâmb din apropiere, care-mi urmărea chinul cu oarecare amuzament.

— Aş putea să vă ajut cu ceva? mă întrebă pe un ton jovial.

M-am ruşinat prea tare ca să-i răspund şi, întrucât nu-i fusesem prezentată, nu prea se cuvenea să intru în vorbă cu acel domn. Am uitat de boneta pierdută. Înșfăcându-mi ghetele şi mănuşile, am pornit-o în goană, pe cât de repede am putut, înapoi spre casă.

Am luat-o pe uşa şi pe scara servitorilor, din spatele casei, ca

să nu fiu văzută de întreaga familie în starea aceea jalnică.

— Don'şoară! strigă Bea şocată când mă văzu apărând în camera mea cu fustele şiroind de apă, deşi încercasem să le storc afară, înainte să intru în casă.

— Uite ce-am găsit!

I-am arătat comoara mea, care n-o impresionă prea tare. O îngrijora mult mai mult îmbrăcămintea murdară de noroi.

— Repede! mă trase ea. Dezbracă-te de rufele astea ude, până nu te îmbolnăveşti de moarte. Începu să-mi desfacă nasturii rochiei. Domnişoara Cavandish te căuta, ca şi…

— Am văzut urme de paşi! constată Susan, intrând şi tulburându-se pe dată la vederea înfăţişării mele. Ah, Ashlee, ce-ai făcut? Of, nu-i nimic! Îmi alungă cu mâna un răspuns, iar faţa i se lumină de un zâmbet larg. Ducele de Oxford şi suita lui au sosit în zori. Se vor ivi în pragul nostru în orice clipă!

— Ce bucurie! am răspuns eu, nu la fel de încântată ca şi ea.

Acum că aveam o amuletă, plănuisem să-mi petrec după-amiaza încercându-mi incantaţiile, dar trebuia să rămân în familie şi să le ţin de urât oaspeţilor.

— Chiar nu te înţeleg uneori, ripostă Susan, cu mâinile în şolduri, în timp ce eu mă îmbrăcam, tremurând, în haine curate şi uscate. De ce nu te bucuri? Îmi dau seama că numai fratele mai mare are dreptul la titlu, dar mezinul, domnul Devere, tot va primi o sumă frumuşică de zece mii de lire sterline pe an, ceea ce nu-i de dat cu piciorul.

— Da, da, i-am acceptat amuzată punctul de vedere. Voi coborî îndată ce voi arăta mai prezentabil.

— Şi ai să fii fermecătoare, îmi porunci Susan, silindu-mă să-i promit, înainte să plece.

— Sigur, i-am răspuns.

— Şi ai să-mi destăinui presimţirile tale în legătură cu întreaga familie? Trebuie să mă asigur că domnişoara Devere va fi o soţie bună pentru scumpul meu frate.

— Te poţi baza pe un raport complet.

Susan bătu din palme, îmi trimise o bezea şi mă îndemnă să mă grăbesc, în timp ce ieşea din camera mea.

Pierdusem marea primire a contelui de Oxford şi a suitei sale. Când am coborât scările, servitorul m-a informat că familia şi oaspeţii lor se aflau în salonul de zi, iar micul dejun tocmai

urma să fie servit în sufragerie.

— Ah, iată-te, domnişoară Granville!

Cum mă zări, Simon înaintă spre mine, ca să mă conducă în salonul de zi şi să mă recomande musafirilor.

— Pot să ţi-l prezint pe lordul Devere…

Începu cu tânărul conte, care era înalt, smead, subţire şi atrăgător. După toate aparenţele, avea pe vino-ncoace. Surâsul îi era scânteietor, la fel ca şi ochii de un albastru profund.

— Domnişoară Granville!

El îşi înclină capul în semn de salut.

— Este o mare plăcere să întâlnesc, în sfârşit, doamnele despre care l-am auzit vorbind întruna pe dragul nostru prieten, cu atâta înaltă apreciere.

— Plăcerea este de partea mea, lord Devere! i-am răspuns, făcându-i o reverenţă politicoasă.

Pe urmă, Simon mă prezentă viitoarei lui mirese, care era uluitor de blondă în comparaţie cu fratele ei mai mare, dar avea aceiaşi frumoşi ochi albaştri şi talie înaltă, subţire.

— Şi, nu în ultimul rând, ţi-l prezint pe domnul Devere, spuse Simon, conducându-mă spre fereastră.

Acolo se afla cel în cauză, admirând priveliştea în clipa intrării mele, însă, văzându-l mai de aproape, mi-am dat seama că el era domnul în faţa căruia mă făcusem de râs în acea dimineaţă. Mi-am înăbuşit un geamăt de surpriză şi i-am făcut o reverenţă, rugându-mă în gând să nu mă dea de gol.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnişoară Granville.

Numai printr-un zâmbet complice îmi dezvăluia că mă recunoscuse. La fel ca şi sora lui, domnul Devere era foarte blond, iar părul îi era pieptănat eu grijă pe spate şi i se strângea în cârlionţi micuţi la ceafă. Ochii îi erau de un albastru mai pal decât al fraţilor lui, dar străluceau la fel de tare.

— Domnul Devere a călătorit în şa, mă informă Simon, şi tocmai ne povestea ce frumos e ţinutul din apropierea conacului.

— Într-adevăr!

M-am străduit să-mi ascund roşeaţa obrajilor, în vreme ce panica mi se urca din inimă în gât.

— Într-adevăr, conacul Hartsford e binecuvântat cu împrejurimi splendide.

— Da, fu de acord tânărul, „splendid” este cuvântul în stare să descrie cel mai bine peisajul, în ciuda răcorii pe care am simţit-o în aer în dimineaţa aceasta. Totuşi, cred că primăvara va face vremea mult mai caldă.

I-am priceput destul de bine aluziile.

— Şi se vânează foarte bine, adăugă Simon, scutindu-mă pe mine să-i mai răspund. Domnişoara Granville ţinteşte chiar foarte bine, deşi refuză să tragă în vreo vieţuitoare.

Domnii râseră pe socoteala mea.

— Este în natura femeii să dea naştere, nu să distrugă, nu-i aşa? mi-am ridicat vocea în propria mea apărare.

— Atunci de ce-aţi mai învăţat să trageţi? mă iscodi domnul Devere, curios să-mi afle motivul.

— Nu se ştie niciodată când te trezeşti în faţa unui animal care poate şi el să atace, i-am replicat eu triumfătoare. Mai bine să te pricepi cât de cât la o armă de foc, sau la arc cu săgeţi, decât să rămâi lipsită de apărare şi să trebuiască să fii salvată.

— Ce extraordinar punct de vedere aveţi, domnişoară Granville, comentă lordul Devere.

— Mă rog, interveni lordul Derby pentru mine, aş îndrăzni să spun că domnişoara Granville e chiar extraordinară.

— Aşa şi cred că e, replică domnul Devere, în al cărui surâs plăcut se citea şăgălnicia, căci puteam vedea episodul întâlnirii noastre de azi-dimineaţă derulându-i-se în minte.

— Ce femeie s-ar putea mândri cu faptul că-i banală? am întrebat.

— Mult prea multe, din păcate, îmi răspunse domnul Devere cu încântare, pe când servitorul intra pentru a ne informa că micul dejun era servit.

— Domnişoară Granville?

Tânărul blond îmi oferi braţul ca să mă conducă în sufragerie. Cum Simon îşi conducea viitoarea mireasă, lordul Derby făcea acelaşi lucru cu lady Cavandish, iar lordul Devere îşi oferise braţul lui Susan, n-am prea avut de ales decât să surâd şi să accept cu graţie.

După micul dejun, bărbaţii hotărâră să facă o mică partidă de vânătoare şi, deşi invitată, am refuzat să mă duc cu ei, găsind o minunată ocazie să mă fac nevăzută prin grădină, ca să-mi

încerc formulele de invocare. Domnişoara Devere se simţea obosită în urma călătoriei sale şi se retrăsese în camera ei pentru o vreme, pentru a se odihni.

— Aşadar… spune-mi tot!

Susan se ţinu după mine prin grădină.

— Ce-ai văzut? Să nu fie lordul Devere, într-adevăr, atât de bine?

— Ba da. Întreaga familie e foarte bine, am asigurat-o eu. Sunt toţi foarte sănătoşi şi vioi, fără niciun fel de unde negative.

Prietena mea bătu din palme la auzul acelor cuvinte.

— Şi crezi că i-am făcut o bună impresie lordului Devere?

Mi-am încetinit mersul la auzul întrebării, căci o găseam mai curând amuzantă.

— Chiar am remarcat în centrul inimii lui o strălucire rozalie, dar – mi-am ridicat vocea ca să-i acopăr izbucnirea de exuberanţă – cum nu l-am mai văzut înainte să-ţi fie ţie prezentat, nu pot fi sigură dacă tu i-ai inspirat acest exces de unde pozitive.

— Oooh, se bosumflă ea, căci răspunsul meu nu era chiar pe potriva dorinţei ei. Crezi că vreo alta să-i fi furat deja inima? Te-ai gândit cumva la aşa ceva?

— Susan, ştii bine că lady Charlotte m-a educat să mă protejez de gândurile altora, altfel o să mă pierd cu firea în societate.

— Dar tot mai poţi s-o faci dacă vrei, îmi sugeră ea cu îndrăzneală. Vrei?

Privirea mea jenată nu fu răspunsul la care se aştepta ea.

— Fă-mi o favoare specială, se rugă de mine, împreunându-şi palmele şi profitând de ochii ei mari şi albaştri ca să mă alăture cauzei sale.

— Dar tu ce-ai să faci pentru mine, în schimb? am continuat s-o necăjesc, ştiind prea bine că n-aveam să ajung niciodată la un bun sfârşit până când n-aveam să cad de acord cu ea.

— Cu ce te pot ajuta? mă întrebă ea, nerăbdătoare să facă o înţelegere cu mine.

Când am ajuns pe pajiştea mai largă din mijlocul grădinilor, ce mi se părea perfectă pentru scopul urmărit de mine, m-am oprit. M-am întors cu spatele la Susan şi cu faţa la casă.

— Ai putea să faci de strajă pentru mine şi să te asiguri că

nimeni nu mă va întrerupe.

— De ce? mă chestionă Susan puţin îngrijorată, dar şi curioasă. Ce-ai de gând?

— Ah, fără întrebări! m-am tocmit eu. Avem o înţelegere, da sau nu?

— Aşa cred, consimţi Susan şovăitoare. O să dureze mult?

— Nu prea.

Am căutat un băţ şi, alegându-mi un loc pe pajişte, am trasat cu grijă un cerc mare, continuu, în jurul meu.

— E un soi de vrăjitorie? mă iscodi Susan, vorbind cât mai încet putea.

Era evident că ideea o stingherea.

— Trebuie să supraveghezi direcţia asta, i-am arătat eu cu degetul spre casă, la care ea oftă din rărunchi.

Se supuse, însă, instrucţiunilor mele.

Am îngenuncheat în centrul spaţiului meu de protecţie şi am scos piatra. Concentrându-mi atenţia asupra ei, am început să recit în surdină incantaţia pe care o memorasem:

Duhule de bun augur,
Oricine ai fi, în ajutor să-mi vii,
Am mare nevoie de sprijinul tău, să ştii!
Duh al Gnomului cel Roşu
În vremuri de restrişte, mereu alături să-mi fii!
Te implor, nu mă părăsi,
Ci prinde-te acum de piatră,
Mereu asupră-mi să te pot purta
Şi oricând în nevoi m-aş afla,
Să te pot chema, orice-ar fi,
Nu mă părăsi noapte sau zi.

Şi care ar fi răsplata mea pentru un asemenea serviciu?

Ridicându-mi ochii de la piatră, prezenţa care-mi atrase privirea nu era deloc aşa cum mă aşteptasem. Dinaintea mea stătea în picioare un bărbat în floarea vârstei. Nu era nici fantomă, nici umbră, ci un duh sclipitor. Era înveşmântat în platoşa unui cavaler medieval, iar peste armură purta o tunică albă cu o cruce roşie.

— Oh! am exclamat eu ridicându-mă în picioare, aşa încât să pot să-l privesc în ochi pe respectivul domn, cam înalt pentru

mine.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Susan, care nu era în stare să vadă ce percepeam eu.

— Nimic, totu-i în regulă, i-am strigat. Continuă să veghezi.

Dându-şi ochii peste cap, prietena mea se întoarse cu faţa la casă.

Nu-i nevoie să vorbeşti cu glas tare şi să-i alarmezi pe ceilalţi. Pot să-ţi aud gândurile la fel de bine ca şi cuvintele.

Frumosul cavaler surâse. De fapt, avea o înfăţişare foarte chipeşă şi exotică. Ochii şi pletele drepte îi erau foarte negre, iar pielea avea un luciu mediteranean. Să fi fost în viaţă, probabil că l-aş fi considerat o partidă bună.

Dar cine eşti tu? l-am întrebat în sinea mea, realmente nedumerită.

N-ai cerut ajutorul unui spirit al Gnomului Roşu? mă întrebă el.

Mă rog, ba da…

Sunt unul din stirpea pe care o cauţi.

Dar… Am crezut că ai fi…

Mi-am ţinut palma la pământ ca să indic micimea.

Ah! păru el să priceapă neînţelegerea. *Cauţi ajutorul unui duh al pământului.*

Dar am crezut că gnomii ar fi…

El scutură din cap în semn că nu.

Motivul pentru care păzitorii, ca mine, au fost confundaţi cu gnomii de pe tărâmul zânelor este că noi suntem gardienii sacrei şi secretei doctrine a gnozei[14] *în care se găseşte cheia ce deschide porţile ancestralei lumi de apoi. Din termenul „gnosis” vine şi titlul de gnom. Doar mai târziu neamul mi-a fost alungat pe tărâmul mitului şi al mistificărilor, confundat cu duhurile naturii care au grijă de pământ şi îi protejează bogăţiile naturale. Deşi ultimele, cu siguranţă, există, este*

---

[14] Termen preluat din limba greacă veche, provenind din *gnosis,* care înseamnă cunoaştere adevărată, cunoaştere revelată, care mântuie sufletul, deosebită de *pistis,* care înseamnă credinţă, în special credinţă religioasă. Gnoza este experienţa revelată, nemijlocită, a lui Dumnezeu. Curentul filosofic de gândire centrat pe acest concept s-a numit gnosticism, o mişcare religioasă care a amalgamat doctrina creştină cu filosofia păgână ezoterică. A înflorit în primele două secole după Hristos şi a supravieţuit într-o formă sau alta de-a lungul Evului Mediu, de pildă la catarii albigenzi din Franţa secolului al XIII-lea.

*limpede că nu mă număr printre ele. Mă tem că ai fost indusă în eroare de basmele care s-au transmis prin veacuri.. Însă tu n-ai nici*o *vină. Într-adevăr, niciun text de reală valoare ezoterică n-a mai fost scris de la anul unu după Hristos încoace, şi chiar dacă s-a mai scris vreunul, atunci a fost interzis, distrus, distorsionat, ca să convină ţelurilor celor de la putere.*

Am simţit că rămăsesem cu gura căscată şi am închis-o repede. Setea mea pentru o asemenea cunoaştere şi asemenea discuţii era copleşitoare, căci mi-o reprimasem de prea multă vreme.

Îmi cer mii de scuze pentru ignoranţă, am spus, *dar se pare că în acest caz eroarea mea a avut un efect providenţial. Ai vorbit de o răsplată pentru serviciile aduse mie. Ce fel de răsplată ai cere ca să mă înveţi tainele ascunse?*

Cavalerul îşi mângâie bărbia netedă, în vreme ce se gândea la un răspuns.

Tot ce aş cere în schimbul învăţăturii mele ar fi încrederea ta. Trebuie să înţelegi că orice doctrină secretă va contrazice fundamentele a tot ceea ce ai fost obişnuită să consideri drept adevăr.

Pe cât de nerăbdătoare eram să-mi dau consimţământul, credinţa falsă la care se făcea referinţă îmi tot răsuna în minte, aceea că gnomii şi zânele erau nişte şarlatani!

Îţi înţeleg îndoiala, răspunse el fricii mele nerostite, ceea ce era mai degrabă stânjenitor.

Îmi pare rău, trebuie să-ţi par atât de neştiutoare, însă…

Ridică o mână ca să-mi oprească şuvoiul de scuze.

Prevăd multe călătorii în viitorul tău, îmi destăinui, *şi, graţie talentelor tale neobişnuite, te-aş putea călăuzi în locuri unde, în virtutea cunoaşterii tale intuitive, mi-ai putea confirma tu însăţi spusele. N-am fost niciodată de partea credinţei oarbe.*

Îmi vorbi de darul meu pentru psihometrie[15], de abilitatea de a citi memoria obiectelor şi a oamenilor. Mă întrebasem adesea cum aş fi putut da acestui har o folosinţă mai bună decât doar a afla povestea lucrurilor ori a găsi unele obiecte pierdute.

Într-adevăr.

Îmi putea auzi gândurile nerostite, presărându-se printre

---

[15] Formă particulară de clarviziune, capacitate extrasenzorială de a recepţiona informaţii, cu ajutorul unui obiect, despre persoane sau evenimente asociate, în prezent sau în trecut, cu obiectul respectiv.

frazele lui.

În acest caz ai putea să găseşti adevărul pierdut în culisele istoriei acestei lumi şi să răstorni toate concepţiile false, adevăr din suprimarea căruia cei aflaţi la putere au făcut o prioritate.

Niciodată nu crezusem prea mult în învăţăturile Bisericii, era adevărat, şi nici măcar lady Charlotte nu fusese în stare să mă lămurească în privinţa misterului originilor omeneşti. M-am gândit la oferta lui, dar ce învăţăcel, cu puteri supranaturale sau nu, dar cu mintea întreagă, ar fi rezistat la ea?

Ori, aş putea să-ţi arăt cum să-ţi reformulezi incantaţiile, pentru a chema entitatea pe care o căutai de la început… însă, în cazul tău, cred că eu pot să-ţi dau mult mai mult ajutor şi protecţie decât un rob al pământului.

M-am uitat la piatra rotundă din mâna mea, în vreme ce îi cântăream în minte propunerea.

Nici măcar nu te întrebi asupra formei amuletei tale? De ce trebuie să fie rotundă cu o gaură în mijloc?

El ştia adevărul, eu nu.

— Vine cineva, mă anunţă Susan.

Nu mai aveam timp şi, deşi doream să-i aud explicaţia, dacă i-aş fi acceptat condiţiile puteam să i-o cer mai târziu.

Găsesc învoiala noastră foarte agreabilă, prietene. Aş fi onorată să-ţi fiu discipol.

Cavalerul zâmbi, încântat de angajamentul meu.

Atunci, foloseşte-te de talisman pentru a mă chema de câte ori ai poftă, iar numele la care răspund este Albray. Dar te-aş sfătui să nu încerci să chemi vreo elfă cu această pietricică, deoarece una dintre ele e deja legată de amuleta ta.

Aşa? Şi care-i numele entităţii?

Ashlee Granville.

Poftim?

Chicoti la vederea uluirii mele, pe când se evapora dinaintea ochilor mei.

— Ashlee? M-ai auzit?

— Da, te-am auzit.

Rămăsesem perplexă şi necăjită. Se părea că niciodată nu-mi ajungea timpul să-mi duc la capăt cercetările, care erau cu adevărat interesante şi demne de luat în considerare.

— Am terminat.

Am şters repede cercul, răscolind iarba cu picioarele.

— Este domnul Devere, se grăbi Susan să mi se alăture, foarte încântată pentru mine. Mă întreb ce-ar putea dori de la noi.

— Sigur n-am nicio idee.

Pretindeam că nu pricep aluziile ei la faptul că era interesat de persoana mea, şi nici că observ strălucirea trandafirie a inimii lui, care se intensifica pe măsură ce se apropia de noi.

— Doamnelor!

Făcu o mică reverenţă, în semn de salut.

— Domnule Devere, i-am răspuns cu o mică plecăciune, la fel ca şi Susan. Nu-i vânat astăzi?

Mă întrebam de ce nu se dusese împreună cu ceilalţi bărbaţi să tragă în fiarele sălbatice, aşa cum era planul.

— Dimpotrivă, vânatul este într-o excelentă formă, mă informă el, aţintindu-şi privirea intensă asupra mea. Dar a mai sosit un musafir acasă, iar lordul Derby vă roagă să vă alăturaţi la ceai şi prezentări.

— Atunci îţi rămânem foarte îndatorate pentru grija pe care ai avut-o să ne cauţi pe afară.

Susan îşi trecu braţul printr-al meu, ca să se asigure că n-aveam să-i scap, şi, în clipa în care o porneam cu toţii spre casă, comoara îmi alunecă din mână.

— Domnişoară Granville, v-a scăpat asta!

Domnul Devere îmi sări iute în ajutor, dar, văzându-l ţinând în mâna lui piatra fermecată şi întinzându-mi-o, m-am îngrozit.

— Nu, nu trebuie să mi-o daţi înapoi. Am intrat în panică. Realizam că agravam şi mai mult problema, însă domnul Devere părea o persoană cumsecade. Gestul are să vă aducă ghinion, i-am spus.

El făcu haz de îngrijorarea mea.

— Nu sunt superstiţios.

Insista să iau piatra din mâna lui, însă tot nu mă încumetam.

— N-aţi putea s-o scăpaţi din nou, iar eu s-o ridic? i-am propus.

Susan îmi corectă la iuţeală lipsa de maniere.

— Bine, Ashlee, dar niciun gentleman n-ar putea permite ceea ce propui, îmi şopti la ureche.

— Vă promit că n-o să iasă nimic rău din asta. Îmi lipi piatra de palmă. Orice serviciu făcut dumneavoastră, domnişoară Granville, este cea mai mare plăcere pentru mine.

„Atunci de ce n-ai făcut aşa cum ţi-am cerut?” m-am întrebat în sinea mea.

— Vă rămân profund îndatorată, domnule.

La urma urmei, îl avertizasem cinstit. De ce să mă mai frământ eu dacă el îşi atrăgea, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, nenorocirea asupra lui?

Cu toate acestea, incidentul mă făcu să-mi dau seama că trebuia să-i găsesc amuletei mele un loc sigur printre haine, aşa încât să nu-şi mai atragă nimeni blesteme din cauza micului meu experiment. Problema cu veşmintele femeieşti este că nu au buzunare, iar ca să port pietricica atârnată de un lanţ în jurul gâtului, în locul cruciuliţei pe care o purtam în silă în clipa de faţă, cu siguranţă m-ar fi marcat drept păgâna care eram. M-am hotărât s-o rog pe Bea să-mi croiască un săculeţ în care să-mi ascund pietricica fermecată, pe care apoi să-l prind cu un ac sub hainele mele, unde nu i-ar mai sări nimănui în ochi.

LECŢIA 4
CURTE

Mă aşteptam la o după-amiază plictisitoare de conversaţie convenţională; cu toate acestea, spre marea mea încântare, nu puteam greşi mai mult.

Gentlemanul ceva mai în vârstă pe care lordul Cavandish ni-l prezentă la ceai era vicontele de Herefordshire, lord Douglas Hamilton, un arheolog autodidact. Călătorise prin Orientul Apropiat, chiar mai departe în tinereţea lui, în căutarea rădăcinilor doctrinelor sacre ale Bisericii. Mai era şi un teolog care cercetase în amănunt multe alte religii şi credinţe. Îi fusese interzis să mai predea la universităţile engleze din cauza vederilor lui largi. Totuşi, strânsese o avere din prelegerile ţinute pe continent, iar faima lui ajunsese şi printre ai săi. Lordul Cavandish ţinea foarte mult la el, întrucât asistase la multe dintre prelegerile vicontelui, înainte ca serviciile sale să fi fost întrerupte într-un mod politicos de către sistemul englez de învăţământ.

— Am ştiut eu că domnişoara Granville o să se arate fascinată de personalitatea dumitale, lord Hereford! chicoti contele de Derby, observând că, de mai bine de un sfert de oră, nu-mi mai luam ochii de la viconte. De multă vreme aspiră să călătorească… să-şi urmeze interesul, exact în acelaşi domeniu al specialităţii dumitale.

Eram vrăjită de poveştile din Franţa, Italia, Egipt şi India. Lordul Hereford îşi alegea cuvintele cu claritate, iar căldura catifelată a vocii sale stârnea o plăcere absolută când îl ascultai vorbind. Relatările călătoriilor lui erau pentru mine mai înălţătoare decât cel mai răscolitor adagio, îmi stârneau mai multă curiozitate decât oricare spectacol de teatru, îmi păreau mai autentice şi mai personale decât toate cărţile pe care le citisem vreodată.

— Vă interesează doctrinele străvechi, domnişoară Granville? mă întrebă politicos vicontele.

Acesta încă mai era un bărbat frumos şi n-aş mai adăuga „pentru vârsta lui”, pentru că era doar frumos… şi atât. Părul blond care încărunţea îi dădea un plus de distincţie. Îşi păstrase silueta în urma unei vieţi în continuă mişcare, iar

pielea lui purta urmele prea multor zile petrecute sub soarele torid. Ochii îi erau de un albastru pal, mari şi înfundaţi în orbite. Deşi arăta de-acum ofilit, pe chip i se distingeau multe riduri ce trădau că era un om de viaţă, căruia îi plăcea să râdă.

— Mă interesează cu temei, aţi putea zice, am comentat eu, descoperindu-mă puţin mai vivace şi mai poznaşă ca de obicei.

Niciodată în viaţa mea nu-mi mai dorisem, ca acum, să par matură şi să nu fiu luată drept o fetiţă prostuţă.

— Am avut marele noroc să am la dispoziţie, în ultimii zece ani, biblioteca din Dumfries a lordului Cavandish, iar contesa văduvă de Derby, lady Charlotte Cavandish, a adunat multe lucrări rare şi fascinante de pe vremea când locuia pe Continent.

Surâsul vicontelui îmi arătă preţuirea plină de căldură pe care o avea pentru guvernanta mea. Am bănuit că cei doi ar fi mai degrabă prieteni apropiaţi, de vreme ce împărtăşeau vederi similare.

— Am studiat Biblia îndeaproape, am continuat eu. Am descoperit multe neconcordanţe pe care simt că trebuie să le supun unei examinări mai amănunţite, aşa cum nu li se permite acelora dintre noi care n-au îmbrăcat haina preoţească. De pildă, mă întreb de ce uleiurile menţionate în legătură cu îmbălsămarea cadavrului Domnului nostru Iisus erau toate leacuri tămăduitoare?

Vicontele păru surprins şi încântat de cugetările mele.

— Iar când Moise şi israeliţii au părăsit Delta Nilului, drumul lor firesc spre Canaan i-ar fi dus prin ţinuturile sălbatice din nordul Muntelui Sinai... Şi, atunci, de ce au luat-o spre sud printre povârnişurile dificile, ca să mai zăbovească, un timp, pe muntele care astăzi se numeşte Sinai? Cu siguranţă, n-a fost vorba să capete Cele Zece Porunci, pentru că, din câte ştiu, ele au fost preluate dintr-un verset din *Cartea Morţilor,* operă a egiptenilor antici[16]. Şi, de altfel, este mult mai probabil ca piscul pe care Moise l-ar fi vizitat, din câte se povesteşte, să fi fost cel cunoscut astăzi sub numele de Serâbit[17].

---

[16] *Cartea Egipteană a Morţilor,* antologie de texte funerare ilustrând credinţele escatologice ale egiptenilor antici, papirusuri conţinând formule magice şi vrăji şi plasate în morminte, în credinţa că îl protejau şi îl ajutau pe defunct în viaţa de apoi.

[17] Serâbit el-Khâdim (Serâbit al-Khâdim ori Serâbit el-Khâdem) localitate în

Când vicontele se uită tulburat la lordul Cavandish, m-am temut că mersesem prea departe. Totuşi, amfitrionul îi răspunse cu un surâs şi un semn aprobator din cap, cu un aer de cunoscător. Nobilul oaspete se întoarse spre mine. Un zâmbet larg îi înflori pe chip.

— Exact aceste informaţii le-am căutat şi eu în călătoriile mele.

Am oftat. Nu mă mai puteam abţine, parcă l-aş fi atins cu degetul pe Dumnezeu!

— Sunteţi Douglas Hamilton! Cel care a scris tratatul despre localizarea greşită a Muntelui Sinai?

Zâmbetul mi se lăţi pe faţă, în vreme ce vicontele dădea din cap în semn că da, cu o faţă îmbujorată de mândrie.

— Desigur, contesa văduvă de Derby a cumpărat o copie pe Continent.

— Sunt uluit că un exemplar a ajuns în Anglia, chicoti bătrânul savant. N-am crezut niciodată că voi fi citit acasă.

— Aceasta nu-i deloc o conversaţie potrivită în prezenţa unor tinere impresionabile, luă cuvântul lordul Devere în apărarea surorii sale, Catherine, şi a lui Susan, chit că niciuna nu-şi manifestase vreo reţinere faţă de întrebările mele, deşi însuşi tânărul lord părea tulburat.

Susan auzise de la mine nenumărate asemenea argumente în trecut, însă îşi reprimă un surâs şi încercă să se arate recunoscătoare pentru intervenţia proaspătului ei iubit.

— Îmi cer scuze, lord Devere, ripostă Hamilton, însă cum deviza familiei dumneavoastră este: „Nimic mai presus de adevăr”, m-aş aştepta să fiţi mai deschis la minte.

Am fost silită să-mi sug obrajii ca să nu izbucnesc în râs, şi mi-am plecat capul, tuşind în şervet, ca să-mi maschez amuzamentul.

— Poate ar fi mai bine să facem o plimbare prin grădină, doamnelor! oferi lordul Devere braţul surorii sale şi lui Susan.

Oh, da, tânărul conte o admira pe buna mea prietenă. Nu aveam nevoie să-i citesc în gânduri ca să-mi dau seama că se îndrăgostea de ea. Strălucirea rozalie a inimii lui aproape i se revărsa peste trup şi, odată ce energia inimii lui o întregea pe a ei, avea să se întindă peste tot. Îmi făcea plăcere să observ că

---

sud-vestul Peninsulei Sinai, unde au existat foarte multe mine de turcoaz, exploatate mai ales, într-o manieră extensivă, de egiptenii antici.

Susan era prudentă cu sentimentele ei. Lordul Devere se arăta mult mai entuziast decât ea în acest stadiu al jocului dragostei, iar informaţiile acestea cu siguranţă aveau s-o încânte când avea să-şi ceară raportul ceva mai târziu, în cursul zilei.

Lordul Neith fu uşor de convins să facă o plimbare cu viitoarea lui soţie.

— Vrei să vii şi tu cu noi, Earnest? îl întrebă lady Catherine pe fratele ei mai mic, care rămăsese în picioare la fereastră, admirând priveliştea.

— Mă interesează mai mult conversaţia, răspunse el cu nonşalanţă, apropiindu-se de noi ca să se aşeze pe unul dintre fotoliile de lângă focul ce ardea mocnit.

Preţ de o clipă, am crezut că poate îl subapreciam pe domnul Devere; după aceea, însă, mi-am dat seama. *Sigur că avea să fie de partea mea.* Urmărea averea şi moştenirea mea, în ciuda alocaţiei sale anuale consistente. Ca al doilea fiu, n-avea să ia parte la moştenire. Trebuia să-şi cumpere pământ, sau să i se ofere o proprietate şi un titlu de către rege, ori, şi mai bine, ba chiar mai uşor, ar fi putut căpăta un titlu nobiliar prin căsătorie. Pe dată, mi-am întors atenţia înapoi către viconte.

— Aţi călătorit şi pe Sinai?

— Sigur că da. Şi am făcut multe descoperiri interesante acolo, adăugă, spre a-mi stârni şi mai mult curiozitatea. Sper să pot discuta acest subiect cu dumneata mai amănunţit, domnişoară Granville, dar pentru că trebuie să-mi instalez servitorii la locuinţa noastră din oraş, sunt nevoit să plec în grabă.

— Vai, nu! am protestat, uitându-mă disperată la lordul Cavandish, care duse un deget la buzele lui surâzânde, spre a-mi potoli neliniştea.

— N-ai dori să-mi onorezi casa cu prezenţa dumitale, lord Hereford? spuse el. Ştiu că ai venit aici în vizită la sora dumitale bolnavă şi că reşedinţa Hartsford se află la o mare depărtare de patul ei de suferinţă, însă oraşul nu-i decât la o aruncătură de băţ de aici. Sunt sigur că sejurul dumitale în Derbyshire ţi se va părea mult mai confortabil sub acoperişul meu.

Bătrânul savant fu onorat de ospitalitatea studentului său de odinioară.

— Cum ar putea fi refuzată o ofertă aşa de generoasă, bunul

meu Derby? Aş fi încântat să mă număr printre oaspeţii dumitale.

— Foarte bine, hotărî lordul Cavandish. Voi pune servitorii să facă pregătirile necesare.

Se îndreptă spre slujitorul de lângă uşă, care se retrase, pe dată, ca să se ocupe de pregătiri.

— Cu toate astea, mai adăugă vicontele, pentru moment trebuie să mă smulg din mijlocul acestei companii stimulatoare.

Cred că trebuie să fi roşit când distinsul lord îmi aruncă o privire.

— Tot mai sunt nerăbdător să-mi văd surioara şi trag nădejde s-o găsesc bine sănătoasă, ca să mă pot întoarce aici înainte de cină.

Lordul Hamilton se ridică în picioare, iar noi toţi făcurăm la fel.

— Să-mi fie permis, m-am adresat eu lordului Cavandish, şi dacă nu îl supăr pe lordul Hereford, să-l însoţesc până-n oraş? Am cam rămas fără hârtie de scris, am adăugat eu, ca şi cum atunci mi-aş fi amintit, sperând ca dorinţa mea arzătoare de a-l asculta să nu pară prea evidentă.

— Nici eu nu mai am hârtie, îl informă domnul Devere pe lordul Cavandish, şi aş putea să-mi scutesc calul obosit de o altă corvoadă pe ziua aceasta.

— Bineînţeles, *dragii* mei copii, ne spuse cu căldură lordul Hereford, iar felul în care rostise el „copii" îmi strânse inima. Mă bucur să pot fi de folos distinşilor oaspeţi ai amfitrionului meu şi să am parte de compania voastră.

Din câte se putea vedea, domnul Devere intenţiona să devină umbra mea. Oriunde mă duceam venea şi el după mine. Mai speram ca acesta să nu fie un semn al săptămânilor ce aveau să urmeze, întrucât prezenţa lui mă împiedica să-mi urmăresc ţelurile. Nu că eram foarte sigură care-mi erau acestea. Tot ce-mi doream în acea clipă era să fiu singură cu lordul Hamilton şi să continui conversaţia noastră. În mod clar, domnul Devere avea să îngreuneze realizarea dorinţei mele.

Susan intră în camera mea şi era cât pe ce să n-o mai recunosc! Rochia ei de seară, de un albastru catifelat, se potrivea perfect cu strălucirea ochilor ei de un albastru pur. Când purta haine închise la culoare, sau albe, aşa cum fusesem obligate la vârste

mai fragede, ochii ei păreau să aibă o nuanţă de oţel, dar în această seară ochii lui Susan scânteiau ca două geme. Spre deosebire de mine, Susan fusese binecuvântată cu un păr drept, aproape negru, care lucea în lumină ca mătasea. Îi încadra faţa, răsucit pe sub urechi şi prins la spate într-un coc. Prin păr îşi presărase diamante şi safire care se potriveau tiarei sale. O umbră de fard o făcea să pară mai matură, la fel ca şi decolteul adânc al rochiei care, la fel ca şi a mea, avea mâneci lungi, la care, în perfectă concordanţă cu ultima modă, se mai adăugau mănuşi scurte, albe, de mătase.

— Oh, Dumnezeule! Să nu te mai recunosc! exclamă Susan înainte să pot rosti vreun cuvânt. Eşti pur şi simplu frumoasă, Ashlee!

Mă întoarse cu faţa la oglindă. A trebuit să recunosc că nici eu nu mă mai recunoşteam. Unduirea rebelă a pletelor mele de un castaniu roşcat nu se potrivea coafurilor la modă, ca în cazul bunei mele prietene, aşadar fruntea şi tâmplele îmi erau încadrate de cârlionţi mici, iar restul era adunat într-un coc la spate. Şi eu aveam bijuterii să-mi pun în păr, pe care nu mai avusesem niciodată ocazia să le port în public, dar renunţasem la ele în favoarea florilor de primăvară. Mă imaginam mai curând ca o nimfă a pădurilor. Bejul trandafiriu al rochiei mele, cu dungi maron-închis pe margine, se potrivea micii mele fantezii şi, întrucât ochii mei erau verzi-căprui, culorile îmi veneau destul de bine.

Ceva de un verde profund ar fi fost prima mea alegere, însă Bea era teribil de suspicioasă faţă de tot ce era verde, fie că era vorba de stofă, hârtie sau vopsea. Tatăl ei lucrase în domeniul textilelor şi o avertizase că arseniatul de cupru, o mixtură de arsenic și cupru, se folosea la obţinerea nuanţelor de verde în mătasea artificială. El observase că toţi cei care veneau în contact cu ţesături verzi, ori cu vopsele şi cerneluri de această culoare, contactau o boală groaznică, mortală în cele mai multe dintre cazuri. Ştiinţa medicală nu publicase, încă, o anchetă în legătură cu această presupusă conexiune, însă, pentru profan, verdele devenea foarte rapid o culoare tabu, nemaidorind să lucreze cu ea, ori să decoreze *ceva* cu ea, căci arseniatul de cupru mai era utilizat şi la colorarea în verde a vopselelor de zugrăvit, a tapetelor şi a hârtiei de prins muşte.

— Dar arăt mai în vârstă?

Aceasta era grija mea de căpătâi.

— Infinit mai în vârstă, mă asigură Susan. Deci… cum a fost plimbarea?

Bănuia că nevoia mea de maturizare fusese stârnită în acea după-amiază, căci Cel de Sus ştia că niciodată nu-mi mai dorisem acel lucru până în ziua aceea.

— Cred că m-am îndrăgostit, i-am răspuns pe neaşteptate.

— Ştiam eu!

Susan era la fel de încântată ca şi mine.

— O să fim surioare!

— Mă înţelegi greşit!

Entuziasmul îmi fu doar uşor umbrit.

— Nu domnul Devere este cel care mi-a furat inima, ci lordul Hereford. E văduv, ştii?

I-am făcut cu ochiul, ca s-o înveselesc. Susan rămase cu gura căscată.

— Dar ţi-ar putea fi bunic!

— Nu-mi pasă de vârsta lui, am protestat eu. Ce mă atrage la el este tocmai înţelepciunea, experienţa, cunoaşterea!

Prietena mea rămase în picioare, fără cuvinte, gândindu-se ce să mai răspundă.

— Te-ar face contesă, cred.

Îmi zâmbi cu căldură, ca semn de încurajare, şi îmi luă amândouă mâinile într-ale ei.

— Aşa, chiar dacă nu vom fi surioare, o să fim amândouă contese.

Mă învârti pe loc, apoi brusc se opri.

— O să fim? Amândouă contese?

Susan supralicita în mod subtil înţelegerea noastră din dimineaţa aceea.

— Tu ce crezi? am tachinat-o eu, uitându-mă în oglindă şi jucându-mă cu zulufii mei rebeli.

— Cred că ar fi mai bine să te ţii de legământul nostru, se răsti Susan, cu mâinile în şolduri şi, în mod evident, supărată de şiretenia mea.

— Tu eşti aleasa inimii lui, i-am surâs cu încredere.

Susan oftă, înăbuşindu-şi un ţipăt, cu palmele căuş la gură.

— Şi eşti absolut sigură de asta?

I-am aruncat o privire jignită.

— Greşesc eu vreodată?

— Oh, vai! Respiră adânc, pentru a-şi putea controla bucuria. S-ar putea să fiu deja logodită atunci când o să fiu prezentată la curte!

Visul oricărei tinere de viţă nobilă, întrucât numai cele mai bogate şi mai frumoase dintre noi reuşeau să scape de tirania pieţei matrimoniale.

— Tot ce se poate, am comentat eu cu nonşalanţă.

Susan chicoti, căci indiferenţa mea făcea aceste planuri cu atât mai sigure.

— Sunt aşa de fericită!

Bătu din palme şi se învârti în rochia ei de seară, ca o prinţesă dintr-un roman medieval, ori ca un personaj din poveştile mele.

— Şi tu, şi eu, i-am confirmat eu cu un sărut pe obraz, ceea ce ne-a stricat machiajul, astfel că următorul sfert de oră l-am petrecut împreună în faţa oglinzii.

Prima mea ieşire oficială în societate nu putea fi mai memorabilă.

Exista micul inconvenient de a-l avea pe domnul Devere aşezat în dreapta mea, dar din câte îmi pot aminti, din fericire el se angajă într-un schimb amiabil de cuvinte cu lady Vanessa Cavandish aproape toată seara. La stânga mea se găsea lordul Hamilton, a cărui conversaţie am ascultat-o transfigurată în timpul celor patru feluri servite la masă. Am fost purtată la Serâbit el-Khâdim, unde am asistat la descoperirea unui templu care data din anul patru mii înainte de Hristos. Lordul Hereford afirma că acest complex, în cazul în care era scos la lumină, se putea dovedi a fi locaţia muntelui lui Moise din Biblie.

Îl ascultam captivată pe lordul Hamilton povestind cum el şi asociaţii lui s-au luptat să stârnească interesul publicului pentru acest proiect şi să strângă fonduri pentru săpături de mare anvergură. De fiecare dată, uşile cercurilor aflate la putere, îndeaproape supravegheate de interesele bisericeşti, le fuseseră trântite în nas. Lordul Hamilton îşi irosise douăzeci de ani de viaţă în aceste săpături arheologice, şi cam toţi banii care îi erau îngăduiţi din drepturile sale de primogenitură la averea familiei.

Era conştient de faptul că abia făcuse primii paşi în descoperirea a ceea ce el bănuia că era un complex gigantic.

Singurul motiv pentru care nu se mai afla încă acolo se datora autorităţilor locale, care luaseră decizia să-i retragă permisul pentru străini de a efectua săpături în acel loc, tocmai când scoseseră la lumină o intrare ce promitea să ducă undeva interesant. Douglas Hamilton fusese expulzat din Ţara Sfântă şi nu i se mai permisese de atunci să se întoarcă acolo.

Vicontele se retrase devreme, căci avusese o zi foarte ocupată. Îşi blestemă vârsta şi îmi ură noapte bună. Începea să ţină la mine, de vreme ce dâre de un roz trandafiriu începeau să pătrundă în norul mare şi întunecat care îi învăluia centrul inimii şi pe care încercasem să-l ignor. Înţelegeam că inima lordului Hamilton murise odată cu soţia lui şi, cum nu avea copii cărora să le dăruiască dragostea lui şi nici vreo carieră sau proiecte cărora să li se dedice, centrul inimii lui se închisese, nemaiaflându-şi rostul. Mă temeam ca inima lui fizică să nu urmeze, curând, această cale.

M-am retras la scurt timp după lordul Hamilton pentru a contempla focul din camera mea şi pentru a mă gândi mai bine la el. Aşa cum şedeam acolo, încercând să-mi imaginez că dogoarea focului era un soare al deşertului bătându-mi în faţă, mâna îmi odihnea pe piatra ascunsă între sâni şi corset, pentru siguranţă.

Eram aşa de absorbită în gânduri, încât nu-mi venea deloc să-mi invoc asociatul din lumea cealaltă în această seară. Voiam să mă scufund în somn şi să visez la locuri sacre şi străvechi. M-am lăsat pe spate în fotoliu, cu gândul să o sun pe Bea ca să vină să mă ajute să mă dezbrac, când am zărit, din colţul ochilor, un bilet strecurat pe sub uşă. Biletul era pecetluit cu ceară, dar nu era şi sigilat. Când am deschis uşa, mi-am dat seama că mesagerul trebuie să se fi îndepărtat în mare grabă. M-am încuiat la mine în cameră, înainte să deschid biletul în care se scria: „Priveşte pe fereastră.” M-am apropiat de fereastră şi, trăgând puţin de draperiile grele, l-am zărit pe domnul Devere, care stătea lângă felinar în curte, cu boneta mea rătăcită într-o mână. Zâmbea cu gura până la urechi şi îmi făcea semne cu mâna. Am tras îndată draperia la loc.

„Ce trebuie eu să fac ca să scap de omul ăsta?” Mi-am căutat şalul. „Nu-l cunosc decât de o zi şi deja-mi doresc să nu ne fi întâlnit niciodată!”

M-am hotărât că mai bine mă duceam să-mi iau boneta dacă

doream să evit riscul de a mi se cere explicaţii pentru faptul că-mi lipsea. Afară era foarte răcoare şi, în vreme ce îi făceam politicoasă o reverenţă, i-am dat foarte clar de înţeles pretendentului meu că nu-mi convenea că fusesem silită să ies.

— Este puţin cam nepotrivit, nu credeţi, domnule Devere?

— Mă rog, am încercat toată ziua să vă prind singură, ca să v-o restitui, domnişoară Granville, mă lămuri el, cu bună dispoziţie, însă fascinaţia dumneavoastră pentru lordul Hamilton m-a obligat să recurg la această soluţie.

— Nu puteaţi pune vreo servitoare să mi-o aducă în cameră?

— Dar asta ar fi stârnit bârfe, sugeră el cu un surâs şăgalnic.

— Ei bine, aş îndrăzni să spun că, dacă cineva ne-ar vedea în prezent, ar stârni şi mai multe bârfe. Am încercat să nu mă amuz la propriul meu comentariu şi am adăugat: Aşadar, vă urez noapte bună…

— Nu plecaţi.

Se întinse să mă apuce de încheietura mâinii, cu gând să mă împiedice să plec, după care mi-o lăsă imediat.

— Spuneţi-mi, ce căutaţi azi-dimineaţă în zori, în picioarele goale, în apa rece ca gheaţa a acelui pârâu?

— Pescuiam, i-am răspuns în glumă şi am izbucnit în râs.

— Mă rog, îndrăznesc să spun c-aţi prins ceva.

Tonul bărbatului deveni intim şi toată fiinţa îi iradia de bunăvoinţă.

— Aşa-i. M-am prefăcut a nu prinde sensul spuselor lui. O răceală, cel mai probabil, agravată de aerul rece al nopţii.

De data aceasta, când am dat să intru înăuntru, el nu mai făcu nicio mişcare să mă oprească.

— Ciudat, nu păreţi genul de parvenită, domnişoară Granville.

Cuvintele lui mă opriră din drum. M-am întors spre el, întrebându-l ce voia să zică.

— Aţi alege mai degrabă un titlu nobiliar în locul dragostei adevărate şi a fericirii? mă interpelă cu o aroganţă atât de familiară, încât m-am simţit aşa de jignită că nu mai găseam ce să-i răspund.

— Faceţi prea multe presupuneri după o singură zi de când ne cunoaştem, am ripostat, clocotind de furie în sinea mea.

— Mă tem că o evaluare distantă este singura şansă pe care mi-o veţi oferi, pentru că m-am născut al doilea.

Faptul că-mi atribuia un caracter atât de urât mă descurajă, dar încă mai îngrijorător era felul în care-mi păsa de ceea ce credea… De ce?

— Nu cred că e drept să mă judecaţi după dorinţele altor femei. Nu împărtăşesc valorile, raţiunile şi dezideratele majorităţii reprezentantelor sexului meu, pe cât îmi pot da seama… cu excepţia, poate, a contesei văduve de Derby.

Încuviinţă din cap, admiţând astfel că guvernanta mea îşi dobândise o reputaţie oarecum îndoielnică în societate.

— Am avut marea onoare să o întâlnesc o dată, pe când aveam doisprezece ani. Domnul Devere părea mult mai destins acum, că găsisem un subiect de conversaţie şi trecusem peste momentul de sfadă. Am întâlnit-o, întâmplător, continuă el, pe când se reculegea în singurătate, într-o clipă de linişte, izolându-se de balul pe care părinţii mei îl organizaseră. M-a întrebat dacă doream să aflu ceva despre mine însumi. Domnul Devere încuviinţă din cap şi zâmbi, pentru a confirma că, într-adevăr, îi acceptase propunerea, iar când îşi ridică sprâncenele, am presupus că îi găsise discursul foarte interesant. Continuă: Sunt chiar convins că la acea oră târzie din noapte în care mi-a vorbit mi-a dezvăluit mai multe despre mine însumi decât am fost eu în stare să deduc de atunci încoace.

Râsul lui pornit din inimă mă amuză. Era mai curând diferit de tipul mediocru, mărginit şi obişnuit de aristocrat. De fapt, îmi trezise interesul.

— V-a vorbit despre firea dumneavoastră, sau despre evenimente din viitor?

Îmi cunoşteam guvernanta şi căile pe care le urma intuiţia ei.

— Despre ambele. Părea surprins că reuşisem să prezic conţinutul discuţiei lor. N-am mai vorbit despre asta cu nimeni până acum, dar simt că *dumneavoastră* trebuie să vă spun, fiindcă bătrâna Lady Cavandish mi-a prezis o groază de lucruri din viitor… şi pot să jur că mi-a prezis că vă voi întâlni, domnişoară Granville.

La asta chiar nu mă aşteptasem.

— De ce credeţi asta?

Blestemată-mi fie curiozitatea care mă puse să-l întreb. Domnul Devere se arătă brusc jenat şi şovăi.

— Nu mă aşteptam să avem conversaţia asta aşa de repede…

Poate ar trebui s-o amânăm, până când veţi avea destul răgaz să-mi preţuiţi caracterul aşa cum se cuvine. Căci nu sunt deloc vânătorul de zestre şi de titluri nobiliare drept care mă tem că mă luaţi. Aş dori un bob zăbavă pentru a vă dovedi că nu sunt aşa.

Mintea mi se goli. Eram tulburată de faptul că o singură zi petrecută în sânul societăţii putea duce la asemenea situaţii emoţionale, atât de încurcate! Ce urma să-i zic acestui tânăr, fiindcă era clar că deja avea sentimente pentru mine, fără doar şi poate. Fusesem prevenită, ştiam prea bine, că cei de rangul meu luau curtea foarte în serios… Dar într-o singură zi! Ce s-ar întâmpla dacă fiecare zi ar avea atâta greutate în viaţa mea? Îmi dădeam seama acum de ce tinerele în situaţia mea optau să se mărite atât de iute, pentru a scăpa de asemenea situaţii!

— Credeţi-mă când vă spun că nu v-aş pricinui decât durere! Numai pentru că vă ştiu o fiinţă atât de aleasă, domnule Devere, îmi dau seama că veţi fi mult mai fericit, mai mulţumit şi mai prosper fără mine în viaţa dumneavoastră.

— Mulţumit şi prosper pot să vă garantez că voi fi, aşa mi s-a spus că vor sta lucrurile. Dar voi fi mai fericit? Cred cu tărie că aici se va dovedi că greşiţi.

De obicei puteam să simt când cineva mă minţea, iar el se arăta prea convins ca să mintă.

— Mă rog, nu pot să comentez, întrucât nu ştiu detaliile confidenţelor la care vă referiţi. Lady Charlotte mie nu mi-a dezvăluit nimic în privinţa întâlnirii noastre.

— Nu? păru el surprins şi tăcu, gândindu-se la următoarea lui mişcare.

Domnul Devere dorea cu ardoare să-mi spună ceva ce chiar trebuia să ştiu. M-am acordat la activitatea lui mintală, lucru pe care l-am făcut sporindu-mi captarea energiei cosmice în corpul meu spiritual. Din păcate, acest proces tindea, totodată, să diminueze perceperea oricărei conversaţii sau zgomot din mediul fizic. Dacă domnul Devere a mai spus ceva dincolo de acest punct, nu l-am mai auzit.

Dar te-a descris atât de bine. Nu semeni cu nicio femeie pe care am întâlnit-o vreodată… în largul tău în sălbăticie şi în mijlocul oricărei categorii sociale. Ai până şi înfăţişarea unei nimfe a pădurii, aşa cum mi te-a descris lady Cavandish.

După aceea, am perceput amintirea domnului Devere legată

de discuţia lui cu lady Charlotte, care părea să aibă cam aceeaşi vârstă ca atunci când am cunoscut-o eu. Ţinea ambele mâini ale băiatului într-ale sale şi îi spunea: „Ca şi mine, ea va cunoaşte lucruri pe care nimeni altcineva nu le mai ştie şi va vedea dincolo de aparenţe. Căci ea coboară dintr-o străveche viţă de regi, la fel ca tine, domnule Earnest.”

Mi-am înăbuşit un geamăt, întrucât lady Charlotte nu-mi mărturisise nimic din toate acestea. M-am speriat, deodată, la gândul că domnul Devere ştia despre mine lucruri pe care eu nu le ştiam.

— Noapte bună, domnule Devere.

Cu o plecăciune, m-am îndepărtat, ignorându-i rugămintea de a-i da o lămurire în legătură cu plecarea mea grăbită.

Bea cea binecuvântată, care citi pe chipul meu toată tulburarea lăsată de evenimentele acelei zile, mă ajută să mă dezbrac, fără să mă deranjeze în tăcuta îngândurare cu întrebările ei.

Şi dacă nu eram eu cea despre care vorbise lady Charlotte în amintirea domnului Devere? Poate c-a greşit fata! De unde ar rezulta că există o alta cu înclinaţiile mele neobişnuite, sortită să intre în viaţa domnului Devere. Acum chiar că mă agăţam de ultimul pai. Totuşi, chiar cred că orice este posibil, ÎN AFARA DE eventualitatea ca eu să fiu destinată domnului Devere. Asta nu are să se întâmple. Nu eram născută să trăiesc în societate, îmi doream să ajung o exploratoare, ca lordul Hamilton, şi să vizitez locurile minunate de care-mi povestise astăzi.

— De ce nu m-am născut bărbat? am întrebat-o pe Bea, în vreme ce mă învelea bine cu plapuma.

— Pentru că femeile au nevoie de mai multă putere, îmi răspunse ea, ieşind pe uşă cu lumânarea.

„Dacă mă năşteam bărbat, mă puteam duce la conacul lordului Hamilton, ca să-mi petrec timpul în compania lui fără să-mi fac griji pentru reputaţie sau pentru bârfe. Puteam să călătoresc de unul singur în ţări străine, fără povara de a mai târî şi pe altcineva după mine… în afară de Bea, fireşte, dacă ar vrea”, m-am gândit.

Mi-am învârtit piatra nepreţuită în jurul degetelor, dorind să invoc prin ea un djinn, care să-mi îndeplinească asemenea vise. „Poate că în Orient voi da într-o bună zi peste un djinn.” Am închis ochii, imaginându-mi mai bine misteriosul loc din deşert

unde aş fi putut întâlni o asemenea entitate.

Exoticele locuri din deşert îmi ocupară visele, potrivit dorinţei mele. Doar că, de fiecare dată când dădeam de necazuri în cursul explorărilor mele, domnul Devere se afla acolo, pentru a mă scoate din impas. Asocierea noastră părea prea apropiată pentru liniştea mea şi m-am trezit cu presimţirea că el era strâns legat de mine.

La început, amintirea lui îmi făcu inima să-mi bată puţin mai repede, şi am întâmpinat cu un surâs zorii unei noi dimineţi. Apoi, când logica mea adună toate simbolurile răzleţe ale viselor mele şi le prinse într-o imagine de perspectivă... abia atunci îmi mai pieri voioşia.

— Nu-ţi vrea decât banii, îmi spuneam, în vreme ce mă dădeam jos din pat, certându-mă cu mine însămi în oglinda de la măsuţa de toaletă. Este doar un drăguţ care va deveni la fel de plicticos ca toţi ceilalţi, odată ce va dobândi o reşedinţă şi gustul puterii adevărate.

— Şi totuşi este foarte chipeş, comentă Bea, necăjindu-mă.

— Nu vreau să ajung nevasta unui lord ambiţios! am declarat foarte tranşant către imaginea mea din oglindă. Am planuri cu mult mai atrăgătoare.

— Ar binevoi Alteţa Sa să-i împărtăşească din viitorul său bătrânei sale dădace? se apropie ea, apucându-se să mă îmbrace.

— Aş prefera să mă mărit cu lordul Hereford şi să-i ţin de urât până la moartea lui. Aş rămâne vicontesă văduvă, plângându-l, liberă să continui lucrările soţului meu de unde le-a lăsat el.

Planul acesta tocmai îmi venea în minte şi mi se părea minunat.

— Tu şi cu mine am fi fericite, lordul Hereford ar fi fericit, iar tăticul ar fi furios, căci stirpea familiei ar muri odată cu mine.

— De ce vrei să-l superi atât de tare pe lordul Suffolk? mă iscodi Bea, simţind că trebuia să ia apărarea stăpânului ei.

— Doar pentru că tata s-ar supăra dacă m-aş mărita cu alesul inimii mele şi nu cu al lui. Lordul Suffolk nu-mi e cu adevărat tată! Lordul de Derby s-ar bucura pentru mine, fiindcă îi pasă de ceea ce gândesc şi simt.

Da, acesta îmi era ţelul în viaţă, destinul! Îl şi auzeam pe tata

strigând…

— Fiica mea nu se face arheolog!

Tata stătea în picioare, în camera lui de lucru, la reşedinţa Granville din Londra, ţinând în fiecare mână câte o scrisoare de cerere în căsătorie. Timp de mai multe săptămâni, mă gândisem cu groază la această confruntare, dar eram hotărâtă să nu mă abat din drum. După ce petrecusem împreună multă vreme în Derbyshire, lordul Hamilton mă ceruse în căsătorie, la îndemnurile mele. Vicontele nici nu visase să se recăsătorească şi mă asigură, cu sinceritate, că nu avea să-şi impună voinţa asupra mea, într-un sens matrimonial. Gândul la ceea ce aveau să creadă despre el rudele lui lacome de bani când îşi va lua o nevastă tinerică, lăsând-o grea cu un prunc care i-ar putea dezmoşteni pe mulţi dintre ei, îl făcu să chicotească. Totuşi, adevărul era că îi făcea plăcere compania mea şi, totodată, năzuia să aibă pe cineva căruia să-i împărtăşească bogatele sale cunoştinţe. Mariajul părea cel mai sigur mijloc pentru amândoi de a căpăta ceea ce doream fiecare.

Din păcate, domnul Devere era şi el convins că îmi era scris să mă căsătoresc cu el. Iată de ce ţinea tata în mâini două cereri de căsătorie. Îi scrisesem lui lady Charlotte despre previziunile ei în privinţa tânărului domn Devere, iar ea îmi răspunse în felul următor:

Îmi amintesc ceva legat de o profeţie pentru unul dintre fraţii Devere, pe când mă aflam în Oxfordshire, cu multă vreme în urmă, dar în ceea ce priveşte detaliile acelei conversaţii, ştii la fel de bine ca mine că persoanele cu puteri paranormale rareori îşi mai aduc aminte de profeţii după ce ies din transă. Pe memorie, ca şi pe mit, nu se poate conta, dat fiind că amintirile nu oferă o relatare factuală asupra unui eveniment – şi vorbesc din proprie experienţă – fiindcă pot fi denaturate pentru a se potrivi unei situaţii oarecare. Cu puţină imaginaţie se pot distorsiona cu timpul.

Eram sigură că acesta era cazul domnului Devere. N-aveam nimic în comun cu acel om, în vreme ce afinitatea mea cu lordul Hamilton mi se părea de zece ori mai evidentă. Cu el mă simţeam în elementul meu şi, da, bănuiam că vedeam în el tatăl pe care mi-l dorisem dintotdeauna, dar nu m-am oprit să analizez mecanismul ascuns al gândirii mele. Simţeam că

aveam prea multă dreptate ca să fie greşit pasul pe care mă pregăteam să-l fac.

— Tânărul Devere este o partidă cu mult mai potrivită şi chiar a consimţit să-şi lege numele de proprietatea noastră, chicoti tata, încântat de idee. Nepotul meu îmi va moşteni proprietatea şi numele.

— Dacă asta-i tot ce-ţi doreşti, tată, ar fi mai simplu să rămân nemăritată, să am o relaţie nelegitimă şi să port în pântec un bastard pentru tine.

— Nu face pe vulgara cu mine, domnişoară, îşi revărsă el frustrarea, iar câmpul său energetic începu să se acopere de nori grei de furtună.

Ce mă înfuria *pe mine* era faptul că nu atât remarca mea dezmăţată îi stârnise supărarea, ci, mai degrabă, faptul că-mi luasem libertatea să-i zic „tată”, aşa cum numai fiilor li se permitea s-o facă.

— Domnul Devere este singurul pretendent la care am să-mi dau consimţământul, mă înştiinţa el cu o hotărâre de neclintit.

— N-am mai avut nevoie de consimţământul tău de la doisprezece ani, am ripostat eu. Dezmoşteneşte-mă, negreşit!

— Prostănaco! îşi aţinti tata ochii într-ai mei. Ia aminte la cuvintele mele!… Ar fi un dezastru pentru tine să te măriţi cu oricine altcineva în afară de domnul Devere.

Fireşte că i-am primit sfatul cu circumspecţie.

— La revedere, tată! Dacă îţi doreşti aşa de mult un moştenitor, va trebui să te recăsătoreşti şi să-ţi creşti singur unul.

Am plecat fără alte cuvinte.

— Atunci îţi meriţi nefericirea, îmi aruncă tata în urma mea, dar să nu vii la mine să-mi spui că nu te-am avertizat!

Mi se păru că ultima lui replică nu mai suna ca o ameninţare făcută la furie şi era foarte posibil ca el să ştie mai multe decât era pregătit să-mi mărturisească.

Nu! N-aveam să-l las să-mi submineze încrederea. Era viaţa mea şi aveam să fac aşa cum mi se părea mai potrivit. Să se ducă dracului numele de familie şi averea! Aveam să fiu vicontesă de Hereford, lady Hamilton. Îmi plăcea şi cum sună… Avea să fie un nume chiar impozant de autor pe coperţile unei cărţi, îmi închipuiam eu!

Era limpede că nu mai eram bine-venită în casa tatălui meu şi nici nu se punea problema să mă mut cu totul în reşedinţa londoneză a lordului Hamilton înainte de nuntă. Ce păcat! M-am trezit deodată în faţa casei Cavandish din Mayfair, una dintre cele mai căutate adrese din Londra.

— N-am supravieţuit nici măcar o zi fără voi!

Le-am povestit necazurile mele, în vreme ce eram, mai întâi, întâmpinată de Susan, de lordul Cavandish şi, apoi, de restul casei. Am avut mare noroc. M-au primit cu braţele deschise şi, înţelegând pe deplin prin ce chinuri treceam, m-au invitat să le fiu oaspete până la căsătoria mea cu lordul Hamilton. Nu cred că vreunul din familia Cavandish să fi priceput cu adevărat natura atracţiei noastre reciproce, în afară, poate, de lordul Derby.

Binecuvântată fie întreaga familie, pentru că nici măcar unul dintre ei n-a încercat să mă abată de la hotărârea mea. Cuvântul meu era sfânt pentru ei toţi, iar dacă eu consideram că Hamilton era cea mai bună alegere pentru mine, atunci nu mai încăpea niciun fel de discuţie. Am avut sentimentul că era o ruşine bătătoare la ochi faptul că tata nu dovedea acelaşi respect pentru buna mea intuiţie. Din câte îmi dădeam seama, el făcea tot posibilul să-mi conteste orice agerime a minţii, fie ea parapsihologică sau de altă natură.

Tocmai îmi luam ceaiul cu membrii familiei Cavandish, care-şi puneau cu toţii mintea la lucru pentru rezolvarea problemelor mele, când se anunţă sosirea lordului Devere şi a rudelor sale, ceea ce avu darul să îmi stârnească panica. M-am ridicat imediat ca să mă retrag la mine în cameră, sub pretextul că trebuia să-i scriu imediat o scrisoare lordului Hereford.

Cei din neamul Cavandish, bineînţeles, îmi înţeleseră nevoia urgentă de a pleca şi îmi primiră scuzele de rigoare. N-am reuşit să scap cu totul de întâlnirea cu familia Devere, dar am ajuns în dreptul scărilor din holul de la intrare înainte ca ei să dea ochii cu mine. Speram să trec cu totul neobservată, când domnul Devere, care venea în urma celorlalţi, mă zări, înainte de a pătrunde în salonul de zi, şi îşi schimbă direcţia.

— Domnişoară Granville! mă strigă el.

— Vă doresc o zi bună, domnule Devere! i-am urat eu, uitându-mă înapoi, continuând, însă, să urc alene scările. Îmi pare rău că nu pot zăbovi mai mult. Am de scris o scrisoare

urgentă.

— Să-mi fie adresată cumva mie?

Tonul duios şi plin de speranţă al întrebării sale îmi pătrunse în inimă, făcându-mă să mă opresc din mers.

— Nu, i-am răspuns pe un ton cât mai blând cu putinţă.

El scoase un suspin și rămase pe gânduri preţ de o secundă.

— Sunteţi, aşadar, hotărâtă să-l luaţi pe lordul Hereford de soţ?

— Veştile se răspândesc repede.

Nici nu-mi venea să cred cât de repede. Am mai urcat o treaptă, ca să scap de conversaţie.

— Ba nu!

Domnul Devere clătină din cap, pentru a mă asigura că niciun zvon nu-i trecuse pe la urechi.

— Îmi dau seama după felul în care mă priviţi, ca pe un duşman ce trebuie ocolit.

M-am oprit, iar, pe scară.

— Într-adevăr, meritaţi mai mult decât v-aş putea oferi eu ca soţie. N-aş putea nicicând să vă fac fericit.

— Ba mă faceţi fericit! ripostă el, apoi vocea i se preschimbă în şoaptă. Fir-ar a dracului! Îşi scutură capul, ca să-şi vină în fire. Ce are lordul Hereford mai mult decât mine ca să vă merite afecţiunea, dacă, într-adevăr, nu-i vorba doar de un titlu nobiliar? Ce vă poate el oferi în plus faţă de mine?

— Într-un singur cuvânt, libertatea! i-am răspuns, iar domnul Devere îmi aruncă o privire consternată. Amândoi ştim că e un om bolnav. Lordul Hereford nu vrea decât să-i ţin companie pentru restul zilelor pe care le mai are de trăit. În schimb, îmi va oferi fonduri substanţiale spre a putea călători în voie, odată ce el va părăsi această lume. Am tăcut şi, cum domnul Devere încă mai părea să-şi caute cuvintele, am adăugat: V-am mai spus că programul meu de viaţă este atipic sexului meu.

Cântărindu-mi o clipă cuvintele, Devere mă întrebă:

— Nu o faceţi, atunci, din romantism?

Gluma lui mă făcu să surâd.

— Nu, romantismul este făcut pentru cei care nu suportă realitatea.

— Mie îmi place câte puţin din amândouă.

Îmi făcu o plecăciune cu graţie, punând punct discuţiei, şi se pregăti să se alăture familiei sale în cealaltă cameră.

— Vă doresc un viitor cât mai bun posibil, domnişoară Granville!

— Asemenea, domnule Devere.

Am alergat ca vântul în camera mea, ca să-mi clarific sentimentele.

Scrisoarea mea a ajuns la lordul Hamilton personal, cu ajutor de la Bea, iar alesul inimii mele mă vizită la reşedinţa familiei Cavandish de pe Mayfair în seara aceea.

Casa Cavandish avea un motiv prea întemeiat de sărbătoare la acea oră, căci lordul Devere ceruse mâna lui Susan în după-amiaza aceleiaşi zile, iar lordul şi lady Cavandish îşi dăduseră binecuvântarea pentru nunta celor doi. Susan, mai ales, exulta pentru că logodnicul ei îi propusese să se căsătorească printr-un certificat special de căsătorie, eliberat de Arhiepiscopul de Canterbury[18]. Un asemenea certificat costa suma substanţială de douăzeci şi opt de guinee şi era adeseori solicitat de cei avuţi. Îndrăznesc să spun că n-am văzut-o niciodată pe draga mea prietenă mai plină de exuberanţă, de bucurie şi de mândrie, căci avea să fie contesă, la fel ca şi mama ei. Dar dincolo de prestigiul titlului nobiliar, Susan era îndrăgostită până peste urechi de lordul Oxford, James Devere, la fel şi el de ea, iar toată lumea era de acord că făceau o pereche extraordinară.

Din cauza unui dezacord între lordul Hamilton şi Biserica Anglicană în privinţa cercetărilor lui, un asemenea certificat special de căsătorie nu ne era îngăduit mie şi vicontelui. Riscul ca tatăl meu sau extinsa familie a lordului Hamilton să obiecteze era prea mare, aşa încât o căsătorie neoficială[19] urma să fie o alternativă pentru noi. Trebuia doar să locuim împreună în Londra timp de cincisprezece zile şi avea să ni se elibereze şi nouă un certificat, prin care avea să ni se permită cununia într-o biserică sau într-un oficiu de stare civilă. Cum amândoi nu prea eram religioşi, am decis pentru cea din urmă opţiune.

---

[18] Cap al Bisericii Anglicane şi mitropolit al provinciei ecleziastice Canterbury, oraş istoric în unitatea istorico-administrativă a comitatului de Kent, în sud-estul Angliei.

[19] În original, *civil licence*, şi se referă la *common law marriage,* mariaj de drept cutumiar, cum s-ar traduce, numit şi mariaj neoficial. Asemenea licenţe de căsătorie îşi au originea în Evul Mediu, când un asemenea act certifica permisiunea pentru o căsătorie care altfel ar fi fost ilegală.

Cinci zile mai târziu îl vizitam pe lordul Hamilton, căruia mă obişnuisem să-i spun „domnul Hamilton”. Bea mă însoţea în vizită, pentru a nu da naştere la bârfe, şi stătea şi broda în tăcere în cealaltă parte a camerei, în timp ce eu şi domnul Hamilton ne discutam planurile de nuntă.

Nu că am fi avut prea multe de vorbit. Odată cununaţi, ne gândeam să facem un lucru total necuvenit, părăsind Londra pe durata sezonului monden. Aveam să ne retragem la reşedinţa lordului din Midlands, ce găzduia bogata lui bibliotecă de referinţă, în vederea continuării studiilor mele.

Îmi plăcea să vorbesc cu el despre planurile noastre şi gândeam că la fel îi plăcea şi lordului Hamilton, dar când am început să vorbesc despre viitorul nostru împreună, omului îi pieri buna dispoziţie. Corpul lui de lumină se întunecă pentru o clipă şi mi-am dat seama că ceva îl rodea.

— De ce eşti aşa de tulburat? l-am întrebat. Din cauza obiecţiilor aduse de rudele dumitale la căsătoria noastră?

— Nu, doar ştim amândoi că n-au de ce se teme, iar dacă doresc să piardă vremea dezbătând subiectul ăsta, atunci… n-au decât. Zâmbi larg, ca să-şi ascundă îngrijorarea. Sunt tulburat pentru că am un dar să-ţi fac. Se aplecă în spatele fotoliului său comod şi apoi îmi puse în mână două cărţi grele, ferecate bine. Ca şi dumneata, domnişoară Granville, acestea îmi sunt de foarte mare preţ, prin urmare doresc să le ţii în păstrare.

— Oh, Doamne! am exclamat, uluită.

Îmi stârneau curiozitatea; erau ferecate cu lacăte, deşi niciuna dintre ele nu avea trecute pe coperţi titluri sau autori.

— Ce texte uimitoare sunt acestea?

Am examinat acele curiozităţi, acceptându-le ca dar din partea logodnicului meu.

— Ce se află între coperţile lor e o taină mult prea mare pentru a fi dezvăluită, îmi explică el. Iată cheile.

Mi le întinse, atârnate de o panglică fină de un verde întunecat, înnodată cu o fundă pentru a împiedica cheile să alunece.

Am pus cărţile deoparte şi, aplecându-mă să-i iau panglica din mâini, buzele mele îi atinseră obrazul cu tandreţe.

— Oricare altul mi-ar fi oferit bijuterii, ca să-mi intre-n graţii… şi iată de ce ţin eu la dumneata, domnule Hamilton.

Cum Bea îşi drese glasul în clipa aceea, i-am priceput aluzia şi m-am aşezat înapoi pe scaunul meu, ca să-mi examinez mai departe darurile primite.

— Deschide-le mai încolo, draga mea, când vei fi *singură,* insistă el, mai curând stingherit.

Am înţeles că ceva se ascundea sub starea de agitaţie a vicontelui în seara aceasta. Am surâs.

— Ştii că mi-am dat seama de reţinerile dumitale?

Da, îi povestisem viitorului meu soţ despre harurile mele ieşite din comun, cum m-a făcut tata să mi le reprim, de frică să nu-i stric reputaţia sau să-l fac de ruşine. La aceasta, domnul Hamilton mi-a răspuns că el deja îşi stricase reputaţia în Camera Lorzilor şi că, indiferent ce făceam eu cu viaţa mea, n-aveam să-i aduc decât bucurie şi farmec desăvârşit. Acum înţelegeţi de ce nu puteam să nu-l ador pe acest bărbat.

— Mi-ai promis că n-ai să-ţi încerci vrăjile asupra mea, se apără el ghiduş.

— Nu-mi trebuie să mă uit de două ori la dumneata ca să-ţi citesc pe chip că ceva te tulbură… Să fie vorba de mine? Te-ai răzgândit cumva?

— Nu, îmi declară el cu hotărâre. Nu dumneata eşti problema.

— Să fie vorba de tata? De rudele dumitale? De domnul Devere? tot încercam eu să ghicesc, în vreme ce lordul Hamilton clătina din cap, surâzător.

— Toate de mai sus, glumi el, şi niciuna.

Cheful de glumă i se duse. Îi promisesem domnului Hamilton să nu-i încalc spaţiul mintal şi, dacă aş fi încălcat acum promisiunea aceasta, nu mi-ar mai fi dat nicio speranţă cât ar fi ţinut mariajul nostru.

— Eşti bolnav?

Începea să mă îngrijoreze, deşi observam că trupul său de lumină era mult mai sănătos decât la prima noastră întâlnire, mai ales în zona inimii. Domnul Hamilton îmi alungă temerile cu un hohot de râs.

— Draga mea domnişoară Granville, nu m-am mai simţit aşa de bine de douăzeci de ani. Am vrut, doar, să-ţi ofer un cadou de nuntă, atâta tot, spuse, sustrăgându-se întregii mele

investigaţii. Să încalc eu vreo lege fără să-mi dau seama?

— Nu, am chicotit eu, căci îşi exagera mândria jignită, spre amuzamentul meu.

Am vrut să-l întreb de ce nu aşteptase până în noaptea nunţii ca să-mi dea aceste comori, dar de vreme ce se străduise atât de mult să mă abată de la acest subiect, nu m-am încumetat să-l mai atac din nou.

Când m-am întors acasă în aceeaşi seară şi am rămas singură, aşa cum mi-a cerut, am descuiat darurile vicontelui.

Cheiţa de argint descuia un volum verde. Înăuntru, se afla un text scris de mână, ilustrat cu schiţe, opera de o viaţă a Clarissei şi a lui Douglas Hamilton. Ochii mi se umplură îndată cu lacrimi de recunoştinţă pentru faptul că mi-a încredinţat o comoară atât de personală. Pe reversul copertei groase, lordul Hereford scrisese: „Iubitei mele reîncarnate, Douglas” şi trecuse data de astăzi. Am fost atât de mişcată, încât aproape că mă sufocam. Nefiind decât în cămaşă, n-aveam pe mine niciun corset care să mă strângă, doar inima mea care creştea în mine să-mi spargă pieptul.

Tomul roşu cu coperţile lui groase era încă mai extraordinar. Avea un lăcăţel şi o cheiţă din aur, iar înăuntru n-am mai găsit niciun text. Paginile îi fuseseră decupate, dar părea să arate ca o carte atunci când era închis. Conţinea, de fapt, o mică fiolă cu o substanţă albă, care nu era lichidă, aşadar am presupus că trebuia să fie o pulbere foarte fină, ca cenuşa. „Aşa o carte mare pentru un flaconaş aşa de mic?”

Am scos micul recipient de cristal sculptat din teaca lui îmbrăcată în catifea, însă n-am îndrăznit să-l deschid până nu-l întrebam pe lordul Hereford ce era.

Am închis ochii şi m-am concentrat asupra flaconaşului, ca să-i percep povestea pe care avea să mi-o spună, dar, dincolo de câteva viziuni rapide ale lordului Hamilton admirându-i conţinutul, n-am mai văzut nimic, ca şi cum recipientul era curăţat de orice amprente extrasenzoriale.

Mi-am deschis ochii, ca să mai observ încă o dată obiectul. Din înfăţişarea exotică a fiolei, înţelegeam că substanţa era, probabil, rară sau preţioasă, poate amândouă la un loc! Am pus la loc flaconaşul în teaca lui şi am dat să ferec din nou coperta, când mi-a fost dat să remarc o uşoară luminozitate proprie. Inima mi se zbătu în piept, însufleţită, şi mă copleşi un soi de

duioşie caldă pe care n-o mai simţisem decât faţă de Susan, lady Charlotte şi draga mea Bea. Da, mă îndrăgosteam de domnul Hamilton, de toate misterele şi de erudiţia lui.

În această dimineaţă am aflat că a face ceea ce trebuie nu-i întotdeauna cel mai bine.

M-am trezit dintr-un vis lucid. Lordul Hamilton era mort. Eram sigură de acest fapt, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, doar că moartea nu survenise ieri. Domnul Hamilton fusese perfect sănătos când îl părăsisem după cină. „Ce se întâmplă?”

Mi s-a făcut rău, ca şi cum aş fi avut câte un picior în două lumi diferite. Îmi strângeam cu putere amuleta din piatră, pe care o purtam legată de un lănţişor în jurul încheieturii, unde piatra era ascunsă sub mănuşă de ochii lumii.

Aveam o viziune supradimensionată, care îmi cuprindea întreg dormitorul. L-am văzut pe lordul Hamilton chircit într-un fotoliu în camera lui de lucru, cu un pahar de vin între degete, alb la chip ca o stafie.

Am sunat din clopoţel după Bea şi m-am dat jos din pat în dimineaţa rece ca gheaţa. Şocul frigului îmi alungă lugubra imagine, împreună cu greaţa care mă cuprinsese.

Bea intră, în cămaşă de noapte încă.

— Am văzut ceva îngrozitor, Bea. Trebuie să mă întâlnesc numaidecât cu lordul Hereford.

Draga de ea făcu un semn aprobator din cap şi se duse să se pregătească de plecare.

— Ah, de m-aş înşela…

M-am apropiat de oglindă ca să mă aranjez.

— Dacă există vreun Dumnezeu, atunci toate acestea nu sunt decât un coşmar şi nimic mai mult.

Nu se poate ca el să fi murit, încercam să mă liniştesc singură. Văzusem cum i se reîntorsese viaţa în corpul lui spiritual, iar cel fizic mergea pe acelaşi drum. Lordul Hereford, pur şi simplu, nu avea cum să fi decedat din cauze naturale. *Nu, nu din cauze naturale.* Am sesizat o carenţă în raţionamentul meu.

Când trăsura noastră ajunse în dreptul reşedinţei londoneze a vicontelui, m-am îngrijorat să văd atâta agitaţie. Poarta din faţă era deschisă şi un poliţist făcea de pază.

Mi s-a dat voie să intru în casă, după ce i-am lămurit în privinţa legăturii mele cu domnul Hamilton. Un anume sergent Fletcher şi un văr de-al lordului Hamilton, domnul Fredrick Hamilton, m-au întâmpinat la intrare. Se pare că domnul Hamilton era moştenitorul reşedinţei Hereford şi a titlurilor nobiliare însoţitoare. Lăsa impresia că îi făcea şi nu-i făcea plăcere să mă vadă.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat pe un ton rugător, încercând să arunc o privire, peste ei, în camera de lucru.

— Regret să vă informez că iubitul nostru văr a părăsit această lume în cursul nopţii trecute, domnişoară Granville.

Am oftat, mai degrabă fiindcă ştiam deja lucrul acesta decât pentru că eram luată prin surprindere.

— Dar cum?

— Vom afla mai multe după ce doctorul îl va consulta.

Sergentul mă însoţi în salon, ca să stea de vorbă cu mine.

— Doresc să-l văd, am insistat eu, ştiind că medicii erau de prisos când venea vorba să se descopere cauza decesului.

Investigaţiile post-mortem erau rareori efectuate în profunzime, doar în cazul în care exista bănuiala vreunui tertip murdar. Dacă Douglas fusese asasinat, atunci voiam să ştiu şi eu, de către cine, pe ce motiv. Nu puteam crede că cineva l-ar fi ucis pentru a împiedica alianţa noastră matrimonială. Mi-am întors privirea la domnul Fredrick Hamilton, fiindcă el avea cel mai mult de câştigat.

— Când termină doctorul, domnişoară Granville, mă anunţă el, remarcă la care m-am întors pe dată şi le-am încălcat porunca, năvălind în camera de lucru.

Medicul tocmai îşi strângea lucrurile, prin urmare m-am apropiat de biroul la care zăcea ghemuit lordul Hamilton, întocmai ca în viziunea mea, cu excepţia unui mic amănunt. Paharul de vin îi dispăruse din mână. M-am învârtit în jurul mesei de scris, căutând pete de dată recentă, şi iată c-am găsit.

— O pată proaspătă de vin!

Am apăsat pe lemn degetul îmbrăcat în mănuşa albă, curată, care se coloră numaidecât într-un roşu întunecat.

— Să fi băut logodnicul meu când a murit?

Mi-am ridicat degetul, pentru ca bărbaţii să îl poată vedea. Domnul Hamilton se făcu palid, pe când sergentul îl măsura din ochi.

— A fost…

Părea să fie prea speriat ca să-şi mai încheie propoziţia.

— Da, domnule? îl iscodi poliţistul.

— … un pahar de vin… care s-a vărsat peste masă, aşa încât am pus fata să şteargă.

Mi s-a părut că era speriat, dar nu vinovat.

— Niciodată să nu mai deranjaţi locul în care s-a petrecut o crimă!

Sergentul de poliţie se enervă, iar mustrarea lui îl făcu să tresară pe bondocul domn Hamilton.

— Dar am presupus că a avut un atac de cord… Vedeţi şi dumneavoastră cum arată.

Domnul Hamilton se apropie de răposat. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu batista din mâna liberă.

— Confirm diagnosticul domnului Hamilton, se băgă şi doctorul în vorbă. Lordul Hereford a murit de apoplexie.

— Apoplexie? m-am mirat eu.

— Un atac, domnişoară Granville, îmi explică doctorul, de parcă eram neştiutoare. Lordul Hereford nu mai era tânăr. Prea mult efort sau *exaltare* îi putea ridica tensiunea… inima lui n-a mai făcut faţă. Aici nu-i niciun mister.

— Fiertura din frunze de degeţel roşu[20] a fost o tehnică de otrăvire predilectă în alte veacuri, întrucât provoacă victimei un atac de inimă, am declarat eu, şi nu lasă nicio urmă în interiorul organismului.

— Cum de ştiţi atâtea, domnişoară Granville?

Sergentul arăta o curiozitate sinceră.

— Din cărţi, sergent Fletcher, i-am răspuns cu o uşoară ironie.

Nu-mi venea uşor să stau degeaba şi să mă cert cu acei imbecili, în vreme ce lordul Hamilton zăcea mort lângă mine.

Nu mai puteam scoate nimic din corpul de lumină al decedatului, căci îi părăsise trupul biologic, împreună cu spiritul lui, în pragul morţii.

— Mă rog, dacă vărul meu a murit dintr-o asemenea cauză, atunci ştim cine a făcut-o, comentă pe un ton fals domnul Hamilton, adresându-se medicului.

— Ba mi se pare că, dac-ar fi fost să vă asasinez vărul, domnule Hamilton, aş fi făcut-o după nuntă. Aşa cum stau

---

[20] *Digitalis purpurea L.,* din familia Scrophulariaceae.

lucrurile, eu nu mai moştenesc nimic de la logodnicul meu, nici de la tata.

Mi-am dat seama că declaraţia mă dezvinovăţea în ochii sergentului de poliţie, dar şi că rămăsesem fără o leţcaie.

Am ocolit masa de scris şi mi-am pus mâinile pe umerii lordului Hamilton, în speranţa că voi mai culege câteva percepţii din rămăşiţele lui pământeşti, dar fără niciun succes. O luase pe urmele iubitei sale soţii Clarissa. Probabil că aceasta îi fusese soarta, indiferent dacă moartea lui se dovedea a fi un asasinat ori nu. Poate că lady Clarissa nu era deloc pregătită să-l împartă pe Douglas cu o altă femeie? Totuşi, întrucât mi se încredinţase întreaga erudiţie combinată a soţilor Hamilton într-un tom uriaş, îmi atinsesem ţelul, într-un anume fel.

— Aş putea rămâne o clipă singură cu el? am cerut eu pe un ton în care se strecurase un strop din tristeţea care-mi umplea sufletul.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Granville, mi se adresă poliţistul, în vreme ce medicul şi domnul Hamilton ieşeau pe uşă, grăbindu-se să profite de acel moment ca să se retragă, dar dacă se suspectează că aici s-a comis un asasinat, nu prea pot să vă las singură la locul faptei.

— Nu doresc decât să mă rog în linişte pentru o secundă, i-am explicat eu.

— Voi păstra liniştea, mă asigură sergentul, luând loc pe un scaun.

Numai pentru că spiritul vicontelui îi ieşise din trup, nu însemna că deja părăsise încăperea. M-am întors cu faţa la lordul Hamilton şi, închizând ochii, mi-am deschis în tăcere sufletul ca să-i simt prezenţa.

Ce s-a întâmplat aici, Douglas? Să mă înşele pe mine percepţiile? Ai fi putut muri din cauze naturale?

Lumina din cameră se schimbă. Era seară acum, iar lumânările din sfeşnice ardeau în cameră. L-am simţit pe Douglas foarte aproape, dar înainte să-l pot detecta, atenţia îmi fu distrasă de uşa camerei, pe care intrară doi domni.

— Domnişoara Granville este sortită să fie aleasa domnului Devere, Hereford! îl informă unul dintre musafirii lui neaşteptaţi, cu o înfăţişare impunătoare, trecând peste formalităţi ca să intre direct în subiect. N-avem ce discuta aici în seara asta.

Mi-am întors privirea la birou, descoperindu-mi logodnicul încă în viaţă, dar expresia feţei lui îmi dădea impresia că nu se bucura să-şi vadă oaspeţii.

— Ea nu doreşte să se mărite cu domnul Devere, le răspunse Hamilton, fără să pară surprins de vizita lor şi de caracterul ei.

— Ne datorezi nouă supunerea, Hereford, şi n-am mai avut niciodată nevoie de ea până acuma, i-o întoarse bărbatul, care nu se aşezase, ci rămăsese în picioare, ţinându-şi haina şi pălăria în mâini.

Era limpede că nu se gândea să rămână prea mult.

— N-avem nimic personal cu tine, Hereford, îl asigură celălalt domn, mai tânăr decât primul. N-am pierdut atâtea secole ca s-o zămislim pe domnişoara Granville pentru ca tu să fugi cu ea.

Sa mă zămislească? Auzisem bine?

— N-aveţi niciun drept asupra ei, îi lămuri Hamilton, părând amuzat de amăgirile lor, şi nici norocul să supuneţi o asemenea femeie, când ea nu vrea să vi se supună nicicum.

— *Se va mărita* cu Devere. Aşa s-a prezis, glăsui bărbatul mai vânjos şi mai periculos, care deja îşi aşeza pălăria pe cap şi se pregătea de plecare. Într-un fel sau altul, Hereford, asta se va întâmpla.

Cine sunt aceşti oameni, Douglas? Pentru cine lucrează? Pentru domnul Devere?

Nu puteam să cred că tânărul plătise criminali! De altfel, cei doi aveau înfăţişarea unor oameni mai bine plasaţi în societate decât domnul Devere. Şi din tonul familiar al conversaţiei lor, am tras concluzia că lordul Hamilton îi ştia de multă vreme. De ce, fir-ar să fie, se arăta toată lumea aşa de interesată de cel cu care aveam să mă mărit? *Din cauza harului meu secret.* Să se fi dus totuşi vorba despre mine într-un fel sau altul?

Viziunea dispăru şi nu l-am mai simţit deloc pe Douglas. Asta era tot ce aveam să capăt din locul ăsta pe ziua de azi. Oricum, nu mă simţeam în stare să mă mai canalizez acum în acea direcţie.

— Am terminat, l-am înştiinţat pe sergentul Fletcher, care imediat sări din scaunul său ca să mă împiedice să plec.

— Trebuie să vă mai pun câteva întrebări, domnişoară Granville.

— Nu acum, l-am refuzat eu tranşantă.

Capul mi se învârtea pe umeri, stomacul mi se strângea de groază, iar inima mi se frângea la gândul căsniciei fericite pe care n-aveam s-o mai cunosc niciodată.

— Poate în după-masa asta? i-am propus eu, ceva mai amabilă, în speranţa că voi fi lăsată în pace.

Chiar aveam nevoie de singurătate, iar sergentul se arătă, din fericire, înţelegător, în vreme ce îmi arăta cu un semn din cap că era de acord.

— Doar dacă mi-aţi permite să vă întreb… stărui el. Ce anume v-a distras tocmai acum de la rugăciune?

— Poftim?

Trebuie să fi căzut în transă.

— V-aţi întors privirea de la birou la uşă şi invers de mai multe ori, îmi explică el, părând încurcat de faptul că nu-mi mai aminteam gesturile făcute cu câteva minute mai înainte.

— Mă gândeam, doar, la toţi aceia care ar fi avut motive bune să-mi omoare logodnicul… Sunt foarte mulţi oameni care nu doreau ca nunta dintre mine şi lordul Hereford să aibă loc.

— Sunteţi, deci, convinsă că a fost asasinat?

— Am toată certitudinea, i-am răspuns pe şleau. Dar acum că toate probele au fost şterse, îndrăznesc să vă spun că nu mai aveţi un caz de omucidere, fără să mai vorbim de faptul că n-aveţi nicio şansă să-l prindeţi pe făptaş.

Corpul de lumină al sergentului se întunecă puţin. Se credea insultat şi se înfuriase pentru că nu descoperise singur aceste neajunsuri.

— Nu pun la îndoială profesionalismul dumneavoastră, domnule sergent. Meseria dumneavoastră nu se bucură de toate facilităţile de care ar avea nevoie. Totuşi, sunt sigură că se va ajunge la concluzia că lordul Hereford a murit de apoplexie, din cauza excitării nervoase provocate de apropiata nuntă. O încheiere drăguţă şi decentă!

— Aşa o dovadă gravă de cinism la o tânără de vârsta dumneavoastră, domnişoară Granville! Din fericire, sergentul Fletcher putea să mă înţeleagă. Ar putea părea că mă puneţi la încercare.

— Ştiu cum se aplică legea, aşa că nu prea văd rostul.

Am simţit o mare amărăciune ce mă răscolea din rărunchi şi mi-am dat seama că-mi vărsăm năduful pe cine nu trebuia. Drept urmare, am făcut o plecăciune promptă şi am plecat.

LECŢIA 5
NUNTĂ

Lordul Cavandish se jurase că nu voi fi niciodată săracă atâta timp cât trăia el, iar toţi ceilalţi din familie erau de acord. Le eram profund recunoscătoare pentru generozitatea şi bunătatea lor, dar n-aveam intenţia de a abuza de ele nicio clipă în plus, după ce mă lămuream ce-mi mai rămânea de făcut.

— Sunt sigură că lordul Suffolk n-o să te mai dezmoştenească acum.

Susan venise la mine în cameră, ca să încerce să mă îmbărbăteze.

— Nu-i doresc banii, dacă asta înseamnă să-l aud spunându-mi: „Ţi-am spus eu, p-proasto!”

Gândul la următoarea întâlnire cu tata mă făcea să mă bâlbâi. Sperasem să nu mai fie niciuna. Tata era de fapt suspectul meu principal dintre cei doi pe care mi-i închipuiam ameninţându-l pe lordul Hereford. Lordul Granville avea relaţii mai sus-puse decât domnii Devere şi Hamilton, şi mă refer acum la vărul vicontelui decedat.

— Mă rog, se vorbeşte că domnul Devere nu s-ar da în lături să te mai curteze încă o dată.

Susan tatona terenul.

— Iar? m-am înfuriat eu. Nici măcar nu mi-a făcut curte prima oară.

— Am să plec dacă ai de gând să fii nesuferită.

Susan îmi dădea în acest fel de înţeles că eram pe cale să-l insult pe viitorul ei cumnat.

— Nu ţi-a făcut curte, pentru că nu i-ai dat niciodată prilejul. Nu pot să înţeleg ce ai putea avea împotriva domnului Devere. Este fermecător, plin de viaţă, spiritual *şi frumos*… aproape la fel de chipeş ca şi dragul meu lord Oxford… Dar ştii foarte bine că am o slăbiciune pentru bruneţi.

Preţ de o clipă, se lăsă purtată pe aripile visării cu ochii deschişi. Am tras adânc aer în piept, în speranţa de a evita insulta.

— Nu contează ce cred eu, atâta timp cât toată lumea de pe pământ pare deja să fi hotărât ca eu să mă mărit cu el! *Asta* am

împotriva domnului Devere.

— Şi atunci să fie vina lui că-i atât de bine văzut şi atât de lăudat?

Talentul lui Susan de a argumenta şi raţionamentele ei corecte ieşiră la lumină.

— Nu, i-am cedat eu, deşi detestam acest lucru, pur şi simplu nu-mi place faptul că nu mi se dă dreptul de a alege în această chestiune.

— Este corect să sugerezi că nu ţi s-a dat dreptul la opţiune când tu nici măcar n-ai studiat cu atenţie această variantă?

Susan surâse, ştiind că mă prinsese cu garda jos.

— Te-ai uitat bine la el? Cred că ţi-e frică să nu-l găseşti şi tu la fel de agreabil ca toţi ceilalţi.

— Nu mă simt prea bine.

M-am aşezat pe pat, pe urmă m-am trântit pe spate. Susan bănui că încercam să-i scap printre degete.

— Chiar mi-ar prinde bine puţină odihnă, mi-am pledat eu cauza, la care ea-mi aruncă o căutătură dezamăgită. Îţi făgăduiesc, însă, că mă voi gândi mai bine la domnul Devere.

Promisiunea mea probabil că a mai domolit-o, fiindcă am primit un sărut pe obraz.

— Odihneşte-te, draga mea prietenă. Fie ca reflectarea ta să te poarte spre un viitor cât mai luminos.

Susan plecă şi am rămas, în sfârşit, singură. Îmi imaginasem că aveam să izbucnesc în lacrimi în clipa aceea, dar eram încremenită de tulburare. Soarta triumfase asupra voinţei mele. De ce nu prevăzusem acest lucru? Numai pentru că, în exerciţiul controlării şi reprimării talentelor mele, instinctul îmi fusese înăbuşit. De ce mai eram înzestrată cu asemenea haruri, dacă nu aveam voie să le folosesc pentru indiferent ce scop necesar? Ceea ce nu mă determina să-i port pică lui lady Charlotte. Educaţia şi înţelepciunea ei tăcută îmi dăduseră posibilitatea să-mi dezvolt întregul potenţial, fără să sfârşesc într-un ospiciu. Îi mai făcuse şi tatei o promisiune, că niciodată n-aveam să-i fac de râs numele cu talentele mele, care acum se aflau pe deplin sub controlul meu… sau cel puţin aşa credeam eu.

Că veni vorba de folosirea darurilor în cel mai bun sens al cuvântului, mi-am simţit amuleta de piatră izbindu-mi-se de palmă. M-am ridicat în capul oaselor.

— Albray, l-am strigat, căutându-l cu ochii pe cavaler prin toată camera, căci nu se mai materializa odată. Albray!

Un val de panică îmi strânse stomacul ca-ntr-o menghină. Poate că îmi neglijasem pactul prea multă vreme, iar el renunţase la mine?

Albray?

Sunt aici! mă înştiinţă el calm, ca şi cum se întreba ce mă apucase.

— Legea celor trei chemări! m-am certat singură când mi-am adus aminte.

Existau nouă legi metafizice, iar aceasta era una dintre ele. Trecuse atât amar de vreme de când nu mă mai gândisem la legile oculte, încât cu greu mai reuşeam să mi le amintesc.

— Îmi cer scuze! Doctrina mea metafizică e puţin cam prăfuită!

Este de mirare, când ţi-ai dedicat atât de puţin timp studiului?

Făcea aluzie la faptul că nu-l mai invocasem deloc de la prima noastră întâlnire, cu aproape o lună în urmă.

— Îmi pare foarte rău că nu te-am contactat mai înainte, dar am avut o viaţă foarte agitată cu toate cererile în căsătorie, flirturile, pregătirile de nuntă şi acum cu cele de înmormântare!

Te înţeleg, spuse, înclinându-şi capul. *Este mare păcat de Douglas. Îmi plăcea de el. Era un om bun.*

— Ce ştii de Douglas Hamilton?

Mă şocau cuvintele lui.

Cât ştii şi tu, îmi răspunse.

Mi-am dat seama că legătura mea cu el îi oferea posibilitatea unei ataşări parapsihologice de mine.

De fapt, am încercat să te avertizez cu o viziune, dar mesajul n-a ajuns până la tine decât la trezirea din somn.

— Aşa!

Am respirat adânc. Relaţia noastră era puţin deconcertantă dar, în aceeaşi ordine de idei, putea fi benefică.

— Din ce cauză crezi că a murit logodnicul meu?

Sunt de acord cu tine, declară el hotărât. *A fost asasinat, nu de către cei pe care-i bănuieşti tu, ci de către cineva care controlează în mod indirect faptele tuturor.*

— „Toate de mai sus şi niciuna”, am repetat în şoaptă ce-mi

spusese lordul Hereford în privinţa grijilor lui. Nu poate fi regele! am ripostat eu, încercând să ghicesc.

Nu. Zâmbi, amuzat de speculaţiile mele. *Nu-i regele!*

— Atunci, cine? Biserica?

Biserica nu juca un rol prea important nici în viaţa tatălui meu, nici în cea a domnului Devere, pe cât îmi putusem da seama.

Albray făcu din cap semn că nu.

Este ceva mult mai amplu, mult mai secret.

— Vreo societate secretă?

Tata cu siguranţă nu părea genul, nici vreun alt bărbat la care mă puteam gândi.

— Nu prea cred, am continuat eu, încercând să-mi reţin zâmbetul la acea sugestie. Majoritatea societăţilor secrete au dispărut în timpul Inchiziţiei.

Am crezut că, poate, cavalerul meu era puţin rămas în urmă în privinţa societăţii moderne.

Asemenea societăţi au devenit secrete numai datorită Inchiziţiei, mă lămuri el. *Dacă ceea ce bănui e adevărat în privinţa uciderii lordului Herford, nu prea are sens să mai cauţi criminalul, întrucât nu poţi da în judecată o societate întreagă… nici măcar dacă ai descoperi-o.*

— Chiar dacă l-aş găsi pe făptaş şi i-aş dovedi vinovăţia, cel mai probabil că tot nimic n-aş câştiga, am tras eu concluzia cu amar, gândindu-mă la experienţele din trecut.

Albray avea dreptate. Era inutil să-mi consum energia investigând mai departe cazul. El ştia, la fel de bine ca şi mine, că nu era decât un tertip pentru a evita să mă gândesc la viitorul meu.

— Ce crezi despre domnul Devere?

Albray îşi înăbuşi un hohot de râs.

Nu mă aflu aici ca să te consiliez în probleme amoroase. Menirea mea e să te iniţiez în marile mistere… şi, crede-mă, căsătoria nu se găseşte printre ele!

Eram puţin enervată în faţa refuzului său de a mă povăţui, dar l-am abordat altfel.

— Ai zis, data trecută când ne-am văzut, că întrevezi o mulţime de călătorii în viitorul meu… Tocmai mă gândeam la cele mai bune mijloace de a călători.

În acest caz, probabil că ar fi mai bine să te vezi cu domnul

Devere şi să-i asculţi planurile de nuntă.

— Nu începe şi tu.

Speram în vreun secret sumbru care să mă-ntărească în hotărârea mea că nu trebuia să mă cunun cu Devere.

Albray ridică din umeri, ca şi cum m-ar fi întrebat de ce-i mai ceream lui sfatul, dacă le ştiam deja pe toate.

— Are să mă însoţească în călătoriile mele?

Firea mea capricioasă îl făcu pe Albray să zâmbească.

Tu ce vezi?

În minte retrăiam noaptea în care visasem că eram în călătorie cu domnul Devere. Sentimentul de intimitate izvorât din acel vis şi faptul că tot timpul se făcea că se ivea lângă mine ca să mă salveze mă făcură să-mi vină greu să mai insist.

— Văd că s-ar putea să mergem pe un drum similar, dar să o luăm pe căi diferite care să se mai întretaie uneori.

Cavalerul meu ridică din umeri.

Ai priceput.

— Dar nu mi se va da niciodată voie să călătoresc de una singură! În cazul în care doresc să călătoresc, trebuie să mă cunun cu *cineva!* Nu vreau să am de-a face cu piaţa matrimonială. Dar dacă cei care l-au omorât pe Douglas vor ucide orice bărbat cu care intenţionez să mă mărit, în afară de domnul Devere?

O femeie săracă ar putea călători singură.

— Sunt o femeie săracă, aşadar n-am nevoie de niciun fel de improvizaţii, am spus eu, cu inima uşoară.

Ar fi un lucru periculos pentru majoritatea dintre voi, dar tu te-ai putea proteja.

— Cum?

Cum! se arătă surprins. *Ai mai multă putere în degetul tău mic decât am avut eu vreodată în tot corpul meu, câte zile am trăit!*

Nu ştiam ce să înţeleg din acel compliment.

Nu-ţi mai aduci aminte de camera din turnul lui Rosen?

Viziunea mi se întunecă şi am zărit în faţa ochilor imaginea învolburării unei forţe, după care m-am întors înapoi, în liniştea senină a camerei mele.

— Am avut multe suflete furioase atunci ca să-mi sară în ajutor!

Nu-mi plăcea deloc faptul că el readusese în discuţie acel

incident.

În acea împrejurare, aptitudinile tale au constituit arma, iar acele suflete furioase au mânuit-o în propriile lor scopuri. Dar ai putea face să se întâmple şi invers, să-ți întăreşti puterile pe care deja le ai, s-a mai grăbit să adauge, căci trebuie să fi citit pe faţa mea cât de stânjenitor găseam subiectul.

— Aş putea să mă folosesc de puterea fiinţelor de pe altă lume?

Încercam să mă asigur că îl înţelesesem corect.

Tu reprezinţi un canal! Canalul merge în ambele direcţii. Poţi să te foloseşti de erudiţia şi talentele tuturor acelor entităţi, care s-ar putea pune la dispoziţia ta. Până acum n-am fost decât eu, fireşte, dar sunt sigur că ţi-aş putea face cunoştinţă şi cu alte spirite.

— Prin urmare, ce talente ai tu de care să mă pot folosi, de pildă?

Uitasem complet de toate celelalte probleme, din cauza acestei conversaţii care-mi stârnea curiozitatea.

Ştiu să mă duelez, mă lămuri Albray.

M-am arătat încântată de idee.

Găseşte-ţi o sabie! adăugă el, ca să mă asigure că vorbea foarte serios.

M-am uitat prin jur şi, evident, n-am găsit nicio sabie, drept urmare mi-am înşfăcat oglinda de mâner.

Ţine-o dinaintea ta.

Am întins braţul în care ţineam oglinda, chicotind la gândul că mă aflam în plin duel cu sabia, când o prezenţă plăcută şi puternică pătrunse în mine pe la spate şi mă purtă ca pe un fulg, fără vreun ajutor din partea mea. Am fandat înainte, lovind cu oglinda încoace şi încolo, cu o asemenea forţă şi tehnică, încât nu mă puteam abţine să nu mă mir de mişcările mele dibace.

N-am auzit ciocănitul în uşă dar, pe când Susan intra, m-am oprit cu o piruetă.

— Te simţi mai bine? mă iscodi ea pe un ton jucăuş.

— Da!

Am gemut când l-am simţit pe Albray retrăgându-se brusc din trupul meu. M-am trezit, clătinându-mă singură, îmbujorată şi exaltată.

— Sergentul Fletcher a venit să te vadă, mă anunţă Susan.

— Cine?

Mi-a luat o secundă să-mi revin din delir şi am pus oglinda deoparte.

— Cobor imediat!

Bietul poliţist nu s-a bucurat deloc să mă informeze că:

— S-a dedus, dincolo de orice urmă de îndoială, că lordul Hereford a murit de apoplexie.

Expresia feţei sale şi tonul vocii nu erau la fel de ferme ca şi spusele.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Granville!

— Fără alte întrebări, atunci, am încheiat eu discuţia, nearătându-mă deloc surprinsă.

— Fără alte întrebări, consimţi în silă şi fu însoţit până la uşă de servitor.

— Îmi pare aşa de rău pentru tine, Ashlee!

Susan îmi luă mâna într-a ei, văzând prea bine că eram pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Nu vrei să vii la bal cu noi astă-seară?

I-am pus un deget pe buze.

— Ştiu că nu vrei altceva decât să-mi alungi grijile din minte, dar în momentul de faţă trebuie să mă gândesc foarte atent la ele. Îmi va fi mult mai bine dac-aş rămâne singură acasă, am asigurat-o eu.

De fapt, „singură acasă” suna, într-adevăr, extraordinar de tentant. Mi-am luat cina în cameră, plănuind să citesc opera Clarissei şi a lui Douglas Hamilton. Nici nu trecusem de primul paragraf din text, când am simţit că cineva se apleacă peste umărul meu. Am rămas uluită să-l descopăr pe Albray.

— Am crezut c-ai plecat!

Nu mi-ai dat drumul, mă lămuri el.

Mă simţeam roşind, în vreme ce-mi aminteam că mă aflasem sub controlul lui.

— Eşti un excelent spadasin! l-am lăudat eu, tânjind să-mi stăpânesc fierbinţeala care mi se urca în obraji.

Şi aceea nu era decât o oglinjoară de mână, remarcă el în glumă. *Stai să vezi ce putem face cu o sabie adevărată!*

Într-adevăr, pot să jur că am perceput o mică stânjeneală în purtarea lui. N-am putut vedea cu ochiul liber, dar am simţit o atracţie.

— Ai dori să te las să pleci?

Albray ridică din umeri.

De multă vreme n-am mai intrat în budoarul unei femei.

Se aşeză pe celălalt scaun de la măsuţa mea de lucru, cu faţa luminată toată de un zâmbet.

Poate doreşti să plec?

Ştia prea bine că nu voiam asta.

— Am mai multe întrebări să-ţi pun.

Aaa… mi-am închipuit.

Încercă să nu-şi arate dezamăgirea că nu aveam de gând să flirtez cu el. Tocmai descoperisem această artă şi trebuie să recunosc că nu-mi displăcea. Totuşi, nu eram într-o dispoziţie prea ludică în acel moment.

— Ce-ai vrut să spui când mi-ai zis că eram una dintre zâne?

Albray izbucni în râs.

Mă întrebam cât o să mai dureze până ai să mă întrebi. Mă refeream la linia ta de sânge…

— O străveche descendenţă regească? mi-am amintit eu de informaţia obţinută de la domnul Devere.

El confirmă cu un semn din cap.

— Şi domnul Devere e din aceeaşi linie de sânge? m-am interesat eu.

Deci ai aflat… Nu ştiu mai mult decât ştii şi tu în această privinţă.

Când se auzi un ciocănit în uşă, mi-am dat ochii peste cap, frustrată. Nu puteam să am şi eu o clipă în care să-mi văd de treburile mele?

— Da?

Intră Bea.

— Domnul Devere e jos şi speră că nu te-ar deranja prea tare să stai de vorbă cu dumnealui.

— Cine mai face vizite la asemenea ore?

Mi s-a părut teribil de obraznic şi de nesimţit.

— Nu, Bea, nu astăzi!

Ea nu se grăbi să-mi facă pe voie, ceea ce rareori i se întâmpla.

— Cred că are noutăţi foarte însemnate, don’şoară. N-ai putea să-ţi găseşti câteva clipe…?

— Mă rog, hai, bine! m-am răstit eu enervată.

Toţi aliaţii mei doreau să mă împac cu domnul Devere. Poate

dacă le făceam pe plac, aş mai fi găsit un minut de singurătate!

Să vin şi eu? se oferi Albray, cu un surâs maliţios pe faţă.

— Pleacă, pleacă, pleacă!

Ooo, se tângui el dulce, în vreme ce se făcea nevăzut.

— Domnule Devere, aţi cerut să mă vedeţi? l-am abordat eu de cum am intrat în salonul de la parter, unde ardea un foc strălucitor ce urma să întâmpine întreaga familie la întoarcerea lor acasă.

Servitorii se aflau toţi în aripa lor, iar în încăperea largă, slab luminată, se aşternuse ca un linţoliu tăcerea. Tânărul mă cântări din ochi preţ de câteva secunde.

— Mi-a părut tare rău să aflu de moartea lordului Hereford. Am vrut să mă asigur că vă simţiţi bine.

Am făcut semn din cap că da şi i-am zâmbit forţat.

— Autorităţile îmi spun că i-am provocat un atac de cord.

M-am uitat drept în ochii domnului Devere ca să-i surprind reacţia.

— Sunt sigur că n-aţi putea face decât bine inimii unui bărbat.

Se menţinea la nivelul unei conversaţii uşoare, dar nu lipsite de respect.

— Chiar aşa? Am observat că deja flirta cu mine. Nu v-aţi întâlnit cu tata?

El surâse, recunoscând că nu făcusem prea mult bine inimii lordului Granville în ultima vreme.

— M-am întâlnit cu el chiar astăzi, că tot veni vorba.

Buna mea dispoziţie mă părăsi pe dată.

— Aş putea să vă întreb de ce?

— Ca să-l întreb dacă încă se mai gândeşte să vă dezmoştenească.

Am bănuit imediat că motivul domnului Devere era acela de a se asigura că, în cazul în care îmi cerea mâna, tot îi mai puteam aduce un titlu nobiliar şi proprietăţi funciare. Domnul Devere îmi citi gândurile pe faţă.

— Nu doream să vă văd renegată din pricina acestei triste întorsături de situaţie, îmi explică el.

— De ce-ar trebui să vă pese de asta? am protestat eu în faţa amestecului său în viaţa mea personală.

— Pentru că, în cazul în care nu mă doriţi ca soţ, aţi putea

măcar să mă consideraţi prieten, îmi răspunse el cu sinceritate.

— V-aţi mulţumi doar cu prietenia mea?

Nu-l prea credeam pe cuvânt. Nu şi-ar fi adjudecat niciun titlu dintr-o simplă amiciţie.

— Nu, spuse el cinstit, dar aş accepta cu recunoştinţă orice rol mi-aţi oferi să joc în viaţa dumneavoastră, aşa încât să nu mă ignoraţi cu totul.

Aproape că-l trecură fiorii, aşteptându-se la un răspuns aspru. La rândul meu, l-aş fi putut repezi, pretinzând că mă insulta maniera lui tranşantă de a discuta cu mine. Adevărul era, însă, că îi preţuiam francheţea.

— Îmi dau seama că am fost foarte nedreaptă faţă de dumneavoastră, domnule Devere, dar de când mi-am făcut intrarea în societate, tot ce aud în dreapta şi în stânga este: „Mărită-te cu domnul Devere!”. Sunt sigură că aş putea să ies la ora asta pe stradă, să întreb orice trecător cu cine să mă căsătoresc, şi el să-mi răspundă…

— Cu domnul Devere, conchise el cu un surâs, în rezonanţă perfectă cu argumentarea mea. N-ar putea, oare, să însemne că-i cel mai bun lucru pe care trebuie să-l faceţi?

— Cum s-ar putea aşa ceva, am ripostat eu, când întruniţi tot ce m-ar deranja la un soţ?

— Zău? chicoti el, ca și cum nu şi-ar fi putui imagina ce-ar fi fost atât de inacceptabil la el. Ia ziceţi-mi!

— Ei bine, mai întâi de toate sunteţi un om de lume, iar eu tânjesc după o viaţă retrasă, închinată studiului. Sunteţi un domn care doreşte fierbinte să ajungă lord, ceea ce v-ar lega de Anglia, iar eu am în mine un dor aprig de călătorie. Şi, în cele din urmă… sunteţi prea chipeş pentru mine. Aş fi permanent nevoită să mă lupt cu amantele.

Domnul Devere zâmbi larg, auzind că-l găseam frumos. Acum eu flirtam cu el. Cum de se petrecuse acea schimbare?

— Cum vă pare planul ăsta atunci? Ne cununăm, ne petrecem luna de miere cu fratele şi sora noastră la Château Devere din nordul Franţei. După aceea, i-am putea părăsi şi am putea face câteva călătorii lungi folosindu-ne de indemnizaţia mea anuală. Ne-am putea întoarce în Anglia la moartea tatălui dumneavoastră, când ne va lăsa proprietatea drept moştenire, moment în care am putea vedea cum rămâne cu titlul de lord.

Eram năucă şi nu puteam să-mi dau seama dacă vorbea

serios sau nu. Nu mă obosisem niciodată să-i aflu adevăratele intenţii.

— Este chiar un plan foarte bun, l-am încurajat eu, ca să văd ce spune mai departe.

— Aţi găsi aceste condiţii acceptabile?

Acum el încerca să se lămurească dacă încă mai glumeam.

— Aţi găsi aceste condiţii acceptabile, domnule Devere? i-am aruncat eu mingea înapoi, în terenul lui.

— Nici că-mi pot imagina o înţelegere mai agreabilă, mă asigură el, fără teama de a-şi arăta pe faţă sentimentele.

Am ştiut că erau sentimentele lui adevărate, întrucât corpul lui de lumină era foarte plăcut privirii şi fără urmă de pete.

— Vedeţi, domnişoară Granville, deşi nu am experienţa lordului Hereford în privinţa călătoriilor, sunt foarte nerăbdător să o pornesc la drum.

Surâsul uluit de pe faţa mea trebuie să-i fi trădat totul.

— Mi se pare prea mult să mă trezesc văduvă şi logodită în aceeaşi zi, i-am explicat eu şovăiala de a recunoaşte că ceea ce-mi propunea era împlinirea unui vis. Îmi lăsaţi un răgaz de a mă gândi mai bine la conversaţia noastră de astă-seară?

— Fireşte. Părea mulţumit, dar încă nu se încumeta să plece. Dar mâine când ne vom revedea, mă veţi mai ţine în continuare la distanţă?

Aproape că nici nu observasem că, pe măsură ce se derula discuţia noastră, ne apropiasem, pas cu pas, unul de celălalt. Acum eram, într-adevăr, foarte aproape. Lumina focului îi aprindea expresia plină de dorinţă de pe chip, în vreme ce-şi apropia obrazul de al meu. Buzele noastre se atinseră doar o clipă, însă simţurile mele nu se potoliseră nici la câteva ore după eveniment.

M-am întins în pat în noaptea aceea chinuită de miriade de senzaţii conflictuale, toate luptându-se să pună stăpânire pe mine, şi, după ce am trecut de la încântare la tristeţe, la vinovăţie şi la durere, şi înapoi la acel sărut, m-am lăsat, vlăguită, în mrejele somnului.

— Trezeşte-te, Ashlee… Este adevărat?

Nu trebuia să deschid pleoapele ca să ştiu că era Susan, foarte încântată de ceva anume.

Nu doream să mă trezesc. Mă aflam într-un loc cald cu

domnul Devere, iar eu veneam să-l salvez. Purtam haine de bărbat şi o sabie. Îi biruisem răpitorii, iar el tocmai urma să-mi dăruiască un sărut, drept mulţumire că-i salvasem viaţa.

— Ashlee! Scoală!

Felul în care mă scutura Susan mă întorcea înapoi în vremea copilăriei noastre.

— Mă sărută, pleacă de-aici, am bombănit eu, întrucât Susan era foarte obişnuită cu visele mele complicate.

— Şi cine te sărută? mă întrebă.

Ochii mi se deschiseră larg şi m-am ridicat în capul oaselor, cu un oftat.

— Aşadar, e adevărat, trase ea concluzia din expresia feţei mele, arătându-se nemaipomenit de încântată.

— Cât de uşuratică îţi par?

Mi-am prins capul în mâini, ameţită de răsturnarea completă a situaţiei într-o singură zi.

— Cum ai aflat?

M-am îngrozit dintr-odată, gândindu-mă că domnul Devere ar fi putut lansa vreun zvon.

— N-a spus nimănui nimic, mă linişti Susan. Numai că atunci când s-a întors la bal aseară, părea să fie cu totul altul decât fusese în ultimele săptămâni.

Am surâs.

— Altul?

— Părea să fie un bărbat îndrăgostit şi nu unul dispreţuit.

Susan chicoti în vreme ce-mi scruta zâmbetul larg.

— Că tot veni vorba, şi tu arăţi la fel ca el.

M-am făcut că nu aud ultima remarcă şi m-am dat jos din pat.

— Asta-i cam pe neaşteptate!

— Mă rog, mai sunt doar câteva săptămâni până la nuntă. Ne-ar fi la fel de uşor să avem o ceremonie triplă în loc de una dublă. Susan exulta, deşi se străduia din greu să-şi reprime emoţia şi să nu mă preseze. Oh, vino cu noi în Franţa, Ashlee!… Ne-am distra atât de bine şi am avea atâtea peripeţii! Ar fi la fel ca-ntr-una dintre poveştile tale!

— Da, aşa ar fi, am consimţit, iar comparaţia îmi smulse un zâmbet. Dar…

Oare doar pentru că auzisem postulându-se că eram sortită să mă mărit cu domnul Devere mă luptam din răsputeri împotriva curentului, ori pentru că ştiam prea bine că avea să

fie vorba de o uniune pe viaţă şi nu de o scurtă legătură?

— S-au petrecut atâtea. Am nevoie de un răgaz să mă adun, i-am răspuns cu înţelepciune. Aş prefera să mă ocup întâi de înmormântarea primului meu ales înainte să mă gândesc la următorul.

— Îmi pare rău.

Susan nu putea să-mi împărtăşească durerea. Era în al nouălea cer şi îi venea greu să se racordeze la propriile mele sentimente.

— Nu vreau decât ca toată lumea să fie la fel de fericită ca mine, ceea ce nu-i prea frumos din partea mea în cazul tău.

— Mă simt ceva mai fericită ca ieri.

M-am întors la pat şi am luat mâinile lui Susan între-ale mele. N-aveam niciun interes să-i dau un brânci din al nouălea cer.

— Am să-ţi destăinui un mic secret legat de domnul Devere, însă tu trebuie să juri pe onoarea ta că nu-l vei divulga.

Ochii albaştri i se deschiseră larg. Ea îmi făcu un semn aprobator din cap, pentru încurajare.

— Îţi jur.

Îmi strânse mâna cu putere.

— Mi-a dat un sărut.

— Nu!

Îşi duse ambele mâini la gură, ca să-şi ascundă şocul şi încântarea.

— Numai unul mic!

Aproape mi-am atins degetul mare de arătător.

— A fost aşa de inocent şi cu adevărat dulce!

Susan renunţase să-şi mai ascundă tulburarea.

— Eu n-am primit nici măcar unul singur până acuma, cu excepţia unui pupic pe obraz în public, ceea ce nu-i un adevărat *sărut.* Unde s-a întâmplat? În salonul de la parter? Da, am văzut că era foarte plăcut acolo când am ajuns acasă. Aşa vi s-a părut şi vouă?

I-am răspuns cu un semn afirmativ din cap şi, în sinea mea, am retrăit, cu dragoste, acea clipă.

— Vrea să mă ia cu el în călătorii.

— Ştiu.

Replica lui Susan îmi alungă amintirile.

— Ai ştiut! Şi mie de ce nu mi-ai spus?

— Domnul Devere a vrut ca tu să afli din gura lui, dar nu i-ai

dat nicio şansă până acum.

Ceea ce explică de ce Susan l-a susţinut întotdeauna în privinţa curţii pe care mi-o făcea.

— Mă tem că cel mai înţelept lucru pe care-l pot face este să mă predau în faţa voinţei universale, am conchis eu.

Toată lumea părea de acord că, într-adevăr, era cel mai înţelept lucru pe care-l puteam face.

Nu prea cred că ar fi cea mai înţeleaptă cale.

Albray îşi schimbase punctul de vedere când am discutat cu el în camera mea în timp ce-mi luam micul dejun.

— Dar ieri ai spus că ar trebui să vorbesc cu domnul Devere despre călătorie.

Ai cerut să ştii care-i cea mai rapidă cale de a obţine o garanţie că vei călători în viitor, sublinie el. *Nu-i singura modalitate şi nici cea mai bună, în cazul în care vrei să o alegi pentru că ai cumva senzaţia că-i singura alternativă.*

— Aş călători în mai multă siguranţă *cu* un soţ, am raţionat eu. Mi-ar putea schiţa toate planurile de călătorie, fără să pună niciun fel de întrebări.

Cu preţul dragostei tale. Albray vorbea cu sinceritate. *Eşti pregătită pentru un asemenea preţ?*

Pentru o clipă, m-am gândit că are dreptate cavalerului meu, dar apoi el adăugă:

Dacă este singurul tip de siguranţă pe care-l cauţi, ţi-aş putea îngădui acest lucru.

Mă chestiona foarte tranşant dacă îl iubeam pe domnul Devere?

— Este la fel de simpatic ca orice alt tânăr, am spus şi i-am oferit un surâs lui Albray, care era mai în vârstă decât domnul Devere cu cel puţin zece ani. Iar căsătoria noastră îmi va folosi ca să scap de tata şi de oricine altcineva, aşa încât să ne putem în sfârşit ocupa serios de studiile mele, am adăugat.

Nu te gândeşti că îndatoririle de soţie te-ar putea distrage de la studiu?

Începeam să regret că-l amestecasem pe Albray în afacerile mele personale.

— Ce altă opţiune aş mai putea avea?

Cartea roşie, îmi atrase el atenţia, *îmi închipui că ascunde multe taine.*

Inima mea bătu mai tare. Dacă între mine şi Albray existau legături de natură parapsihologică, atunci ştia deja despre flaconaş.

— Ştii ce conţine?

Este ingredientul esenţial din Pâinea Vieţii. Formula sa este: 0 = (+l) + (-l).

M-am încruntat.

— Asta e o ghicitoare, nu o adunare. Dacă se referă la materia fizică, atunci este o ecuaţie imposibilă. Nu poţi să aduni minus unu cu unu şi să te alegi cu nimic. Întotdeauna vei rămâne cu unu.

Decât dacă? mă provocă el.

— Decât dacă nimic, nu se poate face, am insistat eu.

El zâmbi cu gura până la urechi și scutură din cap, ca şi cum l-ar fi dezamăgit mărginirea mea.

Singurul fel de a preschimba ceva în nimic, în sens material, este să transmiţi ceva într-o altă dimensiune şi să-l faci să dispară complet din lumea aceasta.

— O transformare de materie! i-am prins eu ideea. Un soi de proces precum digestia sau incinerarea?

Albray făcu un semn afirmativ din cap.

Câteva clipe mai târziu, descuiam cartea roşie şi luam în mâini flaconaşul cu substanţa sclipitoare.

De fapt, la căldură, substanţa aceasta prezintă efecte foarte interesante. Vrei să vezi cum au reuşit egiptenii să-şi construiască piramidele? Albray îmi stârni curiozitatea, şi arătă către un scăunel pentru picioare. *Aşază-l în faţa căminului. Ne vom închipui că dogoarea focului din sobă este soarele arzător al Egiptului. Scoate dopul din fiolă şi stropeşte puţin cu el scăunaşul, acoperind gura sticluţei cu degetul mare până când îi pui dopul la loc.*

— Să aibă pudra vreun efect negativ la aer? am întrebat eu, urmând însă cu multă grijă indicaţiile lui.

Priveşte! îmi spuse el în vreme ce puneam dopul la loc.

Am descoperit cum câteva particule mi se lipiseră de degetul mare. Micii stropi pluteau spre vârful degetului meu.

— Această substanţă sfidează gravitatea!

Mi se părea că mâna îmi era mai uşoară, după care am observat că scăunelul pentru picioare începuse să se ridice de la podea.

— Oh, Dumnezeule mare!

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Particulele de lumină, abia perceptibile, pluteau deasupra scăunelului, trăgându-l în aer.

— Iar căldura amplifică proprietăţile acestei substanţe?

Da. La temperaturi foarte ridicate, această substanţă trimite toate particulele oricărui obiect de care se ataşează într-o stare de spin tot mai accelerat, până când ating o unitate perfectă şi transcend realitatea fizică... la răcire, ele vor aduce din nou obiectul în locul său iniţial.

Ochii îmi rămaseră la scăunelul plutitor, în vreme ce am cules o particulă din aer şi, punându-mi-o pe limbă, am închis ochii.

Nisip alb sub sandalele din picioare. Soare dogoritor deasupra şi stâlpi înalţi în faţă, sprijinind bolta unei intrări într-o clădire uriaşă. Părul negru, drept, mai închis la culoare decât cel al lui Susan, îmi acoperă faţa. Aceasta n-a fost o profeţie. A fost o amintire vie din trecut sau din viitor! Odată cu gândul conştientizării, viziunea dispăru fără urmă.

Am aşezat preţiosul flaconaş înapoi în caseta lui.

— Spune-mi, Albray, cum se face că ştii atât de multe despre această substanţă?

Mirarea îmi trecu într-o clipită. Mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre aliatul meu din altă lume.

Am mai păzit cândva această sticluţă, în drumul său până în ascunzătoarea ei, îmi destăinui, devenind mai curând misterios. *Era una dintre două fiole. Aceasta conţine trupul zeilor, iar cealaltă, sângele zeilor. Împreună formează Focul-Stea... tu ţii Steaua în mâinile tale.*

— Şi de unde provin?

În timpul Cruciadei împotriva Albigenzilor, jurământul meu faţă de Prieuré de Sion[21], ramura cavalerilor templieri din care făceam şi eu parte, m-a obligat să port cu mine, în siguranţă, Focul-Stea, să-l duc din Franţa în locul său de origine. Când am

---

[21] Cf. cărţii lui Baigent, Leigh şi Lincoln, *The Holy Blood and the Holy Grail (Sângele Sfânt şi Sfântul Graal,* vezi *Bibliografia*), Prioria Sionului era ordinul secret din spatele cavalerilor templieri, creaţi pentru a-i servi drept braţ militar şi administrativ, care a supravieţuit dizolvării cu forţa a celui din urmă.

privit pentru ultima oară flaconaşul, mă aflam în inima unui masiv din Ţara Sfântă.

Părea să-l întristeze acest fapt.

— Serâbit el-Khâdim, am rostit eu numele locului pe care-l bănuiam.

Ştia că Douglas îmi povestise despre acest loc sacru.

Exact.

— Iar tu te afli aici spre a mă călăuzi!

Dacă ştiam vreun lucru despre ordinul cavaleresc din care Albray făcea parte, era faptul că ei cunoşteau mai bine decât oricine drumul spre Ţara Sfântă.

Sunt un păzitor al Focului-Stea, al ordinului şi al liniei sale de sânge, mă lămuri el, făcând o plecăciune în faţa mea.

— Dar tot nu înţeleg cum acest flaconaş îmi oferă o cale alternativă de a ajunge pe Continent, am revenit eu la subiectul anterior.

Tu eşti cea care mi-a dat răspunsul. Albray îmi aminti de locul în care era păstrată fiola. *Aşa o casetă mare pentru* o *sticluţă atât de mică, nu crezi?*

— Să fie vorba de o secţiune ascunsă, atunci?

Degetele mele pipăiră marginea suprafeţei îmbrăcate în catifea în care era păstrat flaconaşul, până când am simţit ceva tare şi am împins. Partea de jos se ridică, dezvăluind un compartiment secret. Am rămas uimită la vederea conţinutului.

— Bani, în mai multe valute, bijuterii, un borcănel de sticlă în care e un lichid pentru alungarea insectelor, o hartă a muntelui din care provine Focul-Stea.

Ei, asta-ţi confirmă intenţiile lui Douglas, nu-i aşa?

M-am uitat la Albray, cu faţa luminată toată de zâmbet.

— Am o misiune.

Cavalerul meu, care fusese el însuşi un aventurier la viaţa lui, se bucură pentru mine.

Ei da, cu siguranţă ai.

Priveghiul, înmormântarea şi citirea testamentului lordului Hamilton fură treburi teribil de neplăcute. Familiei lui îi displăcu prezenţa mea şi, dacă n-ar fi fost acolo familia Cavandish ca să mă sprijine, n-aş fi avut cum să particip. Familia Hamilton se temea că Douglas şi-ar fi putut schimba testamentul în favoarea mea şi, când nu s-a dovedit deloc a fi

aşa, au crezut că n-am pus gheara destul de repede pe viconte. Nici nu visau ei că el deja îmi dăruise comoara lui tainică cea mai de preţ.

Ştiindu-mă asigurată în privinţa mijloacelor materiale, gândul îmi conferea o anumită libertate. Dacă alegeam să mă mărit cu Devere, tot ceea ce era al meu devenea şi al lui. Dat fiind că nimeni nu ştia, însă, nimic despre conţinutul volumului roşu, avea să rămână secretul meu ascuns de toţi. Puteam să mă duc în Ţara Sfântă pe cont propriu şi, cu toate acestea, nu puteam să neg că îmi doream un tovarăş de drum. Clarissa îl însoţise pe Douglas în peregrinările lui. La capătul aventurilor lor au putut să se aşeze, să-şi amintească şi să-şi aştearnă împreună descoperirile pe hârtie. Poate că, la urma urmei, nu eram decât o romantică.

Albray insistă să lase cu totul pe umerii mei chestiunea căsătoriei. Totuşi, moştenirea mea secretă era o certitudine că nimeni nu mă putea împinge pe un drum nedorit, lucru care eram sigură că fusese şi în intenţia lui Douglas atunci când îmi făcuse acel dar.

Universul are întotdeauna grijă de noi, scrisese el pe spatele hărţii ce avea să mă călăuzească în căutarea comorii mele. Spre deosebire de majoritatea altor vânători de comori, scopul călătoriei mele era să restitui o comoară, nu să o jefuiesc. Bătrânul acela atât de bun şi de drag ştiuse prea bine că, prin darul lui, îmi oferea o şansă de a-mi îndeplini toate dorinţele! Era o favoare pe care nu mai aveam cum s-o răsplătesc. Îi doream lordului Hamilton să se îndrepte cu toată viteza în noua aventură a sufletului său şi să cunoască toată fericirea, recunoaşterea şi împlinirea pe care le merita cu prisosinţă, la capătul periplului său din lumea de dincolo.

Pe când lordul Hamilton odihnea în pace alături de buna lui soţie, mi-am lepădat doliul, un semn pentru domnul Devere că puteam iar să discutăm în voie.

Îndată ce familia Devere află că nu mai eram în doliu, pretendentul meu îşi lăsă o carte de vizită la intendentul familiei Cavandish, împreună cu o invitaţie de a-l însoţi pe domnul Devere într-o promenadă matinală în ziua următoare. Mai era, de-acum, doar o săptămână până la nunta şi plecarea în Franţa a rudelor noastre. Abia puteam să fac faţa marii decizii care apăsa acum pe umerii mei: aveam să mă căsătoresc

şi eu în această săptămână?

— A sosit!

Susan se afla la fereastra salonului de la etaj, făcând de strajă.

— Lordul Devere şi viitoarea mea cumnată sunt cu el.

— Ah! Minunat! am exclamat şi m-am aşezat. Niciun fel de presiuni, sigur că da!

— Ultima dată când ai vorbit cu domnul Devere nu te presa nimeni… spuse Susan şi îmi aminti despre sărutul pe care ni-l dădusem de bunăvoie.

Mintea-mi rămăsese doar la buzele lui din clipa aceea. Erau, de fapt, singurul imbold pe care-l aveam de a mă întâlni cu el în dimineaţa aceasta, pe lângă dorinţa de a mă împăca cu tata, lucru pe care nu mă hotărâm, totuşi, dacă doream să-l fac sau nu. Aflasem, din zvonuri, că tata nu demarase încă nicio acţiune juridică pentru a mă dezmoşteni, aşadar mai puteam alege să fac din Devere domnul şi baronul meu.

Oaspeţii fură conduşi în salonul de zi, unde toţi ai casei îi întâmpinară.

— Putem să mergem? mă întrebă, fără ocolişuri, domnul Devere, odată ce se termină schimbul de politeţuri şi îmi oferi braţul.

— Sunt gata!

L-am apucat foarte mulţumită de braţ iar el m-a condus afară. N-aveam niciun chef să şed pe un scaun şi să beau ceai, în vreme ce cântăream în minte discuţia pe care urma să o avem.

— Trebuie să-mi cer scuze faţă de dumneata, domnişoară Granville, începu el imediat ce am lăsat casa în urmă. Plănuisem să vin singur. Cu toate astea, se pare că toţi vor să afle cât mai repede rezultatul întâlnirii noastre.

Acesta era un mod subtil de a-mi aduce la cunoştinţă faptul că familiile noastre se aşteptau ca plimbarea noastră să aibă efect în plan concret.

— Ai crede că nerăbdarea lor are destule temeiuri.

Domnul Devere se opri, ca să mă cântărească din ochi.

— Nu-mi mai pari atât de rezervată.

I-am zâmbit.

— Cred că tocmai dumneata mi-ai alungat rezerva la ultima noastră întâlnire, domnule.

Fu rândul lui să-mi dăruiască un surâs larg.

— Am impresia că trebuie să-mi cer încă o dată scuze, fiindcă mi-am luat o asemenea libertate... dar la momentul respectiv m-am temut că nu voi avea o altă ocazie.

— Cred că trebuie să te scuzi numai atunci când ai de ce să-ţi pară rău, l-am scos eu bucuroasă din încurcătură. Ştiu doar că nu m-am simţit ofensată şi că n-am regrete, domnule Devere. Dumneata ai?

— Nu, dar am observat că nu toată lumea îmi îngăduie maniera directă.

— Exact ce-mi place cel mai mult la dumneata, l-am asigurat eu, iar el îmi primi răspunsul cu mare uşurare.

Am traversat strada şi am intrat în Hyde Park.

— Vorbeai serios în privinţa călătoriilor, am intrat eu direct în subiect, sau doar voiai să mă cucereşti?

— Numeşte o destinaţie şi te voi duce acolo, se oferi el cu grandoare.

M-am luptat să-mi reprim entuziasmul, muşcându-mi buza ca să nu scot un strigăt de bucurie.

— Şi de ce te-ai strădui atât de mult să-mi asiguri fericirea?

— Ca să-ţi spun adevărul, domnişoară Granville, îmi răspunse senin, n-am nimic mai bun de făcut în viaţă în clipa de faţă. Cum dumneata ai aspiraţii pe care doreşti să le atingi, atunci eu am să te ajut să reuşeşti.

— În schimbul unui rang nobiliar, am tras eu concluzia.

— Titlul şi averile dumitale pot trece direct la copiii noştri, atât de puţin îmi pasă mie de ele. Se opri din mers, ca să mă privească foarte serios în faţă. Tot ce doresc din acest aranjament, spuse, este plăcerea de a te avea alături pentru tot restul vieţii mele. Iar dacă asta înseamnă că trebuie să te urmez până la capătul lumii, atunci aşa să fie.

Cuvintele lui îmi merseră la inimă, dar mi-am păstrat firea.

— Mă tem că nu sunt mereu o persoană atât de agreabilă pe cât mă crezi.

— Nimeni dintre noi nu este perfect, spuse el.

Ce ştia el despre harurile mele? Numai ceea ce auzise de la lady Charlotte cu mulţi ani în urmă? Tata cu siguranţă n-ar fi scos o vorbă despre ele, de teamă să nu sperie un pretendent numai bun la mâna fetei lui.

— Dar trebuie să înţelegi că sunt *diferită* de marea

majoritate a oamenilor, domnule Devere.

— Ştiu că eşti un medium foarte puternic, şopti el şi ne-am reluat plimbarea. Lady Charlotte mi-a dat de înţeles că ai fi. Simon mi-a povestit şi el cum ai scăpat familia Cavandish de la distrugere la frageda vârstă de opt ani. Nu-mi pot imagina de ce ai fi capabilă acum, dar m-aş simţi foarte privilegiat să ştiu.

Nu era el fără cusur în toate privinţele? Nu exista nimic în mine care să-l facă să dea înapoi? Un vis se împlinea. Dar eu tot aşteptam cea mai măruntă dificultate pentru ca basmul să se destrame.

— Aş putea să-ţi citesc gândurile în orice clipă, să aflu ce-i în mintea dumitale, să-ţi cotrobăi printre amintiri… Nu găseşti c-ar fi groaznic?

— Lordul Hereford s-a speriat de asta? mă întrebă el cu bună-credinţă, după care îşi dădu seama că putea fi înţeles greşit. Nu vreau să spun că asemenea lucruri au fost cauza…

— Am înţeles ce-ai vrut să zici, l-am liniştit eu. Lordul Hereford îşi stricase deja reputaţia în Camera Lorzilor, prin urmare îndeletnicirile mele nu-i puteau face niciun rău.

Am avut impresia că domnul Devere începuse să priceapă de ce îl alesesem prima oară pe lordul Hamilton de bărbat.

— N-am nicio dorinţă să rămân în amintirea urmaşilor pentru cine am fost, începu domnul Devere, încercând şi el să-mi alunge temerile în aceeaşi privinţă. Aş prefera de o mie de ori să fiu evocat pentru ceea ce am făcut.

Mă mişcase. Mi se părea că-l vedeam dinaintea mea pe lordul Hamilton cu patruzeci de ani în urmă.

— Atunci ne-am înţeles, domnule Devere.

L-am încurajat cu un surâs, ca să-i confirm că-i acceptam propunerea.

— Şi, după ce-i vom face o vizită tatălui dumitale, voi putea să dau un anunţ public? mă întrebă el, ca să fie sigur că m-a înţeles corect.

— Nu-mi pasă mie de ce crede tata, i-am declarat eu, punându-l la încercare, ca să văd dacă domnul Devere ţinea la bani.

— Atunci doar am să anunţ logodna, îmi dai voie?

Nu se gândi nici măcar pentru o clipă că-l putea jigni pe tata.

Cerule, mi-am zis eu în gând, *asta trebuie să fie dragostea.*

Susan îşi luase libertatea să se ocupe de toate pregătirile mele de nuntă, pentru orice eventualitate. Rochia mea de cununie rămăsese aceeaşi, fiindcă ea nu apucase să anuleze comanda la croitor, în urma planului meu iniţial de nuntă. Domnul Devere şi cu mine aveam aceiaşi oaspeţi ca şi celelalte cupluri, alături de care aveam să ne cununăm, şi nici măcar n-a mai fost nevoie să adauge două locuri la masa de nuntă, întrucât eram invitaţi dinainte. Susan, împreună cu al ei lord Devere, rezervase o caleaşcă de rezervă şi două bilete în plus clasa I la feribotul care avea să ne ducă de la Dover la Calais, în nordul Franţei, cadoul lor de nuntă pentru noi.

Nu mai exista decât o singură problemă în legătură cu căsătoriile noastre simultane, anume că nu era cea mai bună zi a lunii pentru mine dacă ne gândeam să ne punem în practică jurămintele de căsătorie în noaptea nunţii. Nu crezusem vreodată să ajung să discut această problemă cu un bărbat, dar de vreme ce aveam să-i fiu soţie, m-am gândit că trebuia să mă obişnuiesc cu ideea. Logodnicul meu primi ştirea foarte bine, susţinând că nu avea să insiste pe lângă mine în privinţa aceea. Totuşi, l-am asigurat că până vom ajunge la *château* îmi va trece. N-aveam nicio dorinţă să-l fac să creadă că refuzam să-mi îndeplinesc sarcinile matrimoniale şi mă simţeam destul de matură încât să pun cărţile pe masă şi să evit orice prilej de a fi prost înţeleasă. M-am gândit că s-ar putea să mă dovedesc mai pricepută la aceste chestiuni conjugale decât mi-aş fi închipuit.

Rochia de nuntă pe care Susan mi-o alesese îmi venea foarte bine. Mă încredeam în judecata ei mai mult decât în a mea când venea vorba să iau o hotărâre importantă în privinţa ţinutei.

O femeie mă privea din oglindă, o femeie care pornea într-o aventură uimitoare. Mă bucuram să fiu acea femeie.

În mod normal, în acel moment o mireasă urma să stea de vorbă cu unul dintre părinţii ei, însă mama mea nu mai era de multă vreme printre noi, iar discuţia cu tata tot nu avusese loc. Nici el nu lăsa impresia că avea de gând să spargă tăcerea. Amuleta mea de piatră îmi ardea palma, de parcă îmi cerea să-i invoc spiritul.

Albray! l-am strigat. *Albray, Albray!*

Cavalerul se sprijinea de perete, uitându-se lung la mine.

— Te rog, spune ceva! l-am implorat, cerându-i părerea.

Nu te mărita cu el, mă rugă cu toată seriozitatea. *Mărită-te cu mine!*

Zâmbi larg şi mi-am dat seama că glumea.

— Am crezut că vorbeşti serios! Mi-am dus mâna la piept când am realizat că nu o făcea. Sunt destul de nervoasă şi aşa, nu-i nevoie să-mi provoci un infarct.

Eşti foarte frumoasă. Danu[22] *străluceşte prin tine astăzi.* Se desprinse de perete şi se apropie să se uite în oglindă, lângă mine. *Dacă mai trăiam, mă însuram chiar eu cu tine.*

Albray nu se vedea deloc în oglindă, ceea ce era foarte bine, fiindcă aşa literalmente nu mă puteam vedea împreună cu el. Ar fi fost un soţ minunat.

— Te-ai însurat vreodată?

Atinsesem un punct sensibil; se îndepărtă de mine.

Femeia pe care am iubit-o nu se putea mărita cu mine.

La început, am crezut că ce voia să-mi dea de înţeles era că-i fusese inferioară. Dar nu mi-l puteam imagina pe Albray gândind în felul acela, iar el nu părea să se ruşineze cu dragostea lui, ci mai curând se mândrea. M-am gândit că, mai probabil, ea a fost în ochii lui o fiinţă venerată. Doream să-l întreb cine a fost ea şi ce i s-a întâmplat, dar era limpede că el nu dorea să vorbească despre acest fapt, iar eu n-aveam niciun interes să încerc să-mi impun voinţa mea asupra lui.

Ea a fost Lillet du Lac din Casa del Acops.

Casa Apelor.

Am remarcat traducerea în limba engleză. Atât *„del Acops”* cât şi *„du Lac”* erau titluri menţionate în romanele cavalereşti franceze din ciclul regelui Arthur şi al Mesei Rotunde. Lancelot du Lac era tradus Lancelot al Lacului, la fel ca Doamna Lacului şi Insula Avalon.

— A fost Lillet o preoteasă?

Albray, grav, făcu semn din cap că da.

Şi o prinţesă a Graalului… la fel ca şi tine.

Am râs de exagerările lui, deşi mă simţeam foarte flatată.

— Te-a iubit şi ea?

Durerea de pe chipul lui mă făcu să regret că-i pusesem acea întrebare. Am schimbat repede subiectul.

— Prin urmare, n-ai niciun sfat să-mi dai în această zi?

---

[22] Danu sau Dana, zeiţa-mamă în mitologia celtică, reprezentată de o singură femeie sau de trei femei.

El scutură din cap în semn că nu.

Te pot povăţui pe parcurs.

Mi-a amintit că n-avea să fie lăsat în urmă.

Dar când vine vorba de problemele inimii, aşa cum te-am avertizat deja, nu-ţi voi fi de niciun ajutor.

Bea ciocăni la uşă. I-am dat voie să intre. Îmi netezi cutele rochiei, îmi admiră ţinuta, părând totuşi puţin încurcată, de parcă şi-ar fi cântărit bine în minte nişte cuvinte pe care nu dorea să le rostească.

— Dacă mama ta ar fi fost aici astăzi..., începu şi mi-am dat pe dată seama unde bătea.

Am scos-o iute din încurcătură. Spre deosebire de majoritatea fetelor nemăritate de vârsta mea, ştiam de fapt ce presupunea să faci sex. Dragostea este cu totul altfel de cum îşi închipuie, cel mai adesea, cei mai mulţi oameni, şi, cum citeam gândurile feluritelor persoane încă din faşă, ei bine... n-am spus destul? Fetelor de vârsta mea şi cu aceeaşi poziţie socială le era interzis să citească literatura legată de acest subiect, categorie în care intrau şi romanele cavalereşti. Din fericire, însă, Susan şi cu mine fuseserăm ferite de acest soi de cenzură. Amândouă eram pe deplin conştiente de ce însemna căsătoria, însă îi atribuiserăm o aură de romantism în micile noastre fantezii. Prin urmare, mă temeam că acest mare eveniment nu se va ridica la înălţimea aşteptărilor noastre. Nu puteam să nu recunosc cinstit că eram curioasă, dacă doar un singur sărut fugar îmi furase gândurile săptămâni de-a rândul şi mă dusese la altar!

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Ziua nunţii îmi pregăti multe surprize. Tata, aşteptându-mă la uşa bisericii, îmi oferi primul şoc.

— Ştiu că vei fi fericită! atât îmi spuse, după care-mi zâmbi.

Nu era un surâs forţat, deşi o anume tristeţe se ascundea în spatele lui. Să ţină tata cu adevărat la mine şi să fie puţin cuprins de nostalgie la gândul că plecam din casa lui și îmi schimbam numele? Nu că am mai fi stat împreună sub acelaşi acoperiş măcar şi o clipă în plus. Probabil era mai supărat de faptul că proprietăţile Granville aveau să fie de-acum încolo cunoscute drept proprietăţile Devere-Granville. În orice caz, tata îşi îndeplini datoria la nunta mea în mod impecabil, ceea

ce-mi aduse o mare uşurare.

Lunga cununie religioasă îmi puse greu la încercare răbdarea, timp de mai bine de o oră. Am îndurat-o totuşi graţie feţelor zâmbitoare ale celorlalte cinci persoane aflate în rând cu mine. Cele două cupluri de tineri ce ne stăteau alături înaintea altarului emanau mai multă dragoste decât am simţit vreodată, iar inima mi se prinse în această horă a euforiei. Bătăile ei îmi umpleau pieptul să-l spargă şi, când l-am privit pe noul meu soţ, am simţit cum centrul inimii mele se leagă de al lui. În clipa aceea, sufletele noastre s-au unit şi am început să mă îndrăgostesc de el.

În caleaşcă, în drum spre dineul de nuntă, domnul Devere mă întrebă despre planurile noastre de călătorie în afara teritoriului francez. Nu eram încă pregătită să dezvălui nimănui adevărata mea destinaţie, prin urmare i-am răspuns că încă nu mă hotărâsem, întrucât erau multe locuri care mă interesau.

— India, Persia, America de Sud, Tasmania!

Am inclus în lista mea aproape orice alt loc în afară de cel pe care doream cu adevărat să-l vizitez, şi am râs când soţul meu se arătă circumspect faţă de opţiunile mele, susţinând însă tot timpul că m-ar urma oriunde.

La masă s-au ţinut multe toasturi şi cuvântări frumoase de către părinţii mirilor, dar niciunul dintre ele nu a fost atât de surprinzător ca cel al tatălui meu, care a reuşit să-şi exprime adevărata afecţiune şi mândrie pentru mine.

Astfel, după ce am terminat cu formalităţile, liberi fiind să intrăm în vorbă cu oaspeţii noştri, l-am căutat pe tata, pentru a face pace cu el. Inima îmi era atât de plină de dragoste şi de entuziasm, încât nu doream să mai fiu certată cu nimeni. Totuşi, înainte să-l găsesc, o altă prietenă dragă îmi atrase atenţia.

— Lady Charlotte!

M-am lăsat într-un genunchi, ca s-o pot îmbrăţişa pe locul în care se aşezase.

— Îmi pare aşa de bine că ai putut veni!

Mi-aş fi dorit să pot spune că arăta bine, însă sufletul ei începuse să obosească să rămână încarcerat într-un trup tot mai bătrân.

— Memoria domnului Devere şi-a dovedit până la urmă acurateţea!

Zâmbi, bucurându-se pentru mine, reprimându-şi un acces de tuse. Chiar uitasem că o consultasem în privinţa domnului Devere, dar acum bănuiam că ştiuse cu mult înainte că ne fusese sortit să ne căsătorim.

— Nimeni n-a profeţit mai bine decât dumneata, i-am şoptit eu, spre amuzamentul ei, deşi scutură din cap în semn de dezacord.

— Tu mă vei depăşi cu mult, mă asigură ea cu toată seriozitatea. Ai făcut o alegere bună. Îi aruncă o privire domnului Devere. Este foarte îndrăgostit de tine, îmi atrase ea atenţia. Să nu te îndoieşti niciodată de faptul că îţi va sta mereu alături.

— Nu mă mai îndoiesc de asta, i-am spus eu, în timp ce mă ridicam din nou în picioare ca să-l caut pe tata.

L-am zărit într-un colţişor liniştit al încăperii, discutând cu doi gentlemeni, pe care i-am recunoscut ca fiind aceia care încercaseră să-l avertizeze pe lordul Hamilton.

— Cine sunt ei? am întrebat-o eu pe lady Charlotte, arătându-i cu degetul, în vreme ce inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

Ce făceau aici? Ce aveau de vorbit cu tata? De ce îi interesam eu şi căsătoria mea cu Devere?

— Nu cred să fi avut vreodată onoarea să-i cunosc, îmi mărturisi lady Charlotte privind înspre ei cu ochii mijiţi, însă era foarte posibil să nu-i poată vedea prea bine de la acea distanţă. Poate că sunt invitaţi ai familiei Devere? îmi sugeră ea.

M-am uitat prin jur, căutându-l pe domnul Devere. L-am văzut şi i-am făcut un semn cu mâna soţului meu să se apropie.

— I-ai invitat tu pe acei gentlemeni? i-am arătat eu cu degetul locul în care tata discuta în picioare cu cei doi bărbaţi.

— Nu cred, îmi răspunse el. Din câte ştiu, lista invitaţilor la nuntă a fost completată înainte de a ne hotărî să luăm şi noi parte la festivităţi.

Ceea ce era cât se poate de adevărat. Am vrut să mă racordez la gândurile tatei şi să descopăr ce-i trecea prin minte în clipa de faţă dar, cu atâta zarvă şi atâţia oameni în cameră, mă îndoiam să am vreun succes. Prea mă lăsasem în voia vârtejului de emoţii care-mi umpleau sufletul.

— Mă duc să văd.

Focul şi frica ce mi se simţeau în cuvinte îl făcură pe domnul

Devere să mă tragă înapoi.

— De ce nu mă laşi pe mine să aflu cine sunt?

— Unde vă duceţi? ne întoarse Susan din drum pe amândoi. Este timpul să tăiem tortul.

Se îndreptă spre uriaşa piramidă din trei trepte, acoperită cu glazură albă şi cu flori, trasă în cameră pe un căruţ uriaş. Trei perechi de miri în miniatură tronau pe cel mai înalt strat al tortului.

Priveliştea ne-a furat ochii într-o asemenea măsură, încât am uitat de misiunea noastră, răgaz în care bărbaţii şi tata dispărură.

— Unde s-au dus?

I-am căutat în van cu ajutorul lui Devere şi, până la urmă, m-am lăsat convinsă de soţul meu să mă alătur festivităţilor, întrucât oaspeţii ne aşteptau.

LECŢIA 6
SEDUCŢIE

La sfârşitul festivităţilor nupţiale, domnul Devere şi cu mine am urcat într-o caleaşcă încărcată cu bagajele noastre. Aşa ne-am început veselul nostru periplu, urmând să ne petrecem luna de miere în Franţa.

— Şi cam asta a fost tot! se întoarse Devere spre mine binedispus. Acum te-ai legat cu mine la bine şi la rău.

Cu un zâmbet larg se apropie să mă sărute, mai îndelung şi mai adânc decât o făcuse vreodată.

Savuram experienţa intens când, deodată, m-am revăzut brusc în Hartsford Park, în apă până la genunchi, în timp ce-mi ţineam boneta ca să nu fie luată de vânt. *Ea trebuie să fie,* gândise el în acea clipă, amintindu-şi de profeţia lui Lady Charlotte: *în largul ei în sălbăticie, va arăta ca o nimfă a pădurii.*

Plăcerea pe care o simţeam prin tot corpul mă sili să ies din gândurile lui. Îşi lăsase mâna pe sânul meu stâng, care începuse să palpite în anticiparea unei apropieri mai mari. M-a surprins că domnul Devere se retrase primul.

— Oh! îşi înălţă capul şi pufni în râs. Sărutul tău evocă euforia.

Am crezut că glumea, până când închise ochii ca să-şi revină. Totuşi, nu părea stânjenit, doar exuberant.

Îmi trecu prin minte că a sonda mintea cuiva aflat atât de aproape ar putea fi epuizant. N-aveam de unde să ştiu, fiindcă niciodată nu mă mai aflasem în intimitatea cuiva. Sau, poate, era pur şi simplu puternica energie psihică emanată de fiinţa mea cea care să-l împovăreze? Şi, iarăşi, poate băuse prea mult?

— Te simţi bine?

— N-am să mor, mă linişti el cu un surâs radios. Dar, dacă numai un sărut îmi poate face asta… să mă ajute Cerul!

Chicoti, la fel ca mine când am priceput ce voia să zică. Şi, ca să uit de căldura roşeţii care mi se ridica în obraz, m-am hotărât c-ar fi mai bine să dau glas unei chestiuni care mă rodea.

— Trebuie să vorbesc cu tata!

— Cum… înainte să plecăm din Londra?

Domnul Devere părea surprins de cererea mea.

— Trebuie să ştiu cine erau acei oameni, l-am lămurit eu cinstit.

— De ce? dori el să ştie, sincer interesat.

— Am senzaţia că ei ar fi legaţi oarecum de asasinarea lordului Hereford.

Motivul meu îl încurcă.

— Bine, dar lordul Hereford a murit de moarte naturală, ripostă Devere, postulând adevărul stabilit oficial în privinţa acelei chestiuni.

— Ba nu, l-am contrazis cu o convingere nestrămutată. Iar dacă tata a avut vreo legătură cu…

— Aşteaptă puţin! încercă Devere să mă potolească. De unde ştii că acei bărbaţi au avut vreo legătură cu decesul lordului Hereford?

— Pentru că ei l-au ameninţat cu moartea dacă mai continua cu planul lui de căsătorie… Ei doreau ca eu să mă mărit cu tine.

Ochii mi se pironiră pe figura lui, pierdută în gânduri.

— La fel ca şi tatăl tău! Domnul Devere îmi urmări gândurile. Chiar crezi că lordul Suffolk a angajat oameni care să-l ameninţe pe lordul Hereford?

— Nu ştiu ce să cred şi de aceea trebuie să-l văd pe tata.

Am aşteptat să-mi dea consimţământul lui.

— Ştii că suntem aşteptaţi la cină împreună cu toţi oaspeţii de la nuntă. Nu dorim deloc să-l jignim pe amfitrionul nostru, lordul Rochester…

— Niciodată nu stau prea mult la tata, aşadar o să dureze destul de puţin, pot să te asigur.

— Prea bine, şi sună din clopoţel ca să-i dea de ştire vizitiului în privinţa ocolului.

Devere insistă să mă însoţească la lordul Suffolk.

— Tata n-o să-mi facă niciun rău, de vreme ce ştie prea bine că tu mă aştepţi jos în caleaşcă.

Preferam ca el să nu vină cu mine.

— Ai de gând să-ţi foloseşti talentele pentru a obţine informaţiile dorite? mă iscodi Devere în şoaptă, înainte să cobor din caleaşcă.

— Tata a perfectat un procedeu de a nu mă lăsa să pătrund

în mintea lui, la nevoie.

Faptul în sine îmi smulse un zâmbet, fiindcă metoda lui era copilărească, însă eficace.

— Sper să-mi spună el care-i adevărul.

Ştiam că eram exagerat de optimistă, dar, cu toate acestea, am urcat scările hotărâtă. Nu mai este nevoie să povestesc cât de surprins a fost tata să mă vadă.

— N-ar trebui să te afli în drum spre Franţa?

Mă invită să şed pe scaunul din faţa lui, dar când am refuzat, se ridică şi el în picioare.

— Este vreo problemă?

— Am văzut ceva despre care sper să nu fie atât de malign pe cât pare.

— Vorbim despre lumea reală, sau despre una dintre viziunile tale?

Tata deja nu mai părea în largul lui.

— Despre câte ceva din amândouă, mă tem.

I-am văzut corpul de lumină întunecat, dar nu-l apucă furia. În schimb, îşi sprijini braţul de poliţa de deasupra şemineului şi-şi lăsă capul în jos, ca un om care se săturase.

— Nu mai pot ţine asta în mine şi am obosit să mă tot căznesc să-ţi ascund adevărul. Mă privi ca şi cum se temea de ceva cumplit, o căutătură foarte asemănătoare cu cea pe care lordul Hamilton mi-o aruncase în noaptea dinaintea asasinării sale. Din vina mea eşti aşa cum eşti.

Să se refere la încăpăţânarea mea? Nu. Tata se referea la înzestrarea mea parapsihologică… sigur nu era el însuşi un medium?

— Cum poţi tu să porţi vreo vină pentru harurile mele?

Tata se aşeză în jilţul său, covârşit de amintiri. De această dată, când mă invită iar să iau loc pe scaunul din faţa lui, am acceptat.

— Când mi s-a spus că mama ta se trăgea dintr-o străveche linie de sânge a prinţeselor elfe[23], desigur am considerat că ar fi vorba despre un fel de vechi mit de familie. Căci linia de sânge a elfilor coboară în timp până la cruciada împotriva

---

[23] Un elf este o fiinţă fabuloasă din mitologia nordică, păstrat în folclorul scandinav, germanic şi englezesc. Este reprezentat ca tânăr bărbat sau femeie, de aceeaşi statură cu omul, dar mai frumos şi mai puternic. Elfii sunt echivalenţi ai nimfelor din mitologia greacă.

albigenzilor. În dialectul vechi provensal, o elfă era o *albi,* iar Albi era numele principalului bastion catar din Languedoc. Se spune că mulţi din această străveche stirpe regească au fugit atunci când Biserica a lovit cu sângeroasa-i cruciadă în catari, stabilindu-se în Scoţia.

Ceea ce mă lămurea în privinţa ultimelor cuvinte ale mamei adresate mie pe patul de moarte. Nu-i de mirare că internarea mea într-un ospiciu la frageda vârstă de opt ani o afectase atât de rău. Era foarte probabil ca ea să se fi simţit răspunzătoare pentru acel incident.

— Cu toate acestea, continuă tata, eram îndrăgostit de ea, iar tatăl ei mă avertiză cât mai limpede posibil că, în cazul în care mă căsătoream cu ea, atunci urma să intru în străvechiul cin ce proteja viţa regală a familiei.

— Sub ce nume este cunoscut acest ordin?

Nu voiam să omit acel detaliu.

— Sub multe nume diferite, bombăni el, neplăcându-i faptul că fusese întrerupt; drept urmare, m-am hotărât să insist asupra acelei chestiuni ceva mai târziu. Tata continuă: Membrii se numără printre cei bogaţi, cu faimă şi putere, care, în mod secret, se opun Bisericii. Nefiind eu însumi vreun adept fidel al Bisericii, m-am alăturat cu bucurie. M-am dus la întrunirile lor, le-am studiat doctrina şi mi-am început faza de iniţiere… Primul pas l-am făcut chiar în noaptea nunţii. Înainte să mă culc cu mama ta, continuă el, iar vocea îi deveni tremurătoare nu atât din pricina ruşinii, cât din a fricii, bărbaţii din familie au săvârşit un ritual, după care mi-au dat să beau un lichid lucitor, pe care nici în ziua de azi nu pot să-l identific. Pe urmă, n-am mai ştiut decât că mama ta te purta deja în pântec.

Ridică din umeri.

„N-am pierdut atâtea secole ca s-o zămislim pe domnişoara Granville pentru ca tu să faci ce vrei din ea”, mi-am amintit cuvintele gentlemenilor care-l ameninţaseră pe lordul Hamilton, ceea ce-mi dădu fiori pe şira spinării. Până la urmă, chiar fusesem *zămislită.*

— Ce vor de la mine?

— Nu doresc decât ca stirpea să se păstreze în condiţii bune. Nu ştiu din ce cauză. Eu am părăsit ordinul îndată după incidentul cu băutura.

Pe tata subiectul îl storcea deja de vlagă. Ura supranaturalul

şi acum începusem să înţeleg de ce.

— Şi cum e implicat domnul Devere în toate acestea?

Tata scutură din cap.

— Nu cred că ştie mai mult decât tine. Tot ce ştiu e că atunci când ţi-a cerut mâna, am primit o vizită din partea unora dintre tăcuţii fraţi ai mamei tale, care m-au sfătuit să consimt la căsătoria ta cu Devere şi să refuz cererea lordului Hereford.

— L-au ameninţat făţiş pe lordul Hereford, i-am adus eu la cunoştinţă tatei. Bănuiesc chiar că s-ar putea ca ei să-l fi omorât.

— Nu voiam să-ţi aduc aminte că te-am avertizat, îmi spuse tata cu blândeţe, zâmbind la gândul că îmi aflasem urmăritorii înainte ca el să mi se mărturisească. Cu siguranţă, bănuia şi el că fusese vorba de o crimă. Ştii bine că n-ai s-o dovedeşti niciodată, Ashlee, spuse el. Eşti o femeie inteligentă… aşadar călătoreşte după placul inimii, iar eu îţi doresc o viaţă lungă şi plină de fericire cu noul tău soţ!

L-am privit şocată. Era prima oară când zicea că sunt inteligentă.

Ştia de ce eram şocată.

— Dacă ţi-am lăsat impresia că sunt convins de contrariul, numai vina glăsuia prin gura mea. M-am temut de puterea ta. M-am temut că această putere îţi va aduce numai griji şi necazuri. Aşa a şi fost de cele mai multe ori. Eu am luat nişte hotărâri greşite…

— Şi unele bune, l-am întrerupt eu, dorind să-l alin. Îmi place aşa cum sunt şi nu m-aş fi dorit altfel. N-aveai de unde să ştii.

M-am trezit îmbrăţişându-l şi ostoindu-l ca pe un copil mic.

— N-am vrut să ţi se întâmple niciun rău, vorbi el tremurând.

— Nu mi s-a întâmplat niciun rău, l-am asigurat eu cu inima uşoară, mângâindu-l pe spate ca să-l calmez. Dacă mi s-a întâmplat, sunt convinsă că n-a fost din pricina ta. M-am desprins din îmbrăţişarea lui, cu lacrimi în ochi. Sunt propria mea creaţie. Poţi să mă admiri, dar nu-ţi poţi asuma responsabilitatea pentru destinul meu. Numai eu îmi rezerv acest privilegiu.

Pentru prima oară îl vedeam pe tata cu adevărat fericit. Am simţit că o mare povară mi se luase de pe umeri în vreme ce ieşeam din casă. Dificultăţile unei legături familiale îşi găsiseră acum rezolvarea, pe când păşeam într-o nouă etapă a vieţii

mele.

Se lăsa seara, iar eu încă mai eram în trăsură, în drum spre restul grupului de tineri căsătoriţi, pentru a lua cina împreună şi a rămâne peste noapte la proprietatea lordului Rochester. Capul mi se rezema de umărul soţului meu. Pe sub ochi mi se prefirau priveliştile primăverii târzii pe măsură ce străbăteam în goană comitatul Kent.

Tata nu-mi dezvăluise numele ordinului din care făcuse parte, ştiind prea bine că aveam să-l caut. Totuşi, puţinul pe care mi-l împărtăşise mă nedumerea.

— Eşti în vreo societate secretă? l-am întrebat pe Devere, îndreptându-mă în scaun.

— Mai există încă asemenea frăţii?

Întrebarea lui părea să ofere un răspuns la a mea.

— Atunci, ce ştii despre această străveche stirpe regească din care ne tragem amândoi?

Devere păru uluit de cunoştinţele mele.

— Nu ţi-am menţionat niciodată nimic despre asta. Ţi-a spus ceva lady Charlotte? mă întrebă.

Nu dorea să mă acuze direct. L-aş fi putut minţi. Totuşi, dacă doream să încerc soliditatea mariajului meu, am crezut că cea mai bună probă era chiar adevărul.

— Nu. Ți-am citit gândurile în noaptea aceea, la Conacul Hartsford.

— Şi… asta să fi fost pricina plecării tale grăbite din noaptea aceea?

Devere surâse, dar nu puteam să-mi dau seama dacă era amuzat sau jignit. Îşi încrucişă braţele în timp ce încă mai rumega în minte ideea.

— Şi mi-ai tot scormonit prin minte în mod regulat?

— Nu, numai atunci. Ah, şi când m-ai sărutat mai devreme…, însă fără nicio intenţie, mi-am dat eu seama.

— Şi ce ai perceput în gândurile mele atunci? dori să ştie, neputându-se abţine să-şi ascundă zâmbetul, fiind sigur că numai la sex se gândise.

— M-am revăzut în amintirea ta în pârâiaşul din Hartsford Park, i-am răspuns cu sinceritate, iar el păru surprins şi destul de uşurat.

Devere îşi aminti acea clipă.

— Scena mă duce cu gândul la ceva scris de John Keats:

Pe câmp o preafrumoasă doamnă
Zării – copil din basme-n rochii,
Cu părul lung, cu pas uşor,
Sălbatici ochii.[24]

Am zâmbit la auzul acestor versuri romantice.

— Un mod foarte frumos de a-mi ocoli întrebarea.

Avântul lui drăgăstos slăbi, fără îndoială, datorită faptului evident că nu găseam deloc idila pe placul meu.

— Ce ştiu eu despre linia mea de sânge? Mă rog, ştiu că descind din Robin Hood, mă lămuri el nonşalant. El a fost Robert de Vere.

— Şi? am continuat eu, iar el ridică din umeri.

— Familia mea a fost întotdeauna apropiată de Coroana Angliei şi a Franţei, la fel ca multe altele, ca familia Cavandish, de pildă.

— Tata a fost obligat să se alăture unei frăţii secrete, pentru că a dorit să se însoare cu mama. Să nu fi fost tu încă abordat de nimeni?

Mi se părea ciudat, dat fiind că sângele şi harurile mele erau în mod evident preţuite de unii.

— Cred că am depăşit vârsta la care să mai am nevoie de un grup de aliaţi, declară el, neluându-mă foarte în serios. De altfel, nu mi se pare o organizaţie prea drăguţă dacă membrii ei l-ar fi ameninţat pe cineva atât de cumsecade ca lordul Hereford.

Am tăcut o clipă, în vreme ce meditam la tot ceea ce mi se spusese.

— Aş putea să te întreb ceva? Devere îmi luă mâna într-a lui, ca să-mi atragă atenţia. Ziceai că i-ai fi promis lordului Hereford să nu pătrunzi în mintea lui…

— Cu bună ştiinţă, am adăugat eu, confirmându-i cu un semn din cap. Totuşi, el n-a visat niciodată să-mi fie atât de apropiat ca dumneata, domnule Devere.

— Atunci, poate, m-ai putea ajuta să deprind sistemul defensiv secret al tatălui dumitale, aşa încât să mă pot şi eu

---

[24] John Keats (1795—1821), *La Belle Dame Sans Merci,* în româneşte de Aurel Covaci.

apăra la nevoie?

— Dacă ai cugetul curat, atunci de ce ai mai avea nevoie de un asemenea sistem… hmmm? l-am jucat eu pe degete.

— Dar dacă aş dori să-ţi fac o surpriză? Mi-ar trebui micuţa şansă nepreţuită de a-ţi mai face şi câte o surpriză.

Mi se părea că era un om care se bucura să dăruiască asemenea clipe.

— Îmi plac surprizele, i-am mărturisit, cântărind în minte dacă să-i îndeplinesc rugămintea sau nu.

Nu se putea folosi de acel mijloc în timpul somnului, prin urmare, în cazul în care aveam într-adevăr nevoie să extrag informaţii de la el, puteam s-o fac negreşit. Buzele lui îmi atinseră blând clavicula.

— Te rog, insistă şi îşi îndreptă spatele, cerşindu-mi mila cu ochii lui curaţi de copil.

Am întins mâna ca să mă joc cu un zuluf blond din spatele urechii lui. Mi se încolăcea pe deget, moale şi plăcut la atingere.

— Foarte bine, am să-ţi spun.

Îşi apleacă faţa ca să-mi sărute palma.

— Este o metodă copilărească, am recunoscut eu, dar eficientă. Tata nu face decât să repete permanent în mintea lui: „Nu mă gândesc la nimic!” Până când renunţ să-i mai pătrund în cuget.

Devere izbucni în râs.

— Nu vrei să facem o încercare?

Veni mai aproape de mine.

— Eu mă încumet!

L-am sărutat şi, pentru o vreme, m-am lăsat antrenată în acest joc, după care m-am trezit, în clipa următoare, uitându-mă de sus la mine însămi, goală pe un pat. Făceam dragoste, şi aş fi crezut că era propria-mi închipuire, apoi mi-am dat seama că mă vedeam cu ochii minţii lui Devere. Era ceva straniu şi m-am tras îndărăt.

Devere apăru iar ca prin ceaţă, în timp ce căscam ochii unul la altul, şocaţi şi uimiţi.

— Nu merge, am tras amândoi solemn, la unison, concluzia.

După care am izbucnit în hohote de râs.

Deşi noaptea mea de nuntă nu s-a desfăşurat deloc aşa cum ar

fi trebuit poate, tot a fost cea mai bună noapte din viaţa mea de până atunci.

Până-n zori, dragul meu Devere şi cu mine ne-am cuibărit în patul nostru şi am stat de vorbă, am mâncat şi ne-am familiarizat unul cu trupul celuilalt. Deşi eram în acea perioadă a lunii care nu-mi permitea să mă bucur de favorurile unei nopţi nupţiale, acest fapt nu l-a împiedicat pe soţul meu să-şi arate un interes deosebit faţă de restul anatomiei mele. Sânii mei constituiau pentru el o distracţie cu totul specială, tot desfăcându-mi cămaşa de noapte ca să-i admire şi să-i mângâie. Dezmierdările gurii şi ale mâinilor sale mă ridicau la ceruri şi în acelaşi timp îmi aţâţau simţurile. Acum eu eram cea care blestemam proasta planificare a nunţii noastre, deşi domnul Devere îmi dăduse foarte clar de înţeles că nu se grăbea deloc.

Am descoperit ceva uimitor, şi anume că amândoi aveam acelaşi semn din naştere, în locuri diferite însă. Era de forma unei mici cruci roşii. A mea se afla între omoplaţi, iar a lui Devere în mijlocul pieptului.

Nici nu era de mirare că a doua zi am dormit aproape tot timpul în trăsură, am luat masa de seară cu gazdele noastre din Tunbridge şi ne-am retras devreme, ca să o luăm de la capăt.

Când am sosit la Dover în seara următoare, după ce am dormit iarăşi tot drumul, Devere şi cu mine ne-am petrecut a treia noapte albă. Dacă n-ar fi fost Bea, împreună cu devotatul servitor al domnului Devere, domnul Tibbs, ca să ne îmbrace, să ne dea de mâncare şi să ne facă bagajele, am fi pierdut feribotul spre Calais.

Chiar mi-a plăcut traversarea Canalului Mânecii. Vremea era frumoasă şi răcoroasă, iar soţul meu şi cu mine am fost obligaţi să ne arătăm mai sociabili. Gândiţi-vă că perechile lângă care ne aflam nu erau mai doritoare să aibă relaţii sociale decât eram noi. Nu m-am putut abţine să nu observ cât de mult căutam cu toţii să intrăm iarăşi în lanţurile căsniciei, cât de mulţumiţi şi de fericiţi ne simţeam în „prizonieratul” nostru. Se vedea de la o poştă că toţi ne găsiserăm jumătatea şi eram foarte îndrăgostiţi.

Noaptea pe care am petrecut-o în portul Calais a fost aceea în care Devere mi-a făcut o vizită în timp ce mă îmbăiam. A trimis-o pe Bea la plimbare şi a rămas în picioare să caşte ochii la mine din uşă.

— Ce pot face pentru dumneata, domnule Devere?

Nu mă simţeam deloc inhibată de goliciunea mea, aşa cum mi-aş fi închipuit. Apa era plină de clăbuci şi, din cauza obsesiei lui în privinţa sânilor mei, mă obişnuisem deja să mă aflu pe jumătate goală în prezenţa lui.

— Am venit să te îmbăt, doamnă Devere, şi să-ţi ofer plăcere.

Când s-a apropiat, am observat că ţinea în mâini două pahare şi o sticlă de şampanie.

— Cum ne aflăm în Franţa… îmi oferi el explicaţia, pe când îngenunchea lângă cada mea de baie, apoi aşeză sticla şi paharele pe pardoseală.

— Minunat, dar ţi-am mai spus, nu mă-mpărtăşesc din substanţe impure.

— Atunci am să trec direct la plăcere, nu-i aşa?

Își scoase cămaşa, o aruncă cât colo şi mă sărută blând. Mâna lui dreaptă îmi dezmierdă sânii o clipă, după care coborî direct către acea regiune a trupului meu pe care o mai avea de explorat. Plăcerea mă purtă departe pe aripile ei, nu în trupul lui Devere, ci în adâncul propriului meu trup. Am auzit gemete de plăcere şi nu mi-am dat deloc seama că eu eram cea care le scoteam. Buzele lui le abandonaseră pe ale mele şi îmi învăluiau acum sfârcul stâng, în timp ce degetele-i continuau să-şi ţeasă magia între picioarele mele. Nu mi-am imaginat niciodată ca o simţire să fie atât de copleşitoare încât să mă pierd cu totul în ea. N-am gustat niciodată mai mult clipa, n-am fost niciodată mai mulţumită de propria-mi fiinţă. Era o senzaţie delicioasă, intimă, ce-mi dădea putere. Când am crezut că nu mai puteam suporta voluptatea, trupul mi se ridică şi, cu o zvâcnire, m-am lăsat pradă extazului.

Am auzit zgomot de sticlă spartă undeva prin apropiere, însă nici acela nu mă putu smulge din intensitatea plăcerii pe care o simţeam în toată fiinţa mea. Trebuie să mărturisesc că, preţ de câteva clipe, n-am putut face nimic mai mult decât să respir adânc şi să mă desfăt cu revelaţia eliberării, relaxării şi a jubilării din sinea mea. Devere îmi sărută fruntea şi îşi retrase braţul din cada mea de baie.

— O, Doamne!

Se aşeză pe lespezile pardoselii şi se uită lung la sticla şi paharele sparte, ale căror cioburi se împrăştiaseră peste tot prin lichidul spumant.

M-am ridicat să desluşesc mai bine ce-l supăra şi m-am amuzat.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu sunt prea sigur… Le-am urmărit cu coada ochiului cum pluteau, apoi…

Îşi lăsă mâinile să-i cadă, îşi îndepărtă braţele de corp, cu toată faţa luminată de un surâs în care se citea delirul. De fapt, părea să fie uşor ameţit.

— Te simţi bine? mă întrebă.

M-am întins şi i-am luat capul între mâini, sărutându-l cu toată pasiunea de care eram în stare.

— A fost pur şi simplu minunat.

— Sunt de acord!

Îşi sprijini o mână pe pardoseală ca să se ridice în picioare, şi reuşi, chiar dacă se clătină puţin.

— Devere?

Începuse de-acum să mă îngrijoreze, cu tot zâmbetul de pe buzele lui.

— Sunt bine, mă asigură el, mijind ochii, apoi deschizându-i larg şi holbându-se la ghiveciul din colţ, după care se uită iar cu ochii mijiţi.

M-am ridicat din cadă şi mi-am tras halatul pe mine.

— Ce-i cu tine?

Am ocolit cu grijă cioburile sparte ca să vin lângă el.

— Ghiveciul ăla străluceşte, mi-l arătă el cu degetul.

M-am uitat la planta sănătoasă din ghiveci şi i-am observat corpul de lumină intens.

— Da, aşa-i, am confirmat eu, dar, de obicei, aş fi singura care să remarc lucrul ăsta. M-am îndreptat spre flacăra lumânării, îndepărtându-mă de Devere. Şi eu?

— O, Dumnezeule mare! Îşi acoperi ochii cu o mână. Ce culori! Arăţi ca un înger!

Căzu în genunchi, nu din veneraţie sau din respect, ci pentru că-şi pierduse echilibrul. M-am grăbit să-i vin în ajutor. Am îngenuncheat lângă el.

— Să-nţeleg că ăsta nu-i un efect secundar normal al relaţiilor sexuale?

La întrebarea mea, Devere pufni în râs şi scutură din cap.

— Îmi pare tare rău! am zis eu.

— Să nu-ţi pară! mi-o întoarse el iute. Mă simt uluitor… ca şi

cum m-aş fi conectat la ceva divin din mine însumi, de a cărui prezenţă habar n-am avut până acum.

M-am încruntat, dusă pe gânduri.

— Dar tu ai fost cel care m-a făcut să cunosc plăcerea.

Poate că aş fi înţeles transformarea dacă totul s-ar fi petrecut exact pe dos… sau, măcar, dacă am fi cunoscut un extaz reciproc.

— Recunosc că sunt nedumerit. De fiecare dată când ne-am sărutat, parcă m-aş fi trezit puţin câte puţin. Am mai avut iubite în trecut, mărturisi el cu un strop de sfială, aşadar ştiu prea bine câtă euforie poate izvorî din asemenea legături intime.

Cuvintele lui nu mă surprinseră. Judecând după acel mic act de seducţie, ştia exact cum să satisfacă o femeie.

— Dar asta… Trase adânc aer în piept, aşa de sleit încât m-am temut să nu-şi piardă cunoştinţa. Ah! Mă simt ca şi cum tocmai am fost propulsat în cosmos.

M-am uitat la sticla şi la paharele sfărâmate.

— Dacă eu le-am făcut să leviteze…

— Mă rog, pot să te asigur că n-am fost eu acela, declară Devere amuzat.

Am ridicat o sprânceană, acceptându-i părerea.

— Atunci energia mea parapsihologică a fost stimulată de excitarea mea şi, aflându-te tu atât de aproape de mine, poate că ţi-am transferat-o şi ai absorbit-o.

— Ca-ntr-o reacţie chimică în lanţ? începu Devere să priceapă unde băteam.

— Chiar aşa.

— Ca să fiu sincer, am simţit cum emana energia din tine. Mă trase în poala lui şi adăugă: Am simţit cum îmi dădea putere cu fiecare clipă.

— Nu era tocmai ce te-ai fi aşteptat să capeţi de la o nevastă, din câte bănuiesc?

Mă speria felul în care preluarea harurilor mele la maturitate ar putea afecta un novice mediumnic. Mi-am închipuit că trebuie să fie, într-adevăr, o experienţă foarte dificilă şi obositoare.

— Te înţeleg perfect dacă ţi se pare prea ciudat.

— Îmi plac ciudăţeniile. Te iubesc.

L-am îmbrăţişat pentru că-mi alungase temerile, gândindu-mă că oricare alt bărbat în locul lui m-ar fi renegat sau m-ar fi

închis într-un ospiciu.

— Este în regulă, domnule Devere. Se pare că mă îndrăgostesc şi eu de dumneata.

Am dormit în noaptea aceea, iar în ziua următoare Devere se purta ca un copil care păşea într-o lume nouă. Pe parcursul drumului în trăsură ce încheia călătoria noastră până la *Château de Vere,* soţul meu privea în jur cu ochi mari şi era plin de întrebări. Noul său har de a percepe energia eterică nu slăbise deloc. Se minuna de tot ce vedea şi de toţi! Învolburaţii centri ai chakrelor, culorile aurelor, corpurile de lumină şi elementele naturii. Toate acestea erau incredibil de fascinante pentru el. În consecinţă, pe Devere îl excită de două ori mai mult întâlnirea noastră din noaptea următoare. Eu îi deschisesem o uşă spre o altă lume şi era mai mult decât pregătit să treacă pragul noii dimensiuni.

A fost minunat să ajungem într-un final la *château.* Grandiosul conac de ţară fusese luat cu sila familiei Devere spre sfârşitul secolului trecut. Locul fusese prădat şi devastat în timpul Revoluţiei Franceze, apoi restaurat în întregime după căderea lui Napoleon. Aici fusese reşedinţa lui lady Charlotte înainte de a deveni guvernanta mea. Mi-am putut da seama că avusese un cuvânt de spus în renovarea acelei clădiri. Operele de artă oglindeau un puternic conţinut ezoteric, iar decorarea castelului reflecta armonia şi frumuseţea din cugetul contesei văduve.

Totodată, era o adevărată binecuvântare să ne mai oprim, pentru o vreme, din hoinăreală, să ne facem un cuib al nostru. Pe tot parcursul drumului până aici fusesem oaspeţii cuiva, potrivit aranjamentelor făcute, dar în noaptea aceea am cinat singuri, alături de cumnaţii noştri. A fost o masă foarte veselă. Toată lumea era atât de exuberantă, încât nimeni n-a observat că soţul meu urmărea totul cu o privire puţin cam ciudată şi nici că se găsea într-o stare expansivă. Când desertul dispăru din farfuriile noastre, lordul Devere puse o întrebare hotărâtoare:

— Şi acum, ne mutăm în salon?

Toată lumea tăcu. Fiecare se aştepta ca celălalt să ia o hotărâre.

— Sau suntem toţi aşa de obosiţi după călătoria noastră încât

am prefera să ne retragem atât de devreme?

Hohotele care urmară și mărturisirile false de oboseală indicau consensul unanim faţă de ultima sugestie.

Odată înţeleşi, Devere şi cu mine n-am mai pierdut vremea. Le-am urat tuturor „noapte bună”. Ne-am fugărit pe scări în sus şi, în capătul lor, mă luă în braţe, trecându-mă pragul apartamentului nostru. Am dat de Bea în budoar, punând lemne pe foc. Se ridică iute, ne ură „noapte bună” şi ieşi. Ştia la fel de bine ca şi mine că problema mea lunară se rezolvase, iar în noaptea aceea aveam să-mi pierd virginitatea.

— Sunt sigur că şi ea-i un medium, grăi Devere cu voie bună, în vreme ce urmărea cum Bea închidea uşa după ea, după care intră în dormitor.

— Doar o bună observatoare, l-am asigurat eu.

Deşi patul era făcut, Devere mă aşeză pe fotoliul din faţa şemineului, iar el se aşeză pe podea lângă mine.

— Ți-e teamă?

Cum mai putea să mă întrebe aşa ceva, după pasionala noastră apropiere cu o noapte înainte?

— Mi-e frică, mai curând, de felul în care vei supravieţui acestei împreunări. Cât despre mine, sunt hotărâtă.

L-am ispitit cu un lung sărut voluptuos. Sânii îmi fură uitaţi cu totul în această noapte. Mâna lui deja îşi făcea drum printre fustele mele, pe interiorul coapsei şi direct în locul extazului meu de ieri. Buzele lui le lăsară pe ale mele, deşi abia dacă am observat, până când gura lui şi săruturile luară locul degetelor în explorarea părţilor mele cele mai intime, iar mâinile îi fură libere să-mi desfacă larg picioarele. Am murit şi m-am dus la cer în clipa aceea. Izvor al puterii din mine, abis adânc şi întunecat, plin de promisiuni cosmice şi de infinite posibilităţi, plăcerea trupească mă trase înapoi, în cele din urmă, înspre conştient. Senzaţia fizică era atât de intensă, eliberarea, însă, era iminentă.

Devere ieşi de sub fustele mele şi se trase între picioarele mele desfăcute. Ne-am privit în ochi şi era limpede că şi el era pierdut în mica lui lume interioară. Speram să-i fac experienţa la fel de plăcută pe cât mi-o făcea el mie.

Spre deosebire de ieri, Devere procedă cu mare grijă, iar în clipa în care mă penetră deplin, cunoscurăm împreună extazul. Oglinda de deasupra şemineului se sparse în mii de cioburi, iar

mai multe tablouri şi ornamente din cameră se prăbuşiră pe podea.

M-ar fi pufnit râsul dacă n-aş fi fost prizoniera unor emoţii atât de puternice.

— Văd că va trebui să batem în cuie mobilierul din dormitor.

L-am sărutat pe gât. El chicoti, dar pentru că trebuia, mai întâi, să se liniştească, nu se ridică.

— Mă mai urmăreşti, Devere?

I-am dat la o parte zulufii blonzi de pe faţă, căutându-i ochii.

— Aşteaptă numai puţin.

Trase adânc aer în piept, încercând să se trezească din euforie.

— Să te ajut să ajungi la pat?

Speram că distracţia noastră din acea seară nu luase sfârşit încă.

Sugestia mea îi smulse un surâs.

— Ce-ar fi să te ajut eu pe tine?

Se ridică să ţină piept provocării şi mă luă în braţe.

Pe când lumânările şi focul din şemineu abia mai licăreau în camera noastră, Devere zăcea inconştient, în vreme ce eu eram pe deplin trează. Stăteam întinsă lângă el, admirându-i frumuseţea în timp ce el dormea. Corpul lui de lumină dogorea de activitate, era atât de clar că relaţia noastră fizică declanşase o reacţie energetică foarte puternică în el, vârtejurile corpului său subtil rotindu-se tot mai iute. Privirea mi se pironi pe cel de-al treilea ochi[25] al său, căci centrul de energie de acolo pulsa o lumină argintie ce se stingea într-o nuanţă de indigo în clipa în care forţa vieţii era absorbiră de şarpele încolăcit Kundalini[26]. Mă întrebam pe unde hoinărea şi

---

[25] Ochiul intuiţiei, al iluminării, al profeţiei şi al cunoaşterii, considerat de către unii cercetători a fi chiar glanda pineală. În gândirea orientală, în special cea hindusă, yoghină şi budistă, este considerat ochiul divin, ochiul din frunte, *ajna chakra,* sau ochiul zeului Shiva, acesta fiind reprezentat cu un al treilea ochi în mijlocul frunţii, care fulgeră tot ceea ce vede. Deschiderea lui este asociată cu ideea de iluminare spirituală.

[26] Cuvânt derivat din limba sanscrită. Reprezintă energia primordială, prezentă sub forma a trei bucle şi jumătate care se învârt sub formă de spirală la baza osului triunghiular de la baza coloanei vertebrale, numit osul sacru. Potrivit descrierilor antice, această energie este încolăcită asemenea unui şarpe adormit.

o viziune mi se ivi în faţa ochilor.

Bărbatul impunător care-l înfruntase pe lordul Hamilton în privinţa plănuitei lui căsătorii cu mine mi se adresa direct.

Puterea ta personală va înflori pe deplin numai prin desfătările ei.

M-am ridicat în capul oaselor, uluită de concentrarea mea, pe măsură ce realizam că era o amintire a lui Devere.

— A minţit, am murmurat eu, nevenindu-mi a crede.

Nu te grăbi! m-am avertizat singură, amintindu-mi cum lady Charlotte mă sfătuise să nu pun la îndoială devotamentul soţului meu faţă de mine. M-am relaxat pe pat lângă el, ca să mă pot concentra iar. Odată ce m-am calmat, imaginea necunoscutului domn îmi reveni.

Ai grijă de ea, Devere, îl instrui el ferm. *Cunoaşte-o, învaţă de la ea şi ţine-mă la curent. Dacă poţi satisface o asemenea femeie, vei deveni, într-adevăr, un om foarte puternic. Şi, cu puţin noroc, veţi avea mulţi, mulţi demni urmaşi.*

Lacrimi îmi şiroiau pe faţă, întrucât considerasem mereu că dragostea lui Devere era un lucru prea bun ca să fie adevărat.

Cum l-ai cunoscut pe acest om? am chestionat direct subconştientul lui.

Şi atunci am perceput ceva la care nu mă aşteptasem. Era lady Charlotte, aşa cum o văzusem eu în memoria lui Devere, în noaptea aceea, la conacul Hartsford. Vorbindu-mi din colţul ei liniştit, oracolul îmi atrase întreaga atenţie, chiar dacă eram vag conştientă de faptul că altcineva tocmai intrase în camera în care şedea ea.

Şi pentru a pregăti mai bine calea prin care această femeie să intre în viaţa ta, ar fi bine să discuţi cu acest gentleman.

M-am întors. El se afla acolo. Avea ceva mai mult păr pe cap şi câteva kilograme în minus, dar era cu certitudine omul care-l ameninţase pe lordul Hamilton.

— Nu numai că Devere m-a minţit în privinţa acestui om, dar se cunosc de multă vreme!

Îmi strânsesem amuleta în mână şi îl invocasem pe Albray în budoar, ca să-mi vărs amarul pe umărul lui.

— Şi dacă Devere a avut un rol în uciderea lordului Hereford?

N-am stabilit niciodată, fără urmă de îndoială, că lordul Hereford a fost omorât, mă linişti cavalerul meu pe un ton calm şi raţional.

— Până şi lady Charlotte pare să fi participat la manipularea destinului meu, mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată… Chiar nu pot să am încredere în nimeni?

Poţi să te încrezi în mine, mă consolă Albray, deşi nu-l ascultam cu adevărat.

M-am înfuriat la gândul întâlnirilor mele intime cu domnul Devere din ultimele zile.

— Să înveţe de la mine, să mă protejeze, să-mi ofere plăcere… Oooooof!

Vrei să-l trezeşti?

Acesta era felul în care Albray mă îndemna să mă temperez. I-am alungat temerile.

— Cred că energiile mele l-au epuizat. Ceea ce-mi aminteşte de… Nu există nimic în legendele Focului-Stea ăsta în privinţa anulării harurilor primite de la mine de către cei apropiaţi?

Adevărat? Albray părea intrigat, însă nu foarte surprins. *Devere a cunoscut trezirea?*

Am presupus că Albray ştia deja, de vreme ce, din câte înţelesesem, între noi exista o legătură fizică. Atunci când l-am chestionat în această privinţă, am aflat că nu eram legaţi decât telepatic, când aveam la mine amuleta, iar în ultimele zile ascunsesem piatra în cartea roşie, pentru a fi purtată în siguranţă.

— Pari să fi bănuit că relaţia mea cu el avea să-i dea puteri.

Inexact, se apără el. *Dar ordinul meu cunoaşte o legendă care pretinde că ambrozia nemuririi, Amrita, a fost emisă de glandele reproducătoare ale unei prinţese a Graalului, când a provocat trezirea în cugetul prinţului ei.*

— Devere nu-i prinţul meu! am protestat, în vreme ce indignarea îmi creştea clipă de clipă.

Amrita, atunci, declanşează o reacţie similară în prostata prinţului din poveste… Albray îmi ignoră răbufnirea… *prin care el capătă puteri mai mari de luciditate, percepţie şi intuiţie. Această trezire mai este denumită şi iuţire.*

— Puteai să-mi spui mai înainte de a mă căsători cu Devere! Dacă el devine destul de priceput, va fi în stare să-mi citească gândurile. În cazul în care soţul meu va afla vreodată de

moştenirea mea secretă, mi-ar compromite singura mea şansă la independenţă şi libertate adevărată!

Să nu mai spun ce s-ar putea întâmpla în clipa în care comoara lui Hamilton ar încăpea pe mâini nedemne.

Se presupune că ambrozia ar acţiona în beneficiul ambelor părţi, mai adăugă Albray, în speranţa că această informaţie mi-ar alunga panica.

— Atunci reacţia asta chimică, Amrita, mi-a întărit şi mie capacităţile naturale?

Cavalerul meu confirmă cu un semn din cap şi mi-am dat seama ce anume putea explica levitaţia mobilierului. M-am uitat la punguţa din piele de pe noptieră în care-mi păstram actele de călătorie şi, nici nu mi-am dorit bine, că a şi început să plutească, oprindu-se în mâna mea. Mi s-a tăiat răsuflarea în faţa acestei descoperiri.

Dumnezeule mare! se arătă Albray la fel de impresionat.

— Şi nimeni nu ştie despre acest mic progres! am constatat eu, cu o nouă încredere, luând în mână cureluşa din piele a săculeţului.

Am zâmbit, mulţumită.

Doriţi să plecaţi, doamna mea? îmi citi Albray gândurile.

— Da… dar Devere şi ordinul său mă vor urmări cu siguranţă.

Cred că ne-am putea pierde urma cu câteva zile în avans… Ne-ar trebui o bună vrajă soporifică pentru a ne reuşi figura.

— Ştii vreuna?

Eram uluită. Nu părea genul.

Nu, mărturisi el, *dar pot să-ţi fac cunoştinţă cu spiritul unei vrăjitoare ţigănci care ştie.*

Chiara era un spirit uluitor, plin de cunoştinţe despre toate lucrurile mistice. Preţul ei pentru satisfacerea solicitării mele era acela ca odată să-mi poată cere o favoare în schimb atunci când voi ajunge în Italia, lucru pe care l-am acceptat.

Vraja soporifică ar trebui să-ţi fie destul de la îndemână, mă lămuri pe limba ei maternă, italiana.

Era îmbrăcată de parcă tocmai venise de la spălatul rufelor. Îşi tot ştergea mâinile de şorţ.

— Ce-ai zice de o vrajă de uitare completă? am venit eu cu o

idee mai bună.

Vesela grăsană pufni în râs şi rosti pe un ton emfatic:

Eşti o prinţesă a Graalului! Deveni foarte serioasă. *Băiatul ăsta… n-o să te mai uite niciodată.*

Nu mi-a plăcut cum a sunat acea profeţie, drept urmare am evitat să mai caut şi alte informaţii în privinţa aceea.

— Ţi-a zis Albray de genealogia mea?

Nici n-a fost nevoie. Dacă Albray ţi-a răspuns la solicitarea ta de a fi protejată şi de a ţi se da învăţătură, atunci aşa trebuie să fie.

— Şi eşti sigură că vraja va avea vreun efect?

Mi se părea atât de simplu.

Îmi cunosc meseria, mă asigură ea într-un fel care îmi dădea de înţeles că nu se simţea jignită. *Strămoaşele tale sunt spirite foarte puternice. N-ar trebui să te temi să le invoci ca să-ţi sară în ajutor. Vor veni, vei vedea.*

— Ce ştii despre străbunele mele, Chiara?

Ah…, făcu un gest cu mâna, ca şi cum n-ar fi vrut să mai continue discuţia pe acel subiect. *Multe, multe lucruri. Albray e, însă, istoricul… Eu mă ocup numai de vrăji.*

I-am scris lui Devere o scrisoare, aşa cum am fost instruită, şi am aşezat un cârlionţ din părul lui înăuntru, precum şi câteva fire din hainele lui, alături de o copie a incantaţiei mele. Am sigilat plicul.

— Vise plăcute, domnule Devere.

Două zile în avans era răgazul maxim pe care mi-l puteam asigura fără riscul de a-i face vreun rău fizic subiectului meu. Deşi îmi trădase inima, tot nu-l puteam urî pe acel bărbat de care mă legasem atât de strâns. Îmi părea rău că dragostea lui nu era atât de adevărată pe cât era a mea.

M-am uitat lung la soţul meu adormit şi m-am întrebat cu voce tare:

— Cum se face că trădarea nu i se vede în corpul lui de lumină?

Pentru că este marcat numai de conflicte, îmi explică Albray. *Dacă domnul Devere simte că a făcut ceea ce trebuie, atunci nu poartă în cuget niciun fel de vină sau de regret, şi nu există în sinea lui niciun fel de dereglare din care să rezulte blocaje şi umbre.*

— Înţeleg.

Avea o logică şi în acelaşi timp mă înfuria. Cât de puţin loc ocupam eu în inima lui! Egoul său trebuia să fie uriaş dacă-şi închipuia că nu-mi făcea niciun rău cu minciunile lui.

Ţinând plicul deasupra trupului său adormit, am recitat incantaţia învăţată de la Chiara, pentru a-mi atinge scopul:

Femei de acelaşi sânge cu mine
Din care-mi trag puterea,
Împrumutaţi-mi farmecele voastre,
Ca să aduc un somn adânc.

Pe acest bărbat doresc să-l adorm,
Vă conjur aşa să rămână,
Până când de două ori luna
Să răsară şi să apună.

Adânc să-i fie somnul,
Frumos visul,
Sănătos în al trezirii ceas,
Să nu-mi ducă dorul.

Am repetat încă de două ori incantaţia.

Chiara ţi-a zis că o vrajă de uitare n-ar merge, chicoti Albray la adăugirea mea.

— Dacă nu rişti, nu câştigi! m-am justificat eu, băgând scrisoarea sub perna lui Devere.

Din fericire, n-apucasem să-mi despachetez decât foarte puţine lucruri. N-aveam decât trei cufere, dar mi-am dat seama că puteau la fel de bine să fie şi cincizeci, fiindcă tot n-aveam servitori să le care pentru mine.

Ce-ai zice să-ţi încerci noul talent? îmi reaminti Albray, punând în acest fel capăt văicărelilor mele.

Am coborât scara principală în vârful picioarelor, în vreme ce cuferele mele, puse unul peste altul, mă urmau în tăcere.

Am putea fura o trăsură, îmi propuse Albray.

— Oamenii ăştia sunt prietenii mei. N-am de gând să fur de la ei, i-am răspuns eu în şoaptă.

— Cu cine vorbeşti?

Am scos un oftat când am zărit o siluetă la capătul treptelor.

Cuferele căzură cu zgomot în spatele meu, dar mi-am venit repede în fire şi le-am oprit să se prăvălească pe scară. Îmi luă o secundă să-mi aduc aminte de glasul şi chipul din faţa mea. Spre marea mea uşurare, era prietena mea.

— Susan, m-ai speriat!

— Pleci, Ashlee? Părea întristată şi puţin deranjată de bagajul meu plutitor. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că relaţiile intime au un efect întăritor asupra harurilor mele.

Am fost francă, iar Susan se amuză, după care intră în panică.

— Domnul Devere nu ţi-a făcut nimic rău, nu? Amândoi păreaţi aşa de fericiţi la cină!

— Nu, nu-i asta.

Dintr-odată, cina se îndepărta în eternitatea trecutului.

— Draga mea prietenă… eu trebuie să plec şi nu am timp să-ţi explic de ce. Te rog, prefă-te doar că întâlnirea asta n-a avut loc nicicând.

— Când am să te mai văd? Susan îmi apucă mâna, nelăsându-mă să plec. Ai să-mi scrii?

— Sub un pseudonim, poate. Ar putea fi secretul nostru. Pot să am încredere în tine?

— Fireşte, îmi jură Susan în şoaptă, dar de ce ai avea nevoie de un pseudonim?

Am convins-o să mă urmeze afară, la intrare, şi, când sosi şi bagajul meu, am închis uşile după noi.

Amândouă am încremenit când am găsit o trăsură ce mă aştepta şi pe câţiva dintre servitorii casei oferindu-mi o mână de ajutor ca să-mi urc cuferele în ea, cufere pe care, prompt, le-am lăsat să coboare lin pe pământ. Bea se afla lângă portiera trăsurii, deja îmbrăcată de călătorie.

— Scumpa mea Bea!

Îi eram recunoscătoare pentru devotament, dar m-am apropiat iute de ea ca s-o refuz.

— Mă tem că drumul meu va fi presărat de primejdii…

— Iată un motiv în plus ca să te însoţesc, îmi replică ea tranşantă.

Avea puterea unui bivol şi încăpăţânarea unui catâr, aşa încât nu prea avea sens să ne certăm.

— Scrie şi povesteşte-mi tot, mă îndemnă Susan, în timp ce

mă grăbeam să urc în trăsură.

— Aşa voi face.

Am sărutat-o şi am îmbrăţişat-o strâns, căci numai zeii ştiau când aveam să mă mai aflu în compania celei mai dragi prietene ale mele.

— I-am lăsat lui Devere un bilet ce te-ar putea lumina asupra câtorva dintre grijile mele.

Am urcat în trăsură după Bea şi am închis portiera,

— Bucură-te de viaţă, fii fericită, rămâi sănătoasă! Până când ne vom revedea iar!

— Nici n-ai plecat şi deja mi-e dor de tine.

Susan îmi trimise o bezea, în vreme ce trăsura se urnea din loc.

Când n-am mai putut-o zări, m-am lăsat pe spate în scaunul meu, trăgând adânc aer în piept. Chiar o făcusem, pornisem în marea aventură la care visasem mereu. Am strâns-o de mână pe Bea. Un surâs îmi înflori pe buze. Eram atât de recunoscătoare s-o am lângă mine, ca şi pe Albray, desigur.

N-a fost chiar atât de greu, nu-i aşa? comentă el de pe scaunul gol din faţa noastră.

Nu-mi plăcea deloc întrebarea lui retorică, fiindcă îmi sângera inima din cauza iubirii pierdute, dar totodată bătea să-mi spargă pieptul la gândul că pornisem la drum, liberă de oricine şi de orice mă ţinuse vreodată în lanţurile autorităţii.

PARTEA A DOUA

MIA
SECOLUL AL XXI-LEA
AUSTRALIA

LECŢIA 7
MOŞTENIRE

Telefonul care suna mă deranjă din citit.

Lasă robotul să-şi facă treaba, am hotărât, pentru că nu doream să mă urnesc. Jurnalul stră-stră-străbunicii mele se dovedea mult mai interesant decât îmi închipuisem la început. Îmi lăsa impresia că se derula într-un ritm mult prea accelerat pentru o relatare scrisă în secolul al XIX-lea, şi m-am întrebat de ce Ashlee nu omisese detaliile intime ale seducţiei sale. Poate că nu fusese în intenţia ei ca jurnalul să-i fie citit, iar caietul fusese moştenit din generaţie în generaţie doar din întâmplare?

Telefonul continua să sune. În mod clar, uitasem să-l pun pe robot, îmi trecu prin minte că apelul putea să aibă legătură cu serviciul.

Nu, îmi iau o vacanţă! Eram hotărâtă să nu renunţ la jurnal. *Şi totuşi ar putea fi ceva interesant!*

Gândiţi-vă, limbile vechi şi arheologia nu se dovediseră chiar atât de aventuroase şi de lămuritoare pe cât îmi imaginasem în anii de studenţie. Mai exact, orice text antic pentru a cărui descifrare am fost plătită se reducea de obicei la: „3 porci şi 2 capre plătite pentru aşa şi pe dincolo”, sau „dedicat zeului care-o-fi-el”, sau „Împăratul cutărui tărâm…” Bineînţeles, asemenea liste şi limbajul lor ajută la detectarea vechimii anumitor relicve, oferind cercetătorilor o mulţime de informaţii minunate. Totuşi, n-ar strica şi ceva bârfe de demult.

Pasiunea pentru limbile vechi mi-a fost inspirată de bunica mea, care moştenise obsesia aceasta de la sora bunicii ei, Charlotte. Bunica îmi trezise interesul pentru limbile vechi orientale pe când aveam vârsta de cinci ani, şi a început prin a mă învăţa limba ebraică. Am continuat să studiez limbile greacă, franceză şi latină în liceu.

Am intrat la facultatea de limbi clasice şi arheologie de la Universitatea din Sydney, după care m-am transferat la Universitatea din New York. Doream să mă specializez în limbi semite vechi şi am studiat cu un profesor eminent care acumulase o experienţă nepreţuită de teren alături de Sir

Leonard Woolley[27], pe parcursul faimoasei lui descoperiri a mormintelor regale din Ur. Scos iniţial la lumină de domnul J. E. Taylor[28] pe la mijlocul veacului al XIX-lea, Ur mă interesa în mod special datorită numărului mare de tăbliţe sumeriene găsite acolo.

În final, m-am întors la Universitatea din Sydney, ca să-mi fac propria experienţă de teren, în expediţia australiană de la Pella[29], în Iordania. Se căutau vestigii ale popularii sitului din cele mai vechi timpuri până-n era islamică. În timpul numeroaselor săpături arheologice la care am mai participat de atunci, rareori mi s-a oferit ocazia să-mi folosesc cunoştinţele de limbi semite. Ţările Orientului sunt pline de istorici locali care, din nefericire pentru mine, mă vor depăşi întotdeauna în privinţa cunoaşterii acestor limbi vechi.

Cu toate acestea, niciunul dintre colegii, mentorii şi asociaţii mei profesionali nu mi-ar fi putut contesta un talent din naştere pentru descifrarea documentelor din Antichitate. Mai devreme sau mai târziu, munca mea grea şi reputaţia aveau să atragă atenţia vreunui director de proiect din Orientul Mijlociu şi, în sfârşit, aveam să mă afirm în vreo expediţie crucială pentru cariera mea.

Povestea strămoaşei mele îmi inoculase dorinţa arzătoare de a descifra vreun cod antic secret, plin de taine şi de legende. Până la urmă, m-am dus la telefon, temându-mă ca indolenţa mea să nu mă coste acel vis.

— Alo, Montrose la telefon, am rostit grăbită în receptor, sigură că în clipa aceea interlocutorul meu se hotărâse să închidă.

— *Bonsoir,* Mia, *eşti* acasă. Fantastic!

I-am recunoscut vocea imediat, îl trăda accentul francez.

— *Bonjour,* André.

Am reuşit să-mi ascund neplăcerea din glas, chit că mi-am dat ochii peste cap.

---

[27] Arheolog britanic (1880—1960), ale cărui săpături arheologice au dat la iveală ruinele străvechii cetăţi sumeriene Ur, determinând un progres considerabil în cunoaşterea anticei civilizaţii mesopotamiene.

[28] Consulul britanic de la Basra, oraş în sud-estul Irakului de astăzi

[29] Tabaqat Fahl, în limba arabă, în nord-vestul Iordaniei, chiar pe valea fluviului Iordan. A fost în permanenţă populată, încă din neolitic. A luat numele de „Pella” în perioada elenistică, probabil în onoarea cetăţii de naştere a lui Alexandru Macedon.

Îl cunoscusem pe André cu cinci ani în urmă, la proiectul Troada – descoperirea străvechii cetăţi Troia, în nord-vestul Turciei. El era cel la care toţi apelau când aveau nevoie de instalaţii grele în anumite stadii ale săpăturilor sau pe anumite tipuri de şantiere arheologice, cu condiţia ca el să le facă treaba fără să distrugă şantierul, când săpăturile, fără ajutorul lui, ar fi imposibile, ori mult prea costisitoare şi trudnice.

André nu făcea niciun secret din faptul că-mi dorea trupul. Un destrăbălat! Dar, spre lauda lui, era o mină de informaţii şi avea multe relaţii în lumea bună, ceea ce făcea din el un mediator excelent în cercurile profesionale. A lucra însă cu el însemna să-i resping avansurile atâta timp cât era nevoie de serviciile mele, un scenariu care nu mă bucura deloc.

— Ghici unde mă aflu? mă provocă el scurt. Pe muntele Serâbit.

— Sinai! mi-am reprimat un ţipăt de exaltare.

Tocmai citisem ceva despre locul ăsta.

— Exact, se bucură el maliţios, ştiind prea bine că-mi vântura pe la nas o momeală sigură. Şi mai ştii ce? E o expediţie finanţată de americani, iar ei vor să aducă la faţa locului pe unul dintre translatorii lor, ca să verifice ceea ce le spun localnicii.

— Eu sunt australiancă, André!

— *Oui,* dar ai studiat la Universitatea din New York. Când ţi-am cântat osanalele, m-au rugat să te contactez.

— Ce le-ai zis?

— Le-am spus că priveliştile de aici sunt prea aspre, că avem nevoie de tine să împrumuţi un strop de frumuseţe împrejurimilor.

Mai conta că era ridicol cât eram de calificată?

— Nu, André. Nu le-ai spus asta, nu-i aşa? l-am implorat.

— Ah… sigur, le-am zis că ai un talent natural pentru limbile semite vechi, cum n-am mai întâlnit la nimeni altcineva! Părea uşor jignit. Ce fel de om de afaceri crezi că sunt? Nu recomand decât pe cei mai buni dintre cei buni. Trebuie să-mi apăr şi eu reputaţia…

— Eşti un înger, André. Ştiam exact cum să tratez micile lui izbucniri pasionale. E o cinste să fiu atât de mult apreciată de tine. Acum o să-mi povesteşti şi mie peste ce-aţi dat în săpăturile voastre?

— Credem că s-ar putea să existe o altă intrare în munte.

— O galerie minieră? am întrebat eu.

Piscul era ciuruit de numeroase galerii de mină părăsite, întrucât regiunea fusese odinioară bogată în turcoază.

— N-aş prea crede. Îţi mai aminteşti de cele două baghete descoperite aici la începutul secolului trecut, făcute dintr-un material dur, neidentificat… găsite dincolo de Curtea Porticului din complexul Templului lui Hathor[30]? Această intrare este făcută din aceeaşi substanţă, pe care nu putem face nici măcar o zgârietură. Sperăm ca inscripţiile de pe ea să ne poată oferi un indiciu în privinţa unei chei.

— Şi ce v-au zis localnicii despre inscripţii? M-am apropiat de cufărul plin de vechi jurnale de familie, din care scosesem la întâmplare memoriile stră-stră-străbunicii mele. Presupun că sunt în limba egipteană, nu? l-am întrebat.

— Mai degrabă ceva asemănător cu idiomul semit antic descoperit sub inscripţiile egiptene din Complexul zeiţei Hathor.

— Mmmm…

Începea să mă intrige.

— Iar translatorii locali spun că există un blestem ce cade asupra oricărui bărbat care ar deschide acele porţi.

— Ei bine, eu sunt femeie, deci n-ar trebui să existe nicio problemă, am comentat cu frivolitate.

— Şi eu gândeam la fel, râse André. Ţi-am şi rezervat bilet la avion pentru mâine. Verifică-ţi e-mailul pentru detalii. *À bientôt!*[31]

Închise.

„Hmm… s-a zis cu vacanţa mea!”

Am aşezat receptorul în furcă, apoi am aruncat telefonul pe hol.

„Hei, mi se împlineşte visul!”

Inima îmi bătu mai tare de încântare şi am tras adânc aer în piept, ca să mă liniştesc.

„Mă întreb care-i şpilul.”

Doamne, speram că André nu mă târa pe un teren necunoscut doar pentru a-şi satisface dorinţele amoroase. Cu

---

[30] Zeiţă egipteană a cerului, simbolizând beţia plăcerilor, dragostea, fecunditatea, maternitatea.

[31] Pe curând (fr.).

toate acestea, eram curioasă să văd locul după care tânjise strămoaşa mea. Mi se părea o coincidenţă extraordinară faptul că mă îndreptam spre acelaşi munte care trezise atâta pasiune în străbuna mea cu aproape două secole în urmă.

„Oare o fi reuşit să ajungă acolo?”

Mi-am lăsat din nou privirea pe caietul albastru pe care-l deschisesem şi din care începusem să citesc în dimineaţa aceasta.

Aceste jurnale trecuseră prin mâinile femeilor din familia mea în decursul a şase generaţii. Abia aflasem săptămâna aceasta de ele. Mătuşa mea păstrase cufărul într-un loc sigur, ca să îl transmită fiicei sale, dar nu avusese decât băieţi. Prin urmare, scoţând cufărul din podul casei sale, s-a gândit că se cuvenea să mi-l dea mie, fiica surorii sale mai mici. Mulţi dintre strămoşii mei au fost călători şi arheologi amatori, iar eu eram singura membră de azi a familiei care mai păstra asemenea interese.

Eram tentată, acum, să mă aşez şi să citesc în continuare povestea lui Ashlee.

„N-ai timp de citit”, m-am apostrofat singură. „Trebuie să-ţi faci bagajul!”

Apoi, am observat că printre celelalte volume din cufăr mai erau şi cele două cărţi pe care lordul Hereford i le oferise în dar lui Ashlee Granville. Volumul verde era fără îndoială plin de informaţii referitoare la vârful Serâbit, dar ce mai conţinea în ziua de azi cel roşu? Să fi reuşit Ashlee să ajungă pe munte şi să returneze neobişnuitul ei flaconaș, sau încă se mai găsea între acele coperţi?

Degetele mele căutară cele trei cheiţe, ataşate de un inel metalic, încă legat cu un rest de fundă verde. M-am aşezat şi am luat volumul roşu în poală. Când cheiţa de aur intră în lacătul corespunzător, cartea se deschise. Înăuntrul ei n-am găsit… nimic. Era complet goală. M-am simţit foarte dezamăgită.

„Mă rog, presupun că Ashlee a ajuns acolo.” Am zâmbit, mândră de ea. „Atunci de ce să se mai păstreze această casetă timp de atâtea generaţii? *Păstraţi tot!”*

Am pipăit căptuşeala de catifea decolorată până când am dat de peticul tare, care se deschise la apăsarea mea, dezvăluind compartimentul secret.

Exista căptuşeală şi în spate, pentru ca lucruşoarele ascunse să stea fixe. Bijuteriile şi banii vechi dispăruseră, tot ceea ce mai rămăsese fiind sticla în care se mai păstra o jumătate din vechiul lichid pentru alungarea insectelor, care răspândea o miasmă îngrozitoare, şi o pietricică de râu cu o gaură la mijloc.

— Ah, Dumnezeule mare!

Am luat cu un chicotit pietricica, întrebându-mă dacă încă mai avea legat de ea un chipeş cavaler. Nu doream să aflu neapărat, nici măcar nu mă interesa tărâmul spiritelor şi, aflând din citirea jurnalului despre fascinaţia lui Ashlee faţă de această amuletă, eram convinsă că fusese vorba de o iluzie a ei. Mă încumetam să-mi verific teoria?

— Albray, Albray!

Am făcut o pauză, după care am izbucnit în râs la gândul că eram cât pe ce să mă aştept să se ivească, din senin, un cavaler medieval.

— Albray!

Şi tu cine eşti?

Am tresărit violent la auzul acelei întrebări şi încă o dată când l-am zărit stând în picioare lângă şemineul meu. Era exact aşa cum îl descrisese Ashlee: brunet, de o frumuseţe aspră, cu o înfăţişare foarte războinică. Avea o sabie la şold şi o alta la spate, între omoplaţi.

— Sunt…

Eram aşa de copleşită de înfăţişarea lui, încât am uitat tot, chiar şi cum mă cheamă. Emana o strălucire celestă ce te fascina când te uitai la ea, şi m-am întrebat cum de nu s-a amorezat Ashlee de el.

Eşti, se hotărî Albray să răspundă în locul meu, *prima din neamul tău care ajunge atât de departe în poveste, încât să afle de existenţa mea şi să mă invoce.* Se încruntă. *Mă întreb de ce soarta a vrut aşa. Ce se petrece în momentul ăsta în lumea ta?* mă întrebă cu sinceritate.

— Ei bine, mi-am venit eu în fire ca să-i răspund la întrebare. Mâine mă duc pe muntele Serâbit, ca să investighez o intrare în munte recent scoasă la iveală de săpături arheologice.

Albray pocni din degete de încântare.

În sfârşit. În ce an suntem?

— În 2004, l-am lămurit, simţindu-mă stingherită de privirile lui scrutătoare aţintite asupra mea.

Femeile poartă mult mai puţine haine în ziua de azi, observă el, părând plăcut surprins.

Mi-am coborât privirea la maieul meu şi la blugii vechi. Nici măcar nu purtam sutien. Părul meu ondulat şi platinat era nespălat şi strâns la spate într-o coadă încâlcită.

— Mă rog, nu mă aşteptam chiar la musafiri, mi-am scuzat eu ţinuta.

Dar m-ai chemat.

— Nu m-am aşteptat să funcţioneze!

Am pufnit în râs, la gândul că măcar atât putea să priceapă şi el.

Dar ai citit jurnalul domnişoarei Granville?

— Ceva din el, am recunoscut, dar ca om de ştiinţă nu iau în seamă toate prostiile spiritiste. Cred că străbunica mea avea o imaginaţie foarte bogată… ar fi trebuit să scrie romane fantastice.

Nu eşti un medium, atunci?

Dintr-odată păru să se arate foarte interesat de potenţialul meu.

— Nu, nicidecum, am glumit eu, însă Albray nu râdea, umbla încoace şi încolo. Îmi pare rău, dar chiar nu înţeleg ce se întâmplă aici.

Trebuie să ai ceva har, nu? se opri el din mers ca să-şi continue investigaţia.

— Am un doctorat în limbi vechi, l-am informat cu, dar el se arătă nedumerit, aşa că i-am explicat: Am o cunoaştere aprofundată a limbilor clasice.

Asta e o trăsătură a stirpei tale, recunoscu el, părând ceva mai vesel. *Ai vreun semn din naştere?*

Mă luă prin surprindere întrebarea lui, fiindcă aveam, într-adevăr, un asemenea semn. Am încuviinţat din cap.

— O cruciuliţă roşie, la fel ca cea descrisă de Ashlee în jurnalul ei. Totuşi, trebuie să mai citesc despre semnificaţia ei, dacă, realmente, are vreuna.

Pot să văd şi eu semnul? îmi ceru Albray politicos.

Mi-am acoperit cu ambele mâini locul în care se afla semnul meu din naştere, sub maieu.

— Nu cred că ne cunoaştem destul de bine.

Înţeleg. Cavalerul îşi reprimă un surâs de triumf când ghici locul semnului. *Mă rog, mă tem că trebuie să verific.. Însă, cum*

nu mai sălăşluiesc de multă vreme într-un trup, pot să te asigur că nu reprezint nicio ameninţare la pudoarea ta.

Tipul ăsta lucra mai repede decât André. Nu era nici de cinci minute aici cu mine şi deja voia să-mi vadă sânii. Mă rog, decolteul!

— Of, bine!

Nu că eram eu prea pudică în clipele propice. Mi-am tras în jos maieul ca să scot la iveală semnul din dreptul inimii. Albray zâmbi când văzu semnul, dar mai mult a uşurare decât a mulţumire.

Mai are şi altcineva din familia ta semnul ăsta?

— Se zice că mama avea unul mai şters pe spate. Dar de vreme ce s-a dus de mult din lumea celor vii, iar eu sunt singurul copil, nu-ţi pot spune nimic sigur.

Am ridicat din umeri, dar el aştepta, în tăcere, mai multe informaţii. Mi-am scotocit prin minte.

— N-am niciun fel de verişoare, din câte ştiu. Mătuşa nu mi-a spus să aibă vreun semn din naştere… nici dacă vreunul dintre băieţii ei ar avea aşa ceva. N-am mai discutat niciodată despre asta până n-am citit jurnalul lui Ashlee, în care se sugerează că ea se credea urmaşa vreunei străvechi linii de regi preoţi.

Mi-am aranjat maieul.

Nu, mă corectă Albray. *Domnişoara Granville n-a crezut niciodată asta, până n-a ajuns pe vârful Serâbit.*

— De ce, ce i s-a întâmplat acolo?

Eram curioasă să aflu mai multe despre destinaţia mea. Albray îşi ridică sprâncenele şi surâse, ca să mă ţină în suspans.

Ce rost are să mai faci călătoria dacă ştii deja unde ajungi?

— Haide, l-am tachinat eu. Trebuie să-mi fac bagajele diseară. N-am timp să citesc străvechea odisee a stră-stră-străbunicii mele înainte să plec. Nu poţi tu să-mi spui ce se întâmplă, ca să ştiu la ce să mă aştept?

Deodată, mi-am dat seama ce lovitură era să-l am pe Albray ca sfătuitor, gata oricând să apară la orice semn al meu, pe tot parcursul călătoriei mele. Mă observă în tăcere, dându-mi impresia că nu se gândea deloc la solicitarea mea de a mă informa.

Care-ţi e numele?

— Mia Montrose.

Ei bine, domnişoară Montrose, începu el cu o politeţe rece, *cred că cel mai bine pentru tine ar fi să te grăbeşti încet în călătoria ta. Şi nu sunt deloc la cheremul tău. N-am făcut niciun pact cu tine, aşa cum am făcut cu domnişoara Granville.*

Iisuse! Îmi putea citi gândurile, atâta timp cât pietricica se afla asupra mea. Uitasem de legătura telepatică.

— Îmi cer scuze. Nu prea-mi sunt familiare toate chestiile astea paranormale şi nu ştiu care-i protocolul. Cu toate astea, m-am ridicat eu, privindu-l drept în faţă, mi se pare că ai vrea să ajungi unde mă duc eu. Aşadar, ce poţi face pentru mine în schimb? N-am niciun chef să devin un medium.

Dacă mă poţi vedea şi auzi, atunci eşti deja, ripostă Albray pe un ton rece, încrezător şi, totuşi, binevoitor. *Aşa cum poate ai aflat din experienţa domnişoarei Granville, un medium neinstruit e mai uşor de manipulat de către forţele exterioare decât unul avizat.*

— Uite ce-i, e ridicol! am exclamat eu, nefiind deloc dispusă să-l cred. N-am avut niciodată viziuni, n-am văzut stafii, aure, extratereștri sau orice alte chestii magice până în ziua de azi!

Albray nu făcu decât să-mi arunce un surâs şi să dispară.

— N-am vrut să te jignesc! am strigat în camera goală, temându-mă să nu fi dispărut pe vecie, când, deodată, am simţit un soi de furnicături, mai întâi pe spinare, apoi prin tot corpul.

M-am simţit puternică şi vitează, până când m-am trezit că nu mai aveam controlul propriilor acţiuni.

Mâna mea apucă mânerul unei vechi săbii late, pe care o păstram atârnată de perete. Am început s-o rotesc în aer cu atâta siguranţă şi eleganţă, încât teama îmi fugi din suflet, lăsând locul exaltării, deşi nu-mi puteam convinge gura să zâmbească. Apoi, m-am trezit cu sabia oprindu-se în dreptul gâtului meu, ceea ce nu-mi mai lăsă nicio îndoială asupra a ceea ce Albray dorea să mă facă să înţeleg.

Pe cât de brusc intrase în mine, pe atât de neaşteptat mă lăsă în pace. Braţul meu simţea de-acum toată greutatea sabiei ţinute în mână, iar vârful se izbi de podea atât de tare, încât ştirbi scândura de lemn.

— Preasfântă Precistă! am rostit, gâfâind, trezindu-mă din brusca mea descărcare energetică.

Nu mă mai simţisem în viaţa mea atât de ameţită.

Iar tu vei cobori, în curând, în străvechile locuri sfinte unde mişună spiritele celor morţi.

Frica îmi pătrunse în inimă. Dacă ce spunea era adevărat, puteam intra la fel de uşor în puterea oricui. N-aveam nicio dorinţă să ajung posedată de vreun spectru din străbuni. Eram o primejdie pentru mine însămi şi pentru alţii.

— Dacă eşti de acord să-mi dai sfaturi, să mă înveţi şi să mă protejezi, am să te iau cu mine pe muntele Serâbit.

Eram prea intimidată şi prea speriată ca să mai discut chestiunea în seara aceea.

Atunci ne-am înţeles.

LECŢIA 8
CĂLĂTORIE

Am înghesuit volumul verde şi pe cel albastru în bagaj, ceea ce-l făcu să cântărească peste o tonă după ce am adăugat şi alte cărţi de referinţă de care aveam nevoie. Ce n-aş fi dat să continui lectura povestirii lui Ashlee pe parcursului lungului zbor cu avionul, dar cartea era mult prea groasă ca să intre în bagajul de mână permis la bord. Am împachetat străvechea substanţă pentru alungarea insectelor într-un container cu vacuum pentru a o lua cu mine. Poate reuşeam s-o dau la un laborator pentru analiză şi să aflu ce naiba conţinea. Am atârnat pietricica lui Albray de un şnur din piele şi mi-am agăţat-o de gât, ca pe un pandantiv. În lumina ultimelor evenimente, mă simţeam mai în siguranţă să-l ştiu lângă mine şi, spre deosebire de Ashlee, nu mă temeam deloc că voi fi luată drept păgână pentru că o purtam la gât.

În timpul zborului, am mai trecut o dată prin istoria arheologică a muntelui. N-am găsit nicio referire la prezenţa lui Douglas Hamilton în acel sit, dar Douglas a fost primul care recunoscuse că abia începuse să lucreze la proiect. Excavările mai serioase la Serâbit au început cu aproape un secol mai târziu, în 1903, când Sir William Flinders Petrie[32] a scos la lumină complexul Templului lui Hathor. Altarul sacru era plin de instrumente alchimice datând din perioada dinastiei a III-a până la cea a dinastiei a XVIII-a, care i-a numărat printre faraonii săi şi pe Tutankhamon, Amenhotep al III-lea, Akhenaton, regina Hatshepsut şi Tuthmes al III-lea.

În complexul templului de la Serâbit s-au descoperit peste cincizeci de tone de praf alb – o substanţă care a fost clasificată ca materie exotică, fiind compusă din elemente monoatomice din grupul platinei, extrase din aur, meteoriţi şi ceva lut bogat în minerale din Nil. S-a avansat ipoteza că acest praf alb era unul dintre ingredientele Pâinii Luminii, celelalte fiind arborele de acacia şi planta *soma*[33]. Ultimele două ingrediente ar mai fi

---

[32] Sir William Matthew Flinders Petrie (1853—1942), celebru arheolog şi egiptolog britanic.

[33] Numită *soma* în mitologia vedică a hinduşilor, iar în mitologia persană *hoama,* era o iarbă fermecată, divină, din care se prepara „băutura

încă utilizate la prepararea unei pâini despre care se zice că ar avea calităţi tămăduitoare. Pâinea ar fi frământată în forma unui simbol sacru la egipteni: un cerc cu gaură, reprezentând ochiul lui Ra. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la piatra pe care o purtam la gât.

„Nu te întrebi nicio clipă de ce amuleta ta are forma pe care o are? De ce trebuie să fie neapărat rotundă şi cu gaură în mijloc?” mi-am amintit eu de întrebarea pe care i-a pus-o Albray lui Ashlee.

Sa fie Egiptul legătura ce predestina forma acestei pietre fermecate? Ashlee nu scrisese nicăieri dacă ea îl chestionase pe Albray în privinţa simbolismului pietrei, dat fiind că simbolismul cercului era larg răspândit în rândul ordinelor secrete din toate secolele. Chiar îmi plăcea să port banala pietricică. Îmi plăcea ce calităţi îmi conferea: pământeană, imaterială şi, totuşi, misterioasă.

Multe alte obiecte curioase s-au mai găsit prin curţile şi sălile complexului Hathor: rezervoare rectangulare din piatră sculptată, bazine circulare, cupe de alabastru în forma florilor de lotus, o întreagă colecţie de plăcuţe, cartuşe şi scarabei. Ornamente sacre, lucrate în spirale, sau cu margini spiralate, au fost scoase la lumină din măruntaiele pământului, alături de diverse coşuri împletite şi două pietre conice de mărimi diferite. Totuşi, cea mai curioasă descoperire dintre toate, dincolo de baghetele magice făcute dintr-un material dur, pomenite de André la telefon, a fost un creuzet metalurgic aflat într-una din cele câteva camere unde a fost găsită pulberea albă.

Acest praf alb semăna dubios de mult cu ceea ce Ashlee Granville pretindea că se găsea în flaconaşul ei, deşi, din câte se zice, praful din sit nu era nici strălucitor, nici nu avea puterea de a face alte lucruri să leviteze. Textul din faţa ochilor mei menţiona că praful obţinut la Serâbit intra în combinaţie cu alte două ingrediente pentru fabricarea Pâinii Vieţii. Oare numai atunci când toate cele trei ingrediente erau combinate, atomii substanţei intrau într-o stare de sfidare a gravitaţiei, prinzându-se în hora unui spin accelerat?

---

nemuririi”. Seva acestei plante avea proprietăţi halucinogene, fiind băută în timpul sacrificiilor. Mai oferea putere şi vigilenţă războinicilor, ca şi putere spirituală şi cunoaştere avansată a lumii.

De când făcusem cunoştinţă cu Albray, nu mă mai îndoiam chiar atât de mult de sănătatea mintală a stră-stră-străbunicii mele, aşa cum făcusem atunci când îmi căzuseră prima oară ochii pe jurnalul ei. Albray era dovada incontestabilă a faptului că exista magie în lume şi, dacă fie şi doar atât din povestea lui Ashlee se adeverea, atunci…?

Abia aşteptam o nouă ocazie în care să mă pot aşeza pe un fotoliu şi să citesc mai departe.

Am schimbat avionul la Cairo şi am prins un zbor spre Sharm el-Sheikh, în extremitatea sudică a Peninsulei Sinai. În mesajul său electronic, André mă informa că un elicopter avea să mă ia de acolo şi să mă ducă până la situl arheologic de pe muntele Serâbit. Cel mai apropiat loc de cazare era mult prea departe de şantier, drept urmare îşi aşezaseră corturile mai aproape de culme.

Lungul meu zbor cu avionul se termină la Sharm exact la amiază, pe o arşiţă înăbuşitoare – şi pentru o tânără australiancă asta însemna ceva cu adevărat impresionant.

— Dr. Montrose?

Aflată la banda de bagaje, m-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu un localnic înalt, îmbrăcat în negru. Mi-am imaginat o clipă că era din secta musulmanilor Asasini[34].

— Mă numesc Akbar şi sunt escorta dumneavoastră până la munte.

Ochii lui căprui-deschis era intenşi şi hipnotici. Pielea lui măslinie şi buclele negre şi lungi ce-i încadrau gâtul pe sub fesul care-i acoperea capul îi scoteau şi mai mult în evidenţă scânteierea ochilor pali.

— Am crezut că André o să trimită un elicopter!

Mă întrebam de ce mai aveam nevoie de o călăuză.

— Străinilor le este interzis să părăsească drumurile principale fără escortă, îmi explică binevoitor şi ridică cele două valize grele cu o asemenea uşurinţă încât, dacă nu le-aş fi luat eu însămi de pe banda rulantă din aeroport, aş fi zis că între timp fuseseră golite. Mijlocul nostru de transport se află într-acolo.

L-am urmat prin soarele dogoritor, înfăşurându-mi capul şi

[34] Ordin secret al musulmanilor fanatici, creat în secolul al XII-lea, care teroriza şi omora cruciaţii creştini.

umerii într-o eşarfă, peste care am pus o pălărie cu boruri largi şi, desigur, ochelari de soare, întrucât nu dormeam niciodată prea bine în avioane.

Deasupra pantalonilor mei lungi şi largi şi a cămăşii cu mâneci lungi, purtam o haină din bumbac gros, ce-mi venea până la gambe, încheiată de la gât până la genunchi. Croită dintr-o frumoasă ţesătură indiană din bumbac, acest veşmânt era cea mai răcoroasă îmbrăcăminte pe care o aveam şi, în acelaşi timp, îndeajuns de decentă încât să nu jignească pe nimeni de prin părţile acelea. Pilotul elicopterului era un american angajat de către şeful de proiect pentru a face diverse drumuri. Îmi zise că-l cheamă Marty şi părea un bărbat vesel şi încrezător. Călăuza mea ocupă un loc în spatele elicopterului, în vreme ce eu m-am aşezat lângă pilot, în faţă, şi mi-am legat centura de siguranţă.

— Uite. Marty îmi dădu o sticlă de un litru cu apă proaspătă de izvor. Din partea C&M Excavation. Nu pleca nicăieri fără s-o ai la tine şi bea din ea tot timpul, altfel te va surprinde cât de repede ai să te deshidratezi.

— Mulţumesc.

I-am urmat sfatul bucuroasă şi am dat deja pe gât un sfert de litru până să ne ridicăm în aer.

— De la ce vine C şi M?

— De la James Conally, care se află pe şantier şi conduce săpăturile, îmi răspunse Marty în vreme ce elicopterul se desprindea de sol, şi Christian Molier… el dă banul.

Pietricica de la gât începu să-mi ardă pielea. Nici n-o mai simţisem până atunci. Poate că era o reacţie a pielii din pricina căldurii toride? Indiferent care era cauza, mi-am scos-o de la gât şi am băgat-o în buzunar.

Zborul până la situl de la Serâbit a fost spectaculos. Marty zbură pe lângă muntele Sinai, despre care încă se crede în general că a fost locul în care Moise a primit tablele cu cele zece porunci, în ciuda faptului că nu se găsise niciun vestigiu arheologic în sprijinul acestei credinţe. La poalele munţilor se înălţa impresionanta Mănăstire a Sfintei Ecaterina[35], un centru

---

[35] Renumit centru al ortodoxiei greceşti, cu o viaţă monahală neîntreruptă începând din secolul al VI-lea, şi unde se păstrează moaştele Sfintei Ecaterina. Legenda povesteşte că acest lăcaş de rit bizantin a fost clădit pe

de viaţă religioasă din Sinai. Am mai zburat şi deasupra Perlei Sinaiului, oaza Feiran, cea mai largă din peninsulă, cu falnicele şi întinsele ei pâlcuri de palmieri. Legenda spune că Moise a lovit cu toiagul său într-o stâncă în această oază, din care a ţâşnit un izvor care i-a salvat poporul.

Dar pe mine vârful Serâbit mă impresiona mai tare decât toate celelalte, cu pintenii lui prăpăstioşi care atingeau înălţimi ameţitoare; am constatat însă cu bucurie că nu acesta era cazul de jur împrejurul muntelui. Coloanele Templului zeiţei Hathor dominau o latură a muntelui şi, întrucât edificiul data din jurul anului 2900 î.H., acele ruine mă ispiteau mai tare decât o mănăstire sau o oază. Acea costişă a muntelui era perforată de străvechi mine de turcoază care ascundeau inscripţii cu o paleografie protosinaitică, ce se pierdea în negura timpurilor. Acum vă întreb eu, dragi cititori, ce-ar putea fi mai grozav pentru mine decât lucrurile astea?

Când ne-am apropiat, am putut vedea contururile săpăturilor. În vârful piscului se înălţau ruinele Complexului Hathor. Un drum plin de praf, destul de lat pentru autocarele turistice, cobora din el şi, acolo unde încercuia muntele, se afla un al doilea şantier; fără îndoială că în acel loc trebuia să se găsească misterioasa intrare a lui André. Ceva mai jos se afla tabăra de bază.

Eliportul era pe un alt platou prăfuit, separat de şantierele arheologice. Un drum desfundat făcea o intersecţie în forma literei „T” cu poteca de munte şerpuitoare care urca până la Complexul Hathor, ori cobora până la noile săpături şi la corturi. În vreme ce elicopterul se pregătea să aterizeze, l-am zărit pe André făcându-mi semn cu mâna. Trebuie să recunosc că m-am bucurat să văd un chip cunoscut.

— Mia!

Francezul mă sărută pe amândoi obrajii imediat ce am coborât, apoi mă dădu puţin deoparte ca să mă admire în întregime.

— Arăţi fantastic!

La el *totul* era fantastic.

— Şi tu arăţi… Am încercat să fiu drăguţă, drept urmare, în

---

locul în care s-a aflat rugul pe care Moise l-a văzut aprins, ca semn al prezenţei lui Dumnezeu. Acel rug, se zice, mai veghează şi acum. Rădăcinile lui sunt în altar, iar ramurile se întind pe zidul din spatele bisericii.

loc să-i spun că era ars de soare şi prăfuit, i-am zis:… bătut de vânturi şi interesant.

— Ştiu că arăt ca dracu'!

Îşi lăsă ochii în jos la îmbrăcămintea lui şi ridică din umeri.

— Am avut mult de muncă. Hai să-ţi arăt!

Pe când mă îndemna să-l urmez, m-am uitat înapoi. L-am văzut pe Marty dându-i genţile mele lui Akbar.

— Bine, dar…

— Akbar o să-ţi ducă bagajul la cort, îmi alungă André temerile. Avem altceva mai bun de făcut.

Arabul nu mi se părea deloc genul care s-o facă pe hamalul. Aşa cum am mai spus, la prima vedere l-am luat drept un Asasin.

— Mulţumesc foarte mult, i-am strigat uitându-mă la el peste umăr, prin zgomotul elicopterului, iar Akbar doar încuviinţă din cap.

Nu avea nici cine ştie ce expresivitate.

L-am urmat pe André pe drum în jos, de la eliport până la intersecţia cu poteca de munte, apoi am luat-o la dreapta, ca să ajungem la noul şantier, care fusese închis cu un gard pentru a-i ţine departe pe turiştii nepoftiţi. C&M Excavation scosese la suprafaţă un disc mare, ce părea construit din aur alb. Discul cel lat era încastrat în ziduri făcute din acelaşi misterios metal preţios şlefuit ca cercul din interior şi baghetele magice descoperite aici la începutul secolului trecut.

— Unde-s ceilalţi? m-am mirat eu, fiindcă mă aşteptasem să găsesc multă lume lucrând.

— După ce am descoperit uşa, ne-am restrâns la o echipă de bază, până când ne dăm seama cu ce anume ne confruntăm.

Hieroglifele pe care urma să le descifrez erau gravate într-o bandă circulară în jurul discului central, făcută dintr-o rocă neagră, densă, şlefuită.

— Ce te face să crezi că-i vorba de o uşă şi nu de vreo decoraţie? l-am iscodit cu teamă în glas, în timp ce atingeam în treacăt suprafaţa netedă, dar, cum era cumplit de fierbinte, mi-am retras degetele pe dată.

— Ei bine, pe lângă faptul că inscripţia pare să menţioneze o uşă, am măsurat grosimea zidului de jur împrejurul discului… Are aproximativ un metru şi jumătate grosime, după care urmează un gol. André ridică sprâncenele ca să amplifice

spectaculosul. Dar cercul ăsta din mijloc are numai treizeci de centimetri grosime.

— Atunci perforează-l, i-am sugerat.

— Ţi-am mai spus şi la telefon, îmi aminti el. Nu putem nici măcar să ciobim o bucăţică din el ca s-o putem analiza, ce să mai vorbim de perforare! Pare el doar un simplu metal lustruit, dar e mai dur decât ferita.

— Şi cu banda asta din rocă neagră cum rămâne? am dorit să ştiu, cutremurându-mă la gândul de a distruge acea descoperire splendidă, care, cu siguranţă, nu era nimic pe lângă ce se afla în spatele ei.

— Acelaşi lucru, mă asigură André. Ce spune inscripţia, după părerea ta?

Am descifrat semnele care spuneau că bărbatul care ar încerca să deschidă uşa şi să intre ar fi lovit de un blestem. Apoi: „O femeie din stirpea lui Isis[36] va veni aducând pâine ca ofrandă. Numai ei i se va deschide uşa cerurilor.”

André îşi consultă însemnările, iar ochii i se făcură mari preţ de o clipă.

— Du-te înapoi la… „o femeie va veni aducând”. Ce-ai mai zis după asta?

— Pâine! i-am repetat eu. De ce?

— Translatorii locali au zis *hrană*… Eşti sigură?

— Bineînţeles. Nu pot să înţeleg cum ar putea face o asemenea greşeală un egiptean, dacă nu cumva…

— Ar avea intenţia să ne inducă în eroare.

André surâse încrâncenat, ca şi cum ar fi avut această bănuială tot timpul.

— Pâine, am rostit eu, meditând la semnificaţia cuvântului.

„Pâinea Vieţii şi a Luminii?” m-am întrebat în sinea mea. Tocmai citisem de curând ceva pe această temă.

— Ce s-a întâmplat cu pulberea albă descoperită în camera alchimistului la începutul secolului trecut?

Pe André îl încurcă întrebarea mea.

— Dacă tu crezi că-i important, JC ar putea să ştie.

— Cine?

---

[36] Zeitate supremă în panteonul oficial al Egiptului antic, consoarta lui Osiris; poartă discul solar între două coarne de vacă şi este întruchiparea mamei, protectoarea iubirii şi stăpâna destinului. Numele ei înseamnă „tron”. Se confundă cu zeiţa Hathor.

— James Conally, arheologul, cel care se află la conducere. André îmi arătă cu degetul poteca ce cobora până la corturi. Am putea merge să-l vedem chiar acum, dacă doreşti. Oricum vrea să te cunoască.

Când i-am răspuns cu un semn aprobator din cap, André o luă din loc.

— Dar de ce întrebi de praf?

— Ei bine, se zice că ar fi unul dintre ingredientele *Pâinii* Vieţii…

Informaţia îl ului pe André.

— Sau să fie însăşi pâinea? am mai spus.

— Sigur că da!

Se lovi cu palma pe frunte. Era evident că ar fi dorit să fi fost el cel care făcea primul asocierea.

— Citesc ceva din care se înţelege că această substanţă nu numai că desfide legea gravitaţiei, dar când e încălzită la temperaturi extreme – i-am arătat cu degetul soarele dogoritor de la orizont – ar putea induce atomilor un spin atât de accelerat, încât i-ar face să dispară cu totul din planul existenţei noastre.

Acum André zâmbea cu toată faţa.

— Şi ce vrei să zici? Că am putea să acoperim discul cu un strat din această străveche fiertură mistică şi să tragem speranţe că va dispărea în neant?

Am ridicat din umeri.

— Dacă o cultură a putut produce o substanţă care să sfideze gravitatea, sunt sigură că n-ar avea nicio problemă inversând procesul pentru obţinerea misteriosului supermetal şi a straniei roci.

André făcu un semn afirmativ din cap, de parcă exact acesta era răspunsul pe care-l aştepta de la mine.

— Sunt hotărât să-ţi susţin teoria, fiindcă-i mai bună decât toate ipotezele noastre de până acum.

— De ce? Ce alte idei s-au mai avansat?

Mă interesa să ştiu, în cazul în care le puteam găsi vreun merit.

— Mă rog, pe lângă „să se ducă dracului!” care n-a funcţionat, îmi mărturisi el, teoria ta e ca o insulă într-un ocean îngheţat al posibilităţilor. Ştiam eu că eşti de milioane.

Dintre numeroasele ocazii în care am mai lucrat alături de

André, era prima oară în care îmi arăta efectiv că-mi preţuieşte cunoştinţele mai mult decât prezenţa fizică. Şi apoi, trebuie să recunosc: hainele nu-mi puneau deloc în evidenţă silueta.

— Fac şi eu ce pot.

James Conally era un tip agreabil. Părea ordonat, curtenitor, erudit, gata să-şi arate entuziasmul faţă de orice ajuta la progresul proiectului său.

Nu mai este nevoie să spun că mi-a primit teoria cu braţele deschise şi l-a lăudat pe André pentru că m-a implicat în proiect. Deja îmi câştigasem, pe bună dreptate, salariul pe o săptămână.

— Nu m-aş bucura chiar aşa de tare. S-ar putea să mă înşel groaznic.

Simţeam nevoia să stau de vorbă cu Albray, dar din ceea ce-i dezvăluise lui Ashlee despre construirea piramidelor, bănuiam că aveam dreptate.

— Marea noastră problemă e să facem rost de această *shem,* mană, EMRO[37]!

Într-adevăr, substanţa avea mai multe nume.

— Focul-Stea! folosi André acelaşi termen ca şi Albray. Făcătorul regilor şi al zeilor!

— Habar n-am ce s-a ales de pulbere, mă lămuri Conally. Partenerul meu, Christian Molier, este expertul în privinţa acestui sit. Numai el poate să ştie. O să iau imediat legătura cu el.

— Molier nu-i aici?

---

[37] Elemente monoatomice rearanjate orbital (în original, *Orbitally Rearranged Monatomic Elements, ORME).* Anumite elemente metalice pot avea o stare nemetalică, având caracteristici foarte speciale. Pornind de la o structură metalică clasică, cu un număr impar de electroni gravitând în jurul nucleului atomului, putem ajunge, prin diverse metode de precipitare, la eliberarea unuia dintre electroni, astfel încât electronii rămaşi să se împerecheze, formând aşa-zisele „perechi Copper”. Perechile de electroni, astfel organizate, nu mai pot forma o legătură cu electronii atomului vecin, nemaiavând un număr impar de electroni şi, în consecinţă, o structură metalică, lor lipsindu-le electronul de valenţă necesar. În aceste condiţii, cei doi electroni ce gravitează acum în jurul nucleului în aceeaşi direcţie capătă o viteză foarte mare, transformând nucleul din formă sferică în formă eliptică de raţie 2:1 (înălţime/lăţime). Mai plastic, am putea spune că elementele ormice ar avea trei picioare, două în lumea fizică şi unul nu.

Mă întrebam de ce ar arăta cineva atâta interes încât să finanţeze săpăturile, pentru ca apoi să se ţină la distanţă.

Conally făcu din cap semn că nu.

— Partenerul meu suferă de o boală care nu-i permite să se expună razelor solare, ca să nu mai vorbim de dogoarea deşertului.

— Aha, pricep.

Am dat din cap în semn de înţelegere.

— Dar nu-ţi face griji, avem cele mai bune facilităţi de comunicaţie, mă înştiinţă Conally exuberant. Am să obţin răspunsuri cât ai clipi din ochi. Între timp, nu ţi-ar strica puţină hrană şi odihnă.

La auzul acelor cuvinte, faţa mi se lumină toată într-un zâmbet.

— Oricum se anunţă furtuni de nisip, aşa că cel mai bine ar fi să-ţi aduni rezerve şi să stai la adăpost până trece vremea rea, continuă el. Dacă mâine-dimineaţă o să fie iar senin, atunci explorează după voia inimii complexul Hathor.

— Aşa voi face, negreşit.

Nn trebuia să mă întrebe de două ori dacă doream să fiu dusă la cort. Eram ostenită de drum, fiindcă nu stătusem locului toată ziua.

Tabăra mă impresionă. Chiar dacă nu erau decât corturi, erau încăpătoare şi rezistente, în stare să facă faţă cu succes stihiilor deşertului. Cum eram singura femeie din tabără, dispuneam de propriul cort, care avea o toaletă portabilă şi o nişă cu duş, a cărui cadă era destul de înaltă pentru a se putea folosi separat la spălarea rufelor, a vaselor etc. Eram conectată şi la reţeaua electrică a taberei. Puteam să-mi instalez computerul, mai multă lumină şi o cană electrică de încălzit apa. Mai dispuneam de o masă de scris, un scaun, o lampă şi un pat de campanie.

— Am stat noi şi mai prost, i-am zis lui André, care-mi zâmbi în semn de aprobare.

— N-au făcut nicio economie pentru confortul echipei, mă asigură el. Cortul de mese are chiar şi aer condiţionat! Pe la orele prânzului nici măcar umbra acestui cort nu te apără prea mult de caniculă. Vestea bună e că avem o mâncare excelentă. Haide, se îndreptă el spre uşă, n-ai decât să vezi şi singură.

M-am uitat cu jind la pat, cu un geamăt jalnic. Nu eram

hotărâtă.

— L-aş putea ruga pe bucătar să-ţi aducă ceva aici, cedă André.

— Ai putea face tu asta pentru mine? I-am aruncat un surâs, în semn de mulţumire. Chiar nu mă simt pregătită pentru o seară în societate. Mai bine aştept până mi se pune iar în funcţiune creierul.

M-am frecat la ochi.

— Nicio problemă, mă asigură André, îndreptându-se spre ieşire, în faţa căreia şovăi. Ce-ai zice de o mică seară în doi?

L-am săgetat cu o privire ce indica un răspuns negativ.

— Mă tem c-am întâlnit pe cineva de care m-am îndrăgostit, i-am declarat, cu gândul la Albray, şi am surâs.

Aveam de gând să-l folosesc drept alibi, ca să rezolv mica problemă.

— Dar iubitul tău nu-i cu tine, aşa că…

— Nu sunt ca tine, André.

Am clătinat din cap şi – slavă Domnului! – se recunoscu înfrânt.

— Dacă-ţi schimbi părerea…

— Vei fi primul care o să afle, l-am liniştit.

Făcându-i semn cu mâna, mi-am închis cortul în urma lui.

— Ah!… În sfârşit, odihnă!

Am ocolit patul, numai cât să mă duc la toaletă, după care trupul meu stors de vlagă se ghemui în aşternuturi.

Când m-am trezit, cortul meu se zbătea violent. Zdrăngănitul suporturilor de metal mă deşteptă din somnul meu adânc, dar baza structurii părea să reziste destul de bine la vântul turbat. M-am dat jos din pat şi m-am târât să deschid fermoarul de la uşa cortului, ca să văd cât de straşnică era furtuna. Nici măcar n-am apucat să arunc un ochi afară, că m-am umplut de nisip. M-am grăbit îndată să închid la loc fermoarul.

Stomacul îmi ghiorăi. Adormisem prea repede ca să mai pot înghiţi ceva, şi ochii mei descoperiră pe măsuţa de scris o tavă cu mâncare, aşezată acolo în timp ce dormeam.

„Uneori poţi fi un înger, André!”

Erau două sticle mari de apă, pâine proaspătă, carne albă cu gust de pui fript, o salată într-un mic vas acoperit, fructe uscate, nuci şi alune, lapte condensat la cutie, aşezat într-un

mic bol cu apă, care ar fi putut proveni din topirea unor cuburi de gheaţă cu mai multe ore în urmă.

Afară era ziuă. Se pare că dormisem toată după-masa şi noaptea de ieri! Prin pânza cortului pătrundea ceva lumină, dar din cauza furtunii dezlănţuite, nu se desluşea aproape nimic. Mi-am aprins lampa de birou ca să-mi scot mica mea cană electrică, transformatorul, săculeţele de ceai şi zahărul, care mă însoţeau pretutindeni. Am observat că André nu uitase de obiceiul meu, avusese grijă să-mi pună lapte la îndemână.

În timp ce fierbea ceainicul, mi-am desfăcut valizele, ca să-mi aranjez lucrurile.

„Acum, cu ce să încep?”

Mi-am pus ordine în gânduri şi m-am hotărât că aveam nevoie de Albray. Am scos pietricica din buzunar şi l-am chemat.

Ce te-ai apucat să faci? Începu să-şi verse furia în clipa în care apăru. *Mai bine nu veneam aici cu* o *amatoare… N-ai simţit că încercam să-ţi atrag atenţia?*

Pentru o clipă am fost nedumerită.

— Te referi cumva la mâncărime?

Albray îşi dădu ochii peste cap şi făcu din cap semn că da.

Iar acum i-ai dat cheia inamicului!

— Inamicului? Eram din nou nedumerită. Cine-i…?

Molier! urlă el drept răspuns la întrebarea mea. *Trebuia să-mi fi închipuit că-i implicat în aceste săpături.*

— De unde ştii tu de Molier, dacă eşti mort de opt sute de ani? m-am interesat, gândind logic.

Ghici cine mi-a pecetluit soarta, acum atâta amar de ani? mă iscodi el, indignarea radiindu-i din toţi porii.

Am scuturat din cap, nefiind în stare decât să mă gândesc la un singur răspuns, dar era ceva imposibil.

— Christian Molier?

Chiar aşa!

Albray încerca să se calmeze.

— Îmi pare foarte rău, Albray, dar eu de unde să ştiu? Sigur, greşeşti când…

N-ai citit încă despre Molier în jurnalul domnişoarei Granville?

— Nu, n-am…

Vrei să spui că n-ai ajuns încă la episodul parizian?

Am înţeles că se referea la Parisul din povestea lui Ashlee.

— Am fost întreruptă tocmai când Ashlee fugea la Paris de la castelul familiei Devere.

Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, citeşte mai departe, mă îndemnă Albray, *măcar să-ţi faci o idee cu cine ai de-a face!*

Nu eram deloc obişnuită să fiu tratată ca o idioată şi nici n-aveam de gând să accept aşa ceva acum.

— Mă rog, dacă ai fi binevoit să-mi spui ce dracului se întâmplă atunci când te-am întrebat, aş fi fost avertizată, nu crezi?

Ochii negri ai lui Albray mă sfredeliră, dar se linişti imediat şi îşi mai veni în fire.

Iartă-mă, domnişoară Montrose, intenţia mea nu e să te insult. Pentru propria ta protecţie, îţi recomand să încerci să înţelegi cine şi ce eşti în realitate, iar Ashlee are o autoritate cu mult mai mare asupra ta decât aş putea avea eu. Iată de ce te rog, te implor, citeşte mai departe relatarea ei.

— Bine, am acceptat, mai dispusă acum să-l ascult, de vreme ce-şi moderase tonul vocii. Am să citesc mai departe.

Îţi mulţumesc.

Albray schiţă un zâmbet.

— Ai dori să stai cu mine cât citesc? l-am îmbiat politicos, sperând, în secret, la un răspuns afirmativ.

Albray făcu din cap un semn de încuviinţare.

Trebuie să cercetez anumite lucruri pentru cauza noastră, dacă mi-ai da libertatea să umblu după voie în lumea ta.

— Şi care-i cauza noastră, Albray?

Îţi propun să citeşti mai departe şi să hotărăşti singură.

Îmi aşteptă cu nerăbdare permisiunea să-i dau libertatea.

— Dar cum aş putea şti dacă mai pot avea încredere în tine, odată ce ţi-am acordat libertatea, de vreme ce habar nu am ce ai de gând?

Glumeam doar cu el, în care-mi puneam, de fapt, nădejdea, fiindcă, dincolo de mica noastră discuţie, nu lăsase niciodată impresia că ar fi indus-o pe Ashlee în eroare.

Mă tem că va trebui să te încrezi în propriul instinct în privinţa asta, îmi răspunse el.

Ştia că îmi câştigase simpatia.

— Cred că-i foarte nedrept ca tu să ai acces, prin telepatie, la gândurile şi sentimentele mele, fără ca şi eu să mă bucur de

acelaşi privilegiu.

Nu te supăra, domnişoară Montrose – zâmbetul îi lumina acum toată faţa, ştiind că îmi răspundea cu îndrăzneală – *dar dacă te-ai fi chinuit să-ţi perfecționezi harurile de medium, ai fi putut şti acum despre mine tot ce-ţi poftea inimioara.*

— I-ai menţionat asta lui Ashlee?

În lectura mea nu mai dădusem, încă, peste acest subiect.

Nu i-a luai prea mult domnişoarei Granville să descopere asta pe cont propriu.

Uram admiraţia cu care Albray îmi vorbea despre ea, fiindu-mi foarte clar că mă considera atât de neînsemnată.

— Înţeleg că trebuie să fiu o mare dezamăgire pentru tine!

Nu-mi venea să cred că eram geloasă pe o femeie moartă şi pe relaţiile ei cu acest cavaler mort şi el de încă şi mai multă vreme!

Dimpotrivă, mă asigură Albray, *eşti prea deşteaptă pentru binele tău… Iată de ce trebuie să-ţi redefineşti credinţele în privinţa frontierelor dintre faptul realităţii imediate şi adevărul mitului. Numai atunci vei înţelege evenimentele care se vor derula curând în viaţa ta.*

Am meditat la cuvintele lui, care nu mă flatau într-atât cât mi-ar fi plăcut. Doream să flirteze cu mine, aşa cum făcuse cu Ashlee. Oricare alt bărbat întâlnit în viaţă m-a admirat, atunci de ce nu şi acesta?

— Simte-te liber să-ţi vezi de treabă, i-am permis eu, nemaidorind să-l plictisesc cu neliniştile mele.

Cheamă-mă ori de câte ori ai nevoie de mine. Mă întorc numaidecât.

Dispăru prin peretele cortului meu, în vreme ce consimţeam cu un semn din cap.

„Nu că ar conta câtuşi de puţin dacă mă atrage sau nu!”

Mă luptam cu propria-mi amărăciune, însă era cu adevărat deprimant gândul că cel mai seducător bărbat pe care-l întâlnisem vreodată era mort de opt sute de ani. Am scos grosul jurnal al lui Ashlee şi am găsit cheia cu care se deschidea pe inelul meu de chei.

„Haide, Ashlee! Împărtăşeşte-mi din experienţele tale, ca să pot înţelege de ce dracu’ îşi face atâtea griji prietenul nostru!”

Am deschis pagina marcată cu o panglică aurie ataşată de mijlocul cotorului uriaşului tom. Am observat că abia

parcursesem un sfert din poveste. Eram tentată să citesc ultimul capitol şi să n-o mai lungesc, dar cât de multe informaţii despre Albray aveam să pierd pe drum?

„Continuă de unde ai rămas!” m-am mustrat singură, nedorind să mai pierd timpul cu această chestiune. Acuma, unde eram?

M-am uitat pe pagină şi am găsit unde mă oprisem...

„... îmi sângera inima din cauza iubirii pierdute, dar totodată bătea să-mi spargă pieptul la gândul că pornisem la drum, liberă de oricine şi de orice mă ţinuse vreodată în lanţurile autorităţii.”

După aceea, textul se întrerupea şi urma şi o notiţă specială în care se scria:

„Din acest punct încolo, secţiunea poveştii care-l implică pe domnul Devere a fost copiată din jurnalul lunii de miere al scumpei mele prietene, contesa de Oxford, lady Susan Devere. Martori oculari mi-au confirmat că aportul ei la acest jurnal este o *relatare adevărată şi exactă a felului în care s-au petrecut faptele.”*

LECŢIA 9
ILUMINARE

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Nimeni nu remarcă absenţa lui Ashlee până a doua zi spre după-amiază. Servitorul domnului Devere, domnul Tibbs, căruia i se dăduseră instrucţiuni să nu-şi deranjeze stăpânul în cursul dimineţii, se încumetă să intre în camerele acestuia mai târziu, ca să descopere că noua lui stăpână şi toate lucrurile ei dispăruseră, iar soţul ei era cufundat într-un somn atât de adânc încât nu putea fi trezit.

N-am îndrăznit să divulg nimic din ceea ce văzusem la ore târzii în noaptea trecută. Servitorul casei îl informă pe domnul Tibbs că dădaca doamnei Devere i-ar fi spus lui că doamna plănuia să-i facă o surpriză bărbatului ei şi că împrumutase o trăsură, pentru a se duce în oraş şi a se ocupa de anumite aranjamente.

Ceea ce îi făcu pe toţi să nu se alarmeze până seara, însă cum Ashlee nu se mai întorcea iar domnul Devere nu se mai trezea, soţul şi fratele meu începură să se îngrijoreze.

Ashlee nu menţionase nimic, înainte de a pleca, despre eventualitatea că şi-ar fi otrăvit soţul. Nu mă puteam abţine să nu mă întreb cum făcuse ea de-l adormise atât de profund. Am adus un medic să-l consulte pe domnul Devere, iar diagnosticul lui a fost că avea o sănătate de fier. Nu era vorba de otravă, nici de vreo contuzie pe corp care să-i fi cauzat un somn atât de prelungit; dacă se trezea în următoarele câteva zile, cumnatul meu avea să fie la fel de robust şi în continuare.

Acest lucru a fost cât se poate de adevărat în ceea ce priveşte condiţia fizică a domnului Devere, dar când, în sfârşit, se trezi în dimineaţa celei de-a treia zile petrecute de noi la castel, starea lui mintală şi afectivă nu erau la fel de stabile.

Soţul meu era cu fratele lui când acesta se deşteptă. Eu aşteptam în budoarul de alături, sperând să obţin vreun indiciu care să-mi dea o idee asupra motivului fugii lui Ashlee în cel mai mare secret.

— Nu! am auzit răsunând strigătul de durere pentru pierderea celei dragi.

De fapt, am bănuit că s-a auzit prin toată casa. Durerea se

revărsa din preaplinul inimii, aşa încât nu m-am putut abţine să nu-mi pară rău pentru el.

— Doamne, nu! N-o lăsa să tragă o concluzie greşită!

Pe urmă, se lăsă o tăcere grea. M-am strecurat până la uşă şi mi-am lipit urechea de ea. Am auzit fâsâitul sfâşierii unui plic, după care se lăsă iar tăcerea, preţ de o clipă. Earnest îşi reprimă un geamăt de disperare.

— Ce scrie? îşi imploră soţul meu fratele, şi am presupus că dăduseră peste scrisoarea lui Ashlee.

— Mi-a lăsat tot şi a fugit! rezumă Earnest, cu durere în glas.

— Îmi pare rău, Earnest. Ţi-am spus de la început că ţi-ar putea face necazuri. Totuşi, măcar nu ieşi total în pierdere cu mariajul tău. Acum eşti proprietar de pământ şi…

— Nu pricepi! Trebuie să mă duc după ea, insistă domnul Devere. Nu pot s-o pierd. Viaţa mea n-ar mai valora nimic fără ea.

Apoi se auzi o bufnitură grea.

— E limpede, nu te simţi în putere, aşa că nu te duci nicăieri.

Tonul din vocea soţului meu lăsa impresia că fratele lui se prăbuşise, iar lordul Devere se lupta să-l ajute să se ridice iar în picioare.

— Nu-mi trebuie decât ceva de mâncare, insista domnul Devere. Spune-mi, unde-i cumnată-mea în dimineaţa asta?

— Contesa mea-i în cealaltă cameră, aşteaptă veşti despre tine, îl informă lordul Devere.

Am zâmbit. Îmi plăcea să fiu contesa *lui.*

— Ce ştie ca despre dispariţia neveste-mii?

Domnul Devere îşi coborâse vocea. Abia dacă i-am desluşit întrebarea.

— Nimic mai mult decât noi ceilalţi, din câte cred, îi răspunse cinstit soţul meu. Soţia mea s-a aflat cu mine mai tot timpul, cum ştii şi tu. A fost la fel de surprinsă ca noi toţi când cumnata noastră a dispărut, iar tu dormeai, fără să ştii, de două zile.

— Două zile!

Am auzit încă o dată fâșâit de hârtie, apoi paşi apropiindu-se de uşă.

— Unde te duci aşa dezbrăcat? îşi chestionă fratele soţul meu.

M-am îndepărtat în vârful picioarelor şi m-am lăsat repede pe un scaun, încercând să par calmă.

Am tresărit când domnul Devere ieşi din dormitor gol până la brâu, ţinându-şi într-o mână cămaşa iar plicul cu scrisoarea în cealaltă. Totuşi, fiind eu însămi o femeie de lume, mi-am reprimat şocul, fără să fac caz de necuviinţa lui.

— Earnest! obiectă soţul meu. Chiar trebuie să te rog insistent să te îmbraci înainte de a i te adresa soţiei mele.

— Ce-i asta?

Domnul Devere îmi întinse o pagină din scrisoare, acoperindu-şi partea de sus a trupului, ca să-i facă pe plac fratelui său, în vreme ce eu citeam.

— Pare a fi un descântec de cufundare în somn, nu-i aşa?

— E o vrajă? dori el să ştie.

— Eu nu cred în chestiile astea, domnule Devere. Aş spune că nu-i decât o coincidenţă, mi-am spus eu calmă părerea. Poate, dacă aş citi toată scrisoarea lui Ashlee…

— Nu, spuse răstit, după care regretă că m-a refuzat atât de evident. Este ceva foarte personal.

Am bănuit, din ceea ce-mi spusese Ashlee, că nu din sentiment refuza el să-mi înmâneze scrisoarea, ci din cauza unor anumite informaţii care-l incriminau.

— Zău?

Începeam să mă înfurii, aşa că m-am ridicat în picioare.

— Mă rog, dac-ai terminat cu interogatoriul la care mă supui, am şi eu câteva întrebări pentru tine… De pildă, de ce iubita mea prietenă a simţit nevoia să-şi facă bagajul şi să părăsească această casă în miez de noapte?

Eram indignată că-mi pierdusem cea mai bună prietenă în acest fel. Nu mă temeam să-mi arăt furia. Domnul Devere se făcu, dintr-odată, foarte palid.

— Ştiu cum pare toată această situaţie, dar te asigur că n-am abuzat fizic, în niciun fel, în relaţia mea intimă cu soţia mea.

— Atunci, ai putea să vii cu o explicaţie ceva mai acceptabilă?

I-am înapoiat descântecul, amintindu-mi că şi Ashlee insistase asupra faptului că Earnest nu abuzase fizic de ea.

Ochii lui îi întâlniră deodată pe ai mei.

— Ai fost ultima care ai văzut-o.

Nu era nicio urmă de acuzare în glasul lui. Ghicise adevărul, iar eu mi-am coborât privirile în treacăt, observând cum vârful degetelor lui mângâiau coala pe care o ţinusem şi eu în mână

mai adineauri.

„Am impresia că relaţiile intime au un efect întăritor asupra harurilor mele”, remarcase Ashlee când îi urmărisem cu coada ochiului bagajul plutind în noaptea plecării sale. Dacă relaţiile intime treziseră la viaţă haruri latente de medium şi în soţul ei?

Nu ştiam cât de mult aflase soţul meu despre secretul lui Ashlee, dar eram convinsă că s-ar fi simţit stânjenit de natura senzuală a harului ei supranatural.

— Aş putea vorbi cu tine între patru ochi despre soţia mea? mă rugă domnul Devere, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, dorind să mă ferească de a avea necazuri cu fratele lui. La urma urmei, o cunoşti mai bine decât oricine.

Soţul meu se uită la mine, părând îngrijorat că era exclus din conversaţie.

— Ai fost tu ultima care ai văzut-o pe sora noastră? mă iscodi el.

Simţeam nevoia să mă lămuresc acum cu domnul Devere, aşa încât i-am mărturisit.

— Ashlee m-a pus să-i promit că nu mai spun la nimeni, ca să-i dau un răgaz de fugă.

Soţul meu se arătă jignit pentru că nu-i dezvăluisem lui nimic.

— Fugă… de ce?

Dorea să ştie ce era atât de respingător în privinţa casei şi a ospitalităţii sale.

— Este exact ce aş dori să ştiu şi eu.

L-am privit iar pe domnul Devere. El se uită la lordul Devere, făcându-i în tăcere semn să se retragă.

— Pricep.

Domnul meu se resemna în privinţa faptului că fratele lui n-ar fi vorbit în prezenţa sa.

— Voi aştepta la parter, în caz că va fi nevoie de mine.

Lordul Devere ieşi, trăgând uşa după el.

— Acum, explică-te. L-am privit drept în ochi pe cumnatul meu, în vreme ce el se prăbuşea pe un scaun. Preascumpa mea prietenă a fugit Dumnezeu ştie unde, iar acum sunt la cuţite cu bărbatu-meu. Aş dori să ştiu şi eu de ce.

Domnul Devere îşi lăsă faţa în mâini pentru o clipă. Când îşi ridică ochii, încercă să-şi şteargă lacrimile.

— Pentru că eu am făcut o greşeală… atât de mare şi de

fatală, încât nici măcar nu-mi pot da seama cum am s-o mai îndrept vreodată.

Lacrimile continuau să-i scalde obrajii, curgându-i întruna şiroaie, însă vocea îi era calmă şi fermă.

— N-am cunoscut ce-i frica până astăzi.

— De ce ţi-e teamă?

M-am aşezat pe fotoliul din faţa domnului Devere, acum mai mult îngrijorată decât supărată.

— De faptul c-am s-o pierd.

Glasul îi tremură.

— Mi-e frică de tot ce se petrece în mine.

Mă privi în ochi, sperând să înţeleg ce voia să zică.

— Harul lui Ashlee s-a lipit şi de tine… din câte se pare!

Mi-am înclinat capul, reprimându-mi un zâmbet faţă de propria-mi îndrăzneală. Am fost încântată să văd cum şi chipul cumnatului meu se luminează, în treacăt, într-un surâs ştrengar.

— Atâta putere! Îşi întinse mâinile, ca să pot vedea cât mai limpede cum îi tremurau. Văd lucruri, aud lucruri, simt lucruri pe care nici nu le concepeam mai înainte! M-am simţit atât de viu în compania soţiei mele şi, fără ea, noua mea trezire de conştiinţă se va stinge, iar eu voi redeveni umbra care am fost. Sunt legat pe viaţă de cea mai bună prietenă a ta, iar ea e dusă acum… Înţelegi de ce mă tem?

— Dar te-ai îndrăgostit de Ashlee, sau de puterea pe care ţi-a dat-o ea?

Nu mă hotărâsem, încă, ce măsuri să iau. În mod evident, domnul Devere dorea să plece în urmărirea soţiei sale, însă aveam să-l şi ajut s-o găsească? Hotărârea mea în privinţa aceasta depindea de câtă cinste şi adevăr dovedea el. Devere scutură din cap, nedumerit de întrebare.

— Mi s-a spus că mă voi însura cu ea pe când aveam doisprezece ani. De atunci încoace m-am tot instruit, ca să fiu demn de mâna ei, să fiu capabil s-o protejez, să-i fac pe plac. Întregul meu univers a orbitat în jurul ei. Dacă abnegaţia mea este voluntară… da, este! Dacă aş mai putea iubi şi pe altcineva… *nu!* Sunt eu îndrăgostit de ea? Ei bine, spune-mi tu!

Mărturisea lui mă lăsă buimacă, dar mi-am venit în fire destul de iute, ca să-i mai cer un ultim detaliu.

— Cine ţi-a zis de Ashlee şi cine te-a instruit?

— Contesa văduvă lady Charlotte Cavandish, care mi-a prevestit destinul şi m-a introdus în frăţia secretă ce păzeşte linia de sânge a regilor Focului-Stea.

— Şi Ashlee se trage din această stirpe?

Mi se aprinsese curiozitatea.

— Cu toţii ne tragem: Devere, Cavandish, Granville, Hamilton şi multe alte familii de vază, deşi ramura neveste-mii are cea mai directă genealogie pe linie feminină. În ceea ce priveşte celelalte ramuri ale arborelui nostru, şi sunt multe, felul în care-ţi poţi da seama dacă sângele sacru mai curge încă pur într-o persoană individuală consta în găsirea unui semn din naştere.

Domnul Devere îmi arătă cruciuliţa roşie de pe pieptul său. Am recunoscut-o imediat.

— Şi Ashlee are una…

— Pe spinare, mă întrerupse Earnest. Şi pot face pariu că şi lady Charlotte are una.

— Mă rog… Dacă familia mea face parte din acest neam, de ce tatăl şi fratele meu nu sunt şi ei membri ai frăţiei?

— Ah!… Tocmai că sunt! mă lămuri Earnest. De ce crezi că au protejat-o atâta pe domnişoara Granville? De fapt, mătuşa ta a fost prima femeie admisă în rândul lojei scoţiene.

— La fel şi soţul meu?

Domnul Devere făcu din cap semn că nu.

— Nu, James n-a avut niciodată vreo înclinaţie spre frăţie. A fost un flăcău temător de Dumnezeu, numai bun de trimis în Camera Lorzilor. Ştii cum reacţionează la tot ce-i supranatural… Frăţia n-ar fi făcut decât să-l încurce în chestia asta, lucru foarte bine înţeles în sânul ordinului meu. Drept urmare, l-au trecut pe el cu vederea, de vreme ce eu port semnul şi nu el. Şi am fost ales să mă cunun cu cea mai promiţătoare fiică de până acum a liniei de sânge. A convenit şi faptul că sunt al doilea născut, ceea ce-mi dă posibilitatea să servesc mai bine neamul în privinţa reproducerii. Însurându-mă cu domnişoara Granville, rangurile şi marile averi ale familiei vor fi moştenite de urmaşul nostru.

Aşezată în fotoliu, am meditat asupra acestor informaţii, după care l-am întrebat:

— Care-i numele acestei frăţii?

Domnul Devere mă sfredeli cu o privire ostilă.

— Dacă se află că am pierdut-o pe nepreţuita lor *fiică* şi dragostea ei, sunt un om mort. Nu vreau să-mi încalc şi mai rău jurămintele faţă de lojă.

Mi-am dat ochii peste cap, închipuindu-mi că exagera.

— Chiar crezi că moartea lui Hereford a fost un accident? mă întrebă.

În sinea mea am avut un şoc.

— Asta a fost marea mea greşeală, intră Devere în subiect. Am crezut că mă găsesc de partea celor drepţi. N-aş fi crezut că-l vor asasina pe Hereford! Întotdeauna am intenţionat să-i spun *totul* domnişoarei Granville. Când, însă, l-a indicat pe Marele Maestru al lojei mele drept cel care l-a ameninţat pe Hamilton în ajunul decesului său, am fost obligat să-mi mint nevasta în legătură cu asocierea mea la frăţie. Acum mi-a descoperit minciuna.

Îmi dădu scrisoarea lui Ashlee, mărturisindu-mi tot ce era mai rău.

— Ce vrea frăţia asta de la Ashlee?

Devere trase cu putere aer în piept şi ridică din umeri.

— Nu fac parte din eşaloanele superioare. Nu pot pretinde că ştiu măsura aspiraţiilor lor. Dar măcar atâta ştiu şi eu, că numai femeile din neam sunt cele care poartă ceea ce se numeşte gena lui Isis.

— Geneză[38]?

Am remarcat imediat jocul de cuvinte. Devere îmi confirmă asocierea cu un semn din cap.

— Această moştenire trece pe seama fiilor şi a fiicelor pe linie maternă. Poate fi trezită la viaţă în bărbaţii din neam numai prin împerecherea lor cu femei de acelaşi sânge, sau prin hrănirea lor cu o substanţă alchimică denumită Piatra de Foc.

— Aşadar, mama ta trebuie să fi fost o femeie din neam, iar tu trebuie să fii unul dintre prinţii Focului-Stea?

M-am referit la noul său har ca la o dovadă.

— Aşa se pare. Aproape lăsa impresia că-i părea rău. Mi s-a spus că-i pentru prima oară, după mai multe secole la rând, când un mariaj s-a consumat între doi descendenţi purtători din naştere ai aceluiaşi semn. Îşi lăsă capul în jos. Mă tem că Marii Maeştri ai ordinului vor fi mai interesaţi de vlăstarul nostru.

---

[38] În original, analogie între *gene of Isis* şi *genesis.*

— Încearcă să aducă pe lume un soi de suprafiinţă, mi-am dat eu seama. În ce scop?

— Nu ştiu.

Devere era iritat că fusese obligat să-şi recunoască ignoranţa.

— Totuşi, dacă nu fac parte integrantă din viaţa lui Ashlee Granville, atunci voi fi făcut să dispar cât de curând. Fraţii vor continua să-i controleze viaţa, aşa cum au făcut-o întotdeauna, iar ea nu va fi cu nimic mai câştigată.

— Ba nu, cred că-i mai câştigată acum, i-am dat eu dreptate lui Ashlee. Din câte ai descoperit şi tu, e foarte greu să-i ascunzi ei ceva. Până acum, şi-a reprimat abilitatea. Dar de vreme ce azi se află în libertate şi poate face tot ce vrea, după pofta inimii, le va fi cu atât mai greu să o inducă în eroare. Vor trebui să-i dea de urmă.

— Oh! Dar o vor găsi, mă asigură Devere. Fraţii sunt răspândiţi din Scoţia până-n Egipt, din Irlanda până-n India şi pretutindeni, pe tot pământul.

— Dacă nu divulgăm nimănui absenţa ei, am propus eu cu toată forţa de persuasiune de care eram în stare, atunci cum vor afla cei din frăţie? Dacă am trimite acasă scrisori din care să se înţeleagă că o avem printre noi?

— Ceea ce ne va face să câştigăm ceva mai mult timp, admise Devere. Dacă mi-ai da o mână de ajutor ca să-mi folosesc aceste noi puteri ale mele spre a-mi găsi nevasta, atunci, poate, nu-i totul pierdut, mă rugă el.

Avea aproape aceiaşi ochi ca ai iubitului meu, cu toate că de un albastru ceva mai pal.

— Te voi ajuta, i-am promis, nefiind, încă, total convinsă că intenţiile lui erau atât de curate pe cât pretindea el. Însă, dacă mă minţi acum, Ashlee îşi va da seama cât ai clipi din ochi, iar eu o voi lăsa bucuroasă să facă ce pofteşte din tine şi din frăţia ta!

Aceasta era o ameninţare şi încă nu una neputincioasă.

— Dacă tu-mi spui acum adevărul, atunci Ashlee trebuie să afle tot. În calitatea mea de prietenă, e de datoria mea s-o găsesc.

Fie că se prefăcea sau nu, cumnatul meu păru foarte uşurat la auzul deciziei mele.

— Mulţumesc.

Recunoştinţa îi venea din inimă şi era evidentă.

— Ştii cumva unde avea de gând să se ducă nevastă-mea?

Mi-am dat seama că abia aşteptase să mă convingă să fiu de partea lui ca să-mi pună această întrebare.

— N-am nicio idee, nu mi-a zis nimic, i-am răspuns cu francheţe şi, poate, puţin cam brutal, căci adevărul îl zdrobi. Dar presupun că va străbate Europa, am încercat să-l încurajez. Parisul e următorul popas important de aici, aşadar acolo trebuie să ne oprim prima dată.

— Să *ne* oprim?

Devere schiţă un zâmbet trecător.

— Vrei să spui că eşti gata să mă însoţeşti în această cruciadă a nebunilor?

— Ei bine, nu prea pot să-ţi vin în ajutor dacă rămân aici.

Da, era o nebunie, dar, deodată, gândul că nu aveam să ştiu ce voi face sau unde mă voi afla mâine mă atrase ca un magnet.

— James n-o să-ţi dea voie niciodată să călătoreşti *singură* cu mine prin Europa.

— Atunci va trebuie să-l convingem pe iubitul tău frate că-i datoria lui să ne ajute să o regăsim pe sora noastră cea pierdută.

I-am făcut cu ochiul domnului Devere.

— Dar agenda politică a fratelui meu…

Am ridicat un deget, ca să-i alung îngrijorarea.

— Lasă-l în seama mea pe dragul meu lord Oxford!

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Parisul postrevoluţionar era genul meu de oraş. În golul politic lăsat de abdicarea lui Napoleon, capitala Franţei devenise cuibul artiştilor, al scriitorilor, teologilor şi gânditorilor radicali. Dacă vorbeai limba franceză destul de bine, şi exact aşa se spunea despre mine, parizienii se arătau plini de solicitudine şi la obiect.

Poate că acest oraş nu era pe atât de organizat şi de civilizat pe cât era Londra, multe străzi fiind acoperite de o mâzgă neagră, un amestec de gunoaie şi fecale de la oameni şi animale, însă începuseră să se construiască mai multe clădiri foarte ambiţioase, alături de un sistem de felinare cu gaz destinat străzilor oraşului. O mare galerie de artă, Palatul Luvru, era aproape gata, găzduind deja multe expoziţii şi rare

opere de artă. La capătul unui drum desfundat din oraş, un şantier marca neterminatul Arc de Triumf. Oraşul, în plină dezvoltare, se lăuda cu prima lui linie de cale ferată, între Paris şi Saint-Germain. Mai existau cafenele şi ceainării foarte drăguţe, care se dovedeau excelente surse de informaţi.

În cazul în care trebuia să ne prezentăm în societate, Bea se dădea drept mama mea. Însă, cum nu era prea sigură pe ea în conversaţia cu cei din crema societăţii, deseori nefiind nici măcar în stare să-i priceapă, se prefăcu a avea probleme cu auzul. Ceea ce îi permise să vorbească din topor, sau să-i ignore pe ceilalţi, la nevoie.

Într-o după-amiază, găsindu-mă într-o ceainărie, am aflat de un loc excelent pentru cazare şi, când s-a mai descoperit că vorbeam şi citeam în mai multe limbi străine, mi s-a adus la cunoştinţă că bibliotecarul-şef de la Biblioteca Arsenalului era în acel moment în căutare de traducători.

Biblioteca era un depozit important de manuscrise medievale oculte, o colecţie uriaşă de lucrări pe teme magice, cabalistice, catare şi hermetice. De curând, intrase în posesia tuturor cărţilor şi a manuscriselor confiscate de Napoleon de la Vatican şi din multe mănăstiri europene. În acel moment, existau peste trei mii de documente în curs de traducere. Se pare că Roma negocia returnarea unora dintre texte pe rafturile Vaticanului, iar un grup din personalul bibliotecii urma să se îmbarce, în curând, într-o călătorie spre Cetatea Eternă.

Călătoria pe uscat era, probabil drumul cel mai direct spre destinaţia mea. Ruta pe uscat ceva mai lungă, prin Italia şi Sicilia, ar fi presupus un scurt voiaj maritim şi, din cauza piraţilor din bazinul mediteranean, ar fi prezentat mai puţine pericole decât alte trasee posibile. Poate că reuşeam să-mi aranjez următorul drum în compania delegaţiei bibliotecii, măcar până la Geneva. De acolo, m-aş fi putut aventura prin munţi, prin frigul Elveţiei, până la Veneţia, unde puteam prinde o ambarcaţiune care să mă scoată în Marea Adriatică şi să mă traverseze Mediterana până la Cairo. O alternativă ar fi fost să continui să mă îndrept spre sud, prin Franţa, până la Marsilia, de unde mă îmbarcam pentru un voiaj mai lung pe mare, via Sardinia şi Malta.

Mi se părea o coincidenţă mult prea mare pentru ca să nu mă lansez în anumite investigaţii. În plus, cum aş fi putut rezista să

nu arunc un ochi într-o asemenea bibliotecă, în care puteam vedea toate textele pe care programul meu încărcat nu-mi permitea să le citesc? Poate aş fi reuşit să mă întorc aici într-o bună zi, dar cine putea şti? Era cel mai minunat lucru din viaţa mea în prezent. Nu puteam vedea mai departe de momentul de faţă şi îmi plăcea să trăiesc permanent în prezent.

Terasa în care ne aflam dădea într-o minunată curte interioară, în care se mai aflau şi alte terase, toate cu propriile mese, de unde se putea lua ceaiul într-o zonă însorită. Piesa centrală a curţii era un frumos copăcel înconjurat de un strat de flori multicolore. La Paris copacii erau foarte puţini şi rari. Ne aflam destul de departe de duhoarea de bălegar de pe bătătoritele străzi principale, dar o scurtă plimbare de-a lungul unei străzi pavate ne-ar fi dus exact în inima oraşului.

Bea se întreba din ce aveam să plătesc pentru confortabila noastră găzduire, aşadar i-am dezvăluit secretul comorii mele ascunse. Fu cât pe ce să leşine!

— Nu poţi ţine asemenea bogăţii în ceva ce se poate pierde sau fura atât de uşor, insistă ea în şoaptă, în vreme ce măsura cu privirea volumul roşu.

— Atunci cum să o transport? Buzunare n-am.

— Tii, ce idee mi-ai dat! bătu din palme Bea. Las’ pe mine!

Îmi făcu încrezătoare cu ochiul.

A doua zi, Bea s-a dus la cumpărături, iar eu am luat o birjă şi am pornit-o spre Biblioteca Arsenalului, care se găsea într-o clădire impozantă, de două etaje, în forma literei „L”. Trăsura mea intră în curte şi se opri în dreptul intrării, iar eu am coborât îndată. Poarta se afla chiar la confluenţa celor două aripi, al căror unghi ieşea în stradă.

Înăuntru, am întrebat de bibliotecarul-şef, al cărui nume făcusem prostia să-l uit. Unul dintre numeroşii slujbaşi m-a rugat să aştept. Nu zăream nicio femeie în acel loc, deşi nu se indica prin nimic faptul că biblioteca era numai pentru bărbaţi.

Puţin mai târziu, un francez de vârstă mijlocie, cu păr negru, mi se prezentă ca fiind asistentul bibliotecarului-şef.

— Numele meu e domnul Jenkins, doamnă Devere. Aud că sunteţi traducătoare şi vă interesează arhivele noastre de la Vatican.

— Foarte adevărat, *monsieur* Jenkins, i-am răspuns în

franceză. Aş mai dori să aflu informaţii despre o călătorie la Roma pe care unii dintre colegii dumneavoastră urmează să o facă în viitorul apropiat. Mama şi cu mine dorim să luăm parte la această excursie, dar cum nu avem niciun bărbat de încredere care să ne însoţească, mă întrebam dacă…

— Vai, cum să nu!

Se grăbi să-mi alunge orice îndoială cum că n-am fi fost bine-venite în sânul delegaţiei lor. Nu se deranjă să mai pună întrebări în privinţa soţului meu. Descopeream repede că francezii aveau vederi mai liberale decât compatrioţii mei englezi.

— Îmi pare aşa de rău că nu-i astăzi aici şi custodele nostru, mai spuse Jenkins. Sunt sigur că va dori să vă cunoască.

De ce mi se părea că reputaţia mi-o luase înainte?

— Zău? De ce ziceţi asta? Nu sunt deloc o persoană importantă!

— Ei bine, Jenkins făcu o pauză ca să zâmbească, sau poate ca să se gândească, se întâmplă aşa de rar când o soră se interesează de munca noastră, mai ales dacă-i englezoaică.

Cuvintele lui, care nu mă surprindeau, îmi smulseră un zâmbet.

— Să vorbesc oare atât de prost limba franceză?

— Nicidecum, mă linişti el. Înfățișarea-i cea care vă trădează originea.

— Sunteţi mult prea bun, i-am replicat, simţind atât complimentul, cât şi zeflemeaua din afirmaţia lui.

Avea o aură drăguţă totuşi. Nu era ceva extraordinar, dar arăta că era un om bun. Mai existau mici petice noroioase în jurul celui de-al treilea ochi şi în jurul intestinelor, fapt pe care l-am interpretat ca însemnând că se lupta cu ceva ce-i spunea instinctul şi că avea probleme majore în privinţa pătrunderii cunoaşterii de un ordin mai înalt. Apoi iar, se mai putea adăuga că imaginaţia îi era puţin cam înţepenită. Domnul Jenkins se dădea drept savant, însă îi lipsea aerul individualist al unui artist.

— Dacă vă face plăcere, *madame,* v-aş putea duce în sala arhivelor.

Îmi ţinu uşa cu mâna şi mă conduse în marele hol central.

— Nimeni nu-i înăuntru astăzi, dar sunteţi bine-venită să vă aruncaţi un ochi prin jur.

Inima începu să-mi bată foarte repede. Ce şansă! Cu atât mai mult pentru o femeie!

— Ar fi o ocazie minunată! Mulţumesc, domnule Jenkins.

— Pe aici, vă rog!

O luă înainte.

— Câte limbi străine vorbiţi, doamnă Devere?

— Şase, i-am răspuns prompt, încercând să nu dau impresia că mă laud. Şi puţină ebraică!

— Atunci ar trebui să vă descurcaţi foarte bine. Aveţi obligaţia să vă semnaţi în cartea noastră de oaspeţi şi să ne daţi adresa dumneavoastră de contact din Paris, din motive de securitate. Nu ne putem permite să ne trezim că ne lipsesc documente din arhive fără să ştim unde să căutăm, nu-i aşa? argumenta domnul Jenkins, pe măsură ce ne îndreptam spre o altă aripă din clădire.

— Nicio problemă, l-am asigurat eu.

— Custodele nostru s-ar putea întoarce chiar astăzi, dar dacă nu-l mai puteţi aştepta, pot să vă programez o întâlnire pentru mâine?

— V-aş rămâne profund recunoscătoare.

Eram cât pe ce să întreb de numele custodelui, dar m-au distras uşile duble care s-au deschis înaintea mea. Pătrundeam într-o încăpere uriaşă, cu ferestre înalte de-a lungul unui singur perete. De-a lungul celorlalţi pereţi erau rafturi umplute până sus cu tomuri vechi, manuscrise, suluri şi pergamente. Şi mai multe acopereau numeroasele pupitre. Mai exista şi un număr de vitrine cu foi putrede de pergament, expuse vederii, aşteptând să fie traduse.

— Păstrăm aceste texte sub sticlă din motive întemeiate, dar sunteţi liberă să puneţi mâna pe orice altceva. Aveţi destulă hârtie şi tocuri la îndemână. În cazul în care doriţi să notaţi ceva, vă rog s-o faceţi, încheie Jenkins, lăsând impresia că se grăbea să plece. Mi-aş putea permite să vă servesc cu un ceai?

I-am zâmbit cu recunoştinţă.

— Ar însemna un răsfăţ prea mare pentru persoana mea atât de neînsemnată, domnule Jenkins.

— Atunci așa am să fac, *madame.* O zi bună!

Se înclină şi mă părăsi în mijlocul unui loc care, pentru un istoric, ar fi constituit un paradis.

Ce să citesc mai întâi?

Mi se învârtea capul pe când deliberam asupra alegerii. M-am uitat pe cartea deschisă pe un pupitru de lângă mine. Era o traducere în limba latină a *Lucrărilor Sfântului Ignaţiu din Antiohia*[39]. Cartea era deschisă la copia unei scrisori adresată de episcopul Clement din Alexandria unui prieten, documentul fiind datat în jurul anului 200 d.H. Episcopul se referea la Evanghelia după Marcu, sau la acea parte din ea care urma să fie suprimată pentru că nu se conforma cu preceptele Bisericii.

> *Chiar şi atunci când spusele lor sunt întemeiate, cel care este iubitor de Adevăr nu se cade să fie de acord cu dânşii.*
>
> *Pentru că nici toate cele adevărate nu înseamnă Adevăr, nici cele pe care mintea omului le crede adevărate nu trebuie să treacă înaintea Adevărului adevărat, a Adevărului credinţei.*
>
> *În faţa lor să nu dai niciodată înapoi şi, când îşi vor înfăţişa răstălmăcirile, să nu încuviinţezi că acea Evanghelie tainică este scrisă de Marcu, ci să negi aceasta sub jurământ. Pentru că nu toate cele adevărate trebuie împărtăşite tuturor.*[40]

Evanghelia secretă a lui Marcu?

M-am uitat în jur la mormanele de texte. Mi-am dat seama că n-aveam nicio şansă să găsesc documentul.

Un ciocănit în uşă mă anunţă că îmi sosise ceaiul. Fu adus înăuntru, pe o măsuţă cu rotile, de o bătrânică şi aşezat apoi pe un pupitru neocupat de hârţoage şi de tomuri.

I-am mulţumit respectuos, la care mi-a răspuns cu o plecăciune şi un *„madame”,* apoi a ieşit în tăcere, trăgând după ea măsuţa cu rotile şi închizând uşa în urma sa.

Îmi făcea plăcere să servesc o ceaşcă de ceai, ceea ce-mi dădea răgazul necesar pentru a alege care text mi-ar fi servit cel mai bine scopurile.

Mi-am turnat ceai. Odată cu prima sorbitură, îmi veni în

---

[39] Numit şi Teoforul *(Teoforos* — purtător de Dumnezeu), episcop al Antiohiei între 70 şi 107, an în care a fost condamnat la moarte, în timpul domniei împăratului T raian.

[40] Michael Baigent, Richard Leigh şi Henry Lincoln: *Sângele Sfânt şi Sfântul Graal,* Cap. 12: „Preotul-rege care nu a domnit niciodată”.

minte şi soluţia: o mâncărime în palma stângă.

— Albray, Albray, Albray!

Interesantă încurcătură.

Cavalerul luase loc de cealaltă parte a mesei mele.

— Şi ce propui?

Îmi sorbeam ceaiul, pe care-l găseam deosebit de bun.

Doreşti să afli pentru care text te-a adus aici destinul. De ce nu-ţi foloseşti harul proaspăt descoperit ca să aleagă textul în locul tău? Psihokinezia[41] *poate fi folosită în mai multe scopuri, nu numai pentru mutarea obiectelor dintr-un loc în altul. Acest talent include şi abilitatea rearanjării structurii atomice a oricărei entităţi date. În planul tău de existenţă, ca să fiu mai precis,* se gândi el să adauge.

Am dat înapoi la cuvintele lui.

Cel mai bine ar fi să începi cu cartea, mă încurajă el, dându-şi seama că mă băgase în speriaţi.

— Sper că nu pot schimba la întâmplare structura atomică.

Sigur că nu.

Tonul lui Albray nu trăda deplina încredere în acea privinţă.

Sunt sigur că nu vei strica nimic.

— Bine atunci!

Mi-am lăsat deoparte ceaşca, ştergându-mi palmele asudate de şervetul din poală. M-am oprit, o clipă, să-mi limpezesc mintea şi să-mi potolesc bătăile inimii, apoi mi-am formulat dorinţa în cuget.

Nimic nu păru să se întâmple. Pe urmă, m-am întors şi am văzut cum o casetă din carton, plină cu pergamente, se apropia plutind de mine. Un document ateriză uşor în poala mea, prefăcându-se în pulbere.

— Vai, Iisuse! Albray! Trebuie să fi venit direct din acele vitrine!

Un ciocănit în uşă îmi făcu inima s-o ia la goană şi îmi aduse o roşeaţă fierbinte în obraji. Intră domnul Jenkins.

— Doamnă Devere, cum v-ar conveni o întâlnire mâine la ora

---

[41] Termen introdus de parapsihologul american J.B. Rhine, în anul 1942, prin unirea a două cuvinte din limba greacă: *psyche,* care înseamnă „suflet” (psihic) şi *kynesis,* care înseamnă „mişcare”, „deplasare”. În sens strict etimologic, termenul ar fi definit drept mişcarea obiectelor sub influenţa nemijlocită a psihicului.

două?

Din fericire, rămase în pragul uşii în aşteptarea răspunsului meu.

— Îmi convine de minune, domnule Jenkins, mulţumesc!

Înainte să-mi trag răsuflarea, dispăru iar.

— Albray, ce mă fac?

Intrasem în panică, întrucât nepreţuitul document se fărâmiţase, împrăştiindu-se pe fusta mea.

Ce crezi că înseamnă a schimba structura atomică a unui obiect?

Îşi dădu ochii peste cap, în timp ce eu mă holbam la el buimacă.

Doreşte-ţi numai să revină la forma lui iniţială... Va fi la fel le rezistent ca şi pânza de cânepă, mă îndrumă el.

Intenţia mea se materializă, aşa cum îmi prezisese Albray. Am răsuflat uşurată.

— Iartă-mă, m-am scuzat eu pentru mica mea criză. M-am speriat foarte tare.

Te înţeleg, mă linişti el, pricepând tot chinul meu emoţional.

— Ce am aici?

Mi-am făcut curaj şi am luat în mână pergamentul. Era relatarea unui episcop din nordul Franţei către papa Honorius I despre un incident straniu. În anul 633 d.H., o micuţă corabie ancora în portul Boulogne-sur-Mer. Nimeni nu se afla la bordul vasului, care purta însă o statuie a Madonei negre cu pruncul[42], alături de mai multe manuscrise. Episcopul îl informa cu regret pe papă că autorităţile locale nu au vrut să încredinţeze statuia, sau textele, în custodia Bisericii. Cu toate acestea, episcopului i s-a oferit prilejul de a traduce câteva dintre manuscrise. Episcopul tălmăcea, printre altele, că:

> *Aceasta este povestea adevărată a vieţii mele, deşi în istorie voi fi socotită un mit. Întreaga amintire a zilelor mele va fi ştearsă sau distorsionată, ca să se potrivească intenţiilor opresorilor mei, în ochii cărora femeile*

---

[42] Cf. *Testamentul Magdalenei* de Laurence Gardner, Editura Rao, 2006. În mod obişnuit, Fecioara Maria, mama lui Iisus, era considerată Madona albă, în vreme ce o parte din portretele Magdalenei erau denumite „Madona neagră”. Venerarea Madonei negre datează din anul 44 d.H., în regiunea provensală Languedoc.

valorează mai puţin decât animalele. Am convingerea că, de-oi mai rămâne vreodată în amintirea celor ce vor urma, voi fi ca târfă şi nu ca preoteasă nazareteană, soţie şi mamă a sacrilor regi din casa lui Iuda.

— Dumnezeule! am gemut. Nu poate fi ce cred eu că e!

Am scotocit printre celelalte pergamente care îmi aterizaseră în poală, ca să găsesc sfârşitul relatării, unde episcopul notase, spre informarea papei, că manuscrisul fusese semnat „MM”.

— Maria Magdalena, m-am încumetat să ghicesc, iar Albray îmi confirmă presupunerea cu un semn din cap.

Amândoi ajunsesem la aceeaşi concluzie.

Ar trebui să-i găseşti povestea pilduitoare.

— Într-adevăr!

Am citit mai departe.

Am plecat din bibliotecă total ameţită. Atâtea lucruri pe care le bănuisem dintotdeauna îmi fuseseră confirmate, împreună cu multe alte revelaţii năucitoare despre viaţa şi personalitatea lui Iisus Hristos, regele iudeilor. De fapt, relatarea răsturna într-atât tot ceea ce se ştie îndeobşte, încât am început să pun la îndoială autenticitatea documentului.

Poate că era doar o operă de ficţiune, mi-am zis în gând, însă Albray mai era încă în libertate şi ţinea pasul cu mine.

Nu prea cred, grăi el. *Căci de n-ar fi fost adevărat, cauza în care a crezut şi pentru care s-a luptat ordinul meu ar fi o simplă farsă. De altfel, ştii prea bine, în adâncul inimii tale, că niciun episcop din vremea aceea n-ar fi îndrăznit să-i servească papei o asemenea minciună!*

Simţeam nevoia intimităţii unei trăsuri, pentru a continua această conversaţie, şi am oprit una destul de uşor. Nici n-am închis bine după mine portiera birjei, că mă şi năpădi un potop de gânduri.

— Vrei să mă convingi că Iisus Hristos n-a murit pe Cruce, ci a fost în schimb salvat de un revoluţionar iudaic radical, care urma să fie crucificat în aceeaşi zi?

Da, de Baraba, care l-a ajutat pe Iisus să-şi poarte crucea până la locul de execuţie şi l-a înlocuit pe Simon Zelotul. Acesta urma să fie crucificat în ziua aceea ca hoţ..., deşi, de fapt, era

un rebel şi un mare preot al elenisticei secte a esenienilor[43]*, la fel ca şi Iisus. Simon se opunea metodelor de dezbinare ale bătrânilor evrei, un corp de elită cunoscut sub numele de Sanhedrin*[44]*. Atât Simon Zelotul cât şi Iisus credeau că o naţiune ebraică dezbinată n-ar fi biruit niciodată puterea Romei. Însă, spre deosebire de Ioan Botezătorul şi de fratele mai mare al lui Iisus, Iacob, mai dispuşi să ţină partea evreilor conservatori, zeloţii revoluţionari ştiau că Iisus nu putea reuşi în misiunea lui dacă iudeii continuau să se separe de celelalte popoare.*

— De cei care nu erau evrei, am precizat eu, iar Albray făcu din cap semn că da.

Sanhedrinului nu-i plăcea deloc ca revoluţia să-i strice afacerile cu Roma. Sanhedrinul a pus ca Iisus să fie arestat, însă îi era interzis să se adune la sfat în timpul Sabatului, aşa încât responsabilitatea de a-l judeca pe Iisus i-a revenit lui Pilat din Pont.

— Dar, potrivit manuscrisului pe care tocmai l-am citit, Pilat a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l scape pe Iisus de la moartea pe cruce. De fapt, Pilat a ordonat gărzilor sale să dea o mână de ajutor la evadarea lui din mormânt.

Adevărat, căci Pilat îşi avea planul său. Făcuse o *înţelegere cu Irod Antipa din Galileea, căruia îi promisese să se ocupe de eliberarea lui Iisus. Lui Irod Antipa îi convenea de minune ca Iisus să-şi continue campania şi să-l provoace pe Irod Agrippa. Cu toate astea, ca să fie recunoscut ca mult aşteptatul Mesia, Iisus trebuia să se ridice la înălţimea profeţiei biblice, care specifica faptul că acest Mesia trebuia să se tragă din casa lui David, la fel ca Iisus, că urma să fie un gânditor revoluţionar. Cum Iisus arăta în predicile sale că drumul spre Dumnezeu presupunea slujirea celorlalţi şi puterea unuia singur, el oferea în mod hotărât un nou mod de gândire… sau măcar unul foarte vechi, uitat de ceva vreme, iar cea de-a treia condiţie pentru Mesia era să-şi verse sângele pentru ai lui.*

— Prin crucificare a împlinit-o şi pe asta. Acum înţeleg totul, am zis, simţindu-mă puţin năucă.

---

[43] Sectă ascetică religioasă ce a supravieţuit vreo două secole, din 135 î.H. până în 68 d.H., când a fost nimicită de către trupele romane în cursul Primului Război Iudaic.

[44] Sau Sinedriul, tribunalul suprem la vechii iudei.

Prea multe informaţii uluitoare îmi parveneau atât de repede, ceea ce, evident, nu era prea bine.

— Dar cum a putut Biserica suprima faptul că Iisus s-a însurat cu Maria Magdalena şi că, de fapt, ea era însărcinată în trei luni la momentul crucificării lui? Ea pretinde în manuscris că au avut împreună trei copii, toţi născuţi în Franţa.

Dintre care cea mai mare a fost o fiica, Tamar, iar tu din ea te tragi.

LECŢIA 10
FANTASME

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Azi am sosit la Paris. N-a fost uşor să-l recrutăm pe lordul Devere în misiunea noastră, dar eu am reuşit. Soţul meu mă iubeşte foarte mult şi mi-este puţină ruşine de felul în care mă folosesc de acest avantaj, dar simt din toată inima că avem, totuşi, obligaţia de a o găsi pe draga noastră soră.

Fratele meu, Simon, s-a oferit voluntar să rămână la Château de Vere, cu Catherine, şi să ne trimită orice corespondenţă primită.

Prima noastră oprire la Paris a fost la Biblioteca Arsenalului, nu numai pentru că literatura păstrată în acele rafturi ar fi atras-o pe Ashlee ca un magnet, ci şi pentru că domnul Devere susţinea că avea relaţii acolo. Am presupus că era vorba de alţi membri din frăţia lui. Am pătruns în clădirea de forma literei „L” cu mintea şi cu ochii larg deschişi. Bietul lord Devere, totuşi, era extrem de buimac.

— Cred că-i o ruşine să ne aflăm într-unul dintre cele mai încântătoare oraşe din Europa şi primul loc pe care-l vizităm să fie o bibliotecă ezoterică.

În mod clar, pe contele meu îl îngrijora până şi eventualitatea de a fi văzut în acel loc.

— De ce nu te duci să ne rezervi camere într-un hotel bun, după care să trimiţi caleaşca înapoi, să ne ia şi pe noi?

În vreme ce-i ofeream o scuză ca să se retragă, i-am dat foarte clar de înţeles că eu intenţionam să rămân.

— Nu-i nevoie să rămâi, se amestecă prosteşte în vorbă domnul Devere, băgându-mi beţe în roate.

— Chiar aşa, încuviinţă soţul meu, holbându-se la toţi slujbaşii de parte masculină din bibliotecă. Nu prea pare un loc potrivit pentru o lady.

Am făcut un pas înapoi ca să-mi susţin cauza.

— Mă aflu la Paris ca s-o găsesc pe draga mea prietenă. Voi merge *şi voi fi văzută* oriunde mă va purta urma ei.

Cred că amândoi au priceput destul de clar care era mesajul.

— Mă voi ocupa de cazare, spuse lordul Devere, îmi dădu un sărut grăbit pe obraz şi părăsi clădirea pe dată.

— N-ai încredere în mine, dragă soră? mă iscodi domnul Devere pe când se aşeza, în aşteptarea vreunui coleg de-al lui care să-l bage în seamă.

Deja rugase un gentleman de la pupitrul din faţă să vadă de solicitarea lui.

— Nu mi-ai cucerit încrederea, domnule Devere, i-am zis. Hai să vedem cum se desfăşoară călătoria noastră, nu-i aşa?

Cel de la pupitrul din faţă se întoarse şi ne rugă să-l urmăm în biroul custodelui.

— Nu luaţi în seamă storurile trase. Domnul Molier are o maladie a pielii care îl face foarte sensibil la lumina soarelui. Din această cauză preferă numai lumina lămpilor cu gaz.

Domnul Devere îmi strecură o privire piezişă, ca şi cum mi-ar fi dat de înţeles că era ceva nou pentru el. Cu siguranţă nu-l mai întâlnise niciodată pe acest coleg de-al lui. Mi-era puţin frică şi speram ca această persoană să nu fi suferit deformaţii fizice hidoase ori ceva de acest gen. Nu puteam greşi mai tare.

Domnul Molier era un bărbat foarte frumos, deşi pielea lui era de un alb atât de palid şi de lucitor, încât aproape că părea albastră, ceea ce era foarte ciudat, câtă vreme buclele lungi ale părului său erau negre, la fel ca şi ochii. În ciuda maladiei sale de piele, părea să fie într-o formă foarte bună.

— Domnule Devere, în sfârşit ne întâlnim!

Molier se sculă de la masa de scris, ca să scuture mâna cumnatului meu.

— Îmi pare rău că nu ne este dat să facem cunoştinţă în circumstanţe mai favorabile. V-aţi pierdut nevasta, din câte am auzit?

Devere era la fel de tulburat ca şi mine.

— Cum de-aţi ştiut? îngăimă el, după care adaugă, cu ceva mai multă speranţă în glas, imaginându-şi singur răspunsul: Aţi văzut-o?

Am suspinat cu uşurare când Molier făcu din cap semn că da. În primul rând, o găsisem pe Ashlee şi, în al doilea, Devere respectase înţelegerea noastră de a nu divulga secretul dispariţiei lui Ashlee.

— Ar trebui să sosească foarte curând, de fapt.

— Este o mare uşurare pentru noi, mărturisi Devere, care, apoi, simţi nevoia să-i explice situaţia. A fost o neînţelegere…

— Observ că s-au schimbat multe în ultima vreme în privinţa

dumneavoastră, domnule Devere, zâmbi Molier cu gura până la urechi, de parcă ar fi ştiut tot şi încă ceva pe deasupra.

Să fi fost şi Molier medium? Cred că domnul Devere îşi punea aceeaşi întrebare. Cumnatul meu nu-şi uită bunele maniere când domnul Molier îşi întoarse ochii în direcţia mea.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe cumnata mea, lady Oxford.

— Este, într-adevăr, o plăcere rară să cunosc o altă reprezentantă a sexului frumos din familia Cavandish. Mătuşa dumneavoastră s-a bucurat de un mare respect în sânul nostru.

Molier îmi sărută mâna înainte să-l pot împiedica, iar felul în care ochii lui nu se mai dezlipeau de-ai mei mă stingheri.

Se auzi un ciocănit în uşă, după care intră un gentleman.

— Doamna Devere a venit, domnule, însă, cum a cerut să vadă iar arhivele, am condus-o acolo, unde vă aşteaptă.

— Mulţumesc, Jenkins.

Molier făcu semn bibliotecarului să plece.

— Trebuie să vă rog pe amândoi să rămâneţi aici, zise el. Ca să fim cinstiţi cu doamna Devere, ar trebui să stau de vorbă singur cu ea înainte s-o aduc în mijlocul vostru.

Devere era în mod clar îngrijorat ca Ashlee să nu fugă din nou.

— Dar ea nu va…

— Vă înţeleg temerile. *Sincer.* Molier era misterios şi convingător. Vă rog să vă încredeţi în mine.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Arătam uşor mai umflată astăzi, fiindcă Bea îmi făcuse un corset special cu nenumărate buzunare cusute şi pe faţă şi pe spate. Comoara noastră fu ascunsă în ele. Bea credea că, de vreme ce eram aşa de slabă, corsetul îmi dădea o înfăţişare ceva mai robustă. Dosisem preţiosul flaconaş între sâni şi, cum purtam o rochie foarte decentă, n-aveam nicio teamă că flaconaşul ar fi ieşit în vreun fel la iveală sau ar fi fost descoperit.

Toate storurile din bibliotecă erau trase astăzi, însă lămpile şi lumânările erau aprinse pentru mine. Mă întrebam de ce Jenkins nu lăsase ferestrele fără storuri, dar poate că prea multă lumină de zi nu făcea bine vechilor manuscrise.

Îndată ce am rămas singuri, Albray glumi pe socoteala soluţiei găsite de Bea la problema noastră privind securitatea

mijloacelor materiale.

Te simţi ca un milion de franci în aur?

Nu mi se părea că merita să răspund la bufoneriile lui.

Aşadar, ce ai dori să distrugi astăzi?

— Ţi-am tot spus azi-dimineaţă şi azi-noapte că aş dori să încerc să verific cele citite ieri de mine.

Am tresărit la o uşoară atingere pe umăr. Mă uitam la Albray, dar m-am întors rapid şi m-am trezit faţă în faţă cu un sul plutitor.

— Vai! Eram şocată de puterea voinţei mele. Nici măcar n-am rostit vreo invocaţie!

Am luat în mână obiectul, apoi am zărit nenumărate documente ce pluteau prin aer, aşteptând să fie luate.

Eşti o adevărată Maestră, mă flată Albray cu graţie. *Se pare că ar fi cam prea multe de citit aici pentru timpul pe care îl avem azi. Cu toate acestea, în privinţa verificării povestirii citite de tine ieri nu trebuie să-ţi mai faci griji.* Îi plăcea să-mi ia în derâdere neîncrederea, el care avea o credinţă atât de puternică. *De ce te preocupă atâta faptul că eşti o urmaşă a lui Iisus, când ştii foarte bine că a fost un om foarte mare, foarte luminat?*

— Sunt sigură că n-o să-mi mai fac niciun fel de probleme în această privinţă, când voi reuşi să-l separ în mintea mea pe om de instituţie.

Îl învinuiam de atâta timp pe Iisus pentru ruşinea care era Biserica lui, încât îmi era greu să înţeleg nu numai că acea Biserică nu-i urmase calea, ci că însăşi linia lui de sânge fusese reprimată de aceeaşi instituţie ce se pretindea devotată lui.

— Asta te bucură atât de tare astăzi, Albray? Toate explicaţiile pe care nu mai trebuie să mi le dai?

Nu. Scutură din cap, zâmbind încă. *Însuşi faptul de a-ţi ţine zilnic de urât constituie, în sine, o răsplată pentru mine.*

Îmi făcea curte? Încetase să-şi încerce farmecele asupra mea din ziua în care mă măritasem, însă l-am bănuit că mă credea din nou o ţintă uşoară, acum că-l părăsisem pe Devere.

— M-a interesat să remarc în manuscrisul de ieri, am decis să las deoparte subiectul, că după ce a fost excomunicat de către Sanhedrin, fratele mai mare al lui Iisus, Iacob, şi-a luat numele de Iosif ha Rama Theo… Să fie cumva, Iosif din Arimateea?

Albray mă aplaudă.

În cele din urmă, s-a aşezat în Anglia.

Una dintre uşi se deschise, iar toate textele care pluteau în aer căzură la pământ. Din fericire, cel care intrase purta o glugă uriaşă ce-i acoperea chipul, ceea ce-l împiedică să vadă cauza bubuitului care-i precedase intrarea.

Îşi scoase gluga, după ce închise uşa.

— *Bonjour,* doamnă Devere.

Nu, nu se poate.

Albray era extrem de alarmat.

— Sunt Christian Molier, custodele acestei colecţii.

Bărbatul palid şi chipeş se apropie ca să dea mâna cu mine, însă reacţia lui Albray îmi distrase atenţia de la Molier.

— Îmi cer scuze pentru neobişnuita iluminaţie în faptul zilei, dar pielea mea este foarte sensibilă la razele de soare.

Eşti o monstruozitate, Molier, îl acuză Albray vehement, deşi numai eu puteam să-l aud şi mă călca pe nervi. *Hereford trebuie să te fi eliberat din temniţa ta.*

— Nu-i nicio problemă, domnule Molier. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să vă deranjaţi atâta pentru a mă întâlni.

L-am lăsat să-mi sărute mâna, observând că avea un corp de lumină foarte ciudat. Aura lui arunca scânteieri aurii, în acelaşi timp centrii chakrelor erau acoperiţi de întuneric. Trebuia să fiu de acord cu Albray: într-un fel sau altul, Molier era o monstruozitate.

Trebuie să fugi, Ashlee, insistă cavalerul meu cu aprindere. *Acest om este un vampir şi îţi vrea sângele.*

Panica lui Albray nu mă ajuta deloc să mă concentrez asupra interlocutorului meu.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Devere?

— Mă rog, de fapt, după cum stau lucrurile… nu mai am nevoie de asistenţa dumneavoastră, dar am dorit să vă mulţumesc personal, dumneavoastră şi domnului Jenkins, pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Am lăsat deoparte sulul din mână, am făcut o reverenţă şi am dat să ies pe uşă.

— A, doamnă Devere…

Molier mă trase înapoi. Mi-am ascuns presimţirile rele. Ce-mi putea el face, aşa încât să nu mă pot apăra? M-am întors cu

faţa la el.

— Am ceva în biroul meu pe care aş dori să vi-l dăruiesc, dar am uitat să-l aduc jos cu mine. Molier părea supărat pe sine pentru o asemenea neglijenţă. Vreţi să fiţi atât de bună să aşteptaţi până mă întorc?

„Ce ai tu pentru mine?” l-am întrebat în gândul meu, strecurându-mă în mintea lui şi prinzând în acea clipă o imagine fugară a domnului Devere.

În sinea mea se trezi iar panica.

— Fireşte. M-am aşezat, ca să nu arăt că mă grăbeam. Ceea ce-mi va da mai mult timp să mai studiez câteva texte din minunata dumneavoastră arhivă.

— Chiar aşa, încuviinţă el. N-o să vă ţin prea mult.

— Nu-i nicio grabă, l-am asigurat.

Am răsuflat uşurată când uşa s-a închis după Molier, până când am auzit cheia răsucindu-se în broască. M-am repezit la intrare, doar ca să mi se adeverească cele mai rele temeri. L-am auzit ne Molier instruindu-l pe Jenkins să aibă grijă să nu-mi dea drumul nimeni până nu se întorcea el. Jenkins nu puse niciun fel de întrebări în această privinţă.

— Molier îl are pe Devere chiar în clădirea asta! mi-am exprimat îngrijorarea în şoaptă, adresându-mă lui Albray, chit că ştia deja şi el tot atât cât mine. Aici se află, probabil, sediul secret al frăţiei! Ce să fac, Albray?

Îmi strângeam amuleta în mână atât de tare, încât am intrat în mintea lui Albray, dând glas sugestiei sale în acelaşi timp cu el.

— Ferestrele!

Amândoi ne-am repezit în cealaltă latură a încăperii. Nu ne-a luat mult timp să ne dăm seama că aveam nevoie de o cheie.

— Măsuri de securitate, fără îndoială!

Începeam să cred că situaţia era fără ieşire, iar Albray părea dus pe gânduri.

Ai putea trece prin zid, îmi propuse el, însufleţit de propriul plan, până îmi observă expresia de pe figură. *Nu diferă cu nimic de felul în care ai schimbat compoziţia pergamentului,* mă lămuri el. *Doreşte-ţi ca zidul din cărămidă să fie subţire ca aerul.*

— Bine, maestre sfătuitor!

Mi-am amintit că educaţia şi instruirea mai înalte au

constituit motivul pentru care aveam nevoie de serviciile lui, mai presus de orice.

— Ce trebuie să fac?

Pune-ți mâinile pe zid.

Îmi arătă cu un gest un loc dintre ferestre. Am făcut aşa cum mă învăţa.

Poţi să faci asta şi singură, dar dacă n-ai destulă credinţă în tine însăţi, invocă puterea strămoaşelor tale.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă concentrez, şi mi-am reprimat frica stârnită de gândul că nu-mi ajungea timpul:

Femei de acelaşi sânge cu mine
A căror moştenire trăieşte în mine,
Daţi-mi din puterea voastră
Să-mi cuceresc libertatea!

Când zidul îşi păstră tăria sub apăsarea degetelor mele, groaza îmi pătrunse în inimă şi mi se urcă în gât.

— Albray, nu pot… nu merge!

Cavalerul meu păru învins, dar numai pentru o clipă.

Fiola Stelei! propuse el. *Pune-ţi câteva firicele de pulbere în gură. Îţi vor amplifica starea de conştientă şi abilităţile parapsihologice.*

Mi-am scos flaconaşul din sân şi i-am urmat sfatul, punându-mi doar câteva particule pe limbă. Am băgat fiola la loc, am închis ochii şi mi-am repetat incantaţia.

După o clipă, degetele mele nu mai simţeau zidul şi mă încercă senzaţia că mă mişcăm îndărăt, deşi împingeam înainte.

O lovitură în umăr mă făcu să deschid ochii.

— Mă scuzaţi, *madame.* Nu v-am văzut!

Domnul cu care mă ciocnisem îşi duse mâna la pălărie, fără să se oprească din mers.

M-am uitat în jur ca să văd dacă mai observase şi altcineva misterioasa mea ieşire din clădire, însă parizienii îşi vedeau cu toţii de treburile lor şi nu-mi acordau niciun fel de atenţie.

Iute! Albray mă îndemnă să mă pierd prin mulţimea de trecători ai oraşului. Am oprit o birjă şi m-am dus s-o iau pe Bea. Plecam chiar astăzi din Paris!

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Domnul Devere fu nedumerit, ba chiar furios când intrarăm în marea sală a arhivelor şi nici urmă de Ashlee.

— Parcă ţi-am spus să nu laşi pe nimeni să descuie uşa, îl acuză calm Molier de neglijenţă pe Jenkins.

— Vă asigur, domnule, că n-a intrat şi n-a ieşit nimeni.

Ochii i se plimbară prin încăpere, fără să fie în stare să explice dispariţia femeii.

— Îmi cer scuze, Jenkins.

Molier fu distras de ceva de pe latura cu ferestre a sălii. Rămase în picioare între ferestre, fascinat de o bucată din perete.

— Ce-i asta? întrebă Devere, pe care tatonările lui Molier îl făcuseră curios.

— Nu văd nimic, am spus eu şi m-am apropiat mai mult, ca să aflu ce-i nedumerea pe amândoi.

— Este o porţiune mare din perete, aici, care-i uşor mai vibrantă decât restul suprafeţei, mă lămuri Devere.

— Iute, ne atrase Molier atenţia înspre perete, se reconstituie.

— Poftim?

Devere se încruntă, în vreme ce Molier apăsa peretele care se mula precum cauciucul pe degetele sale. Când îşi luă mâna, zidul păru complet obişnuit.

Când Devere îl încercă şi el, ceda tot mai puţin, până când, în final, deveni absolut solid.

— Este incredibil.

Îmi fu greu să-mi reţin zâmbetul. Habar n-aveam că Ashlee era capabilă de asemenea fapte.

— Sugeraţi cumva că prietena mea ar fi trecut direct prin acest zid?

— N-am mai văzut niciodată atâta măiestrie, constată Molier surâzător, confirmându-mi bănuielile. Dacă asta a fost isprava soţiei dumneavoastră, atunci, domnule Devere, este o femeie cu adevărat excepţională.

— Trebuie să fie pe aproape.

Devere se repezi la fereastră şi, uitând de maladia lui Molier, trase draperiile.

Acesta scoase un strigăt, se acoperi cu gluga şi îşi ascunse

mâinile în mâneci.

— Îmi pare aşa de rău! Devere îşi dădu seama de greşeală şi strânse draperiile în jurul lui ca să se uite afară. N-o văd, admise el, frustrat, în vreme ce se desprindea din faldurile draperiilor. S-a dus şi habar n-am unde!

— Ştiu încotro se îndreaptă, ne anunţă Molier din gluga lui, dându-ne iar speranţe. Spre Roma, ne informă el. Şi, ca o coincidenţă, eu însumi, împreună cu alţi oficiali din această bibliotecă, vom porni într-o călătorie spre Cetatea Eternă chiar mâine!… Sunteţi bine-veniţi să ne însoţiţi!

Era evident că Devere era dispus să accepte, însă eu, nu.

— Vă vom contacta în această privinţă, domnule Molier, i-am răspuns eu repede. Avem multe de luat în considerare înainte să ne stabilim planurile, înţelegeţi?

— Desigur, mă aprobă el.

— Vă vom trimite vorbă diseară, dacă ne este posibil să plecăm tot mâine.

L-am luat de braţ pe cumnatul meu şi, când am ieşit din bibliotecă, am răsuflat uşurată.

— Ai nişte asociaţi tare dubioşi, domnule Devere, am comentat eu imediat.

— N-ar fi trebuit să aştept ca să vorbesc cu ea, se blestema el singur. Dumnezeu ştie ce gândeşte acum despre mine, dacă mă crede în legătură cu *chestia* aia!

— Chestie? am repetat eu. Asta-i o descriere sarcastică pentru oricine. Domnul Molier n-a fost chiar aşa de antipatic.

— Ceva nu-i deloc în regulă cu acest om. Devere părea foarte sigur pe el. Să sperăm că nu vom fi niciodată nevoiţi să aflăm ce.

Uau!

Am lăsat deoparte jurnalul lui Ashlee. Povestea începuse să-mi dea ameţeli, sau poate mă simţeam aşa de foame.

Asta-i prea mult.

M-am dat jos din pat ca să pun de-un ceai. Aveam mare nevoie de o ceaşcă de ceai. Oare Albray chiar se aşteaptă să cred că noul meu patron este un vampir şi că Ashlee Granville putea trece prin ziduri? Ia mai lăsaţi-mă!

Mi-am pregătit ceaşca de ceai, simţindu-mă frustrată şi enervată… Dar de ce? Să fie pentru că nu mi-l închipuiam pe

Albray atât de credul încât să jure că povestea pe care o citeam era adevărată? Nu, nu asta mă deranja. *„Însuşi faptul de a-mi ține zilnic de urât constituie, în sine, o răsplată pentru mine.”*

Mă încânta şi în acelaşi timp mă lăsa perplexă lectura unei poveşti în care Albray juca unul dintre rolurile principale. Invidiam atâta relaţia lui Ashlee cu el!... Dacă, într-adevăr, au fost atât de apropiaţi pe cât se arăta în jurnal. Şi eu îl doream ca prieten şi confident, nu numai ca dascăl şi protector. De ce ar fi lăsat Albray garda jos cu Ashlee şi nu cu mine? Să fie din cauza faptului că eram atât de lipsită de haruri paranormale? Un fler magic părea, cu certitudine, să fie principalul atribut feminin ce-l ispitea pe Albray. Se părea că era tocmai calitatea pe care eu n-o aveam.

A trebuit să-mi vin în fire şi să-mi reamintesc că Albray era doar o fantasmă, o halucinaţie, sau ceva de acest gen. Indiferent ce era, cu siguranţă n-ar fi fost sănătos să mă obsedeze o asemenea legătură.

Furtuna încă îmi mai zgâlţâia puternic cortul şi, în loc să-mi reiau numaidecât lectura, m-am gândit că era mai bine să-mi verific e-mailul. André îmi trimisese un mesaj în care mă întreba cum suportam furtuna şi dacă aveam nevoie de ceva. Mai era şi un mesaj de la C&M. Inima îmi bătu cu putere când am zărit la sfârşitul lui semnătura lui Christian Molier.

„Cu siguranţă nu-i acelaşi care l-a ucis pe Albray, ori acelaşi bărbat din cauza căruia Ashlee a fugit din Paris”, m-am liniştit singură, gândind realist.

„Dacă nu cumva Albray vrea să spună că Molier este o reîncarnare a ucigaşului său, care poartă acelaşi nume. Să fi fost acest Molier vreun descendent?”

În mesajul său, Christian Molier se scuza pentru că nu se afla la Serâbit, ca să-mi ureze bun-venit în echipă, explicându-mi că avea o foarte mare secreţie de melatonină, iar dogoarea razelor de soare i-ar fi afectat capacitatea mintală.

Într-adevăr, numele melatoninei venea din limba greacă, de la *melas,* care înseamnă negru, şi *tosis,* care înseamnă trudă, iar cei cu această afecţiune erau consideraţi „activi pe timpul nopţii”, ceea ce putea explica de unde luase Albray ideea lui de vampirism.

Domnul Molier mă mai informa şi că ştia de unde să obţină o cantitate din pulberea albă descoperită în Templul lui Hathor în

secolul trecut, că aveam să primim un butoiaş zilele acestea. Ceea ce era o veste bună. Puteam să-mi pun la încercare teoria. Totuşi, aveam impresia clară că acesta era ultimul lucru pe care-l dorea Albray.

Cum tot eram on-line, m-am gândit să caut pe net pentru a investiga o altă latură a povestirii lui Ashlee care mă intrigase, şi anume legătura cu Maria Magdalena.

Albray zisese că ea ar fi fost o urmaşă a Madonei negre, ceea ce, dacă se dovedea adevărat, ar fi însemnat că şi eu eram! Devere făcuse şi el aluzie la o genă zeiască, transmisă în linia de sânge a Graalului pe cale maternă.

Mi-am început cercetarea cu gena divină şi am aflat că, de curând, fusese descoperit faptul că gena dominantă în succesiune se transmite prin sângele mamei, fiind numită „ADN mitocondrial”. Am mai dat şi peste un articol publicat on-line care vorbea despre gena lui Isis şi despre linia de sânge a Graalului, ce părea să fie doar un soi de propagandă cavalerească, însă mă interesa să văd ce avea de spus. Autorul vorbea despre o genealogie coborâtoare în timp până în zorii civilizaţiei. Relata despre bărbaţi aleşi, hrăniţi cu ambrozia zeilor pentru a le amplifica aptitudinile mintale, emoţionale şi fizice.

Destul de interesant: „Gra-al”, un vechi cuvânt mesopotamian, se traducea prin „nectarul excelenţei supreme”. Cuvântul celtic „Graal” însemna „potirul pietrei”.

Articolul continua cu anticul Ordin Regal al Cavalerilor Scoţieni, cunoscut şi ca Ordinul Sangrealului, foarte strâns înrudit cu Ordinul European al Regatului Sionului. Cavalerii din ambele ordine se dedicau Sangrealului, care definea adevăratul sânge regal al lui Iuda: linia de sânge a Sfântului Graal.

Ceea ce înseamnă că Albray face parte, foarte probabil, din aceeaşi frăţie la care a aderat mai târziu şi Earnest Devere.

— Până şi minunat de isteaţa Ashlee nu şi-a dat seama de asta încă, am mormăit fudulă în barbă.

Ce faci acolo?

Albray mă sperie de moarte. Se aplecase peste umărul meu și fixa, plin de fascinaţie, monitorul computerului.

— Magie, l-am tachinat eu, întorcându-mă la pagina anterioară.

Albray ştia că glumeam cu el şi îmi aruncă o privire

dezamăgită.

— Cercetare, i-am răspuns cu seriozitate. Mă uitam la gena lui Isis.

Şi cum mai merge cu lectura?

Am tras adânc aer în piept.

— Am ajuns până la fuga lui Ashlee din Paris şi trebuie să te întreb… Cum este posibil ca şeful meu, Christian Molier, să fie acelaşi care a făcut-o pe Ashlee să fugă din Paris şi acelaşi care te-a omorât acum aproape opt sute de ani?

Focul-Stea, mă lămuri Albray. *Sau, în cazul lui, numai Piatra de Foc. O consumă de atât amar de vreme, ca să se păstreze în viaţă, încât nu se mai poate expune la soare fără să rişte leziuni pe creier.*

— Albray…

Am crezut că era momentul să-i dau o mică lecţie de ştiinţă.

— Molier nu poate sta în soare pentru că are o secreţie excesivă a glandei pineale.

Pe când rosteam acestea, mi-am dat seama că era încă un lucru pe care şeful meu îl avea în comun cu domnul Molier, cel din povestirea lui Ashlee.

Şi ce anume crezi că i-a cauzat această stare lui Molier? întrebă Albray retoric, ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul.

— Un defect în ADN-ul său. Am ridicat din umeri, pe urmă, însă, m-am gândit să-i ofer o lămurire. ADN-ul este…

Înţeleg că te referi la codul lui genetic, grăi Albray, surprinzându-mă cu erudiţia lui. *În cazul lui a fost o mutaţie forţată… Nu s-a născut cu anomalia asta.*

— De unde ştii? l-am iscodit, părându-mi-se prea sigur pe el.

Îl ştiu pe Christian Molier de când putea să frecventeze marile spaţii deschise, la lumina zilei. Până-n ziua în care m-am aflat în bibliotecă împreună cu doamna Devere, n-am ştiut nimic de afecţiunea lui de piele.

— Şi eşti sigur că-i acelaşi Christian Molier?

S-a uitat urât la mine drept răspuns.

— Îmi parc rău, am spus, recunoscând că era o întrebare stupidă. Atunci explică-mi ce face substanţa asta a Focului şi din ce-i alcătuită. Vreau să zic că pricep cum e cu substanţa Stelei şi aproape întregul ei proces de fabricare.

Focul-Stea este amestecul dintre Cer şi Pământ, masculin şi feminin, al corpurilor fizic, emoţional şi intelectual cu cel

spiritual. Piatra de Foc a precedat Steaua; ea consolida percepţia, conştiinţa şi intuiţia, energia, sistemul imunitar şi, prin urmare, longevitatea. Te-ai întrebat vreodată de ce conducătorii din Antichitate trăiau atât de mult? Erau hrăniţi cu această ambrozie. Dar Piatra de Foc nu era obţinută pentru a întări harul parapsihologic… ce putea fi activat numai prin împreunarea plăcută cu o femeie din stirpea sacră. Totuși, lumina rămânea, chiar dacă latentă, într-o persoană care n-a cunoscut trezirea spirituală.

— Dar din ce era făcută substanţa, de-i dădea acel caracter sacru şi vitalizant?

Se zice că fiola Pietrei de Foc conţine un strop din sângele menstrual al zeiţei din rasa Nefilim, pe nume Ninharsag[45]*, cunoscută şi sub numele de Isis,* grăi Albray cu îndrăzneală, iar eu am simţit că mi se face rău.

— Oh, Doamne! Mi-am acoperit gura, şocată. Asta ai vrut să spui când afirmai că Molier ar fi un vampir?

Albray făcu semn din cap că da şi atunci chiar mi s-a făcut rău.

Dacă te face să te simţi mai bine, Biserica a interzis băutul sângelui, înainte de a mă naşte eu, fiindcă a dorit să submineze puterea anticului ordin al preoteselor Focului-Stea. Dar, cu timpul, alchimia s-a dezvoltat şi procesul de obţinere a Stelei a fost redescoperit, apoi din nou pierdut. Însă împreună formează trupul şi sângele, pâinea şi vinul creştinătăţii, iar în credinţa egipteană, ele sunt câmpurile de grâu alb şi de orz roşu din Ceruri.

Cineva zgâria cu disperare pânza cortului meu.

— Intră!

Era André, care se târî înăuntru.

— *Bonsoir,* Mia. Tocmai mă duceam până la Complexul Hathor. Cred că furtuna se mai potoleşte şi, în orice caz, în incinta complexului vom fi protejaţi de stihii. M-am gândit că, poate, vrei şi tu să arunci o privire.

— Ăăă…?

M-am uitat la Albray, care-şi dădu ochii peste cap şi, cu un gest al mâinii, îmi îngădui să plec.

---

[45] De fapt, Ninhursag, zeiţă sumeriană a naşterilor şi a pământului pietros, soţia zeului Enki.

— Da, ar fi minunat, dar nu vrei să ne întâlnim la cantină? Trebuie să mă schimb.

— Of, îmi strici tot cheful, mormăi André nemulţumit. M-aş putea întoarce cu spatele. Îţi promit să nu mă uit.

Mi-am încrucişat braţele la piept cu un zâmbet şi am aşteptat să plece.

Trebuie să mai lucrăm la harurile tale mediumnice, îmi spuse Albray apăsat, imediat ce André ieşi.

— Uite, îmi pare foarte rău să te dezamăgesc, dar eu n-am niciun fel de aptitudini mediumnice.

Mi-am dat jos pantalonii scurţi şi am tras pe mine o pereche de blugi.

— Iar aici, în lumea reală, trebuie să-mi câştig pâinea.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Albray cu gura căscată. Atunci mi-am dat seama că mă schimbasem în faţa lui, iar el nu era probabil prea obişnuit ca femeile să facă aşa ceva în prezenţa sa.

— Ascultă, dacă trupul meu te jigneşte prea tare, ai putea pleca de aici, sau te-ai putea întoarce cu spatele, ori…

Ba dimpotrivă, mă simt onorat!

Încercă să nu zâmbească prea larg. Inima mea bătea să-mi spargă pieptul. În sfârşit, Albray mă vedea şi pe mine!

— Să-nţeleg că eşti şi tu om, la urma urmei?

I-am pus întrebarea într-un mod sugestiv, ca să văd dacă muşca din momeală. Se lăsă puţin pe spate.

Cred că vouă, femeilor din stirpea Graalului, vă cam place să mă tachinaţi.

— Eu nu glumesc niciodată, l-am informat eu tranşant.

Atunci cum numeşti tu asta?

Am pufnit amuzată de aluzia lui.

— Ştii prea bine ce cred… Cred că tu eşti cel care tachinează, Albray!

Îmi lăsă impresia că mai mult se distra decât se simţea şocat când i-am întors acuza.

Nu ştiu ce vrei să spui.

— Chiar aşa?

Dacă n-avea de gând să recunoască ce simţea pentru mine, nu prea avea rost să mai continuăm această conversaţie.

— Mă rog, eu am plecat. M-am întors cu spatele la Albray, mi-am scos maieul şi mi-am pus o cămaşă albă cu mâneci lungi.

N-o să întârzii prea mult.

Nu m-am mai uitat înapoi să-i văd reacţia, ci mi-am aruncat pe cap un batic, pe care l-am înnodat în jurul umerilor, şi am ieşit din cort în vijelia de afară.

Deşi complexul templului nu era departe, André m-a dus până acolo în Humvee-ul său la care ţinea atât de mult şi care îl însoţea pretutindeni. Căpătase acest jeep supradimensionat, negru, nemaipomenit de rezistent, când luase parte la unele excavări organizate de armata americană, iar darul acesta îl determinase ca, până astăzi, să nu vorbească niciodată despre proiectul pentru care-l angajaseră cei din Statele Unite.

— Singuri, în sfârşit! se bucură André, pe când treceam în goană de Curtea principală, de Sanctuar, de Portic, oprindu-ne la adăpostul Peşterii lui Hathor.

— Singuri, ai dreptate! M-am făcut că nu înţeleg aluzia lui. Furtuna trebuie să-i fi alungat pe turişti.

— *Oui.* Ăştia n-or să se deplaseze până aici în condiţiile astea. Aşadar, indică el templul în care ne aflam, desfăcându-şi braţele larg, ce zici?

Peştera fusese săpată în stâncă şi avea pereţii plaţi, neteziţi cumva. În centru se înălţa un stâlp uriaş al lui Amenemhet al III-lea.

— Trebuie să fi fost magnific, am murmurat eu şi mi-am amintit de cuvintele celui care descoperise întregul complex Hathor, în 1906: *„Nu mai există vreun alt asemenea monument care să ne facă să regretăm atât că nu se găseşte într-o stare de conservare mai bună.”*[46]

— Locul a fost îngropat şi pierdut pentru restul lumii vreo trei mii de ani, remarcă André.

„Nu prea!” mi-am spus eu în gând, căci Albray intrase acolo în secolul al XIII-lea, iar căutările lordului Hamilton, ignorate în genere, îl aduseseră aici pe la începutul veacului al XIX-lea.

Nisipul vremurilor apuse îşi lăsase amprenta asupra a ceea ce odinioară trebuie să fi fost o structură maiestuoasă şi impunătoare. Cu toate acestea, acele ziduri mai aveau încă multe de povestit. M-am apropiat. Am scos un carneţel şi un pix. Era foarte probabil ca acest templu să ofere indicii pentru deschiderea misterioasei intrări scoase de noi la lumină, sau să

[46] Este vorba de W.M.F. Petrie.

ne dea măcar o idee asupra a ceea ne-am putea aştepta să găsim înăuntrul lui.

— Scrie aici că principala sarcină a stăpânilor templului era fabricarea de *mfkzt*[47].

— *Oui,* confirmă André. Se pare că există o dispută în privinţa a ceea ce era, de fapt, acea substanţă. Unii cred că era cupru sau malachit, însă cum piscul este ciuruit de mine de turcoază, ni s-a spus că mai curând asta putea să însemne. Se ştie, de altfel, că zeiţa Hathor era stăpâna turcoazelor.

— La fel ca şi Isis, am adăugat eu, dar numai dacă numele *mfkzt* n-a fost cumva tradus greşit. Petrie n-a descoperit turcoază în acest sit, numai ciudata noastră pulbere albă. M-am dat un pas înapoi, ca să pot cuprinde întregul zid cu privirea. Numeroasele menţiuni ale luminii şi pâinii din aceste hieroglife sugerează că ar fi vorba mai degrabă de „Pâinea Vieţii”. Hathor mai era cunoscută şi ca „mama luminii”. Ra o fi fost el soarele, însă Hathor era forţa divină din spatele acestei mari zeităţi solare.

Ceea ce mă întorcea la ceea ce spusese Albray despre regii care erau treziţi numai de reginele lor, căci femeile erau purtătoarele puterii zeilor, iar bărbaţii puteau doar spera să absoarbă acea putere printr-o căsătorie bună. De aceea, poate, femeile erau cele care cunoşteau fericirea prin dragostea pe care o dăruiau, iar bărbaţii, prin iubirea pe care o primeau.

— Hathor a mai fost şi o protectoare a femeilor…, adăugă André.

Conferind femeilor puterea de a trezi în sinea altora un har supraomenesc era cu certitudine o modalitate de a-şi asigura supravieţuirea şi respectul bărbaţilor. Mi-am amintit ce efect avusese Ashlee Granville asupra lui Earnest Devere. El mersese atât de departe încât îşi definise dragostea pentru ea ca o dependenţă!

— Ceea ce, probabil, explică de ce numai o femeie poate deschide poarta pe care noi am dezgropat-o, trase André concluzia.

— Drept urmare, hai să presupunem, am speculat eu, că preoţii care fabricau aici mană sau EMRO…

---

[47] „Pâine albă” în limba Egiptului antic, descrisă prin diverse hieroglife ca fiind o piatră albă conică. Preoţii egipteni o foloseau sub formă de praf, în timpul ritualurilor lor.

— În ce scop? se făcu André avocatul diavolului. Ca să deschidă intrarea mai joasă pe care am găsit-o noi?

— Ca să producă materiale superioare de construcţie, necesare la clădirea unui asemenea edificiu, poate? Am ridicat sprâncenele, intrigată de idee. Cu siguranţă s-au folosit de o asemenea substanţă pentru luminarea regilor preoţi şi a reginelor preotese…

Am văzut atunci cu ochiul minţii imaginea felului în care arăta acest loc în culmea gloriei sale. Aceasta fusese o structură atât de grandioasă, încât putea rivaliza cu oricare alt templu antic din aceeaşi perioadă istorică. Agăţându-mă cu disperare de perspectiva mea antică, m-am întors să mă uit la altarul şi la coloana neştirbite de trecerea timpului, la textul pe care urgia vremurilor nu-l putuse şterge şi care se afla pretutindeni. Dincolo de singura intrare în Peştera lui Hathor, eu contemplam Porticul şi, printr-un alt prag măreţ, lumina soarelui cădea pe pardoseala pavată a Sanctuarului Zeiţei, deschis către bolta cerului.

Am clipit şi m-am smuls din transă. Nu-mi stătea în fire să divaghez în felul acela, iar imaginaţia mea era de obicei cam săracă.

— Ar fi putut utiliza substanţa la tămăduirea bolnavilor, mi-am reluat eu meditaţia asupra adevăratului scop al acestui loc. Probabil, puteau îngrăşa cu ea pământul şi obţine recolte mai bogate, precum şi multe alte lucruri la care nici măcar nu pot să mă gândesc. Cu siguranţă, aşa se explică de ce Moise şi-ar fi putut aduce poporul aici. Ajungem la o cu totul altă perspectivă asupra incidentului cu viţelul de aur, dat fiind că, uneori, Hathor era reprezentată sub chipul unei vaci, iar mana mai era numită şi aurul alchimiştilor.

Am zâmbit la gândul că lordul Hereford avusese, probabil, dreptate să presupună că acesta ar fi fost adevăratul munte al lui Moise. Ceea ce-mi aducea aminte că mai aveam de citit relatarea lui şi că mi-ar fi fost nemaipomenit de utilă în acest stadiu. La urma urmei, el reuşise să deschidă misterioasa noastră poartă… Altfel cum ar fi ajuns fiola Stelei în posesia lui? Mi-am jurat să nu uit să arunc o privire prin jurnalul soţilor Hamilton când aveam să mă întorc în cort.

M-am oprit din cugetare şi m-am uitat la André, care-mi zâmbea binevoitor.

— Ai o minte uluitoare, Mia Montrose. Se apropie de mine şi tocmai atunci îi sună pagerul. Zeii chiar mă urăsc! Îşi scoase pagerul de la curea, ca să citească mesajul. Este Molier. Trebuie să cobor la corturi, ca să-i dau un telefon. Vrei să mai rămâi aici? Pot veni să te iau mai târziu.

Singură într-un străvechi templu egiptean? Cum să nu!

— Ar fi minunat, André. *Merci.*

În absenţa lui André, m-am apucat de treabă. Am descoperit ceea ce bănuiam că erau cantităţile de *asena*[48], acacia şi *mfkzt* (mană?) necesare la prepararea substanţei din fiola Stelei. Numele ingredientelor fuseseră toate şterse cu dalta, aşa că nu puteam fi sigură ce cantitate ţinea de care substanţă în mixtura sacră.

Eram atât de absorbită, încât nici nu mi-am ridicat ochii când am auzit pe cineva apropiindu-se.

— Cred că am descoperit formula! am exclamat eu, bănuind că era André, care venise înapoi.

Cum nu auzeam nicio reacţie de entuziasm, mi-am ridicat privirea şi l-am zărit pe Akbar. Mi-aş fi dorit să-mi fi reţinut geamătul.

— Akbar, m-ai speriat! M-am ridicat în picioare, ca să mă audă, pentru că se afla la o oarecare depărtare. Te-a trimis André să mă iei?

— Tu n-ai voie aici, declară calm impunătorul străin, îmbrăcat numai în negru, apoi scoase o sabie mare, curbată, de sub faldurile veşmintelor sale cernite.

— Vrei să spui că n-am voie să pătrund în acest sanctuar? am încercat eu să mă înţeleg cu el, în vreme ce treceam în spatele altarului, ca să mă apăr de cel care ameninţa să-mi facă rău fizic.

— Vreau să zic… pe muntele ăsta.

Akbar se apropie în fugă de altar şi sări peste el, drept pentru care m-am refugiat la intrarea în peşteră, doar ca să mă ciocnesc de alţi doi localnici. Aceştia mă înşfăcară fiecare de câte un braţ şi mă târâră înapoi, la altarul din cavernă.

— Daţi-mi drumul! am protestat eu, zbătându-mă neputincioasă. Ce dracu’ faceţi?

Nici măcar n-aveam pietricica la mine şi nu-l puteam chema

[48] Numele egiptean al plantei soma.

în ajutor pe Albray. Totuşi, în mintea mea am ţipat după ajutor, căci era singura mea speranţă să mai scap cu viaţă, asta dacă nu sosea, pe neaşteptate, vreun autocar plin cu turişti, strecurându-se prin furtuna de afară.

— Sper că nu vă aşteptaţi să scăpaţi nepedepsiţi după ce mă omorâţi?

— Ai văzut stâncile de la marginea acestei culmi? Nu mai poţi recupera niciun cadavru după ce l-ai lăsat să cadă de acolo.

Acum că n-aveam nicio şansă de scăpare, Akbar păşea agale şi îmi flutura pe sub nas moartea iminentă.

— N-ai să mai spurci acest loc sacru cu prezenţa ta murdară, americanco!

— Sunt *australiancă,* am ripostat, sperând că faptul acesta avea să-i mai potolească mânia.

— E vreo diferenţă? mi-o întoarse, făcând semn cu capul spre asociaţii lui să mă silească să îngenunchez, ca să-mi poată tăia capul.

Slavă lui Hathor! Albray mi se alătură chiar în clipa aceea. Dulcea uşurare pe care am simţit-o în prezenţa lui nu poate fi descrisă în cuvinte. Am trăit-o ca pe o imensă ofrandă de iubire, dar dacă acest sentiment venea din mine sau din protectorul meu, n-aş fi putut spune cu certitudine. Picioarele mele erau de-acum bine înfipte în pământ. Am opus rezistenţă călăilor mei, făcând un pas înapoi şi dându-i pe cei doi cap în cap cu o asemenea forţă, încât se împleticiră îndărăt, clătinându-se ameţiţi.

Când Akbar lovi cu sabia lui, m-am dat de-a berbeleacul, după care, ridicându-mă în patru labe, am întins un picior în spate, punându-i piedică arabului, care se prăvăli la pământ. Am sărit în picioare, i-am tras o lovitură în cap cu piciorul şi am călcat pe braţul în care-şi ţinea sabia, ca să-i iau arma ce tăia ca o lamă de ras. I-am băgat-o sub bărbie.

— Am să-i tai gâtul la fel de iute pe cât l-ar fi tăiat şi el pe-al meu, mi-am proferat eu ameninţarea, iar complicii lui se repliară.

M-am întors spre Akbar, fiindcă era limpede că el era şeful lor.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş dovedi că am tot dreptul să mă aflu aici?

M-am trezit vorbind, ceea ce însemna că Albray încă îmi mai

ţinea trupul în stăpânirea lui. M-am întrebat în sinea mea ce planuri avea.

— Asta nu se poate certifica doar cu o viză de lucru, mârâi Akbar, umilit de înfrângerea lui, de faptul că ajunsese la mila unei străine. Este vorba de…

— A fi de *sânge,* i-am terminat eu propoziţia, reuşind să-l fac să mă asculte.

M-am ridicat în picioare şi am azvârlit sabia în sus, unde rămase ţintuită de tavanul peşterii.

Iartă-mă!… am auzit glasul lui Albray în gând, în vreme ce el îmi ridica mâinile şi îmi descheia bluza, dând la iveală semnul dintre sâni. Am fost oripilată să fac asta în faţa unor localnici, însă ei se lăsară toţi în genunchi şi se plecară adânc în faţa mea, cerându-mi iertare. Albray îmi acoperi sânii şi îmi ţinu bluza cu o mână.

— Fiică a lui Isis, iartă-ne! rosti Akbar, fără să-şi ridice ochii. Noi trăim numai ca să te slujim.

— Ce?

În sfârşit, vocea îmi răspunse la comanda mea, în vreme ce îl simţeam pe Albray retrăgându-se din mine. Am rămas ameţită, clătinându-mă pe picioare, simţind pe deplin impactul efortului extraordinar pe care-l făcuse corpul meu.

— Ţi-am zis eu că bărbaţii te adoră, Mia! André apăru tocmai la această scenă şi se arătă amuzat, până când observă că îmi ţineam cămaşa cu mâna. Ai păţit ceva, Mia? Îşi întoarse ochii de la cei care se închinau până-n pământ la mine. Ce s-a întâmplat cu cămaşa ta?

— Eu, ăăă…, am alunecat şi am rupt-o.

Părea o minciună cusută cu aţă albă, dar avea să meargă. M-am uitat înapoi la bărbaţii îngenuncheaţi.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat acel ritual de rugăciune, Akbar. A fost foarte interesant, dar acum poţi să te ridici.

I-am făcut un semn grăbit cu mâna, iar el se supuse, făcându-i şi pe ceilalţi să-l urmeze.

— Am terminat aici, deocamdată.

Mi-am luat însemnările şi am părăsit peştera, lăsându-l pe André să încheie cortegiul.

Furtuna se potolise şi cerul se înseninase, iar dogoarea fierbinte a soarelui se întorsese. Mi-am umplut plămânii cu aer

proaspăt, simţind că nu mai respirasem pe toată durata incidentului.

Când André veni şi el lângă jeepul lui, ştia că ceva nu era tocmai în regulă. Se urcă în maşină şi porni motorul. În timp ce se întoarse să se uite în spate, comentă:

— Aş fi putut jura că am zărit o sabie atârnând de tavanul peşterii.

Se uită la mine, aşteptând un răspuns, după ce pornise maşina în marşarier.

— Nu mă-ntreba! am pus eu capăt conversaţiei, arătându-i cu degetul în direcţia corturilor.

M-am scuzat faţă de André, pretextând că trebuia să întreprind anumite cercetări legate de serviciu, pentru a putea servi cina singură în cortul meu. De fapt, muream de curiozitate să mă uit peste relatarea lordului Hamilton privind modul în care a reuşit să deschidă misterioasa intrare din munte care acum ne *încurca pe* noi.

Am intrat în cort şi am găsit un Albray posomorât.

Îmi pare aşa de rău că n-am ajuns acolo mai devreme!… Eşti teafără?

— Nu te scuza, am insistat eu, reţinându-mi un zâmbet.

Amintirea felului în care îmi deschisese larg bluza la piept îmi trezea o asemenea dorinţă, încât îmi ardeau obrajii – slavă Domnului că nu purtam pietricica la mine!

— Mi s-a părut ceva incredibil să găsesc atâta forţă în mine şi să am putinţa să controlez situaţia. Am mimat cu stângăcie felul în care m-am salvat. Trebuie să fi fost un cavaler foarte iscusit la viaţa ta, Albray!

M-am oprit din mişcare. Lauda mea îl intimida.

Dacă aş fi fost un cavaler atât de iscusit, atunci Molier ar fi astăzi mort.

Nu ştia să primească un compliment. Revanşa pe care el trebuia să şi-o ia asupra duşmanului său de moarte îi afecta grav încrederea în sine.

— Presupun că nu vrei să discutăm despre Molier, aşa-i?

Albray făcu din cap semn că nu.

Aş prefera să citeşti detaliile. Povestea este foarte lungă şi complicată, iar doamna Devere ştie să o *depene mult mai bine decât mine.*

— Cum vrei.

N-am mai abordat subiectul, întrucât era limpede că-l tulbura. Nu i-am spus că aveam de gând să-mi arunc un ochi, mai întâi, asupra jurnalului lordului Hamilton, pentru că Albray nu dorea să deschid misterioasa intrare. Fie că deschideam acea poartă sau nu, tot mai aveam să-i aflu cheia.

Am să te las să citeşti.

Cavalerul meu dispăru prin pânza cortului. Numai după ce l-am văzut plecând, mi-a trecut prin minte gândul că ar fi trebuit să-i spun cum, din câte bănuiam, avusesem o viziune în Peştera lui Hathor. Mi-am închipuit că harul meu parapsihologic dădea semne de trezire. Dar de ce tocmai acum, când nu arătasem niciodată vreo aptitudine şi nici nu luasem vreun elixir care să mi-o activeze? N-am putut să nu mă gândesc că trebuia să fie influenţa lui Albray. Nu că el mi-ar fi cultivat harul ci, mai degrabă, mi l-a inspirat. M-a făcut să văd, pentru prima oară în viaţă, că se putea orice. Albray făcuse acelaşi lucru cu Ashlee, oferindu-i eliberarea fizică din constrângerile epocii sale istorice. Îmi dăduse şi mie libertate spirituală, în ciuda limitelor impuse de gândirea mea ştiinţifică. Acum o săptămână, nici nu mi-aş fi imaginat că era posibilă vreo abilitate ocultă, lăsând deoparte eventualitatea de a fi eu însămi un medium. Sau poate nu erau decât dorinţele mele, fiindcă voiam să-l impresionez pe Albray la fel ca Ashlee.

— Munca plătită pe primul loc! m-am hotărât eu. Înarmată cu ceai şi ciocolată, am găsit cheiţa de argint care deschidea marele tom verde cu jurnalul lordului Hamilton şi, aşezând cartea pe masa mea de scris, am deschis-o la lumina lămpii. M-am aşezat să citesc.

Am sărit peste relatarea soţilor Hamilton referitoare la primele zile petrecute de ei în Orientul Mijlociu şi la obstacolele întâmpinate în legătură cu finanţarea săpăturilor în munte. Am început direct cu episodul în care descoperirea porţii suprarezistente le-a atras ostilitatea oficialităţilor în privinţa proiectului lor şi a dus la anularea autorizaţiei pentru a face săpături arheologice.

LECŢIA 11
ÎNTUNECARE

DIN JURNALUL LUI LADY CLARISSA HAMILTON

În noaptea din ajunul plecării noastre de la Serâbit el-Khâdim, lordul Hamilton era într-o stare de extremă încordare şi deprimare, iar băutura nu făcuse decât să i-o agraveze. Ceea ce era de înţeles, dacă te gândeai că soţul meu îşi dedicase douăzeci de ani din viaţă săpăturilor arheologice în acest munte, numai pentru a i se interzice acest lucru tocmai când se afla pe punctul unei descoperiri cruciale.

Dragul meu domn Hamilton a urcat pe munte cu o lopată şi nu s-a oprit decât în mijlocul micii secţiuni de şantier pe care reuşiserăm s-o dezgropăm. A săpat la lumina unei făclii, hotărât să nu precupeţească nicio oră din timpul care-i mai rămăsese pentru săpături.

Am rămas acolo în picioare şi mi-am privit, o vreme, soţul care săpa în noaptea aceea, însă el nu-mi simţise prezenţa înainte să-i atrag eu atenţia. L-am întrebat ce spera să realizeze la acea oră târzie a şederii noastre în Ţara Sfântă. Cu siguranţă, nu era într-o stare prea bună pentru a face faţă unei situaţii atât de critice. Şi chiar dacă ar fi reuşit, până la urmă, să găsească cheia ce i-ar fi deschis misterioasa poartă scoasa de noi la lumină, eram obligaţi să plecăm în ziua următoare, la orele amiezii, altfel nu ne-ar fi ajuns apa ca să facem faţă unei lungi călătorii de întoarcere în lumea civilizată.

— Dacă găsesc ceva la noapte, atunci o să raţionalizăm naibii…

Lordului Hereford nu-i fu dat să-şi termine fraza. Pe când înfigea vârful lopeţii în ţărână, terenul de sub picioarele lui se nărui şi el dispăru sub ochii mei.

Temându-mă pentru viaţa soţului meu, am înaintat şi m-am lăsat pe burtă ca să-l strig în întunecatul abis. Ţipetele mele răsunară în spaţiul care se căscase sub gaura în care se prăvălise Hamilton. Am ştiut că trăia. Îl auzeam tuşind.

Din fericire, băutura îl destinsese, iar micile mormane de nisip moale de pe pardoseala încăperii îi amortizaseră căderea. Nu-şi rupsese niciun os, ceea ce era, într-adevăr, o mare uşurare pentru mine, luând în considerare plecarea noastră

urgentă. Hamilton îmi ceru să leg o făclie de o frânghie şi s-o las în jos pentru el.

Căzuse într-o sală ai cărei pereţi şi pilastru central, pătrat, erau acoperiţi de hieroglife. Pe pardoseală era presărat un nisip fin, alb. Ambele uşi ale încăperii erau blocate şi prăbuşite. Când Hamilton se aplecă să sape, îşi dădu seama că substanţa de pe jos nu era deloc nisip. Părea cenuşă la atingere şi, totuşi, era albă ca neaua. Minusculele particule erau atât de fine, încât începură să se ridice şi să danseze în lumina făcliei. Când îşi apropie mâna de pulbere, aceasta i se lipi de piele.

— Trebuie să fie de la căldură, trase el concluzia, apoi încremeni văzând cum făclia începe să se ridice încet în aer spre plafon.

Când l-am auzit chicotind, m-am aplecat în groapă să văd ce-l amuza.

— Bau! îşi îţi Hamilton capul prin groapă, speriindu-mă de moarte.

Am ţipat la vederea neaşteptatei apariţii, dar, după aceea, am pufnit în râs, uşurată, căci îmi recunoscusem soţul.

— Cum te-ai urcat aici sus?

Mă întrebasem dacă nu era cazul să le scol pe călăuzele noastre, ca să-l ajute pe domnul Hamilton să iasă din groapa pe care şi-o săpase singur.

— Plutesc! mă lămuri el cu un chicotit. Ieşi singur din groapă şi se aşeză pe margine, scuturându-se de misteriosul praf, pentru a nu ajunge până-n stratosferă. Cred că am avut o revelaţie în privinţa cheii de la misterioasa noastră poartă.

— Evident! am consimţit eu, în vreme ce apucam făclia ce plutea spre mine.

M-am uitat la el, încurcată, neştiind cum de se putea petrece aşa ceva.

— Pulberea reacţionează la căldură, mă lămuri el, râzând de simplitatea soluţiei. Am o bănuială că soarele ne va deschide poarta.

În dimineaţa următoare ne-am sculat la răsăritul soarelui. Acoperisem groapa din munte cu un bolovan, după ce scosesem mai multe căldări de pulbere din încăpere. Ultimul lucru care ne mai rămânea de făcut era să lăsăm soarele să încălzească şi să ridice în aer toată acea pulbere misterioasă.

Încă de când dezgropasem poarta de intrare de pe culme, remarcasem cum misterioasa substanţă folosită la construirea ei se încălzea la temperaturi extreme în timpul zilei. Aşadar, planul nostru era acesta: să aşteptăm să se încingă poarta, apoi aveam să aruncăm pulberea peste metal. Chiar dacă n-avea să se lipească toată de el, poarta era cel mai fierbinte lucru din imediata vecinătate şi, cu siguranţă, avea să-i atragă firicelele. Teoria noastră era că, odată ce soarele încingea pulberea, poarta avea să se desprindă din cadrul ei, ridicându-se în aer.

Dacă reuşeam să deschidem intrarea, aveam toate motivele să credem că înăuntru avea să fie beznă. Le-am făcut pe călăuze să ne pregătească nişte torţe. Pentru acestea, au folosit cârpe, înmuiate într-un ulei urât mirositor, înfăşurate strâns, apoi, în vârful unor pari. Nu numai că uleiul ar fi ars cu flacără mare şi timp îndelungat, însă localnicii jurau că miasma lui ţinea insectele la distanţă.

Aşadar, am aşteptat să se înteţească arşiţa zilei, iar aici, în Sinai, dogoarea nu se lasă prea mult aşteptată.

Eu am rămas în picioare, sub umbrela mea, în vreme ce domnul Hamilton arunca găleţile de pulbere peste misterioasa noastră intrare rotundă din munte. Aşa cum prevăzusem, vântul fierbinte ne irosi foarte puţin praf. Expuse în căldura dimineţii, minusculele granule începură să emită lumină, licărind ca fulgii de nea în razele orbitoare ale soarelui. La fel ca pilitura de fier atrasă de magnet, firicelele de lumină se prinseră de misterioasa poartă din metal.

— Până aici, toate bune! spuse Hamilton, venind lângă mine şi privind ceea ce se petrecu mai departe.

Materialul ușii reacționă la particule, dar nu în felul în care ne-am aşteptat noi. În loc să desprindă uşa din cadrul ei, pulberea începu să mănânce din metal, reducându-l la lumină pură, până când nu mai rămase nimic înăuntrul cercului negru de hieroglife ce marca perimetrul intrării.

În clipa aceea, călăuzele noastre ne implorară să nu intrăm, ba ne îndemnară să părăsim cu toţii locul pe dată. Hamilton refuză să plece. Călăuzele refuzară să mai rămână.

— Ştiu drumul spre Canalul de Suez şi legat la ochi! Hamilton insistă ca ei să plece dacă aşa doreau. Vă eliberez de sarcinile voastre… Duceţi-vă! Aveţi binecuvântarea mea! Se uită la mine şi mi-am dat seama că, văzându-mă fără călăuză,

nu arătam aceeaşi încredere aşa cum i-ar fi plăcut dumnealui. Tu ai încredere în mine, nu-i aşa, doamnă Hamilton?

Dacă i-aş fi dat un răspuns negativ, m-aş fi trezit pe una dintre acele cămile, însoţită de călăuze, în drum spre casă.

— Nu m-am măritat cu tine? fu replica mea.

Aşa cum vedeam eu lucrurile, eram nevoită să cred în soţul meu, altfel toată şederea mea nu şi-ar mai fi găsit rostul. Dacă aveam să-mi găsesc moartea pe aceste meleaguri, cel puţin aveam să-mi dau sufletul în braţele celui pe care-l iubeam. În adâncul sufletului, ştiam că Hamilton avea să facă tot posibilul să ajungem acasă teferi şi nevătămaţi, aşa cum promisese, fiindcă nu-i stătea în fire să nu se ţină de cuvânt.

— De altfel, i-am atras eu atenţia, inscripţia din jurul porţii specifică faptul că numai o femeie poate pătrunde prima în altar, aşadar, domnule Hamilton, nu poţi face nimic fără mine.

Dragostea şi admiraţia de pe chipul lui îmi umplură întreaga fiinţă de atâta bucurie!

— N-aş fi în stare să fac nimic fără tine, draga mea! îmi luă ambele mâini şi le sărută. Eşti o soţie cum alta nu-i. Slavă Domnului că te-am luat de nevastă!

Bărbatul meu era mult prea fermecător şi chipeş pentru binele meu. Cei din familia mea întotdeauna mă avertizaseră în această privinţă. M-ar fi putut convinge să fac orice şi l-aş fi urmat până la capătul pământului, numai de dragul companiei lui.

A trebuit să mă opresc din citit. Nu mai vedeam nimic din cauza lacrimilor care-mi şiroiau pe obraji.

— Asta-i *aşa* de romantic! am gemut eu, cu răsuflarea tăiată, şi mi-am suflat nasul într-un şerveţel. Nu-i de mirare că Ashlee a vrut să se mărite cu lordul Hamilton. Şi eu vreau să-l iau de bărbat.

Dar nu lordul Hamilton îmi smulgea lacrimile, ci Clarissa, care-şi iubea soţul atât de mult încât accepta să rămână alături de el în cea mai deplină pustietate. Nu i-ar fi fost uşor unei femei din vremea ei să se adapteze vieţii din Sinai, apoi să-l însoţească pe Hamilton într-un altar antic necunoscut. A dat dovadă de un curaj excepţional. Egiptenii făceau tot posibilul ca locurile lor sacre să nu fie prădate sau pângărite. Păşind

peste acel prag, Clarissa se expunea diverselor pericole şi capcane presărate în locul acela la tot pasul.

Mi-am mai suflat o dată nasul şi am încercat să respir mai calm. Ceea ce citisem despre pulberea găsită pe şantierul arheologic era foarte interesant. Praful deschisese intrarea fără să mai fie nevoie de mixarea lui cu alte ingrediente, ceea ce părea să indice că substanţa fusese deja transmutată în Pâinea Vieţii. Şi poate că încă mai sclipea şi mai ridica în aer lucruri atunci când Petrie dezgropase situl în zorii secolului al XX-lea, însă informaţia ar fi putut fi intenţionat omisă din dosarul săpăturilor arheologului britanic.

— Aveam dreptate, totuşi, în privinţa felului în care pulberea acţionează asupra uşii.

Am fost foarte mulţumită să descopăr, totodată, că substanţa urât mirositoare pentru alungarea insectelor pe care o găsisem la fundul volumului roşu, alături de pietricica lui Albray, nu trebuia aplicată pe trupul cuiva. Totuşi, mă întrebam de ce era aşa de importantă încât să fie inclusă în această moştenire de familie. Cu siguranţă, alte substanţe moderne pentru alungarea insectelor s-ar fi dovedit mai eficace decât fumul unei torţe improvizate.

Am luat cu mine şerveţelele la masa de scris, în cazul în care mai aveam nevoie de ele, şi, după ce mi-am turnat o ceaşcă proaspătă de ceai, am continuat să citesc relatarea soţilor Hamilton de la Serâbit el-Khâdim.

DIN JURNALUL LUI LADY CLARISSA HAMILTON

Aşadar, iată-ne, doi oameni fragili pe un munte mare, în mijlocul unui deşert imens, pe punctul de a pătrunde într-un loc unde nu mai fusese picior de om Dumnezeu ştie de când. Cu torţele aprinse, ne-am apropiat de intrare şi am tras adânc aer în piept.

O cărare abruptă din aur roşu, cum nu mai văzusem alta la fel în viaţa noastră, cobora printr-un tunel tăiat în munte. Ne-am pogorât încet, cu evlavie, întrucât se păstrase în perfectă stare. Pe întreaga lungime, pasajul de trecere era căptuşit cu aur în care erau înscrise hieroglife, în linie dreaptă, deasupra capului, dintr-o latură în alta a tunelului.

Tăcerea din tunel te băga în sperieţi, la fel ca şi izul de aer stătut ce ne copleşea pe măsură ce coboram tot mai jos.

Intrarea în munte se mai putea vedea încă atunci când am ajuns la capătul tunelului, deşi lumina zilei nu ne mai era de niciun ajutor. În acest loc, ne întâmpină scheletul unui luptător. Oasele împrăştiate în calea noastră mai purtau încă platoşa din zale, iar falangele descărnate mai erau încă încleştate de armele care nu reuşiseră să-i salveze viaţa.

— Mă rog, se pare că tunelul acesta a mai fost străbătut în ultimii şase sute de ani, pe puţin, comentă Hamilton, aruncând o privire scheletului, ca să evalueze epoca de care aparţinuse. Acest individ a făcut parte din facţiunea franceză desprinsă din Ordinul Templierilor… Poartă emblema Ordinului Sionului.

— De ce s-au despărţit cavalerii aceştia de Ordinul iniţial al Templierilor?

M-am gândit că asta ar fi putut avea vreo relevanţă în privinţa felului în care omul îşi găsise sfârşitul tocmai în acel loc.

Hamilton îmi spuse că ţelurile cruciaţilor erau să caute relicvele sacre din Ţara Sfântă în numele Bisericii şi să-i protejeze pe pelerini de infidelii care nu erau de aceeaşi credinţă. Cavalerii Templieri erau o facţiune desprinsă din eşaloanele superioare ale cavalerilor cruciaţi, căci revelaţiile avute de ei şi contactele pe care le făcuseră în Țara Sfântă au determinat acest grup de elită al cavalerilor să se gândească de două ori înainte de a preda în mâinile Bisericii relicvele şi doctrina secretă descoperite de ei. Templierii au luat măsuri să-şi ascundă comorile, formându-şi un cerc de iniţiaţi în sânul ordinului lor, cunoscut sub numele de Ordinul Sionului, a cărui existenţă a fost ţinută în secret. Templierii au devenit faţada publică a ordinului care, după toate aparenţele, încă mai susţinea cauza Bisericii în Ţara Sfântă, câtă vreme Ordinul Sionului se ocupa de ascunderea şi protejarea relicvelor antice, a locurilor sacre şi a doctrinei. Mulţi din rândul acestui ordin secret de cavaleri au coborât din linia iudaică de regi dezmoşteniţi care se aşezase în Languedoc pe vremea lui Iisus Hristos. Când Biserica a lansat cruciada împotriva albigenzilor şi i-a trimis pe cruciaţi să-i şteargă de pe faţa pământului pe ereticii catari, bănuiţi că ar ascunde comorile Templierilor, loialitatea Templierilor a fost, atunci, pusă la grea încercare, fiindcă ei n-au putut opri măcelul, de frică să nu le fie pus la îndoială devotamentul faţă de Biserică şi să nu fie acuzat de

erezie întregul ordin. Totuşi, în secolul următor, de ceea ce le-a fost frică n-au scăpat. În consecinţă, Cavalerii Sionului au fost chemaţi să preia relicvele sacre şi să le păstreze în locuri ascunse. S-a speculat că unele dintre aceste comori s-au întors în altarele lor din Ţara Sfântă.

— Şi cum de ştii tu atât de multe despre aceste frăţii presupuse a fi secrete?

Îl bănuisem întotdeauna pe lordul Hamilton al meu că ar fi făcut parte dintr-un asemenea ordin, deşi, fireşte, nu vorbea despre asta.

El zâmbi şi îmi dădu un răspuns tipic:

— Ah, am citit!

— Prin urmare, amicul nostru a înapoiat o relicvă sacră în acest loc şi apoi a căzut în capcana de aici? am sugerat eu. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem noi este: *cum* a fost prins în capcană.

Mi-am întors ochii la intrarea deschisă din depărtare.

— Uite aici.

Hamilton se lăsase în patru labe, examinând oasele gâtului.

— Omul ăsta a fost decapitat… aproape.

Osul se ţinea tare, dar o tăietură adâncă în partea din faţă spunea multe.

— Lovitura ar fi fost de ajuns ca să-i ia viaţa.

— Îţi mulţumesc pentru detaliu, dragostea mea.

Am ocolit rămăşiţele cavalerului. Torţa mea lumina înainte o încăpere uriaşă, care-mi tăie respiraţia.

Începând din pragul în care stăteam noi în picioare, cărarea din aur roşu trecea printr-o sală rotundă, iar la capătul celălalt se afla o poartă boltită, uriaşă, de aur. În centrul sălii se vedea o platformă rotundă şi două cărărui roşii o traversau în direcţii opuse, întretăindu-se la mijloc. Cercuri concentrice, făcute din gresie, se întindeau radiant din platforma centrală. Primul cerc din centru era format de un canal gol, de vreun metru şi ceva adâncime. Următorul era lat, săpat la nivelul bandei principale: în fiecare dintre cele patru colţuri se afla un stâlp ornat, închinat câte unei zeiţe egiptene. Aceşti pilaştri înalţi sprijineau plafonul boltit, care arunca sclipiri de aur oriunde flacăra torţelor îl lumina, pâlpâind. Următorul cerc era un alt şanţ, ceva mai lat şi mai adânc ca primul. Ultimul înconjura peretele sălii rotunde, constând dintr-o potecă din piatră. Chiar alături

de pragul în care ne găseam, o pârghie uriaşă se înălţa din pardoseală. Ne-am hotărât să nu-i căutăm rostul deocamdată.

— Asta trebuie să fie descoperirea mileniului, mormăi Hamilton, cu respiraţia tăiată, în vreme ce se uita mai atent la unul dintre cei patru stâlpi.

Tocmai acela o reprezenta pe Isis.

— Probabil că asta a crezut şi prietenul nostru în zale, am comentat eu, trecând pe lângă soţul meu, în drum spre platforma centrală. Şi, cu toate astea, sunt sigură că nu şi-a tăiat singur gâtul.

— N-are niciun rost să te alarmezi, doamnă Hamilton.

El mă urmă în direcţia platformei centrale, pentru a cerceta ce se afla la extremităţile de est şi de vest ale cărăruilor roşii care se întretăiau.

Încăperea era atât de spaţioasă, încât tot ce puteam desluşi din locul în care ne găseam era că fiecare cărăruie ducea spre o intrare cufundată în beznă, dincolo de care nu mai puteam distinge nimic din depărtare. O intrare era împodobită cu pilaştri roşii, iar cealaltă, cu pilaştri albi.

— Aşteaptă aici, îmi porunci Hamilton, luând-o direct spre intrarea cu stâlpi roşii.

Pe măsură ce se apropia, am remarcat glifa pentru „foc" gravată deasupra pragului de sus. Pe când pătrundea în încăperea micuţă de dincolo de intrarea cu pilaştri roşii, se auzi un strigăt de durere, însă nu era vocea soţului meu.

De acolo se ivi o stafie întunecată, tânguindu-se într-o agonie nepământeană. Am icnit când mi-am dat seama că venea întins spre mine, după care îşi schimbă pe dată direcţia şi o luă pe drumul de ieşire ce şerpuia în jurul peretelui, către tunelul de la intrare. Când frica încetă să-mi copleşească toate celelalte simţuri, am realizat că puteam auzi nişte paşi. Nu era un spectru ceea ce vedeam, ci o fiinţă omenească într-o mantie lungă, neagră, cu glugă. Pe când intrusul evada din încăpere, am alergat să văd ce se petrecuse cu soţul meu.

— Hamilton? l-am strigat, ca să-l fac să-mi răspundă în cazul în care mai putea să mă audă.

— Nu intra în panică, mă linişti el, pe un ton preocupat.

Prin pragul încadrat de stâlpii roşii am intrat într-o cămăruţă, unde l-am găsit pe Hamilton inspectând o tăbliţă bogat ornamentată, încastrată într-o plintă.

— Asta pare să fi păstrat ceva de mare importanţă spirituală. „Acest Foc aprinde înţelepciunea şi puterea Zeilor”, citi el. Şi vezi aici… e o mică gaură care, evident, e destinată să adăpostească ceva.

— Omul acela era un hoţ, crezi tu? l-am întrebat. Apoi am observat că din braţul soţului meu curgea sânge. Vai, Doamne! Te-a rănit!

Hamilton mă lămuri că oaspetele nostru neaşteptat îşi făcuse drum până la uşă fluturând o sabie în mână şi că îl atinsese pe soţul meu fiindcă nu reuşise să se dea mai iute la o parte din calea lui. Insistă să nu mă agit, fiindcă nu-l durea deloc.

— Crezi că s-a strecurat aici înainte, sau după ce am intrat noi? l-am întrebat, în vreme ce Hamilton se întorcea în sala centrală.

— Judecând după reacţia adversă pe care a avut-o la lumina torţei mele, aş spune că se afla aici de ceva vreme.

— Cum de-i posibil ca cineva să poată supravieţui în locul ăsta, îngropat de atâtea secole? m-am mirat eu, alergând efectiv pentru a ţine pasul cu Hamilton, care se apropia acum de intrarea cu pilaştri albi.

— Asta aş dori să ştiu şi eu, răspunse el, pe când treceam pragul cămăruţei albe, deasupra căreia era gravată glifa pentru „stea”.

Înăuntru, inserat în nişa din partea de sus a unei alte plinte ornamentate, în care se afla încastrată o tăbliţă, se găsea un flaconaş de o frumuseţe unică. Era umplut cu o substanţă albă, fină, foarte asemănătoare cu praful pe care îl folosisem pentru a deschide poarta exterioară. Cu cât ne uitam mai mult la acea comoară la lumina torţelor, cu atât mai strălucitoare părea să devină substanţa dinăuntru.

Hamilton se aplecă în faţă, ca să traducă glifele de pe tăbliţă: „Din această Stea se revarsă puterile eterne ale Zeiţei.” Apoi se ridică şi apucă fiola, care nu se clinti din adăpostul său de piatră.

— Trebuie să existe vreun tertip. Se uită la uşă, neştiind ce să facă mai departe. Ar trebui să mă duc după el.

— Nu, te rog… l-am implorat eu. Nu eşti înarmat, şi ce se va alege de mine dacă ai să fii omorât? Nicio descoperire nu preţuieşte cât vieţile noastre.

— N-are cum să plece de aici!

Hamilton, îngrozit, alergă să-l împiedice pe neaşteptatul nostru tovarăş să ne lipsească de singurul mijloc de a ne întoarce în societatea civilizată… şi de apă.

Am fugit după Hamilton o bucată de drum şi am simţit o oarecare uşurare când l-am văzut înşfăcând sabia cavalerului mort ce zăcea la intrarea în tunel.

— Rămâi să păzeşti Steaua, îmi sugeră de data asta, nu-mi mai porunci.

— Ai grijă, l-am implorat, în timp ce el dispărea urcând prin tunel. Sper că nu mai sunt şi alte surprize neplăcute aici jos, am adăugat eu încetişor.

Imensa încăpere centrală îmi părea ostilă, parcă, fără prezenţa soţului meu, şi m-am grăbit spre cămăruţa cu stâlpi albi ca să supraveghez Steaua, aşa cum mi se ceruse. „Mă întreb ce anume ar putea face să se desprindă fiola?” Găsisem acum ceva util de făcut. Am zâmbit când mi-am amintit de pârghie şi m-am întors în fugă înapoi la intrarea în tunel, pentru a vedea dacă o puteam urni.

Pârghia nu funcţiona decât într-un singur sens şi, când am împins-o, îmi ajunse la urechi clipocitul scurgerii unui lichid. Am văzut, apoi, cum o licoare limpede curgea în canalele goale prin golurile ce se aflau sub acea pârghie. Inima îmi săltă în piept de bucurie la gândul că era apă. Când m-am aplecat să-mi înmoi mâna în pârâiaş, am simţit că era unsuros şi că mirosea aproape la fel de rău ca şi uleiul din torţele noastre. Am fugit înapoi la pârghie şi am ridicat-o, iar licoarea încetă să mai curgă.

Dezamăgită, m-am întors agale în cămăruţa albă, ca să mai arunc o privire asupra fiolei Stelei.

Pe când stăteam şi mă întrebam de ce nu poate fi desprinsă fiola, am atins-o şi ea îmi pluti direct în mână. Am chicotit, foarte mândră de mine, dar, curând după aceea, am auzit tot mai tare zumzetul unui roi de insecte. Semănau mai degrabă cu lăcustele, dar pe măsură ce larma sporea, mi-am dat seama că nu venea din aer, ci aducea, parcă, a răpăit de picioruşe.

— Scarabei!

Groaza îmi pătrunse în inimă şi m-am grăbit spre intrarea cămăruţei. Am zărit roiuri de gândaci mişunând prin canale. Aş fi putut încerca să fug până la tunel, dar şanţurile se umplură pe dată de gâze, aşa încât nu mai puteam s-o iau prin centru.

— Iată la ce-i bun lichidul!

Mi-am ridicat mâinile în sus, supărată la gândul că rezolvasem dilema mult prea târziu. Am încercat să aşez la loc fiola Stelei în nişa ei, ceea ce nu împiedică înaintarea armatei de insecte. Când gândacii începură să acopere cărarea roşie, m-am urcat pe plintă.

Spre marea mea surpriză, gândacii nu intrară în cămăruţă, ci continuară să se îngrămădească dincolo de prag. Poate că nu mă simţeau dacă nu coboram pe pardoseală? Am lăsat un picior la pământ, dar tot n-am detectat vreo reacţie.

— Clarissa!

Rareori Hamilton îmi spunea pe numele mic – era un semn că se temea, într-adevăr, pentru mine, iar eu pentru el.

— Hamilton! Pârghia! am ţipat şi am fugit la uşă, de unde l-am putut zări rotindu-şi torţa în jurul picioarelor.

— Localnicii au dreptate despre această licoare pentru alungarea insectelor. Chiar le ţine la respect, glumi el, reuşind să ajungă până la pârghie.

Fu de ajuns doar sunetul mecanismului ca să-i facă pe gândaci să gonească încă şi mai frenetic.

— Bănuiesc că lichidul este…

Înainte să ajung să rostesc cuvântul „inflamabil”, soţul meu îşi lăsase atât de jos torţa, încât flacăra atinse licoarea ce se scurgea în canalul exterior. Văpăi ţâşniră prin toate şanţurile, iar scarabeii, în disperarea lor de a se salva, se aruncară singuri în ele. În următoarea clipă, Hamilton cobora în goană cărarea roşie, între pereţii luminaţi de flăcări, în direcţia mea. Îndată ce ajunse lângă mine, soţul meu mă îmbrăţişă strâns.

— Sunt bine, l-am potolit eu, ridicând în mână fiola Stelei. Am reuşit s-o scot.

— Văd şi eu.

Hamilton se uită prin sala luminată orbitor, până dincolo de cămăruţă.

— Pe cât vrei să pariem că vom avea nevoie de fiola Focului pentru a deschide următoarea încăpere?

Din păcate, mi-am dat seama că avea dreptate.

— A venit vremea să plecăm, atunci.

L-am luat de mână, pentru că îmi ajunsese toată acea aventură într-o singură zi. Ne-am hotărât să luăm cu noi flaconaşul, în cazul în care hoţul s-ar fi întors ca să-l fure şi pe

el. Dacă soarta ne era favorabilă, poate reuşeam să dăm de urma celeilalte fiole şi să le înapoiem pe amândouă muntelui într-un viitor nu prea îndepărtat. La ieşirea din sala centrală, soţul meu aşeză la locul ei sabia împrumutată de la cavalerul mort şi îi mulţumi pentru ajutor.

Până nu ne-am văzut afară, bărbatul meu nu-mi dădu veştile proaste. Hoţul ne luase jumătate din provizii şi două dintre cămile. Călăuzele noastre încărcaseră animalele cu bagaje, în vederea plecării noastre în după-amiaza aceasta, aşa încât tot ce-i mai rămăsese de făcut hoţului a fost să urce în şa şi să se ducă. Cămilele care ne cărau proviziile fuseseră legate de cele care urmau să fie călărite de noi.

Nici măcar nu l-am întrebat pe Hamilton ce mai urma să facem. Ştiam că avea de gând să pornească la drum în orice condiţii. Se considera pe undeva un fel de supraom. A mă mai sfădi cu el s-ar fi dovedit o pierdere de energie şi de timp. De altfel, ce altceva ne mai rămăsese decât să încercăm să ne găsim singuri drumul înapoi spre civilizaţie?

Soţul meu făcu o glumă fugară, propunând să presărăm puţină pulbere albă peste un covoraş şi să mă ducă în zbor până acasă, dar trebui să admită că nu-şi putea închipui cum se putea cârmi un asemenea mijloc de transport. Cu toate acestea, fu un moment de amuzament într-o situaţie, altfel, deosebit de disperată.

Soarele asfinţea pe cer şi tocmai ne gândeam să o pornim din loc înainte ca întunericul să aducă răcoarea nopţii, când ne răsună în urechi un bubuit cu totul neobişnuit. Parcă un metal se frângea sub o mare apăsare. Zgomotul venea de la intrarea pe care reuşiserăm să o deschidem în acea zi. Chiar sub ochii noştri, ieşirea din tunel se astupa cu uşa de metal, care se refăcea la loc.

— Slavă cerului că am apucat să ieşim în amurg!

Mi-am dat seama cât de uşor am fi putut rămâne captivi, ceea ce mă sperie până în măduva oaselor.

— Aşa-i, consimţi Hamilton. Ar trebui să plecăm acum, până nu ni se întoarce norocul şi începe să sufle vreun siroco[49].

— Nu-i de glumit, l-am avertizat eu, căci posibilitatea să nu supravieţuim călătoriei era foarte mare.

Şi totuşi, de câte ori mai înainte nu ne sfidasem noi destinul!

---

[49] Vânt cald şi uscat care bate în regiunile mediteraneene.

Pe măsură ce ultimele două cămile care ne mai rămăseseră ne coborau de pe vârful Serâbit, nici nu visam că era ultima oară când ni se mai permitea să venim aici. Şi, deşi eu bănuiam că drumul spre casă avea să ne coste mult, nu m-am aşteptat să mă coste chiar viaţa!

Oricine ar citi acest jurnal s-ar întreba: „Dar cum şi-a mai scris lady Hamilton memoriile, dacă ea a pierit pe drumul de înapoiere de la Serâbit?” De vreme ce eu am pus întrebarea, poate aţi ghicit deja răspunsul. În orice caz, am să vă spun ce-mi amintesc.

Cu două zile înainte de a ajunge la cea mai apropiată fântână, apa ni se terminase toată, iar cămilele ne erau deshidratate. Păstrasem apa pentru propriul consum, rugându-ne ca rezervele din trupurile cămilelor să le ajungă până când găseam prima sursă de apă. Erau de-acum prea sleite ca să ne mai poarte în spinare. Le-am eliberat de tot ce nu ne era necesar pe drumul de întoarcere acasă. Cu excepţia uneltelor noastre, a cărţilor, a apei, a hranei şi a actelor personale, şi a câtorva mici comori, ne-am lăsat toate celelalte posesiuni în deşert.

Când cea mai vlăguită dintre cele două cămile ale noastre se prăbuşi ceva mai târziu în acea zi, mi s-a făcut milă de animal, dar i-am invidiat eliberarea. Chiar şi sub umbrela mea, peste care drapasem o ţesătură lungă, căldura era necruţătoare, iar eu mă simţeam ca-ntr-o frigare. Buzele îmi erau atât de crăpate, încât mă usturau îngrozitor când le umezeam cu limba, şi tot corpul mă mânca din cauza iritaţiei produse de hainele prea strâmte, îmbibate de transpiraţie. Nu mă mai simţisem niciodată atât de slăbită şi de nenorocită.

Prima regulă a călătoriei prin deşert este aceea să nu-ţi laşi niciodată gândurile să umble libere, acesta fiind primul semn că cedezi caniculei epuizante. Cu o zi înainte de a da de apă în calea noastră, văzând miraje pretutindeni, ştiam că mă stingeam, însă nu i-am spus nimic lui Hamilton, care avusese parte de şi mai puţină hrană şi apă decât mine.

Îmi amintesc că am ajuns într-un punct în care n-am mai putut face niciun pas. Mă luă cu ameţeală şi, după aceea, n-am mai notat nimic. De aceea, îl las pe soţul meu, lordul Hereford,

să relateze ce a mai urmat.

Soţia mea nu era moartă când a leşinat, însă ştiam că moartea ne urmărea îndeaproape pe oricare dintre noi. Mai ştiam şi că fântâna se afla la numai câteva ore distanţă. Tot ce aveam de făcut era să continui să merg. Dacă o aşezam pe ea pe spinarea unei cămile, îmi dădeam scama că şi animalul avea să se prăbuşească. Singurul lucru care-mi mai rămânea de făcut era s-o car pe Clarissa în braţe. Am înfăşurat-o în ţesătura ce-i acoperea umbrela şi am ridicat-o în braţe.

Primii paşi au fost cei mai grei, după aceea trupul meu păru să se obişnuiască să poarte acea povară suplimentară. Gâtul îmi era prea uscat ca să mai fluier sau să fredonez vreun cântec, dar mi-am depănat simfoniile în minte, mi-am spus în sinea mea poveşti şi mi-am pus tot felul de întrebări arheologice banale. Am făcut orice ca să-mi păstrez mintea activă şi să nu-mi las gândurile să rătăcească în neştire.

Pe când soarele cobora la orizont, ritmul îmi încetinise considerabil şi, pentru prima oară în viaţă, m-am îndoit de rezistenţa mea.

Atunci, prin binecuvântarea tuturor zeilor, cămila începu să-şi iuţească pasul. Aşa am ştiut că fântâna trebuia să fie pe aproape. Acest semn fu de ajuns ca să mă grăbească spre salvarea noastră, a amândurora.

În ciuda stării mele grave, nu cred să fi scos mai repede apa din vreo fântână. După ce am luat câteva guri bune şi m-am stropit pe faţă, m-am repezit s-o readuc la viaţă pe soţia mea. Am descoperit, însă, că deja îşi dăduse duhul, în braţele mele, pe drum.

Fără puls, fără suflare, fără spirit, Clarissa nu mai era decât o carcasă goală, iar sufletul, pe care-l iubisem atâta, evadase din acest chin cumplit în care eu îl târâsem. Dorinţa mea de faimă şi prestigiu în domeniul profesiei mele îi adusese ei moartea, aşa cum mulţi prevăzuseră că avea să se întâmple.

Cred că drumul prin deşert îmi storsese toată apa din trup, însă tot am vărsat un râu de lacrimi, strigându-mi durerea prin noaptea adâncă a deşertului. I-am blestemat pe zei pentru cruzimea cu care mi-au răpit-o, când tot ce-am făcut eu vreodată a fost să caut adevărul în numele lor. Şi cu ce mă

alesesem eu în urma acestei pierderi grele?

Mâniat de preţul pe care-l plătisem, am scos flaconaşul Stelei din buzunar, căutând un bolovan de care să-l izbesc. Amintirea unei întrebări pe care mi-o pusese soţia mea, când încă ne mai aflam în ceea ce acum credeam că era Templul Focului-Stea, mi-a oprit mâna: *„Cum de-i posibil ca cineva să poată supravieţui în locul ăsta, îngropat de atâtea secole?”*

Bănuisem, de când descoperisem pulberea cu ciudata proprietate de a sfida legea gravitaţiei, că trebuia să fie legendara Pâine a Vieţii, mană sau EMRO, care mai purta numele şi de Sfântul Graal. Despre această substanţă se zicea în vechime că ar avea proprietăţi regenerative importante. Dar puteam să readuc o moartă la viaţă cu ajutorul ei?

— „Din această Stea izvorăsc eternele puteri ale Zeiţei”, am murmurat eu în şoaptă, în vreme ce ridicam trupul mort al soţiei ca să-i pun pe limbă câteva firicele din pulberea strălucitoare, fulgurantă, după care i-am închis gura.

— Hai să vedem cât de eterne sunt acele puteri.

Nu s-a întâmplat nimic, iar eu m-am temut că îmi pierdusem iubita pe vecie. M-am aplecat şi i-am dat un ultim sărut de rămas-bun. Trupul Clarissei fu scuturat de un fior puternic. Se porni să respire şi deschise ochii. Când mă văzu, îmi zâmbi şi murmură.

— Am reuşit.

Mă mângâie cu o mână pe obraz, mândră de mine, iar eu am izbucnit în lacrimi de bucurie.

— Aşa-i.

Am strâns-o tare la piept, jurându-mi în gând ca niciodată să nu-i mai pun viaţa în primejdie de dragul propriei mele vanităţi profesionale.

Pur şi simplu hohoteam de plâns când am ajuns la sfârşitul acelei relatări. Lacrimile îmi picurau pe textul scris de mână, întinzând cerneala.

— Vai de mine!

Mi-am şters lacrimile de la ochi cu un şerveţel şi am folosit un altul pentru volumul dinaintea mea. Când m-am potolit, am uscat pagina respectivă, după care am închis marele tom verde şi l-am împins deoparte.

De ce eram aşa de emoţionată? Mă rog, dincolo de

romantismul poveştii adevărate, gândul că oasele lui Albray zăceau în măruntaiele acestui munte îmi dădea un sentiment de revoltă. Am fost foarte indignată să aflu că fusese aproape decapitat, iar dacă spusele cavalerului meu se dovedeau adevărate, fusese mâna celui care mă angajase în prezent. În istorisirea lui Ashlee, Albray presupusese că Hereford îl eliberase pe Molier din nu ştiu care temniţă. Relatarea lui confirma cu certitudine că dăduse drumul unui lucru sau unei fiinţe din Templul Focului-Stea când îl deschisese. Să fi fost Molier acea entitate?

— Mă doare capul, am tras eu concluzia.

Încercarea de a urmări fără prejudecăţi povestea acestui sit îmi istovea foarte mult gândirea logică. Când eliminam toate posibilităţile ca fiind nerealiste, nimic nu mai părea să aibă sens, dar dacă acceptam, pur şi simplu, ceea ce citeam, atunci piesele jocului de puzzle îşi găseau cu uşurinţă locul. Nu mai este nevoie să spun că în acel moment aveam impresia că-mi explodează mintea! Din această cauză oare ştiinţa nu reuşise să explice unele dintre misterele Antichităţii, fiindcă nu se aventurase dincolo de logică în explicarea inexplicabilului? Cum putea o persoană serioasă să spere să ajungă la o elucidare a marilor taine prin această metodă?

— Mia? Te aud plângând. Ce-i cu tine? mă întrebă André din afara cortului.

— Sunt bine, l-am asigurat eu.

— Pot vorbi şi eu cu tine?

Am ascuns marile tomuri într-o valiză, ca să nu le vadă, lăsând pe masa de scris numai cărţile mele de referinţă.

— Sigur.

L-am lăsat să intre, fiindcă nu fusesem prea sociabilă de când sosisem aici.

— Ai mai găsit ceva interesant? dori el să ştie, intrând şi aşezându-se.

— Fac progrese, i-am răspuns, punând apă la fiert. Vrei un ceai?

André mă refuză şi mi-am dat seama că se gândea la episodul de astăzi din peşteră.

— De ce am eu impresia că ştii mai multe despre aceste săpături decât vrei să-mi spui?

M-am gândit să neg, ceea ce l-ar fi făcut mai suspicios şi mai

curios.

— Pentru că eu chiar ştiu mai multe decât spun, i-am mărturisit. Sau, mai degrabă, bănuiesc multe lucruri pe care o cercetare puţin mai aplicată ar trebui să le clarifice. Vreau să aştept până când voi putea să am mai multă încredere în teoriile mele înainte de a ţi le împărtăşi… Asta-i tot!

— Asta-i felul tău politicos de a-mi spune că ai de gând să te închizi singură şi mâine?

André zâmbi. Mă cunoştea prea bine. Am ridicat din umeri.

— Asta depinde de cât de curând doreşti nişte răspunsuri.

Francezul ridică o sprânceană, fixându-mă cu ochii. Credea că mă eschivam.

— Iar Akbar te ajuta în investigaţiile tale?

În sfârşit, ajunsese la motivul vizitei lui.

— Mă rog, nimeni nu ştie istoria locală mai bine decât localnicii, i-am zis, încercând să-l păcălesc nonşalantă, însă André nu căzu în plasă.

— Te-a ameninţat cumva Akbar? îmi arătă el limpede îngrijorarea sa.

M-am gândit bine la întrebare înainte de a-i da răspunsul.

— Ba chiar dimpotrivă, aş spune.

— Pot să-l dau afară, se oferi el, dacă te stânjeneşte.

— Absolut deloc, am insistat eu. A fost doar o mică neînţelegere. Da, omul acela mă ameninţase că-mi zboară capul de pe umeri şi că-mi aruncă hoitul de pe o stâncă. Pentru ce-i mai luam eu apărarea? Fiindcă Akbar ştia ceva, ceva ce poate eu nu ştiam. Dacă-l făceam pe André să-l concedieze, n-aş mai fi scos niciodată de la el ceva.

— Dar ne-am împăcat, am ridicat din umeri.

Francezul făcu din cap semn că da, ca şi cum nu m-ar fi crezut chiar pe cuvânt.

— Atunci de ce plângeai mai adineauri?

O întrebare grea, iar răspunsul adevărat era mult prea bizar pentru a putea fi rostit.

— Tocmai citeam o însemnare foarte romantică pe care noul meu iubit mi-a strecurat-o într-una dintre cărţile mele, ca s-o găsesc când o deschid.

Era o minciună bună, care o întărea pe cea despre iubitul meu.

— Vai, mă compătimi André, deschizându-şi larg braţele. Vrei

o îmbrăţişare?

Ar fi putut spune la fel de bine: „Vrei sex?”

— Ţi-am mai spus, André, sunt bine, am ripostat eu, minimalizându-mi propria stare emoţională. Îl voi revedea cât de curând.

Inima mi se umflă în piept când Albray îmi apăru în gând şi, deşi ştiam prea bine că nu-l puteam avea, a mi-l imagina ca pe un morman de oase mă făcu să mă cutremur şi să izbucnesc din nou în lacrimi.

— Vai, Mia, iartă-mă, n-am vrut să te supăr!

André se ridică în picioare şi îmi dărui o îmbrăţişare platonică, însă, când am remarcat că Albray ne observa, m-am smuls imediat din braţele lui. Expresia jignită pe care am zărit-o pe faţa spectrului mă îndurera la fel de tare pe cât mă bucura.

— Am să te las în pace, îmi ghici André dorinţele ascunse. Cheamă-mă dacă ai nevoie de *ceva.*

Am acceptat cu un semn afirmativ din cap şi m-am uitat la Albray când André ieşi afară.

— Ce-ai, Albray? Pari supărat.

Nu sunt supărat, insistă el, luptându-se să-şi ia un ton credibil. *Nu m-am aşteptat să aflu că în viaţa ta există un bărbat. Nu mi-ai vorbit de el până acum.*

M-a amuzat greşeala lui.

— Nu există nimic între mine şi André. Cel puţin, nu din punctul meu de vedere.

El îşi dădu ochii peste cap.

Nu mă refer la André. Mă refer la bărbatul acela pentru care-ţi dau ţie lacrimile… Ala de care ţi-e atâta dor, se strădui el să-mi aducă aminte.

— Ah, ăla!

Stomacul mi se strânse ghem, în timp ce-mi adunam curajul pentru a-i dezvălui adevărul.

— Ala erai tu, Albray.

Acum el păru cel buimac, dar încântat, fără doar şi poate.

Dar n-am plecat nicăieri… De ce plângeai pentru mine?

Am înghiţit cu greu. Ori de câte ori îmi apăreau oasele lui în minte, îmi dădeau lacrimile.

— Am citit relatarea lordului Hereford despre deschiderea intrării în Templul Focului-Stea.

Albray lăsă impresia că-l dezamăgea subiectul cercetării mele. Ştiam că era contrar dorinţelor lui.

— Am aflat că tu ai murit aici – am spus, şi buzele începură să-mi tremure de emoţie – ceea ce m-a tulburat. Nu ştiu de ce.

Nu-i puteam desluşi expresia de pe figură, pentru că ochii îmi înotau în lacrimi. Mi-am căutat şerveţelele.

— Bine, ştiu că eşti mort, dar…

Mi-am plecat capul înainte să apuc să-i mărturisesc că tot nu puteam să nu mă îndrăgostesc de el. Când l-am putut zări iar pe Albray, mă privea cu duioşie, deşi nu mai ştia ce să zică.

Ştii, chiar dacă nu mi-aş fi pierdut viaţa în acest loc, tot aş fi acuma mort, încercă el să-mi aline suferinţa. *Cred că o mare parte a problemei vine din faptul că eşti istovită. Ar trebui să te las să te odihneşti.*

Am făcut din cap semn că da, puţin enervată de faptul că nici măcar nu s-a gândit să mă întrebe de ce moartea lui mă tulbura într-atâta, ori poate că ghicise şi încerca să evite subiectul. I-am făcut semn cu mâna să plece. M-am întors cu spatele, ca să-mi ascund lacrimile ce-mi şiroiau din nou.

Albray păstră tăcerea o vreme, dar simţeam că nu plecase.

Sentimentele tale pentru mine sunt motivul pentru care nu vrei să mai porţi pietricica la tine?

M-am întors brusc cu faţa la el, puţin uimită de acurateţea deducţiei sale.

— Se pare că poţi să-mi citeşti gândurile, orice aş face.

Mi-am şters iute lacrimile de pe faţă. I-am dat foarte clar de înţeles ce era în sufletul meu, iar dacă el nu simţea nimic pentru mine, n-aveam de gând să mă mai prostesc. Albray lăsa impresia că era puţin încurcat, ca şi cum ar fi cântărit o decizie grea în minte.

Puterea pietrei funcţionează în ambele sensuri, sper că-ţi dai seama.

— Nu şi pentru mine! am bombănit eu, deşi trebuia să recunosc că nu mă străduisem prea tare să mă deprind cu acest presupus har al meu parapsihologic.

Numai pentru tine, mă corectă el neînduplecat, ca apoi să pară că era supărat pe sine însuşi, fiindcă deschisese subiectul. *Nu sunt chemat să te împing în experienţe paranormale, numai prin proprie voinţă poţi căpăta tot ceea ce doreşti pe lumea asta.*

Prima mea impresie fu că dorea să încheie această discuţie sentimentală. Pe Ashlee o avertizase că era total nepriceput în chestiunile amoroase. Apoi îmi trecu prin minte că, poate, încă se mai gândea la preoteasa care, aşa cum îi mărturisise lui Ashlee, fusese dragostea vieţii lui.

— Dacă asta ţi-e dorinţa!

Când el făcu semn din cap că da, am luat iar pietricica.

Ai să ţii pietricica la tine, în caz că ai nevoie de mine? mă întrebă el cu sfială.

Am încuviinţat din cap, deşi nu-mi prea venea să mai port amuleta ca nu cumva Albray să descopere ce sentimente profunde nutream, de fapt, pentru el. L-am pus pe liber şi, imediat, am lăsat pietricica deoparte.

— Ce-i face pe oameni să-şi dorească în disperare exact ceea ce nu pot avea?

Îmi analizasem prea mult sufletul într-o singură zi şi mă îmbia patul. Am stins lampa de pe măsuţa de scris. Am băgat pietricica sub pernă, ca să-mi fie la îndemână, fără să-mi atingă trupul, şi m-am culcat.

Pentru cineva atât de obosit ca mine, cugetul mi se frământa prea tare. Fiecare zgomot din afara cortului meu îmi părea amplificat, oricât de mărunt ar fi fost. Câţiva oameni încă mai râdeau şi discutau în cortul-cantină. Tânguielile cămilelor veneau până la mine, purtate de departe de vântul deşertului, apoi am auzit paşi şovăitori care se opriră chiar la intrarea cortului meu – poate doi sau trei oameni.

M-am ridicat în capul oaselor, ca să aud mai bine.

— E cineva acolo?

— Suntem noi, credincioşii tăi slujitori, zeiţă, sosi răspunsul, care m-a şocat profund.

Zeiţă! M-am dus până la intrare şi am deschis-o. Dinaintea mea, Akbar, împreună cu cei doi asociaţi ai săi, se plecară până la pământ.

— Vă rog să vă ridicaţi, i-am implorat în şoaptă, ceea ce şi făcură, fără grabă. Cu ce vă pot fi de folos?

— Noi suntem cei care trebuie să-ţi fim de folos, mă lămuri Akbar. Eşti o fiică a lui Isis şi am jurat să te protejăm.

— N-am nevoie de protecţie, i-am răspuns eu, după cum aţi putut vedea foarte clar şi în după-masa asta.

Akbar mă contrazise.

— Simplul fapt că te afli în solda firmei C & M necesită precauţii suplimentare.

— De ce spui asta? am întrebat, curioasă să-i aflu motivul. Şi tu eşti angajatul lor.

— Dar eu nu sunt o fiică a lui Isis, îmi explică el.

— Ţi-aş mulţumi dacă nu m-ai numi aşa.

Mă temeam că până şi şoaptele noastre erau purtate departe, în liniştea nopţii. Era adevărat că mă interesa să aflu mai multe, însă mintea mea obosise, pe ziua de azi, să înregistreze toate soiurile de date.

— Vă rog, nu vreţi, poate, să ne întâlnim mâine şi să discutăm?

— Desigur, căzu Akbar de acord. Noapte bună, prinţesă, se închină el.

Cu greu m-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap de enervare.

— Ziceţi-mi doctor Montrose, dacă tot vreţi să folosiţi un titlu formal, le-am propus eu. Ne vedem mâine.

Am intrat în cortul meu şi m-am băgat în pat, dar cum nu i-am auzit pe bărbaţii aceia depărtându-se, m-am sculat iar şi mi-am scos capul afară, ca să-i văd pe toţi aşezaţi cu spatele la mine.

— Sunteţi liberi, băieţi, am adăugat, în speranţa că vor pricepe aluzia.

— Nu ne poţi elibera de datoria noastră, ripostă Akbar cu respect.

— Atunci faceţi şi voi ca spionii, supravegheaţi-mă de departe, le-am arătat eu cu degetul linia orizontului.

— Am înţeles, consimţi Akbar, iar eu am închis imediat fermoarul la cort.

Iar n-am auzit niciun zgomot de paşi. De data aceasta, chiar începuse să-mi sară ţandăra.

— Parcă v-am spus… Am deschis din nou fermoarul şi, spre marea mea uimire, îşi luaseră tălpăşiţa. Hristoase, ce noapte! am exclamat.

M-am aruncat la loc în pat. Aterizând pe burtă, mi-am strecurat mâna sub pernă, ca să găsesc pietricica ascunsă acolo. Unde s-a dus Albray când i-am dat drumul? mă întrebam. Unde se ducea când nu-i dădeam drumul? Tot ceea ce ştiam cu adevărat despre viaţa lui era unde-şi găsise sfârşitul. El părea

să ştie totul despre mine, iar eu, mai nimic despre el.

— Asta nu-i drept, am constatat eu. Nici măcar nu-i ştiu numele de familie.

Se pare că Albray făcuse o artă din a nu dezvălui prea multe despre sine.

— Dar de ce?

Am rămas pe gânduri, în timp ce degetele mele se jucau, în neştire, cu pietricica.

N-am mai avut în viaţa mea un vis pe care să-l trăiesc mai profund. Nici n-am mai avut vreodată conştiinţa limpede a faptului că visam într-un tehnicolor absolut, glorios! Prospeţimea peisajului de provincie prin care păşeam mă copleşea. Miroseam dulcile miresme ale florilor de primăvară pe câmpii, auzeam cântecul păsărilor, simţeam pe piele razele soarelui.

Dincolo de câmpii, am ajuns la o grădină cu o fântână splendidă în mijloc. Pe marginea ei stătea aşezată o femeie frumoasă. Veşmintele sale erau roşii ca sângele, iar părul ei lung şi negru îi cădea drept până la genunchi, acoperindu-i mijlocul subţire. În faţa ei îngenunchease un cavaler, iar inima mi se opri în piept când l-am recunoscut.

Nu mă aflam destul de aproape ca să aud cuvintele pe care le schimbau între ei, însă îmi era clar că Albray îşi vărsa aleanul acestei femei, care-i mângâia părul cu gesturi de alinare.

Aceasta-i Lillet, mi-am dat seama şi, uitându-mă în jos, la propriul meu corp, am văzut că mai eram încă îmbrăcată în blugi şi tricou, hainele murdare purtate cu o zi în urmă. *Cum aş putea spera să concurez vreodată cu o asemenea zeiţă?*

În mod clar, gândurile mele aveau rezonanţă, pentru că Albray îşi întoarse privirile spre mine, oripilat, evident, de prezenţa mea acolo.

— Mia?

Se ridică în picioare şi dădu drumul mâinilor confidentei sale. Nu doream să mai fiu umilită. M-am întors şi am fugit înapoi pe câmpiile ce se întindeau dincolo de grădină. L-am auzit pe Albray strigându-mă, dar eu tot nu m-am oprit din fugă. Nu-mi doream decât să mă trezesc, dar cum am reuşit să-mi împlinesc dorinţa?

Albray îmi apăru deodată în faţă şi, ciocnindu-mă de el, m-am

oprit din fugă.

— Acum că eşti aici, te rog, nu pleca, grăi el. Vreau să discut cu tine.

— Albray, eşti real!

Mi-am pus palma pe pieptul şi umerii lui, neîncrezătoare. Nu mai este nevoie să spun cum tristeţea îmi fu alungată de bucuria acestei revelaţii.

— Te pot atinge.

Am izbucnit într-un hohot nervos de râs la gândul că visul îmi devenea realitate.

— Visez, nu-i aşa?

Albray făcu din cap semn că da, amuzat de exaltarea mea.

— Şi tu visezi? l-am întrebat.

— Nu, rosti el, punându-şi o mână pe după gâtul meu şi aducându-mi faţa mai aproape de a lui. Eu trăiesc.

Buzele ni se întâlniră, iar eu am murit de plăcere.

Un trosnet mă trezi din somn şi, când l-am zărit pe André, am scos un geamăt de protest pentru că eram târâtă înapoi la realitate. *Acum* mă trezesc, mi-am zis în gând, observând ironia situaţiei mele prezente. Atunci am avut îngrozitoarea revelaţie că ţineam în mână pietricica lui Albray. Am aşezat-o iute pe noptiera de lângă pat. Cavalerul meu, probabil, percepuse mica mea fantezie despre el, iar eu muream de ruşine.

— Scuze. N-am vrut să te trezesc.

Aşeză cu infinită grijă tava cu micul meu dejun pe masa de scris.

— Păreai să te distrezi atât de bine în somn! chicoti el.

Îmi simţeam obrajii arzând de ruşine.

— Zău? Nu-mi amintesc nimic erotic.

Ceea ce nu era o minciună, nu fusese decât un sărut şi acela întrerupt. Atunci, de ce nu mă puteam abţine să nu zâmbesc?

— E un tip norocos, prietenul ăsta nou al tău.

Era clar că André nu credea în minciunile mele.

— Care zici că e numele lui?

— Albray, l-am informat, în vreme ce căutam în minte ce nume de familie să-i dau. Devere.

Asta mergea.

— *Albray Devere*? André părea foarte surprins. Asta-i un nume de legendă în Franţa.

— Chiar aşa? De ce?
— Albray Devere a fost un faimos cavaler din veacul al treisprezecelea care a sărit în ajutorul catarilor din castelul asediat Montségur.
— A murit acolo? am întrebat.
Dacă aşa era, cu siguranţă nu era Albray al meu… În orice caz, numele era doar o invenţie.
— Se pare că nu. Lui André îi plăcea să-mi spună şi el lucruri pe care eu nu le ştiam. Se spune că a ajutat două femei să scape din fortăreaţă cu o noapte înainte de a fi predată cruciaţilor care luptau în numele Bisericii. Se zice că femeile aveau asupra lor relicve sacre, pe care le-au ascuns foarte repede în locuri numai de ele ştiute.
— Ce fel de relicve?
André ridică din umeri.
— Unii spun că ele deţineau arborii genealogici ai casei regale a lui Iuda, care fuseseră furaţi de la autorităţile romane înainte ca acestea să le poată distruge. Alţii zic că Sfântul Graal, sau poate Chivotul Legământului, ar fi fost scos pe ascuns din Montségur în acea noapte.
De ce trebuia ca fiecare episod din istorie să pară legat de Sfântul Graal?
— Mă rog, să-ţi fie clar că nu mă văd cu acel Albray Devere, am ripostat în glumă. În orice caz, îţi mulţumesc pentru legende. Cred că mai bine mă întorc la cărţile mele.
M-am ridicat în picioare, scărpinându-mă în cap.
— Mă duc la Sharm el-Sheikh, să mă ocup de preluarea misterioasei pulberi, mă anunţă André, în timp ce eu mă scuturam din ameţeala somnului. Mă întorc mâine în zori. Vrei să-ţi aduc ceva din civilizaţie?
Am făcut un semn negativ din cap.
— Am venit cu de toate, dar mulţumesc, oricum. Distracţie plăcută!
Mi-am fluturat mâna în semn de rămas-bun, în vreme ce pleca.
— Iar dacă ai vreo problemă…
— N-o să am nicio problemă cu Akbar, l-am asigurat, făcându-i semn să plece şi să nu-şi mai facă griji. Mă descurc eu… Crede-mă!

Eram foarte nerăbdătoare să mă întorc astăzi în lumea lui Ashlee. Puteam studia şi, în acelaşi timp, rămâne împreună cu Albray.

Da, eram obsedată, ba chiar mai mult decât atât, de visul meu de azi-noapte. Prezenţa lui mă bântuia, o dulce binecuvântare, ce-mi aducea zâmbetul pe buze ori de câte ori mă gândeam că el există.

„Dacă ar trăi măcar în realitatea fizică!”

Mă simţeam trasă înapoi în braţele lui Albray, neputând să urmăresc textul.

„Dacă măcar îl pot atinge în visele mele, trebuie să mă mulţumesc şi cu atât. Tot e mai mult decât nimic.”

Totuşi, nu era adevăratul Albray cel din visele mele, ci doar idealul meu în legătură cu el şi ceea ce mi-ar fi plăcut mie să facă sau să spună.

„Dar n-am mai avut în viaţa mea un vis atât de frumos”, m-am contrazis singură, după care am intrat în panică. „Dacă nu se mai repetă niciodată?”

Mi-am turnat nişte ceai. Gâlceava cu mine însămi era prea obositoare, aşa că am lăsat-o baltă.

„Acum”, am tras adânc aer în piept şi apoi am expirat, „unde am rămas?”

Ajunsesem la sfârşitul relatării lui Susan Devere despre incidentul petrecut la Biblioteca Arsenalului, iar povestea se relua cu fuga lui Ashlee din Paris.

LECŢIA 12
PROMISIUNI

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

N-aveam niciun plan. Dacă voiam să călătoresc aşa cum eram de fapt, o nobilă doamnă, aveam să fiu prea uşor de reperat, deşi dispuneam de suficienţi bani pentru a plăti o trăsură care să ne poarte tot drumul până la Marea Mediterană.

— Înfăţişarea ne dă de gol, mi-am mărturisit eu, până la urmă, temerile către Bea, care păstrase tăcerea lângă mine, în vreme ce eu mă gândeam la cel mai bun traseu de urmat până în Sinai.

Ce ţi-am spus eu de la bun început?

Albray se ivi pe bancheta din faţa mea. Nu-i dădusem drumul şi nici n-aş fi făcut-o, decât la cererea lui expresă.

— Ce părere are spiritul care ţi-e prieten de situaţia noastră? mă întrebă Bea, fără să-şi ridice ochii de la andrele.

Albray şi cu mine am încremenit.

— Tu-l vezi, Bea?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Te mai aud vorbind cu cineva din când în când. Se uită prin trăsură. N-am ştiut că ar fi un *el,* totuşi, constată ea pe un ton dezaprobator. La urma urmei, bănuiesc că n-are cum să-ţi facă prea mult rău, în starea în care se găseşte.

Am râs, împreună cu Albray.

— Draga de Bea!

Am sărutat-o pe obraz, după care m-am aşezat la loc, pregătită să-i răspund la întrebare.

— Albray crede c-ar trebui să călătorim puţin mai *incognito.*

— Dacă ţine să devenim ţărănci, uşor de spus, greu de făcut, mă luă ea peste picior. Oamenii săraci călătoresc în transporturi ieftine şi periculoase. N-am să te împing tocmai eu pe calea pierzaniei.

Domnişoară Granville, deja te afli pe calea pierzaniei, mă lămuri Albray, *şi mă tem că nu prea vei mai avea de ales după felul în care ai schimbat situaţia, acum când Chiara doreşte să-ţi ceară acea favoare.*

— Acum? m-am mirat eu. Dar nici măcar nu ne-am apropiat de Italia!

Vrăjitoarea ţigancă apăru lângă Albray. Îngrijorarea i se citea pe chip.

Ceva groaznic li s-a întâmplat celor din neamul meu, începu ea.

Folosea un amestec de italiană şi ceea ce bănuiam a fi limba rromani, pe care nu o studiasem, însă ţiganii circulau mult, iar limba lor împrumuta cuvinte din multe alte limbi europene. Se vedea limpede că era foarte necăjită.

— Fii calmă, i-am spus. Trebuie să-mi povesteşti necazurile tale domol, de preferat în italiană.

Chiara făcu din cap semn că da.

Neamul meu rareori se aventurează atât de departe spre Occident. Neguţătorii ţigani nu sunt aşa de preţuiţi prin Franţa. Nu prea departe de aici, ai să dai peste o caravană de femei şi trebuie să le sari în ajutor! Ne-au fost luaţi toţi bărbaţii şatrei. Nu ştiu cum s-a întâmplat, spuse printre lacrimi. *Trebuie să-i ajuţi. Nu m-am aşteptat să-ţi cer o favoare aşa de mare în schimbul serviciilor mele, dar dacă faci asta pentru Chiara,* mă imploră ea, cu mâna pe inimă, *îţi jur c-am să te slujesc toată viaţa.*

Asta-i o ofertă foarte generoasă, într-adevăr! aprobă Albray.

— Dar asta sigur ne va întârzia în drumul nostru, am zis cu voce tare.

Din experienţa mea de viaţă, întârzierile se pot dovedi de bun augur, constată Albray, care nu se arăta prea îngrijorat. *Dacă ai să te afli în mijlocul ţiganilor, asta-ţi va oferi acoperirea perfectă şi nu vei putea găsi călăuze mai bune decât ei dacă vrei să călătoreşti cu mijloace ieftine.*

— Nu te teme, Chiara, voi face tot ce pot pentru familia ta, am asigurat-o eu, observând surprinderea dădacei mele la auzul acestor cuvinte.

Chiara începu să mă binecuvânteze în mai multe idiomuri.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, de vreme ce-i cea mai bună soluţie pentru noi toţi.

— Şi atunci ce hotărâre am luat? întrebă iute Bea, pe un ton uşor îngrijorat.

— Cred că te va mira foarte tare, Bea, i-am răspuns, bătând-o uşor peste mână. Dar nu te teme, totul se va lămuri pe dată.

Am zâmbit larg spre Albray, căci perspectiva unui episod de viaţă ţigănească mă înveselea.

Am observat că-i trezisem dădacei mele curiozitatea, pe când mă mutam de la ferestruica din stânga spre cea din dreapta, ca să mă uit după caravană. Adesea, însă, ţiganii au reputaţia de a fi hoţi, vrăjitori şi adoratori ai diavolului, prin urmare m-am gândit că cel mai bine era să las lucrurile să se întâmple în voia lor. Bea avea o judecată limpede în privinţa caracterului omenesc şi putea să-şi facă şi singură o idee despre neamul Chiarei. Când am poruncit să se tragă trăsura lângă caravană, expresia de îndoială de pe chipul ei mă făcu să râd.

— Am făcut o promisiune cuiva care ne-a ajutat să scăpăm din Château de Vere. Sunt obligată să întorc această favoare, i-am explicat şi, deşi Bea se arăta îngrijorată, avu încredere în mine şi nu puse nicio întrebare în privinţa acţiunilor mele.

Pe când coboram din trăsură, am remarcat îndată două lucruri: în primul rând, cât de surprinşi au fost acei oameni pentru că mă oprisem ca să vorbesc cu ei, şi în al doilea rând, cât de vesel şi colorat le era portul, contrastând puternic cu expresiile posomorâte de pe chipurile lor.

Spre deosebire de veşmântul cenuşiu al Chiarei, urmaşele sale călătoriseră şi negustoriseră în mai multe locuri, căci aceste femei etalau un soi de splendoare orientală, cu bani de aur sclipind printre pletele lor dese şi negre ca pana corbului, în jurul gâtului şi pe sâni. Fustele le erau în dungi şi petice de culori ce formau contraste vibrante. Culorile şi modelele strălucitoare se zăreau şi pe fustele lor, pe şalurile şi basmalele de pe capete. Chiara avea o şatră de oameni foarte chipeşi, într-adevăr.

— Sunteţi *nella difficoltà, signore?*

Le-am întrebat dacă aveau probleme, în speranţa că mai vorbeau încă italiana la fel de bine ca şi limba lor maternă. M-am mai interesat şi unde se aflau bărbaţii şatrei.

— Unde *sono i vostri uomini?*

Toate se uitau lung la mine şi m-am întrebat dacă trebuia să încerc să le vorbesc în franceză. Apoi, cea mai în vârstă dintre femei se ridică de pe scaunul ei şi îmi răspunse în italiană:

— Care-i problema dumneavoastră, doamna mea?

— Ei bine, am tras adânc aer în piept şi, de vreme ce nu mai datoram nimic nimănui, mi-a venit ideea să încerc ceva nou şi să spun tot adevărul. Îi datorez Chiarei o favoare şi ea mi-a cerut să mă opresc din drumul meu şi să vă ajut în schimbul

serviciului pe care mi l-a făcut ea.

Se auziră multe suspine în rândul femeilor prezente, care mormăiră între ele în surdină.

— O mistică. Bătrâna părea plăcut surprinsă şi convinsă pe deplin de acest fapt. Dacă te-a trimis Chiara, trebuie să fii mai mult decât pari, căci suntem, într-adevăr, la mare ananghie.

— Hmmm.

Am aruncat o privire vizitiului trăsurii noastre, care se fâţâia nerăbdător pe locul său.

— Dacă mi se oferă privilegiul ospitalităţii voastre, doamnelor, voi fi bucuroasă să vă ascult necazurile şi să fac tot ce-mi stă-n putere.

— Orice suflet trimis de Chiara-i binevenit în rulota mea, consimţi bătrâna ţigancă. Mă numesc Chavi Choron. Chiara mi-a fost bunică.

— Încântată de cunoştinţă, Chavi. Eu sunt Ashlee… am făcut o pauză, înainte de a rosti cel de-al doilea nume al meu, Winston.

Am hotărât să adopt numele de familie al dădacei mele, întrucât aşa mă puneam cel mai bine la adăpost.

— Sunt domnişoară, am adăugat, pentru ca nimeni să nu se mire de ce nu era şi jumătatea mea cu mine. Dă-ne jos bagajul, mulţumesc, vizitiu, am poruncit. Nu vom mai avea nevoie de serviciile dumitale.

L-am plătit dublu, ca să uite că ne-a văzut vreodată, iar omul păru satisfăcut de înţelegere, îşi întoarse trăsura şi se îndreptă înapoi spre Paris.

Pătrunzând în cercul făcut de rulotele trase de cai, femeile şi copiii şatrei mă salutară cu surâsuri sfioase. Chavi mi-a făcut cunoştinţă cu fiecare persoană prezentă. Atâtea nume incredibil de exotice îmi răsunară în urechi încât, dacă nu le-aş fi putut citi gândurile, cu greu mi le-aş fi putut aminti pe toate. Din câte îmi dădeam seama, patru familii numeroase formau acea şatră.

Le-am făcut cunoştinţă cu „mama”, Beatrice Winston, şi cu toţii repetară plini de respect numele ei străin. Asta o cuceri pe Bea. Când află că mai mulţi dintre copiii care se aflau acolo erau orfani şi aveau nevoie de îngrijire, Bea se văzu păşind într-un adevărat „paradis” pentru ea.

Am lăsat-o în mijlocul copiilor şi am urmat-o pe Chavi. Ne-am

aşezat împreună pe scaunele care se aflau lângă rulota ei. Locul bătrânei era înţesat cu perne şi între scaunele noastre se găsea o masă. Pe când mă aşezam în faţa ei, Chavi se interesă:

— Şi cine-i cavalerul care te însoţeşte?

Albray pufni în râs.

Se pare că mai avem o mistică în mijlocul nostru.

M-am uitat la Chavi, care zâmbea şăgalnic, la fel ca şi mine.

— Este Albray… El m-a pus în legătură cu bunica dumitale.

— Chiara a încropit o vrajă pentru tine, mai mult afirmă decât mă întrebă Chavi. După aceea intră în transă şi, pentru o clipă, îşi luă o expresie serioasă. Fugi de dragoste… dar o să te prindă din urmă, încheie bătrâna ţigancă pe un ton ceva mai vesel.

— Ne aflăm aici ca să vorbim despre necazurile voastre, Chavi, i-am reamintit binevoitoare, ca să nu-i insult harul. Spune-mi, unde vă sunt bărbaţii? Chiara a zis că nu obişnuiţi să călătoriţi prea departe în Franţa.

Mi-a spus că aşa era, că de obicei se rezumau să-şi facă negoţul prin sudul Franţei şi Lorena.

Chavi avea un nepot, Cingar, renumit pentru felul în care cânta la vioară, cu atâta pasiune încât vrăjea orice inimă de femeie. Ducesa de Orléans auzise despre el. Drept urmare, soţul ei, Gaston de Guise, trimisese după Cingar să-l aducă la curtea lui, pentru ca ducele să verifice adevărul celor auzite. Cum ducele nu-i avusese niciodată pe ţigani la inimă, Cingar şi-a dat seama că era o capcană. Totuşi, nu putea rezista unei asemenea provocări, dat fiind că astfel de ocazii deveneau un miez de legendă şi folclor. Cingar mai era şi bulibaşa acestei şatre de ţigani. Oriunde se ducea unul dintre ei, îl urmau toţi.

— Aşa că Cingar chiar i-a vrăjit inima ducesei, am dedus eu.

— Cu desăvârşire, întări Chavi cu mândrie, dar şi cu tristeţe. Gelos, ducele a pus să-mi fie arestat nepotul.

— Sub ce acuzaţie? am întrebat-o, încruntându-mă, deşi răspunsul era atât de evident.

— De erezie, fireşte. Chavi se arătă surprinsă de faptul că nu ghicisem. Ducele spune că harul lui Cingar e mai presus de puterile unui muritor şi că trebuie să fi făcut el vreun pact cu diavolul.

Mi-am dat ochii peste cap, fiindcă acuzaţia era atât de tipică unui aristocrat gelos.

— N-am ieşit încă din Evul întunecat?

— Şi asta nu-i cel mai grav, continuă Chavi. În aceeaşi noapte în care nepotul meu era arestat, fiul ducelui căzu la pat bolnav şi de Guise ne acuză pe noi că i-am fi blestemat băiatul. Toţi bărbaţii noştri au fost înconjuraţi de gărzile ducelui şi el ne-a ameninţat că ni-i omoară dacă fiul lui îşi dă duhul.

— Atunci de ce caravana voastră se îndreaptă spre Paris? m-am mirat eu.

Chipul lui Chavi se lumină de un zâmbet larg, ca şi cum trebuia să ştiu şi singură răspunsul.

— Am fost anunţată de un spirit anonim că ne vom găsi salvarea pe acest drum, de la Paris la Sens.

— De câtă vreme mă aşteptaţi?

Speram ca fiul ducelui să mai fie încă în viaţă.

— Abia am sosit, după două zile de drum.

Şi Chavi părea că poartă grija băiatului.

— Atunci nu mai e timp de pierdut.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat împrejur, la toţi caii care se odihneau pe pajişte.

— Dă-mi un cal şi o călăuză. Am să-ţi aduc oamenii înapoi săptămâna asta.

M-am uitat la Albray, ca să văd ce gândea, el însă mi-a făcut cu ochiul, în semn de aprobare.

Chavi intră în transă, după care îmi zise:

— Cred că ăsta-i adevărul. Rumer! Chavi o strigă pe nepoata ei, sora lui Cingar. Pregăteşte doi cai şi provizii. Te vei duce călare cu duduia Winston.

Chavi mi-a făcut cu ochiul şi n-am fost prea sigură dacă dorea să mă destindă, ori să-mi dea de înţeles c-ar şti deja că numele meu adevărat nu era Winston.

Când m-am gândit mai bine la ceea ce mă oferisem să fac, mă cuprinse frica. M-am uitat la Albray, care stătea în picioare, dându-mi de înţeles printr-un semn din cap că nu trebuia să mă tem.

Când mai adaugi la harurile tale şi pe ale mele, ce mai rămâne pe lumea asta să nu putem realiza împreună?

Am surâs, gândindu-mă că era o întrebare justă.

Sper să nu aflăm chiar atât de curând.

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Astăzi a fost cea mai fascinantă dintre zilele vieţii mele! Parc-ar fi ieşit direct din poveştile lui Ashlee! Sunt aşa de încântată că m-am gândit să aştern pe hârtie aventura noastră! Speranţa mea este că într-o bună zi, după ce vom descâlci tot acest mister încurcat, Ashlee va fi liberă să râdă de vesela urmărire în care ne-a atras.

Şi, în acest sens, trebuie să comentez în beneficiul tău, dragă Ash, că fiecare zi petrecută în compania fraţilor Devere mă face să ţin tot mai tare la amândoi. Mă tem că ai judecat prea aspru motivele soţului tău, pentru că n-am cunoscut în viaţa mea un bărbat mai obsedat de scopul călătoriei lui. Văd acum limpede cum se gândeşte numai la tine, cu fiecare clipă petrecută pe drum. Nu-şi va găsi liniştea până nu te vom găsi vie şi nevătămată.

Soţul meu, pe de altă parte, chiar în dimineaţa aceasta a fost în cea mai rea dintre dispoziţii, complet exasperat de aventura în care ne-ai implicat, dragă surioară.

Iată-ne într-o trăsură, ieşind din oraş, fără măcar să fi văzut încă ceva din Paris. Îţi poţi imagina ce-a gândit lordul meu!

— Vreau să ştiu şi eu de ce fuge nevastă-ta de tine, Earnest, îi porunci James. Ştiu că mi se ascunde ceva.

Domnul Devere şi cu mine ne-am uitat unul la altul, neştiind de unde să începem şi întrebându-ne cât de mult simţea James nevoia să i se dezvăluie, când o altă trăsură trecu pe lângă noi, în drumul ei de întoarcere în Paris. Pe dată îi atrase atenţia cumnatului meu.

— Ce-i, domnule Devere? l-am întrebat, fiindcă se arăta aşa de preocupat.

— Era trăsura ei, pretinse el.

Căutând să ştie mai multe, domnul Devere îşi scoase capul afară pe fereastră şi ordonă vizitiului nostru să întoarcă trăsura cu toată viteza, pentru a o prinde din urmă pe cea care tocmai trecuse pe lângă noi.

— Nu crezi că mergi puţin cam prea departe?

James era chiar enervat de faptul că ne întorceam de unde plecasem fără niciun motiv întemeiat.

— Cum poţi fi atât de sigur că aia era trăsura surorii noastre?

— Instinctele fratelui tău s-a dovedit excelente până acum, l-am potolit eu, în vreme ce caleaşca noastră întorcea.

I-am aruncat domnului Devere o privire prin care îi dădeam

de înţeles că ar fi mai bine pentru el să aibă dreptate.

— Sunt absolut sigur, afirmă el.

Mai târziu, domnul Devere mi-a povestit ce anume îl făcuse să fie atât de sigur; explicaţia începea cu ziua de ieri.

Mersesem pe urmele lui Ashlee până la locuinţa ei din Paris. Molier îşi rugase cu viclenie asistentul s-o informeze pe doamna Devere, în prima zi în care intrase în biblioteca lor, că, drept măsură de precauţie pentru acea arhivă a cărţilor sacre, trebuia să se semneze în cartea de oaspeţi şi să dea o adresă de contact din Paris. Femeia care o primise în gazdă pe Ashlee o văzuse plecând într-o trăsură, însă chiriaşa ei nu-i lăsase niciun indiciu în privinţa direcţiei în care se îndrepta. Domnul Devere sărută mâna doamnei la plecare şi extrase din efemera atingere o imagine precisă a birjei în care Ashlee părăsise Parisul.

Se pare că harurile lui Devere se întăriseră de la plecarea soţiei lui. Nu numai că nu slăbiseră în absenţa ei, ci cu fiecare zi el realiza un nou miracol. În concluzie, poate că adevăratul izvor al puterii lui nu era pur şi simplu consumarea unui act sexual cu Ashlee, ci mai curând sentimentul de dragoste pe care i-l purta. Ceea ce mă face să mă întorc la clipele dramatice şi palpitante în care goneam pe urmele unei alte trăsuri.

— Earnest, îţi poruncesc să încetezi să-l mai mâni aşa pe vizitiul nostru. Ne pui în primejdie vieţile la toţi! puse piciorul în prag lordul Devere.

Fratele nostru ieşi cu greu până la brâu pe fereastra trăsurii şi, în vreme ce stătea de vorbă cu vizitiul, o roată a trăsurii se lovi de o piatră. Earnest zbură pe fereastră, iar vizitiul fu aruncat de pe capra lui direct în şanţul drumului.

Din fericire, domnul Devere reuşise să se agaţe de suportul pentru bagaje de pe acoperişul trăsurii, de care se bălăbănea acum, şi, cum trăsura accelera tot mai tare, nu putu să-şi găsească un punct de sprijin pentru picioare.

— Nimeni nu mă ascultă vreodată pe mine?

Lordul meu se puse pe treabă. Deschise portiera şi se întinse ca să-l aducă înapoi pe fratele lui în trăsură. Înainte ca domnul Devere să-şi tragă răsuflarea, lordul Devere ieşi pe fereastră, se sui pe acoperiş şi sări pe capra vizitiului. Îi trebui ceva timp ca să apuce frâiele şi, chiar după ce mâinile lui le găsiră, caii scăpaţi de sub control nu fură uşor de strunit.

Tocmai când simţeam cum caii cedau, până la urmă, voinţei

soţului meu şi răsuflăm uşuraţi, trăsura mai acceleră o dată.

Domnul Devere îşi strigă fratele prin fereastră ca să afle ce se petrecea, când zări trăsura pe care o urmăream.

— James este un om bun! îmi spuse el, zâmbind cu gura până la urechi.

Se aşeză înapoi pe locul său, mulţumit că-şi atinsese scopul.

— Este destul de bun ca să merite să-i spunem tot adevărul, am recunoscut eu, simţindu-mă vinovată de faptul că îi ascunsesem atât de multe lucruri.

Lordul Devere strigă vizitiului celeilalte trăsuri să se oprească, iar când acesta făcu ceea ce i se ceruse, soţul meu o opri pe a noastră, alături de cealaltă. Domnul Devere ţâşni ca un fulger afară pe portieră şi se repezi imediat să-l ia pe om la întrebări. Lordul meu sări de pe capra vizitiului, pentru a mă ajuta să mă dau jos din trăsură. Era bătut de vânt, cu obrajii rumeni, şi un zâmbet larg îi lumina faţa.

— M-am distrat mai bine decât m-aş fi aşteptat, îmi mărturisi. Deşi sper ca vizitiul nostru să nu fi păţit ceva grav.

— Pentru aşa un gentleman retras, mi se pare că zace în tine multă cutezanţă, lord Devere… Ai fost înspăimântător de galant!

I-am dăruit un sărut soţului meu, foarte mândră de eroismul lui. Deşi pe lordul meu îl bucură admiraţia mea, ne dădurăm seama că domnul Devere devenea mai curând agitat în faţa vizitiului celeilalte trăsuri.

— Uite, ştiu că ai transportat-o pe soţia mea în afara Parisului, spuse domnul Devere.

— V-am mai spus că n-am dus nicio doamnă Devere, numai o *mademoiselle* cu mama ei, lătră vizitiul, pregătindu-se s-o ia din loc.

— Domnişoara Granville, cumva? încercă domnul Devere să ghicească identitatea acelei *mademoiselle.*

— Nu! Acum nu vă supăraţi, eu o…

— Domnişoara Winston, am strigat, iar vizitiul se mai linişti puţin când mă observă.

Aceasta era slăbiciunea francezilor: aveau mult mai multă răbdare cu femeile din străinătate decât cu bărbaţii, mai ales dacă vorbeau pe limba lor.

— Cam aşa ceva, admise el, oarecum vag.

— Cam aşa sau mai exact? îi ceru să precizeze domnul

Devere, la capătul răbdării.

— Nu-mi mai amintesc! insistă vizitiul, până când lordul meu îi arătă un săculeţ plin cu franci de aur.

— Să-ţi mai împrospăteze asta cât de cât memoria? scutură lordul Devere punga, lăsând a înţelege că era plină cu monezi.

Ochii vizitiului se căscară şi îşi aduse aminte în mod miraculos.

— Am lăsat-o pe *mademoiselle* la sfârşitul zilei de ieri în tabăra ţiganilor, pe acest drum în jos.

— Țigani!

Expresia de îngrijorare reveni pe chipul lordului meu, pe când arunca săculeţul cu bani informatorului nostru drept răsplată.

— Atunci trebuie să ne grăbim, hotărî domnul Devere, pregătindu-se să preia el locul vizitiului pe trăsura noastră.

— Dacă nu te superi, frăţioare, am să vă duc eu până ne regăsim vizitiul, îi propuse lordul Devere. Presupun că toţi dorim să rămânem întregi şi sănătoşi la trup, nu?

Am profitat de ineditul situaţiei şi m-am urcat în faţă, alături de lordul Devere, pe când ne întorceam în direcţia noastră iniţială, pornind în căutarea vizitiului nostru.

— Trebuie să-ţi spun ceva despre draga noastră soră.

Tatonam terenul. Nu-l mai văzusem niciodată pe soţul meu într-o dispoziţie mai exuberantă; prin urmare, am crezut că acum era cea mai bună ocazie să-i dezvălui totul.

— Te ascult, mă încurajă el prompt, încă zâmbind.

— Ashlee e altfel decât majoritatea celorlalţi oameni, am început eu stânjenită.

— Mă rog, trebuie să recunosc sincer că n-am mai întâlnit pe nimeni ca ea, observă el, fără să pară prea încântat.

— Ştii că mătuşa mea, lady Charlotte, este renumită pentru anumite haruri pe care le posedă.

M-am gândit că unele aluzii sugestive ar fi mers mai bine decât o mărturisire făţişă. El se uită la mine şi buna dispoziţie îi pieri.

— Nu cred în spiritism.

— Mă rog, îndrăznesc să spun că nici în Buddha nu crezi, dar asta nu înseamnă că n-a existat.

Comentariul meu îl şocă puţin, dar l-am făcut să înţeleagă

elegant unde băteam.

— Sunt multe mistere neexplicate pe lumea asta, lord Devere, însă a le contesta existenţa nu ne va uşura niciodată înţelegerea lor, nici nu le va face să dispară.

Lordul Devere nu arăta prea vesel, însă îmi făcu din cap semn că era de acord cu spusele mele.

— Vrei să spui că sora noastră-i un medium?

Îmi aruncă o privire, în aşteptarea răspunsului.

— Este puţin mai complicat decât atât. Vezi tu… A trebuit să respir adânc înainte să rostesc următoarele cuvinte: Ei, se pare că sora noastră a trezit aceste haruri şi în domnul Devere.

— Poftim? făcu uluit lordul meu.

— Şi asta nu-i tot, l-am avertizat, însă mă scuti de continuarea mărturisirii vizitiul nostru, pe care l-am descoperit aşezat la margine de drum.

Îşi freca încet capul, însă, evident, nu era grav rănit.

Lordul Devere opri trăsura, iar vizitiul putu să ia din nou frâiele în mâini.

— De cât timp ştiai toate astea?

— Fratele nostru mi-a spus numai după dispariţia lui Ashlee, i-am destăinuit, observând cum falca iubitului meu se încorda de indignare. Te rog, *my lord,* fratele tău e foarte speriat şi întristat de tot ce i se întâmplă. Mă tem că el e într-o primejdie mai mare decât s-a înduplecat să-mi dezvăluie.

Soţul meu respiră adânc şi mă bătu uşor pe mână, ca să mă asigure că nu era supărat şi că avea să fie diplomat. Eram deja liniştită când am ajuns în tabăra ţiganilor. Fraţii Devere se împăcaseră şi, chiar dacă mai aveau puncte de vedere contradictorii, lordul meu se hotărâse să-şi ajute în continuare fratele, fie şi numai pentru a vedea unde ducea toată această mică aventură. Totuşi, domnul Devere nu dorea să discute despre frăţia de care ţineau el şi tatăl lor. În loc să se simtă trecut cu vederea, soţul meu era foarte bucuros că fusese exclus din clubul care acum îi provoca atâtea necazuri fratelui său mai mic. Lordul meu nu-i ceru domnului Devere să-şi dovedească harul parapsihologic. Mi s-a părut că soţul meu, poate, nu dorea să i se infirme scepticismul, cel puţin nu astăzi.

Ne-a luat ceva timp pentru a găsi idiomul potrivit în care să putem sta de vorbă cu ţiganii, dar, după mai multe încercări nereuşite, toţi am ales limba italiană. Eu o vorbeam ceva mai

bine decât însoţitorii mei, iar femeile păreau mai dispuse să discute cu mine; prin urmare, l-am convins pe domnul Devere să mă lase pe mine să pun întrebările.

Cea care vorbi cu mine fu cea mai bătrână din şatră. Mă duse cu ea la o căruţă şi îmi oferi unul dintre scaunele de la masa de acolo. Domnul Devere ne urmă şi, cum nu mai avu nimic pe care să se aşeze, rămase în picioare în spatele meu, punându-şi mâinile pe speteaza scaunului meu, ca să asculte şi să desluşească ceva din conversaţie. Bătrâna ţigancă insistă că nu văzuse nicio *mademoiselle,* dar ne invită la cină, căci se făcea târziu.

Domnul Devere făcu din cap semn că nu. Voia să nu ne oprim din drum şi deja se grăbea spre trăsură. I-am mulţumit bătrânei şi, pe când mă ridicam, ea-mi apucă mâinile, închizând ochii pentru o clipă.

— Eşti prietenă bună cu femeia pe care o cauţi, remarcă ea cu un surâs liniştitor. Totul va fi bine pentru ea, ca şi pentru tine.

Îmi dădu drumul la mâini. Nu-mi mai ghicise nimeni în palmă de multă vreme, aşa încât m-am bucurat de veştile bune.

— Am s-o mai găsesc, ce crezi?

Ţiganca dădu din cap în semn că nu, zâmbind prietenos.

— Cum poţi să găseşti ce n-ai pierdut nicicând?

Am crezut că înţelegeam ce voia să spună şi m-am amuzat.

— Este adevărat, Ashlee nu-i niciodată pierdută. Poate ar fi trebuit să întreb dacă ne va găsi ea pe noi?

Bătrâna făcu din cap semn că da, admiţând că era o întrebare mai bună.

— Toate la timpul lor, răspunse ea, în vreme ce eu mă îndreptam spre trăsura din care, acum, ambii mei însoţitori îmi făceau semne cu mâinile.

— Ai renunţat mult prea uşor, domnule Devere. M-am aşezat lângă soţul meu, cu un mic sentiment de frustrare. Chiar nu puteam să onorăm invitaţia la cină? Poate am fi aflat ceva. Acum nu mai avem niciun fel de indiciu.

Domnul Devere mă ignoră şi îi făcu semn cu mâna vizitiului să vină mai aproape de el, ca să discute fără să fie auziţi.

— Du-ne la Orléans.

Omul se uită de parcă îi ajunsese pe ziua de azi, dar se conformă poruncii şi o porni la drum.

— Soţia mea a şezut pe scaunul acela, îmi arătă domnul Devere locul în care stătusem de vorbă cu bătrâna ţigancă, atunci când s-a hotărât să se ducă la Orléans.

— De ce tocmai acolo? m-am mirat eu. Mi se pare un traseu bizar pentru Italia.

În sinea mea, credeam că Ashlee se îndrepta spre exoticele ţări ale Orientului, atât de dragi lui Hereford.

— Se află într-o misiune de salvare a unor vieţi, mărturisi el, foarte îngrijorat şi puţin întristat. Simt că îi mai stă alături un bărbat, pe care se bizuie.

Se uită la mine ca să-i confirm bănuiala. La început, am încremenit la auzul acelor cuvinte.

— Ashlee n-are niciun amant, dacă asta vrei să zici, i-am respins aluzia murdară. Dacă ar avea, aş fi ştiut şi eu, te asigur.

Domnul Devere păru să fie recunoscător şi ruşinat.

— Dar este cineva, ştiu bine! Un prieten, poate? stărui el.

M-am gândit cu încordare, dar în afara familiei mele nu mai era nimeni.

— Nu, l-am liniştit, bărbaţii n-o interesează pe Ashlee…

Şi acesta era adevărul! Am pocnit din degete, găsind soluţia dilemei.

— Este vorba de un spirit.

Domnul Devere îşi dădu seama că aveam dreptate şi zâmbi, uşurat că exista o alternativă la scenariul mai plauzibil, gândit de el, legat de existenţa unui amant. Cu toate acestea, lordul Devere se supărase.

— V-aţi pierdut minţile amândoi? bodogăni el. Voi auziţi ce spuneţi? Cred că inventaţi toate astea pe parcurs, iar doamna Devere, de fapt, s-a întors la Paris.

— Nu m-aş juca cu viaţa ei, îşi asigură fratele domnul Devere. Mă duc şi singur bucuros. M-aş mişca mai repede în şaua unui cal.

Mă temeam că aceasta era scuza pe care lordul Devere o aşteptase pentru a ne retrage amândoi din urmărire şi a ne înapoia în capitala Franţei.

— Cu greu aş mai putea *acum* da înapoi. Toată această *mystique*[50] e aşa de interesantă! surâse el cu scepticism. Curând, vom găsi un adăpost pentru noapte şi ceva de mâncare.

---

[50] Farsă, şaradă (fr.).

Era clar că domnul Devere şi-ar fi continuat drumul dacă ar fi avut de ales. Se uită afară pe fereastră, făcând din cap un semn de aprobare.

— Şi ea trebuie să se odihnească undeva, Earnest.

Lordul Devere înţelegea ce gândea fratele lui.

— Soţul meu are dreptate, am zis, temându-mă că domnul Devere va porni mai departe de unul singur şi n-aveam să mai dăm niciodată de el sau de Ashlee. O fi având ea un har suprauman, dar nu şi energie nelimitată.

Ba am.

Puteam să jur că îi auzisem gândul rezonând în timpanul meu, însă domnul Devere îmi aruncă o privire şi un zâmbet silit.

— Cu toţii trebuie să ne odihnim, conchise el, pe un ton de îndoială.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

N-am mai avut, nicicând, o experienţă atât de epuizantă precum drumul în şaua unui cal până la Orléans. Rumer şi cu mine nu ne opream decât să luăm ceva în gură şi să răspundem chemării naturii. Dormeam puţin, când razele lunii nu ne mai luminau calea şi nu mai puteam distinge nimic în faţa ochilor. Pentru două femei care călătoreau singure, noaptea era mai sigură dacă ne deplasam cu viteză mare. Pe când mă întindeam pe un câmp sub puzderia de stele a cerului de noapte, nu pentru mine îmi era frică, fiindcă, ştiam prea bine, eram păzită de cavalerul meu.

Temându-se pentru fratele şi verişorii ei, Rumer mă zorea încontinuu şi mă mâna înainte, chiar dacă simţeam că, de oboseală, cădeam din picioare. Mi-era puţin ruşine că o singură zi în şa putea să mă golească de energie într-un asemenea hal, ori poate că, fiind într-o continuă fugă de când părăsisem Parisul, începusem să obosesc. Chiar mi-era dor de o cadă mare plină cu apă fierbinte şi de un culcuş în care să mă destind cu o carte bună în mână, poate!

Pe măsură ce ne apropiam de Orléans, l-am simţit pe Albray intrând în mine, împrumutându-mi vigoarea şi forţa lui de bărbat, pentru a-mi putea birui oboseala. Îmi vorbi în gând, în timp ce înaintam, sugerându-mi cum să ne purtăm faţă de cei pe care aveam să-i cunoaştem acolo, dacă, într-adevăr, ducele

consimţea să mă primească.

La intrarea pe proprietatea ducelui din Orléans m-am oprit, ca să-mi pun hainele în rânduială şi să-mi limpezesc mintea. Eram o fetişcană de nouăsprezece ani care n-avusese niciodată vreo autoritate diplomatică. Ce crezusem eu când mă hotărâsem să fac asta?

Planul nostru va merge ca pe roate, mă linişti Albray pe când urcam în şa pentru a parcurge şi ultima bucată de drum.

Pot să pun pariu pe viaţa mea, i-am răspuns.

Nu bătusem atâta cale ca să-mi pierd nădejdea în harul meu şi al lui Albray. Aveam să trec prin această încercare, orice-ar fi.

— Mergem să-l luăm pe fratele tău? am întrebat-o pe Rumer, care surâse cu toată faţa şi o porni înainte.

Era vioaie şi nu te plictiseai cu ea la drum. Plină de energie, cu o logică sănătoasă, Rumer era cu un an mai mică decât mine şi mult mai umblată. Pletele îi cădeau în valuri întunecate pe spate, iar ochii ei mari şi negri străluceau, dând la iveală caracterul ei încrezător. Dacă Cingar semăna cât de cât la înfăţişare cu surioara lui, atunci femeile, probabil, aveau de ce să se îndrăgostească de boiul, nu numai de vioara lui.

Cu fustele ei lungi, largi şi viu colorate, Rumer călărea pe cal în stilul bărbaţilor, ceea ce eu nu puteam face în fustele mele, fără să mi le ridic mai mult decât cerea buna-cuviinţă. Ce n-aş fi dat pentru o pereche de pantaloni bărbăteşti!

Când Gaston de Guise fu informat că o englezoaică venise să apere vieţile ţiganilor italieni pe care el îi întemniţase, trebuie să fi fost foarte intrigat, ca să nu spun mai mult. Am fost condusă într-o sală oficială de primire şi, după ce i-am mulţumit pentru timpul şi atenţia acordate, mi-a cerut să-i dau lămuriri.

— Alteţa Voastră, am început eu, am fost trimisă de rudele prizonierilor voştri pentru a stabili ce probe are Alteţa Voastră în sprijinul acuzaţiei de vrăjitorie care ar fi dus la îmbolnăvirea fiului vostru.

Ducele încremeni.

— Sunteţi avocată, domnişoară Winston? mă întrebă pe un ton foarte condescendent, ca şi cum ar fi crezut în sinea lui că era un lucru imposibil.

— Domeniul meu de expertiză nu-i dreptul, Alteţa Voastră, ci

vrăjitoria, l-am informat eu. Se studiază la universitate. Am fost crescută de contesa văduvă lady Charlotte Cavandish. Poate aţi auzit de ea?

— Sigur că am auzit! Numele ei e o legendă în Franţa, grăi el, lăsând impresia că se simţea insultat şi, în acelaşi timp, că i se muiase inima. Contesa Cavandish ar fi putut să-mi spună ce-a păţit băiatul meu, câtă vreme medicii mei s-au dovedit neputincioşi. Pe zi ce trece îi este mai rău… Să-i ia dracu’ pe ţiganii ăia!

— Vă implor, Alteţa Voastră, cele mai incredibile circumstanţe m-au adus la uşa voastră în această clipă de restrişte. Poate soarta să fi vrut ca eu să-l consult pe copil? Sunt foarte competentă atât în magia neagră cât şi în ştiinţele medicale.

Ducele părea gata să încerce orice. Mi-am dat seama din corpul său de lumină că nu avea un suflet rău sau, cel puţin, nu credea despre sine acest lucru.

— Dacă ai să-mi tămăduieşti băiatul, le voi reda ţiganilor libertatea! Dar, dacă moare – mă scrută el cu ochii lui de un albastru ca oţelul, scânteind de frică şi de ură, abia aşteptând să se răzbune pe cineva – voi pune să-i împuşte pe toţi, iar tu vei da ordinul de execuţie.

Albray?

În cuget mă cuprinse panica.

Te descurci foarte bine, n-are de ce să-ţi fie frică.

Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, tu ai murit deja!

De Guise îmi făcu semn să plec şi mă instrui să-l urmez pe servitorul lui.

— Ţiganca vrăjitoare trebuie să te aştepte sub paza gărzilor mele. Nu-i voi permite să se apropie de fiul meu.

Nu m-am simţit în largul meu la această veste, luând în considerare dispreţul ducelui faţă de rasa lui Rumer.

— Fata se găseşte în grija mea. Îmi garantaţi că nu va păţi nimic?

N-aveam nicio dovadă că, la urma urmei, cuvântul lui Gaston de Guise avea vreo greutate sau nu.

— Nu i se va face niciun rău, mă asigură ducele, cu condiţia ca tu să-mi vindeci fiul.

Înţelegerea asta-i din ce în ce mai dezavantajoasă.

M-am hotărât să mă retrag repede, înainte ca miza să se

ridice şi mai mult. Mai-marele servitorilor mă conduse la cea care era mai mare peste cameriste, la scara principală. Femeia, între două vârste, părea palidă şi trasă la faţă, la fel ca şi servitorul, ca şi ducele, de altfel. Am presupus că necazul pricinuit de îmbolnăvirea micului stăpân le producea petele noroioase din centrul corpurilor de lumină ale acestor oameni, căci dereglarea lor îmi era clară ca lumina zilei.

Am rugat-o pe cameristă să-mi spună, în câteva cuvinte, care erau simptomele băiatului.

— La început, a fost doar o durere de cap, explică ea, pipăindu-şi propriul cap care, în mod limpede, o durea. Starea i s-a agravat rapid în spasme de greaţă şi o apatie generală extremă. Se plânge de arsuri în gât… Mâinile şi picioarele îi sunt reci ca gheaţa. Mă tem că-l vom pierde din pricina deshidratării, dintr-o clipă în alta.

În salonaşul tânărului stăpân l-am găsit pe valetul acestuia, aplecat peste o copaie de lemn şi vomitând. Şi el avea pete noroioase ce îi acopereau centrii corpului său de lumină, însă boala lui se întinsese în jos, trecând şi prin stomac. Adevărata cauză a maladiei mi se lămuri curând. Am simţit-o prin miros, îndată ce am pătruns în apartamentele tânărului stăpân.

— Vopsea proaspătă – am măsurat eu cu ochii pereţii fatali – verde otrăvit.

— Se întinde blestemul? întrebă înspăimântată servitoarea.

— Asta nu-i lucrarea unui blestem. Am cuprins-o pe după umeri, ca s-o liniştesc. Boala provine din vopseaua de pe aceşti pereţi. Găseşte-mi nişte amoniac lichid şi voi verifica pe dată, am instruit-o eu. Leagă-ţi o batistă la gură şi la nas, ca să nu mai respiri aburii ce ies din această vopsea. După ce mi-am găsit şi eu batista şi am folosit-o în acest mod, i-am spus: Mută-l pe omul ăla într-o altă cameră. Are nevoie de întuneric şi de linişte… asta va încetini răspândirea otrăvii în sânge.

— Otravă? strigă şocată camerista.

— Fă ce-ţi spun, repede. Bănuiesc că-i vorba de otrăvire cu arsenic. Amoniacul va schimba în albastru culoarea pereţilor dacă vopseaua de pe ei conţine arseniat de cupru.

— Dar apartamentele stăpânului…

Femeia începu să plângă, iar eu m-am repezit la uşa dormitorului.

— Adu nişte ajutoare de jos, să-i mutăm în altă parte pe

aceşti oameni! i-am poruncit, obligând-o pe cameristă să se apuce de treabă. Să nu mai intre nimeni în aceste camere.

Băieţelul de şase ani era deja o umbră din ceea ce fusese. Medicii ducelui, evident, îşi irosiseră zadarnic toate remediile pentru el, de vreme ce încăperea era învăluită toată într-un puternic iz de medicamente regurgitate.

— Măriţi zei, ce mă fac?

Ştiam ce pricinuise boala, dar n-aveam habar de leacul ei, dacă, de fapt, mai exista vreunul.

Soluţia se află între sânii tăi.

Îndrăzneala lui Albray mă năuci, dar în clipa următoare am priceput la ce anume făcea aluzie.

— Steaua!

O purtasem cu mine de atâta timp, încât şi uitasem de ea.

— Pulberea o să-l vindece? m-am minunat.

Complet, îmi garantă Albray. *Aşadar; dacă nu doreşti să arate ca un fel de miracol, mai bine ai născoci vreo explicaţie plauzibilă pentru această tămăduire rapidă.*

— Chiara s-ar putea să ştie vreun antidot pentru otrăvirea cu arsenic, am sugerat eu.

Vin înapoi.

Albray dispăru. Am dat la o parte cearşafurile, fiindcă totul din aceste camere putea fi îmbibat cu otravă.

— Mai aşteaptă puţin, micuţule.

L-am ridicat pe copil în braţe şi am plecat cu el în căutarea altei camere, văruite în orice altă culoare în afară de verde.

Cavalerul se întoarse cu o listă de ingrediente pentru o infuzie, iar eu am lăsat prepararea licorii în grija cameristei. Numai după un îndelungat studiu ştiinţific, mult mai târziu, am înţeles că ingredientele fierturii Chiarei erau bogate în fier şi, de aceea, după standardele moderne, constituiau un antidot perfect împotriva arsenicului.

Mi se păru un veac până sosiră servitorii cu fiertura dar, între timp, mai-marele slujitorilor îmi raportă că mi se adeveriseră bănuielile, amoniacul avusese la vopsea reacţia descrisă de mine, iar descoperirile îi erau aduse ducelui la cunoştinţă.

— Buna mea Bea.

Am rămas singură pe un scaun în încăperea întunecată, împreună cu micul stăpân. Numai datorită circumspecţiei

dădacei mele faţă de culoarea verde am ştiut ceva despre reacţia amoniului la arseniatul de cupru, fiindcă Bea purta mereu la ea un flaconaş de amoniu când ieşea să cumpere ţesături.

Micul de Guise se stingea iute.

— Albray, poate n-ar mai trebui să aşteptăm după alibi…

Dacă-ţi etalezi harurile, sau arăţi că ai la tine flaconașul cu Stea, situaţia de faţă se va complica şi mai tare.

Băiatul încetă cu totul să mai respire.

— Te rog, nu încă…

Mi-am băgat mâna în sân, ca să scot fiola Stelei.

Vine cineva, mă avertiză Albray, pentru a mă opri.

— Este mort, Albray!

Intrasem în panică. Aveam nevoie de timp ca să-mi pun la punct strategia.

— Cum mai putem să ne salvăm acum? Am şovăit prea mult.

Planul nostru n-a căzut încă, mă asigură cavalerul. *Vezi doar ca slujnica să nu prindă de veste că băiatul s-a stins.*

Ca să câştigăm timp, am presupus, dar când uşa camerei se deschise şi intră camerista, am fost obligată să fac faţă situaţiei.

— Pune-l jos acolo. Mulţumesc şi pleacă în linişte, am instruit-o eu în şoaptă, încercând să nu par prea disperată.

— Stăpânul mi-a cerut să mă uit la conaş şi să-i raportez în ce stare se mai găseşte.

Greoaia servitoare se îndreptă spre pat.

— Vestea pe care ai să i-o duci ducelui va fi mult mai îmbucurătoare dacă laşi infuziei o jumătate de oră să-şi facă lucrarea, am povăţuit-o eu.

Slujitoarea se întoarse iar către mine.

— Trebuie să recunosc că mă simt mult mai bine după ce am luat şi eu o ceaşcă din fiertura dumitale, domnişoară Winston.

— Este un vechi leac ţigănesc, am mărturisit eu.

Femeia se holbă la mine, oripilată, după care ridică din umeri şi surâse.

— Astăzi a fost o zi foarte lămuritoare, domnişoară.

Îmi făcu o reverenţă, ceea ce nu intra deloc în obligaţiile ei.

— Mai stăm de vorbă, după o jumătate de oră.

Femeia merse clătinat până la uşă.

— Pot să-ţi aduc ceva de mâncare şi un strop de ceai?

— Ţi-aş mulţumi din inimă pentru asta.

În ciuda panicii mele, muream de foame.

— O ultimă cină, poate? m-am adresat lui Albray, odată rămaşi singuri.

El stătea în picioare, în umbră, spiritul său licărind ca al unui înger.

— Acum ce mai propui să facem?

Dă-i copilului pulberea, mă îndemnă el, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

— Acum sigur nu mai poate face niciun bine…

Dar am scos flaconaşul, gata, în acea clipă, să încerc orice.

Doar câteva firişoare vor fi de-ajuns, după care toarnă-i pe gât din fiertura Chiarei, ca să-l ajute la înghiţit.

— Bine.

Mă îndoiam, dar am umplut o ceaşcă de infuzie. Am presărat pe limba băiatului cam o zecime din conţinutul flaconaşului şi i-am închis gura. Mi-am pus fiola bine, la păstrare. Apoi, am ridicat capul băiatului mort, ca să-i strecor licoarea Chiarei în gură. În clipa următoare, copilul tuşea, împroşcându-mă cu infuzie.

— *Mademoiselle?*

Ochii albaştri ai băiatului, încadraţi de bucle negre, angelice, mă priviră, larg deschişi şi plini de vioiciune, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn binefăcător, nu dintr-o boală incurabilă. Copilul se uită peste umărul meu.

— *Monsieur*?

Doar Albray mai era prezent în cameră în afară de mine.

— S-a dus boala?

Era uluit că se simţea atât de bine, după atâtea zile de chin.

— *Oui,* s-a dus boala. I-am pus ceaşca cu infuzie în mâini. Însă cred c-ar fi mai bine să-ţi alegi altă culoare pentru camera ta, sau, şi mai bine, schimbă-ţi camera.

— *Oui,* fu de acord ştrengarul, noua vopsea mirosea cam urât.

Albray şi cu mine am chicotit pe seama acelei observaţii.

Chiar dacă reuşisem un miracol, problemele mele în Orléans erau departe de a se termina.

Gaston de Guise se arătă, fireşte, foarte recunoscător pentru însănătoşirea fiului său. El proclamă, în prezenţa ducesei sale,

că dezlegasem blestemul ţiganilor. Drept răsplată, avea să le redea libertatea.

În acea clipă, am vrut să subliniez că, totodată, demonstrasem că maladia nu era deloc efectul vreunui blestem ţigănesc. M-am stăpânit, totuşi. Ducele fusese informat de descoperirile mele şi, dacă-l făceam de râs, aveam să pierd favoarea pe care cu greu i-o smulsesem prin serviciul făcut de mine familiei lui. În schimb, am hotărât că era mai înţelept să mă concentrez asupra a ceea ce mai rămăsese de făcut, veghind la respectarea înţelegerii noastre. Simţeam că exista un soi de capcană în spatele vorbelor rostite de duce.

— Prin urmare, toţi ţiganii, printre care Cingar şi Rumer Choron, sunt acum liberi să plece cu mine.

Privirea aprobatoare a ducelui îngheţă.

— Fata poate să plece, dar scripcarul rămâne, mă lămuri el. Am planuri pentru el pe plantaţia mea din Louisiana.

— Nu, domnul meu, vă rog. N-aveţi de ce să-l mai pedepsiţi, îi luă apărarea ducesa. Muzica lui îmi trezeşte dragostea, recunoscu ea făţiş, dragostea mea pentru voi… De ce nu mă credeţi pe cuvânt?

Ducele nu-i aruncă nicio privire nevesti-sii. Simţea clar că vorbele ei veneau din dragoste, nu din nevoia de dreptate.

— Singurul blestem asupra acestei case e gelozia voastră! i-o trânti acră ducesa.

— Poate ar fi mai bine să-l spânzur pe ţigan, ripostă ducele, pe un ton plin de răceală, la care soţia lui, ajungând la capătul răbdării, se ridică în picioare.

— Vă iubesc, Gaston de Guise, dar nu v-aş ierta niciodată dacă l-aţi condamna pe acest om numai pentru că-i invidiaţi geniul. Ducesa se repezi spre mine, în graba ei de a ieşi din încăpere. Eu v-aş dărui orice pentru serviciul adus acestei case astăzi, *mademoiselle* Winston, dar mă tem că soţul meu are o încăpăţânare prostească.

— Tu să nu mă vorbeşti de rău în faţa unui oaspete, încercă ducele să-şi dojenească certăreaţă doamnă.

— N-ai simţul onoarei, îi aruncă ea peste umăr, în timp ce ieşea pe uşă.

Orice sugestii în privinţa acestei negocieri ar fi bine-venite în momentul de faţă, m-am adresat, în sinea mea, cavalerului meu.

Spune numai ce-ţi zic eu şi ar trebui s-o scoatem la capăt, mă povăţui Albray, iar eu i-am acceptat sugestia.

— Dacă-l eliberez pe Cingar, ce compensaţie mai am eu pentru tulburarea pricinuită de el acestei case?

Ducele lăsa impresia că era puţin labil din punct de vedere afectiv. Putea foarte uşor, în clipa următoare, să poruncească să mi se taie capul pentru că îndrăznisem să-i iau apărarea pretinsului său eretic.

— Dacă v-aş sugera o altă perspectivă, Alteţa Voastră, am îndrăznit umilă, câştigându-i atenţia. Dacă nu l-aţi fi invitat niciodată pe Cingar să vă cânte, niciodată n-ar fi ajuns să vă jignească, e adevărat. *Totuşi…* n-ar mai fi fost arestat, iar eu n-aş mai fi avut niciun motiv să vin până la Orléans. Băiatul vostru ar fi căzut, oricum, bolnav la pat din pricina otrăvii din pereţii proaspăt văruiţi. Întreaga familie, inclusiv Alteţa Voastră, ar fi pierit înainte de a se fi găsit adevărata cauză a maladiei.

Ducele îşi luă o mină gravă, în timp ce medita la argumentul meu. Până la urmă, spre marea mea uşurare, zâmbi.

— Eşti o tânără foarte deşteaptă, *mademoiselle* Winston. Şi, de vreme ce eşti aşa de deşteaptă, îţi voi îngădui să-mi oferi un singur motiv întemeiat pentru care i-aş da ţiganului drumul. Eşti îndrăgostită de el cumva?

Ducele se întreba în mod clar de ce mi-aş risca eu gâtul pentru cineva ca Cingar.

— Regret să vă dezamăgesc, Alteţa Voastră, am roşit eu la aluzia lui foarte romantică, însă adevărul e că nu l-am văzut niciodată la faţă.

Spune-i ducelui că ai un motiv foarte bun pentru care să-i redea lui Cingar libertatea, dar i-l poţi împărtăşi numai între patru ochi. Gărzile lui trebuie să vă lase singuri.

Nu sunt aşa de sigură că vreau să rămân singură cu acest om, Albray! am protestat în sinea mea, în vreme ce mă adresam cu voce tare lui de Guise aşa cum mă învăţase el.

Ducele păru să-mi primească cererea cu circumspecţie, dar curiozitatea lui învinse. Le făcu semn gărzilor să plece.

Excelent! exclamă Albray. *Acum descheie-ţi rochia la spate.*

Nici să nu te gândeşti!

N-aveam de gând să seduc un duce ca să-l scot pe Cingar din temniţă.

Arată-i ducelui semnul tău din naştere!

Albray insista să nu mai protestez şi să-i dau ascultare.

Casa de Guise e aliata regilor Graalului. Fă aşa cum te rog eu.

— Alteţa Voastră, trebuie să vă cer permisiunea pentru o clipă. Nu-i ceea ce pare la prima vedere.

Ducele păru plăcut surprins, urmărindu-mă cum mă descheiam la nasturii rochiei mele din catifele grele.

— Taman la timp, *mademoiselle,* comentă el, binedispus, în faţa acestei strategii de negociere. Cum soţia nici nu vrea să mai audă de mine deocamdată, eu…

Când m-am apropiat de el şi m-am întors cu spatele, la vederea semnului meu din naştere îi pieri cheful. Am început să mă închid la rochie, întorcându-mă cu faţa la duce. Preţ de o clipă, fu prea copleşit ca să mai scoată vreo vorbă.

— Semnul Casei du Lac, rosti el uluit. Cine eşti, de fapt, dumneata, *mademoiselle* Winston?

Se auzi un ciocănit în uşă. Intră intendentul casei. Din fericire, reuşisem deja să mă închid la toţi nasturii.

— Un anume *monsieur* Devere cere să fie primit în audienţă de Alteţa Voastră.

Am icnit, cu răsuflarea tăiată. Bărbatul meu trebuie să aibă sânge de ogar în vene. Ducele îmi sesiză supărarea.

— Spune-i să vină mâine.

— Îmi cer mii de scuze, Alteţă, însă *monsieur* Devere are ceva necazuri. Se pare că a pierdut o soţie frumuşică… o englezoaică – servitorul se uită la mine – de vreo douăzeci de ani, cu pielea albă, bucle lungi, de un castaniu roşcat, şi ochii verzi. Omul îşi întoarse ochii de la mine la duce. Am văzut noi pe cineva care să se potrivească acestei descrieri, Alteţă?

Ducele ridică din sprâncene, aruncându-mi o privire întrebătoare.

— Nu, mi-am exprimat preferinţa. Vă pot explica totul, am adăugat, la îndemnul lui Albray.

— Nu, porunci ducele intendentului, care părea să rămână indiferent la minciuna pe care era obligat să o spună.

— Foarte bine.

Slujitorul ieşi.

— Ei bine, *mademoiselle* Winston – sau *madame* Devere? Se pare că, deodată, va trebui să-mi explici o groază de lucruri.

Nici nu-mi venea să cred povestea pe care Albray mă făcea s-o turui şi, totuşi, era destul adevăr în ea încât să pară convingătoare. Toţi acei ani în care am născocit basme pentru Susan îşi arătau, dintr-odată, roadele.

Datorită semnului meu din naştere şi a relaţiilor din cercurile oculte menţionate mai devreme, lui de Guise nu-i trebui prea mult să creadă că eram într-o misiune secretă spre Ţara Sfântă, trimisă fiind din partea Ordinului Sionului. Sau, mai degrabă, Albray vorbea ducelui prin gura mea, zicându-i că am fost trimisă de loja scoţiană a Ordinului Cavalerilor Sangrealului. Habar n-aveam despre ce vorbeam, dar iată că ştiam titulatura frăţiei secrete din care făcea parte domnul Devere, iar Albray reuşi să strecoare şi acest detaliu în istorisirea noastră. I-am zis că eu mă dădeam drept nevasta lui Devere, pentru a sluji această cauză, dar că l-am bănuit de trădare, ceea ce nu era prea departe de adevăr. I-am povestit ducelui că fugeam de Devere de la sosirea mea în Franţa şi căutam să-mi duc singură la îndeplinire misiunea.

— Şi în ce scop te duci în Țara Sfântă?

Era clar că ducele murea de curiozitate să fie făcut părtaş la secretul misiunii mele, căci era foarte intrigat de lunga mea scorneală.

Spune-i că te costă viaţa să-i dezvălui misiunea ta.

Cred că asta ar însemna să mă joc cu focul, am ripostat eu.

Nu se va aştepta la nimic mai mult din partea uneia de sânge.

— V-aş spune, Alteţă, mi se oţeli voinţa, dar atunci ar trebui să vă ucid… lucru pe care, sunt sigură, îl ştiţi prea bine.

Foarte bine zis, mă lăudă Albray. *Am să foc din tine un cavaler, totuşi.*

Când chipul ducelui se lumină de un zâmbet larg, n-am arătat cât de istovitor era întregul joc pentru mine. Avea de gând să mă aplaude, sau să mă trimită la moarte?

— Dacă te afli în misiune secretă pentru *frăţia* de care zici, accentuă el cuvântul, şi bănuieşti că ai fost trădată de protectorul dumitale, domnul Devere, nu prea te-aş mai lăsa să pleci din casa mea fără să-ţi acord oblăduirea.

Asta n-ar fi prea dezirabil, grăi Albray. *Spune-i că ai fost instruită să te aperi singură.*

— Alteţa Sa e foarte generoasă, mi-am început refuzul cu multă curtoazie, dar am fost foarte bine instruită să mă protejez singură, iar dacă ţiganii vor fi puşi în libertate…

— Zău! mă întrerupse ducele, intrigat de cuvintele mele, dar şi ca să ocolească subiectul prizonierilor săi. Eşti o asasină cu acte în regulă, lady du Lac?

Ideea însăşi îl făcu să surâdă, sau, poate, noul nume pe care mi-l găsise îi aţâţa fantezia.

Hristoase, chiar cred că îşi va da seama de minciuna noastră!

Am intrat în panică şi, de frică, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Nu-ţi face griji, avem cu ce să ne susţinem invenţia.

— Şi eu sunt spadasin, declară de Guise. La fel ca toţi ceilalţi fraţi.

Aşa! jubilă Albray.

— Şi încă unul foarte bun, sunt sigură, Alteţă, m-am întors eu la tacticile mele înainte ca întreaga situaţie să scape de sub control. Cu toate acestea, nu m-aș putea lupta cu cineva de sânge regal, mai ales cu unul pentru care am muncit din greu pe ziua de azi ca să-l salvez de la moarte.

— Haide, haide, draga mea!… Ne distrăm şi noi puţin, nimic serios. De Guise se ridică, hotărât, cu încăpăţânare, să-mi încerce îndemânarea în duel. Ai să te lupţi cu cel mai bun spadasin din solda mea, dacă asta te va face să te simţi mai confortabil. La urma urmei, de unde să ştiu eu dacă nu-mi torni verzi şi uscate şi, de fapt, tocmai domnul Devere o să-mi spună adevărul adevărat?

Stăm bine.

Albray era nerăbdător.

Cum de reuşesc eu să mă bag mereu în asemenea încurcături?

Cum, pentru aristocraţie, viaţa nu era decât o uriaşă distracţie, m-am gândit că era mai bine să mă asigur că aveam să-mi ating obiectivul dacă urma să accept această provocare. Cu certitudine, nu doream să se ajungă la un joc prelungit de-a şoarecele şi pisica.

— Dacă-mi dovedesc competenţa de a-mi duce la îndeplinire însărcinarea, Alteţa Voastră va binevoi, atunci, să-l elibereze pe Cingar?

Ducele se încruntă, deranjat de faptul că-l aduceam în

discuţie, dar simţeam că nu-i displăcea deloc insistenţa mea.

— De ce-i ţiganul aşa de important pentru dumneata?

— Îmi e călăuză până la Marea Mediterană, l-am lămurit eu. Este vital în atingerea obiectivului meu.

— Dar aş putea să-ţi ofer o armată care să te însoţească. Am nave…

— Alteţa Voastră… l-am întrerupt politicos, misiunea mea e *secretă.* Şatra de ţigani îmi acordă acoperirea perfectă. Trebuie să-l eliberez pe bulibaşa lor. Trebuie să mi-l daţi pe Cingar.

Ducele trase adânc aer în piept, cedând cu greu.

— Aşa o putere de convingere ca a dumitale trebuie să fie ceva supranatural.

Deşi vorbise ca şi cum mi-ar fi făcut un compliment, am crezut că cel mai bine era să-i resping aluzia.

— Sunt o femeie savantă, Alteţa Voastră. Îndemânarea mea în negocieri provine numai din educaţia şi instrucţia primite, vă asigur.

N-aveam de gând să fiu acuzată de erezie. Albray avusese dreptate să mă avertizeze în repetate rânduri să nu cumva să săvârşesc aici vreun miracol. O fi fost de Guise un aliat al stirpei mele, dar ştiam că familia lui avea foarte mare grijă să păstreze bunele relaţii şi cu Biserica.

— Convinge-mă cu iscusinţa dumitale de spadasin şi, obligat fiind de jurămintele făcute de mine liniei tale de sânge, nu-ţi voi mai putea refuza nimic, mă asigură el.

Ţi-am spus că n-aveai de ce să te temi.

Albray ne urma pas cu pas, în vreme ce ducele mă conducea spre o arenă de lupte.

— Trebuie să plec chiar azi din Orléans, am adăugat, ca să nu las loc nici unei neînţelegeri.

— Pe cel mai iute bidiviu al meu, îmi promise cu generozitate ducele, iar eu am fost mulţumită.

Dacă Albray era un spadasin atât de bun pe cât pretindea – iar cavalerul meu nu mă dezamăgise nici măcar o singură dată – n-aveam niciun motiv să nu cred că aveam să-i oferim ducelui un spectacol pe cinste.

LECŢIA 13
COOPERANŢI

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

În a doua dimineaţă a călătoriei noastre spre Orléans, lordul Devere şi cu mine am fost treziţi în zori de camerista hotelului. Ea auzise de la vizitiu că domnul Devere părăsise locul nostru de cazare târziu în noapte, cumpărând un cal înşeuat de la un om din salonul de jos.

De ce mi-era frică nu scăpasem.

— A menţionat cumva locul spre care se îndrepta?

Lordul Devere sări din pat şi sună din clopoţel, chemându-i pe servitori să ne ajute la pregătirile de plecare.

— A lăsat asta pentru dumneavoastră la recepţie, *my lord.* Camerista puse biletul în mâna soţului meu, după care, făcând o scurtă reverenţă, ieşi pe uşă, în timp ce servitorii noştri intrau ca să ne ajute la îmbrăcat.

— S-a dus în vizită la Gaston de Guise, duce de Orléans. Lordul Devere îşi ridică ambele sprâncene, intrigat. Totuşi, nu menţionează de ce.

— După întâlnirea noastră cu ţiganii, fratele nostru a pomenit de o misiune de salvare a unor vieţi.

Ideea nu mă mai preocupase de multă vreme. Aveam destul răgaz să ne gândim la motivele lui odată ce porneam la drum.

— Cu ducele de Guise nu-i de glumit! exclamă soţul meu cu o mină îngrijorată, în vreme ce-mi dădea explicaţiile lui în trăsură.

— Sunt sigur că sora noastră ar fi luat în calcul pericolul înainte să intre în legătură cu ducele. Cel puţin, asta speram! Sau, poate, a avut de-a face cu altcineva din familie şi nici nu l-a văzut pe duce la faţă, am adăugat.

Lordul meu tot se arăta îngrijorat, deşi se sili să-şi alunge indispoziţia de dragul meu:

— O să fie o plăcere să facem cunoştinţă cu el, sunt sigur.

Am petrecut mai bine de o jumătate de zi în trăsură şi, când am ajuns la destinaţie, ni s-a spus că ducele nu mai era de găsit pentru tot restul acelei zile. Nici ducesa nu accepta oaspeţi, întrucât casa lor fusese atinsă de boală, însă am fost asiguraţi că ce era mai rău trecuse, în orice caz.

— Şi a solicitat cumva un anume domn Devere audienţă la ducele vostru astăzi? se interesă lordul Devere.

— *Oui, Monsieur,* raportă slujitorul, uşor exasperat de faptul cu pricina. Ducele nu l-a putut primi azi, însă, cum a refuzat să plece înainte să i se facă pe voie, ducele i-a oferit, cu mărinimie, un acoperiş peste noapte.

— Aş putea să-l văd pe domnul Devere? se rugă soţul meu, cu un surâs numai pentru mine.

Tenacitatea fratelui său îl amuza şi cred că lordul meu era încântat că-şi ajunsese din urmă frăţiorul înainte ca acesta să fi putut aduce vreun prejudiciu lui şi numelui lor de familie.

— Sunt fratele său mai mare, James Devere, conte de Oxford.

— Bineînţeles, *my lord,* se înclină slujitorul până la pământ. *Monsieur* Devere se găseşte în Galeria Lungă. Vă rog să mă urmaţi.

Omul ne conduse pe o scară monumentală, dincolo de holul de la intrare.

În Galeria Lungă, l-am găsit pe fratele nostru uitându-se printr-un şir de ferestre imense. Părea foarte încântat de privelişte. De fapt, de o săptămână nu-l mai văzusem atât de înseninat.

— Earnest, îşi strigă lordul Devere fratele, care nu ne aruncă nicio privire pe când ne apropiam de el. Earnest, pentru numele lui Dumnezeu! Ce facem noi la curtea ducelui de Guise?

Am căutat cu ochii izvorul fascinaţiei sale, ca să o descopăr pe sora noastră în curtea interioară, înarmată cu o sabie, duelându-se cu un alt spadasin dinaintea ducelui.

— Vai, Dumnezeule, e Ashlee! am murmurat oripilată.

Din câte ştiam eu, Ashlee n-avea nicio idee despre scrimă, însă ochii îmi spuneau cu totul altceva, căci se apăra foarte bine şi cu toată seriozitatea împotriva adversarului ei.

— Este magnifică! rosti Devere, fără să-şi ascundă desfătarea la vederea femeii dorite de el cu atâta înfocare.

— Ei bine, dacă-i acolo jos, hai să mergem s-o luăm cu noi, propuse lordul Devere, care se şi îndrepta spre uşă.

— Am încercat să ajung la ea, îl informă domnul Devere, părând mult mai calm decât te-ai fi aşteptat. Gărzile ducelui m-au oprit şi m-au târât înapoi, până aici. Aşa încât, deocamdată, trebuie să mă mulţumesc cu faptul că ea se află sub ochii mei – şi făcu un semn cu capul spre Ashlee – apărându-se cu spada

mult mai bine decât aş fi crezut-o eu vreodată în stare… Vădeşte toată valoarea şi tehnica unui cavaler cu experienţă.

Era plin de respect, de seninătate şi de încântare.

Nu-mi mai luam ochii de la duelul care tocmai avea loc, iar când Ashlee se împiedică de fustă şi căzu pe spate, am avut impresia că joaca se terminase. Devere şi cu mine am scos un geamăt în acelaşi timp. Adversarul lui Ashlee îi şfichiui cu vârful spadei antebraţul, trecând prin mâneca rochiei sale de catifea cafenie şi lăsând o dâră roşie prin ţesătura deşirată. Ashlee îşi inspectă rana rapid, dar nu şi-o îngriji. Cu siguranţă o durea, însă părea să îi întărească hotărârea de a câştiga întrecerea. Se ridică în picioare, cât ai clipi din ochi, şi reintră în luptă cu şi mai multă vigoare decât înainte. Într-un înspăimântător atac furibund, ea îşi dezarmă adversarul şi, în aplauzele ducelui, i se înclină, arătându-şi victoria.

Noi, toţi cei din Galeria Lungă, am aplaudat deznodământul.

— A fost extraordinar!

Admiraţia mea pentru Ashlee îl îngrijoră pe lordul Devere, chiar dacă nu arăta cât era de impresionat.

— Te rog să nu te apuci şi tu de dueluri, dragostea mea, glumi el.

— Îndrăznesc să spun că James se teme să nu-i faci concurenţă, sări Earnest în apărarea lui. Lupta cu spada nu-i punctul lui forte.

Soţul meu se supără puţin pentru insulta aruncată de fratele lui, dar nu ripostă.

— Prefer pistolul!

Ne-am uitat cum Ashlee îşi lasă arma în mâinile celui care o asista şi, pe când se apropia de duce, el dădu ordin, pe neaşteptate, să fie arestată.

— Cu cine crede el că are de-a face? protestă Devere, care s-ar fi năpustit s-o salveze pe soţia lui dacă, în aceeaşi clipă, gărzile ducelui nu s-ar fi postat la ambele capete ale Galeriei Lungi.

— Ashlee! o strigă Devere, temându-se pentru viaţa ei.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Numai bine îmi făcu magnificul duel! Acum mă mai trezeam şi arestată!

Puteam doar presupune că ducele va afirma că, de vreme ce

iscusinţa mea de spadasin întrecea cu mult limitele unei biete muritoare, trebuie să fi făcut un pact cu diavolul! Ei bine, această concluzie n-ar fi fost, poate, chiar atât de departe de adevăr, cugetam eu, întorcându-mi privirea întrebătoare la Albray. El ieşise din mine îndată ce se terminase duelul şi acum mă însoţea.

Nu înţeleg ce n-a mers bine! exclamă cavalerul meu, la fel de surprins ca şi mine de faptul că eram târâtă de duce înapoi în sala lui de primire, sub paza gărzilor.

Cu toate acestea, a mânui o armă cu atâta precizie îmi dăduse un sentiment extraordinar. Rochia mea stupidă se dovedise singurul nostru impediment. Era evident că Albray nu era obişnuit să se lupte în atâtea falduri.

Îmi cer scuze pentru rana pe care ţi-am pricinuit-o! zise el, urmărindu-mi şirul gândurilor, ori eu pe al lui.

Nici măcar nu simţisem rana, până când nu ieşise Albray din corpul meu. Fără îndoială, el învăţase să ignore durerea. Rana mea începuse, totuşi, să mă usture.

Numai din cauza rochiei tale!... Nu ţi-a dat prin gând să-ţi faci rost de o pereche de pantaloni?

De câte ori nu m-am gândit!

Numai bine mi-ar fi făcut să-mi schimb acum veşmintele. Gărzile mă lăsară singură cu ducele, care îi porunci slujitorului său să-i aducă un medic pentru a-mi pansa braţul.

— Intenţionaţi să vă onoraţi jurământul depus faţă de linia mea de sânge, Alteţă? l-am întrebat, înainte să-i accept ajutorul.

— Aşa am de gând să fac, mă asigură el cu un zâmbet călduros, care îmi alungă toate îndoielile.

— Şi cu arestarea mea cum rămâne?

— A fost o mascaradă, mă lămuri vesel. Se pare că pisălogul dumitale soţ, *monsieur* Devere, refuză să plece înainte de a mă lua la întrebări în legătură cu dumneata. Cum tocmai a asistat din Galeria Lungă la duelul şi la arestarea dumitale, am acum ocazia perfectă de a-l întârzia, pentru a-ţi da dumitale mai mult răgaz. În vreme ce el va pleda pentru eliberarea dumitale, dumneata şi cu ţiganii dumitale o veţi şterge englezeşte.

Am priceput, cu un sentiment de uşurare, prevederea ducelui.

— Este minunat, Alteţa Voastră. V-aş dărui un sărut.

Eram atât de bucuroasă că nu eram aruncată în temniţă şi că reuşisem să-i eliberez pe ţigani, încât îmi pierdusem capul.

— Şi mie mi-ar plăcea, zâmbi el cu gura până la urechi, iar eu l-am sărutat pe obraz.

— Vă mulţumesc, Alteţă, am rostit, făcând o reverenţă, ca să-mi arăt respectul. Vă sunt profund îndatorată.

— Fleacuri, chicoti el. Amândoi ştim cât de îndatorat îţi rămân eu… lady du Lac.

Îmi luă mâna şi mi-o sărută. Uşa sălii se deschise brusc, iar eu mi-am retras mâna din a ducelui, ca să mă dau la o parte. M-am temut că soţul meu dădea buzna, venind după mine, dar era ducesa de Guise, în faţa căreia m-am înclinat adânc.

— Este prea de tot, dragul meu duce. Nu-ţi voi permite s-o arestezi, îşi înfruntă ducesa soţul, sărind în apărarea mea. Nu ţi-ai văzut fiul la faţă în ultima vreme? îi strigă ea. Este mai sănătos ca niciodată, iar servitorii noştri se vindecă şi ei.

Ducele, numai zâmbet, o potoli:

— Sunt la picioarele tale, dragostea mea. Ai câştigat. N-am s-o mai arestez.

Surprinsă că victoria îi revenea atât de uşor, ducesa se hotărî să-şi forţeze norocul:

— Îi vei permite lui *mademoiselle* Winston să plece din Orléans chiar astăzi, cu *toţi* însoţitorii ei.

— Pe cel mai bun cal al meu, îi făgădui ducele, care se întoarse spre mine. Cred că aşa ne-a fost înţelegerea, nu?

Când ducesa îmi observă surâsul ce-mi lumina chipul şi semnul meu afirmativ din cap, înţelese în sfârşit.

— Chiar şi cu Cingar Choron? îndrăzni ea, plină de speranţă.

Cum atât eu cât şi ducele dădeam la unison din cap în semn că da, ducesa fu cuprinsă de fericire şi sări în braţele soţului.

M-am uitat în altă parte, în vreme ce ei îşi reînnoiau jurămintele de iubire unul faţă de celălalt.

— Se pare că oricare ar fi fost răul pricinuit casei noastre, dumneata ne-ai dezlegat complet, mi se adresă ducele într-un târziu, atrăgându-mi atenţia. Dovadă pentru cât de adevărat este ce se spune despre elfi, magia pe care o emani este pură inspiraţie.

De Guise nu mai făcea, de această dată, aluzie la erezie. Era un adevărat compliment. Şi Albray îmi spusese că sunt o elfă când l-am întâlnit prima oară.

— Mulţumită doar ştiinţei şi instruirii, Alteţa Voastră, am insistat eu, încă o dată, surâzând.

Ducesa era încântată şi bătu din palme.

— Îţi vom da provizii la drum… bucate, vin şi o căruţă fără coviltir în care să meargă însoţitorii dumitale.

Se uită la soţul ei, sigură că el avea să fie de acord cu toate, în dispoziţia lui de acum. Ducele mă privea, în timp ce sprijinea mărinimoasa ofertă a soţiei lui.

— Poate şi haine noi pentru eroină, porunci el, în vreme ce intendentul intra, urmat de medic.

— Mi-aş putea permite să-i cer Alteţei Voastre un costum bărbătesc?

Am simţit că acesta era cel mai potrivit prilej să-mi schimb identitatea. Aveam să-mi las în Orléans înfăţişarea de doamnă.

— Aşa gândeam şi eu, fu de aceeaşi părere ducele, care fusese martorul căderii mele din timpul duelului. Cred că vom putea încropi un veşmânt mult mai potrivit pentru una ca dumneata.

Curând deveni limpede că Gaston de Guise era, într-adevăr, un om de cuvânt. I-am părăsit casa cu stomacul plin, cu haine noi, o sabie, un pistol şi cu *toţi* ţiganii, total înmărmuriţi de eliberarea lor.

Caii care ne purtaseră pe Rumer şi pe mine până la Orléans fură înhămaţi la o căruţă destul de mare încât să-i care pe tovarăşii mei de drum, toţi paisprezece, cu tot cu provizii.

M-am urcat în şaua unui armăsar alb pe nume Destiny şi, pe când mă îndepărtam în galop de reşedinţa familiei de Guise, mă înaripa sentimentul unui adevărat triumf. Nu era doar faptul că ajutasem atâţia oameni, uitând de propria-mi fericire, însă îmi dovedisem mie însămi că mă puteam lipsi în voie de protecţia oricărui muritor. Ajunsesem să-mi cunosc propria forţă, simţindu-mă ca un prinţ vrednic de laudă. N-aveam de gând să mai cobor la vulnerabilul statut de prinţesă. Întâmplă-se ce s-o întâmpla în călătoria mea spre Sinai, puteam să-mi port singură de grijă… numai cu un strop de ajutor din partea prietenilor mei din lumea spiritelor.

Stomacul meu nu mai rezista fără prânz. Nu doream să las din mâini povestea lui Ashlee, însă ghiorăiturile pe care mi le provoca foamea mă distrăgeau serios de la lectură.

Pe când ieşeam în soarele orbitor, şirul de corturi se aşternea la picioarele mele ca un oraş fantomatic. Am început să mă întreb dacă nu cumva fusesem părăsită în mijlocul deşertului.

În cortul de mese l-am găsit pe bucătar, care mă informă într-o engleză stricată că James Conally îl însoţise pe André la oraş ca să ridice pachetul trimis prin poştă de Molier. Cei rămaşi în tabără îşi făceau siesta în corturile care-i adăposteau de arşiţa zilei.

Am luat o tavă cu gustări: un sandvici, un baton de ciocolată, câteva fructe şi ceva apă, după care m-am întors la culcuşul meu. Pe masa mea de scris mă aştepta un bilet marcat cu o cruciuliţă roşie, care aducea dubios de mult cu semnul meu din naştere.

Am deschis plicul şi am citit ce scria înăuntru în limba arabă. Era de la Akbar. Aştepta să-i acord o audienţă la Peştera lui Hathor. Uitasem de propunerea pe care i-o făcusem, să stăm de vorbă în după-amiaza aceea.

Perspectiva aceasta crea o mică dilemă în sufletul meu şi m-am aşezat să deliberez, în vreme ce-mi mâneam prânzul. Nu mă simţeam în siguranţă singură în compania lui Akbar şi a oamenilor lui. Dacă luam cu mine pietricica lui Albray, mi-ar fi intrat în gânduri şi, poate, mi-ar fi detectat micul meu vis de iubire. Puteam s-o ascund într-o poşetă sau într-un buzunar, dar nu-mi plăcea să nu-l simt pe Albray în preajma mea. După multă chibzuinţă, m-am hotărât să-l chem grabnic pe Albray, să-l rog să mă însoţească, după care să-mi pun repede pietricica în geantă. Dacă eram destul de iute, trăgeam nădejde să nu-i dau răgazul necesar pentru a-mi percepe vreuna dintre micile mele fantezii în care-l implicam.

Domnişoară Montrose, cum te mai simţi în această zi frumoasă? se interesă Albray de cum se ivi, pe un ton dubios de zglobiu.

— Bine, mulţumesc, i-am răspuns, strecurându-mi pietricica în geantă. Şi tu?

Foarte bine! se lăudă el, cu chipul încă luminat de un zâmbet larg.

Nu-l mai văzusem niciodată pe cavalerul meu atât de jovial.

— Şi care să fie pricina teribilei tale bune dispoziţii de astăzi?

Albray se scutură de bucuria lui.

Nu ştiu... Uneori este chiar minunat să fii un spirit.

Nu-mi era prea clar ce trebuia să înţeleg din răspunsul lui. Nu doream deloc să deschid subiectul visului meu, iar dacă el avea s-o facă, puteam să neg tot.

— Akbar vrea mă vadă, i-am explicat motivul pentru care-l invocasem.

Da, încuviinţă din cap Albray, *iar tu ai face bine să ţii cont de sfatul lui.*

— Ce te face să crezi asta?

Albray mă scrută cu o privire atotştiutoare.

Ți-am mai spus că ți-aș fi de folos dacă mi-ai reda libertatea.

Ceea ce părea să explice ce anume făcea Albray, în timpul său liber, pe tărâmul vieţii.

— Spionul meu personal! am exclamat onorată, după care am părăsit cortul împreună cu Albray. Ce-ai aflat despre el? l-am întrebat pe şoptite, chiar dacă pe poteca abruptă şi prăfuită pe care urcam până la ruine nu se zărea picior de om.

Face parte dintr-un ordin de războinici numiţi, îndeobşte, Melchi. Ei apără străvechiul cin egiptean al lui Melchi-Ţadoc.

Melchi-Ţadoc, tradus cu aproximaţie, însemna „rege-preot”, iar numele acestui străvechi ordin devenise *Melhisedec*[51]*.*

Ultima lojă scoţiană de asemenea regi-preoţi a continuat tradiţia şi învăţăturile faimoşilor regi pescari din folclor.

— Altă asociaţie cu Sfântul Graal!

În mintea mea, toate aceste informaţii începeau să se lege şi să se închege în teorii noi, total opuse celor ştiute de mine până atunci.

Basmele şi legendele care au luat naştere din tradiţia Graalului au avut, în credinţa catară, funcția echivalentă a parabolelor din Noul Testament pentru catolicism. Aceste poveşti cu zâne au început a fi răspândite în veacul al VIII-lea, în urma impunerii Donaţiei lui Constantin, despre care, întâmplător, în ordinul meu se ştie că-i o mistificare totală.

Actul la care Albray se referea apăruse, pentru prima oară, pe la mijlocul secolului al VIII-lea. Se credea, însă, despre el că fusese întocmit de împăratul Constantin cu vreo patru sute de ani mai înainte, deşi nu se mai pomenise de el până atunci. Acest document schimbase faţa politică a Europei. Proclama că

---

[51] A se vedea Geneza, 14: 17. Numele său însemna „regele cel drept,” iar numele regatului său însemna „pace”.

împăratul Constantin desemna „un papă universal” ca reprezentant ales al lui Hristos pe Pământ. Întrucât mandatul papal conferea autoritate asupra oricărui conducător pământean, cel ales papă avea puterea de a înscăuna regii şi de a-i alunga de pe tronurile lor. În 751 d.H., Vaticanul începu să lovească în dinastia merovingiană şi să-i înlocuiască pe acei regi cu un nou neam, carolingienii. Aşa stând lucrurile, nu era deloc surprinzător că ordinul lui Albray considera fals acel document crucial.

Donaţia a schimbat total natura monarhiei. Din menirea ei de a se pune în serviciul comunităţii, a devenit instrumentul dominaţiei absolute. Regii Europei au devenit slugile Bisericii, în loc să se mai pună în slujba poporului.

— Cu excepţia Scoţiei, l-am completat eu pe Albray, abia atunci realizând semnificaţia lojei scoţiene a Cavalerilor Sangrealului. De fapt, Robert the Bruce[52] şi întreaga Scoţie au fost excomunicaţi de papa acelor vremuri.

Aşa-i, îmi dădu dreptate Albray. *Moştenirea Graalului a fost pretutindeni uitată, în afara ţinuturilor galice.*

— Prin urmare, când în Biblie se zice că unii dintre apostolii lui Hristos au fost pescari, ce s-ar fi înţeles de fapt în text era că ei erau Regi Pescari, membrii unei străvechi tagme preoţeşti, şi că ei pescuiau suflete de oameni, nu vieţuitoare ale mării.

Albray se arătă plăcut impresionat de raţionamentul meu.

Exact. Hristos însuşi a intrat în această tagmă după crucificarea lui. În Biblie, această acceptare în cercul de iniţiaţi ai bătrânilor preoţi este înfăţişată ca ridicare la cer. Un profan ar vedea în asta o întâmplare supranaturală. Însă preoţii esenieni, magii, preluaseră numele arhanghelilor din Vechiul Testament. Mai-marele acestor preoţi, sau ţado*c-ul, era Arhanghelul Mihail, iar mesagerul său era Arhanghelul Gavriil şi aşa mai departe. Numele cercului interior al ordinului lui Melhisedec era…*

— Rai! i-am luat vorba din gură. În acest caz, cei doi îngeri care păzeau poarta raiului în decursul ascensiunii lui Iisus erau preoţi esenieni, stând de strajă în sanctuarul ordinului.

Mi-am răsfrânt în afară buza de jos, apreciind că această

---

[52] Robert I (1274—1329), rege al Scoţiei între 1306 şi 1329, care a eliberat Scoţia de sub stăpânirea englezilor.

alternativă avea mai mult sens decât cea anterioară, deşi nu prea mă obosisem eu să-mi formez vreo părere pe acest subiect, fiindcă întotdeauna am considerat Biblia mai curând un mijloc de propagandă decât o adevărată referinţă istorică.

— Aşadar, am sugerat eu nonşalantă, raiul mi-a trimis un înger.

Am arătat spre ruinele din faţa mea, unde mă aştepta Akbar.

Aşa s-ar părea, admise Albray surâzător.

Am trecut prin năruitul Altar al Regilor, intrând în curtea principală, care ducea la Portic şi la intrarea în Peştera lui Hathor. Nici că se mai putea delimita vreo încăpere a acestui locaş de alta, căci pereţii şi coloanele erau în ruină, prăbuşite în nisip, iar acoperişul nu mai exista. Singură peştera, săpată în munte, încă mai avea unul.

Mi-era clar că structura dezgropată de echipa lui André, nedeschisă încă, pe care Hereford o numise Templul Focului-Stea, excedase Templul lui Hathor, fiindcă nu exista nicio dovadă că acele suprametale ar fi fost utilizate la construirea edificiului de suprafaţă, căci altfel s-ar fi păstrat în întregime până astăzi. Mi se părea mai plauzibil ca acest complex să fi fost destinat numai clădirii şi întreţinerii Templului Focului-Stea de sub el.

Cei doi asociaţi ai lui Akbar făceau de pază la intrarea în Peştera lui Hathor. Când m-am apropiat, beduinii se aplecară adânc, pricepând că nu se cădea să se arunce la pământ dinaintea mea. Mi-a luat ceva timp să le învăţ numele, ceea ce sparse gheaţa dintre noi. Se numeau Kadar şi Kamali, însă niciunul nu era atât de masiv şi de impozant precum Akbar. Dar erau, aproape, nişte copii. Mă anunţară că stăpânul lor mă aştepta înăuntrul peşterii.

Am intrat. Sporind căldura deja insuportabilă a zilei, peştera era luminată de flacăra unei torţe înalte, al cărei mâner era înfipt în pământ. Akbar nu se vedea nicăieri. Uitându-mă în sus, am remarcat absenţa armei înfipte în plafon în cursul vizitei mele anterioare.

— Înţeleg c-ai reuşit să-ţi iei sabia înapoi, mi-am anunţat sosirea, deşi eram sigură că Akbar mă observa deja, de undeva.

— Destul de greu, mărturisi arabul, ieşind din spatele

stâlpului lui Amenemhet al III-lea. De-acum încolo am s-o scot numai în apărarea ta, jură el.

— Iată o idee foarte reconfortantă, Akbar. Mi-am şters sudoarea de pe frunte cu palma. Nu ne puteam întâlni şi jos la corturi? Nu-i nimeni acolo.

— Orice pereţi în proprietatea lui Molier au urechi. În locul ăsta am încredere.

Se aşeză pe jos, iar eu i-am urmat exemplul.

— Vrei să zici că în cortul meu ar exista microfoane? l-am întrebat şocată.

— Lui Molier îi place să ştie totul despre toţi cei care lucrează pentru el.

Cuvintele lui Akbar mă speriară şi mai tare.

— Atunci cum ai reuşit tu să obţii slujba asta?

Nu eram prea dispusă să cred că această expediţie era atât de secretă pe cât lăsa el de înţeles.

— Eu sunt doar un arab, mă lămuri Akbar, nu sunt considerat o ameninţare.

Şi dacă totul era adevărat despre supraveghere? Dacă cineva îmi asculta conversaţiile cu Albray? Dacă Molier îl asasinase pe Albray, ar fi bănuit el cui mă adresam eu? I-am aruncat cavalerului meu o privire. Mă întreba ce înseamnă termenul „microfon”.

Este un mijloc electronic de a trage cu urechea la conversaţiile noastre din cort, i-am explicat în gând cu simplitate.

Albray păru îngrijorat.

Ar însemna ca Molier să afle de prezenţa mea aici! Îmi pare tare rău!

Fiindcă mi-a fost prea lene să mă folosesc de legătura noastră parapsihologică, s-ar putea să-mi fi dat în vileag asul din mânecă.

Dar nu-ţi poate face niciun rău, nu?

Nu pentru mine mi-e frică, mă lămuri Albray. *Molier ştie cum să mă anihileze pe mine ca să ajungă la tine. Trebuie să nu-l laşi să pună mâna pe pietricică.*

Aşa am să fac, i-am făgăduit eu, mişcată de faptul că el era mai îngrijorat din pricina mea decât dintr-a lui.

— De ce-l interesează atât pe Molier persoana mea? l-am întrebat pe Akbar.

— Scopul lui este unul sinistru şi pervers. El urmăreşte să acumuleze putere supranaturală şi cunoaştere divină, mai presus de oricare alt muritor. Va face orice ca să-şi atingă ţelurile.

Ce ţi-am zis!

Albray era impresionat de felul în care Akbar gândea.

— Dar ce urmăreşte Molier?

Arabul mă fixă cu privirea.

— E în căutarea Câmpiei lui Shar-on[53].

M-am încruntat.

— Dar Câmpia Sharon[54] e-n Israel.

— De mult se tot face confuzia asta, mă informă el. Câmpia lui Shar-on nu-i din lumea noastră. În textele descoperite în piramide mai e numită şi Câmpul lui Iaru.

— Dimensiunea celor binecuvântaţi.

Auzisem de ea.

— Este dimensiunea orbitei luminii, postulă Akbar.

— Mă rog, pare a fi un loc simpatic. Înţeleg de ce Molier şi-ar dori să ajungă acolo, am încheiat eu subiectul, dar tot nu văd unde-i intenţia rău-voitoare.

— Molier n-o să-şi atingă niciodată ţelul, mă asigură arabul. O monstruozitate ca el nu va putea niciodată să se înalţe la Shar-on. Portalul se va închide, odată pentru totdeauna, dacă va încerca să se strecoare prin el. Problema e că Molier încă mai crede că această cale îi e deschisă, cu ajutorul unei fiice a lui Isis, aşa ca tine.

Din câte citisem despre trezirea parapsihologică a lui Earnest Devere, graţie uniunii lui matrimoniale cu Ashlee, bănuiam încotro bătea Akbar.

— Atunci… n-aş putea să-i fiu de vreun folos lui Molier dacă nu i-aş dărui inima mea.

---

[53] Dimensiune a existenţei, dincolo de planul fizic, pe care anticii o mai numeau şi „Câmp de Mfkzt”, spaţiu în care se transferă o parte dintr-o substanţă aflată în stare monoatomică, transformându-se în lumină pură, din cauza spinului accelerat al electronilor care orbitează, toţi, perfect corelaţi, în aceeaşi direcţie, în jurul nucleului, ceea ce face ca atomilor să le devină imposibil să se mai combine.

[54] *Ha-Sharon* (ebr.), regiune israeliană a câmpiei de pe coasta mediteraneană, cu capitala la Netanya, menţionată de mai multe ori în Vechiul Testament.

— Exact.

Akbar era încântat că-i pricepusem explicaţia.

— Dar Molier te-ar putea face să crezi că-l iubeşti. Te-ar putea vrăji în aşa fel încât să ţi se pară că-i un bărbat demn de dragostea ta. Dacă există cineva la chipul căruia te gândeşti cu drag, el ar fi în stare să ia înfăţişarea aceluia, ca să ajungă la tine. Ți-a furat cineva inima în momentul de faţă?

Ce întrebare jenantă mi se punea în prezenţa lui Albray, ghemuit chiar lângă mine. Dacă dădeam un răspuns negativ, i-aş fi dat cavalerului meu o impresie greşită, şi, cum mă îndoiam că Molier se putea întrupa într-o stafie fără să fie descoperit, n-avea niciun sens să-i explic lui Akbar ce era cu Albray.

— N-aş fi pus întrebarea asta dacă răspunsul n-ar fi crucial pentru protecţia ta, mă lămuri arabul, văzând că-mi lua atâta timp ca să-i răspund.

— Nu cineva în viaţă mă interesează pentru moment, i-am spus cu toată sinceritatea.

— Eşti sigură? mă iscodi Akbar. Nu te-ai îndrăgostit de nicio stea de cinema?

Am râs şi am scuturat din cap în semn că nu.

— Mai curând m-aş îndrăgosti de un profesor decât de o stea de cinema, dar cu toate astea n-am pe nimeni.

— Atunci ce-i mai rămâne lui Molier de făcut e să te vrăjească în aşa fel, încât să-ţi dea impresia că-l iubeşti, gândi Akbar cu voce tare.

— Mă faci să cred c-ar fi un vrăjitor.

— Păi chiar asta e, îmi confirmă arabul bănuiala. A trişat cu propria natură fizică la toate nivelurile de existenţă, iar acum caută să păcălească ordinea cosmică şi la nivelul spiritului universal.

— Se aşteaptă să reuşească printr-o uniune matrimonială cu mine?

— Nu, zâmbi Akbar, amuzat de naivitatea mea. Te va seduce numai pentru ca tu să-i deschizi uşa templului din inima muntelui. Numai o fiică pursânge poate face asta.

— Aşa deci. Mi-am muşcat buza, îngândurată. Prin urmare, Molier este şi el pursânge, am presupus.

Akbar făcu din cap semn că nu.

— De asta-i el o monstruozitate. Niciun alt bărbat din istorie care nu purta în el gena lui Isis nu s-a mai hrănit cu „ambrozia

zeilor”. Numai acele suflete care sunt pregătite pentru progres spiritual se vor naşte în linia asta de sânge, iar a abuza de ordinea divină constituie o ofensă la adresa zeilor. Molier n-are în structura lui moleculară gena lui Isis, aşadar substanţa Pietrei de Foc nu a avut nicio reacţie asupra lui pentru a-i activa iluminarea spirituală. Cu toate astea, i-a alterat ADN-ul în moduri în care noi n-am fi putut şi nici nu putem prevedea. Este singura monstruozitate de soiul ăsta, din câte ştim noi. În concluzie, crima lui e fără precedent.

— Aşadar, Molier caută fiolele Stelei şi Focului, am dedus eu, dar în ce scop? Din câte înţeleg, substanţa Stelei n-are niciun efect asupra unui bărbat dacă el nu cucereşte inima unei fiice din linia mea de sânge.

— Ai aflat despre fiole? se miră Akbar, foarte curios să ştie cum am ajuns la acea informaţie.

Am confirmat doar cu un semn din cap, pentru ca el să mă bombardeze, în continuare, cu tot ce ştia.

— *Urim-Schamir* şi *Thummim-Schethiya*[55]*,* Piatra de Foc şi Piatra de Foc Coloidală, sunt comorile Casei Aurului. Când acestea sunt aduse împreună deasupra Chivotului Legământului, ele se manifestă ca lumină unificată şi perfecţiune, creând un portal către Câmpia lui Shar-on.

Acum începeam să înţeleg întregul tablou de ansamblu, deşi îmi venea foarte greu să cred.

— Ce încerci tu să-mi spui e că Chivotul Legământului ar fi ascuns în acest munte?

În relatarea lui Hereford referitoare la Templul Focului-Stea, el şi soţia lui nu mai apucaseră vreodată să deschidă uşa sălii interioare. Să fie *aşa ceva* ascuns acolo?

— N-aş putea să-ţi spun, recunoscu Akbar, dat fiind că poarta complexului n-a mai fost deschisă de mai multe generaţii. Dar se zice că unul dintre chivoturi ar mai fi încă ascuns aici.

— Unul dintre chivoturi? m-am mirat eu, crezând că existase doar unul singur.

---

[55] „Piatra perfecţiunii” apare pentru prima oară menţionată în Vechiul Testament în *Ieşirea,* în legătură cu platoşa marelui preot. Mai întâi asociată cu Moise, mai târziu cu Solomon, această piatră, înzestrată cu puterea magică a levitaţiei, este pusă într-o relaţie de strânsă complementaritate cu *U’rim Schamir,* „piatra fulgerului”, despre care se povesteşte că perfora granitul cu precizia silenţioasă a razei sale de lumină. În ebraica veche, cuvintele *u’rim* şi *thum’mim* însemnau „lumină” şi „perfecţiune”.

— Chiar şi un text incomplet ca Biblia face o aluzie clară la asta, căci menţionează atât Chivotul Legământului, construit de Beţaleel, în care să se păstreze Tablele Legii, cât şi cel făcut de Moise, în care, se presupune, erau închise cele Zece Porunci.

— Şi care dintre cele două se crede că ar fi ascuns în acest munte? am vrut să ştiu.

— Greu de zis, recunoscu Akbar, căci amândouă au fost făurite aici, pe vârful Serâbit.

— Mă rog, ce s-ar putea întâmpla, în cel mai rău caz, dacă Molier reuşeşte să-şi atingă scopurile? Se va închide portalul spre Shar-on?

— Ceea ce ar însemna începutul sfârşitului pentru lumea noastră, vorbi Akbar, pe un ton apăsat. Chiar dacă i s-ar refuza accesul către Câmpia lui Shar-on, Molier tot ar mai avea la dispoziţia lui cea mai puternică armă cunoscută de omenire, însă există instrucţiuni specifice pentru mânuirea Chivotului. Dacă nu se va ţine seama de aceste reguli, va ucide neabătut, iar furia puterii sale dezlănţuite va aduce molime şi flageluri pe întreg pământul.

— Înţeleg.

Am expirat adânc, nedorind, cu adevărat, să mă gândesc la cea mai simplă soluţie a tuturor problemelor noastre.

— Poate ar fi mai bine să mă întorc acasă, am propus eu, deşi mă durea s-o spun.

— Acum nu mai are niciun rost, se grăbi Akbar să-mi zică. Molier a aflat de existenţa ta şi te va hăitui până când te va prinde.

— Mă faci să cred că el m-ar pândi.

— Asta *şi face!* îmi răspunseră în cor atât Akbar, cât şi Albray.

Din câte se părea, fiicele lui Isis erau fetişul lui Molier, de vreme ce-i mai intrase una în gheare acum vreo două secole!

Ashlee n-a scris că el ar fi pândit-o.

Până acum! insistă Albray. *Dar încă n-ai terminat de citit jurnalul ei.*

— Atunci, ce m-ai sfătui să fac? le-am pus întrebarea atât lui Akbar, cât şi lui Albray.

— Trebuie să te baţi cu Molier şi să-l birui, îmi răspunse arabul, ca ţii cum ar îi fost de la sine înţeles.

Exact, confirmă şi Albray. *Îţi tot repet că amândoi trebuie să*

ne concentrăm asupra harurilor tale parapsihologice, pentru că nu-ţi va ajunge doar o sabie ca să-l învingi pe Molier... Eu sunt dovada venită din lumea de apoi.

Eram aşa de îngrozită de propunere, încât n-am mai scos niciun cuvânt.

— Presupun că ştii care ţi-e misiunea aici, mi se adresă Akbar, în mod clar nedorind să mă alarmeze. Atâta îndemânare la scrimă mă determină să presupun că ai fost antrenată în acest scop.

Copleşită cum eram, nu doream nici eu să-l sperii pe Akbar.

— S-ar putea spune că încă mă mai antrenez, am spus eu. Sper să fiu pregătită în clipa în care va sosi Molier în Sinai, dacă, într-adevăr, intenţionează să vină până aici.

— Va veni, acum că ştie unde să te găsească, mă asigură Akbar pe un ton foarte sigur. Cum timpul îţi e foarte preţios, nu te voi mai distrage de la studii.

Nervii mei erau foarte sensibili, iar căldura din peşteră nu mă ajuta deloc. Am fost mai mult decât fericită să profit de ocazie ca să plec.

— Am să-ţi trimit vorbă dacă Molier îşi anunţă sosirea, i-am spus şi m-am ridicat, cu gândul s-o iau din loc.

— Grăbeşte-te să-ţi închei pregătirea, mă îndemnă el, dând glas îngrijorării sale. Miza-i una foarte mare!

— Ştiu! am reuşit să-i răspund fără să par sceptică.

Adevărul era că, date fiind toate informaţiile pe care le primisem în ultima vreme din surse variate, trebuia să fiu nebună ca să nu iau în considerare toate aceste relatări şi teorii.

Albray fu mai curtenitor şi mai exuberant ca de obicei în seara aceea. Eu, în schimb, eram tăcută şi îngândurată. Am ciugulit câte ceva la cină, după care m-am gândit să mă întorc la povestea lui Ashlee, însă nu mă mai puteam concentra pe text. Am citit prima propoziţie de mai multe ori, de fiecare dată însă gândul îmi fugea la Peştera lui Hathor şi la conversaţia avută cu Akbar.

Şi cum să-mi dezvolt eu harurile mediumnice? am întrebat telepatic, nefiind pregătită să-mi asum riscul de a mă adresa lui Albray cu voce tare.

Cavalerul meu, momentan, era fascinat de screensaverul

computerului meu.

Ei bine... se smulse el din vraja ecranului meu multicolor, *primul lucru pe care trebuie să-l faci e să crezi, efectiv, în harul tău parapsihologic.*

Şi dacă sunt o tolomacă? i-am strigat în gând, temându-mă că aşa era.

Tolomacă! repetă Albray, căci termenul îi era necunoscut, deşi îi prinse înţelesul şi se amuză. *Presupun că n-ai să ştii până n-ai să încerci.*

De acord. Atunci hai să facem o încercare!

Am închis cartea lui Ashlee. M-am concentrat asupra instrucţiunilor lui Albray. Cavalerul meu îmi arătă o scurtă meditaţie, pentru a mă calma şi a mă concentra mai bine, după care am lucrat la activarea vederii mele eterice, deşi nu-mi dau seama cu cât succes. Cum eram, de fapt, singura fiinţă vie din cortul meu, Albray mă convinse să-mi concentrez atenţia asupra mea însămi, prin oglindă. Îmi spunea să mă focalizez asupra regiunii celui de-al treilea ochi, pentru a putea vedea dincolo de trupul meu fizic, ca să-mi percep corpul de lumină. Am început să desluşesc un soi de amprentă negativă a fiinţei mele, suprapusă peste reflecţia mea din oglindă.

Aşa trebuie să începi, bine, mă încurajă Albray. *Ce vezi tu acolo e carapacea eterică. Acum, dacă-ţi păstrezi concentrarea şi reuşeşti să vezi dincolo de ea, ar trebui să începi a-ţi percepe corpul de lumină şi nuanţele.*

M-am încordat şi m-am concentrat, nu mint, dar tot n-am putut vedea nimic dincolo de acea amprentă negativă. De câteva ori nu m-am mai văzut deloc în oglindă şi am crezut că mă aflu pe punctul de a reuşi, dar, lăsându-mă pradă sentimentului de triumf, percepţia îmi regresa la carapacea mea eterică şi apoi iar la imaginea mea fizică.

— Nu pot, am bombănit, simţindu-mă frustrată, vlăguită, mai degrabă prostuţă, deoarece îndrăznisem să cred c-aş putea săvârşi vreun miracol supranatural.

În adâncul sufletului mă îndoiam să fi fost cineva în stare de aşa ceva. M-am ridicat de la oglindă şi m-am aruncat pe pat.

Te-ai descurcai chiar bine la prima la încercare, se arătă Albray surprins.

Mda, bine, am râs cu în gândul meu. *Ashlee avea mai mult har încă de când era în faşă.*

Nu-i drept să te compari cu domnişoara Granville... Cei mai mulţi mistici care au trăit vreodată pe acest Pământ ar păli în comparaţie cu ea.

Mă rog, dacă Ashlee era aşa de dăruită, atunci de ce nu l-a distrus ea pe Molier şi nu m-a scutit pe mine de necazuri?

Eram iritată şi istovită.

Ai să citeşti despre toate astea mâine, din câte cred. Albray îşi păstra buna dispoziţie, înţelegând cât eram de ostenită. *Pentru astăzi, ar cam fi cazul să ne retragem amândoi.*

Vrei să-ţi dau drumul?

Mi-am târât geanta până la pat şi am scotocit înăuntru, în căutarea pietrei.

Vreau, însă ţi-aş mai cere o favoare. Albray se aşeză pe pat, lângă mine, ca să-mi spună rugămintea lui. *Doresc ca tu să adormi cu pietricica în mână.*

— De ce?

Am încercat să-mi ascund teama faţă de cererea lui. Cum puteam eu să mă las pe aripile viselor fără să fantazez în privinţa cavalerului meu?

Ai face-o? Te rog! mă imploră el încă o dată, fiindcă, evident, n-avea nicio intenţie să-mi arate motivul cererii lui.

Cu ochii aceia mari şi negri pironiţi într-ai mei, nici nu mai trebuia să-mi explice. M-am trezit consimţind cu un semn din cap.

Somnul mă fură iute în acea seară. M-am trezit cu senzaţia că abia închisesem ochii.

În cortul meu năvălea lumina strălucitoare a dimineţii. Să fi fost cea mai puternică lumină de zi, în corturi nu pătrundea, de obicei, prea multă lumină naturală. M-am răsucit, ca să mă uit la ceasul de pe noptieră, şi l-am găsit pe Albray tolănit pe pat lângă mine, fără armele şi platoşa de zale pe care le purta de obicei. Cămaşa i se căsca larg, iar primul gând care-mi trecu prin minte a fost să îl sărut pe torsul lui musculos şi neted... Aşa am şi făcut.

Cu un deget sub bărbia mea, el îmi ridică faţa şi-mi pecetlui buzele cu un sărut. Da, visam din nou, dar ce mai vis! Trupul lui se lipea greu de al meu. Niciodată nu mai dorisem un bărbat cu atâta disperare, iar atingerea mâinilor lui mă excita, făcându-mă să-mi pierd minţile. Eram amândoi goi pe jumătate, cuprinşi

de o pasiune plină de frenezie, când îmi veni mintea la cap. Mi-am zis în gând: „Uau!… Şi eu care aveam impresia că dragului de Albray nu-i prea păsa de mine!”

Apoi îmi veniră în minte temerile lui Akbar: *„Atunci ce-i mai rămâne lui Molier de făcut e să te vrăjească în aşa fel încât să-ţi dea impresia că-l iubeşti… Dacă există cineva la chipul căruia te gândeşti cu drag, el ar fi în stare să ia înfăţişarea aceluia, ca să ajungă la tine.”* În clipa următoare, am sărit din pat, fugind din calea voluptăţii, acoperindu-mi sânii goi cu cămaşa mea descheiată.

— Asta-i prea brusc pentru tine, presupuse Albray, uluit de faptul că fusese abandonat. Mă tem că te-am înţeles greşit…

— Cum aş putea să ştiu că nu eşti Molier? mi-am exprimat adevărata mea teamă, care păru să-l mai aline oarecum.

Surâse. Se ridică în capul oaselor, ca să mă lămurească.

— Pune-mi o întrebare. Ceva ce Molier n-ar avea de unde să ştie.

— Prea bine.

M-am gândit mult. Trebuia să-l întreb ceva despre legătura noastră, ceva ce se întâmplase înainte de a pune piciorul în Orientul Mijlociu.

— Unde ne-am întâlnit prima oară şi care a fost prima ta impresie despre mine?

— Ne-am întâlnit pentru prima dată la tine acasă, în… salonul de zi? Aşa s-ar fi chemat o cameră ca aia pe vremea domnişoarei Granville.

— Destul de aproape, am recunoscut, respirând ceva mai liniştit. Şi? l-am îndemnat eu să-şi termine răspunsul.

— Şi la vederea ta mi-am zis în gând… Se opri ca să-şi aducă aminte: „Iată o zeiţă…”

Lucru de care eu, una, mă îndoiam foarte tare, până când adăugă:

— Şi e pe jumătate goală.

Chicoti în încheiere, iar eu mi-am dat ochii peste cap, aducându-mi aminte că Albray făcuse, într-adevăr, această remarcă.

— Şi mă îngrijorau scepticismul şi ignoranţa ta făţişe faţă de propriul potenţial.

— Albray? am întrebat, dorind atât de tare să cred că era el şi că, într-adevăr, avea sentimente pentru mine, sau cel puţin

că acesta era visul meu şi că-l puteam trăi după pofta inimii.

— Da, confirmă Albray, eu sunt.

Acum *eu* eram cea încurcată.

— N-ai arătat nici cel mai mic interes în ceea ce mă priveşte, până astăzi.

— Chiar aşa? zâmbi el cu gura până la urechi. Trebuie să fiu un actor mai bun decât credeam. Am fost sigur că în timpul duelului nostru cu Akbar mi-am trădat sentimentele faţă de tine.

Copleşitorul sentiment de dragoste pe care-l trăisem, cedând controlului său, era ceea ce simţea el pentru mine! Inima îmi explodă în piept în clipa în care am înţeles.

— Mi-am ales momentul îngrozitor de greşit dacă luăm în calcul ceea ce ai aflat astăzi de la Akbar, admise el. Dar o dragoste neîmpărtăşită m-a preocupat ani de-a rândul, şi am fost cât pe ce să te pierd când am recunoscut în sinea mea că mă îndrăgosteam de tine. Şi *apoi* a trebuit să mă întreb dacă nu cumva, încurajându-ţi dragostea pentru mine, era un abuz din partea mea. Flutură din mână, alungând acea idee. Am făcut o greşeală…

— Ba nu. Am îngenuncheat pe pat, pentru a-l împiedica să plece. N-ai făcut nicio greşeală. I-am dăruit un sărut cavalerului meu ca să-l liniştesc, sperând să reluăm subiectul de unde-l lăsasem. Te rog, rămâi cu mine!

Era clar că şi el voia, însă îi strecurasem o îndoială în minte, iar el, în a mea.

— Vor mai fi şi alte nopţi! mă asigură el.

Am bănuit că Albray vedea cât de mult mă demoraliza hotărârea lui, fiindcă îmi ridică bărbia şi mă îndemnă să mă uit în ochii lui:

— Poate că amândoi vom avea curajul să discutăm în voie despre sentimentele noastre când te vei afla în stare de trezie.

El ştia că, parţial, acesta era motivul pentru care nu-mi venea să cred că păstra în sufletul lui asemenea sentimente faţă de mine.

— Dar ăsta-i visul *meu.*

Eram convinsă de acest fapt, cel puţin, căci conversaţia noastră fusese prea detaliată şi personală ca Molier travestit să se fi amestecat în ea. Nu putea fi decât în imaginaţia mea.

— Nu, Mia, mărturisi Albray. Ai depăşit tărâmul visului, când

m-ai căutat ieri-noapte în sferele eterice. *Tu,* se opri el ca să sublinieze mai bine, fiindcă ştia cât mă uimeau cuvintele lui, ai reuşit să stăpâneşti arta proiecţiei astrale[56], căci asta-i o experienţă în afara corpului fizic.

Exaltată de veste, mi s-a tăiat răsuflarea.

— Aşa că, înţelegi, am fost obligat să-ţi dezvălui adevărul, recunoscu el într-un târziu. N-am putut răbda să văd cum te chinuiai să-ţi dezvolţi harul paranormal, când, de fapt, te descurci splendid. Doar că ai alte haruri decât cele de care se folosea domnişoara Granville.

— Prin urmare, ştii despre întâlnirea noastră de ieri-noapte?

El făcu din cap semn că da, simţindu-se uşor vinovat. Aveam intenţia să-l cert pentru că nu mi-a zis nimic azi. Pe urmă, mi-a venit în gând să-l întreb:

— De-asta erai într-o dispoziţie atât de bună azi-dimineaţă?

El îşi reţinu un zâmbet, flatat de propria-i insolenţă.

— Şi tot de-aia ţi-am cerut să dormi cu pietricica în palmă după ce-mi dădeai drumul… Căci nu m-ai fi putut căuta din nou în sferele eterice dacă eram legat doar de planul tău fizic de comunicare. Îmi pare rău că nu ţi-am destăinuit asta mai devreme, însă chiar am crezut că-ţi făceam un deserviciu… Fiindcă nicio relaţie de substanţă n-ar putea ieşi din iubirea noastră.

Mi-am frecat cu blândeţe fruntea de a lui, zâmbindu-i tandru, ca să-l liniştesc:

— Sunt mai mult decât fericită cu bărbatul viselor mele.

L-am sărutat cu toată pasiunea de care eram în stare. Fascinaţia îmi era împărtăşită. Prin urmare, în niciun caz nu aveam să-i îngădui cavalerului meu să plece neîmplinit.

Să tot fi trecut o veşnicie de când mă trezisem din somn, cu un vibrant sentiment de mulţumire. Cu chipul luminat de zâmbet, mă întindeam, savurând tihna pe care o simţeam. După aceea, mi-am adus aminte că am simţit acea descărcare de mai multe

---

[56] Conştiența şi corpul astral se separă de corpul fizic. Practicianul percepe exteriorul prin cele cinci simţuri şi altele, specifice corpului astral; există senzaţia de zbor, de plutire – visurile intense sunt cazuri de proiecţie astrală. Nimic altceva nu poate „intra” în corpul fizic atâta timp cât dublul astral este separat; la orice semn de pericol sau cu intenţie, corpul astral revine rapid în şi în jurul corpului fizic, în concluzie şi capacitatea corpului astral şi/sau eteric de a călători în alte dimensiuni spaţio-temporale.

ori în cursul nopţii, iar imaginea iubitului mă însufleţi şi mai mult.

Pietricica lui Albray se mai afla încă în palma mea şi mi-am lipit-o de inimă.

Albray, Albray, Albray!

Domnişoară Montrose, mă iscodi când se ivi la capul patului meu, observându-mi surâsul, *care să fie cauza teribilei dumitale bune dispoziţii de astăzi?*

Vise dulci, i-am răspuns eu.

Zău? Ce-ai visat? mă întrebă el curios.

Surâsul îmi pieri de pe faţă. Panica mi se strecură în inimă.

Nu era decât o glumă.

Zâmbi cu gura până la urechi, întinzându-se pe pat cu faţa la mine. Aveam un chef nebun să-l lovesc, dacă ar fi avut mai multă substanţă.

Sunt sigură că nu-ţi intră în atribuţii să mă îmbolnăveşti de inimă.

Întotdeauna am să-ţi apăr inimioara, mă asigură cu toate sinceritatea. *Este cel mai preţios dar pe care l-am primit, după atâtea veacuri.*

Vai, Doamne, câtă desăvârşire! Cum putea fi Creaţia aşa de crudă şi să ne despartă atâtea secole?

Şi eu trebuie să-ţi mulţumesc.

Pentru ce? se interesă el cu graţie.

Fiindcă m-ai făcut să-l ating pe Dumnezeu cu degetul... Fiindcă m-ai ajutat să înţeleg miracolul vieţii şi potenţialul care zăcea în mine. N-am mai datorat nimănui atât, Albray!

Dorinţa şi dragostea pe care i le-am citit pe chip îmi făcură inima să-mi bată nebuneşte, iar zâmbetul îmi deveni atât de strălucitor, încât începu să lumineze întregul cort.

Poate ar fi mai bine să mă întorc la somnul meu, deocamdată?

Voiam să mă mai încolăcesc în jurul trupului său. Îmbrăţişarea lui mă ajutase să ating divinitatea din mine.

Cred că am comis destule stricăciuni pentru o singură noapte.

Ce vrei să zici?

M-am încruntat, crezând că se răzgândise în privinţa dragostei noastre. Albray zâmbi, ca să-mi alunge neliniştea, apoi făcu un gest larg cu mâna, arătându-mi că trebuia să mă

uit în jur, prin cort. M-am ridicat în capul oaselor şi am observat o mare harababură, de parcă cineva ar fi răscolit totul cu frenezie.

— Mamă, Doamne!

M-am ridicat din pat, năucă.

Noi am făcut asta?

Albray fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Nu. TU ai făcut asta.

Eu!

Nu pricepeam cum. Dar pe urmă mi-am amintit de istorisirea lui Ashlee, în care obiectele levitau în jur de fiecare dată când ea şi Devere făceau dragoste. Totodată, mi-am mai adus aminte că i se întăriseră puterile parapsihologice când fusese trezită de către prinţul ei. M-am repezit la oglindă.

Şi ce să vezi? Am zărit pe dată, prin imaginea corpului meu fizic, prin carapacea mea eterică, tentele aurei corpului meu de lumină, laolaltă cu cei şapte centri, vârtejuri de lumină şi culoare, care, în cercurile ezoterice, poartă numele de „chakre". Lacrimi de mândrie şi de uşurare îmi umplură ochii.

— Am reuşit!

Am încremenit când mi-am văzut centrul inimii pulsând, cu pete uriaşe de lumină trandafirie. Era aceeaşi culoare pe care Ashlee o observase emanând din centrii inimilor aleşilor ei în clipa în care se îndrăgostiseră de ea.

Da, ai reuşit, recunoscu Albray, cu admiraţie în voce.

Mi-am întors privirea la el, pur şi simplu radiind de dragostea şi de puterea care mi se revărsau din toţi porii.

Atunci, fără urmă de îndoială, tu eşti prinţul meu! i-am mărturisit, ceea ce mă făcu să mai înţeleg şi altceva. *Înseamnă că şi tu eşti pursânge.*

Ah… am fost, îmi atrase el atenţia.

Am îngenuncheat în faţa lui.

Iar numele tău de familie n-a fost, din întâmplare, Devere?

Albray se tulbură o clipă, întrebându-se cum de aflasem, dar era clar că ştiam adevărul, aşa încât el îmi făcu un semn aprobator din cap.

Nu i-ai zis niciodată lui Ashlee? am presupus eu.

N-am vrut să complic legătura pe care o aveam cu ea, se justifică el. *Ai să vezi, pe măsură ce vei citi mai departe.*

— Oh… am protestat. *N-aş putea să mă mai întorc puţin la*

somnul meu… acum, că tot s-a făcut deranjul?

A-mi pune dorinţa personală mai presus de binele general ar însemna, hotărât, să abuzez de poziţia mea, raţionă Albray. *Dar voi aştepta cu nerăbdare venirea nopţii.*

Nici pe departe cu nerăbdarea mea.

Am oftat dezamăgită, resemnându-mă să-mi fac datoria. Uitându-mă în jur, la nebunia din cortul meu, m-am gândit că, mai întâi de toate, trebuia să fac o curăţenie generală.

Din fericire, nu-mi stricasem nimic din echipament. *Diseară voi strânge şi voi pune deoparte tot ce am de valoare.*

Îmi închipuiam toate lucrurile mele plutind prin cort în timp ce dormeam. M-am întrebat dacă şi-n realitate gemusem la fel de tare ca în vis. Gândul acesta mă făcu să roşesc de plăcere şi de ruşine.

— Bine că tabăra e, practic, pustie.

Mi-am verificat contul de e-mail după ce mi-am luat micul dejun, înainte de a mă apuca să citesc jurnalul lui Ashlee, şi am descoperit un mesaj de la André.

Nu spunea decât că echipa a fost întârziată la Sharm el-Sheikh, că nu aveau să se întoarcă decât mâine-seară. Spera că făceam progrese cu documentarea mea. Îmi mai cerea să-l asigur prin e-mail că totul era în regulă la corturi.

„Ce drăguţ din partea lui!” m-am gândit, fiindu-mi clar că André mai era încă circumspect în legătură cu interesul lui Akbar în privinţa mea. Mie, totuşi, Akbar îmi câştigase încrederea.

I-am trimis un e-mail în care-l asiguram că totul era bine, după care mi-am făcut o ceaşcă de ceai şi m-am aşezat la masa mea de scris, cu relatarea lui Ashlee în faţă.

Se părea că următorul capitol se sincroniza cu starea mea de spirit din acel moment, fiindcă ea-l intitulase „Pasiune”.

LECŢIA 14
PASIUNE

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Îmi plăcea foarte mult noua mea identitate. Hainele pe care ducele de Guise mi le oferise serveau cum nu se poate mai bine scopurilor mele.

Eram înveşmântată în catifea verde din cap până-n picioare. Această ţesătură, eram sigură, fusese verificată cu amoniac, pentru a mi se garanta faptul că nu conţinea vopsea otrăvită… Ducele n-ar mai fi făcut, încă o dată, această greşeală fatală.

Aveam o pereche de pantaloni verzi care se mulau lejer pe picioarele mele încălţate într-o pereche de cizme lungi, din piele cafenie, ce se pliau la genunchi, făcute anume să-mi acopere părţile pe care doream să le protejez de lovituri de spadă sau de stihiile naturii. O cămaşă de mătase, dintr-un vernil palid, şi o haină din catifea, cu mâneci lungi, îmi acopereau corsetul atât de valoros, încheindu-se cu nasturi. Haina îmi ajungea până la jumătatea coapselor dar, cum ducele crezuse că nu era de-ajuns pentru o doamnă de viţă regească, îi porunci croitorului său să-mi facă o tunică fără mâneci, din aceeaşi ţesătură şi culoare, care era de fapt ca o bucată de stofă cu o gaură în centru, pe unde-mi băgăm capul. Croitorul lui îi adăugă o glugă largă. Odată îmbrăcată cu ea, tunica îmi ajungea până la glezne în faţă şi în spate. Haina îmi era strânsă în talie cu o centură în care-mi păstram pistolul la şoldul drept, în vreme ce sabia îmi atârna la şoldul stâng, într-o teacă. Tunica îmi oferea confortul hainelor care nu săreau în ochi, însă, nefiind cusută pe părţi, nu mă împiedica să călăresc şi să mă duelez.

Cu părul împletit la spate într-o coadă şi cu gluga din catifea verde trasă pe ochi, puteam trece, cu uşurinţă, drept un bărbat, chiar dacă unul puţin cam demodat. Totuşi, ca femeie, mă simţeam foarte boemă.

În prima noapte a călătoriei noastre, bărbaţii şatrei se arătară încântaţi de hotărârea femeilor lor de a merge cu căruţele până-n Orléans, ca să aştepte rezultatul întâlnirii mele cu de Guise. Urmare a victoriei mele rapide, ne-am reunit cu restul

clanului Charon în drumul de întoarcere spre Paris.

În tabăra noastră era multă bucurie, iar ţiganii întinseră masă mare în onoarea mea în noaptea aceea – căci erau înzestraţi cu provizii abundente, graţie mărinimiei ducelui. Am avut marea plăcere ca Cingar să-mi cânte serenade la vioară. Era un adevărat maestru. Cânta cu mai multă simţire la vioară decât oricare alt compozitor renumit de care auzisem. În plus, Cingar mai era şi unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din câţi văzusem, cu bucle lungi, negre, rebele, care îi cădeau până-n talie, cu barbă şi mustaţă tăiate după moda franţuzească. Avea nişte ochi frumoşi, cafenii şi catifelaţi, un chip bronzat, de o luminozitate vibrantă, şi un trup prelung, zvelt, călit de o viaţă trăită pe drumuri. Îmi mai plăceau şi toate bijuteriile lui: inelele, brăţările ornate şi talismanele atârnate la gât de lănţişoare. Însă cel mai tare îmi plăcea cercelul, mare şi rotund, de la urechea stângă, care indica oricărei fetişcane interesate faptul că mai era, încă, holtei.

Dar nu pentru multă vreme, din câte mă informase Chavi. În calitatea ei de bunică a lui Cingar, cum soţul, fiica şi ginerele îi răposaseră cu toţii, responsabilitatea de a-i alege o soţie pe potrivă, din rândul altor şatre din neamul rromani, cădea pe umerii ei. Ceea ce şi făcuse. Mă invită la nuntă, care avea să aibă loc în drumul nostru spre mare. Cingar nu-şi întâlnise încă viitoarea mireasă şi îi era cam teamă să o facă. Se pare că şatra se întorcea acasă, în Italia, pentru fericitul eveniment, când Cingar primise rugămintea ducelui de a cânta la curtea lui din Orléans. Cum Cingar era gata să facă orice numai să fie scutit de jurământul nupţial, îşi abătuse căruţa până la Orléans, unde fusese cât pe ce să-şi găsească sfârşitul.

În ciuda nunţii care îl aştepta, drept recunoştinţă pentru libertatea lui recucerită, bulibaşa jură să mă slujească cu devotament, pe vecie – pentru un ţigan, nimic nu preţuia mai mult pe acest pământ ca libertatea. Cingar făgădui să-mi cânte faptele în versuri de legendă şi să-mi dedice tot ce mai compunea de-atunci încolo.

Fireşte că eram flatată, însă un asemenea devotament nu-şi prea găsea rostul, când nici măcar nu-ndrăznisem să le dezvălui adevăratul meu nume prietenilor mei ţigani.

— Dacă o să mă duceţi repede şi în siguranţă până la mare, atunci vă voi rămâne veşnic îndatorată, căpitane!

Cingar insistă că tot nu era destul şi aşa ne-am continuat vesela gâlceavă cea mai mare parte a serii.

Drept recunoştinţă pentru serviciile mele, goliră o rulotă întreagă şi mi-o puseră la dispoziţie. Nici măcar Bea n-avea s-o împartă cu mine, întrucât ea fusese găzduită de o familie cu trei fetişcane orfane, cu vârste între cinci şi paisprezece ani, care nu doreau deloc să-i dea drumul, ca să-mi ţină de urât pe timpul nopţii.

N-o mai văzusem pe Bea de ani de zile trăind atât de plenar, aşa încât nu doream să frâng patru inimioare, ci să mă bucur, în schimb, de privilegiul intimităţii şi al liniştii. Acest aranjament îmi convenea de minune!

În zori, m-am trezit în dulcile acorduri ale viorii lui Cingar, care-mi tulburară inima şi mi-o umplură de nelinişte. Mă silisem să nu mă mai gândesc la Devere şi la cele câteva nepreţuite zile petrecute împreună, însă muzica evoca atâta iubire, încât nu m-am mai putut stăpâni să nu-mi amintesc clipele intime ce nu-mi aduseseră decât chin şi durere.

— Blestemat fie acel bărbat, am murmurat eu, însă dorul după el îmi umplea ochii de lacrimi.

Presupuneam că numai spaima soţului meu de mânia fräţiei sale era motivul care-l determina să mă urmărească cu atâta înfocare.

— N-am să deplâng pierderea mângâierilor lui! mi-am spus hotărâtă, în vreme ce mă sculam din pat şi mă îmbrăcam.

Eram convinsă că tot ceea ce mă lega de Devere era faptul că nu mai cunoscusem niciun alt bărbat, în afară de el, care să mă facă să trăiesc o voluptate atâta de intensă. Şi atunci, de unde ştiam că n-aveam să mai cunosc un asemenea extaz în braţele altcuiva, care mi-ar fi stârnit fantezia?

M-am trezit gândindu-mă intens la Cingar în vreme ce mă îmbrăcam. Cât de încântător mai era! Nu-mi făceam iluzii că s-ar fi îndrăgostit de mine, dar, cu siguranţă, în aer plutea dorinţa.

Genul ăsta de gânduri îţi vor crea numai necazuri, doamnă Devere.

Remarcând accentul pus pe ultimele două cuvinte, m-am uitat după Albray şi l-am găsit rezemându-se de uşa închisă a rulotei mele. M-am silit să zâmbesc, nefiind dispusă să-i accept

predicile. Voiam să mi-l scot pe Devere din inimă, iar Cingar era tocmai acela care avea să-l înlocuiască. Şi cum bulibaşa avea să se căsătorească curând, de aici n-avea să rezulte niciun fel de ataşament unul pentru celălalt.

— Nu mi-ai spus tu că eşti total nepriceput când vine vorba de legături de dragoste?

Aşa şi e, insistă el, *iată de ce pot spune, cu mâna pe inimă, că te îndrepţi spre un dezastru.*

— Fără supărare, dragă prietene, dar n-am să-ţi cer sfatul în această chestiune, i-am zis, încingându-mă cu centura şi aşteptând ca Albray să se dea la o parte, aşa încât să mă pot alătura restului şatrei la masa de dimineaţă, înainte să-şi strângă lucrurile şi să-şi continue călătoria spre sud.

Nu-ţi oferi iubirea în grabă şi în ciudă, îmi strigă el, dându-se la o parte din calea mea. *Te va umple de amar şi de regrete, garantat.*

— Vorbeşti din experienţă, Albray?

Bănuiam c-aşa era.

Din păcate, da.

— Mă rog, toţi trebuie să facem greşeli, i-am spus, bucurându-mă să fiu întâmpinată de Cingar, care, din câte am descoperit, cânta numai pentru mine.

— Aşa am să-ţi tulbur sufletul la trezire în fiecare zi, se jură tânărul bulibaşă.

— În fiecare zi pân-ai să te însori, adăugă Chavi în semn de avertizare, fiindcă înţelegea clar cum i se aprinseseră nepotului său călcâiele după mine.

Când Chavi şi Cingar începură să se certe cu aprindere într-un dialect de neînţeles pentru mine, m-am despărţit de ei, ducându-mă să văd ce avea Bea la micul dejun.

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Trebuie să spun că sunt foarte, foarte supărată pe prietena mea, Ashlee Devere, pentru că ultimul tertip găsit de ea ca să scape de soţul ei mi se pare o foarte mare cruzime!

Nu pot concepe cum draga noastră soră ne-a făcut să credem, în ultima săptămână, că ea ar suferi în temniţă, când, de fapt, se afla de-acum în drum spre Italia. Nu numai că i-a pricinuit domnului Devere mult chin şi suferinţă, însă James şi cu mine mai că nu ne-am pierdut minţile de câte griji ne-am

făcut pentru ea.

Încă mai băteam drumul zilnic până la reşedinţa ducelui de Guise, pentru a-i lua lui Ashlee apărarea, dacă Devere n-ar fi găsit un prilej să sărute mâna ducesei de Guise, aflând astfel adevărul ce-l secă la inimă, şi anume că Ashlee ar fi recurs la asemenea înşelăciune numai pentru a scăpa de el, ceea ce-i apăsa greu cugetul.

— Încep să mă întreb de ce mai continui s-o urmăresc, spuse el. Nu voi fi niciodată în stare să-i recuceresc iubirea şi încrederea.

Ochii domnului Devere se întoarseră la ploaia care răpăia pe ferestruica trăsurii noastre. Vremea închisă se potrivea dispoziţiei sale cernite.

— Sigur că vei putea.

M-am mirat când lordul Devere sări, mai dihai ca mine, să-şi aline fratele.

— Tot ce trebuie să facem e s-o ţinem în loc pe draga ta soţie îndeajuns de mult încât să dea ascultare şi versiunii tale asupra faptelor.

— N-am s-o mai prind niciodată din urmă. Domnul Devere părea atât de deznădăjduit: Are un avans de-o săptămână faţă de noi!

— Sora noastră călătoreşte într-o caravană mare, prin urmare trebuie să se mişte mult mai încet decât noi, am argumentat eu. Şi, deşi nimeni din Italia nu va ştii cine-i Ashlee, sunt sigură că putem găsi destul de uşor urma lui Cingar Choron.

M-am aplecat şi mi-am pus o mână peste a cumnatului meu, strângându-i-o cu putere. Nu mai ştiam pe nimeni atât de lovit de dulcele blestem al dragostei. Mi-am amintit cum domnul Devere ridicase de jos amuleta lui Ashlee în prima zi în care s-au întâlnit, şi cum îl avertizase ea că avea să-şi atragă un blestem prin politeţea lui.

— Nu te da încă bătut. Dacă Ashlee se află în pericol, aşa cum bănuieşti, atunci vei avea ocazia să-ţi dovedeşti loialitatea ta de soţ faţă de ea.

— Ai dreptate. Domnul Devere respiră adânc şi încercă să surâdă. Vă mulţumesc… amândurora. Îl includea şi pe James în ecuaţie. Sprijinul vostru în această aventură a fost nepreţuit şi vă sunt foarte recunoscător.

— Nici să nu te gândeşti, insistă lordul Devere. Până acum, călătoria noastră s-a dovedit foarte interesantă şi, fără îndoială, mai instructivă şi mai stimulatoare decât dacă ne-am fi pierdut vremea luni de zile la Château de Vere.

Atât domnul Devere, cât şi eu furăm surprinşi de schimbarea de atitudine a soţului meu.

— Sunt bucuros c-am venit cu voi. Soţul meu îşi scoase un ziar şi un trabuc şi, pe cât de mulţumit putea fi, se lăsă pe spate şi începu să citească. Genul acesta de călătorii îţi întăresc caracterul mai mult decât aş fi crezut la început, adăugă el. Încep să înţeleg de ce este atât de popular turul Europei.

De la revoluţia industrială încoace, acasă în Anglia se adunaseră prea mulţi bani, aşa încât tinerii lorzi îşi satisfăceau foamea de cultură şi de aventură pe continent.

— De acord, am dat eu glas părerii mele în acea chestiune. Este un mare noroc să putem profita de această ocazie pentru a vedea o parte din lume, înainte de a ne irosi timpul cu viaţa de familie şi Camera Lorzilor.

Trebuia să recunosc că eu însămi gustam această aventură şi, după ultima înşelătorie a lui Ashlee, mă deşteptasem într-atât încât grija pentru ea să nu-mi mai umbrească plăcerea de a trăi.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Călătorind cu ţiganii, am avut mai multe avantaje decât îmi imaginasem la început. Ştiau ce oraşe să evite pe traseu, mereu ocolindu-le pe acelea în care punctele de control ale autorităţilor locale le-ar fi dat de furcă. Din fericire pentru mine, cei din neamul lui Cingar erau neguţători de renume în sudul Franţei şi în Italia. Deţineau permise de trecere pentru fiecare regiune pe care o străbăteau.

Biserica tot încerca de veacuri să strice stilul de viaţă nomad al rromilor şi al altor triburi ţigăneşti din Europa. În unele regate, înrobirea, întemniţarea, deportarea lor, smulgerea pruncilor de la sânul ţigăncilor şi plasarea lor în orfelinate rămăseseră o ameninţare cât se poate de reală la adresa lor. La fel ca şi neamul Choron, multe familii de ţigani se apucaseră de negoţ pentru a-şi justifica stilul nomad de viaţă în ochii Bisericii şi pentru a fi consideraţi ca aducând beneficii societăţii.

În oraşele în care se mai opreau, totuşi, Cingar cunoştea oficialii pe nume şi le dăruia condimente, ţesături şi giuvaieruri rare, aduse tocmai din Arabia Petreea[57], care erau întotdeauna bine primite. În schimb, ţiganilor li se garanta libertatea tranzitului şi un petic de pământ pe care să-şi aşeze tabăra pentru o seară sau două. Mai erau şi câţiva arămari în rândul bărbaţilor şatrei, iar serviciile le erau solicitate oriunde se duceau.

În cătune, măiestria de violonist a lui Cingar era cu atât mai apreciată, întrucât maeştrii muzicanţi nu poposeau, de obicei, pe aceste drumuri de ţară. Mulţi săteni nu se dădeau în lături nici ca ţigăncile să le ghicească în palmă.

Rulota în care locuiam era mai curată şi mai confortabilă decât orice cameră aş fi căpătat la hanurile întâlnite în drumul nostru. Mulţi englezi îşi închipuie că ţiganii sunt murdari. Nimic mai departe de adevăr. M-am minunat, când am ajuns prima oară printre ei, de ce fiecare familie căra atâtea cazane mari de baie. Am aflat, curând, că ei nu-şi spălau în acelaşi cazan partea de sus şi partea de jos a corpului şi nici nu şi le uscau cu acelaşi prosop. La fel îşi spălau şi rufele, cele pentru partea de sus într-un cazan, iar cele pentru partea de jos în altul. Aşa se explica de ce ţigăncile purtau fuste şi bluze, nu rochii. Şi, pentru ca cele amintite mai sus să nu fie îndeajuns, bărbaţii şi copiii se spălau în anumite cazane, iar femeile într-altele. Sper că se înţelege de la sine, atunci, că lenjeria de pat şi vasele nu se spălau în acelaşi cazan!

Vremea nu-i deranja niciodată pe aceşti oameni: ploaia, vântul sau arşiţa soarelui nu le alunga bucuria libertăţii de a hoinări, un sentiment pe care îl împărtăşeam cu ei total. Frumosul meu bidiviu simţea acelaşi lucru, din câte cred, căci continua să înainteze neobosit. Destiny îşi petrecuse toată viaţa lui de cal în grajd şi, din câte bănuiesc, stimularea constantă constituia o importantă motivaţie pentru el. Îmi plăcea foarte mult să călăresc în felul bărbaţilor şi îmi păstram mult mai bine energia aşezată astfel în şa.

Bulibaşa nu-şi slăbise atenţiile pline de afecţiune faţă de

---

[57] Regiune în nord-vestul Arabiei, peninsulă în sud-vestul Asiei, între Marea Roşie, Golful Persic şi Marea Arabiei, odinioară provincie de frontieră a Imperiului Roman, anexată de împăratul Traian în secolul al II-lea d.H., cu capitala la Petra.

mine, în ciuda avertismentelor bunicii lui. Trebuie să mărturisesc că, în momentul în care am ajuns în Golfe du Lion, mă gândeam foarte serios să cedez propunerilor lui.

Duminică, spre seară, se făceau două săptămâni de când porniserăm la drum. Ne-am făcut tabăra la marginea unui sat de coastă, la periferia oraşului Marsilia. Şatra de ţigani nu intra niciodată în Italia traversând Munţii Alpi, fiindcă gerul şi zăpada ar fi constituit adevărate obstacole în drumul lor. S-a dovedit mereu că un drum mai scurt şi presărat cu mai puţine piedici era cel prin sudul Franţei, de-a lungul coastei via Nisa.

Mă îndepărtasem de tabără pentru a contempla în linişte şi singurătate azurul valurilor golfului, dezmorţindu-mi picioarele şi şezutul, care erau întotdeauna amorţite la sfârşitul fiecărei zile petrecute în şa. Aici veni Chavi ca să stea puţin de vorbă cu mine. Nefiind genul de femeie căreia să-i placă digresiunile, intră direct în subiect şi îmi ceru să-l dezleg pe nepotul ei din vraja mea.

— N-am aruncat nicio vrajă asupra bulibaşei, am chicotit eu la cererea ei, până când am văzut ce serios mă privea bătrâna ţigancă.

— Ba da, mă acuză Chavi, o ştii prea bine! Nu mă refer la vraja făcută printr-o poţiune sau prin descântec, mă lămuri ea, luând-o înaintea negărilor mele inerente. Vorbesc de farmecul pe care o eroină l-ar putea exercita asupra unui biet suflet de bărbat, care se închină cu veneraţie în faţa faptelor ei vitejeşti şi a tăriei sale de caracter.

— Observ că nu iei deloc în calcul posibilitatea ca tocmai eroina să fie cea vrăjită, i-am contracarat eu argumentul.

Ce rost avea să mai neg faptul că eram atrasă de nepotul ei, când ea putea să-mi citească atât de bine în suflet?

— Nu este Cingar cel pe care-l iubeşti cu adevărat, sublinie Chavi, ceea ce mă şocă şi mă indignă puţin. Şi nu va fi niciodată, adăugă cu fermitate, ştiind că mă rodea îndoiala. Dar a te juca, pur şi simplu, cu sentimentele nepotului meu înseamnă să periclitezi grav întregul viitor al familiei noastre.

Acum chiar mă gândeam că exagerează, iar ea îşi dădu seama pe dată.

— Lasă-mă să-ţi povestesc câte ceva despre obiceiurile noastre, după care vei hotărî dacă eu delirez sau nu, îmi

propuse ea, iar eu am consimţit.

Se pare că spălatul nu era singurul aspect al vieţii de ţigan supus numeroaselor tabuuri. Căci, pe măsură ce bătrâna-mi vorbea, mi-am dat seama iute că micul flirt la care mă gândeam cu atâta frivolitate i-ar fi adus lui Cingar reputaţia de *marimé,* ceea ce însemna „spurcat”, deşi cuvântul purta mult mai multe conotaţii pentru Chavi, cum ar fi dezonorat, ostracizat şi contaminat, de pildă. Pentru un ţigan, să fie declarat „spurcat” era cea mai mare ruşine pe care o putea păţi. Întreaga lui gospodărie suferea alături de el, ceea ce ar fi distrus şansele lui Rumer de a avea un mariaj avantajos.

— Pentru noi asta-i moarte socială, încheie Chavi. Orice ar purta sau ar atinge Cingar ar fi contaminat, inclusiv viitoarea lui soţie şi vlăstarele lui, iar ruşinea ar trece din generaţie în generaţie.

— Poţi să te opreşti, Chavi, am potolit-o eu, căci mi s-a făcut rău când m-am gândit cât de aproape de dezastru îi aduseseră capriciile mele. Acum văd şi eu că n-are nicio noimă să salvezi un bărbat de la temniţă numai ca să-i oferi o viaţă de proscris.

— Trebuie să respingi cu tărie avansurile lui Cingar cât mai curând posibil, ca să-i aduci mintea la cap şi să-şi vadă de interesele lui, mă îndemnă Chavi, mai mult povăţuindu-mă decât rugându-mă.

— Prietenia lui Cingar înseamnă foarte mult pentru mine. Cum să fac să nu-i rănesc inima?

Trebuie să mărturisesc cinstit că, în ultima vreme, îl cam prinsesem în mrejele mele.

— Spune-i purul adevăr, îmi propuse Cingar, mai înţelegătoare acum, când îşi ştia nepotul în siguranţă, mărturiseşte-i că inima ta aparţine, de fapt, altuia... Asta va înţelege.

— Dar domnul inimii mele m-a trădat, i-am spus, deşi eram conştientă că o asemenea confesiune era numai în parte adevărată.

Chavi îmi luă mâinile între ale ei şi mi le strânse cu putere, intrând într-o scurtă transă.

— Propria ta judecată te trădează, nu soţul tău!

Mi s-a tăiat răsuflarea, fiindcă nu făcusem niciodată nici cea mai mică aluzie la faptul că eram măritată, ascunzându-mi verigheta la un loc cu celelalte valori ale mele înainte să mă

alătur şatrei Choron.

— Dar m-a minţit, am protestat eu, fără să-mi retrag, totuşi, mâinile dintr-ale ei.

Doream să-mi dovedească faptul că greşeam în privinţa lui Devere.

— Gravitatea acelei minciuni depinde de presupunerile tale ascunse şi de faptul că te aştepţi la tot ce-i mai rău din partea tuturor celor implicaţi. Dar dacă ai judecat greşit vreuna dintre situaţiile cu pricina – atunci, cu adevărat, cât de serioasă este eroarea iubitului tău?

Am gemut, cutremurată din cap până-n picioare, la auzul cuvintelor ei. Posibilitatea să nu fi înţeles bine evenimentele ultimelor şase luni mi se ivi îndată în minte. Dar dacă lordul Hereford a murit totuşi de moarte naturală? Dacă adevărata intenţie a frăţiei era doar aceea de a mă proteja? Dacă previziunea fraţilor în privinţa decesului lui Hereford era, mai degrabă, o profeţie şi nu vreun plan criminal? Atunci l-au avertizat pe Hereford să nu se însoare cu mine, n-au recurs la ameninţări! Dacă, la urma urmei, Devere chiar mă iubeşte? Chiar şi în căsătoriile aranjate dinainte îşi poate face loc marea dragoste.

Chavi îmi dădu drumul la mâini.

— Mă bizui pe tine că vei face tot ceea ce trebuie.

M-am întrebat dacă nu cumva Chavi îmi înfrumuseţa imaginea pe care mi-o făcusem asupra soţului meu doar pentru a-mi distrage atenţia de la Cingar. Totuşi, ea-mi oferise multe alte motive ca să-i dau pace dragului nostru bulibaşă.

— Am să stau de vorbă cu el chiar astă-seară.

Chavi surâse.

— Zeiţa te va binecuvânta pentru gândul tău cel bun!

Mă lăsă să-mi rumeg decepţia în linişte.

Devere puse stăpânire pe gândurile mele în urma discuţiei cu Chavi. Nu m-am reîntors în tabără, ci m-am aşezat pe un stei să privesc asfinţitul, golful presărat cu vapoare ce plecau şi soseau în portul din apropiere. Tocmai mă întrebam dacă n-ar fi mai bine pentru noi toţi să-mi cumpăr un bilet pe o navă ce părăsea Marsilia şi să parcurg restul drumului până la Cairo pe mare. Nu mai călătorisem niciodată cu vaporul pe distanţă lungă, aşa încât speram ca acea parte din călătoria mea să fie

cât mai scurtă posibil. Însă, dat fiind ceea ce trebuia să-i declar lui Cingar, îmi închipuiam că relaţia noastră urma să fie uşor stânjenitoare, iar călătoria noastră împreună ar fi fost mai dificilă decât până acum.

Priveliştea era divină, dar tot nu putea să-mi ridice povara de pe inimă. Gândindu-mă că Devere era poate *într-un fel* nevinovat în toată povestea mea şi că, probabil, l-am judecat mult prea greşit, am plâns. Apoi, amintirea percepută de mine în mintea lui Devere în noaptea în care l-am părăsit îmi secă izvorul lacrimilor.

Cel pe care-l zărisem ameninţându-l pe lordul Hereford stătea în picioare în faţa soţului meu, zicându-i: *„Ai grijă de ea, Devere. Cunoaşte-o, învaţă de la ea şi ţine-mă la curent. Dacă poţi satisface* o *asemenea femeie, vei deveni, într-adevăr, un om foarte puternic. Şi, cu puţin noroc, veţi avea mulţi, mulţi demni urmaşi.”*

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o înghiţitură!

M-am trezit cu Cingar stând în picioare lângă mine, ţinând în mână un pocal cu vin.

— Eu nu beau, l-am refuzat, aşa cum mai făcusem și în alte rânduri în care fusesem îmbiată cu vin.

— Uneori este cel mai bun lucru pe care-l poţi face, răspunse Cingar, aşezându-se, şi mă mai invită o dată.

Mă simţeam mai prost ca niciodată şi mi-am dat seama că un castron de supă mi-ar fi făcut mai bine. Totuşi, dintr-un oarece motiv inexplicabil, i-am luat pocalul din mână şi am sorbit din el. Licoarea rubinie îmi mai încălzi puţin inima îngheţată. Am schiţat un zâmbet.

— Bunica ţi-a zis ceva care te-a supărat? dori să ştie Cingar.

Am bănuit că ne văzuse stând de vorbă. I-am făcut din cap semn că nu, de teamă că dacă vorbeam, aveau să-mi dea iar lacrimile. O altă sorbitură de vin îmi potoli freamătul din suflet şi mă ajută să-mi recapăt vocea.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Mie? făcu Cingar, surprins şi nesigur pe el.

— Adevăratul meu nume e doamna Ashlee Devere.

— Eşti măritată!

I-am auzit dezolarea în vocea în care, totuşi, încă se mai făcea simţită o licărire de speranţă că, poate, bărbatul îmi era răposat.

— Unde-i soţul tău acum?

— Ne urmăreşte cu înfocare, probabil, i-am dezvăluit purul adevăr. Ducele de Guise mi-a promis să-l ţină la el în Orléans pe cât poate mai mult, însă soţul meu nu se va lăsa păcălit prea multă vreme.

— De ce…?

— Fug de el? i-am anticipat întrebarea. Pentru că m-a minţit în legătură cu ceva foarte important. Chavi crede că l-am judecat mult prea aspru.

— Hmmm…

Cingar rămase nehotărât, nedorind să recunoască faptul că profeţiile bunicii lui se adevereau de cele mai multe ori.

— Tu-ţi iubeşti bărbatul?

Bulibaşa era gata să se repeadă la el şi să-l sfârtece dacă-i dădeam un răspuns negativ.

— M-am îndrăgostit de el până-n măduva oaselor, până când i-am descoperit înşelăciunea. Mă îndoiesc, însă, de dragostea lui pentru mine, nu de a mea pentru el.

Spre disperarea mea, lacrimile începură să-mi curgă şiroaie. Niciodată în viaţa mea nu mai plânsesem în prezenţa altcuiva, mai ales a unui bărbat. Bulibaşa mă îmbrăţişă, ostoindu-mi durerea, fără să se mai gândească la propriile sentimente, zdrobite de mărturisirea mea. Mi-am şters lacrimile şi am mai luat câteva guri de vin.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul mai devreme. Mi-am închipuit că i-ai luat locul lui Devere în inima mea… Habar n-am avut că o asemenea legătură ţi-ar fi adus ostracizarea din rândul celor de un neam cu tine.

M-am uitat la bulibaşă, care făcu un semn afirmativ din cap, cu o privire mai serioasă ca de obicei.

— Eram gata să renunţ la poziţia mea înaltă pentru o viaţă de pribegie alături de tine. Cu toţii avem micile noastre iluzii şi o dorinţă de a evada dintr-o viaţă aranjată dinainte.

Cingar îşi alungă visul iar mie, dezamăgirea, cu o fluturare de mână. Îi era la fel de clar ca şi mie că o legătură între noi doi ar fi fost ceva imposibil. Poate se simţea chiar puţin uşurat că romanţa noastră nu se consumase.

— Însă realitatea ne-a prins din urmă, din câte se pare.

Mă sărută pe frunte şi, în acele ultime raze de soare, ne-am bucurat de o îmbrăţişare ca între doi buni prieteni.

— Sunt sigură că Chavi ţi-a ales o nevastă drăguţă, am spus, apoi am încercat să umplu golul ce se căscase în inima mea, savurând ultimele picături de vin din pocal.

Căpitanul inspiră profund. Apoi, resemnându-se doar cu speranţele lui de mai bine, răsuflă adânc.

— Curând, amândoi vom fi obligaţi să ne confruntăm cu cealaltă jumătate a noastră, de care am tot fugit până acum.

— Dar nu în seara asta, am declarat eu uşurată.

— Nu... în seara asta suntem încă liberi!

Cingar sări în picioare.

— Hai să mâncăm, să bem şi să dansăm, ca să mai uităm de griji!

Îmi oferi mâna, ajutându-mă să mă ridic. I-am acceptat-o şi l-am însoţit înapoi, în aromele minunate ale bucatelor gătite.

Era imposibil să nu observi că tabăra ţiganilor se dublase între timp. Când ne-am întors la căruţe, erau de două ori mai mulţi oameni, vehicule trase de cai şi mai multă vânzoleală.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe bulibaşă.

— Se pare că mi-au şi sosit rudele prin alianţă.

Cingar îmi strânse mâna într-a lui cu toată forţa de care era în stare, ca să-şi adune curajul, după care îmi dădu drumul înainte de a ne apropia prea tare de şatră.

— Cam asta a fost libertatea noastră pe astă-seară!

— Atunci mireasa ta e şi ea aici!

L-am contrariat pe Cingar, fiindcă păream curioasă şi veselă.

— Poate.

El nu părea pregătit să facă faţă acestei eventualităţi.

— Şi dacă n-am s-o pot suferi?

Se opri brusc, savurându-şi ultima şansă de a scăpa de toată acea afacere.

— După cum văd eu lucrurile, am spus, dacă Chavi e un medium aşa de bun pe cât cred, atunci, cu siguranţă, niciunul dintre noi n-are de ce se teme.

Oare chiar credeam ce-i spuneam lui? Nu mai conta. Cingar avea nevoie de argumente serioase care să-l convingă să-şi accepte soarta, iar ale mele păreau să-l ajute.

— Un excelent punct de vedere, doamnă Devere, zâmbi el, cu admiraţie. Urează-mi mult noroc!

O luă înainte, în învălmăşeala care se stârnise în lipsa lui.

Îngrijorarea mea în privinţa inimii lui Cingar se dovedi fără niciun rost. La nicio oră după ce i-am adus la cunoştinţă faptul că eram măritată, el făcea curte unei nou-venite cu talentul lui de violonist. Din păcate, fata care îi atrăsese atenţia nu era cea destinată lui. Viitoarea lui mireasă urma să sosească abia a doua zi în zori, odată ce părinţii ei aveau să-i stabilească un preţ, de comun acord cu Chavi.

Cea care îl vrăjise pe bunul bulibaşă era sora mai mică a miresei, pe numele ei Jessenia. Deşi eu însămi femeie, am admirat frumuseţea acestei femei puternice și independente, caste şi cu mintea limpede. Se pricepea de minune să se arate rece la împăunarea lui Cingar, însă puteam percepe felul în care centrul inimii ei radia într-o lumină trandafirie şi scânteia mai tare când intra în atenţia lui. Îmi era clar că Chavi se confrunta cu o nouă problemă.

Că tot veni vorba, eu însămi am trecut printr-o nouă încercare când m-am trezit a doua zi de dimineaţă. Capul îmi era greu şi, preţ de o clipă, n-am mai ştiut unde eram şi ce făceam acolo.

— Oooooh… au!

Lasă-mă să te felicit pentru prima ta mahmureală.

Era Albray cel care vorbea şi totuşi vocea îi era slabă, ca şi cum ar fi venit de foarte departe. M-am răsucit pe spate, căutându-l cu privirea.

— Albray? Unde eşti?

Sunt chiar în faţa ta.

Pleoapele pur şi simplu nu voiau să mi se deschidă prea mult, dar mi-am încordat pupilele arzânde din spatele lor. Tot ce am zărit a fost interiorul unei rulote.

— Unde-mi umblă mintea?

L-am văzut pe Albray cu cel de-al treilea ochi, nu cu ochii mei fizici, şi, închizând pleoapele pentru a mă concentra asupra ochiului meu interior, l-am perceput pe cavalerul meu, cu braţele încrucişate, cu ochii aţintiţi asupra mea, într-o atitudine impasibilă.

— Eşti foarte slăbit, am remarcat eu.

Nu eu sunt cel slăbit astăzi, mă moraliză el. *Te rog, fă-mi plăcerea şi ţine pietricica departe de tine, ca să nu mai trebuiască să-ţi suport durerea îngrozitoare de cap!*

— Îmi pare rău!

Mă simţeam vinovată şi plină de regrete pentru că băusem aseară fără măsură. Urmărindu-l pe Cingar cum făcea curte alteia şi nesimţind nimic altceva decât bucurie pentru el, mă cuprinse, cu atât mai mult, dorul după Devere. Încă îl mai iubeam. Mi-am desprins lanţul pietrei din jurul încheieturii mâinii mele stângi.

Şi cum, în momentul de faţă, nu-ţi pot fi de prea mult folos, mi-ai putea da drumul până când îţi mai vii în fire.

— Eşti supărat pe mine.

Nu mai jucasem de multă vreme rolul copilului pedepsit.

Da, sunt supărat pe tine... Şatra face popas astăzi. Am fi putut, în sfârşit, să ne ocupăm puţin şi de instrucţia ta, dar nu, tu trebuia să te duci să-ţi îneci amarul în vin!

— Să-nţeleg că tu n-ai făcut asta niciodată? am bombănit în apărarea mea.

Albray lăsă nasul în jos şi suspină.

Ba da, numai că nu-mi place deloc să te văd făcând aceleaşi greşeli ca şi mine.

— Atunci de ce n-ai zis nimic aseară? am spus, apoi din întrebarea mea se născu o alta. Unde-ai fost aseară?

În urmărire, îmi răspunse el.

— Să urmăreşti ce anume?

Mai curând, pe cine.

— Pe Devere?

Albray făcu un vag semn din cap că da.

— Şi l-ai găsit?

Albray făcu din cap semn că nu, dar am simţit că fie minţea, fie nu-mi spunea tot adevărul. Totuşi, mă rugase să nu mă mai ating de pietricică, aşa încât nu-l mai puteam verifica prin mijloace paranormale şi, oricum, simţurile mele de medium nu puteau fi prea treze în dimineaţa aceea.

Se auzi un ciocănit la uşa rulotei mele.

— Domnişoară Winston. Te-ai trezit?

Era Cingar. M-am uitat la Albray, care-şi dădu ochii peste cap şi îmi ceru, din nou, să-i dau drumul. I-am oferit cavalerului meu libertatea, înainte de a deschide uşa.

Soarele mă orbea. Nu ştiam că razele lui puteau fi atât de dureroase. Într-un târziu, l-am întrezărit pe Cingar şi i-am observat privirea tristă.

— S-a întâmplat ceva, căpitane?

— M-am îndrăgostit, mă anunţă el, ca şi cum ar fi venit sfârşitul lumii.

— De Jessenia? am ghicit eu, iar Cingar, grav, îmi confirmă bănuiala cu o înclinare a capului.

— Ce să fac? mă întrebă el. Trebuie să mă ajuţi, mă implora.

— Dar eu ce pot face?

Am dus o mână la capul care-mi zvâcnea şi mi-am ferit ochii de soare.

— Trebuie s-o convingi pe bunica de faptul că nu mi-a ales sora potrivită, mă lămuri el, ştiind că nu prea avea şanse să reuşească de unul singur.

— De unde ştii că Chavi greşeşte dacă nu ţi-ai văzut încă mireasa? am încercat eu să-i bag minţile în cap.

— Nu! Este posibil să mai simt aşa ceva pentru alta? insistă el cu înfocare. Ştiu că mă crezi un uşuratic, însă îţi jur, nicio femeie n-a mai aprins un asemenea foc în mine, iar acum doresc să renunţ la toate celelalte, cu preţul de a-mi trăi cu ea tot restul zilelor mele!

— Şşşt!

I-am făcut semn să vorbească mai încet de dragul propriei lui cauze şi a durerii mele de cap.

— De ce crezi tu că Chavi mă va asculta pe mine?

— Te-a mai ascultat şi altă dată, îmi aminti el.

— Numai pentru că m-am bucurat de sprijinul uneia dintre străbunele ei, am subliniat eu.

— N-ai putea să-i ceri *ei* sfatul? îmi propuse Cingar, cu o rază de speranţă.

— Nu, atâta timp cât mă doare capul, i-am zis.

— Îmi pare rău, grăi Cingar, care, evident, se simţea vinovat. Am să pun o femeie să-ţi facă o infuzie.

— Fără alcool, i-am cerut eu categorică.

— Promit.

Cingar ieşi în grabă ca să se ocupe de nevoile mele.

Remediul se dovedi mai rău decât durerea. Infuzia mirosea urât, era grunjoasă şi avea un gust amar! Imediat ce fiertura îmi intră în stomac, am fugit la cel mai apropiat pâlc de copaci, ca să vărs de mai multe ori.

— Vai! am murmurat, cu respiraţia tăiată, în vreme ce m-am târât înapoi la rulota mea pentru a-mi spăla faţa într-un cazan

cu apă rece de acolo. Mă rog, asta-i una dintre metodele de a da afară toate impurităţile din corp.

Cingar îmi înmână un ştergar cu care să mă usuc pe faţă.

— Acum trebuie să bei cana asta cu apă, mă instrui el, umplându-mi un pocal.

În Anglia, apa ar fi fost mult mai otrăvitoare decât alcoolul, dar ţiganii fierbeau apa potabilă, susţinând că temperatura înaltă distrugea toate impurităţile. Aşa gândeam şi eu de multă vreme. Teoria aceasta explica de ce supele, infuziile de plante medicinale şi ceaiul erau băuturi curate. După ce am băut toată apa şi am mâncat un colţ de pâine şi câteva fructe proaspete, m-am simţit mult mai întremată.

L-am instruit pe Cingar să aştepte afară cât timp discutam cu Chiara, întrucât nu doream s-o pun într-o poziţie delicată. La invocările mele, bătrâna ţigancă se ivi şi pe dată începu să-mi mulţumească în mai multe limbi pentru eliberarea din temniţa din Orléans a bărbaţilor şatrei. Dar când am întrebat dacă ştia de ce o invocasem astăzi, ea a chicotit, făcând din cap un semn de confirmare.

— Ai vreun sfat să-i dai bulibaşei?

Chavi este înţeleaptă. Spune-i să se încreadă în judecata ei.

— Dar el pretinde c-o iubeşte pe Jessenia, am vorbit eu în numele lui. Judecata lui nu-i bună de nimic?

Este rasa care-l atrage, sângele ce curge prin venele familiei cu care urmează să se înrudească.

— Sigur, constituţia genetică a surorilor e similară, i-am urmat eu gândurile. Aşadar, tu spui că Cingar tânjeşte după Jessenia numai pentru că îşi recunoaşte în ea viitoarea soţie?

Chiar aşa!

„Minunat!” mi-am spus în gând.

— Cum am să-i explic eu bulibaşei?

Când am ieşit din rulotă, i-am găsit pe Cingar şi pe Chavi sfădindu-se cu aprindere pentru chestiunea respectivă.

— Ne-ai adus pe toţi pe buza prăpastiei tot încercând să fugi de responsabilităţile tale. Chavi îl ameninţa cu degetul pe nepotul ei. Este timpul să te maturizezi, Cingar, nu mai tot căuta scuze…

— Jessenia nu-i o scuză!

Căpitanul se lăsă într-un genunchi în faţa bunicii lui, aşa încât aceasta să înţeleagă cât de sincer era.

— O iubesc.
— Pfui! Chavi îi respinse declaraţia cu o fluturare a mâinii. N-o ştii nici măcar de-o zi! Diseară, femeia pe care ţi-am ales-o îţi va fura inima şi nimeni n-o va mai înlocui. Am prevăzut.
— Puţin îmi pasă ce-ai prevăzut tu!
Cingar se ridicase în picioare, fumegând.
— De data asta, Chavi, te înşeli!
Cingar mă zări şi încercă să mă aducă de partea lui.
— Spune-i şi tu, domnişoară Winston!
Ca să fiu cinstită, aş fi dorit să-i acord sprijinul, dar nu puteam.
— Chiara a fost de acord cu Chavi, căpitane. Îmi pare rău.
Privirea de trădat de pe chipul lui îmi frânse inima.
— Până şi spiritele de pe lumea cealaltă sunt împotriva mea?
Cingar se năpusti în rulota lui şi trânti uşa după el. Pe Chavi reacţia lui o făcu să râdă pe înfundate.
— Tinerii din zilele noastre nu mai au nicio încredere! rosti ea lângă mine, apoi vru să plece ca să vadă de pregătirile nunţii ce avea să aibă loc în tabăra vecină cu a noastră. Ah! observă ea apropierea unei rulote. Asta trebuie să fie mireasa. Domnişoară Winston, n-ai vrea să-l informezi pe încruntatul meu nepot că-i nevoie de prezenţa lui?
Chavi se alătură restului şatrei. Oamenii erau nerăbdători s-o vadă pe nou-venita care-şi făcea intrarea în tabăra de lângă a noastră. Când am dat să bat în uşa bulibaşei, el tocmai ieşea cu o bocceluţă în spinare.
— Am de gând să plec de aici, îmi spuse hotărât. M-am săturat să las o bătrână plină de închipuiri să-mi conducă viaţa.
— Nu fi copil. I-am luat bocceluţa din spinare şi i-am aruncat-o înapoi în rulotă. Nu pleci nicăieri. Prea mulţi depind de tine.
— Nu începe şi tu! protestă el.
— Uite! Cred că atât îi datorezi şi tu lui Chavi: măcar vezi-ţi la faţă mireasa. Dacă nu-ţi place de ea… atunci poţi pleca.
Bulibaşa se codi foarte mult, iar eu îi înţelegeam pe deplin frustrarea şi teama.
— Dacă ai să te simţi la fel după ce-ai să faci cunoştinţă cu mireasa ta, atunci voi face tot ce-mi stă în putinţă s-o conving pe Chavi că a săvârşit o greşeală.
Cingar zâmbi, resemnându-se să consimtă.
— Tare mi-aş dori să te pot săruta, domnişoară Winston!

I-am făcut un semn negativ din cap.

— Nu-ţi permit să-ţi mai pui în primejdie poziţia în această fază atât de înaintată a jocului.

M-am ridicat în vârful picioarelor şi l-am sărutat pe obraz.

— Îţi doresc pace, dragoste, prosperitate şi fericire, Cingar! Negreşit le meriţi din plin!

— Stai lângă mine, te rog, îmi ceru el, aruncându-şi ochii prin tabăra vecină.

— Atâta timp cât va fi nevoie, l-am asigurat eu, însoţindu-l pe bulibaşă în întâmpinarea destinului său.

Ambele şatre erau adunate în jurul rulotelor, iar Cingar fu aclamat de adunare pe când îşi făcea apariţia. El se sili să zâmbească de bun-venit, purtându-se curtenitor faţă de toţi cei care-i urau de bine.

Bulibaşa se duse lângă Chavi. Bătrâna îl prezentă viitorului tată-socru şi mamei-soacre, Beval şi Carmen, cu care se întreţinuse tot timpul ieri-seară.

— Unde-i Jessenia? se miră Cingar de faptul că ea nu era de faţă.

— Ne-am gândit că nu s-ar cuveni să asiste şi ea, îi răspunse tatăl ei cu fermitate.

Era evident că şi Jessenia protestase în privinţa însurării lui Cingar cu sora ei. Mi-a părut rău pentru amândoi.

— A venit timpul să-ţi facem cunoştinţă cu adevărata ta aleasă!

Beval îi arătă lui Cingar uşiţa închisă a rulotei nupţiale, la care întreaga adunare ceru în cor s-o vadă pe mireasă. Uşiţa rulotei se dădu de perete şi în prag se ivi o fetică durdulie, care nu aducea nici pe departe cu Jessenia. Îi făcu semn cu mâna lui Cingar, surâzând cu dulceaţă, în vreme ce bulibaşa se uita la bunica lui, oripilat.

— Te rog frumos, mormăi el către ea, îţi baţi joc de mine?

Tatăl miresei prinse comentariul, iar faţa i se înroşi de furie, apoi pufni în râs, la fel ca toţi ceilalţi nou-veniţi, împreună cu Chavi.

— Da, sigur că-i o glumă!

Beval lovi cu palma umărul ginerelui său ca să-l potolească, apoi îi întoarse cu mâna lui capul, aşa ca Cingar să observe că Jessenia ieşea din rulota nupţială, pe urmele primei

domnişoare.

— Nu înţeleg! făcu Cingar surprins. Fiicele tale sunt gemene?

— N-avem decât o singură fată, Cingar, îi mărturisi Beval, a cărui mână grea rămăsese pe umărul bulibaşei, ca să-i arate că nu minţea, iar ea ţi-a dăruit inima ei.

Când Cingar se uită la Jessenia, care, cu un zâmbet şi o uşoară înclinare a capului, îi alungă toate temerile, ochii mi se umplură de lacrimi de fericire pentru amândoi.

— Ce ţi-am zis? îmi aruncă Chavi, pe când mirele îşi săruta aleasa.

— Eşti aşa de crudă, am dat eu glas părerii mele asupra întregului ei joc.

— Nici chiar aşa, se apără ea. Doar îmi cunosc bine nepotul… Nu s-ar încumeta niciodată la nimic contrar propriilor sale idei.

— Aşadar, îi întrebă Beval pe cei doi, va fi o nuntă aici mâine?

Confirmarea evenimentului fu unanimă!

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Am curtat şi am mituit multe oficialităţi între Orléans şi Marsilia ca să dăm, într-un târziu, de urma şatrei de ţigani în rândul cărora bănuiam că se găsea Ashlee.

A trebuit să ne oprim trăsura ceva mai departe de tabăra ţiganilor, în spatele unui pâlc de arbori, unde ne-am gândit la următorul nostru pas.

Lordul Devere nu dorea decât să năvălim direct în tabără şi să o punem pe sora noastră dragă în faţa faptului împlinit.

— Dacă ne va vedea venind, va fugi din nou! ripostă domnul Devere. Mi-a luat atât de mult ca s-o găsesc, încât nu vreau s-o sperii înainte de a-mi da o şansă să mă asculte.

— Aş putea veni şi eu cu o sugestie?

Cei doi Devere scoaseră pistoalele şi ţintiră, înainte ca eu să-l observ pe ţiganul care ne pândea prin ferestruica trăsurii noastre.

— Vă rog, domnilor, ne zâmbi el cu căldură. Mâine mi-e dat să mă-nsor, aşa încât n-am niciun chef să mor.

— Cine eşti? l-am întrebat, mai curând atrasă de frumosul vagabond.

— Sunt Cingar Choron, bulibaşa acestei şatre, ne înştiinţa el.

— Atunci trebuie să ştii unde se află domnişoara Ashlee Winston, deduse domnul Devere, fără să-şi coboare pistolul.

— Iar dumneata trebuie să fii Devere, îşi păstră Cingar voioşia.

— Ţi-a vorbit nevastă-mea despre mine? se miră domnul Devere.

— Ca fiind cel care i-a zdrobit inima, îl lămuri Cingar fără menajamente, iar Devere îşi coborî arma, rănit de adevărul spuselor ţiganului.

— Deci, chiar mă dispreţuieşte, trase el concluzia cu tristeţe.

— Ba chiar dimpotrivă, îl încurajă Cingar nonşalant, cu toată faţa luminată de un surâs larg.

Era un ins ciudat, dar foarte agreabil. Lui Devere îi mai veni inima la loc şi sări iute din trăsură ca să stea de vorbă cu ţiganul.

— M-ai duce la ea?

Cingar râse de propunerea lui.

— Nu prea. Îi sunt amic, ea mi-a salvat viaţa, iar *dumneata* trebuie întâi să mă convingi pe mine de bunele-ţi intenţii.

— Domnule Choron! m-am amestecat în vorbă, pentru a-i lua apărarea dragului meu cumnat.

— Frumoasă doamnă! mă complimentă el, în vreme ce-şi îndrepta întreaga atenţie asupra mea.

Trebuie să mărturisesc că pentru o clipă am şi uitat ce doream să zic.

— Mă ştiu cu Ashlee… cu domnişoara Winston de zece ani. Nu are vreo prietenă mai apropiată decât mine. Aşadar, vă pot asigura că s-a produs o groaznică neînţelegere, iar draga mea prietenă s-ar putea afla într-o mare primejdie. Are nevoie ca domnul Devere să-i stea alături, indiferent că-şi dă seama de asta sau nu. Nu vreţi să ne ajutaţi? Vă rugăm frumos.

— Doamna mea, pe *dumneavoastră* vă cred.

Cingar îmi cântări în minte rugămintea.

— În dimineaţa asta am fost supus unei mascarade iscusite, ce s-a sfârşit destul de bine pentru toţi cei implicaţi… ceea ce-mi dă o idee.

O frumoasă ţigancă i se alătură lui Cingar. Trebuie să fi ieşit împreună la plimbare când ne-au zărit trăsura. El ne-o prezentă pe aleasa lui, după care o întrebă pe Jessenia dacă s-ar supăra pe el pentru c-ar invita la nunta lor un prieten drag, pierdut de

mult în mod misterios, şi i-l arătă pe Devere.
— În mod misterios? protestă Devere, zâmbind dar neplăcându-i prea mult sugestia. Ce vrei să zici?
Jessenia izbucni în râs la gândul de a travesti în ţigan un gentleman englez.
— Mă gândesc la haine noi, la un alt grai, la o mască, un cercel în ureche…
Ea-şi desfăcu larg braţele.
— Nici nu l-aş mai cunoaşte.
— Nu, refuză Devere. Soţia mea crede deja c-am minţit-o, şi mă va recunoaşte imediat sub deghizare.
— Harurile parapsihologice ale soţiei dumitale sunt puţin cam tulburi astăzi, îl lămuri Cingar, din cauza mahmurelii.
— Ashlee s-a îmbătat! m-am minunat eu, nevenind să-mi cred urechilor. Ea, care niciodată nu pune alcool în gură!
— Eu sunt de vină, mărturisi Cingar, dar cât de prielnic pentru Domniile Voastre!… Totul are un rost pe lumea asta.
Bulibaşa îşi întoarse capul spre Devere, care încă mai şovăia.
— Apropie-te de ea, prinde clipa în care e singură, şi apoi explică-te, îl sfătui Cingar. Dacă te iau cu mine în tabără aşa cum arăţi, domnişoara Winston va fugi şi nu ne va mai acorda niciodată încrederea ei.
Devere mai rumegă ideea o vreme, după care se uită la mine, căutându-mi sfatul.
— Ce-ai de pierdut? l-am întrebat.
— Ştiu eu cum sunt legăturile de dragoste, se lăudă Cingar, iar eu nu mă-ndoiam deloc. Nimic nu poate înmuia cerbicia unei femei mai mult ca o nuntă.
— Adevărat, am susţinut eu argumentul ţiganului.
— Prea bine, se resemnă Devore, acceptând planul cu un surâs de recunoştinţă.
— Cred că cel mai bine ar fi să vii singur, îl povăţui Cingar. Însoţitorii dumitale te-ar putea da de gol.
— Nicio grijă, vorbi lordul Devere şi în numele meu. Câteva nopţi la Marsilia n-or fi chiar aşa de greu de suportat! Soţul meu îmi făcu cu ochiul. Îţi vom da de ştire prin Ambasada Britanică unde ne poţi găsi.
— Transmite-i lui Ashlee toată dragostea mea, l-am rugat eu, cu lacrimi în ochi acum că ne apropiam de sfârşitul călătoriei noastre. Spune-i să vină să mă vadă, îndată ce lămureşti

lucrurile cu ea.

— Duceţi-vă şi distraţi-vă, ne îndemnă Devere. V-am stricat destul luna de miere.

— Prostii! îi respinse lordul Devere afirmaţia. Vacanţa asta n-o s-o uităm noi câte zile vom mai avea de trăit.

LECŢIA 15
MASCARADĂ

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Vremea nu putea fi mai propice pentru o nuntă câmpenească.

Mai sosiseră câţiva oaspeţi în tabără peste noapte, invitaţi la nuntă, din câte mi s-a spus, între care şi un bărbat mascat.

Era îmbrăcat în negru, la fel ca şi masca ce-i acoperea chipul pe jumătate şi se lega la spate, prin ale cărei deschizături mici îi scânteiau ochii. Pletele, de un blond cenuşiu, îi erau strânse la ceafă într-o coadă de cal, iar pielea îi era mai albă decât a însoţitorilor săi ţigani. Totuşi, fizicul îi era la fel de atrăgător ca al oricărui alt membru al şatrei. Părea un călător lipsit de griji. Purta la cingătoare un pistol şi o sabie, la fel ca mine, şi vorbea numai italiana, aşadar nu era rrom. Corpul său de lumină era foarte frumos, deşi exista o mare pată cernită în jurul inimii. Judecând după dimensiunea hipertrofiată a corpului său de lumină, am presupus că acest bărbat era mai degrabă un medium.

— Hmmm, interesant! Mi-am văzut de supa şi de pâinea din dreptul meu. Ce ştii despre el? am întrebat-o pe Chavi, care şedea lângă mine.

— Este un invitat al familiei miresei, mă informă ea, după care, uitându-se lung la cel mascat, adăugă: Rareori mai vezi vreun medium cu inima zdrobită.

— Am observat şi eu. Mă întreb de ce poartă masca aia?

— S-ar putea să fie desfigurat, sugeră Chavi, ori se ascunde de cineva. Părea mai înclinată spre această din urmă teorie. E interesant, precum spui.

Mă tem că ne arătasem prea din cale-afară curiozitatea, fiindcă Cingar îl aduse pe nou-venit la masa noastră.

— Aceasta-i bunica mea, Chavi, femeia care a organizat evenimentul de astăzi, îi povestea Cingar omului în negru. Iar această minunată doamnă m-a salvat din mâna ducelui de Guise… domnişoara Winston. Doamnelor, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Danior Terkari, un mai vechi asociat al familiei Jesseniei.

— Dumneavoastră, deci, sunteţi femeia care l-a doborât pe cel mai bun spadasin din Orléans. Terkari îmi luă mâna şi o

sărută. Până şi mănuşile îi erau negre. Este o rară onoare, spuse.

Am observat că pata întunecată ce-i învăluia inima se mai lumină puţin. Mă fura farmecul lui, ce mă înfricoşa şi mă înflăcăra în acelaşi timp.

— Ştiţi totul despre mine, iar eu nu ştiu încă nimic despre dumneavoastră, domnule.

— Nu prea am ce vă povesti despre trecutul meu.

Îmi dădu drumul la mână şi se uită la Chavi.

— Dar poate Chavi îmi va face un serviciu şi îmi va spune câte ceva despre viitorul meu? întrebă el pe un ton sprinţar. Am auzit şi eu de talentul dumitale oracular. Aş fi fericit să-ţi plătesc în bani acest serviciu, bineînţeles.

Bătrâna ţigancă îşi descreţi fruntea.

— Ţi-ar plăcea să-ţi ghicesc în particular? îşi arătă ea imediat zâmbetul ştirb.

— N-am nimic de ascuns, răspunse Terkari şi se aşeză lângă Chavi, în faţa focului de tabără, scoţându-şi una dintre mănuşi.

— Atunci de ce purtaţi mască? l-am întrebat şi imediat mi-a părut rău pentru asta, fiindcă Terkari nu se mai arătă la fel de jovial.

— Vorbeam în sens metaforic, mă lămuri el, reuşind să-şi recapete zâmbetul, în vreme ce-şi deschidea palma dinaintea lui Chavi.

„Trebuie să fie desfigurat”, mi-am zis în gând. Totuşi, eram sigură că o asemenea vătămare ar fi trebuit să se vadă şi pe corpul său de lumină, fie şi parţial. M-am ruşinat, în orice caz, că deschisesem acel subiect şi mi-am blestemat curiozitatea. Cu toate acestea, regretul nu mă împiedică să rămân locului ca să aud ce avea Chavi de spus în privinţa misteriosului ins. Desigur, eram tentată să-mi arunc o privire în gândurile lui, dar, după experienţa avută cu Devere, m-am hotărât că cel mai bine era ca gândurile celorlalţi oameni să rămână numai ale lor. Dacă aş fi fost o femeie oarecare, aş mai trăi şi astăzi într-o binecuvântată ignoranţă, cu un bărbat care m-ar face profund mulţumită şi fericită.

— Eşti un medium foarte puternic şi dumneata, începu Chavi, după care îşi ridică ambele sprâncene în semn de surpriză. Totuşi… acest har ţi s-a dezvoltat numai recent.

Terkari îi confirmă cuvintele cu un semn din cap. Bătrâna îşi

închise ochii o clipă. Pe urmă, şi-i deschise larg, uitându-se la mine, apoi din nou la bărbatul căruia îi citea în palmă. Părea că se codeşte să mai continue.

— Te rog, continuă, o îndemnă Terkari.

— Dragostea pentru o femeie te face să suferi profund. N-am mai simţit niciodată atâta durere din dragoste pentru altă fiinţă.

Ochii lui Chavi se umplură de lacrimi.

— Ea te-a făcut să te îndoieşti de vrednicia ta, dar valoarea ta ca om este mare şi reală. Habar n-are ea de preţiosul dar căruia i-a dat cu piciorul când te-a părăsit.

Bătrâna ţigancă îi lăsă mâna şi îşi stăpâni emoţiile, ca să-l sărute pe obraz.

— Este aşa de trist, dar – ridică ea un deget – vei fi iubit iar, cât de curând.

Fu o şedinţă de ghicit scurtă, dar îmi aduse lacrimi în ochi. Până şi Cingar părea să-şi înghită lacrimile. Era greu de spus ce simţea Terkari în legătură cu previziunea aceea. Să-i fi curs lacrimile pe sub mască?

— Cuvintele dumitale îmi ridică o piatră de pe inimă.

Îşi deschise punga cu bani, însă Chavi îl refuză.

— Din partea casei, zise ea.

Apoi se ridică şi se depărtă pentru a se pregăti de nuntă.

— Mă rog, ne-a cam trecut cheful de a petrece, încercă Terkari să risipească sentimentul apăsător ce plutea în aer în clipa aceea. Curiozitatea a ucis pisica.

— Cel puţin ţi-a dat şi o veste bună, l-am încurajat eu să ia în considerare partea luminoasă a chestiunii, iar zâmbetul îi deveni mai cald.

Fir-ar să fie! Acum eram şi mai intrigată, căci am simţit un soi de curent electric trecând prin amândoi. „O, nu”, m-am avertizat în sinea mea, „am jurat să renunţ la bărbaţi!”

Bulibaşa mă făcu să-i promit că voi avea grijă de noul lui prieten. Cred că Cingar încerca să joace rolul peţitorului, dar nu mai era nicio nevoie să mă convingă cineva să-i ţin de urât lui Danior Terkari.

Nu mi-au plăcut niciodată cântecul, dansul şi petrecerile de natură oficială, însă nu mai avusesem până atunci plăcerea să iau parte la o sărbătoare mai însufleţită şi mai gălăgioasă decât

aceasta. Am dansat până m-a luat cu ameţeală, lăsându-mă şi mai mult pradă farmecului misteriosului meu însoţitor, cu fiecare oră ce trecea.

Când se lăsă seara, petrecerea era încă în toi, dar am jurat că nu mai puteam dansa ori râde. Cu siguranţă era ilegal să te distrezi atât de mult într-o singură zi.

La zgomotul gloanţelor trase în aer se auziră strigăte. Şatra era atacată. Panica îmi cuprinse inima, în vreme ce prin tabără se arătară călăreţi, trăgând cu arme de foc şi agitându-şi săbiile. Singurul lucru la care m-am mai gândit era că n-aveam pietricica lui Albray la mine. Se găsea în rulota mea. Am alergat imediat s-o iau.

Terkari mă strigă să rămân cu el, însă fu obligat să-şi tragă sabia ca să riposteze la loviturile unui atacator călare.

Între mine şi rulota mea se interpuse un călăreţ, care mă provocă. Fără Albray, sabia îmi era inutilă, aşadar am scos pistolul şi am tras un glonţ prin faţa calului. Animalul se sperie şi îl aruncă pe călăreţ la pământ. În toată acea vânzoleală, am trecut ca săgeata pe lângă el.

Am năvălit în rulota mea, numai ca să fiu apucată de un picior înainte să pot ajunge la pietricică. L-am lovit pe atacator cu celălalt picior, însă omul refuza să-mi dea drumul şi, pe când mă târa înapoi la uşă, mi-am întins mâna spre amuletă şi am chemat-o la mine cu toată puterea pe care eram în stare să mi-o adun. Obiectul îmi sări în palmă.

Albray, Albray, Albray!

În fine, eram trasă afară dar, pe când cel care mă atacase mă întorcea cu faţa la el, fiinţa mi se umplu de forţa şi energia cavalerului meu.

— O femeie! râse omul, surprins şi încântat.

— *Oui!*

Am observat că era francez, aşa că i-am zâmbit dulce şi i-am tras un pumn zdravăn între ochi.

— Domnişoară Winston! În spatele dumneavoastră! mă avertiză cu un strigăt Terkari, în timp ce alerga în ajutorul meu.

Mi-am tras sabia şi m-am întors ca să înfrunt un adversar călare ce se năpustea cu toată viteza în direcţia mea. Spre marea mea surpriză, nu-şi îndreptă nicio armă către mine, ci se întinse să mă prindă de mijloc. Albray nu ezită să-i taie antebraţul când omul trecu pe lângă noi. Ieşi din tabără urlând.

— Sunteţi teafără? mă întrebă Terkari, care ajunse lângă mine, uluit că o femeie putea da o asemenea lovitură.

Nu, nu eram prea bine, însă, din fericire, nu mai deţineam controlul asupra trupului meu fizic.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine! răspunse Albray în locul meu. Şi dumneata? Fereşte!

Terkari avea reflexe iuţi. Se lăsă într-un genunchi, iar Albray încrucişă sabia cu cel pe care-l lovise mai înainte. Nu-i luă mult cavalerului meu să-l dezarmeze pe ins şi cu un şut iute tras în şezut, îl trimise alergând după colegul său rămas fără o mână.

Terkari apucase sabia fără stăpân şi acum se angajase în luptă cu doi spadasini deodată.

Cât se poate de impresionant! aprecie Albray în gândul lui, dar eu l-am auzit şi l-am înţeles perfect.

Ezitam să-i dăm lui Terkari vreun ajutor, întrucât părea să se distreze mult prea bine. Am auzit prea târziu copitele ca să mă întorc la timp. Îndată am fost prinsă de mijloc de către unul dintre călăreţi. Fu surprins să primească un pumn atât de zdravăn.

— Haide, îl provocă Albray, cu sabia ridicată şi gata să lovească, în vreme ce călăreţul îşi întorcea calul. Poţi să-ţi pierzi şi tu o mână, la fel ca şi amicul tău.

Era clar că banditţii pierdeau bătălia. Şi, pentru că marea lor majoritate se retrăgea, călăreţul luă hotărârea înţeleaptă să nu accepte oferta lui Albray.

Strigăte de veselie se înălţară la cer din tabăra de ţigani, pe când tâlharii, respinşi, o luau la sănătoasa. Albray se desprinse de mine numaidecât, lăsându-mă cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, cu trupul tremurând în urma şocului.

— Domnişoară Winston! Terkari se repezi îndată la mine şi mă prinse în braţe, tocmai când genunchii începuseră să mi se îndoaie. Ai nevoie să te întinzi puţin.

I-am făcut semn din cap că eram de acord şi i-am indicat cu degetul rulota mea.

Fără să vreau, m-am pus singură într-o poziţie foarte compromiţătoare. Iată-mă, întinsă pe pat, cu Terkari aşezat la căpătâiul meu, răcorindu-mi tâmplele cu o batistă umedă. Remarcam cât de blând era pentru un bărbat atât de neînfricat, cât de nobil şi de cumpănit, calităţi rare pe care nu le găsisem

la Devere.

— Ziua a fost destul de agreabilă, în afară de ultima peripeţie, comentă el.

— Da… nu m-am mai distrat niciodată atât de bine!

Mi-am întors privirea doar o secundă, în timp ce cântăream în minte adevărul spuselor mele şi, când m-am uitat iar la el, buzele lui aproape că le atingeau pe ale mele. Am vrut să-i întorc sărutul şi să mi-l smulg pe Devere din inimă odată pentru totdeauna, dar când am avut putinţa s-o fac, l-am împins pe Terkari înapoi:

— Îmi pare rău!

— Nu, să nu-ţi fie, mă asigură el destul de ciudat, fiindcă părea mai curând uşurat decât deranjat de faptul că-l respinsesem.

— Te rog să nu te simţi jignit… oricât n-aş vrea, sunt o femeie măritată, mi-am deşertat eu povara de pe inimă.

Când aveam să învăţ a înăbuşi aceste ispite, înainte ca ele să mă prindă în mreaja lor, ca să nu mai aştept până când mă scoteau din minţi?

— Încă-l mai iubesc, vezi tu, am mărturisit şi o lacrimă îmi curse pe obraz.

Am şters-o cu dosul palmei, frustrată de faptul că Devere mă obseda într-atât.

— Atunci de ce te mai încăpăţânezi să ne ţii departe unul de altul, când suferim amândoi atât de mult? mă întrebă Terkari în limba engleză, iar eu i-am recunoscut glasul.

Tulburarea mă lăsă fără cuvinte pentru o secundă.

— Devere?

El îşi scoase masca, cu un zâmbet dulce.

— Mă pui la încercare? l-am iscodit, referindu-mă la sărut şi îmbrâncindu-l cât mai departe de patul meu.

— Am uitat o clipă că mă prefăceam a fi altcineva, se apără el.

— Ai vreo legătură cu atacul ăla? l-am întrebat, sculându-mă în picioare.

Acum, dacă mă gândeam mai bine, nu i-am văzut pe atacatori să ia ceva cu ei. Mai degrabă păreau să caute ceva.

— Oamenii ăia păreau foarte dispuşi să mă poarte cu ei undeva.

— Da, am observat şi eu, îmi împărtăşi Devere impresiile.

Făceau parte din Ordinul Sionului, cu care n-am nimic de-a face. Poate că amicul tău de la Paris i-a trimis după tine.

Mă jigniră tonul şi aluziile lui.

— Molier m-a ţinut încuiată pentru tine, am subliniat eu, bucuroasă că el era cel care deschisese acel subiect. Şi atunci, al cui amic e el?

— Te rog, Ashlee, mă imploră Devere, de frică să nu ne certăm. Te caut de săptămâni întregi, numai ca să mă fac ascultat de tine. N-ai vrea să auzi ce am să-ţi spun?

— Dar de unde ştiu eu că nu-mi vei servi alte minciuni?

Supărarea care mă făcuse să plec de lângă el îmi reveni. *„Ai grijă de ea, Devere. Cunoaşte-o, învaţă de la ea şi ține-mă la curent. Dacă poţi satisface o asemenea femeie, vei deveni, într-adevăr, un om foarte puternic. şi, cu puţin noroc, veţi avea mulţi, mulţi demni urmaşi.”*

Devere era dezolat că îmi trezise tocmai acea amintire.

— Ştiu că nu arată deloc bine, dar tu ai fost aleasa mea. Am luptat să te iau de soţie, cu mult înainte să ştii tu de existenţa mea.

Flacăra privirii lui îmi aprinse inima, iar eu m-am înmuiat.

— Aşa mi-aş dori să te pot crede…

— Atunci ia-mă de mâni, intră în gândurile mele şi află tot, mi se oferi el, aşa cum a făcut şi Chavi.

— Eu sunt femeia de care vorbea ea.

Aducându-mi aminte de ghicitul bătrânei ţigănci, îmi veniră iar lacrimi în ochi. De aceea se rugase el de Chavi să-i citească în palmă de faţă cu mine, când s-au cunoscut prima oară, ca eu să ştiu că nu fusese nimic aranjat dinainte, că nicio sumă de bani n-o determinase pe bătrâna ţigancă să mă trădeze. Devere era destul de inteligent ca să-şi dea seama că nu exista o mai bună dovadă de dragoste, eu neputând să pun la îndoială cuvântul unui alt medium. Fusesem mişcată de felul în care Chavi descrisese simţămintele adânci ale acestui bărbat pentru iubita lui, ceea ce-mi alungă din inimă supărarea, suspiciunea şi mândria. L-am sărutat.

— Nu ştiam că-l bănuiai pe Marele meu Maestru de uciderea lui Hereford, îmi mărturisi el printre săruturi. Îţi jur că n-aş fi permis niciodată aşa ceva.

— Te cred, l-am asigurat eu, îndemnându-l să lase vorba şi lăsându-mă pradă sărutărilor lui.

Privind în retrospectivă, a fost o mare uşurare pentru mine ca Devere şi Terkari să fie unul şi acelaşi, fiindcă acum aveam plăcerea să-i iubesc pe amândoi.

Adoram viaţa în dimineaţa aceasta! Să mă trezesc din somn în tihna braţelor calde ale iubitului meu îmi dădea o senzaţie de siguranţă pe care nici n-aş fi visat-o vreodată. Pentru prima oară în viaţa mea am înţeles adevăratul sens al cuvântului „acasă”. În loc să mă simt prinsă în capcană, aşa cum îmi închipuisem, am avut sentimentul profund de apartenenţă şi de mulţumire.

Ce bine că toată lumea din şatră era într-o asemenea stare de ebrietate în urma petrecerii nupţiale, fiindcă am ieşit din rulotă amândoi şi ne-au trecut pe la urechi tot felul de zvonuri despre obiecte care pluteau în jurul cuibuşorului meu la ceas târziu de noapte. Sunt sigură că roşeaţa din obrajii noştri nu i-a convins pe ceilalţi când i-am rugat să nu le creadă.

— Ştiţi, eu una, cred că cel mai bine pentru voi ar fi să vă abţineţi un timp de la băutură, i-am sfătuit eu, ca să distrag atenţia de la noi.

— Aşa-i, mă susţinu şi Devere. Cred că vi s-a urcat la cap, îşi răsuci el un deget la tâmplă, semn că nu prea mai erau în toate minţile.

Chavi se apropie de mine, încântată de faptul că Devere nu se mai arăta mascat în acea dimineaţă, apoi am observat că nepotul ei se îndrepta şi el spre noi.

— Ţi-am zis eu că dragostea te va prinde din urmă, mă tachină bătrâna ţigancă.

— Da, aşa-i, am recunoscut eu cu bucurie.

— Să rămâneţi numai împreună de-acum încolo, ne povăţui ea, iar noi amândoi am asigurat-o că intenţionam să-i urmăm sfatul.

Chavi plecă la treburile ei.

— Mi se umple inima de bucurie când vă văd împreună, mărturisi Cingar, deschizând larg braţele şi strângându-ne pe amândoi, şi că aţi ieşit teferi din lupta de aseară.

— Sunt mulţi răniţi? m-am smuls eu din îmbrăţişarea de grup.

— Numai câteva zgârieturi şi vânătăi, ridică Cingar din umeri, apoi surâse. Noi, ţiganii, suportăm de multe ori

asemenea atacuri.

— Prin urmare, credeţi că erau hoţi? se interesă Devere. S-a furat ceva?

— Nu, anunţă Cingar cu mândrie. Cred că se bizuiau pe faptul că petrecerea ne-ar fi amorţit vigilenţa… Chiar şi beţi ne-am dovedit o forţă redutabilă.

Devere se încruntă, căci îşi dădea seama că acei călăreţi nu erau vreo bandă de hoţi oarecare. Apoi scoase pe neaşteptate un strigăt de durere, prinzându-şi capul între mâini, ca şi cum o groaznică durere de cap l-ar fi lovit dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, însă Devere se depărtă de mine, cu gândurile absorbite în sine.

— James!

Devere strigă numele fratelui său, părând alarmat în privinţa lui. M-am apropiat să aflu care era pricina îngrijorării soţului meu, când l-am observat pe Albray apărând lângă mine.

Unde ai fost? Ştii ce-l tulbură pe Devere?

Albray făcu din cap semn că da, oripilat.

— Lady Devere a fost răpită! grăi soţul meu, smulgându-se din viziunea lui chinuitoare ca să ne dea vestea cea nefastă. Fratele meu a fost legat fedeleş, cu căluş în gură, şi părăsit undeva!

Devere se uită la mine, iar pe faţă i se citea frustrarea şi hotărârea.

— Trebuie să-l găsesc! Plec numaidecât!

— Plecăm împreună, l-am corectat eu, întrucât vestea răpirii scumpei mele prietene mă făcu să mă cutremur toată.

— Am să vă pregătesc caii îndată, se repezi Cingar, chemându-şi câteva ajutoare cu un fluierat.

Molier a pus gheara pe prietena ta! mă înştiinţă Albray, cu un glas plin de ciudă.

— Ce să vrea Molier de la Susan? l-am întrebat pe Albray şi, în graba mea de a afla cât mai multe, am uitat de tot că spionul meu nu era deloc prezent în realitatea fizică.

De vreme ce n-a putut pune mâna pe tine cu forţa aseară, poate s-a gândit că îi era mai uşor să te facă să vii la el de bunăvoie?

— Draga noastră soră este şi ea de acelaşi sânge cu noi, mă informă Devere, uitându-se curios exact către locul spre care se îndrepta atenţia mea.

Am oftat.

— Zău?

El făcu din cap semn că da.

— Deşi ramura ei genealogică nu-i chiar atât de dreaptă ca a ta, şi ea e tot o prinţesă a Graalului.

— Dar de ce poartă Molier atâta interes femeilor din neamul nostru?

M-am uitat mai întâi la Devere, care ridică din umeri, apoi la Albray.

Bănuiesc că Molier deţine fiola Pietrei de Foc, rosti cavalerul meu, dezvăluindu-mi pentru prima oară această informaţie fără a clipi din ochi.

Am gemut, neştiind ce însemna acest lucru în lumina propriei mele misiuni. Am avut dintr-odată o presimţire tristă în adâncul sufletului.

— Te referi, cumva, la fabuloasele fiole ale Stelei şi Focului, presupuse a conţine ambrozia zeilor, şi care, într-un mod misterios, nu se golesc niciodată? îl întrebă Devere pe Albray.

Am gemut iar, dându-mi seama că Devere percepea prezenţa cavalerului meu. Mă mai nedumerea şi faptul că ştia de fiole, ba chiar mai mult decât mine. Nu mai observasem până acum dacă substanţa Stelei din flaconaşul meu se reumplea singură şi muream de curiozitate să-mi verific comoara secretă, ca să văd dacă doza oferită fiului ducelui de Guise fusese într-adevăr înlocuită de la sine.

— De unde ştii despre fiole?

Toţi fraţii ştiu despre ele, răspunse Albray în locul lui. *Deşi aceste fiole conţin ceva mult mai de preţ decât ni s-a spus unor novici ca noi. De pildă, ţi-aş putea spune că templul din care provin aceste fiole poate fi deschis numai de către o fiică pursânge.*

Am rămas fără cuvinte. De ce nu mi-a zis Albray asta mai înainte?

— Ceea ce pare să explice interesul lui Molier în privinţa soţiei mele şi a lui lady Susan, trase Devere concluzia.

— Dar Molier nu se ducea în Italia?

— Este la fel de uşor, dacă nu chiar mai uşor să ajungi la Roma pe mare, argumentă Devere.

— Înţeleg, dar de ce s-o răpească pe Susan? Doar dacă nu cumva Molier plănuieşte să se ducă la templul din Sinai.

Întocmai! punctă Albray.

— N-are decât una dintre fiole, din câte zici, sublinie Devere. Fără cealaltă, la ce bun să facă atâta drum? Numai dacă nu-şi închipuie cumva că cealaltă fiolă a rămas ascunsă undeva în complexul templului…

— Hmmm!

Înţelegeam ce voia să spună Devere, însă tot nu eram pregătită să-i destăinui micul meu secret… care fusese cât pe ce să fie descoperit în cursul extazului nostru pasional de azi-noapte! Din fericire, reuşisem să dosesc flaconaşul departe de ochii soţului meu.

— Bănuieşte cumva Molier unde-i ascunsă cealaltă fiolă? i-am cerut părerea lui Albray, iar el făcu un semn afirmativ din cap, fără să spună mai mult, ca să nu-mi afle Devere secretul.

— Poate reuşim noi să o găsim primii? sugeră Devere.

— Poate.

Pentru a ocoli subiectul, m-am hotărât că era cazul să-i pun în legătură pe cei doi tovarăşi ai mei de drum.

— Albray, fă cunoştinţă cu domnul Devere, care s-a luptat alături de noi aseară ca banditul mascat, Danior Terkari. Domnule Devere, aş dori să ţi-l prezint pe cel care mi-a împrumutat dexteritatea lui de spadasin, Albray.

Cei doi bărbaţi se arătară mai degrabă stânjeniţi unul faţă de celălalt după prezentările făcute de mine. Ceea ce-i stingherea pe cei doi era tocmai faptul că se plăceau mai mult decât s-ar fi aşteptat fiecare dintre ei.

— Îţi mulţumesc că ai avut atâta grijă faţă de soţia mea în timpul neînţelegerii noastre, sparse gheaţa Devere.

Albray îi respinse gestul de recunoştinţă cu o fluturare a mâinii.

Era de datoria mea.

Pe Devere îl tulburară puţin cuvintele celuilalt. Ştiam că se simţea dator să mă protejeze *el* pe mine.

— L-am rugat pe Albray să intre în slujba mea înainte ca noi doi să ne cunoaştem mai bine, l-am lămurit eu pe soţul meu, sperând să evit orice neplăcere, însă privirea lui Devere îmi arătă că nu reuşisem decât să agravez şi mai mult lucrurile.

— De atâta vreme o ocroteşti pe soţia mea! constată el, părând puţin jignit şi indignat.

Numai în ceea ce priveşte harurile ei paranormale, îl lămuri

Albray pe soţul meu. *Într-ale inimii nu m-am încumetat niciodată să mă amestec.*

Am zâmbit, amuzată de replica lui, şi am spus:

— Cum nu se poate mai adevărat!

Te pot ajuta să-ţi găsești fratele, adăugă Albray, ca să-l liniştească şi mai mult. *Se pare că, de-acum, avem aceeaşi cauză.*

— Protecţia soţiei mele? presupuse Devere.

Albray făcu din cap semn că da.

Şi înfrângerea lui Molier.

Soţul meu lăsă impresia că era puţin încurcat de convingerea cu care vorbise Albray.

— Albray şi Molier au un trecut comun, i-am explicat eu.

Adevărul era că mai aveam multe de aflat despre acea dispută de demult. Devere se uită la Cingar şi la oamenii lui. Fu surprins să constate că ei pregătiseră mai mulţi cai decât aveam noi nevoie. Portul Marsiliei era foarte aproape. Devere fu şi mai uimit s-o vadă pe Bea apropiindu-se de noi cu bagajele în mână.

— Doamnă Winston! îmi întâmpină el dădaca, atrăgându-mi atenţia asupra ei.

Cele trei ţigăncuşe alergau după ea, implorând-o să nu plece, iar ea părea sfâşiată între datoria ei de a mă urma şi afecţiunea faţă de ele.

— Bea, uneori eşti un medium la fel de bun ca mine, pot să jur! am exclamat.

Ea făcu din cap un semn aprobator, cu şiretenie.

— Sunt gata. Te aştept.

Cum putea femeia să le ignore pe cele trei fetiţe care se agăţau de fustele ei, nu puteam pricepe.

— Dragă Bea, am început, mângâindu-i obrazul.

În clipa aceea, ea-şi dădu seama pe dată că mă pregăteam s-o eliberez de datoria ei faţă de mine. Faţa i se lumină atât de tristeţe, cât şi de uşurare.

— Nu, stăpână, mă îndemnă ea să mă gândesc bine. Aşa de mult mi-am dorit să fiu dădaca fiilor tăi!

Afecţiunea ei mă făcu să surâd, gândindu-mă că mai avea de aşteptat ceva vreme până când i se împlinea acea dorinţă, dacă aveam ceva de spus în respectiva chestiune.

— În cazul în care voi avea vreodată nevoie de tine, am să-ţi

dau eu de urmă. Ai să te mai întorci în Anglia, sau rămâi la familia Choron?

După felul în care cele trei fetiţe chiuiau şi dansau în jurul nostru, mi-am dat seama care era răspunsul, iar felul în care surâdea Bea îmi dădu confirmarea.

— Fie ca spiritele cele bune să te păzească de rele, aşa cum au făcut-o întotdeauna! spuse Bea şi mă îmbrăţişă strâns.

— Oricine şi-ar dori o asemenea prietenă, sfătuitoare şi mamă ca tine! Îţi mulţumesc pentru că m-ai adus până aici!

Am sărutat-o pe obraz, iar cele trei fetiţe începură s-o tragă, cu tot cu bagaje, înapoi către rulota lor. Cingar, Jessenia şi alţi ţigani veneau călare spre noi, trăgându-ne caii după ei.

— Ar trebui să ne grăbim, ne sfătui Cingar.

— Să *ne* grăbim?

L-am întrebat de ce se includea pe sine şi pe alţi semeni ai săi în misiunea noastră.

— Îţi datorez viaţa, îmi aminti bulibaşa, şi am jurat că te voi duce teafără până la mare. Am relaţii pe la docuri şi în străinătate care ţi se vor dovedi foarte utile.

— Nu-ţi poţi văduvi neamul de un bulibaşă, am insistat eu pe lângă el, arătându-i în acest fel că exagera cu răspunderea pe care o avea faţă de viaţa mea.

— Vor rămâne sub protecţia lui Beval şi vor călători în Italia cu el. Ştiu cum să mă întorc la ei în orice clipă, mă lămuri Cingar. Noi, cei din neamul Choron, ne plătim datoriile.

— N-ai nicio datorie faţă de mine… am încercat eu să-l fac să se răzgândească.

— Nu numai că-ţi baţi gura degeaba, mi-o tăie scurt Cingar, dar ne faci să pierdem un timp preţios.

— Aşteaptă!

Mi-am amintit de jurnalul lui Hereford şi am alergat iute înapoi la rulota care mă adăpostise ca să-l iau, printre multe alte lucruri. Am scos flaconaşul Stelei din ascunzătoarea lui de sub cearşafuri şi, spre marea mea uimire, era, într-adevăr, plin până la dop cu substanţa albă ce licărea misterios.

— Măi să fie!

Totuşi, n-aveam timp să mă mai gândesc şi la această taină. Mi-am băgat flaconaşul în sân, la locul său obişnuit, apoi am înşfăcat volumul lui Hereford şi sticluţa cu substanţa urât mirositoare pentru alungarea insectelor pe care o găsisem în

tomul roşu. Le-am înghesuit pe toate într-o valiză, alături de alte câteva lucruri de uz personal, şi mi-am luat adio de la mica mea rulotă atât de confortabilă.

Poate că un rămas-bun în grabă era cea mai bună soluţie. Mă legasem atât de mult de prietenii mei ţigani, încât mi-ar fi venit mult mai greu să mă despart de ei dacă cea mai bună prietenă a mea şi soţul ei nu s-ar fi aflat într-un mare pericol. Nu mai aveam vreme să mai cuget la ceea ce simţeam. Şi, înainte să mă cuprindă regretul, făcusem deja jumătate din drum până la portul Marsiliei.

Zgomotul elicopterelor deasupra capului mă obligă să las deoparte jurnalul lui Ashlee. În faţa cortului, l-am găsit pe Akbar, care se holba în vastul senin al cerului, alături de cei doi asociaţi ai săi.

— S-a şi întors André? i-am întrebat, făcându-mi mâna streaşină la ochi, ca să arunc şi eu o privire la aparatul care tocmai sosea. Spre surpriza mea, am zărit două elicoptere mari, purtând în aer un uriaş container în direcţia noastră. Sigur nu-i încărcătura de pulbere albă pe care am comandat-o?

Dacă era, cantitatea care mi se trimisese era exagerată.

— Este Molier, grăi Akbar convins, după care îşi întoarse privirea la mine. Ţi-am zis eu că va veni.

M-am uitat lung la el, rugându-mă la Dumnezeu ca Akbar să se înşele, când Kadar şi Kamali ne strigară să ne dăm la o parte din drum. Elicopterele ocoliseră eliportul şi se poziţionau pentru aterizare exact în locul în care ne găseam noi. Ne-am retras, ca să urmărim cum uriaşul container cobora la sol în faţa noastră, cu un bubuit. Elicopterele îşi strânseră apoi lanţurile de remorcă şi plecară de unde veniseră. În toată acea zarvă, se lăsă o tăcere de moarte, cel puţin aşa părea prin comparaţie.

Containerul avea o uşiţă, ceea ce părea să indice că era destinat locuirii, însă nu avea nici măcar o singură ferestruică.

Ar trebui să te retragi în cortul tău, Mia, mă sfătui Albray, ivindu-se lângă mine. *Molier nu va putea să iasă din rulotă până când nu apune soarele.*

Și atunci ce-am să mă fac?

Mă simţeam aşa de nepregătită, nici măcar nu aveam jumătate din informaţiile necesare pentru a fi în stare să-l

înfrunt pe Molier. Trebuia să mă întorc la relatarea lui Ashlee şi s-o parcurg până la capăt.

— Doctor Montrose?

Surprinsă la auzul unei voci de femeie, teama îmi slăbi şi, când m-am întors, am dat cu ochii de o tânără care venea spre mine; franţuzoaică, judecând după accent. Era mignonă, îmbrăcată într-un costum sobru, cu un coc franţuzesc, machiată şi în picioare cu nişte ghete solide.

— Bună ziua! Sunt Tusca Resi, secretara personală a domnului Molier.

Îmi întinse o mână, pe care eu i-am strâns-o, apoi mă sărută pe amândoi obrajii.

— Domnul Molier abia aşteaptă să vă cunoască.

Nici nu mă îndoiesc, dădu Albray glas la ceea ce şi eu, şi Akbar gândeam.

— Patronul meu crede că s-ar putea să nu ziceţi nu unei invitaţii din partea lui la cină în seara asta, ceea ce vă va da destul răgaz să citiţi asta.

Tusca scoase de sub braţul ei un sul vechi, încadrat de rame la ambele capete, şi mi-l întinse. Mânerele din lemn de pe ramele vechiului text erau gravate ornamental. Pergamentul era strâns legat în jurul unei rame a sulului şi apoi prins de rama din celălalt capăt al documentului. Acestea două erau legate una de cealaltă cu o bandă din piele roşie.

— Ce-i asta? i-am acceptat eu darul curioasă, uitându-mă pe furiş la Albray, ca să văd ce avea să zică de toate aceste lucruri neaşteptate.

M-am speriat când i-am văzut privirea tulburată.

— N-aş şti să vă spun, mă informă Tusca, însă domnul Molier m-a asigurat că v-ar interesa în mod special.

— Înţeleg. Mă rog, mulţumiţi-i domnului Molier din partea mea.

— V-ar conveni ora şase pentru cina de astă-seară? mă întrebă Tusca şi am dat din cap în semn că da, iar ea se retrase, pentru a-şi informa patronul.

— Nu trebuia să accepţi, mă dojeni Akbar, odată ce secretarea lui Molier nu ne mai putea auzi.

— Este şi patronul meu, Akbar. M-am uitat la arab întrebătoare. Ce-ai fi vrut să-i răspund? Cum din partea lui nu mai veni niciun comentariu, m-am îndreptat spre cortul meu.

Dacă nu sunt gata să ascult versiunea fiecăruia în privinţa acestor săpături, atunci cum am să-mi dau seama de întregul adevăr?

— Creatura aia răstălmăceşte adevărul, spuse Akbar, urmându-mă. Apoi, apucându-mă cu blândeţe de un umăr, mă opri şi mă întoarse cu faţa la el. Orice ţi-ar spune, trebuie să fii convinsă că adevărul e exact pe dos.

— Mai târziu, Akbar.

Am decis că n-avea sens să mă cert cu el acum. Aveam prea mult de citit.

În cortul meu, Albray era la fel de descurajant.

Te rog Mia, nu citi acest document. Molier încearcă să mă discrediteze în ochii tăi.

Cavalerul meu mi se părea prea melodramatic, dar în felul în care-mi transmitea gândurile lui i-am putut percepe frământarea.

Recunoşti asta? l-am întrebat, arătându-i sulul, iar el a confirmat cu un semn din cap.

Este jurnalul lui Lillet du Lac.

Părea aproape îngreţoşat când mi-a vorbit.

— Dar eu…

Îndată mi-am acoperit gura cu mâinile, ca să mă opresc să mai vorbesc cu voce tare.

Am crezut că ai iubit-o.

Am iubit-o… Pentru o clipă, păru că nu-şi mai găsea cuvintele ca să-mi poată da o explicaţie. *Dar asta nu înseamnă că sentimentul îmi era împărtăşit, fiindcă, aşa cum deja ţi-am povestit, nu era deloc.* Părea frustrat. *Trebuie să cunoşti credinţa catară ca s-o înţelegi pe femeia care a scris aceste rânduri, pentru că eu n-am reuşit s-o pricep multă vreme şi, între timp, am avut cu ea… câteva altercaţii.*

Ai citit documentul ăsta, Albray? l-am iscodit, temându-mă că se frământa atâta pentru un motiv neîntemeiat.

Nu-i nevoie să-l fi citit, se răsti Albray, mergând încoace şi încolo ca să-şi alunge frustrarea. *Am fost de faţă.*

Albray, patronul meu mi-a cerut să-l citesc şi probabil că îmi va pune întrebări în privinţa lui la cină. Glumeam, însă pe Albray nu-l amuză deloc. *Nimic nu mi-ar putea diminua părerea înaltă pe care o am despre tine. Dacă această relatare te desfiinţează, atunci trebuie să admit că femeia asta nu te-a*

cunoscut la fel de bine ca mine.

El îşi dădea prea bine seama că nimic din ce mi-ar fi *zis* nu mă putea opri să-mi fac tema pe care o primisem.

Atunci, te rog, dă-mi drumul, îmi ceru el, *însă trebuie să-mi promiţi că mă vei chema înainte să te apropii prea tare de Molier.*

Sigur că te voi chema. Îmi venea să râd la ideea de a mă duce singură.

Promite-mi.

Insistenţa lui mă îngrijora. Ce se aştepta el să găsesc în acest manuscris?

Promit.

I-am dat drumul lui Albray, după care am desfăcut banda din piele roşie ce ţinea sulul legat. Când se desfăcu, ieşi la iveală o emblemă uriaşă, peste care trona titlul Casei du Lac. Blazonul imprimat era colorat în roşu aprins. Reprezenta un dragon ieşind dintr-un lac, cu un crin în gură, încadrat de o stea în cinci colţuri. Era lucrat în detaliu şi foarte impresionant. Pergamentul fusese, în mod evident, restaurat prin mijloace moderne, lucru ce împiedicase ca vechiul document să se desfacă în bucăţele.

Textul în sine era scris într-un dialect vechi, *langue d'oc*[58] vorbit odinioară în sudul Franţei în epoca cruciadelor. Acest idiom *d'oc* era specific provinciilor din Languedoc. Aveam câteva programe pe computer de care mă puteam folosi dacă întâmpinam dificultăţi în descifrarea manuscrisului. Caligrafia era frumoasă. Era o adevărată plăcere să parcurgi acele rânduri scrise atât de îngrijit.

— Aşadar, spune-mi povestea ta, Lillet du Lac!

M-am aşezat la masa mea de scris cu o ceaşcă de ceai şi ceva de ronţăit. Mi-am deschis computerul, pentru cazul în care aveam nevoie să caut un cuvânt sau vreo informaţie. Apoi am început să parcurg istoria preotesei catare şi a cavalerului meu, membru al Ordinului Sionului.

---

[58] *Langue d'oc* (fr.) este un ansamblu de dialecte romanice vorbite în sudul Franţei, în regiunea Occitania, spre deosebire de ansamblul de dialecte romanice vorbite în nordul Franţei, numit *Langue d'oïl.*

PARTEA A TREIA

LILLET

SECOLUL AL XIII-LEA

FRANŢA

LECŢIA 16
PERSECUŢIE

31 DECEMBRIE 1243

Sunt Lillet din Casa du Lac, o preoteasă a Bisericii Sfintei Maici şi o descendentă a casei regale a lui Iuda. În Narbonne, familia mea trăieşte din zilele înfloritoare ale regatului odinioară cunoscut ca Septimania[59]. Prin părţile acestea, strămoaşa mea, Maria Magdalena, a poposit fugind din Ţara Sfântă împreună cu vlăstarele ei, ca să păstreze nevătămată genealogia regală a lui David. De-a lungul secolelor, familia mea s-a luptat să-şi recucerească titlul legitim. Pentru o scurtă perioadă, în secolul al VIII-lea, străbunul meu, Teodoric, a fost numit de către regele Pepin al francilor, de către Califul din Bagdad, ba până şi de Papă drept adevăratul rege al Casei lui Iuda şi sământă a casei regale a lui David. Un act pe care, de secole, Biserica Romei tot încearcă din răsputeri să-l ascundă.

De opt luni, cei o sută cincizeci de războinici ai noştri ţin în loc zece mii de bărbaţi, împiedicând forţele francilor să escaladeze înaltul *pog*[60] pe care se ridică fortăreaţa Montségur. Acest munte este plin de peşteri şi de trecători secrete, prin care am reuşit să ne strecurăm proviziile şi să trimitem veşti în alte părţi. Însă asediatorii noştri şi-au întărit liniile de apărare, iar accesul spre restul lumii devine tot mai greu de menţinut.

Montségur a mai fost asediată şi înainte. Abia dacă au reuşit să se atingă de ea, dar, de această dată, mă tem că Hugues des Archis şi cruciaţii săi, din ordinul regelui Ludovic al IX-lea şi al Inchiziţiei, sunt pe cale să pună la pământ ultimul bastion al „Bisericii lui Dumnezeu” din Occitania, indiferent cât timp le va lua.

Zeci de mii de fraţi ai noştri au fost trecuţi prin foc şi sabie,

---

[59] Regiune vestică a provinciei romane Gallia Narbonensis, care în 462 a fost luată în stăpânire de vizigoţi atunci când a fost cedată regelui lor, Teodoric al II-lea.

[60] Fortăreaţa Montségur se ridică la o înălţime de 1207 m, în sudul Franţei, lângă Munţii Pirinei, dominând o formaţiune stâncoasă numită *pog,* un nume derivat din dialectul occitan local, care înseamnă „culme”, „pisc”.

încă din zorii acestui veac, când Simon de Montford[61], Dominic Guzmán[62] şi treizeci de mii de cavaleri cruciaţi au descins în Languedoc ca Ciuma neagră, zdrobind pe oricine şi orice le ieşea în cale. Venindu-le greu să îi distingă pe credincioşii romano-catolici de creştini şi de *Perfecţii* din Biserica noastră, cruciaţilor li s-a poruncit: „Ucideţi-i pe toţi, Dumnezeu va şti să-i deosebească."[63]

Peste cincizeci de mii de oameni au fost masacraţi numai în oraşul Béziers, dintre care mulţi căutau adăpost în biserica Mariei Magdalena, unde se rugau pentru izbăvirea lor. Bisericii i s-a dat foc şi toţi au ars de vii, femei, copii, bătrâni, nobili şi oameni de rând laolaltă.

Acest cumplit eveniment s-a petrecut cu zece ani înainte de a mă naşte eu. Nici nu-mi aduc aminte de o vreme în care ai mei să nu trăiască în frică pentru vieţile, credinţa şi sufletele lor. În ce scop i-a vânat şi i-a ucis Biserica Romei pe ai mei? Răspunsul e simplu: credinţa, cunoştinţele, istoria noastră reprezintă o ameninţare la adresa lor, pentru că noi deţinem ceva mult mai însemnat decât a doua venire propovăduită de oricare credinţă. Biserica şi cruciaţii ei au distrus deja principatul Occitaniei în cea mai mare parte a lui, în căutarea acestei comori. Perpignan, Carcassone, Toulouse şi Narbonne au fost toate aduse la ruină, iar cei câţiva supravieţuitori s-au refugiat aici, în Montségur. Fiind ultima redută a gândirii şi învăţăturii gnostice din Occitania, persecutorii noştri au presupus că străvechea comoară este ascunsă în Montségur. Inchiziţia şi cruciaţii ei nu se vor opri până când nu vor cotrobăi prin toată această fortăreaţă şi apoi o vor face una cu ţărâna.

În anul 1241, Montségur fu asediată de Raymond al VII-lea,

---

[61] Simon al IV-lea de Montfort (cca. 1165—1218), senior de Montfort-l'Amaury, al V-lea conte de Leicester, conte de Castres, conte de Toulouse, viconte de Béziers şi de Carcassone, viconte d'Ambialet, figură de prim-plan în cruciada împotriva albigenzilor, participând mai ales la asediile cetăţilor Béziers şi Carcassone.

[62] Sfântul Dominic (1170—1221), cunoscut şi ca Dominic de Osma, sau Dominic de Guzmán (Domingo de Guzmán Garcés), înalt prelat spaniol, sanctificat de Biserica Catolică, fondator al Ordinului Dominican, patron al astronomilor şi al Republicii Dominicane.

[63] Răspuns dat de reprezentantul papei la întrebarea unui ofiţer care dorea să ştie cum i-ar putea deosebi pe eretici de adevăraţii credincioşi.

conte de Toulouse. El ne era prieten. Numai călcându-şi pe inimă ne împresură cetatea atunci când regele francilor îi forţă mâna, căci îi jurase credinţă după căderea oraşului său. Toate căile de negoţ rămaseră deschise, iar ai noştri nu se simţeau deloc ameninţaţi de trupele contelui. În toamnă, asediul încetă.

În primăvara anului 1242, Raymond d'Alfaro, vechilul de la Avignonet, trimise o scrisoare seniorului din Montségur, Pierre-Roger Mirepoix. Prin acest *communiqué* îi aducea la cunoştinţă că mai-marele inchizitorilor din Toulouse, Etienne de Saint[64], împreună cu Guillaume Arnaud[65] şi ai lor, aveau să sosească în Avignonet în câteva zile. De la înfiinţarea fioroasei Sfinte Inchiziţii, în 1233, Biserica Romei se abătuse cu torturi şi moarte asupra a mii de adepţi ai noştri. Stăpânul nostru şi devotaţii săi slujitori nu ezitară să întocmească un plan de distrugere a habotnicilor, înainte ca ei să-i dea morţii pe credincioşii noştri din Avignonet.

Cum *Perfecţii,* mai-marii Bisericii noastre, resping orice recurs la violenţă, ne-am pronunţat împotriva atacului, ca să nu atragem o ură şi mai aprigă asupra comunităţii noastre. Cu toate acestea, stăpânul nostru şi oamenii lui, fiind doar *Credenti* (credincioşi) şi războinici încercaţi, refuzară să îngăduie o altă incursiune sângeroasă în numele Bisericii Romei.

Stăpânul nostru adună o oştire de cavaleri în pădurea Antiohiei. Guillaume de Lahille, Bernard de Saint-Martin şi Guillaume de Balaguire au intrat cu câte o armată în Avignonet sub pavăza întunericului.

Asasinii noştri fură călăuziţi până în locul în care inchizitorii dormeau şi cei zece călugări dinăuntru fură omorâţi îndată. Se spune că n-a existat printre cadavre nicio ţeastă suficient de întreagă pentru a fi capturată ca trofeu şi a se bea din ea vinul victoriei.

Acest masacru a fost considerat o victorie de către oamenii noştri de arme, întrucât fu urmat de revolte întinse în Occitania împotriva Coroanei francilor. Dar din ianuarie 1243, forţele france, aliate cu Roma, le înăbuşiră cu totul.

Fortul de la Montségur fu poreclit „sinagoga Satanei", iar de

---

[64] Etienne de Saint-Thibéry, personaj real, atestat din punct de vedere istoric.

[65] Inchizitor dominican, personaj real, atestat din punct de vedere istoric.

Înălţare, în luna mai a aceluiaşi an, ce marca aniversarea asasinării inchizitorilor Bisericii, războinici din Gasconia şi Acvitania începură să se reverse în valea dominată de piscul Montségur. În ultima zi a anului 1243, duşmanii noştri încercară de mai multe ori să escaladeze Roc de la Tour[66], prima noastră poziţie defensivă importantă de pe munte. Cavalerii noştri se temeau că nu va trece mult până când oamenii Coroanei aveau să cucerească acea poziţie.

Pentru prima oară de când sosisem la Montségur, fugind din Narbonne împreună cu sora mea mai mică, plutea în aer teama că Biserica avea să pună gheara pe comoara sacră care, în acel moment, era ascunsă în fortăreaţă, aşa încât se făceau planuri pentru a fi scoasă şi pusă la păstrare într-un loc mai sigur.

În situaţii normale, asemenea conspiraţii n-ar fi fost lăsate pe seama unor femei. Sora mea şi cu mine, însă, graţie sângelui ce ne curgea în vine, am fost, din nou, obligate, să decidem unde se putea păstra moştenirea familiei noastre în cea mai deplină siguranţă, după ce tot în sarcina noastră căzuse şi aducerea străvechii comori între zidurile fortăreţei Montségur înainte de căderea cetăţii Narbonne. Ca minte scolastică, scrib şi fiică a liniei regale de sânge a Graalului, este de datoria mea să aştern pe pergament amintirea sorţii familiei mele şi a sfintei sale moşteniri, pentru ca, în viitor, adevărul să poată ieşi la lumină. Zilele par să ne fie numărate şi, totuşi, intenţionez să descriu toate încercările noastre până la ultima suflare, lăsând în urmă barbaria lumii întunecatului său demiurg, *Rex Mundi*[67], pentru a-mi găsi pacea eternă în regatele cereşti ale Dumnezeului iubirii.

10 IANUARIE 1244

La întâi ianuarie, un curier din Saint-Paul-Cap-de-Joux a sosit aducând scrisori de la fraţii noştri din Cremona. Cu ajutorul unei hărţi străvechi, acest curier, Jean Rey, reuşise să treacă de asediatorii noştri, care-şi pierdeau tot mai mult curajul, fiindcă nu făceau niciun progres. Faptul că acest om fusese în stare să treacă nevătămat prin munţii noştri ne dădu nouă, *Perfecţilor*

---

[66] Stânca turnului (fr.), turn de pază care domină o faleză de 80 de metri, situat la celălalt capăt al *pog*-ului.

[67] Esenţa dualismului catar constă în faptul că presupune doi creatori ai universului, unul rău, demiurgul materiei, şi unul bun, cel al spiritului.

din Montségur, speranţă că tainica noastră comoară ar putea fi scoasă în siguranţă din această fortăreaţă… dar spre ce destinaţie?

O reuniune a Bisericii şi a fruntaşilor noştri politici se ţinu în seara aceea, iar episcopul Bertrand Marty[68] propuse să punem la încercare ruta pe care urma să ieşim noi din fortăreaţă. În acest scop, fură trimişi doi războinici care să-l urmeze pe Jean Rey, în vreme ce el se întorcea pe aceleaşi cărări de munte, cu ceea ce mai rămăsese din comoara de la Montségur. Aveam să trimitem acel grup la castelul din Blancheford, lângă Rennes-Le-Château. Acolo, descendenţii răposatului Bertrand de Blanchefort, al patrulea Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, încă mai păstrau legătura cu ordinul interior al cavalerilor cunoscuţi drept *Chevaliers de l'Ordre de Notre Dame de Sion,* sau *Prieuré de Sion,* ori doar P.S. Dacă războinicii reuşeau să răzbată, mai puteau solicita ajutor pentru Montségur.

Preotesele Sfintei Maici aveau o legătură secretă cu acest ordin cavaleresc încă din 1127, anul în care o parte din comoara sacră pe care eu trebuia s-o protejez fusese încredinţată ordinului meu. Marele Maestru al Ordinului Sionului la acea dată, cel care purta titlul de „Apărător al Sacrului Mormânt”, era Hugues de Payens[69]. El a condus un grup de cavaleri templieri care călătoriseră din Ierusalim până la curtea din Troyes, capitala comitatului Champagne, aducând cu ei multe capturi din prima cruciadă. Sfântul Bernard[70], care supraveghea trecerea în siguranţă a sfintelor comori prin Franţa, îl povăţui pe Hugues de Payens că două dintre prăzile sfinte ar fi fost cel mai bine să fie lăsate în grija surorilor mele.

Tocmai Ordinul Sionului ne avertiză pe cele din cinul nostru de inevitabilul atac asupra oraşului Narbonne, cerând ca acele obiecte păzite de noi să fie mutate la Montségur. Speram ca Marele Maestru al ordinului să ne propună, acum, o destinaţie

---

[68] Episcopul catar de Toulouse, ars pe rug după asediul de la Montségur.

[69] Hugues de Payens, sau de Payns (c.1070—1136), cavaler francez originar din regiunea Champagne, cofondatorul şi primul Mare Maestru al Ordinului Cavalerilor Templieri. Împreună cu Sfântul Bernard de Clairvaux, a creat *Norma Latină,* codul de comportament al Ordinului.

[70] Sfântul Bernard de Clairvaux (1090—1174). Biserica catolică îl sărbătoreşte în ziua de 20 august. Călugăr şi mistic cistercian, fondator al Abaţiei de Clairvaux şi unul dintre cei mai influenţi clerici ai epocii sale.

sigură pentru aceste comori.

La trei ianuarie, planul episcopului nostru fu adus la îndeplinire. Sub mantia întunericului, doi războinici şi un curier coborau panta vestică a muntelui, intrând într-o trecătoare secretă, purtând pe umeri povara bogăţiilor oraşului şi ducând un *communiqué* către Marele Maestru al P.S.

Cum nu primisem nicio veste în privinţa capturării acestui grup, tot ce mai puteam face acum era să aşteptăm şi să sperăm că ajutorul nu ne va parveni prea târziu.

Azi-noapte, trupele gascone de vânători de munte au escaladat culmea nord-estică a *pog*-ului şi, în final, au reuşit să cucerească Roc de la Tour. Nu va trece mult până când îşi vor alinia catapultele în jurul zidurilor fortăreţei noastre şi, atunci, totul va fi pierdut.

25 FEBRUARIE 1244

În ultimele două luni, n-am avut ce să relatez în afara biruirii, zdrobirii şi pieirii noastre pas cu pas. Duşmanii noştri şi-au croit drum prin luptă până la fortăreaţă, iar acum catapultele catolice se găsesc destul de aproape încât să-şi lanseze bolovanii uriaşi pe terasele locuite din Montségur, cu o fatală acurateţe. Trupurile celor morţi sunt adunate în mormane şi, fără destule lemne ca să le ardem, sigur va urma răspândirea unor molime în rândul celor rămaşi în viaţă.

Luptătorii noştri au lansat mai multe contraatacuri în speranţa dislocării forţelor inamice, dar de la cucerirea avanpostului Roc de la Tour acestea au primit numeroase întăriri.

Toată speranţa noastră de a supravieţui acestui asediu s-a risipit acum şi, totuşi, atâta timp cât comoara noastră secretă rămâne ascunsă în Montségur, încă n-a sunat ceasul capitulării noastre. Am fost obligaţi să ne gândim la evacuarea comorii noastre fără să mai aşteptăm instrucţiuni din partea P.S., fiindcă, altfel, nu vom scăpa de ceea ce ne este cel mai tare frică.

2 MARTIE 1244

Lăudată fie Marea Maică! Acum două nopţi, rugile noastre pentru terminarea, într-un fel sau altul, a acestui război şi-au

găsit, în sfârşit, un răspuns. În ultima săptămână i-am pierdut pe cei mai buni căpitani ai noştri, zdrobiţi de bolovanii aruncaţi peste ziduri, aşadar acest trimis al lui Dumnezeu vine exact la timp.

Curierul nostru s-a întors, în final, cu un cavaler din ordinul căruia îi cerusem ajutorul. Cavalerul, în mod surprinzător, nu era franc, aşa cum sunt mulţi din Ordinul Sionului. El este un recrut din ramura scoţiană, în serviciul lui Marie de Saint-Clair[71], care a moştenit poziţia Marelui Maestru al Cavalerilor Sionului după ce soţul ei, Jean de Gisors[72], şi-a găsit moartea în 1220.

Marie de Saint-Clair m-a surprins cu întinsele ei cunoştinţe în privinţa ordinului din care fac parte şi a comorilor pe care le deţinem. Ea a mai trimis, prin cavalerul ei, şi un plan foarte amănunţit prin care ne arată cum să evadăm cu aceste relicve sacre din Montségur. Am să detaliez aceste ordine pe măsură ce vor fi aduse la îndeplinire, în afară de cazul în care ochi duşmani vor avea şansa să-mi descopere lucrarea înainte ca planul nostru să fie pus în practică.

Ieri, în acord cu propunerea lui Marie de Saint-Clair, stăpânul nostru, Pierre-Roger de Mirepoix, a părăsit fortăreaţa în vederea negocierii condiţiilor de capitulare. Oamenii noştri de arme vor fi iertaţi cu totul şi vor putea pleca din fortăreaţă cu toate averile şi armele lor. Cetăţenii noştri, între care şi noi, *Perfecţii,* vom fi eliberaţi, cu condiţia să ne lepădăm de credinţele noastre eretice. Cu alte cuvinte, trebuie să ne convertim la Biserica Romei şi să ne divulgăm cunoştinţele şi locul unde se află cele mai sacre relicve, pentru care mii de credincioşi s-au sacrificat spre a le proteja. Ni se acordă un armistiţiu de cincisprezece zile, pentru a ne putea gândi la aceste condiţii, la sfârşitul căruia Montségur urmează a fi predat în mâinile invadatorilor noştri. În schimbul acestor condiţii *generoase,* stăpânul nostru a căzut de acord să lase ostatici în mâinile francilor. Dacă oricare dintre noi încerca să

---

[71] Presupusă descendentă a baronului de Roslin, din Scoţia, Henry de Saint-Clair, a doua soţie a lui Jean de Gisors şi al doilea Mare Maestru al Prioriei Sionului.

[72] Stăpân al fortăreţei normande (1133—1220) unde în mod tradiţional se întâlneau regii Franţei şi ai Angliei. Iniţial, un vasal al regilor Angliei, fondator al oraşului Portsmouth. Se presupune că a fost primul Mare Maestru al Prioriei Sionului.

scape, ostaticii aveau să plătească cu viaţa.

Aceşti ostatici erau voluntari din rândul soldaţilor noştri, care habar n-aveau de cauza sacră pentru care luptau sau de planul secret din spatele capitulării noastre.

Pe când urmăream cum douăzeci de cavaleri ieşeau din fortăreaţă în pas de defilare, m-am rugat să-mi pot duce sarcina până la capăt. Aceşti imperfecţi, păcătoşi şi ucigaşi, nu erau încă gata să-şi întâlnească demiurgul, iar eu nu doream să port responsabilitatea pieirii lor, înainte să se poată bucura de dreptul lor de a-şi alege mântuirea, prin ritualul catar numit *consolamentum.*

Războinicii optau mult prea adesea pentru acest ritual sacru pe patul de moarte, fiindcă a ascunde o scânteie de divin în fundul sufletului şi a purta acest dar sacru în corpul fizic pentru tot restul vieţii este o povară imposibilă pentru un luptător. Un *Perfect* îşi închină sufletul Duhului Sfânt din el însuşi şi se fereşte să consume carne de animal, să înjure, să facă sex de dragul plăcerii personale, neavând niciodată voie să maltrateze vreo altă vieţuitoare. Noi păzim prin vieţile noastre misterele mai înalte ce ne sunt încredinţate. Un *Perfect* n-ar renunţa niciodată la adevăr de frică să nu fie ars pe rug, să fie înecat ori să fie dat morţii în oricare alt fel. Deşi sunt de neclintit în credinţa noastră, mulţi dintre luptătorii noştri se tem să nu-şi încalce jurămintele înainte să-şi încheie lupta de-o viaţă. Şi totuşi, cum ritualul nostru, *consolamentum,* trebuie săvârşit în deplină cunoştinţă de cauză, războinicii noştri îşi expun sufletele unui mare pericol atunci când îşi amână mântuirea. Aşadar, în eventualitatea în care aceşti oameni, apărându-ne cauza cu preţul propriei vieţi, ajung încă lucizi pe patul de moarte, lipsiţi de libertatea de a vorbi, vor fi supuşi, deja, ceremoniei de *convenenza.* Prin *convenenza* i se oferă novicelui permisiunea ca unul dintre *Perfecţi* să vorbească în numele lui, în cadrul ritualului de *consolamentum,* ca să i se garanteze mântuirea sufletului înainte de deces.

Dacă Hristos ţine cu noi, atunci toţi aceşti douăzeci de cavaleri vor trăi destul pentru a primi răsplata mântuirii.

14 MARTIE 1244 – ECHINOCŢIUL DE PRIMĂVARĂ

Mâine armistiţiul expiră.

Cum aş putea descrie în cuvinte chinul de a fi martora

resemnării celor mai apropiaţi prieteni şi mai respectaţi confraţi în faţa morţii iminente? Niciunul dintre cei o sută optzeci de *Perfecţi* care au supravieţuit asediului de la Montségur nu-i pregătit să accepte condiţiile oferite. La fel ca şi miile de credincioşi care au murit înaintea noastră, preferând să aleagă martiriul unei vieţi trăite în minciună, la fel vor face şi cei de aici. În afară de sora mea şi de mine. Din păcate, nouă ni s-a dat o altă soartă. Chiar dacă sunt convinsă că misiunea noastră are o însemnătate vitală, nu-mi uşurează vina şi invidia ce-mi umplu sufletul.

Mă simt vinovată pentru că trebuie să mă folosesc de minciună, în vreme ce fraţii mei vor înfrunta moartea cu bravură pentru cauza noastră. Simt invidie la gândul că mâine ceilalţi *perfecţi,* în sfârşit, îşi vor găsi mântuirea. Sufletele le vor fi eliberate de flăcări din această malefică închisoare din carne şi sânge, în care eu trebuie să rămân şi să continui să sufăr.

La noapte, va avea loc ultima cină a adevăratei credinţe din Montségur şi, la fel cum Iisus a împărţit Pâinea Vieţii cu apostolii lui, pentru a le întări statornicia pentru încercările ce aveau să vină, la fel şi credincioşii noştri îşi vor primi răsplata. Mi s-a dat permisiune deplină din partea Marelui Maestru al Sionului de a-l lăsa pe episcopul nostru să sară în ajutorul alor noştri în acest chip. Apoi, oricăruia dintre noi care alege moartea a doua zi în zori, chiar şi oamenilor de arme, li se va oferi opţiunea de a fi ridicaţi la rangul de *Perfecţi,* acordându-li-se dreptul de a lua parte la ritualul de *consolamentum.*

15 MARTIE 1244

Armistiţiul a expirat. În zorii acestei zile, stăpânul nostru a coborât în tabăra inamicului ca să-l asigure pe Hugues des Archis că fortăreaţa va fi lăsată în seama lor, aşa cum li s-a promis.

— Atunci, în concordanţă cu legea Sfintei Inchiziţii, vor fi arşi pe rug mâine în zori, hotărî Pierre Amiel, arhiepiscopul de Narbonne.

Nu l-am văzut niciodată la faţă pe reprezentantul Bisericii care se instalase în oraşul meu de baştină după fuga mea de acolo. Ştiu că omul acesta-i responsabil de moartea celor lângă care am crescut şi sunt convinsă că nu poate exista o întrupare

mai hidoasă a lui *Rex Mundi* pe acest pământ.

De la încheierea armistiţiului, arhiepiscopul le poruncise cruciaţilor săi să înconjoare o bucată de pământ cu un gard mare de lemn şi să-l umple cu lemn de foc, pentru a-i arde pe *Perfecţii* care nu se abăteau de la credinţa lor.

Stăpânului fortăreţei Montségur nu-i venea să creadă că, în urma ritualului ţinut azi-noapte de către episcopul nostru, la care fuseseră invitaţi toţi credincioşii, peste douăzeci dintre oamenii noştri de arme optaseră pentru a primi *consolamentum*-ul, condamnându-se la o moarte iminentă.

Pierre-Roger de Mirepoix nu luase parte la ritual. N-avea nicio poftă să fie dat morţii şi, de aceea, avea o mare nevoie să i se dezlege păcatele. În mintea lui, nu făcuse nimic altceva decât să încerce să-şi ducă la îndeplinire datoria faţă de cetăţenii din Montségur. El preferă, în schimb, să facă de pază la zidul fortăreţei, alături de alţi cavaleri.

În dimineaţa asta, lordul Mirepoix i-a întrebat pe credincioşii lui cavaleri mercenari, Guillaume de Lahille şi Bernard de Saint-Martin, de ce se mai convertiseră când după două zile puteau să părăsească fortăreaţa Montségur ca oameni liberi, primind iertarea Bisericii pentru crimele lor împotriva ei. Cavalerii, care conduseseră masacrul inchizitorilor la Avignonet, îi răspunseră că, atunci când au primit Pâinea Vieţii, au întrezărit adevărata împărăţie a Domnului şi, astfel, pentru ei lumea aceasta li se pare searbădă. Acum şi-au dat seama de greşeala în care se aflaseră până atunci şi, fiind ei dezlegaţi de păcatele lor împotriva Domnului, doreau să părăsească această lume ca „puri” înainte ca vreun alt război să le mai murdărească sufletele.

Fireşte, motivele lor nu ne surprinseră deloc pe noi, *Perfecţii,* căci acesta-i efectul manei asupra sufletului, oricât de infime ar fi cantităţile în care ar fi administrată.

LECŢIA 17
CAPITULARE

16 MARTIE 1244

Aceasta va fi ultima oară când mă voi mai găsi în Montségur. Cu inima grea şi conştiinţa încărcată, înşir aceste rânduri pe pergament.

În această dimineaţă, peste două sute de *Perfecţi* au coborât în marş din fortăreaţă până la palisada largă din care se înălţau ruguri, la povârnişurile sudice ale muntelui, unde aveau să fie arşi *en masse.* Unii au fost zvârliţi în flăcări de biruitorii lor, însă majoritatea s-au aruncat singuri în uriaşa vâlvătaie, foarte doritori să se despartă de această lume.

Câţi au mai rămas din garnizoană au fost închişi în fortăreaţă, unde au fost siliţi să vadă toată acea jertfă. Sora mea, Lilitu, şi eu însămi eram ascunse printre ei, deghizate în cavaleri. Nu ne temem de moarte, la fel ca şi fraţii noştri, însă destinul nostru urmează să apuce pe alte căi ale durerii.

Vântul poartă înfiorătoarele strigăte de moarte ale fraţilor mei întru credinţă până la urechile mele, după care le alungă cu aceeaşi uşurinţă. Şi, deşi suferinţa lor mă va urmări în vise câte zile voi mai avea de trăit, n-am simţit nevoia de a plânge, căci le cunoşteam bucuria şi îi invidiam pentru libertatea lor spirituală. Sunetul unui plâns înăbuşit îmi atrase atenţia, iar izvorul acelor lacrimi se afla chiar în apropierea mea. Spre surpriza şi ruşinea mea, când m-am uitat lângă mine am descoperit lacrimile care scăldau faţa lui Lilitu.

— Întoarce-te cu spatele dacă trebuie şi astupă-ţi urechile. Dar nu te expune în halul ăsta. Niciun cavaler nu varsă lacrimi, i-am şoptit la ureche.

Sora mea îşi întoarse ochii de la flăcări şi se ghemui pe vine, respirând adânc pentru a-şi opri lacrimile.

— Cum poţi avea atâta sânge-rece? Sunt prietenii noştri, familia noastră.

— Ai vrea ca sacrificiul lor să fie zadarnic? m-am răstit la ea.

Ştia la fel de bine ca şi mine care era miza.

— Totu-i pierdut dacă nu te poţi abţine să-ţi exprimi sentimentul egoist!

Francii îi asiguraseră pe oamenii noştri de arme că erau

liberi să părăsească Montségur în zorii zilei următoare, dar n-aveam nicio garanţie că vom fi lăsaţi în pace în tot acest răstimp, fiindcă duşmanii noştri ne mai făcuseră şi altă dată promisiuni pe care nu le respectaseră. Lilitu şi cu mine am fi putut trece drept soldaţi din depărtare, fiindcă eram chiar mai înalte decât restul semenelor noastre, însă, de aproape, zalele şi tunicile noastre soldăţeşti nu ne-ar fi putut împiedica să ne trădăm boiul.

Din fericire, nu vom mai ieşi în marş din Montségur, umăr la umăr cu ceilalţi bărbaţi, în zorii zilei următoare. Plecarea noastră are să se petreacă chiar la noapte, în ciuda pericolului la care vor fi expuşi ultimii rămaşi în garnizoană şi ostaticii încă ţinuţi în viaţă de Hugues des Archis. Chiar dacă francii şi-ar ţine cuvântul şi ar îngădui oamenilor noştri de arme să plece cu bunurile şi armele lor, tot ar fi căutaţi pentru legendara comoară ce a iscat cruciada împotriva noastră, întinsă pe patruzeci de ani.

Spre lauda celor zeci de mii de martiri care, deja, şi-au dat viaţa în numele cauzei noastre, toţi supravieţuitorii din Montségur au fost gata de acelaşi sacrificiu pentru a face scăpat micul meu grup la sfârşitul acestei zile. Cu orice preţ, taina noastră nu trebuie să ajungă în ghearele papalităţii.

17 MARTIE 1244

După două zile de drum fără opriri, am ajuns la Château de Blancheford, căminul strămoşesc al celui de-al patrulea Mare Maestru al cavalerilor templieri, Bertrand de Blanchefort, ai cărui descendenţi încă mai oferă un adăpost sigur tuturor celor de o credinţă cu noi.

Întrucât mă găsesc în viaţă pentru a serie această relatare, nu mai este nevoie să zăbovesc asupra succesului evadării noastre din Montségur, cu excepţia menţionării că unul dintre cei doi soldaţi credincioşi desemnaţi să ne apere pe mine şi pe sora mea a pierit în cursul descinderii noastre tainice de pe versantul vestic al muntelui. Din câte se pare, Pierre-Roger de Mirepoix nu s-a încrezut în călăuza dată nouă de Ordinul Sionului, la fel ca şi conducătorii noştri *Perfecţi,* pentru că acel cavaler nu umbla în credinţa noastră. Ceea ce ne sporea suspiciunile era faptul că singurul membru al grupului nostru martor la moartea protectorului nostru credincios a fost

cavalerul Sionului, pe numele său Albray Devere. Potrivit lui, însoţitorul nostru şi-a pierdut echilibrul şi, în graba lui disperată de a remedia situaţia, atâta s-a sucit şi s-a zbătut, până când a rupt funia de care era legat. Sir Devere bănuia că frânghia începuse deja să se şubrezească pe măsură ce fiecare dintre noi trei ne-am coborât pe ea. Călăuza noastră din partea Sionului s-a folosit atunci de o frânghie de rezervă ca să se lase în jos pe steiul unde-l aşteptam, de la care se deschidea o potecă. Drumeagul ducea prin miriadele de tuneluri secrete săpate în munte.

Ceea ce ne-a atras şi mai multe bănuieli asupra călăuzei noastre, la ieşirea din munte grupul nostru a fost atacat, prin surprindere, de o bandă de cavaleri ai Sionului, care pretindeau că ei erau adevăraţii reprezentanţi trimişi de Marie de Saint-Clair şi că Sir Devere era un impostor.

Cum conducătorul lor, Sir Christian Molier, este francez, părea mult mai probabil să facă parte din Ordinul Sionului. După ce tovarăşul nostru credincios a pierit de mâna lui Sir Devere, ultimul nostru paznic credincios era mai înclinat să-l creadă pe Molier.

Sir Devere fu prins şi dezarmat de oamenii lui Molier, doi dintre ei primind poruncă să-l escorteze îndată înapoi la cartierul general al Ordinului Sionului, la Orleans.

Cavalerul scoţian protestă vehement în privinţa destituirii lui şi jură că Molier era mincinosul, în ciuda faptului că acuzaţiile asupra lui erau mai puternice decât argumentele aduse în sprijinul său. Devere fu atunci legat fedeleş şi târât din mijlocul nostru, obligat să urmeze pe jos caii celor care-l prinseseră.

Molier ne duse iute până la prima noastră destinaţie și, de aici, nu pot decât să trag concluzia că decizia noastră de a ne bizui pe el a fost corectă. Păzitorul nostru credincios, Pierre de Saint-Martin, împreună cu mine, aveam foarte mare încredere în Molier şi în oamenii lui, încredinţându-le organizarea următoarei etape a călătoriei noastre.

Din comoara pe care am luat-o cu noi face parte şi un document de o crucială importanţă istorică. S-a aflat în posesia sfântului nostru ordin de pe vremea când vizigoţii cucereau Roma în 410 d.H. Se speră ca, în viitor, această relicvă sacră să autentifice legitimitatea liniei mele de sânge. Cum acest document nu va fi în siguranţă asupra mea acolo unde mă voi

duce, tot aşa cum n-ar fi nici în mâinile papalităţii, trebuie să rămână la sora mea Lilitu, care, cu ajutorul aliaţilor noştri din Blancheford, îi va găsi un ascunziş potrivit. Totuşi, comoara care mi-a fost încredinţată mie nu-i din această lume. Şi cum nu cunosc decât o singură rută ce mai poate duce până la tărâmul din care provine, trebuie să parcurg periculosul drum spre *Outremer*[73], ţara de dincolo de soare, denumită şi Regatul Ierusalimului.

O ultimă însemnare: tocmai am fost informată că cei doi cavaleri însărcinaţi să-l escorteze pe Sir Devere spre Orléans au fost ucişi. Unul dintre ei a murit pe când Devere evada, iar celălalt s-a stins în urma rănilor căpătate, atunci când a ajuns la Château Blancheford cu aceste veşti.

Cum impostorul se află din nou în libertate, am fost avertizată să fiu cu ochii în patru în cazul în care încearcă să pună gheara pe sacra mea povară. Molier a postat paznici la uşa apartamentelor mele şi mă simt destul de în siguranţă. Dumnezeul Luminii şi al Spiritului cu siguranţă îmi călăuzeşte paşii spre o rezolvare grabnică.

N-a mai rămas nicio comunitate umană căreia să-i poată fi încredinţată păstrarea acestui mare dar din ceruri fără teama de a fi folosit în mod păcătos. De aceea, Creatorul trebuie că aşteaptă cu nerăbdare ca sacra Lui comoară să se întoarcă la sânul Său, unde se va găsi la loc sigur, încă o dată departe de omenire.

25 MARTIE 1244

De o săptămână, sunt prizonieră şi am fost forţată să mă mişc într-un ritm atât de alert, încât n-am avut nicio clipă de răgaz să mai aştern un rând pe pergament.

În aceeaşi noapte în care am scris ultima oară, păzitorul meu credincios, Pierre de Saint-Martin, fu asasinat în timp ce dormea, şi la fel aş fi păţit şi eu dacă n-aş fi jurat să cooperez cu răpitorul meu.

Trădătorul Devere reuşi să-mi pătrundă în budoar, la Château Blancheford, printr-o fereastră. Se zăvorî cu mine în dormitor pe dinăuntru. Punându-mi sabia la gât, îmi ceru să-l însoţesc sau să-i predau comoara, pentru a rămâne în păstrarea

---

[73] Numele prin care cruciaţii francezi desemnau Ţara Sfântă.

lui.

Dacă nu m-aş fi gândit la viaţa şi la misiunea mea, nu m-aş fi putut abţine să nu-i iau în râs porunca. Totuşi, am insistat să ştiu pe cine anume slujea acel cavaler înainte să mă hotărăsc asupra vreuneia dintre solicitările lui.

Mi-a răspuns că-mi mai spusese deja că se afla în slujba lui Marie de Saint-Clair şi, făcându-mă să simt şi mai apăsat tăişul sabiei lui pe gât, sublinie că nu va îngădui să fim furaţi din cauza lipsei de judecată a unei fete naive. Nu mi-a dat ocazia să protestez la insulta lui, când îmi aduse la cunoştinţă că intenţiona să vadă comoara noastră la adăpostul ei cuvenit, că era în stare să îndeplinească această sarcină chiar de unul singur, dacă trebuia.

Sir Devere nici n-avea nevoie să mă mintă în privinţa situaţiei în care ne aflam. Pentru o clipă, convingerea cu care ne apăra cauza mă făcu să am îndoieli în privinţa propriei mele judecăţi. L-am avertizat că orice bărbat şi-ar pierde viaţa în această misiune fără călăuzirea unei fiice din neam.

Un bubuit puternic în uşa mea mă făcu să nu mai am nicio încredere în el, slavă Domnului!

Era Molier, care răcnea prin uşa groasă de lemn, ca să mă avertizeze că Pierre de Saint-Martin fusese sfârtecat şi poruncea să-i deschid uşa imediat, pentru siguranţa mea.

Bruma de încredere pe care şi-o câştigase în mine Devere se evaporă cât ai clipi din ochi. L-am acuzat că mi-a mai ucis încă un păzitor.

Devere ripostă că sabia lui nu era pătată de sângele aceluia. Atunci, înfăşurându-şi cosiţa mea lungă, neagră, în jurul mâinii sale, Devere mă târî afară din pat şi-mi zvârli pe mine veşmintele cu care mă deghizam în cavaler.

— N-avem timp acum de anchete judiciare, prinţesă, şuieră el printre dinţi.

Lipsa lui de respect pentru starea în care mă aflam mă umplu de indignare. Niciun cavaler din cinuri înalte n-ar fi tratat o preoteasă de viţă regească într-un asemenea hal, indiferent că îmbrăţişa sau nu credinţa noastră. Ceea ce-mi păru să confirme făţărnicia lui Devere. Am aruncat o privire uşii masive din lemn, izbită cu un berbece, în speranţa că ceilalţi aveau s-o spargă.

— Nu sunteţi singura fiică de neam regesc de pe tot

pământul, îmi aruncă Devere, în vreme ce îi căzură ochii pe cele două lănţişoare din jurul gâtului meu, ascunse sub lunga mea cămaşă de corp.

El făcea aluzie la sora mea, care ar servi scopului său la fel de bine ca şi mine, dovedindu-se o ostatică mai puţin năbădăioasă. De sora mea aveau nevoie la *château,* n-aveam de gând s-o expun şi altor pericole. Nu era croită pe măsura unei asemenea aventuri. Prea mulţi îşi jertfiseră viaţa pentru ca eu să-mi duc la îndeplinire misiunea. N-aveam de gând să renunţ aşa uşor la povara mea nepreţuită.

M-am îmbrăcat în grabă, dar înainte de a coborî pe scara de frânghie în curtea care, în curând, avea să mişune de gărzi, Devere îmi fură unul dintre lănţişoarele pe care le aveam la gât. Era lănţişorul de aur cu Steaua – Piatra de Foc Coloidală.

— Ţineţi-vă strâns de mine, altfel n-o să-l mai vedeţi, mă ameninţă el.

Mă nedumeri atunci, ca şi acum, de ce Devere nu-mi smulsese de la gât ambele fiole sacre? De ce se deranja să-mi mai arate asemenea încredere? Şi, totuşi, dacă într-adevăr Devere ar fi un cavaler din eşaloanele înalte ale Ordinului Sionului, ar şti că fiola Focului, pe care încă o mai o port, nu-mi este de cine ştie ce folos, şi nici altui bărbat care nu-i de acelaşi sânge cu mine, căci numai aceia pot să se hrănească din ea. Numai conţinutul fiolei Stelei mi-a sporit clarviziunea şi harurile supranaturale din mine. Cei din ordinul meu foloseau doar un strop din Piatra de Foc Coloidală în ritualurile sacre sau de sfintele sărbători, ba chiar şi atunci, în cele mai mici cantităţi, aşa încât să aibă asupra lor o influenţă de scurtă durată. Se povestea că prea mult har paranormal le făcuse să-şi piardă minţile pe unele femei de cinul meu, dăruindu-le vedenii din întunecatele vremuri viitoare şi din gândurile malefice ale non-*perfecţilor.* În această privinţă, simt că demiurgul m-ar fi iertat dacă aş fi folosit substanţa sacră ca să ghicesc adevărul despre răpitorul meu.

Aşa cum stau lucrurile, mă găsesc într-o mare dilemă în legătură cu intenţiile lui reale, întrucât mi-a dat de înţeles destul de limpede că nu-mi împărtăşeşte credinţa. Iar atunci când l-am întrebat de ce Marele Maestru al Sionului l-a ales tocmai pe el pentru această misiune, Devere pretinse că era singurul cavaler din cinul său care mai fusese în locul unde ne

duceam acum. Ceea ce părea un motiv verosimil, deşi presimţeam că nu-mi spunea chiar totul. Mă tem că numai în clipa în care vom ajunge în Sinai mă voi lămuri în privinţa adevăratului său caracter.

În câteva zile vom sosi la Marsilia, unde ne vom sui pe o corabie ce ne va purta spre *Outremer.* Odată porniţi pe mare, se va dovedi aproape imposibil lui Molier şi oamenilor lui să ne mai găsească şi să mă mai salveze. Nu pot decât să mă rog pentru ca el să ne ajungă din urmă până atunci, pentru că, în ciuda îngăduinţei sale de până acum, tot nu mă încred în Devere. Felul în care mă observă la răstimpuri mă bagă în sperieţi. Aproape că şi aud egoista voce a lui *Rex Mundi* lucrând în inima şi în cugetul său.

28 MARTIE 1244

Opţiunea răpitorului meu pentru călătoria noastră pe mare mi se păru bizară. Deşi cavalerii templieri deţineau multe vase care navighează între bastioanele lor de coastă şi acest ţărm al Mediteranei, Devere alese să urce la bordul unei corăbii de negustori armeni care se întorcea acasă în Cilicia prin Antiohia. Corabia şi căpitanul or fi fost ei din Cilicia, însă echipajul era un amestec de armeni, palestinieni şi arabi creştinaţi, ba mai era acolo şi o pereche de turci. În ciuda diversităţii lor culturale, se conversau mai ales în limba arabă, în afară de momentele în care interacţionau cu propriul grup etnic.

Bănuiam că alegerea lui Devere pentru acest vas avea de-a face cu prăpastia care se căscase între Ordinul Sionului şi templieri de la separarea lor oficială la Gisors în 1188[74]. De atunci, Ordinul iniţial al templierilor intrase pe nesimţite în umbră, în vreme ce noii templieri, liberi să-şi urmărească propriile ţeluri, îşi sporiseră considerabil faima, bogăţiile şi puterea. Din câte bănuiesc eu, separarea aceea a fost doar de faţadă, căci templierii devin, pe zi ce trece, mai influenţi decât orice rege, împărat, ba chiar şi decât Biserica Romei. Mă tem că papalitatea nu va mai tolera o asemenea subminare a autorităţii ei, şi odată ce va termina cu persecuţia catarilor, îşi

---

[74] Atât istoria oficială cât şi legenda confirmă faptul că, în 1188, la Gisors a avut loc o separare oficială între Ordinul de Sion şi cel al Cavalerilor Templieri. Se spune că ruptura ar fi fost însoţită de un anumit ritual, prin tăierea unui ulm.

va întoarce ochii spre noi izvoare de bogăţie şi de cunoaştere, pentru a le prăda. Ceea ce ştiu eu sigur este că cele două ordine de cavaleri nu mai au acelaşi Mare Maestru, încă de la data la care Bertrand de Blancheford s-a bucurat de această poziţie înaltă.

Urmărindu-l pe Devere cum discuta cu căpitanul şi cu echipajul de pe vas, îmi este clar că se simte mai în largul lui în mijlocul acestor copii ai Orientului decât alături de oamenii de arme de la Montségur. Îmi mai face impresia şi că boiul lui – părul şi ochii negri, pielea smeadă – sunt similare acestor oameni. Bineînţeles, se înţelege fără dificultate în graiul lor străin. De fapt, limba arabă pare să-i curgă de pe buze mai lin decât engleza sau *langue d'oc.* Încă de la bun început, accentul lui nu părea prea scoţian.

Şi boiul meu este întunecat, fiindcă se spune că sângele lui Iuda mai curge, încă, năvalnic în femeile neamului meu. Într-o zi, dacă voi supravieţui acestei încercări, va trebui să mă cunun cu un bărbat din neamul meu şi să dau naştere unui moştenitor care să ducă mai departe sfintele tradiţii, păstrând cunoaşterea sacră până când omenirea va fi pregătită să se trezească din somnul ei de veacuri. Acum un secol, Sfântul Bernard sperase ca acest ceas să se apropie, însă ultimii patruzeci de ani de teroare şi torturi au alungat toate speranţele în această privinţă.

Pierdută este şi nădejdea mea în salvarea lui Molier, acum că ne găsim pe mare. Mi-am petrecut fiece oră din zi şi din noapte rugându-mă la Dumnezeu să nu mă părăsească în drumul meu, să-mi dea putere pentru a-mi duce până la capăt misiunea înainte de a fi eliberată din această existenţă mizeră – asta e singura dorinţă care mi-a mai rămas în această viaţă.

30 MARTIE 1244

Vasul meu de carne şi de sânge a fost aşa de vătămat în ultimele zile încât, chiar şi acum, a aşterne aceste rânduri îmi cere multă osteneală. Totuşi, mă căznesc să mă spăl de păcatul acestor sentimente urâte, în speranţa de a-mi alina sufletul care nu-şi mai găseşte tihna. Fiindcă nu pot spune, cu mâna pe inimă, ce anume mă îngreţoşează mai tare: călătoria pe mare sau tovarăşii mei de drum.

Încă mă mai ascund sub veşminte de cavaler, iar marinarilor

le convine de minune să mă trateze ca pe un bărbat, ştiind prea bine că sunt femeie. Devere a aranjat în aşa fel cu căpitanul pentru mine, încât să mă pot odihni şi revigora în cabina lui. Orice s-ar zice, se pare că-i singurul privilegiu de care mă bucur.

Araba mea nu-i la fel de fluentă ca cea a răpitorului meu, deşi mai înţeleg câte ceva din ce se spune, atât cât să pricep zeflemeaua celor pe care sunt silită să-i rabd zi şi noapte. Ei schimbă fără pudoare cuvinte prin care-şi arată cele mai josnice şi mai perverse dorinţe în legătură cu sexul meu şi este evident că printre ei nu există niciun suflet pur, niciun om de onoare. Unii chiar mi-au cerut părerea în privinţa acestor subiecte abjecte pe care le tot discută între ei. S-au amuzat straşnic de faptul că eu caut să le ignor întrebările şi să mă abţin de la orice comentariu.

Cum nu găsesc nicio ieşire dintr-o asemenea situaţie şi îmi este limpede că sunt înconjurată de necredincioşi, chiar dacă se pretind creştini, ieri l-am rugat frumos pe Devere să-mi înapoieze ce nu-i al lui. Rugămintea mea, la fel ca toate cuvintele mele din ultimele zile, fu nesocotită şi luată în derâdere.

— Şi să vă dau puterea de a face orice doriţi din noi toţi? Nu prea cred.

Riposta lui Devere mă înfurie. Ori era un cavaler al Sionului, iar acest simplu fapt trebuia să-l pună sub ascultarea mea, ori era ticălosul pe care-l credeam. I-am arătat-o făţiş, în cuvinte fără echivoc.

Răpitorul meu pretinse că nu făcuse niciun jurământ care să-l pună în slujba mea.

— Numai stirpea din care mă trag îmi dă dreptul să fiu primit în ordinul meu şi mă sileşte să pornesc în această căutare, îmi explică el.

Răspunsul lui mă nedumeri, însă el îmi mai dădu şi alte lămuriri.

— Chiar dacă am putea fi rude îndepărtate, asta nu mă împiedică să vă iau viaţa dacă îndrăzniţi să-mi staţi în cale.

Devere făcea aluzie la viţa regească a lui Iuda! Nu mai cunoscusem niciodată un bărbat de acelaşi sânge cu mine. Prima mea reacţie a fost să-i resping argumentul, pe motiv că încerca doar să mă facă să las garda jos, ba poate chiar îi

reuşea. Mă supraveghea, folosindu-se de misiunea noastră ca de o scuză pentru a se apropia de mine în mod nepermis de mult.

— Să nu vă închipuiţi că nu m-am întrebat dacă nu cumva mi-ar fi mai la îndemână să caut o altă fiică din neam care să-mi vină în ajutor, la sosirea noastră în *Outremer.*

Vocea lui Devere suna neliniştitor de aproape şi de ameninţătoare.

— Vorbiţi ca şi cum aţi şi avea de unde alege, i-am replicat.

Nu mă putea duce el de nas pe mine.

— Nu ochii mei vor alege o asemenea femeie din mijlocul mulţimilor, ci inima, îmi răspunse pe un ton care ar putea fi considerat seducător.

Atunci, spre marea mea groază, Devere îşi scoase zaua şi-mi arătă pieptul gol. Cu spaima-n suflet, am recunoscut dovada indiscutabilă a cuvintelor lui, căci pe pielea netedă a torsului său purta acelaşi semn din naştere ca şi mine, o cruciuliţă roşie, chiar în acelaşi loc: exact în dreptul inimii.

— Nu mă atrag decât femeile de acelaşi sânge cu mine!

Declaraţia lui îmi tăie răsuflarea. Devere tocmai îşi mărturisise patima lui desfrânată… pentru mine, o sfântă preoteasă fecioară. O asemenea cutezanţă era de neiertat şi, cu siguranţă, deloc demnă de un cavaler de rang înalt, care se legase printr-un jurământ de castitate. Marie de Saint-Clair n-ar fi trimis niciodată un asemenea cavaler pentru a mă proteja.

— N-aţi putea fi niciodată cine vă pretindeţi! i-am tăiat-o scurt şi m-am îndepărtat imediat de el, ca să mă rog pentru sufletul său… dar şi pentru siguranţa mea în timpul acestei misiuni, de a cărei reuşită începeam, de pe acum, să mă îndoiesc profund.

— Îmi cer iertare. Devere mă urmă, ca să mă chinuie în continuare. Am uitat că voi, *Perfecţii,* consideraţi dragostea trupească nimic mai mult decât prostituţie, chiar şi când este sanctificată prin cununie.

— Nu uitaţi nimic, l-am acuzat eu. O faceţi intenţionat. Mă tot insultaţi şi îmi tulburaţi pacea sufletului.

El surâse, amuzându-se de reacţia mea dezaprobatoare.

— Trebuie să vă fi făcut o idee despre mine pe temeiuri tare şubrede, de pot să v-o tulbur atât de lesne. În sfârşit, înţelegeţi acum de ce v-am lăsat în păstrare fiola Focului… ca să nu fiu

ispitit de puterea pe care mi-ar dărui-o.

Eram de două ori mai tulburată şi mai încurcată. Cum aş fi putut crede că avea vreo intenţie lăudabilă, după mărturisirile lui de adineauri?

— Mi se pare mie că umblaţi cu nasul pe sus, Sir Devere, însă vă pot asigura că nu vă împărtăşesc iluziile. Niciun muritor n-ar putea rivaliza în inima mea cu adevăratul Dumnezeu.

M-am grăbit să cobor sub punte, ca să-ncetez să mă mai sfădesc cu el şi să scap de mârşavele hohote de râs ale marinarilor care, fără îndoială, atribuiau toate soiurile de motive josnice retragerii mele grăbite.

De când Devere mi-a dezvăluit dreptul lui din născare, mă simt rău, fiindcă literalmente nu puteam să accept asocierea mea cu el, când îl suspectez de cele mai impure gânduri în privinţa legăturii noastre. Balansul constant al corăbiei, legănată de valurile înspumate, nu face decât să-mi accentueze starea de repulsie.

De ce n-am fost eliberată din lanţurile acestei lumi laolaltă cu ceilalţi egali ai mei, *Perfecţii,* pe câmpiile cuprinse de flăcările rugurilor din Montségur? N-aş fi crezut niciodată să-mi fie atât de crâncen pusă credinţa la încercare de o asemenea ispită, nici nu mi-am închipuit vreodată că o asemenea greutate m-ar tulbura într-atât. De unde să fi ştiut că chipul lui *Rex Mundi* l-ar putea urmări pe cineva în asemenea hal, iar surâsul şi portul său să aibă un farmec atât de chinuitor. Puteam să accept că orice alt bărbat este un vas pentru supremul corupător al întregului univers şi al spiritului omenesc, însă nu şi un fiu de acelaşi sânge cu mine.

Deja încep să simt cum cuvintele lui îmi pervertesc gândurile pe potriva scopurilor lui şi împotriva a tot ceea ce credeam eu a fi binele şi adevărul. Era tulburător faptul că Devere făcuse să pară ca şi cum o atracţie carnală între noi doi ar fi inevitabilă. Această căutătură seducătoare de pe chipul lui, în vreme ce-şi ţese vraja în jurul meu, nu face decât să adauge forţei sale, când confruntarea dintre noi îmi joacă în amintire.

Ştiu, încă din faşă, că Dumnezeul cel Bun şi Dumnezeul cel Rău sunt la fel de puternici şi că numai voinţa omenească va face să prevaleze puterea fie a unuia, fie a celuilalt. Oricât de nedrept este faptul că prima mea înfruntare personală cu *Rex Mundi* trebuie să aibă loc în clipa în care sunt ţinută prizonieră,

silită să-i îndur compania săptămâni de-a rândul, tot nu-mi voi călca jurămintele. Datoria mea este să rabd, să mă străduiesc să-i alung gândurile corupte din mintea vărului meu, aşa încât să poată servi mai bine cauzei noastre înalte.

29 APRILIE 1244

În ultima lună nu prea am avut ce raporta. Periplul nostru ne-a dus prin Sicilia şi Creta, însă nu pot povesti nimic despre aceste locuri exotice pentru că, în vreme ce corabia ne era ancorată în porturi, am fost legată fedeleş şi am rămas sub punte. Mi s-a interzis cu desăvârşire să pun piciorul pe ţărm. Nu mai este nevoie să spun cât de tare l-am mai duşmănit pe răpitorul meu.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în rugăciune şi contemplare în tăcere, până când, ieri, spiritul meu tulburat s-a simţit mult mai împăcat. Devere nu îndrăznise să mă tutuiască şi, deşi distingeam semnele atracţiei fizice în fiecare privire ce mi-o arunca, i-am fost recunoscătoare pentru distanţa pe care o păstra faţă de mine. M-am rugat pentru sufletul lui.

Cu toate acestea, ieri mi-a fost dat să cunosc o latură a caracterului său care m-a aruncat într-o încurcătură şi mai mare. Nu mai pot să cred acum nimic rău despre el sau despre marinarii de pe corabie. Ieri, răpitorii mei mi-au salvat viaţa şi, deşi ştiam că Devere mă proteja din obligaţie, simt acum că am o datorie atât de mare faţă de el, încât nici nu ştiu dacă voi fi vreodată în stare să mi-o plătesc.

În ciuda tuturor vitregiilor şi a încercărilor de tot felul ce mi-a fost dat să întâlnesc în treizeci de ani de viaţă, nu m-am temut niciodată mai tare pentru viaţa mea ca atunci când un vas de piraţi sarazini a luat urma corăbiei noastre după ce am trecut de Insula Rodos.

Insulele greceşti erau renumite drept cuiburi ale bandiţilor care căutau să prade vasele aflate în trecere, să le captureze echipajele şi pasagerii, ca să-i vândă apoi ca sclavi.

Căpitanul nostru ştia că era imposibil să nu fim ajunşi din urmă de către vasul de piraţi. Corabia lui era îngreunată de încărcătura de cherestea, fier, blănuri, miere, ceară şi vin din Europa pentru cavalerii cruciaţi din Ţara Sfântă. Mai avea la bord aur şi fildeş, cumpărate din răsăritul Africii, cu mult înainte ca eu şi Devere să ne urcăm la bordul ei. Această

încărcătură valora mult în ochii piraţilor şi singura noastră cale de scăpare ar fi fost să-i biruim în luptă pe cei care ne atacau. Din câte mă asigura căpitanul, echipa lui era încercată în bătălii de acest gen.

Am rămas ascunsă în pântecul vasului, într-o ladă din cala plină ochi de mărfuri. Înainte să bată capacul în cuie, Devere îmi garantă că era cel mai mare spadasin din toată creştinătatea. În clipa aceea am crezut că se lăuda pentru a nu-mi face prea multe griji, gând care trebuie să mi se fi citit pe faţă.

— Cum credeţi că am reuşit să scap de oamenii lui Molier?

Întrebarea lui retorică mă puse pe gânduri. Argumentul lui părea să vină în sprijinul vorbelor sale pline de îngâmfare.

— Am să vin să vă scot de aici îndată ce adversarii noştri se vor retrage.

Lada în care eram ascunsă avea mici crăpături pe o latură, ce-mi dădeau putinţa să respir şi să trag cu ochiul. Cum zăceam acolo, aproape în beznă, aşteptând să izbucnească încăierarea pe punte, toate soiurile de scenarii, unul mai înspăimântător decât altul, îmi trecură prin minte. Dacă vasul era capturat, echipajul omorât sau înrobit şi ajungeam în vreun port străin, îndepărtat? S-ar fi putut să mor de foame înainte să mă descopere careva. Mai rău chiar, dacă mă găseau cât mai eram încă în viaţă? Aveam o oarecare idee despre abuzurile fizice şi ororile ce mă aşteptau dacă picam în ghearele piraţilor. Nici măcar nu aveam o armă la mine cu care să-mi pun capăt zilelor în cazul în care s-ar fi petrecut aşa ceva. Pentru prima oară de când îl întâlnisem, inima, voinţa şi sufletul îmi erau alături de Devere. Niciodată, în toată viaţa mea, nu mă mai rugasem cu atâta ardoare pentru viaţa unui bărbat.

Răcnetele oamenilor şi zgomotul săbiilor care se încrucişau îmi dădeau fiori pe spinare. Curând, abia-mi mai ajungea până la urechi ce se mai întâmpla pe punte, din cauza bătăilor inimii mele speriate. Mă aşteptasem să-mi sfârşesc zilele legată de un par în flăcări de către duşmanii mei. Mă pregătisem sufleteşte pentru o asemenea persecuţie spirituală. Nu-mi era frică de uneltele de tortură ale Inchiziţiei sau de moartea prin ardere pe rug, însă abuzul sexual era cu totul altceva. O asemenea siluire este mult prea intimă şi personală ca să fie suportată cu inima uşoară, iar durata suferinţei s-ar putea dovedi mai lungă decât

răgazul calculat de Inchiziţie pentru a zdrobi un suflet.

Trapa prin care se intra în cala vasului se deschise larg, iar lumina zilei se revărsă în jos. Doi oameni coborâră pe cea mai înaltă stivă de lăzi. Inima mea îşi opri bătăile când mi-am dat seama că nu erau membri ai echipajului nostru.

— Este încărcată, desigur! răcni cineva celor de pe punte, apoi sări pe duşumea.

Folosindu-se de armele pe care le avea la cingătoare, intrusul crăpă capacele câtorva lăzi, ca să vadă ce-i înăuntru. Îşi strigă descoperirile către asociatul lui, care transmise mai departe informaţiile celor de pe punte. Piratul, de-acum, nu mai avea decât câteva lăzi ca să ajungă până la mine. Mă cuprinse o spaimă grozavă, când atenţia îi fu, deodată, atrasă de ascunzătoarea mea. Pe neaşteptate, îmi zgâlţâi lada, aruncându-mă, cu zgomot, în celălalt capăt al ei, unde un cui ascuţit îmi intră în piele. Deşi am încercat să-mi ascund reacţia, un scâncet îmi scăpă de pe buze.

— Ce-avem noi aici? mormăi el entuziasmat, în vreme ce dădea la o parte capacul din lemn şi se uita pieziş la mine.

Piratul chicoti şi, ridicând lada cu braţele lui puternice, o întoarse cu fundul în jos, trântindu-mă la pământ şi făcându-mă să mă lovesc, în cădere, de picioarele lui.

— Carne vie, îl informă el pe complicele său, care scoase un ţipăt de bucurie şi sări şi el în cală, pentru a-şi ajuta tovarăşul să-şi ia în primire prada.

— Nu prea cred să se găsească un bărbat în hainele astea de cavaler, comentă piratul care mă descoperise, pe când mă ridica în picioare şi mă dădea pe mâna coechipierului său. Ce-ai zice să verificăm?

Mă apucă de pantaloni, iar eu am ţipat, ca să-mi adun puterile, în vreme ce îl loveam cu cizma ca să-l îndepărtez de mine. Piratului nu-i plăcu lovitura năucitoare pe care o primise în falcă, ceea ce-l făcu să-şi scoată iataganul curbat.

— În locul tău aş căuta să fiu mai înţelegătoare, mă povăţui el.

— Primesc moartea cu bucurie din mâinile tale, i-am întors-o, scuipându-l cu scârbă.

— Nici nu mă gândesc să te omor, prinţesă. Te vom vinde la preţ mare când vom ajunge la ţărm, iar până atunci ne vom face toate poftele cu tine. Aşadar, poate, doar te vom schilodi

puţintel!

Îşi ridică iataganul, însă, dintr-odată, vârful unei lame de metal îi ieşi prin burtoi, stropindu-mă cu sânge, în timp ce cădea fără viaţă la picioarele mele.

Devere îşi trase sabia din trupul lui. Se uită la piratul care mă mai ţinea, încă, prizonieră.

— Toţi prietenii tăi îşi iau tălpăşiţa... Mai bine te-ai grăbi să li te alături.

Piratul nu se hotărî pe dată dacă să-l creadă sau nu pe Devere, însă se văzu forţat să-mi dea drumul ca să-şi poată scoate spada din teacă. M-am grăbit să mă pun la adăpost imediat ce m-am văzut slobodă.

Am urmărit duelul care urmă, uluită şi impresionată de iscusinţa lui Devere. Nici nu termină bine cu adversarul său, că alţi doi bandiţi îi săriră în cale şi, deşi se luptă vitejeşte, unul dintre piraţi îi făcu o tăietură adâncă pe partea dreaptă. M-am temut că bătălia era pierdută, însă Devere continuă să se bată, ca şi cum lovitura fatală ar fi fost doar o închipuire de-a mea. Cel care-l rănise pe Devere fu, într-un târziu, învins. Piraţii de pe punte dădură semnalul de retragere, atrăgând atenţia celui de-al doilea atacator, care se repezi îndată la trapa prin care se intra în cală. În vreme ce intrusul dispărea, trăgându-şi trupul în sus, prin deschizătură, Devere dădu să se ia după el, dar se prăbuşi, lăsându-l pe pirat să scape.

Şi aşa am ajuns să veghez zi şi noapte la căpătâiul lui Devere. Îi spăl rana şi o bandajez ca să nu se infecteze, însă a pierdut foarte mult sânge. Este palid şi slăbit. Dacă s-ar mai smulge din lungul său delir pentru a lua o înghiţitură de vin şi de mâncare, aş fi mai sigură de vindecarea lui, dar aşa cum stau lucrurile, mi-este frică să nu pierd pe drum şi această din urmă călăuză. Oricât de mult m-am plâns de el în trecut, oricâte bănuieli mi-a trezit în cuget în legătură cu motivele pentru care mă urmăreşte, ce mă voi face fără îndrumarea lui odată ajunsă în *Outremer*? Nu cunosc pe nimeni acolo şi, deşi am cunoştinţă de locurile în care trebuie să mă duc, cum n-am mai călătorit niciodată prin acest ţinut, la fel de bine m-aş putea duce şi în China.

Şi uite aşa, am ajuns să mă rog la Dumnezeu şi să am nădejde ca salvatorul meu, cu voia Creatorului, să-şi recapete sănătatea de fier.

30 APRILIE 1244
Mijlocul cel mai simplu şi mai eficace de a-i salva viaţa lui Sir Devere se aflase chiar sub nasul meu în tot acest răstimp. Trebuie să fi fost extrem de tulburată de atacul piraţilor ca să nu mă fi gândit la el mai devreme. Numai când mi-a trecut prin cap să iau fiola Stelei ce atârna de gâtul lui Devere, am realizat că cea mai mică fărâmă din Hrana Vieţii avea să-i redea călăuzei mele sănătatea.

I-am pus un mic strop pe limbă şi, în câteva clipe, culoarea şi energia i se reîntoarseră în trup. Când îşi veni în simţiri, cavalerul păru bucuros şi surprins de faptul că nu-l lăsasem să piară, nici nu-i luasem ceea ce-mi aparţinea.

— Nu prea avea vreun rost, când mi l-aţi fi luat înapoi din nou, i-am explicat, însă adevărul era că eu şi Devere ne simţeam de-acum aliaţi, ba chiar cred că aveam mai multă încredere în el decât în orice alt bărbat. Şi cum vreţi să mai ajung la destinaţie fără ajutorul vostru? am remarcat eu.

— Deci acţiunile voastre au fost dictate numai de interes? mă tachina el, pe când încerca să se ridice în capul oaselor, deşi se simţea atât de slăbit din cauza lipsei de mâncare, încât decise să nu se mişte deocamdată.

— Fireşte, l-am asigurat cu un surâs.

— Nu cred că v-am mai văzut vreodată zâmbind, comentă el. Vă stă foarte bine.

Mi-am reprimat încântarea faţă de redresarea lui, pentru a nu-i da vreo impresie greşită. I-am evitat dispoziţia amoroasă, cercetându-i rana.

Am încremenit de uimire când am constatat că se vindecase complet, fără să lase nici măcar o cicatrice. Eu, mai mult decât oricine, îmi dădeam seama de marea putere de tămăduire Pietrei de Foc Coloidale, însă n-o mai folosisem niciodată într-un asemenea scop.

— Este grav? mă iscodi Devere, văzându-mi expresia buimacă. Se ridică să-şi vadă singur rana şi rămase la fel de uluit ca şi mine. De când sunt în convalescenţă?

Am înghiţit cu greu. I-am mărturisit că nu zăcuse în pat mai mult de o zi.

— O zi!

Rămase o clipă nedumerit, după care ghici adevărul.

— Aţi irosit Hrana Vieţii pe mine? mă întrebă Devere încet.

— Aţi fi murit altfel, m-am apărat eu, îndepărtându-mă de el, fiindcă, pe neaşteptate, mă copleşiră sentimente de iubire.

Privirea din ochii lui era tulburătoare, de parcă el ar fi putut ajunge prin mine direct la inima mea.

— Lady du Lac, nu sunteţi chiar atât de rece pe cât…

Ochii lui scânteiară deodată, iar pacientul meu se întinse iar pe pat.

— Devere? m-am apropiat eu şi am îngenuncheat la căpătâiul lui, nepricepând ce se întâmpla.

— Şşşt! făcu el, cu ochii aţintiţi înainte.

În acea clipă i-am recunoscut comportamentul. Era aceeaşi reacţie pe care preoteasa ordinului meu o avea când consuma Hrana Vieţii. Nu mă gândisem că natura sacră a sângelui care-i curgea în vine i-ar putea amplifica reacţia cauzată de cura administrată de mine.

Apoi el închise ochii, pierzându-se într-o stare euforică. Rămase nemişcat, fără să mai scoată un cuvânt, pentru mai multe ore.

Între timp, am aranjat să fie aduse ceva bucate la cabina căpitanului, unde se odihnea Devere, şi mi-am alungat urâtul aşternând pe pergament întâmplările din ultima vreme.

— Scrii despre mine?

Devere m-a luat prin surprindere, făcându-mă să mă uit peste umăr, ca să-l văd că-şi venise în fire pe deplin.

— Poate.

— Pun pariu că relatarea ta e mult mai binevoitoare decât paginile pe care le-ai scris despre mine în ultimele luni.

I-am trecut cu vederea acuzaţia şi i-am adus mai aproape tava cu mâncare.

— Cum te mai simţi acum? l-am întrebat, punându-i tava lângă pat.

— Mai bine ca niciodată în toată viaţa mea, se lăudă cu încântare, ridicându-se în capul oaselor ca să se poată rezema de tăblia patului, din lemn sculptat. Sau măcar aşa voi fi după ce voi mânca ceva mai substanţial.

Mi-am lăsat pacientul să-şi savureze în tihnă masa, iar eu m-am întors la jurnalul meu. În orice caz, nu-mi puteam aduna

gândurile, întrucât muream de curiozitate să ştiu prin ce experienţe de clarviziune trecuse Devere în ultimele ceasuri.

— Ţi-ar fi mai simplu să mă întrebi ce-ai dori să ştii, deşi nu sunt sigur că răspunsul îţi va fi pe plac, comentă el în vreme ce-şi termina masa şi se ştergea la gură cu mâneca.

Cuvintele lui mă şocară oarecum. Putea de-acum să-mi citească gândurile? Descoperisem că şi eu posedam temporar această abilitate, după ce mă împărtăşeam cu Piatra de Foc Coloidală în cadrul sacrelor ritualuri.

— Ce-ai văzut în viitor? am îndrăznit să-l întreb în ciuda avertismentului său, care nu făcu decât să-mi aţâţe şi mai mult curiozitatea.

— S-ar putea să fie un alt motiv pentru care tu şi cu mine am fost reuniţi în această misiune, începu el deschis, după care păru să nu se hotărască dacă să mai continue sau nu. Tu îl simţi în fundul sufletului, însă, din cauza convingerilor tale, preferi să-l ignori.

M-am ridicat în picioare, tulburată şi jignită de aluzia lui.

— Nu fi rău.

— Vezi, chiar îl simţi, îşi dovedi el cu uşurinţă argumentul.

Atunci m-am simţit obligată să-l părăsesc, ca să nu mă las târâtă în ispititoarea sa dezbatere.

— Credeam c-am depăşit acest subiect.

Mi-am adunat cele trebuincioase scrisului şi m-am apropiat de uşa cabinei.

— Mă simt foarte dezamăgită să constat că am greşit.

— Ah! nu te teme, adăugă Devere, uşor înciudat. Dragostea noastră nu se va împlini niciodată. Nu-mi vei dărui nici măcar un sărut. Ştiu că a-mi ceda ar distruge tot ceea ce te-ai străduit toată viaţa ta să realizezi. Voi lua măsuri să-mi zăvoresc sentimentele în inimă, iar acolo vor rămâne pentru totdeauna. Cu toate astea… tu-mi vei aduce moartea.

Spusele lui mă opriră din drum. M-am uitat bine la el pentru a vedea cât de serios era.

— Aceste lucruri inevitabile mi s-au vădit dureros de limpezi, mă tem!

Sentimentele care se aprinseră în cugetul meu mă făcură să-mi doresc să pot vărsa lacrimi. Dar de ce? Să fie tonul de abandon din vocea lui, care părea să indice că nu mai avea pentru ce trăi şi, astfel, moartea nu-l mai speria? Să fie faptul

că mi se frângea inima la auzul cuvintelor lui, lucru pe care nu mă încumetam să-l recunosc, fie şi faţă de mie însămi? Să fie teama că *Rex Mundi* îmi juca pe degete conştiinţa şi îi cădeam în capcană?

— Dacă simţi ceva pentru mine, nu-mi mai pomeni niciodată despre asemenea lucruri, l-am rugat.

Nu doream ca Devere să-şi atragă ura mea, pentru că eu chiar nu-l uram. Dar nici nu puteam ţine seama de patima lui pentru mine.

— N-aş fi vorbit nici acum despre dragostea mea, dar tu mi-ai cerut asta, ripostă el.

Discuţia aceasta mă obosea, fiindcă, într-adevăr, avea dreptate. Însă puteam să am încredere în el că niciodată nu va mai deschide subiectul?

— Îţi voi fi ca un frate de-acum înainte, îmi promise el înainte să pot să-mi formulez întrebarea.

— Foarte bine. Am tras aer adânc în piept, ca să mă liniştesc. Îţi voi aduce aminte mereu de faptul că ţi-ai dat cuvântul.

Am deschis uşa şi am ieşit în coridorul care ducea la cambuză şi pe punte.

— Da, ştiu că aşa vei face, mai rosti el, în vreme ce închideam uşa după mine, lăsându-l să-şi refacă puterile.

De ce fiecare cuvânt al lui mă seca la inimă, chiar şi atunci când n-avea nicio conotaţie erotică? Legătura noastră în cursul acestei misiuni n-are să meargă niciodată, mă tem, de vreme ce, din câte se pare, nici măcar eu nu-mi mai pot păstra credinţa. Să mă fi părăsit Dumnezeu, sau inima mea să fi uitat de Domnul?

23 MAI 1244

Sufletul îmi prinde aripi. La prora se vede deja portul principatului Antiohia, chiar când scriu aceste rânduri. Simt o fericire nespusă, pentru că astăzi voi pune piciorul pe uscat.

În ciuda temerilor mele, Devere şi-a ţinut promisiunea faţă de mine. N-a fost niciodată mai prietenos, într-un sens fratern. Discuţia noastră din noaptea tămăduirii lui ar fi putut fi la fel de bine un vis, fiindcă el nu mi-a mai pomenit de ea vreodată. Ca şi cum ar fi căzut cu totul în uitare, pentru că nimic din maniera sau cuvintele lui nu mi-a mai amintit de ea, ceea ce-mi indică faptul că-şi reprimă sentimentele faţă de mine. Devere

îmi spusese, doar, că va lua măsuri să-şi ţină patima în frâu, deşi cum reuşea acest lucru, sau chiar ce înţelegea el prin această înfrânare, era o taină pentru mine. Mă bucuram că, indiferent ce făcea, părea fără cusur.

Am început să cred că previziunea cavalerului meu în privinţa „unei legături între noi doi care nu se va împlini” se adevereşte pe zi ce trece, aşa încât m-am simţit mult mai în largul meu în tovărăşia lui Devere. Mă legasem îndeajuns de strâns de însoţitorul meu încât să sper că cea de-a doua prezicere a sa, anume că eu îi voi aduce moartea, nu se va împlini totuşi. Trebuie să recunosc faptul că m-am întrebat dacă o prorocire se lega de cealaltă. Iar dacă eu îi dăruiam sărutul de care zicea el că nu i-l voi da niciodată, aveam să-i infirm toate prezicerile? N-ar trebui să mă las în voia unor astfel de gânduri, poate că fericirea simţită peste zi mă face să-mi pierd cumpătul.

28 MAI 1244

Am fost o proastă. Mă tem că m-am compromis în faţa ordinului meu. Din fericire, Dumnezeu m-a făcut să-mi vin în fire înainte să mă fac de ruşine şi abia acum, după mai multe zile de la acel eveniment, mai găsesc curaj să-mi destăinui nesăbuinţa.

În prima noastră noapte în port, Devere găsi pentru amândoi adăposturi confortabile, într-un han frecventat de neguţători bogaţi aflaţi în trecere prin portul maritim Sfântul Simeon al Antiohiei. Nu pot descrie în cuvinte cât de bine m-am simţit când m-am îmbăiat după atâtea luni pe mare, sau cât de minunat a fost să pot dormi într-un dormitor numai al meu.

Pe când mă întindeam pe pat în acea noapte, încă mai simţeam în oase legănatul valurilor mării. Devere mă avertizase că mi se putea întâmpla aşa ceva şi că numai după mai multe zile aveam să simt iar pământul ferm sub picioare. După un timp am reuşit să adorm, însă visele mi-au fost tulburătoare.

Nu mă mai visasem niciodată în intimitatea unui bărbat, iar imaginea era atât de vie, încât am crezut că totul se întâmpla aievea. Nu simţeam nicio vină, îndoială sau inhibiţie în cursul actului, numai o senzaţie de eliberare şi de înălţare dincolo de orice bucurii pământeşti trăite vreodată de mine. Înainte ca aşteptările să-mi fie pe deplin satisfăcute, m-am trezit plină de sudoare. Spre dezamăgirea mea, eram singură, pradă unor

chinuri necunoscute de mine până atunci. Ceea ce-mi sporea necazul era faptul că doar un zid mă despărţea de bărbatul pe care-l doream cu atâta disperare. Nu mă mai recunoşteam, fiindcă nu reuşeam să-mi potolesc sentimentele trezite de visul meu. Nimic nu părea să mai conteze în faţa dorinţei mele arzătoare de a-mi vedea visul cu ochii.

În coridorul în care se găsea odaia mea nu se zărea nici picior de om. Astfel, nu m-am mai obosit să-mi acopăr lunga cămaşă de noapte curată. M-am furişat, doar, în tăcere, până la uşa odăii lui Devere, pe care am deschis-o încetişor.

Am dat cu ochii de o privelişte care mă trezi pe dată la realitate. Devere era la fel de despuiat ca şi băştinaşa de sub el care-i oferea plăcere. Ar fi fost mai înţelept din partea mea, probabil, să mă strecor afară pe nesimţite, însă lui Devere nu-i fusese de-ajuns să mă mintă, îşi încălcase şi codul de onoare al ordinului său cavaleresc.

— Cum ai putut? l-am întrebat pe un ton acuzator, atât de furioasă, încât mi-am alungat gândul cuminte.

Devere îşi ridică ochii la mine, ca şi cum aproape că s-ar fi aşteptat la amestecul meu.

— A fost simplu, zise el, continuând să facă dragoste cu cea de sub el. Am închis ochii şi m-am gândit la tine.

A fost picătura care a umplut paharul. Sângele-rece cu care-mi răspundea mă umplu de ruşine pentru propriile mele intenţii ascunse. Mi se făcu rău. M-am întors, grăbită, în odaia mea, unde am vărsat în plosca de sub pat. I-am mulţumit Domnului pentru că ceea ce-mi văzuseră ochii îmi băgase minţile în cap şi mă împiedicase să-mi încalc sfintele jurăminte. Însă mă durea inima atât de tare, aşa cum nu mă mai duruse niciodată în viaţa mea. Mi-am dorit un pumnal, ca să mi-o smulg din carnea care aproape mă trădase.

Nu mai plânsesem de când eram o copiliţă care nu ştia ce-i bine şi ce-i rău pe această lume, dorindu-şi toate plăcerile lumeşti, şi l-am dispreţuit pe Devere pentru că mă întorsese la acea stare. M-am rugat la Dumnezeu să mă miluiască, eliberându-mă din tovărăşia acestui om. Lacrimile şi rugăciunile mele încetară numai când mă doborî oboseala, iar somnul dulce mă eliberă din lanţurile propriei conştiinţe.

În dimineaţa următoare se auzi un ciocănit în uşa mea. M-am

aşteptat să fie Devere, care venea să mă ia. M-am temut la gândul că aveam să dau ochii cu el. Îmi simţeam pleoapele şi faţa umflate de plâns. Îmi era îngrozitor de ruşine şi eram profund decepţionată de propria-mi persoană.

— Nu m-am îmbrăcat încă, m-am răstit. Întoarce-te mai târziu!

M-am stropit pe faţă cu apă din vas şi am căutat cu cealaltă mână ştergarul din bumbac.

— Lady du Lac, sunt eu! Sir Christian Molier! Sunteţi teafără?

Inima îmi bătu să-mi spargă pieptul. Această neaşteptată întorsătură de situaţie ar fi trebuit să-mi aducă un sentiment de uşurare. Aşa şi era, deşi nu mă gândeam decât la Devere. Ce-avea să se aleagă de el dacă era prins? Puseseră mâna pe el?

— Da, lord Molier.

M-am grăbit să mă îmbrac şi să-i răspund la uşă.

— Devere e cu voi acolo? mă iscodi el.

Am tras de zăvor şi i-am deschis.

— Nu, lord Molier. Cred că Sir Devere a avut alte planuri, care l-au obligat să-şi ia altă cameră decât a mea azi-noapte.

— Atunci sunt cu atât mai bucuros să vă găsesc teafără şi nevătămată. Cavalerul francez îmi făcu o plecăciune plină de reverenţă. Hangiul ne-a spus că Devere a luat camera vecină dar, cu toate astea, pare să nu se mai afle acolo.

Deodată Molier mă trase cu de-a sila pe coridor, iar oamenii lui năvăliră înăuntru, ca să-mi cotrobăie prin odaie.

— Nu mă crezi pe cuvânt?

M-am simţit jignită să fiu luată pe nepregătite şi tratată cu asemenea grosolănie.

— Mii de scuze, doamna mea! Molier îmi dădu drumul şi mi se explică: Mă temeam că tâlharul vă ţinea ostatică.

Era clar că nu reuşiră să dea de Devere prin camera mea, iar eu am respirat ceva mai uşurată când Molier păru să-şi piardă interesul în urmărirea lui.

— Vă mai purtaţi încă sacra povară? dori el să ştie.

Deşi eram cât pe ce să-i mărturisesc adevărul, nu am făcut-o, de frică să nu-i dea vreun imbold s-o ia pe urmele lui Devere. Profeţia că aveam să-i aduc moartea acestuia din urmă mă făcu să mint din toată inima.

— Da, sigur că o mai am.

Cum Molier era mulţumit de răspunsul primit, nu mai pierdu vremea şi mă îmbarcă pe corabia achiziţionată de el, în scopul de a naviga până la St Jean d'Acre[75], în Regatul Ierusalimului.

Iată unde mă aflu acum, la capătul lungului meu drum spre *Outremer.* La St Jean d'Acrc, din câte-mi spune Molier, vom găsi toate câte avem nevoie pentru a ne începe călătoria pe uscat până-n Sinai.

Nu ştiu ce mă voi face cu minciuna pe care i-am trântit-o lui Molier în apărarea lui Devere, însă şi acum simt cum trădătorul meu ne urmăreşte pas cu pas. Din păcate, nu cred că n-o să-l mai văd pe Albray Devere, dar dacă el alege să ne urmărească în continuare în misiunea noastră, moartea lui nu-mi va sta deloc pe conştiinţă.

Mi se pare foarte nimerit că am ajuns la capătul acestui pergament pe care am aşternut tot ce mi s-a întâmplat de la căderea cetăţii Montségur. Este nevoie de un nou început, unul care să se potrivească întocmai cu noul meu fel de a privi lucrurile, care este: să nu mă mai încred în niciun bărbat de pe lumea aceasta, să nu-mi mai fie milă de niciunul, să nu mă gândesc decât la Dumnezeul pe care-L slujesc. Credinţa şi jurământul meu nu vor mai fi puse niciodată în pericol… Acesta-i legământul meu!

---

[75] Acra, sau Akko, oraş situat în golful Haifa, în nordul Israelului, cucerit de cruciaţi în anul 1104. în 1229 a fost plasat sub controlul Cavalerilor Ioaniţi (de unde îi vine şi numele Saint-Jean d'Acre), fiind ultimul bastion al cruciaţilor în Ţara Sfântă până la cucerirea lui definitivă de către mameluci în 1291.

LECŢIA 18
COERCIŢIE

Era cinci şi jumătate după-amiaza când am terminat de citit relatarea lui Lillet. Observând cât de târziu se făcuse, m-am băgat sub duş ca să mă pregătesc pentru cina la care Molier mă invitase.

Era limpede de ce nu dorise Albray să-mi arunc un ochi asupra acestui vechi document, fiindcă nu-i scotea la iveală adevăratul său caracter. Trebuie să recunosc că mă surprindea puţin felul în care o luase în derâdere pe sfânta preoteasă. Nu se putea să nu mă întreb dacă nu făcea acelaşi lucru şi cu mine. Albray mă avertizase că Molier încerca să-mi submineze preţuirea pe care o aveam pentru cavalerul şi protectorul meu. Nu-mi plăcea să recunosc faptul că o mică sământă de îndoială mi se strecurase în suflet. Şi, totuşi, îi văzusem împreună pe Albray şi pe Lillet pe tărâmurile astrale. Indiferent ce reieşea că fusese între ei în planul existenţei fizice, cu siguranţă nu le afectase profunda stimă a unuia faţă de celălalt în viaţa de apoi. Dar poate că în viaţa de apoi totul era automat iertat.

În vreme ce mă spălam, îmi blestemam lipsa de cunoaştere a fenomenelor paranormale, aducându-mi aminte că nu aflasem decât jumătate din povestea lui Lillet. Unde era sulul pe care ea l-a scris după acesta? Să fi avut prilejul să-şi continue relatarea? M-am necăjit şi că nu reuşisem încă să parcurg decât trei sferturi din jurnalul lui Ashlee în această etapă, aşa încât abia acum urma să descopăr dacă, într-adevăr, Molier se afla în spatele răpirii lui lady Susan Devere.

În timp ce mă ştergeam cu prosopul, m-am hotărât să nu zăbovesc prea mult la cină, astfel încât să pot continua lectura jurnalului lui Ashlee înainte să mă culc. Deja nu mai aveam destul timp să descopăr adevărul din spatele Templului Focului-Stea ascuns în subteranele muntelui, sub mine. Mâine, André avea să se întoarcă cu pulberea albă, prin intermediul căreia, după cum bănuiam, aveam să pătrund în străvechiul altar. Întrucât mai aveam mult până să-mi stăpânesc aptitudinile parapsihologice, cum aveam să dau piept cu forţele malefice care căutau să se folosească de misterioasele puteri celeste existente, potrivit legendei, în acel templu?

Odată îmbrăcată, l-am invocat pe Albray, aşa cum i-am promis că aveam să fac înainte de a-l cunoaşte pe Molier. Când sosi, cavalerul meu mă cercetă preţ de o clipă, părând luat prin surprindere.

Nu te-am mai văzut niciodată într-o rochie!... Eşti frumoasă.

Complimentul lui fu rostit, mai degrabă, pe un ton ranchiunos. Mi-am dat seama că îl tulbura invitaţia lui Molier la cină.

Îţi mulţumesc, i-am ignorat eu gelozia. *Mă bucur că-ţi place!*

Am aşezat pietricica lui Albray în poşetă, ca s-o am la îndemână, fiindcă nu-mi asumam riscul să port amuleta în prezenţa lui Molier. Odată Albray invocat, el îmi putea percepe nevoia de a interveni în sprijinul meu.

Am de gând să mă duc la cină acum şi nu vreau să stau până târziu.

Pari distantă, observă Albray. *Ai citit povestea lui Lillet?*

Sulul ajunge doar la traseul parcurs de ea pe mare, în tovărăşia lui Molier, până la St Jean d'Acre, l-am informat.

Am luat sulul de pe masa mea de scris, cu gând să i-l restitui lui Molier. Lămurirea păru să fie o lovitură pentru Albray.

Aşa se explică rezerva ta din seara asta.

Aşa-ţi închipui tu, i-am zâmbit, ca să-l potolesc.

Ce n-aş da să ai dreptate!

Insistenţele lui începeau să mă calce pe nervi.

N-ai avut dreptate în privinţa lui Lillet, okay? Era îndrăgostită de tine.

Nu-mi spune asta! protestă el.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce voia să-i fi zis?

Ăsta-i adevărul. Sunt sigură c-ai avut motivele tale să te joci eu sentimentele ei, aşa cum ai făcut-o...

M-am jucat cu sentimentele EI. Asta-i bună! Ea a jonglat cu inima mea!

Am ridicat o mână, în semn de armistiţiu.

Nu vreau să mă cert cu tine pe chestia asta, acum... O să întârzii la întâlnirea mea de afaceri.

Bun! îşi arătă Albray supărarea. *Du-te la Molier.*

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre ieşirea din cort.

Dar nu-ţi va servi mai mult decât lui Lillet sau mie.

Ascultă! I-am aruncat o privire peste umăr, în timp ce ieşeam. *Pot să contez pe ajutorul tău în seara asta, da sau nu?*

Sigur că da! A salva vieţile domniţelor la ananghie este specialitatea mea, mă tem.

Trebuia să plec înainte de a mai apuca să zic ceva ce aveam să regret mai târziu.

Şi se mai spune că femeile îşi pierd capul când iubesc.

Te-am auzit, să ştii! îmi strigă Albray din urmă.

— Bine! am bombănit eu, fără să mă mai uit înapoi.

Nu-i zice nimic de mine, şi nici de pietricică sau de jurnalul lui Ashlee! mă instrui el, parcă presimţind ceva.

Poate mă crezi tâmpită!

Am ajuns la adăpostul lui Molier şi am bătut în uşă. Am aşteptat să mi se deschidă, încercând, cu disperare, să-mi aduc aminte de subiectul conversaţiilor avute cu Albray înainte să aflu de la Akbar că, probabil, cortul îmi era înţesat de microfoane. Cu siguranţă, îl strigasem pe nume, la fel cum pronunţasem cu glas tare numele lui Ashlee şi al lui Molier. Să-mi fi scăpat ceva şi în privinţa relaţiei mele de rudenie cu Ashlee? Poate că Molier habar n-avea că eram fiică de neam? Mă îndoiam. Altfel de ce ar mai fi venit până aici? Ca să asiste la deschiderea porţii templului, desigur. Din câte se pare, inscripţia stipulează că numai o femeie care aduce pâinea trebuia să intre prima. Câţi s-ar fi priceput să tălmăcească adevăratul ei înţeles, anume că era vorba de o fiică a liniei de sânge a Graalului?

„Fii cu mintea deschisă!” m-am povăţuit singură. Multe dintre cele ştiute de mine despre Molier proveneau dintr-un jurnal vechi de două sute de ani şi de la un cavaler mori de opt veacuri! Era momentul să fac recurs la logică, la îndoială, la cunoştinţele mele științifice în dezlegarea acestei enigme care nu mă mai preocupase de când îl cunoscusem pe Albray.

Două ore mai târziu, după o seară foarte plăcută, ieşeam din rulotă, nevătămată şi netulburată.

Molier nu aduse în discuţie niciunul dintre subiectele mele tabu. Îmi dăduse să citesc manuscrisul lui Lillet fiindcă avea legătură cu istoria locului. El deţinea singura copie existentă şi îi fusese transmisă, prin generaţii, de strămoşii lui – la fel ca şi dereglarea lui legată de secreţia melatoninei. Fie că Molier era un mincinos foarte dibaci, fie că nu-mi pusese niciun microfon în cort, iar Albray greşea închipuindu-şi că acesta era acelaşi

care-i luase lui viaţa. Să-şi fi pierdut Albray, în viaţa de apoi, flerul în privinţa chestiunilor pământeşti?

Mă rog, hai că-mi placi! comentă el cu cinism, pe când intram în cortul meu.

Da, mă bucur! nu m-am lăsat nici eu mai prejos. *Îmi pare rău dacă te-a plictisit discuţia noastră pe teme profesionale.*

Molier era un istoric plin de erudiţie şi mi-a povestit numeroase anecdote legate de multe dintre şantierele arheologice pe care visam să ajung vreodată să le văd, fie actuale, fie mai vechi.

Era limpede că Albray era exasperat de liniştea în care ne petrecusem seara. Trebuia să recunosc că, din poziţia în care mă aflam, nu prea găseam dovezi în sprijinul afirmaţiilor sale legate de Molier.

Şi ce ţi-a spus vederea ta eterică despre acest om? mă iscodi el. *N-ai constatat şi tu cât de întunecaţi erau centrii lui de lumină?*

N-am putut să stau acolo pe un scaun şi să intru în transă, i-am răspuns eu, încercând să ascund faptul că nici nu-mi trecuse aşa ceva prin minte. *Cred c-ar fi intrat la bănuieli.*

Lui Albray nu-i căzu prea bine motivaţia mea.

N-are niciun rost să ai har paranormal, dacă nu te foloseşti de el!

Mă rog, dacă te superi pe mine nu ajută cu nimic cauzei tale.

M-am dus la masa mea de lucru şi am aprins lampa.

Cauza mea! Acum se înfuriase foarte tare. *Nu viaţa mea e în pericol!*

M-am întors, ca să-l înfrunt, conştientă de furia clocotitoare pe care o proiectam.

Nu m-am simţit sub niciun fel de ameninţare înainte să te cunosc! am subliniat eu.

Expresia feţei lui îmi arătă că răsucisem prea adânc cuţitul în rană. Până şi eu mi-am dat seama că vorbeam la fel ca Lillet. I se încordă falca. O clipă nu se mai putu uita la mine.

Vrei să ştii ce mi-a plăcut atât de tare la domnişoara Granville? Îşi ridică, într-un târziu, ochii negri la mine. *Era mereu pregătită să-mi ofere prezumţia nevinovăţiei. A fost o prietenă bună.*

Inima mi se frânse.

Şi eu sunt prietena ta. Am doar nevoie de…

El ridică un deget, pentru a mă opri să mai continui.

Treaba noastră de astă-seară pare că s-a încheiat... În concluzie, îmi dai voie să plec?

Se apropie de poşeta în care se afla pietricica. I-am satisfăcut rugămintea. Pe când se făcea nevăzut, inima mi se umplu de amărăciune la gândul că n-aveam să mai cunosc niciun fel de vise binecuvântate de iubire în noaptea aceasta.

— Un motiv în plus pentru a-mi continua lectura, cred.

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Am fost cam mult ţinută departe de jurnalul meu, nemaiavând ocazia să scriu cronica evenimentelor ce s-au derulat după ce am ajuns la Marsilia împreună cu soţul meu. Am s-o fac acum şi o să mă întorc în timp, pe calea gândului, la clipa înfricoşată a răpirii mele.

Îmi amintesc că am sosit în frumosul port maritim Marsilia spre sfârşitul zilei. Lordul Devere şi cu mine am găsit un hotel destul de exclusivist şi foarte luxos în care să tragem, în vreme ce aşteptam veşti de la domnul Devere şi draga noastră soră.

Fără ca eu să ştiu, lordul meu aranjase să-mi facă o surpriză a doua zi, iar la micul dejun, servit în salonul hotelului, anunţă acest lucru.

L-am întrebat ce făcusem de meritam o surpriză, iar el mi-a răspuns:

— Te-ai măritat cu mine.

Numai clipe ca acestea îmi arătau limpede ce hotărâre bună luasem. După micul dejun, am făcut o plimbare pe la docuri, unde atât localnicii, cât şi vilegiaturiştii se bucurau de undele mării, în ambarcaţiuni de toate soiurile şi dimensiunile. Soarele strălucea pe cerul fără nori, iar briza adia caldă.

— Minunată vreme pentru navigaţie, presupun.

Nu mai avusesem niciodată prilejul să încerc plăcerea croazierelor.

— Aşa crezi? mă întrebă lordul meu, pe un ton mai curând neutru, iar eu m-am întristat.

Era clar că alta era surpriza mea. Dar când am fost condusă pe un chei unde erau ancorate mai multe bărci cu pânze, mici dar încăpătoare, mi-am dat seama că soţul meu îşi râdea de mine.

— Ai de gând să mă plimbi cu barca?

I-am strâns braţul încântată.

— I-ar face plăcere contesei mele? mă întrebă el, cu un zâmbet care-i lumina chipul.

— Nimic nu m-ar bucura mai tare, i-am răspuns, deşi aveam o teamă în suflet. Nu ştiam că te pricepi să navighezi, dragul meu lord.

— Nu ştiai?

Se prefăcu a fi surprins că nu mai menţionase niciodată acest lucru.

— Bine, atunci nu sunt eu un om al misterelor?

— Aşa s-ar părea, i-am zis cu admiraţie şi l-am sărutat pe obraz.

Când am sosit la vasul nostru, numit atât de potrivit „Unica Mea Dragoste”, m-am arătat foarte încântată de iahtul care nu dispunea decât de o singură cabină. Proprietarul îl anunţă pe lordul Devere că în cabină exista un coş mare cu bucate, aşa cum i se poruncise. Aştepta să ne întoarcem în seara zilei următoare.

Am fost în culmea fericirii când am aflat că urma să ne petrecem noaptea împreună, legănaţi de valurile mării. Ideea era incredibil de romantică, după părerea mea.

— Şi dacă fratele nostru o să vină să ne caute prin Marsilia? am întrebat eu, la gândul că lordul Devere ar fi putut uita de această eventualitate.

— Sunt sigur că nu-i va ajunge o singură zi fratelui meu ca să-şi rezolve toate problemele cu soţia lui. Între timp, nu văd pentru ce am pierde ocazia de a gusta din plin luna noastră de miere. I-am lăsat vorbă la consulat şi un mesaj la hotel că ne vom întoarce mâine, mă asigură el.

Se pare că soţul meu nu uitase nimic. Ne-am petrecut acea zi navigând în largul portului. Nu doream să ne aventurăm prea departe, în cazul în care se strica vremea. Distanţa era destul de mare faţă de civilizaţie pentru a ne putea bucura nestingheriţi de clipele intime şi de spaţiul de manevră.

Lordul meu părea în elementul lui pe mare, iar eu admiram îndemânarea cu care mânuia mecanismele, felul în care ţinea vasul sub control. Am avut şi eu un rol de jucat când, spre marea mea încântare, soţul meu mă lăsă în locul lui la cârmă de mai multe ori la rând.

La lăsarea serii, am ancorat în faţa panoramei oraşului şi am

luat cina pe punte, apoi am contemplat asfinţitul pe măsură ce departe, pe străzile Marsiliei, se aprindeau lumini.

Nu cred să fi trăit vreodată o zi mai frumoasă, iar legătura cu soţul meu atinsese un grad de apropiere cum nici nu visasem. Îl lăsase în urmă pe contele de Oxford în port şi nu mai era decât James Devere, bărbatul, soţul şi dragul meu prieten. După asfinţit, ne-am retras în cabina luminată pe jumătate de lămpile cu gaz.

El fu primul care coborî scările înguste pentru a-mi oferi o mână de ajutor.

— Îţi dai seama că aici nu sunt prieteni care să ne viziteze, serate sau baluri la care să participăm. Cum o să ne distrăm în seara asta?

Surâsul lui nonşalant era extrem de seducător.

— Mă tem că vom fi obligaţi să ne culcăm devreme, domnul meu.

Mi-am lipit buzele de ale lui.

— Şi cum n-am nicio slujnică prin preajmă care să mă ajute să mă dezbrac, poate ai s-o faci tu?

— Vai, greutăţile unei vieţi pe mare!

Sărutul lui mă aduse într-o stare de abandon total. Câteva clipe mai târziu, ne-am întins pe patul larg din cabină.

Părea sfârşitul perfect al unei zile fără cusur, până când am simţit că vasul nostru se ciocnea de ceva şi am auzit un zgomot pe punte.

— Ce-a fost asta? am intrat eu în panică, sărind pe dată la concluzii în gândul meu. Să fie piraţi?

— Aşa aproape de port?

Raţionamentul soţului meu îmi alungă teama.

— Probabil că ne-am lovit de un buştean sau de altceva, ridică el din umeri, dezmierdându-mă pe partea interioară a coapselor.

Se apropie să mă sărute, însă eu l-am ţinut departe de mine când am simţit o altă bufnitură

— Vrei să mă urc pe punte să verific? se oferi el fără tragere de inimă, ştiind prea bine că era exact ce-mi doream. Nu te mişca de aici.

Îmi mai fură un sărut înainte să-şi înceapă căutările. Nici nu se urcă bine pe scări că şi aterizǎ înapoi în cabină, cu un zgomot înfundat. Patru bărbaţi mascaţi săriră în budoarul

nostru, toţi înarmaţi cu săbii.

Ei îl ridicară în picioare pe soţul meu, iar el ripostă, trăgându-i un cot unuia în stomac. Reuşi să-şi scoată sabia. Începu să se lupte cu celălalt mascat. Dar unul dintre spadasini se furişă pe lângă el şi-mi atinse gâtul cu vârful sabiei, iar lordul Devere nu avu de ales şi-şi predă arma.

— Lady Susan Devere? mă întrebă cel care mă ţinea prizonieră.

Cum şi soţului meu i se proptise vârful unei săbii în piept, m-am temut prea mult pentru vieţile noastre pentru a cuteza să mint. Am răspuns cu un semn afirmativ din cap, şi atunci soţului meu i se ceru să se întoarcă. Fu lovit în moalele capului cu mânerul unei săbii. Se prăbuşi inconştient la pământ.

Am ţipat, apoi i-am implorat pe cei care mă prinseseră să nu-l mai vatăme. Am jurat să cooperez cu ei, indiferent ce aveau de gând în privinţa mea, numai să-i cruţe viaţa soţului meu. Omul care mă ţinea captivă făcu din cap un semn de aprobare. Atunci ceilalţi se aplecară şi îi puseră un căluş în gură lordului Devere, pe care-l lăsară pe podeaua cabinei.

Am fost târâtă în sus pe scări şi mi-am dat seama că, dacă aveam vreo şansă ca ai mei să mă mai găsească vreodată, trebuia să las ceva în urmă care să le ofere un indiciu, ceva ce aparţinea răpitorilor mei, purtând amprenta spiritului lor. M-am prefăcut că mă împiedic şi m-am ţinut de haina celui din faţa mea, smulgându-i buzunarul jachetei. Am aruncat pe furiş peticul de stofă în cabina din spatele meu, în vreme ce omul mă bombănea pentru neîndemânarea mea. Am fost iarăşi târâtă pe scări. M-au obligat să merg înainte.

Sus pe punte, n-a fost greu să pricep că bufnitura pe care o auzisem fusese făcută de o navă de mari dimensiuni, legată de a noastră.

— Unde mă duceţi? Ce vreţi de la mine?

Mascaţii se făcură că nu-mi aud întrebările şi mă zvârliră la bordul vasului lor. Am fost oripilată să văd că ultimul care părăseşte iahtul nostru ridică ancora.

— Nu! Aşa va rătăci pe mare! i-am implorat eu, dar rugăminţile mele pătimaşe se loviră de urechi surde.

Corabia răpitorilor îşi văzu de drumul ei, iar eu am fost lăsată singură pe punte, ca să urmăresc cum barca soţului meu plutea în derivă. M-am gândit să mă arunc în apă şi să înot

înapoi, pentru a-i sări în ajutor. E adevărat că nu mai înotasem din copilărie, iar hainele pe care le purtam ar fi fost prea grele şi m-ar fi stingherit în mişcări când s-ar fi udat. Nasturii îi aveam la spatele rochiei, însă erau deja pe jumătate desfăcuţi, mulţumită eforturilor lordului meu de a mă dezbrăca. Trăgeam nădejde să mă pot elibera de veşmintele mele greoaie odată ce mă scufundam în apă, fiindcă nici nu-mi trecea prin cap să mi le dau jos pe o corabie plină de bărbaţi străini.

M-am ridicat şi m-am căţărat pe balustrada punţii, când cineva mă înhăţă de braţe. Am fost trasă cu putere îndărăt, la bord.

— Nu puteţi pleca încă, doamna mea, îmi spuse banditul care-mi zădărnicise tentativa de evadare. Cineva doreşte să vă vadă.

Mă ridică în picioare şi mă împinse în direcţia cabinelor.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

La Consulatul Britanic din Marsilia am aflat de hotelul în care trăseseră lordul şi lady Devere, iar acolo ne-au informat că cei doi erau aşteptaţi să se întoarcă din croaziera lor abia spre sfârşitul acestei zile.

Ceea ce confirma afirmaţia lui Albray, că aveam să dăm peste lordul Devere în largul coastei, într-o mică ambarcaţiune de agrement. Domnului Devere nu-i prea venea a crede tot ce zicea Albray, aşa cum făceam eu, şi simţi nevoia să verifice povestea cavalerului meu înainte de a se grăbi să închirieze un vas cu echipaj la bord.

Se dovedi că tot ce ne spusese Cingar era adevărat. La docuri, fu întâmpinat cu căldură de mulţi marinari care doreau să negocieze un preţ bun ca să intre în serviciul nostru. Numărul celor care se ofereau se reduse mult când le-am explicat că aveam mare nevoie să ne ducem în Italia, ba chiar până la Alexandria.

Până la urmă, un căpitan italian ne primi banii. Se numea Falcone Bellaccino, deşi echipajul lui îi spunea „căpitanul Falco”. Avea drum până la Neapole şi apoi în Sicilia. Nu obiectă atunci când i se ceru să se abată puţin din drum. Nava lui, o corabie negustorească de mărime medie, era încărcată şi cu echipajul la bord, fiind gata să pornească în orice clipă la drum, ceea ce înclină foarte mult balanţa în favoarea lui. Ni se

garantă că, odată ce ultima încărcătură a corăbiei era descărcată în Sicilia, căpitanul Falco era pregătit să ne ducă oriunde pe Mediterana, atâta timp cât înţelegeam să-i răsplătim efortul.

Cingar, Jessenia şi un alt bărbat din şatra de ţigani aveau să ne însoţească în căutarea lordului Devere. Trebuia să aducem înapoi în port vasul de agrement. Fără îndoială, lordul Devere avea să vrea să ni se alăture în căutarea soţiei sale, dacă nu cumva cumnatul meu fusese rănit grav în cursul răpirii lui Susan. Ceilalţi bărbaţi din şatra lui Cingar care ne însoţiseră până la Marsilia aveau să se întoarcă pe cai la caravana ţigănească. Cingar promise că şatra lui va avea cea mai mare grijă de Destiny, nepreţuitul meu armăsar. Nu crezusem să mă ataşez atât de mult de un animal şi mi-am dat seama că aveam să duc dorul acestui cal. Orice aş fi făcut, nu puteam să supun un pursânge unei îndelungate călătorii pe mare către un ţinut îndepărtat, cu un climat total diferit de verdele pământ al Franţei.

Albray îmi spusese exact unde aveam să găsim vasul lordului Devere, iar soţul meu nu dispunea nici de timp suficient, nici de mijloacele necesare pentru verificarea acestor afirmaţii. Se înţelege că domnului Bellaccino i se trezi curiozitatea când observă cât de bine ştiam poziţia acelui iaht dispărut, şi chiar cum aflasem de dispariţia acelui vas, dat fiind că fratele nostru şi soţia lui nu erau aşteptaţi decât în seara zilei de astăzi. L-am convins pe căpitan că erau doar nişte presimţiri şi, cum îl plăteam gras, nu se lăsă rugat de două ori să dea ascultare capriciilor noastre.

N-aveam niciun fel de temeri, ştiind că nava în care se afla lordul Devere avea să se afle exact acolo unde ne indicase Albray, însă domnul Devere se arătă în mod limpede surprins atunci când marinarul de veghe detectă o mică ambarcaţiune plutind în derivă.

— Eşti sigură că-i vasul lui James?

Soţul meu continua să fie suspicios, în vreme ce căpitanul aduse nava noastră mai mare de-a lungul iahtului. Albray îi aruncă lui Earnest o privire arogantă:

Să mă alunge soţia dumitale de la sânul ei odată pentru totdeauna dacă mă-nşel!

Devere găsi această provocare înălţătoare, de vreme ce el s-

ar fi simţit mulţumit, indiferent care ar fi fost rezultatul. Chiar dacă Albray nu era decât o stafie, soţului meu nu-i plăcea deloc ca un alt bărbat să se afle în apropierea mea. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să nu-i iau în seamă gelozia. În ciuda jurămintelor mele nupţiale şi a iubirii pe care i-o purtam soţului meu, Albray îmi era un aliat de nădejde. Nu eram încă pregătită să renunţ la povăţuirea lui înainte de a-mi duce până la capăt misiunea preluată de la dragul meu lord Hereford.

Devere şi Cingar săriră la bordul navei mai mici. După aceea, mă ajutară să mă îmbarc şi eu pe acel vas. Călătoria pe mare era o experienţă nouă pentru mine şi încă nu mă deprinsesem destul cu mersul pe o punte clătinată de valuri.

Soţul meu se arătă uşurat când îşi descoperi fratele legat fedeleş, cu căluş la gură dar încă în viaţă. Această descoperire ne bucură şi ne întrista totodată, întrucât ni se confirmă, de-acum, dispariţia lui Susan.

— Slavă Cerului, Earnest! exclamă lordul Devere când i se scoase căluşul. Cum de m-ai găsit atât de repede?

— Am eu un har al meu, îi răspunse Earnest, tăind funiile cu care era legat fratele lui.

— Lady Devere a fost răpită! ne informă lordul în panică.

— Ştiu, îl asigură cu calm Earnest.

— De unde ai ştiut?

Apoi, cu un gest al mâinii, alungă această întrebare irelevantă, ca să pună o alta mai urgentă.

— Ştii şi cine a răpit-o?

— Avem noi o bănuială, îl lămuri Earnest pe fratele său.

— Noi? se miră James şi, căutând în jur cu privirea, mă zări.

Ridicându-se în picioare, lordul se încruntă.

— Tu eşti catalizatorul întregii încurcături, mă acuză el, gata să-şi verse năduful adunat în suflet asupra mea.

Corpul de lumină al lordului, de obicei curat ca lacrima, avea acum o pată întunecată, crescândă, ce-i acoperea locul inimii.

— Sunt la fel de îngrijorată ca şi tine de soarta lui Susan. Este cea mai veche şi mai dragă prietenă a mea…, am încercat eu să-i curm izbucnirea inerentă.

— Ai un mod tare ciudat de a-ţi arăta prietenia, se răsti el. Te aştepţi ca soţia mea să mintă pentru tine şi să se pună în pericol de mai multe ori, numai pentru a-ţi respecta *ție* planurile.

— Soţia mea n-are nicio vină! se amestecă Earnest, atrăgându-şi asupra lui supărarea fratelui său. Dacă-i cineva de vină, atunci eu sunt acela.

— Ai perfectă dreptate, fu James de acord. Tu, cu misterele tale! Îşi întoarse iar privirea de la soţul meu la mine. Permiteţi-mi să vă împărtăşesc un mic secret, pe care l-am descoperit în cursul acestor păţanii ale noastre. Există un singur mare mister pe această lume, şi acesta este felul în care doi oameni, dintre toţi cei care populează universul, pot afla împreună ce înseamnă dragostea şi fericirea adevărată, aşa ca mine şi soţia mea! Iar acum, mulţumită duplicităţii voastre reciproce, singurul suflet de care-mi păsa pe lumea asta a fost răpit de lângă mine şi dus Dumnezeu ştie unde!

Cuvintele cumnatului meu îmi frânseră inima, fiindcă îmi regăsisem adevărata iubire cu costul pierderii celei mai bune prietene ale mele. Mi-am lăsat ochii în jos, de ruşine, şi am zărit în pragul cabinei un petic de stofă rupt.

— Este al tău?

Am ridicat obiectul care, pe loc, îmi trezi interesul.

— Eşti incredibilă, doamnă Devere! se indignă James în faţa lipsei mele de atenţie la problemele lui grave.

Cu bucata de stofă în mână, am putut găsi răspuns la singura întrebare pusă de mine, primind o scurtă viziune, din perspectiva prietenei mele, a clipei în care ea sfâşiase bucata de stofă din jacheta unuia dintre răpitorii ei.

— Nu, aparţine unuia dintre cei care au pus gheara pe Susan.

M-am bucurat de această descoperire, la fel ca şi soţul meu, care se apropie de mine.

— Ce poţi vedea? mă iscodi el, în vreme ce fratele lui bodogănea cu neîncredere.

Mi-am închis ochii şi m-am concentrat asupra acelui indiciu.

— Bărbatul care o purta era în drum spre Italia, i-am răspuns cu un oftat, deschizând ochii, şi se găseşte în slujba lui Christian Molier.

Lordul Devere se încruntă.

— Molier? De unde ştiu eu numele ăsta?

— De la Biblioteca Arsenalului din Paris, îi aminti soţul meu.

James nu-l văzuse, de fapt, niciodată la faţă pe Molier, dar auzise de el.

— Asociatul tău din Paris! Lordul Devere începea, din nou, să se enerveze. Ce vrea el de la Susan?

— Mă vrea pe mine, l-am lămurit eu scurt, ca să-i potolesc furia. Şi n-am niciun motiv să cred că îi va face rău lui Susan.

— Şi ce aştepţi de la mine, să te cred pe cuvânt? protestă cumnatul meu.

— Te-am găsit pe tine deocamdată, nu-i aşa? O s-o găsim şi pe Susan.

Obosită să îi tot dau socoteală, i-am întors spatele şi am ieşit din cabină.

— Am aranjat să ducem acest iaht în port, îşi informă Earnest fratele. Putem să luăm urma răpitorilor lui lady Devere îndată după aceea.

Îi făcu loc lui James să urce scările. Acesta, spumegând de furie, nu era sigur dacă să ne dea crezare sau nu.

— Ai face mai bine să ai dreptate în privinţa asta, Earnest, pentru că altfel, ţine-mă, Doamne!…

— Sunt sigur, îi garantă el pe un ton încrezător, înainte ca fratele lui să-şi termine ameninţarea. Însă orice secundă poate fi foarte preţioasă. Hai să nu mai zăbovim aici mai mult decât ne este necesar.

Lordul îşi scoase din cabină cele câteva bunuri pe care le avea cu el şi îşi urmă fratele, urcându-se pe punte, unde eu mă sfădeam cu Cingar.

— Ah, nu, nu ţigani! protestă James pe un ton tânguitor, şi abia se putu abţine să nu-i acuze de intenţia de a fura iahtul închiriat de el, în loc să fie dus înapoi în port.

Atât eu cât şi Cingar ne-am hotărât să nu-l băgăm în seamă pe lordul Devere, continuând să ne certăm.

— Ai jurat doar să mă conduci până la ţărmul mării, ceea ce ai şi făcut, iar acum trebuie să te întorci la ai tăi, am insistat eu.

— Omul meu o să ducă barca asta înapoi în port, iar Jessenia şi cu mine o să ne reîntoarcem în sânul familiilor noastre, în Italia, doar când vă vom şti în deplină siguranţă.

Cingar n-avea de gând să ne părăsească încă, în ciuda asigurărilor mele şi ale soţului meu că aveam să ne descurcăm pe cont propriu de aici încolo.

După patru zile pe mare, mă simţeam mai rău decât în cursul

primei mele zile în largul portului Marsilia. Era limpede că nu eram făcută deloc pentru viaţa de marinar. Soţul meu fu puţin livid la faţă câteva zile, însă se obişnui cu tangajul, iar acum se simţea minunat şi era mai degrabă încântat de voiaj.

Le-am fost foarte recunoscătoare lui Cingar şi soţiei lui pentru că au insistat să ne însoţească până în Italia. Jessenia s-a dovedit o neobosită infirmieră, reuşind să mă facă să mă simt infinit mai bine decât dacă ar fi trebuit să mă lupt singură cu boala.

— Căpitanul Falco mi-a zis să vă informez că astăzi ar trebui să se zărească Tibrul, mă anunţă Jessenia când îmi aduse micul dejun la pat în cabina mea, unde îmi petrecusem cea mai mare parte a voiajului.

La gura fluviului Tibru aveam să trecem pe lângă antica cetate a Ostiei în drumul nostru spre modernul port, care se afla la câţiva kilometri în amonte. Aici acostau navele mari, iar pasagerii care se duceau la Roma puteau închiria o ambarcaţiune mai mică pentru a urca pe albia fluviului, sau puteau călători pe uscat până la Cetatea Eternă. Aici nutream speranţa să găsesc nava care o ascundea la bordul ei pe Susan. Primisem o imagine a acelei corăbii din peticul de stofă sfâşiată găsit de mine. Albray mă asigurase că îmi putea confirma viziunea, fiindcă el fusese un martor ocular al răpirii şi văzuse acel vas cu ochii lui.

— Uscatul ar fi împlinirea unui vis, am încercat să glumesc cu un surâs forţat, în vreme ce mă ridicam în capul oaselor şi mă străduiam să pun ceva în gură.

Masa aceasta putea fi, de fapt, considerată ca un prânz. Stomacul meu întotdeauna părea deranjat după un somn de noapte bântuit de vise urâte şi nu puteam mânca prea devreme. Nopţile mele pe mare îmi fuseseră compromise de coşmaruri parcă aievea, în care se făcea că tot căutam ceva ce nu puteam găsi. Mă trezeam scăldată în sudoare, după care nu mai reuşeam să adorm cu orele.

— Astăzi vă ofer un adevărat regal, se lăudă jessenia. Pâine proaspătă de casă şi o cană de ceai adevărat, cu complimente din partea căpitanului, din rezervele sale personale.

Eram încântată. Ceaiul era o raritate pe mare. De mult tânjeam după o cană de ceai fierbinte şi un colţ din pâinea caldă scoasă zilnic din cuptorul navei. Părea singurul fel de

hrană pe care stomacul meu îl mai putea digera.

— Eşti un înger, mi-am arătat bucuria. Te rog, mulţumeşte-i căpitanului din partea mea.

— Nu doreşte decât să vă vadă întremată.

Frumoasa mea infirmieră îmi turnă o ceaşcă de ceai, apoi mi-o oferi pe o farfurioară.

Am luat câteva sorbituri, apoi am suspinat de plăcere.

— Este ceva cu totul neobişnuit pentru cineva să sufere atâta vreme de rău de mare, îndrăzni Jessenia să comenteze, în timp ce-şi trăgea un scaun ca să se aşeze lângă patul meu. De fapt, încep să bănuiesc că nu numai călătoria pe mare vă produce atâta suferinţă.

Am râs de îngrijorarea ei.

— În toată viaţa mea n-am zăcut la pat nici o singură zi.

Un fapt care făcea şi mai greu de suportat starea proastă în care mă găseam acum.

— Să am simptomele vreunei boli?

— Starea de greaţă în timpul dimineţii, visele intense, transpiraţia şi somnul întrerupt, le înşiră ea. Toate par să indice începutul unei sarcini.

— Cum să fiu eu gravidă? am obiectat, iar ceaşca îmi zornăi ameninţător pe farfurioară.

Jessenia mi-o luă din mână.

— Te implor, zeiţă, *nu!*

Tânăra ţigancă zâmbi când mă auzi pomenind de zeiţă, fiindcă ai săi credeau cu fervoare în Marea Mamă, Danu, sau Diana, a cărei fiică, Aradia, era cea care adusese în lume arta vrăjitoriei.

— Ar putea să fie adevărat?

Încerca să-mi alunge groaza şi să mă linişească, până când aveam să mă gândesc mai bine la acea posibilitate.

— Presupun că…

Am recunoscut cu sfială faptul că nu mai sângerasem de când reluasem legătura cu soţul meu. Ciclul meu lunar întârziase de-acum mult prea tare. Conştientizarea acelui fapt îmi întoarse stomacul pe dos. Am vărsat în oliţa de noapte.

O sarcină îmi putea periclita întreaga misiune. Dacă afla Earnest, eram convinsă că ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă ca să mă împiedice să-mi continui călătoria. Mă temeam încă şi mai tare ca frăţia secretă din care făcea el parte să nu

descopere că aşteptam un copil, căci bănuiam că asta era exact ceea ce speraseră ei când mă sortiseră lui Devere.

— N-ai mai împărtăşit nimănui bănuielile tale, nu-i aşa, Jessenia? am iscodit-o, pe un ton prin care încercam să ascund panica ce mă cuprindea.

Am răsuflat uşurată când ea făcu semn din cap că nu. Biata femeie nu mai ştia ce să creadă despre reacţia mea de neplăcere.

— În neamul meu se crede că-i o mare binecuvântare să cazi grea aşa devreme într-o căsnicie.

M-am chinuit să-i zâmbesc, ştiind că ea se bucura pentru mine.

— Cât mai am până când va începe să se vadă?

Nu ştiam nimic despre copii sau despre naştere, căci nu mă interesase vreodată să studiez problema.

— Poate zece săptămâni, socoti ea, însă cum sunteţi atât de slabă, probabil chiar mai puţin.

— Şi cât mai avem de mers până-n Alexandria din Sicilia?

Jessenia începu să priceapă unde băteam cu întrebările mele.

— Două până la trei săptămâni cel mult.

Cu puţin noroc, puteam să-mi închei călătoria în Sinai şi să mă întorc acasă în Anglia înainte ca soţul meu să-şi dea seama de starea mea.

— Ţi-aş rămâne pe veci recunoscătoare dacă asta ar rămâne numai între noi deocamdată, am rugat-o.

— Dar nu credeţi că soţul vostru va fi în culmea fericirii? se codi ea, ferindu-se să-mi facă vreo promisiune.

— Nu i-aş da speranţe deşarte până când nu mă conving de faptul ăsta, ba chiar şi atunci ar trebui să mai aştept până când îmi va fi limpede că voi putea da naştere unui copil sănătos, am minţit-o eu.

Ţiganca nu mi-ar fi înţeles adevăratele griji, chiar dacă aş fi fost în stare să i le împărtăşesc.

— Nu se cuvine să nu mă supun dorinţelor voastre, mă asigură ea. Dar aş băga de seamă, în locul vostru, în ce activităţi mă implic, fiindcă trupul unei gravide este mult mai expus oboselilor şi vătămărilor de tot felul.

— Atunci, s-a terminat cu galopul în şa şi cu duelurile cu bandiţii! i-am primit eu cu o glumă avertismentul.

Jessenia zâmbi, deşi grija pentru mine n-o părăsi.

— Aşa cum v-ar putea spune orice mamă, corpul şi viaţa voastră nu vă mai aparţin.

Iată-mă, un medium, şi totuşi nu fusesem capabilă să-mi prevăd propria sarcină! Acum că Jessenia o sugerase, mi-am dat seama că presupunerile ei erau corecte. Nu mă simţeam deloc în largul meu. Mai degrabă, aveam o senzaţie similară cu cea resimţită în clipele în care Albray prelua controlul propriului meu corp. Mi se părea că-mi stăpâneam doar parţial propria fiinţă. Mai exista şi o altă voinţă care se manifesta în sinea mea, la fel de hotărâtă să se facă ascultată. Mi-am dat seama, îndată, cât de înfometată eram. Gâza mică murea de foame. M-am întins după pâine şi am început s-o înfulec. Acum că mă împăcasem cu starea în care mă aflam, speram să fiu în stare să-mi depăşesc indispoziţia şi să nu mai vărs mâncarea.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, mă simţeam deja mult mai întremată, aşa încât am putut să mă urc pe punte pentru a arunca o privire portului de la gurile fluviului Tibru.

Corabia care mi-o răpise pe Susan nu era prea greu de depistat. Se aflau ancorate acolo numai câteva vase de mari dimensiuni, iar ea sărea imediat în ochi prin înfăţişarea ei deosebită.

— Asta trebuie să fie, *Graalul de Mare,* am arătat-o eu cu degetul.

Sunt de acord cu tine, grăi Albray, adresându-se atât soţului meu cât şi mie personal.

— Sună ca un nume folosit de fraţi, observă Devere, nu atât de sceptic pe cât se arăta de obicei; era evident că examinase şi el bucata de stofă. Este uşoară la apă, îi zise el fratelui său, care pricepu că această calitate nu era în avantajul nostru.

— Dacă asta-i corabia pe care o căutăm – lordul Devere făcu o pauză, spre a-şi sublinia mai bine cuvintele – şi nu are încărcătură la bord, atunci s-ar putea să fi venit cu mult înaintea noastră.

Această posibilitate îi stârni mânia, şi era chiar şi mai supărat din cauza mijloacelor pe care le foloseam noi pentru a-l sfătui.

Mă duc să văd dacă prietena voastră se mai găseşte încă la bord.

Albray se făcu nevăzut ca să se ocupe de misiunea lui.

— Şi cum putem şti sigur dacă Susan se mai află la bord sau nu? dori să afle lordul Devere. Nu prea avem cum să ne urcăm pe puntea ei şi să o căutăm.

— Am sursele mele, care deja s-au dus în recunoaştere ca să afle pentru mine informaţiile necesare, i-am răspuns eu, deşi mă îndoiesc foarte mult că vei dori să intru prea mult în detalii.

Soţul meu se făcu mititel, putând să prevadă ciocnirea de idei care avea să urmeze.

— Nici nu mă gândesc să invadez o altă corabie numai pentru că nu ştiu care spirit mi-ar cere asta!

Lordului Devere era pe cale să-i sară ţandăra.

— Prea bine, l-am liniştit eu. Nimeni nu te obligă să vii cu noi!

I-am întors spatele şi m-am dus în celălalt capăt al punţii, pentru a evita o altă ceartă cu el.

— Poate că ar trebui să laşi asta în seama noastră, îi sugeră soţul meu, pricepând cât de frustrat era fratele lui de răspunsul meu. Până la urmă, din vina noastră a fost răpită lady Devere. Dacă ne înşelăm în privinţa navei, atunci se cuvine ca numai noi să suportăm consecinţele.

— Şi dacă aveţi dreptate? se socoti lordul Devere cu sine însuşi. Cum o să se mai uite soţia mea la mine dacă n-am participat la salvarea ei?

Earnest zâmbi, plin de înţelegere faţă de sentimentele fratelui său.

— În tine zace mai mult spirit cavaleresc decât bun-simţ, din câte se pare, spuse, şi surâsul lui se transformă într-un zâmbet larg, şăgalnic.

— Şi asta te surprinde? întrebă lordul Devere, căruia îi trecu supărarea şi se resemnă să ne urmeze la bine şi la rău.

— Nu chiar, admise Earnest. Cred că asta-i o trăsătură de familie.

Se uită la mine, apoi îl observă pe Albray, care tocmai îşi făcea apariţia pe puntea noastră. Veni lângă mine ca să audă raportul cavalerului:

Lady Devere se mai află încă la horă, sub pază. Au zăvorât-o în cabina de sub punte, dincolo de cambuză.

— Grozav! exclamă soţul meu, căci veştile aduse nu-l entuziasmară deloc. Nu trebuie decât să ne furişăm pe lângă întregul echipaj ca să ajungem la ea.

Vedeţi toate acele hublouri de sub prora vasului? arătă Albray cu degetul. *Una dintre acele ferestruici de pe cealaltă parte dă în cabina în care-i ţinută ostatică prietena voastră.*

— Ai spus că-i încuiată cumva? întrebă Devere.

Are lacăt la uşa exterioară şi la fereastra interioară.

Soţului meu îi pieri iar curajul.

Dar ferestrele nu sunt decât din sticlă şi cherestea, preciză Albray surâzând.

Pricepând unde bătea, Devere zâmbi şi el.

— Unde-i Molier? m-am gândit să-l întreb.

Nu se află la bord, dar am să-i dau de urmă îndată ce veţi termina cu mine. După aceea, vă voi raporta din nou.

— Şi fiola Focului?

Se află la bord, zăvorâtă într-o casetă de fier. N-am mai văzut de când mă ştiu o asemenea broască, fiindcă n-are gaură pentru cheie.

— Trebuie să ne rezumăm doar la salvarea surorii noastre, mă avertiză Devere, ca nu cumva să ne forţăm norocul.

— Fireşte, ai dreptate, am consimţit eu, tot gândindu-mă cum să contracarez măsurile de siguranţă luate de Molier. Cred că ne-am descurca cu ceva ajutor din partea unor oameni pricepuţi. Trebuie să mă sfătuiesc cu Cingar. Poate există o cale de acces şi fără să spargem vreun geam, dând astfel alarma. Cu cât ne luăm mai multe măsuri de precauţie la începutul călătoriei noastre spre răsărit, cu atât ne va fi mai bine. Albray, m-am întors eu către cavalerul meu, bănuiesc că Molier se află undeva între aceste locuri şi Roma. Te rog, află la câte zile depărtare se găseşte.

Albray se făcu nevăzut, iar noi ne-am întors să-l căutăm pe Cingar. Am dat, însă, peste lordul Devere, care se holba la noi cu ochii cât cepele. Fără îndoială, nu ne mai credea în toate minţile.

— Cu cine naiba aţi stat voi de vorbă?

— N-ai vrea să ştii, îl avertiză Earnest.

— Vestea bună e că Susan se află la bord, am adăugat eu, pe un ton plin de speranţă. Şi am un plan.

— Minunat, se sili lordul Devere să zâmbească. Mi-a mai venit şi mie inima la loc!

Cu un sac plin de galbeni oferit de lordul Devere, Cingar şi

soţia lui vâsliră spre ţărm şi reuşiră să tocmească ajutoarele de care aveam nevoie.

Albray se întoarse după-amiază. Descoperise că Molier se afla într-adevăr la Roma, negociind cu Vaticanul pentru colecţia de texte biblice rare. Abia după mai multe zile avea să se întoarcă la corabia lui.

La căderea nopţii, fraţii Devere, Cingar şi cu mine am vâslit până la chei, unde am rămas în barcă aşteptând. „Ajutoarele” lui Cingar urmau să sosească în curând. Ţinta noastră era andocată la capătul celui mai lung chei. Pentru a putea fugi cât mai iute de acolo, căpitanul Falco ancorase în larg.

— S-ar putea să nu meargă, sper că-ţi dai seama! îmi şopti soţul meu. Aceşti bărbaţi sunt, probabil, legaţi prin jurământul de castitate impus de ordinul lor.

— Aşa ca tine? l-am întrebat eu retoric. De altfel, sunt francezi.

— Uite-le că vin, arătă Cingar cu degetul către micuţul grup de doamne ce se apropia de chei, cu braţele încărcate de provizii.

— Coborâţi ancora acolo! strigă femeia din faţa lor, înainte de a se urca pe pasarelă.

Când membrii echipajului zăriră roiul de frumoase, fluierături şi strigăte de aprobare se auziră pretutindeni.

— Ce putem face pentru dumneavoastră, doamnelor?

— Mai curând ce putem face noi pentru voi, domnilor, le-o întoarse femeia. Lordul Molier ne-a poruncit să-i hrănim oamenii în absenţa lui. Am cumpărat bucate proaspete, vin şi dorim să vă ţinem companie. Ne daţi voie să ne urcăm la bord?

Pe vasul său, Molier îşi desemnase pe cineva din cei apropiaţi lui ca să ţină sub supraveghere echipajul, iar acela şovăia să-şi dea consimţământul. Totuşi, până la urmă fu convins de restul marinarilor să le ofere femeilor permisiunea de a urca la bord. Ştiau la fel de bine ca şi el că superiorii lor nu aveau să se întoarcă atât de curând.

— Încă nu ştiu ce să cred despre asta, îşi arătă lordul Devere îndoiala.

Albray se apropie de prora, unde Susan observa de la fereastră tot ce se petrecea afară.

— Domnul meu… i-am indicat cu un gest al mâinii acea fereastră, iar la vederea iubitei lui, lordul Devere sări în

picioare.

— Susan!

— Şşşt!

Toţi trei l-am silit să se aşeze, înghesuindu-l între noi. Din fericire, cei pe care-i pândeam nu auziră nimic, din cauza hărmălaiei pe care o făceau în întâmpinarea târfelor.

— Soţia mea chiar e aici! se minună James.

— Te mai îndoiai? l-am tachinat eu, uşurată că, în sfârşit, cumnatul meu avea să participe cu trup şi suflet la misiunea noastră de salvare.

Bine gândit, l-am lăudat eu în gând pe Albray, recunoscătoare pentru intervenţia lui atât de oportună.

Aş face orice să nu se mai smiorcăie, comentă Albray.

Atât eu, cât şi soţul meu ne stăpânirăm cu greu hohotele de râs.

— Îmi retrag toate reproşurile făcute de mine la adresa metodelor voastre, ne dădu, în sfârşit, dreptate lordul Devere. Nu mă voi mai îndoi niciodată de voi.

Lăudat fie Numele Preasfintei Maici, iată c-avem printre noi şi un convertit!

— Mai bine mulţumeşte-ne după ce reuşim s-o scoatem de-acolo vie şi nevătămată, îi sugeră domnul Devere, sprijinindu-se cu spatele de copastia bărcii, aşteptând un semn din partea iscoadelor noastre că ne puteam urca la bord în siguranţă.

După vreo oră se auzi un fluierat, iar noi ne-am strecurat din barca noastră cu vâsle până pe chei şi ne-am grăbit să trecem pasarela.

— Toţi dorm buştean! ne anunţă femeia de la comanda misiunii de acoperire, iar asociatele ei chicotiră.

— Cred că poţiunea narcotică a stră-străbunicii mele-i chiar eficientă, comentă Cingar amuzat, în vreme ce treceam pe lângă marinarii care zăceau fără simţire.

— Dacă-i la fel de eficace ca şi vraja ei de provocare a somnului, atunci vor dormi mai multe zile, remarcă Devere cu puţină ciudă, amintindu-şi că fusese victimă a acelei incantaţii.

— Nu-i chiar atât de puternică. Depinde cât de mult au consumat din ea. Ar trebui să-i ţină în lanţurile somnului până mâine spre seară.

Eram încântată de rezultat, în ciuda sentimentelor pe care

soţul meu le nutrea faţă de metodele mele.

— Mare binecuvântare să am şi o vrăjitoare ţigancă printre asociaţii mei de pe lumea cealaltă.

— Nu mai spune nimic! mă imploră lordul Devere în şoaptă. E chiar mai mult decât trebuie să ştiu.

Cumnatul meu era un bun creştin, iar eu îmi dădeam prea bine seama că relaţiile şi metodele mele erau prea neortodoxe şi năucitoare pentru el.

— Presupun că Domnul n-o să te arunce în iad pentru că ţi-ai salvat soţia într-un chip păgân, nu m-am putut abţine să nu-l înţep în privinţa credinţei sale habotnice, pe care eu nu o luam deloc în serios.

— Din contră, mă contrazise el, cred că suntem extraordinar de norocoşi că trăim în acest veac şi nu în secolul al XV-lea, când am fi fost arşi cu toţii pe rug pentru faptele săvârşite astă-seară.

— Numai dacă am fi prinşi, i-am întors-o cu îndrăzneală, iar lordul se încumetă să schiţeze un zâmbet.

La capătul scării ce cobora în cambuză, furăm întâmpinaţi de cea mai chipeşă dintre doamne, care zornăia un set de chei furate de la victima ei, cufundată într-un somn adânc.

— I le-am suflat atât de lesne, parc-aş fi luat bomboana unui prunc!

Am luat cu graţie cheile din mâna ei, după ce i-am aruncat peste umăr o privire lordului Devere, care-şi înclină capul într-un gest de admiraţie şi recunoştinţă. Abia atunci am coborât cu toţii.

Albray ne conduse până la cămăruţa în care era ţinută în captivitate Susan şi, după câteva încercări, am găsit în cele din urmă cheia care se potrivea la zăvor, iar uşa se deschise pe loc.

— James! exclamă Susan uluită şi i se aruncă la piept. Am fost atât de îngrijorată!

Vărsă lacrimi de bucurie pentru că el nu-şi pierduse viaţa pe mare.

— Cum ai reuşit să scapi?

James se întoarse către Earnest şi către mine, care-i făceam semn cu mâna din prag.

— Am ştiut eu c-o să aflaţi, într-un fel sau altul.

Draga noastră soră ne îmbrăţişă îndată pe amândoi.

— Aţi găsit indiciul meu?

— Da.
Am strâns-o în braţe, vărsând şi eu o lacrimă de uşurare.
— O să-ţi povestim mai târziu, pentru că prea mult timp nu avem la dispoziţie.
— Foarte adevărat, consimţi James, apucându-şi soţia de mână şi trăgând-o după el prin coridorul la capătul căruia ţiganul ne făcea semne cu mâna să ne grăbim.
— Cingar a rezervat locuri pentru voi amândoi pe o corabie ce pleacă mâine în zori spre Franţa. Vă va conduce până acolo.
M-am întors în cealaltă direcţie.
— Încotro, doamnă Devere? mă întrebă soţul meu, care pornise să-i urmeze pe ceilalţi şi acum se opri din mers.
— Ştii foarte bine că mai am ceva de făcut, i-am zis cu regret. Nu sunt sigură cât va mai dura şi nu mai vreau să pun viaţa nimănui altcuiva în primejdie. Am să mă întorc la barcă pe cât am să pot mai repede.
— N-am de gând să te las singură, vorbiră Devere şi Cingar într-un singur glas, lucru care-mi aprinse pe dată mânia.
— Când veţi învăţa voi, bărbaţii, că pot să-mi port şi singură de grijă?
Întorcându-le spatele, m-am îndreptat în grabă spre coridorul unde Albray mă aştepta în picioare.
— Trebuie să stăm de vorbă, Ashlee, interveni Susan, implorându-mă şi ea să-i însoţesc. Molier e mai rău decât pare. Este mai periculos decât orice şi-ar închipui cineva, chiar şi cu imaginaţia ta. Susan opuse rezistenţă soţului ei, care o trăgea după el, cu blândeţe, spre ieşire. Trebuie să mă crezi. Este mai puternic şi mai malefic decât tot ce-ai cunoscut tu în trecut.
— Te cred pe cuvânt, am asigurat-o eu, dar unele lucruri ne sunt sortite, iar noi trebuie să trecem peste toate încercările fără să ne gândim la preţ.
Aşa făcuse şi Albray, iar eu i-am aruncat o privire fugară, mândră că-mi era un spirit înrudit. N-aveam nevoie să cunosc amănuntele felului în care-şi jertfise viaţa pentru o cauză nobilă. Întreaga lui fiinţă era învăluită într-o aură de erou, şi el era prea modest ca să se fălească cu faptele lui de vitejie miraculoase.
— Du-i pe-ai mei la corabia noastră, Cingar, fiindcă altfel n-o să ți-o iert niciodată.
Am dat să pătrund în coridor, urmându-l pe Albray, dar soţul

meu o luă pe urmele mele.

— Ar fi trebuit să ghicesc că el se află în spatele acestor lucruri, comentă Devere la vederea lui Albray.

Acesta se opri în faţa unei uşi, iar eu am încercat cheile, în căutarea uneia care să se potrivească zăvorului.

— Ori ai de gând să ne fii de ajutor, ori ne laşi în pace.

— Fireşte că am să vă ajut. Earnest se opri îndată ce mă ajunse din urmă. Nu doresc decât ca, măcar din când în când, să te încrezi şi tu în mine.

Terminăm mai repede treaba când acţionăm singuri, alimentă cavalerul neliniştea soţului meu.

— Albray, l-am avertizat. Chiar trebuie să te alung?

— Ce idee bună! îmi secondă Devere ideea, iar eu mi-am dat ochii peste cap, frustrată de cearta care izbucnise între noi şi de faptul că nu mai reuşeam să găsesc odată cheia.

— Insist să plecaţi amândoi chiar acum! mi-am arătat supărarea, bătând din picior.

Am mai scotocit încă o dată printre chei.

— Unde-i cheia nenorocitei de uşi?

Să fie, poate, la Molier?

Albray se amărî pentru neglijarea acestui detaliu important. Am făcut din cap semn că da.

— Niciuna dintre astea nu se potriveşte.

Mi-am rezemat capul de uşă, dându-mă bătută.

— Atunci nu mai are niciun sens să mai zăbovim pe aici, trase Devere concluzia, bucurându-se de eşecul nostru.

Tu nu pricepi, se decise Albray să-l lumineze pe complicele nostru fără voie. *Dacă furăm fiola Focului, atunci Molier îşi pierde puterile… Depinde pe de-a-ntregul de această substanţă!*

— Mă rog, cum i-o vom fura, dacă nu reuşim să descuiem uşa? ripostă Devere. Eşti complet lipsit de raţiune şi-mi pui soţia în mod inutil în pericol.

Mai este o cale de a intra. Albray îmi aruncă o privire prin care îmi dădea de înţeles că trebuia să ghicesc calea indicată de el. *Ia adu-ţi aminte cum ai reuşit să scapi din bibliotecă,* îmi mai făcu o aluzie, nedorind să spună mai mult.

— Cum ai *reuşit* atunci? dădu glas soţul meu curiozităţii lui, care mă punea în încurcătură.

Albray îmi sugera să folosesc substanţa conţinută în fiola

Stelei, pe care o ţineam la mine, ca să trec prin perete. Singura problemă era că nu-i dezvăluisem, încă, soţului meu faptul că deţineam o asemenea comoară şi, dată fiind duşmănia dintre cavalerul meu şi domnul Devere, a scoate la iveală fiola în această clipă ne-ar aduce şi mai multe necazuri.

Nu ţi-aş fi dat povaţa asta dacă ar fi fost şi altfel cu putinţă, încercă Albray să-mi alunge bănuiala că încerca să-l scoată din sărite pe soţul meu.

— Este primejdioasă? se îngrijoră Devere pentru viaţa mea.

— Nu, din punct de vedere fizic, nu, am ocolit eu răspunsul la întrebare, ştiind că aveam să-i pricinuiesc o mare dezamăgire soţului meu.

Devere se dădu un pas înapoi, simţind că eu şi Albray îi tăinuiam anumite lucruri.

— Atunci?

În voce i se citea gândul ascuns că era trădat. Mi-am spus că cel mai bun mod de a-l pune în temă era să-i arăt obiectul. Atunci, băgându-mi mâna în sân, am scos flaconaşul. S-o fi speriat soţul meu la vederea fiolei, dar fu încercat în acelaşi timp de sentimente amestecate.

— Ai avut-o la tine în tot acest timp?

— Hereford mi-a încredinţat-o, i-am mărturisit, iar Devere se arătă jignit pe faţă.

— Sper că-ţi dai seama că pot să-ţi citesc gândurile? mă întrebă el.

Eu am confirmat cu un semn din cap. Îmi dădeam seama că abilităţile lui paranormale îi sporiseră.

— Ţi-aş fi putut citi gândurile oricând şi ţi-aş fi putut descoperi secretul, dar n-am făcut-o! Ştii de ce?

— Pentru că ai încredere în mine? am grăit eu, temătoare.

— Cât de prost pot să fiu! răcni Earnest, întorcându-se cu spatele ca să-şi ascundă indignarea.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai demult. Trebuia să mă asigur că nu mai eşti în slujba frăţiei tale, care, probabil, ar face orice să pună mâna pe substanţa asta, m-am dezvinovăţit eu, referindu-mă la moartea lui Hereford.

Când Devere îşi întoarse iar privirea la mine, era teribil de încruntat.

— După tot ce ţi-a zis Chavi Choron, încă îmi mai pui devotamentul la îndoială? Spune-mi, când ai să mă ierţi pentru

singurul meu pas greşit?

Şi se mai miră că nu-i spunem niciodată nimic! exclamă Albray, care se săturase să tot aştepte, dar comentariul lui mă făcu să spumeg.

— Pleacă! mi-am vărsat furia pe el.

Nu, nu vreau! mă rugă el disperat.

— Pleacă!

Îmi pare rău că am vorbit… dar suntem…

— Pleacă!

Pe când Albray se făcea nevăzut, mi-am întors ochii spre soţul meu.

— Mulţumesc, spuse el, părând puţin mai împăcat cu tot ce se petrecuse.

— Dacă n-aş fi avut încredere în tine, nu ţi-aş fi arătat acum flaconaşul, l-am lămurit eu, scoţându-i capacul şi punându-mi câteva firişoare de praf pe limbă.

— Nu prea cred că ai avut de ales în cazul ăsta, constată Devere, nelăsându-se convins.

— Dacă doream să nu fii de faţă, aş fi putut aranja şi asta, crede-mă.

Substanţa mă făcu să freamăt de luciditate. Abia atunci mi-am amintit de sarcină şi m-am îngrijorat pe dată pentru efectul pe care Piatra de Foc Coloidală l-ar fi putut avea asupra dezvoltării fătului meu.

„Prea târziu să mai iau acum în considerare consecinţele…”, m-am ocărât singură fiindcă nu mă gândisem la copil mai înainte de orice. Am pus la loc dopul. Apoi mi-am băgat comoara în sân. Când mi-am ridicat privirea, Devere surâdea.

— Nu ţi-a fost prea uşor să te descotoroseşti de mine în trecut, dacă memoria nu mă-nşală, glăsui el, aproape lipindu-se de trupul meu.

— Am fost indulgentă cu tine.

Mi-am pus ambele palme pe uşă.

— Să fie adevărat?

Provocarea mea îi stârnea amuzamentul. Am făcut din cap semn că da.

— Nu voi zăbovi mult.

Mi-am concentrat voinţa asupra obiectului de sub degetele mele şi, pe când simţeam cum îi dispărea soliditatea, m-am împins în cealaltă parte.

— *Uimitor!*

Soţul meu vorbea prin uşă, lăudându-mă.

— Problema este că aici, înăuntru, e o beznă groasă s-o tai cu cuţitul.

Următorul pas mi-a fost ceva mai şovăielnic. Atunci îmi trecu prin cap să scot din nou fiola Stelei. Am fost surprinsă să constat câtă lumină iradia prin întunericul dens al unei camere.

„Acum, unde-i caseta aia?” Se pare că mă grăbisem să-l alung pe Albray, dar decât să-l chem înapoi ca să mă ajute, mi-a venit o altă idee. M-am dus la masa de scris a lui Molier, ca să caut amprentele spectrale ale proprietarului său. Lipindu-mi palma de ea, am perceput o răceală, premoniţia plină de teamă care mă îmboldea să mă opresc din căutări. Am continuat, totuşi, iar atenţia îmi fu atrasă de un tablou al Madonei Negre, atârnat pe perete.

Zgomotul unor zgârieturi făcute pe sticlă mă făcu să tresar. Venea din spatele storurilor trase ale cabinei.

— Eşti teafără? l-am auzit pe Devere întrebând, fiindcă trebuie să-mi fi auzit oftatul.

M-am apropiat de draperii şi, învingându-mi teama, am dat la o parte ţesătura grea. Am zărit un corb dincolo de geam. Zgâria sticla groasă cu ghearele, hotărât să pătrundă înăuntru, iar cârâitul lui turbat îmi dădea fiori prin tot corpul, ca şi cum eu aş fi fost cauza hotărârii sale fără noimă.

— Da, i-am răspuns lui Devere şi am răsuflat uşurată. Huş! am încercat să alung creatura.

Mi-am întors ochii către tabloul de pe perete, în ciuda faptului că pasărea continua cu zarva ei. M-am dus lângă el, în căutarea unui resort în partea din spate a ramei tabloului, şi, declanşând astfel un mecanism, pictura se răsuci ca o uşă de dulap.

— Am găsit locul casetei.

Albray avusese dreptate când a zis că încuietoarea uşiţei de fier era destul de ingenioasă. Era un lacăt tubular fără broască, numai cu şiruri consecutive de numere. Mai auzisem de asemenea dispozitive, denumite şi lacăte cu combinaţii de cifre. Erau o invenţie a marilor meşteşugari ai Orientului. Cum spargerea lacătelor şi zăvoarelor se ridicase în ultima vreme la rangul de artă, acest tip de lacăt era folosit la păstrarea averilor marilor stabilimente bancare din Europa. Unele dintre

acestea dispuneau de peste un milion de combinaţii. A le trece în revistă fără întrerupere ar fi durat două mii de ani. Am avut marele noroc că majoritatea locuitorilor acestei lumi habar n-au de arta psihometriei. Existau şase discuri numerotate pe acest dispozitiv şi, când am atins cu degetul primul cerc de numere, am simţit că trebuie să-l rotesc până la numărul cinci, apoi următorul disc mi-a sugerat numărul doi, iar următorul, numărul şase.

— Ce cauţi aici?

Am auzit glasul unui străin răsunând în coridorul din afara camerei.

— Cineva e treaz, mă informă soţul meu prin uşă, iar eu l-am auzit scoţând paloşul ţigănesc pe care încă îl mai avea la el.

— Aproape am terminat, l-am încurajat eu, în speranţa că va ţine duşmanul la distanţă, oferindu-mi încă un răgaz de câteva secunde.

Am continuat să ghicesc al patrulea şi al cincilea număr, ca mai înainte. Odată ce al şaselea număr ieşi la iveală, m-am aşteptat ca lacătul să se deschidă cumva; în schimb, capătul cilindrului se desprinse, dezvăluind o broască.

— Fir-ar să fie! am murmurat cu respiraţia tăiată, îngrijorată de soarta soţului meu, în vreme ce auzeam săbiile cum se izbesc dincolo de uşa camerei.

Nu mai puteam să fac lacătul să se deschidă, însă tot aveam posibilitatea să-mi trec mâna prin uşiţa solidă din fier.

Nu diferă cu nimic de felul în care ai schimbat compoziţia pergamentului, mi-am amintit eu cuvintele pe care Albray le rostise în bibliotecă. *Poţi face asta şi singură, dar dacă n-ai destulă credinţă în tine însăţi, invocă puterea strămoaşelor tale.*

Am închis ochii şi mi-am focalizat intenţia de a pătrunde prin suprafaţa groasă şi rece, din fier, pe care apăsau degetele mele:

Femei de acelaşi sânge cu mine…
De-ar fi să servesc unui ţel mai înalt,
Împrumutaţi-mi puterea voastră,
Să prefac fierul în aer!

Întregul meu trup începu să freamăte de o forţă

nemaicunoscută până atunci, plină de feminitate, moliciune, graţie şi intuiţie. Mi-am afundat mâna printr-unul dintre cele mai tari materiale cunoscute omului, atrăgând ca un magnet fiola Focului în palma mea. M-am aşteptat să simt cristalul lovindu-mi-se de palmă, dar ceea ce ajunse în mâna mea nu fu decât catifea. Am retras la iuţeală noua mea achiziţie pentru a o vedea în lumina emisă de fiola Stelei.

Când am deschis caseta îmbrăcată în catifea roşie, am zărit atunci, pentru prima oară, cealaltă jumătate a comorii în a cărei căutare pornisem. Era un flaconaş asemănător cu cel al Stelei, care iradia o lumină roşiatică dintr-o substanţă de culoare stacojie. Am pus la loc Steaua unde o ascundeam de obicei, ca să-mi trec degetele peste noua mea comoară cu luciri roşietice.

Vă urmăresc, doamnă Devere.

Am tresărit la şoapta demonică pe care am auzit-o atât cu mintea, cât şi cu urechile. Venea dinăuntrul camerei. Abia atunci am realizat că pasărea încetase să mai scoată acele zgomote. Temperatura din cameră scăzuse. M-am răsucit pe călcâie, ca să dau piept cu cea mai hidoasă apariţie ce-mi fu dat vreodată să întâlnesc, şi nu mi-am putut stăpâni ţipătul care-mi ieşi de pe buze.

În cea mai mare parte a ei, entitatea era compusă din vapori. Aceştia păreau să pătrundă în cameră prin minusculele crăpături din jurul ferestrelor închise. O faţă palidă, trasă, se întrupă din vapori. Ochii roşii cu pupilele gălbui păreau încă şi mai siniştri în sclipirile roşietice ale fiolei Focului, aşezată în caseta deschisă pe care o ţineam în mâini.

M-aş mai gândi în locul tău înainte să mă provoci, mă avertiză diavoleasca făptură. *Stăpânesc aceste forţe de mult mai multă vreme decât tine.*

Abia atunci am recunoscut fantasma.

— Molier! am rostit, uluită, în vreme ce mă retrăgeam spre uşă.

Făptura îmi zâmbi şi o zeamă roşie i se scurse pe la colţurile gurii.

Cum poţi spera să păcăleşti un zeu?

Nu intenţionam să dezbat problema, fiindu-mi dureros de clar că n-aveam habar de ce era în stare Molier. În graba cu care m-am repezit prin uşă, m-am ciocnit de soţul meu.

Amândoi ne-am prăbuşit pe podea peste un al treilea.
În vreme ce mă luptam să mă ridic în picioare, cuprinsă de panică, soţul meu mă prinse de încheietura mâinii ca să mă susţină.
— Nicio problemă. Deja l-am făcut să-şi piardă cunoştinţa, mă asigură Devere, crezând că graba mea venea din frica faţă de spadasinul peste care căzusem amândoi.
— Mai avem şi altă problemă, am spus, şi mi-am întors privirea înapoi, spre biroul lui Molier, pentru a zări vaporii ieşind în coridor prin gaura cheii şi pe sub uşă.
— Ce mai e? mă întrebă Devere.
Zărind şi el vaporii şi presimţind natura lor malignă, se ridică în picioare. Am luat-o amândoi la fugă pe culoar.
— Zadarnic, am grăit, oprindu-mă brusc şi întorcându-mă cu faţa la entitatea ce prindea contur şi substanţă. Nu putem fugi mai repede decât ăsta.
— Trebuie să încercăm, mă rugă Devere, dar eu am scuturat din cap în semn că nu, rămânând pe loc.
Albray, Albray, Albray!
Făcusem o mare prostie dându-i drumul îngerului meu păzitor. Făcându-şi simţită prezenţa în spatele meu, la vederea inamicului pe care trebuia să-l înfruntăm, cavalerul meu nu mai pregetă nicio clipă.
În numele zeiţei, te repudiez! Spune-o!
I-am repetat cuvintele cu aceeaşi siguranţă şi autoritate ca şi Albray când rostise în mintea mea acea poruncă.
Vei orbi dinaintea fiinţei mele, te gonesc înapoi în fiinţa ta.
Când am dat glas şi acestei ultime sentinţe, am simţit o mare forţă adunându-se în spinarea mea, chiar în spatele inimii, în dreptul căreia ţineam ascunsă fiola Stelei. Această energie îmi trecu năvalnic prin centrul inimii şi-mi ţâşni prin degete, în urmărirea fenomenului care, până atunci, mă ameninţase. Entitatea scoase un scâncet chinuit, iar vaporii se întoarseră înăuntru prin crăpăturile uşii.
— Ohoooo!
Am simţit câtă eliberare îmi dădea experienţa pe care o trăiam. M-am întors cu faţa spre soţul meu, care tremura ca varga, alb la faţă ca hârtia.
— Vorbeşti alte limbi acuma! Ce limbă a fost aia… vreun soi de aramaică străveche?

— Ce zici? Am vorbit în engleză, am insistat.

Însă Devere, categoric, făcu din cap semn că nu. M-am întors spre Albray.

— N-am vorbit în engleză?

Eu n-am făcut nimic, se lepădă el de această răspundere. *Eu te-am sfătuit, doar, să te foloseşti de ajutorul pe care deja ți l-ai mobilizat în jurul tău.*

— Străbunele mele! am înţeles eu, uimită că putuseră, pur şi simplu, să vorbească prin mine.

— Dar de ce tocmai dialectul ăla răsăritean? Apoi Devere pricepu. Nu cumva te referi la înaintaşele ei din timpuri străvechi?

Se făcu şi mai palid. Lui Albray reacţia soţului meu îi smulse un zâmbet.

Acum ai auzit şi tu vocea feminină unificată a Înaltului Consiliu al Elohimilor, căruia eu, soţia ta şi cu tine nu îi suntem decât slugi preaplecate.

— Fiolele le aparţin lor, deduse Devere, aducându-şi aminte de învăţăturile primite în sânul frăţiei lui. Nu crezusem niciodată că protectoarele din legenda Graalului ar fi existat cu adevărat.

De unde crezi că au izvorât relatările din ciclul arthurian despre un castel locuit doar de femei, păzitoare ale Graalului?

— Carbonek[76], rosti Devere numele acelui castel. Îl mai numeau şi Templul Minunilor… Palatul Aventurii.

Iată încotro ne îndreptăm.

Ochii lui Devere îi sfredeliră pe ai lui Albray.

— Ştii unde se află acest palat?

Ar cam trebui, doar acolo mi-am găsit moartea!

Mi-am întors privirea de la bărbatul meu la fantomă şi înapoi.

— Vrea cineva să mă lămurească şi pe mine despre ce anume discutaţi voi doi?

Bucuros, mă asigură Albray. *Însă n-ar fi mai bine să ne continuăm conversaţia la bordul vasului nostru?*

---

[76] Sau Corbenic, numele castelului ce adăpostea Sfântul Graal şi care apare în ciclul romanelor arthuriene, unde eroul principal este Lancelot, şi în opera lui Thomas Malory (c. 1405—1471), *Le Morte d'Arthur.* Provine din franceza veche, *cor beneoit,* care însemna atât „corn binecuvântat” (referindu-se la Graal ca la un corn al abundenţei), cât şi „trup binecuvântat” (referindu-se la Graal ca la potirul euharistiei).

— Măcar o dată sunt şi eu de acord cu tine, spuse Devere şi mă luă de mâna liberă, în vreme ce cu cealaltă strângeam la piept caseta din catifea roşie. Haideţi să ne îndepărtăm cât mai degrabă de corabia asta… nu că distanţa ar mai conta!

Molier nu-ţi mai poate lua urma ca spirit. Porunca Elohimilor îl va ține legat.

— Dar mai are şi alte puteri? m-am interesat eu, bănuitoare.

La fel ca şi voi amândoi! mă asigură Albray, mânându-ne pe Devere şi pe mine spre ieşire.

LECŢIA 19
COMPASIUNE

Deşi nu mai aveam decât câteva capitole de parcurs din jurnalul lui Ashlee, ceasul era târziu şi-mi simţeam ochii obosiţi. Am jurat că primul lucru pe care-l voi face a doua zi de dimineaţă va fi să termin jurnalul.

Am stins lampa şi mi-am întins trupul epuizat pe pat. În cap mi se învârteau imaginile locurilor şi oamenilor despre care citisem astăzi. Era evident că Ashlee îl admira pe Albray şi îşi punea nădejdea în el; ceea ce povesteşte Lillet despre el este exact contrariul. Putea moartea schimba un bărbat într-atât? Dar cum rămâne atunci cu Molier? Iarăşi, cele două relatări se băteau cap în cap. Pe cine să cred? Sau niciuna dintre relatări să nu fie destul de verosimilă pentru a fi luată prea mult în serios? După întâlnirea mea de astăzi cu Molier, am aflat din jurnalul lui Ashlee că putea să fie cea mai înfricoşătoare apariţie. Nu-mi prea venea a crede.

Gândul că Albray m-ar putea vizita în visele mele la noapte îmi alungă toate celelalte griji. Mi-am amintit că îi promisesem să ţin pietricica lângă mine. Odată ce am scos-o din geantă, m-am întins la loc pe spate, ţinând-o în sus, atârnată de şnurul ei din piele, urmărind-o cum se roteşte în aer.

Aş fi fost gata să renunţ la această însărcinare atât de importantă pentru cariera mea şi la orice alte secrete străvechi pe care le-aş fi putut descoperi aici, în Sinai, dacă Albray ar putea fi un tip pe care l-am întâlnit acasă în Oz[77], viu, holtei şi gata să-şi împartă viaţa cu mine. Să recunosc eu, de fapt, că dragostea mea pentru el devenise mai puternică decât pasiunea pentru munca mea?

— Nu-mi place deloc să mă îndoiesc de tine, Albray, însă ai un caracter greu de pătruns, am şoptit atât de încet, încât abia dacă m-am auzit eu însămi. *Dacă măcar mi-ai împărtăşi versiunea ta asupra faptelor…*

O lacrimă îmi curse pe obraz în vreme ce-mi ascundeam amuleta sub pernă. Eram aşa de obosită, aşa de vlăguită de atâtea gânduri şi emoţii, încât somnul mă cuprinse pe

---

[77] Abreviere de la Osborne, numele unei suburbii din nord-vestul oraşului Adelaide, în sudul Australiei.

nesimţite.

Culorile vii şi vegetaţia luxuriantă a priveliştii de provincie trezi în mine amintirea lui Albray îngenunchind în faţa unei femei îmbrăcată în stacojiu, lângă o fântână.

Lillet! Mi-am dat seama că aveam s-o întâlnesc pe preoteasă.

M-am temut pentru o clipă că Albray, nesocotit de mine, se întorsese la vechea lui dragoste din timpul vieţii sale, pentru a-şi găsi alinarea, dar când am ajuns la zidurile din piatră acoperite cu iederă, unde se intra pe o poartă în grădina preotesei, am găsit-o pe Lillet singură.

— Te rog!

Frumoasa cu părul negru mă invită să mă aşez alături de ea, lângă fântână.

— Lillet du Lac? am întrebat-o, ca să fiu sigură.

— Mia Montrose, rosti ea, făcând cunoştinţă cu mine, dându-mi de înţeles, în acest fel, că ştia prea bine cine sunt. Aş dori să-ţi spun restul poveştii mele, dacă vrei s-o asculţi.

M-am aşezat lângă ea, oarecum nedumerită de îngrijorarea ce i se auzea în voce şi emana din toată fiinţa ei. Lillet mi se părea o veche prietenă pe care n-o mai văzusem de ceva vreme, iar ea se arăta, la rândul ei, plină de bunăvoinţă faţă de mine, chit că nu ne mai întâlnisem niciodată.

— De mult mă chinuie regretul pentru c-am scris ce-ai citit tu astăzi, mărturisi preoteasa, fiindcă vorba nu-mi e întregită fără cel de-al doilea sul, şi groaznic de înşelătoare în multe privinţe.

— Pari foarte diferită de femeia care a aşternut acea istorisire. M-aş fi aşteptat să fii mai… — am încercat să mă gândesc la un cuvânt eufemistic, aşa încât să nu-mi jignesc amfitrioana – … intransigentă!

Lillet surâse, recunoscând justeţea intuiţiei mele.

— La vremea aceea, eram total orbită de propria mea importanţă. Credeam că atinsesem perfecţiunea spirituală, când, de fapt, tot ceea ce dobândisem era o profundă intoleranţă faţă de restul omenirii. Tânjeam după divina eliberare a morţii, fără să realizez ce însemna să trăieşti, să iubeşti, să-ţi pese cu adevărat.

— Dar credinţa şi sfântul ordin în care ai fost crescută purtau o mare parte din vină pentru rătăcirea ta, nu-i aşa? am încercat eu să-i găsesc justificarea.

— Credinţa mea ar fi trebuit să-mi inculce simţul unei compasiuni şi iubiri necondiţionate. În concluzie, ar fi trebuit să ating înţelepciunea, însă n-am dat dovadă de niciuna dintre aceste calităţi rare în misiunea dedicată străbunelor noastre.

— Dar acum îţi vezi greşelile, drept urmare, undeva, în drumul tău, trebuie să te fi trezit, am spus, văzând-o acum că se căia şi era ceva mai înţeleaptă.

— Aş dori să-ţi pot mărturisi că mi-a venit mintea la cap prin propriile mele observaţii. Îşi lăsă ochii în jos şi se opri o clipă să se reculeagă, după care se uită din nou la mine. Numai o lecţie de viaţă care mi-a zdrobit inima m-a făcut să-mi văd propria ignoranţă şi lipsă de judecată, pentru că, de fapt, n-aveam niciun drept să judec pe nimeni.

— Dar incidentul din Antiohia, când l-ai găsit pe Albray…

Lillet clătină din cap. Nu mai era nevoie să-mi termin propoziţia.

Îmi era clar că ştia unde băteam.

— El doar încerca să mă protejeze de mine însămi. Deja mă avertizase că avea să facă asta. Nu-ţi mai aminteşti de prezicerea lui, după ce-a înghiţit Piatra de Foc Coloidală?

Citisem atâta astăzi, încât nu mai reuşeam să-mi amintesc acel episod din povestirea ei. Lillet îmi reîmprospătă memoria.

— „Dragostea noastră nu se va împlini niciodată”, aşa mi-a zis. A continuat să-mi spună c-a înţeles că, dacă aş fi cedat sentimentelor mele pentru el, asta ar îi distrus tot ceea ce m-am căznit să realizez în toată viaţa mea. Mi-a mai promis că-şi va ține-n frâu sentimentele. Felul în care el ne-a sabotat legătura în acea noapte mi-a dat motive să-l ocolesc, înăbuşindu-mi orice simţăminte de dragoste aş fi nutrit pentru el. Albray ştia că aveam să-i caut apropierea în noaptea aceea. Să-l fi găsit singur, cu siguranţă mi-aş fi nesocotit jurămintele sacre ale cinului meu.

— Şi ar fi fost un păcat aşa de mare? am iscodit-o eu.

— Privind înapoi, spuse Lillet, apoi făcu o pauză şi îmi aruncă iute un surâs, nu cred. Totuşi, la acea epocă, sunt sigură c-aş fi regretat lepădarea de idealurile pe care le credeam sacre, pentru o noapte de iubire. O asemenea clipă de slăbiciune m-ar fi făcut să-mi pun la îndoială puterea de a continua să-mi duc la îndeplinire misiunea sacră ce mi se încredinţase. Iubirea pe care ne-o purtam unul altuia ne punea în pericol ţelul, iar

limpezimea spiritului pe care a dobândit-o Albray prin substanţa Pietrei de Foc Coloidale l-a făcut să conştientizeze acel fapt.

Înţelegerea ei asupra acestor lucruri nu era rezultatul vreunor speculaţii leneşe. În spusele ei exista o autoritate născută numai dintr-o adevărată luciditate. Să confere moartea fiecărui suflet cunoaşterea completă a tuturor erorilor săvârşite în timpul vieţii pământeşti? Aşa s-ar explica diferenţa dintre cavalerul pe care-l cunoşteam eu ca Albray şi cel ştiut de Lillet.

— Albray nu s-a schimbat chiar atât de mult, mă lămuri ea, citindu-mi gândurile ascunse, la fel cum auzise şi întrebările rostite cu glas tare. Numai felul în care îl percep eu s-a schimbat. A fost mereu la fel de curtenitor şi de loial ca şi acum, însă, dat fiind că nu m-am încrezut în el atunci, eroismul lui a trecut neobservat de mine, până când a fost prea târziu.

Din nou, Lillet îşi întoarse faţa ca să-şi ascundă sentimentele de vină şi regret.

— Chiar i-ai pricinuit moartea? mi-am amintit eu de cealaltă profeţie a lui Albray pomenită în cartea lui Lillet.

Ea îmi făcu un semn din cap că da.

— Să fi ţinut eu la altcineva mai mult decât la mine însămi, aş fi putut să-mi dau seama de situaţia în care mă găseam cu adevărat, dar, aşa cum s-au întâmplat lucrurile în realitate, nu m-am îndoit nicio clipă că Molier era adevărata călăuză trimisă mie de Marie de Saint-Clair. Până când n-am ajuns la templul în ruină de pe muntele Sinai, n-am priceput nimic.

Caravana noastră escalada la pas stâncile muntelui Serâbit el-Khâdim. Cămilele, poate, nu erau la fel de plăcute la călărit precum caii, însă erau singurele care ne purtau pe ruta dosnică aleasă de noi. Urmasem Drumul Regelui[78], coborând până la ţărmul Mării Moarte, apoi cotisem la Kerak[79], intrând în

---

[78] Astăzi o şosea cu serpentine reface acest vechi drum comercial, de importanţă crucială pentru Antichitatea Orientului Mijlociu. Este cea mai veche linie de comunicaţii permanent utilizată din lume, menţionată şi în Vechiul Testament (Numerii 20:17). Se întindea din Egipt, traversa Peninsula Sinai până la Aqaba, de unde o cotea spre nord, ducând la Damasc şi la fluviul Eufrat.

[79] Sau al-Karak, oraş iordanian, la est de Marea Moartă, unde există un faimos castel al cruciaţilor, menţionat şi în mai multe locuri în Vechiul Testament sub numele de Chir-Haresest, sau Chir-Heres, Chirhareşet, ori

sălbăticia deşertului, ca să traversăm ţara până la Nekhl, pe culmile muntelui Sinai. De la Nekhl, numai beduinii mai ştiau drumul spre templul în ruină al lui Hathor de pe vârful Serâbit, care, din câte se spunea, era locul de origine al comorii mele.

Ceea ce ştiam eu era că, după ce Hugues de Payens a descoperit Chivotul Legământului, ascuns într-o criptă de sub Templul din Ierusalim, în cursul primei cruciade, a mai găsit şi documente legate de cel de-al doilea Chivot. Acesta era păstrat în văgăunile muntelui Sinai, pe al cărui pisc s-au făurit ambele Chivoturi. Templul de la Serâbit el-Khâdim era odinioară dedicat zeiţei egiptene Hathor, pe care, mai târziu, ordinele secrete o vor numi „Aurul de sub Zei şi Ambra de sub Zeiţe”, cifru pentru protectoarea Templului fiolei Pietrei de Foc şi al fiolei Pietrei de Foc Coloidale. Cavalerii porniseră într-o misiune, sub conducerea lui de Payens, de căutare a Templului Focului-Stea şi de salvare a celui de-al doilea Chivot. Ei descoperiseră culoarul secret, ba chiar şi cheia ce descuia lăcaşul Focului-Stea din Templul lui Hathor, ale cărui ruine se înalţă deasupra acestui pasaj. Acei bărbaţi suferiră pierderi grele când mai mulţi dintre ei încercară să pătrundă în altarul subpământean fără o femeie care să le deschidă drumul. Lui Payens i se trimise vorbă la Ierusalim, vestindu-i-se eşecul cavalerilor lui de a intra în templu. O înaltă preoteasă din cinul şi neamul meu, Lilith del Aquae, care bătuse drumul până în Ţara Sfântă pentru a veni în ajutorul celor care se chinuiau cu descifrarea vechilor suluri găsite sub Templul din Ierusalim, se oferi voluntară să se ducă până-n Sinai. Ea le deschise calea cavalerilor în lăcaş. În prezenţa ei, bărbaţii reuşiră să pătrundă în subteranele templului fără să mai cadă pradă unei rafale sonore ce se propaga din adâncuri şi care, efectiv, făcea să-i crape inima în piept oricărui bărbat care încerca să coboare calea de intrare fără o însoţitoare. Se descoperi că o pârghie, aflată chiar la intrare, trebuia apăsată pentru ca şanţurile din anticameră să se umple cu o licoare inflamabilă ce opreşte pătrunderea scarabeilor. Odată cuprinse de flăcări şanţurile din anticamera templului, se puteau urma două cărări ce duceau spre cele două încăperi alăturate. Una dintre ele adăpostea fiola Stelei, iar cealaltă, fiola Focului. Amândouă au putut fi

---

mai simplu, Chir, în Cartea a doua a Regilor (3 şi 16:9), Isaia (15, 16), Ieremia (48) şi Amos (1:5 şi 9:7).

luate numai de preoteasă. Mai exista o poartă ce se înălţa faţă în faţă cu intrarea din anticamera templului, iar aceasta a fost deschisă prin aşezarea celor două fiole în spaţiile săpate de-a lungul uşilor masive de aur.

O inscripţie avertiza că niciun muritor n-avea voie să intre în sala Chivotului, însă cavalerii lui Payens n-o luară în seamă, poruncindu-i preotesei să deschidă uşile. Din câte se povesteşte, toţi bărbaţii care fură martori la deschiderea acestei săli pieriră cuprinşi de flăcări. Când preoteasa ieşi să se confrunte cu restul cetei acelor războinici, ea îi înştiinţă că se găsise cel de-al doilea Chivot, însă nu putea fi mutat de la locul lui, dat fiind că orice bărbat care s-ar încumeta să intre în acea încăpere şi-ar găsi moartea.

Poarta către complexul templului secret fu iarăşi sigilată şi îngropată în nisip. Cavalerii rămaşi în viaţă o porniră spre Ierusalim, cu cheile de la sala Chivotului în păstrarea lui Lilith del Aquae. Ceata lor căzu într-o ambuscadă a Asasinilor arabi, care îi luară viaţa preotesei în cursul atacului lor, la fel ca şi cavalerilor. Dar aceşti apărători arabi ai Templului Focului-Stea nu reuşiră să pună mâna şi pe fiole. Un singur cavaler scăpă şi, luând fiolele cu el, se întoarse la de Payens, în Ierusalim. Se hotărî ca acele chei să fie aduse în Languedoc şi încredinţate cinului meu. N-o fi luat Ordinul Sionului în stăpânirea lui cel de-al doilea Chivot, însă atâta timp cât în sânul cinului meu se păstrau cele două chei, nimeni altcineva nu se mai putea folosi de marea putere distructivă a Chivotului.

Pe măsură ce ne apropiam de destinaţia noastră, eram bolnavă de îngrijorare, întrebându-mă cum aveam să deschid poarta spre subteranele lăcaşului în căutarea căruia pornisem, având în vedere că fiola Stelei se mai afla, încă, în posesia lui Devere. Speram, în secret, că el se afla pe urmele noastre, întrucât fiola Stelei, singură, nu-i era de niciun folos, iar fiola Focului se afla la noi. Aş fi dorit ca el să fie capturat înainte ca oamenii lui Molier să aibă şansa să dezgroape poarta. Altfel, ştiam din legenda învăţată de mine că exista o rezervă a sacrei substanţe a Stelei ascunsă undeva în ruinele templului lui Hathor. Reuşeam oare s-o descopăr înainte să fiu obligată să mărturisesc faptul că Devere furase fiola Stelei de la mine? Pentru Molier şi cavalerii lui n-avea să fie deloc amuzant dacă descopereau că trecusem prin toate vitregiile deşertului numai

ca să nu putem să intrăm în templu. Chiar dacă reuşeam să descuiem poarta lăcaşului, înapoierea unei singure fiole n-ar fi însemnat împlinirea misiunii mele. La ce mă gândisem oare de nu-i spusesem adevărul lui Molier încă din Antiohia?

Abia în toiul după-amiezii am terminat de urcat piscul şi am ajuns la ruinele templului lui Hathor. Soarele era la zenit. Aşa cum se întâmpla de obicei pe Sinai, nu se zărea niciun nor pe cer. Spre marea noastră surpriză şi nelinişte, poarta circulară a Templului Focului-Stea nu era doar dezgropată, ci şi deschisă! Am recunoscut-o după descrierile din legendele despre Lilith del Aquae. Le ascultasem de nenumărate ori, spre a nu le mai uita niciodată.

Cineva ajunsese înaintea noastră, însă numai eu bănuiam cine putea fi. Uşurarea îmi era la fel de mare ca şi presimţirile rele. Cu toate acestea, chiar dacă Devere reuşise să descuie poarta, n-ar fi putut intra neînsoţit de o femeie, decât dacă, bineînţeles, înduplecase vreo beduină. Ultima oară când îl văzusem, cu siguranţă vrăjise o localnică.

Acea amintire îmi stârni o furie incredibilă, ori eram geloasă pe o altă femeie care avusese plăcerea să asiste la îndeplinirea misiunii sale? Călătoria alături de Molier fusese calmă şi lipsită de interes. Îi eram recunoscătoare pentru respectul lui şi al oamenilor săi faţă de mine. Adevărul era, însă, că duceam lipsa fermecătoarei tovărăşii a lui Devere.

Molier se puse imediat în gardă. Dintre cei patruzeci de cavaleri din alaiul nostru, trimise jumătate în avangardă, acolo unde numai câteva fragmente din templul lui Hathor mai ieşeau din pământ. Se pare că în vremurile străvechi fusese o vastă clădire. În spatele câtorva pilaştri din piatră ce ieşeau parţial la vedere, cu antice hieroglife săpate în ei, se zărea un mare morman de bolovani, unde ni s-ar fi putut pregăti o ambuscadă.

— Se zice că ordinul Asasinilor Melchi care au ucis-o pe Lilith del Aque ar mai fi încă şi astăzi de pază, ca întotdeauna, aşadar trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie, îmi explică Molier. Vor exact ce vrem şi noi. Am să le poruncesc celorlalţi oameni ai mei să-ţi stea aproape, în cazul în care cineva a intrat înaintea noastră.

Molier le ordonă beduinilor care ne călăuzeau să rămână şi să ne vegheze cămilele, iar ei se arătară mai mult decât mulţumiţi să o facă.

Exista o cărare în pantă, de un roşu strălucitor, care cobora până-n altar. Acea potecă făcea parte dintr-un lung tunel rotund acoperit cu hieroglife.

— Este din aur masiv! constată unul dintre cavaleri, ţinând o torţă ridicată ca să ne lumineze calea, în vreme ce eu şi cu Molier îl urmam pe poteca netedă şi roşiatică.

— Aş dori să ştiu ce înseamnă toate aceste hieroglife, vorbi un altul, în al cărui glas se simţea mai mult teama decât curiozitatea.

— Vorbesc despre Sfatul Zeiţelor pentru care a fost ridicat acest templu, unde tronează Hathor, zeiţa munţilor pustii ai morţilor, zeiţa fertilităţii şi Izvorul Luminii, i-am informat, aruncând o privire peste rândurile cioplite în limba străveche, care se număra printre primele lucruri pe care le-am învăţat în sânul cinului meu. Semnalează că acesta-i un străvechi locaş matriarhal şi că Sfatul nu se va întruni decât în câmpul de *Mfkzt* cu fiicele lui Isis.

— Câmpul de *Mfkzt* se minună cavalerul care-şi arătase interesul pentru hieroglife.

— Unii zic cât se referă la o dimensiune a celor binecuvântaţi, tărâmul orbitei luminii, i-am lămurit eu, în timp ce alţii cred că *mfkzt* se referă la un mineral, ca aurul sau turcoaza.

— Dar voi ce credeţi că înseamnă? îndrăzni cavalerul să mă întrebe.

— *Moartea,* pentru orice bărbat care ar avea destulă curiozitate cât să încerce să afle, i-am replicat, deşi bănuiam că misteriosul cuvânt trimitea atât la Pâinea Vieţii, cât şi la sferele divine la care cineva s-ar înălţa dacă s-ar împărtăşi din ea.

— Prea multă vorbă, avertiză Molier. Dacă duşmanul stă la pândă, haideţi să nu-i dăm de ştire că suntem prin preajmă.

L-am simţit uşor speriat de cunoştinţele mele, ceea ce era neobişnuit la un bărbat întotdeauna atât de sigur pe el. Am bănuit că era la curent cu povestea lui Lilith del Aquae şi cu soarta bărbaţilor care o însoţiseră în acest altar. Să fi ştiut legenda toţi acei cavaleri? Totuşi, nu ne găseam acolo pentru a prăda comorile dinăuntru, ci pentru a înapoia cheile furate, nepreţuite pentru alţii, prin urmare nu prea aveam de ce ne teme.

Când am intrat în anticamera uriaşă, Molier îşi trimise

oamenii să coboare înaintea noastră pe o cărare de piatră ce ducea în jurul încăperii circulare, în amândouă direcţiile. În vreme ce ei se împrăştiau şi torţele lor începeau să arunce lumină în imensul gol, am fost uluită să văd cât de mult corespundea altarul aşteptărilor mele. Îmi formasem deja în minte o imagine din descrierile transmise mie de ai mei.

Cărarea din aur roşu pe care intrasem se lăţea şi se întindea prin toată camera până la o platformă circulară, aşezată exact în centru. La aceeaşi distanţă, pe peretele din celălalt capăt al sălii se zărea o poartă boltită. De la platforma circulară din mijloc se întindea o altă cărăruie, ce se întretăia cu cea pe care păşeam noi, iar fiecare extremitate a răscrucii se termina cu o aripă încadrată de pilaştri. Cercuri concentrice din gresie mărgineau şanţuri goale, adânci de numai vreun metru. Deasupra platformei centrale se înălţa un dom aurit, sprijinit de patru pilaştri falnici, fiecare reprezentând câte o zeiţă egipteană.

Chiar lângă pragul pe care abia-l trecusem se afla uriaşa pârghie mânuită de Lilith ca să alunge veninoşii scarabei, iar Molier îi dădu o lovitură cu palma, umplând şanţurile cu un fluid urât mirositor.

— Pentru orice eventualitate, se justifică el, dând de înţeles, cât se poate de clar, că auzise de legenda ce învăluia aceste locuri.

Apoi Molier mă invită să-l însoţesc până la platforma centrală de sub glorioasa cupolă de aur a zeiţelor.

— Nu mai e nimeni aici, *my lord,* îi raportă adjunctul său, lăsând impresia că era la fel de nerăbdător ca şi ceilalţi cavaleri să i se dea drumul să plece. Am cercetat ambele aripi.

— Foarte bine, îl lăudă Molier şi, mulţumit de situaţie, îşi înfipse torţa într-o adâncitură într-unul dintre pilaştri, destinată acestui scop. Înconjuraţi această încăpere subterană cu torţele voastre, apoi întoarceţi-vă la suprafaţă şi păziţi intrarea.

Cavalerul i se închină adânc. Făcând un semn oamenilor lui, îşi aşeză torţa într-unul dintre inelele prinse în perete, după care se retrase, urmat îndeaproape de toţi ceilalţi. Tot ce se mai auzea acum era doar susurul fluidului revărsându-se în canalele care ne împresurau, alături de sfârâitul torţelor aprinse.

— Ei bine, lady du Lac, se pare c-a sosit ceasul să ne

împlinim îndelungata şi dificila noastră misiune. Ai fiolele?

— Da, le am, l-am minţit, fără să mişc un deget ca să le scot la vedere, chiar dacă-mi era clar ce aştepta acel lord de la mine.

M-am apropiat de aripa cu pilaştri roşii. Măcar una dintre fiole o puteam aşeza la loc în nişa ei, iar odată lăsată acolo, numai eu mai puteam s-o scot din nou.

Nici nu făcusem doi paşi, când Molier îşi scoase sabia şi-mi ţintui grumazul cu vârful ei.

— Atunci dă-mi-le.

— De ce îmi ceri aşa ceva? l-am înfruntat, păstrându-mi sângele-rece, în ciuda fricii ce-mi strângea ca o gheară inima. Nu mă temeam atât pentru moartea mea, dar cum aveam să mă prezint în faţa demiurgului meu fără să-mi fi dus sarcina până la capăt? Datoria ta a fost să mă însoţeşti până aici, i-am spus. Înapoierea cheilor intră numai în sarcina mea.

— Cine zice să le înapoiezi? mă întrebă el sarcastic, întinzându-şi mâna liberă şi îndoindu-şi de mai multe ori degetele, indicându-mi astfel să i le pun în palmă.

— Dar Marie de Saint-Clair trebuie să te fi avertizat că…

— Nu sunt în solda lui Marie de Saint-Clair, şuieră el, arătându-se enervat de naivitatea mea. Niciun vrednic cavaler nu s-ar pune în slujba unei femei!

— Aşadar, Devere mi-a…

— … spus doar adevărul în tot acest timp, recunoscu el în grabă, făcându-mi iar un semn nerăbdător să-i înmânez cheile.

Camera începu să se învârtă cu mine. Ce era de făcut? Inima mi se frângea pentru că mă îndoisem de atâtea ori de Devere. Mă copleşeau amintirile, dându-mi seama cu ce trebuise el să se lupte ca să mă aducă până aici, iar eu nu făcusem altceva decât să-i îngreunez şi mai mult situaţia.

— Aş putea foarte bine să te omor, mă ameninţă Molier, ca să mă trezească din toropeală. *Dă-mi-le,* articulă el rar silabele, pentru ca eu să pricep că era pentru ultima oară când mai catadicsea să mi le ceară.

M-am scotocit după fiola Focului, atârnată de un lănţişor de argint în jurul gâtului, şi am scos-o afară din cămaşă.

— Folosirea acestor fiole îţi va aduce cu siguranţă moartea. Ce speri tu să obţii având-le?

Mi-am scos lănţişorul pe cap şi i-am întins fără tragere de

inimă fiola roşie.

— Hm… Nemurirea, răspunse el, în timp ce înşfăca fiola din mâna mea şi îşi petrecea lanţul în jurul gâtului său.

— Numai dacă eşti de un sânge cu mine, l-am atenţionat eu.

O scânteie de maliţie îi fulgeră pe chip.

— Mai vedem noi, când voi descuia Chivotul.

Cu un gest, Molier mă îndemnă să mă grăbesc să-i predau cea de-a doua fiolă.

— N-ai auzit ce-au păţit bărbaţii care-au mai încercat?

Începeam să mă întreb dacă nu cumva căldura îi luase minţile lui Molier.

— Ah, păi află că eu ştiu ceva în plus faţă de ei, ceva ce nici măcar tu n-ai habar, mă tachină el. O parte din legenda lui Lilith del Aquae a fost scoasă din relatarea oficială de către Marele Maestru al Sionului, pentru a fi dezvăluită numai marilor iniţiaţi ai ordinului, din care fac şi eu parte. Asta s-a întâmplat înainte ca târfa lui de Gisors să preia conducerea!

— Zi-mi şi mie detaliul omis, am încercat eu să-l mai ţin de vorbă, de teamă ca nu cumva să-mi ia viaţa odată ce descoperea că nu mai aveam a doua fiolă.

Pe Molier pretenţia mea îl făcu să râdă.

— Nu prea cred. Pocnind din degete, îmi porunci: Dă-mi-o!

— N-o mai am, i-am mărturisit cu un suspin greu, şi am început, în gând, să mă pregătesc de moarte.

Molier îşi miji ochii. Era evident că nu mă credea pe cuvânt.

— Dezbracă-te! îmi ceru, spre marea mea oroare.

— Niciodată n-aş…

Vârful ascuţit al sabiei îmi străpunse iute pielea. Un firişor cald de sânge începu să-mi curgă pe gât.

— Ia mai gândeşte-te!

— Îţi jur că n-o am!

Mi-am acoperit rana care-mi adusese lacrimi în ochi.

— Atunci unde-i? îmi ceru el socoteală, apucându-mă de păr şi smucindu-mi capul pe spate.

— La mine.

Privirea lui Molier se întoarse spre Albray, care aştepta în picioare pe cărarea ce înconjura sala, între poarta de intrare şi aripa cu pilaştri albi, ţinând în mâna ridicată o fiolă cu străluciri de nea.

— Dă-mi-o, altfel o omor!

— Vino şi ia-o!

Albray o luă la fugă spre aripa cu pilaştri albi, iar Molier se luă după el. Dacă el ar fi reuşit să pună în nişa ei fiola, aş fi fost singura care aş mai fi avut putinţa s-o mai scot de acolo şi astfel, moartă, lui Molier nu i-aş fi fost de niciun folos.

— Fugi afară, Lillet, îmi strigă Albray.

Ca să măresc distanţa dintre mine şi Molier, am alergat spre pragul încadrat cu pilaştri roşii, ca să intru pe cărarea din jurul zidului, până la ieşire. În goana mea, înjurăturile lui Molier mă ajunseră din urmă, aşadar am presupus că Albray fusese mai iute, intrând în aripă, unde pusese la loc fiola. Molier trecu în grabă pragul încadrat de pilaştri albi şi, văzându-mă c-o luam spre ieşire, se porni şi el să alerge pe cărare, în speranţa că-mi va tăia drumul înainte să intru în tunel. Albray nu-l mai urmări pe Molier în jurul camerei, ci se duse direct la platforma centrală, în direcţia aripii cu pilaştri roşii din spatele ei.

Nefiind sigură dacă puteam să-l depăşesc pe Molier, mi-am schimbat direcţia. Am fugit înapoi la Albray. El mă prinse în braţe, iar eu am fost atât de încântată de prezenţa şi de intervenţia lui, încât i-am întors îmbrăţişarea din toată inima.

— Am fost aşa o proastă! am izbucnit printre lacrimi, neavând timp să-i spun tot ce-aş fi dorit cu adevărat.

— Ştiu, mă linişti el pe un ton iertător, numai ca să mă necăjească, deşi nu reuşi.

Molier îşi domoli pasul. Se opri în faţa ieşirii.

— Niciunul dintre voi nu pleacă până nu obţin cealaltă fiolă.

— Soarele va apune în curând, iar poarta se va închide. Fiola Stelei odihneşte acum în siguranţă la locul său, iar Asasinii, care ţi-au luat oamenii ostatici, vor astupa poarta cu ţărână îndată ce se va închide.

— Atunci, cel mai bine ar fi să vă omor cât mai repede, rânji Molier, impasibil.

— Îndată ce voi încrucişa spada cu el, tu să fugi la ieşire, îmi şopti Albray.

— Nu plec de aici fără tine, am insistat, amintindu-mi prea bine cum Devere prezisese că eu îi voi aduce moartea.

— Mă tem că asta-ţi e soarta!

Îmi aruncă o privire plină de iubire. Drept răspuns, l-am sărutat cu toată pasiunea de care eram în stare.

— Nimic nu-i predestinat, i-am spus, infirmându-i în acest fel

una dintre prorociri.

Îmi dărui un surâs tandru pe când se întorcea la platforma centrală, îndepărtându-se de mine.

— S-ar putea să fi minţit în legătură cu sărutul, îmi destăinui el şi ridică din umeri, cerându-mi parcă iertare.

— Nu, l-am rugat, nedorind decât ca el să scape cu viaţă. Mai bine ucideţi-mă, aşa nu veţi mai avea pentru ce să vă luptaţi.

— Niciodată. Se întoarse să-l înfrunte pe Molier, care tocmai dădea pe gât conţinutul fiolei Focului. Oh, nu! exclamă Albray, pe când celălalt închidea la loc sticluţa cu dopul şi îşi lingea stropii de lichid roşu ca sângele de la colţurile gurii.

— Mmmm! făcu Molier încântat, apoi se apucă de cap cu amândouă mâinile şi se porni să strige de durere. Nu! urlă el, continuând să ţipe şi mai tare.

Căzu în genunchi, din cauza agoniei care-l cuprinse. Albray se repezi să-i facă lui Molier de petrecanie cât încă mai era neputincios, însă vederea inamicului care se ridica încet în aer îl făcu să se răzgândească. Molier închise ochii, în vreme ce trupul său, plutind liber, începu să se rotească în cercuri.

Albray mă îndemnă, cu un gest al mâinii, să mă grăbesc spre ieşire.

— Ai de gând să cobori pe pământ şi să te lupţi bărbăteşte, Molier? îi strigă Albray, trăgându-şi sabia.

— Nu mai sunt un biet muritor, îi atrase atenţia adversarul său, cu o voce adâncă. Deschise ochii, iar pupilele îi străluceau galben, înotând în irisul roşu ca sângele. Sunt un zeu!

Se îndreptă, plutind, către Albray, care-i blocă drumul ca să-l îndepărteze de ieşire.

Pe măsură ce-i priveam încrucişând săbiile, m-am apropiat cu paşi mărunţi, în tăcere, de ieşire, dar, când am ajuns la cărarea ce mă scotea la lumina zilei, nu m-am putut abţine să nu mă opresc din drum. Îl mai văzusem şi înainte pe Albray luptând. Ştiam cât de iscusit era, însă Molier se bătea ca unul posedat de diavol.

Încrucişând spada cu cavalerul meu, Molier îl aruncă înapoi şi îl dădu de-a berbeleacul, după care se întoarse spre mine:

— Unde crezi că pleci, prinţesă? Mmm?

Cavalerul cu înfăţişare monstruoasă porni prin aer în urmărirea mea. Nemaiavând de ales, m-am întors şi am luat-o la fugă ca să scap cu viaţă, îndoindu-mă de putinţa mea de a-l

depăşi. Aruncând o privire peste umăr, l-am văzut pe Albray sărindu-i în spate lui Molier. Apucându-l de mantie, reuşi să-l tragă înapoi.

— Doamne ale Elohimilor, strigă Albray, daţi-mi puterea de a face minuni pentru a salva o fiică a voastră de poftele acestei creaturi, şi mă leg să vă slujesc şi după moarte la fel ca-n viaţă!

— Nu, am protestat eu, însă o rafală puternică de vânt se stârni prin tăcerea de mormânt a camerei subterane, împiedicându-mă să mai cobor înapoi.

— Grăbeşte-te, Lillet, ia aminte la soarele care asfinţeşte! îmi strigă Devere din urmă.

Am alergat la poartă şi, observând cât de mult se micşora lumina soarelui, am auzit un zgomot greu, ciudat, de metal zăvorât.

În spatele meu, Molier se tânguia cu disperare. Pe când treceam pragul porţii, am auzit o lovitură de moarte şi gâlgâitul cuiva înecându-se cu propriul sânge.

În aceeaşi clipă, picioarele îmi păşiră pe nisipul deşertului, dincolo de poartă. O puternică furtună de nisip, adusă de un siroco, acoperi soarele şi, cu un trosnet puternic, metalic, poarta se reconstitui cu un fulger de lumină într-o barieră solidă din metal, îngropându-i înăuntru pe Molier şi pe Devere.

— Cerule! Mi se făcuse rău la auzul felului în care murise cavalerul meu. Jurământul lui Albray dinaintea zeiţelor explică de ce a răspuns el invocărilor lui Ashlee şi de ce continuă să se ţină de cuvânt, sărindu-mi şi mie în ajutor, am adăugat.

Acum, când înţelegeam mai bine angajamentul şi abnegaţia lui pentru cauza noastră, mă cuprinse o tristeţe fără seamăn, pentru că el n-avusese de ales în această chestiune.

— Mia, Albray te-ar fi ajutat, fie că era de datoria lui, fie că nu, mă lămuri Lillet, în vreme ce-şi trecea o mână pe braţul meu, într-un gest sincer de alinare. E îndrăgostit de tine până-n măduva oaselor. Măcar atât mi-a mărturisit şi mie. Aşadar, nu mai face aceeaşi greşeală ca şi mine, să te lepezi de dragostea adevărată de dragul raţiunii muritoare... Până când n-ai să ştii totul despre viaţă, nu vei putea judeca nicio situaţie. Poţi trage doar învăţăminte. Dragostea umană necondiţionată e cea mai mare taină şi cel mai mare dar oferit de Dumnezeu. Măcar de-aş fi avut eu capacitatea de a înţelege pe cineva, de a-mi pune

nădejdea în acela şi a-mi păsa de el mai mult decât de mine însămi, poate aşa Albray ar fi scăpat cu viaţă din inima muntelui Serâbit. Sunt aproape convinsă că dragostea pe care ne-o purtam ne-ar fi dat putinţa să ne biruim duşmanul. Aşa mi-aş fi împlinit adevăratul destin: să rămân toată viaţa alături de Albray, să-i port copiii în pântec. Dar fără compasiune, nu poate exista nici dragoste şi, prin urmare, nici înţelepciune… Aceasta-i baza trinităţii sacre, puterea atotcuprinzătoare a universului. Să fi ajuns la această înţelegere încă din viaţă, mi-aş fi putut dezvolta pe deplin potenţialul. Aş fi putut deveni o forţă mult mai constructivă, o adevărată trimisă a lui Dumnezeu pe pământ. Dar aşa cum s-au petrecut lucrurile… l-am trădat pe Dumnezeul meu, le-am trădat pe străbunele mele, mi-am trădat adevărata dragoste, plătind cu preţul unei vieţi lungi şi pline de regret.

— Lillet, îmi pare atât de rău! i-am spus cu sinceritate. În mod firesc, trebuia să mă simt ameninţată, să mă încerce gelozia în faţa fostei iubite a alesului inimii mele, dar iată-mă plină de aceeaşi calitate care se dovedise o lecţie de viaţă pentru Lillet, compasiunea. Eşti prea aspră cu tine însăţi…

Ea făcu din cap semn că nu. Nu mai vru să audă niciun cuvânt de mângâiere din partea mea.

— Am eşuat în faţa atâtor încercări. Singura mea consolare e că dorinţa de a-mi răscumpăra greşelile mă ţine aici, în planul astral, unde putem să intrăm în legătură. De la moartea mea, nu mi-am dorit altceva decât să-mi transmit cunoştinţele şi experienţa unei alte fiice din neam, în speranţa că i-ar putea folosi la ceva. Eşti prima din stirpea mea care se înhamă la împlinirea misiunii mele, posedând, totodată, abilitatea de a-şi proiecta corpul astral, încheie ea.

— Proiecţia astrală nu se număra printre harurile lui Ashlee, mi-am dat eu seama şi, preţ de o clipă, m-am simţit onorată şi în culmea fericirii. Doream s-o lac şi pe Lillet să simtă forţa care mă înălţa pe mine. Pricepi, i-am spus, că această calitate care ai crezut că-ţi lipseşte în viaţă e aceeaşi cu cea pe care o posezi acum, tocmai *pentru că* mă îndrumi? Fiindcă fără o asemenea compasiune, nicio femeie n-ar putea povăţui pe alta cum anume să-i fure iubitul.

— Vreau ca Albray să se elibereze de acel jurământ blestemat pe care l-a făcut ca să-mi salveze mie viaţa. Lillet nu

era pregătită să accepte ceea ce-i spuneam. Merită dragostea pe care eu i-am refuzat-o, pentru că n-am putut vedea mai departe de prejudecăţile mele pământeşti, acceptând ceea ce simţeam cu adevărat pentru el.

— Poate iubirea să-l elibereze pe Albray de jurământul făcut doamnelor Elohimilor? am dorit să ştiu, dornică să-l ajut – amintindu-mi, mai ales, cât de rău mă purtasem cu el la ultima noastră întâlnire.

— Nu ştiu, recunoscu Lillet, pe un ton de disperare. În timpul vieţii, am studiat fiecare text egiptean mitologic sau ocult ce mi-a putut cădea în mână, încercând să aflu o cale de dezlegare a lui Albray de sub blestemul pe care singur şi l-a aruncat asupra sa. Se pare că nu mai are niciun precedent, fiindcă n-am reuşit să descopăr nimic. Dar în lumea ta modernă şi tehnologizată, s-ar putea să ai mai mult succes în găsirea unei soluţii.

— Nu-mi trebuie să ştiu mai mult. Am asigurat-o că mă voi gândi la ceva. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să mă lămuresc, Lillet!

Preoteasa îmi făcuse o imensă favoare. Mă simţeam cu adevărat îndatorată faţă de ea.

— Cred că şi eu am fost la fel de proastă, dar îţi promit – şi, spunând acestea, mi-am pus mâna dreaptă pe a ei şi mi-am dus stânga în dreptul inimii – că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l salvăm pe cavalerul nostru, la fel cum ne-a salvat şi el pe noi, fiicele lui Isis, de câte ori a fost nevoie. Ştii unde-i Albray acum?

Simţeam că primul lucru pe care trebuia să-l fac era să-l găsesc, pentru a-mi cere iertare faţă de el.

— Tărâmul acesta este infinit, aşadar a-l afla atunci când nu doreşte să fie găsit s-ar putea dovedi puţin cam dificil, ridică Lillet din umeri. Va fi voinţa ta contra voinţei lui, mă tem, iar voinţa lui e la fel de puternică precum era în timpul vieţii.

— Pot să mă ajut de pietricică pentru a-l găsi. Albray nu-mi poate ignora chemarea! m-am hotărât eu. Există totuşi o singură problemă: nu pot să-l invoc prin pietricică dacă dorm, i-am spus lui Lillet.

— Fereşte-te de Molier, mă avertiză Lillet. Încă mai posedă unele cunoştinţe pe care eu n-am reuşit niciodată să le aflu. Preoteasa mă sărută pe obraz, apoi, cu zâmbetul pe buze, îmi

ură numai bine. Trezeşte-te acum.

LECŢIA 20
ABANDONARE

La trezirea din somn, am simţit frigul şi senzaţia că nu puteam, decât cu greu, deschide ochii.

Când pleoapele mi se dezlipiră, în sfârşit, am încremenit la vederea unei neguri albicioase care plutea deasupra patului meu şi nici n-am mai observat că amuleta îmi fusese sustrasă din ascunzătoarea ei şi absorbită de către acea vedenie. Am înţeles, prea târziu, intenţia acelei arătări şi, deşi m-am repezit să-mi iau înapoi comoara, negura se retrase iute pe sub pânza cortului meu, luând cu ea pietricica.

— NU!

Am sărit din pat, m-am repezit la ieşirea din cort şi m-am năpustit afară după comoara mea. Fără ea, n-aveam să-l mai văd niciodată pe Albray!

Ceaţa se ridică deasupra mea şi, adunându-şi substanţa rarefiată în jurul său, spori în densitate şi se transformă într-o pasăre neagră care zbură dincolo de ruine.

— Molier, am recunoscut eu pasărea din povestirea lui Ashlee. Fir-ar să fie!

Am luat-o la goană pe drumul care ducea la ruine. N-aveam de gând să permit nimănui să mi-l ia pe Albray, nici măcar unei monstruozităţi cameleonice care sfida moartea! Nu m-am gândit la pericolul în care mă puneam, sau cât de stupid era să-mi frâng gâtul pentru o stafie.

Pasărea neagră trecu în zbor pe lângă ruine, deasupra taluzului de pe celălalt versant, traversând încă un platou.

Stâncile ascuţite îmi tăiau picioarele până la sânge, dar nu mai simţeam durerea fizică. Din pricina celei din inimă, nici nu mai observam iadul prin care treceam. Luna cobora la orizont, luminând pasărea, dar aruncând umbre peste peisajul de munte.

Atunci am început să percep evenimentele în ralanti. Pasărea dădu drumul amuletei din cioc. M-am repezit în zona întunecoasă, plină de umbre, unde avea să cadă cu siguranţă comoara mea şi, când am pătruns în acele hăţişuri, am simţit pământul fugindu-mi de sub picioare.

Ai văzut stâncile de la marginea acestei culmi? Nu mai poţi

recupera niciun cadavru după ce l-ai lăsat să cadă de acolo, mi-am adus aminte de cuvintele lui Akbar.

Inima mi se strânse de frică într-o gheară de gheaţă. M-am uitat în jos, în imensele hăuri ale prăpastiei. Chiar atunci, trupul mi se opri din cădere cu o smucitură, în vreme ce cămaşa îmi era înşfăcată din spate, iar eu m-am lovit de peretele colţuros de stâncă.

— Te-am prins, doctore Montrose!

Vocea aceea îmi era cunoscută.

— Akbar?

Puteam să simt cum cedau cusăturile bluzei mele.

— Alun…

Am fost brusc trasă în sus de un braţ puternic, care mă prinse de mijloc şi mă aruncă înapoi, pe teren solid.

— Vai, Doamne!

M-am uitat lung în abisul care fusese cât pe ce să mă înghită şi l-am strâns în braţe pe salvatorul meu, pentru a-i mulţumi şi pentru a mă asigura eu că sunt acum în siguranţă.

— Ce te-a apucat, doamnă?

Akbar se smulse din braţele mele ca să mă poată privi drept în ochi.

Mi-am coborât iar privirea în genune, înţelegând că nu mai aveam cum să regăsesc pietricica lui Albray, şi am izbucnit în lacrimi.

— Eşti traumatizată, îmi scuză arabul izbucnirea emoţională şi, fără alte cuvinte de prisos, mă conduse înapoi la corturi.

În cort, m-am aşezat pe marginea patului şi am izbucnit într-un plâns necontrolat, nefiind cu totul sigură ce mă speria mai mult: pierderea protectorului meu sau faptul că fusesem cât pe ce să mor. Măcar să fi murit, aş fi putut, în sfârşit, să fiu alături de cavalerul meu.

Trebuia să port pietricica la mine! m-am ocărât singură. Dacă nu m-aş fi îndoit de Albray, n-aş fi avut niciun motiv să n-o port. Mă avertizase că Molier va încerca să-mi submineze încrederea în protectorul meu şi se pare că tactica lui dăduse roade. Nici măcar nu puteam să-i cer lui Molier socoteală pentru ceea ce se petrecuse; ar fi fost ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile, fiindcă nu aveam nicio dovadă a trădării sale. Acum că-mi pierdusem amintirea de familie imposibil de înlocuit… dar chiar aşa să fie?

Lacrimile mi se opriră, într-un târziu, căci am realizat că ştiu invocările folosite de Ashlee. Tot ceea ce trebuia să fac era să găsesc acelaşi tip de pietricică rotundă, găurită la mijloc, necesară acelor farmece.

Akbar se reîntoarse la cortul meu după o scurtă absenţă, aducând o găleată cu apă şi un prosop.

— Pentru ce? l-am întrebat, întrucât simţurile îmi mai erau, încă, amorţite.

Arabul puse găleata lângă mine şi îngenunche.

— Pentru picioarele tale, doamnă!

Mi-am dat seama ce preţ de sânge am plătit pentru acea păţanie a mea când îmi ridică piciorul stâng.

Mi-am reprimat un geamăt pe măsură ce rănile îmi erau spălate de sânge, praf şi pietriş. Nu mai simţisem până acum durerea lor. Ca să nu mă mai gândesc la ele, mi-am focalizat conştiinţa asupra celui de-al treilea ochi, în speranţa de a-i întrezări aura lui Akbar. Mi s-a tăiat răsuflarea când am perceput nuanţele de roşu şi auriu care iradiau din corpul său subtil, cu centrii lui de lumină nişte vârtejuri scânteietoare. Vedeam limpede că era un om bun.

— Ai avut mare noroc să scapi atât de uşor, încercă Akbar să nu pară că-mi face morală. Zgârieturile şi contuziile astea se vor vindeca.

Îmi oferi primul ajutor cu mare blândeţe, însă m-am simţit stânjenită şi puţin ruşinată că acest bărbat a trebuit să-mi spele mie picioarele.

— Mulţumesc zeiţei pentru vigilenţa ta, Akbar, l-am lăudat, punându-i o mână pe umăr ca să-l distrag de la treabă, dar nu-i împotriva obiceiurilor voastre să speli picioarele unei femei?

— Nu eşti o femeie oarecare, continuă el să mă slujească, dar nu spuse mai mult, din cauza bănuielilor pe care le avea asupra metodelor lui Molier de a ţine corturile sub supraveghere.

Cuvintele lui îmi treziră curiozitatea faţă de ceva anume.

— Ai auzit vreodată de Lilith del Aquae, despre care se povesteşte că ar fi fost omorâtă de un grup de Asasini, numiţi şi Melchi, în timpul primei cruciade?

— *Niciodată.* Se opri din treabă ca să-şi ducă un deget la buze, amintindu-mi că nu era bine să vorbesc cu glas tare. Poţi să mergi? Ar trebui să-ţi fie foame, nu?

— Ah!… Sigur!

Mi-am băgat picioarele în papuci şi, târşâindu-i cu grijă la început, am fost ajutată de arab să ies din cort.

Bărbatul nu mai scoase un cuvânt până când nu ne-am îndepărtat de corturi şi mai ales de locuinţa lui Molier, în direcţia căreia arunca priviri pline de neîncredere. Am luat-o prin mijlocul drumului plin de praf care trecea prin tabăra noastră.

— Ordinul meu poartă cel mai adânc respect fiicelor din neamul tău, vorbi Akbar în şoaptă. Te asigur că Lilith del Aquae n-a fost ucisă de ai mei.

— Ai tăi? m-am mirat să aflu acest amănunt. Vrei să zici că ţii de acelaşi ordin de Asasini ca şi cel menţionat în legendă?

El făcu un uşor semn din cap, drept confirmare.

— Este adevărat că Asasinii Melchi au încercat să oprească grupul lui Lilith del Aquae să părăsească muntele Sinai. Predecesorii mei au rugat-o pe preoteasă să ducă înapoi cheile, la loc sigur, înăuntrul muntelui, unde s-au găsit încă de pe vremea Exodului, când aceste locuri au fost părăsite pentru păşuni mai verzi. Când a devenit limpede că Lady del Aquae era înclinată să ne onoreze cererea, a fost asasinată de cavalerii care o însoţeau, aceştia socotind-o trădătoare. Chiar dacă ordinul meu s-a luptat să-i răzbune moartea şi să recupereze cheile furate, un singur om a reuşit să ne scape printre degete. După aceea, frăţia mea i-a pus pe cei mai înalţi iniţiaţi ai noştri să se strecoare în rândul cavalerilor Sionului, pentru a le proteja pe fiicele lui Isis care trăiau pe continentul european.

Uitasem că sudul Franţei şi Spania se găsiseră odinioară în stăpânirea maurilor. Acesta ar fi putut constitui motivul pentru care s-au luptat atât de aprig să-şi păstreze regatele unde trăiau, acum, descendenţii din stirpele lor regeşti. Şi Albray s-ar fi putut număra printre aceşti cavaleri, iar Marele Maestru al Sionului probabil că ştia de acest lucru. Ceea ce ar explica motivul pentru care Marie de Saint-Clair l-a trimis pe Albray să o însoţească pe Lillet până în aceste locuri din Sinai şi de ce el putea pretinde că ştia calea spre necunoscuta lor destinaţie!

N-ar fi fost posibil ca Albray să ia parte la prima expediţie prin aceste locuri. Nici măcar nu se născuse la acea dată. Mai mult, nu exista nicio dovadă care să indice că Ordinul Sionului le mai vizitase ulterior, înainte să ajungă Molier aici. Atâta timp

cât cinul lui Lillet avea cheile în păstrare, Sionul nu avea niciun motiv să facă noi vizite pe îndepărtatul vârf Serâbit. Aşadar, cum ajunsese Albray să cunoască drumul până la Templul Focului-Stea, închinat zeiţelor Elohimilor? De ce avusese atâta influenţă asupra Asasinilor Melchi în tragedia prin care trecuse Lillet? Fusese capabil să-i convingă să-l ajute în misiunea lui. Să fi fost doar promisiunea de a înapoia cheile la locul cuvenit?

— Şi ordinul tău a păstrat o cronică a tuturor celor care au trecut pe aici în trecut? l-am întrebat pe Akbar, ca să văd dacă avea să pomenească de Albray.

— Pot să-ţi garantez că dac-am fi omorât preotese, Asasinii Melchi s-ar fi aflat, acum, în posesia cheilor.

Mi-a ocolit întrebarea sau, poate, s-a gândit că puneam la îndoială acurateţea versiunii lui asupra acelor întâmplări.

— Dar, oricum, aţi înregistrat succese modeste în păstrarea cheilor la loc sigur, în munte, i-am aruncat eu o aluzie la celelalte ocazii în care fiolele au plecat din acest loc şi s-au întors iar.

— Este adevărat că ne-au scăpat printre degete de mai multe ori, mărturisi el.

— Cum a fost cu lordul Hereford, de exemplu?

Mă întrebam cum a reuşit acel explorator să evite confruntarea cu Asasinii Melchi. Akbar păru stânjenit de întrebarea mea.

— Când i-a fost revocat permisul de a face săpături, am crezut că nu mai avea nicio şansă de a mai deschide poarta. Când a ajuns la urechile noastre că a făcut-o în ultimul minut, era prea târziu. Ai mei au reuşit să-i dea de urmă. S-a jurat că n-a luat nimic din templu. A pretins că o entitate stranie i-a speriat pe el şi pe soţia lui, gonindu-i de pe munte.

— Dar de ce a minţit? Pentru că l-ar fi uşurat de povara ascunderii comorii faţă de toţi aceia care o căutau?

Argumentul îmi suna ciudat.

— Presupun că, la acea dată, cum Molier se afla în libertate, lordul n-a mai putut să încredinţeze nimănui secretul său, am adăugat.

— Însă ordinul meu nu va mai repeta greşelile din trecut, mă asigură Akbar pe un ton hotărât. Când vei pătrunde în munte de această dată, mi s-a dat ordin să iau fiolele şi să le depun într-o ascunzătoare mai sigură, departe de Chivot.

Am fost cât pe ce să fac infarct.

— Stai puţin! Tu *vrei* ca eu să deschid poarta? Am rămas încremenită în mijlocul drumului. Am crezut că te afli aici tocmai ca să mă împiedici să fac asta.

— N-am încercat niciodată să te descurajez, de când mi-ai arătat semnul lui Isis, se apără el, mai curând nedumerit de presupunerea mea.

Avea dreptate. Albray era cel care mă tot descuraja. Tot ce făcuse Akbar era să-şi exprime dorinţa ca Molier să crape.

— *Trebuie* să deschizi poarta. Chivotul îţi dă singura şansă de a zdrobi fiara care constituie blestemul acestor locuri.

— Molier.

Aveam mai puţină încredere ca niciodată în puterea mea de a mă lupta cu un inamic atât de redutabil, însă nu doream să-l alarmez pe Akbar dezvăluindu-i teama mea, ori întrebându-l cum puteam eu să distrug o asemenea forţă.

— Ordinul tău mai păstrează în memoria lui prima vizită aici a lui Molier?

Mi-am reluat paşii lenţi spre cortul-cantină. Arabul făcu un semn din cap că da, după care mă avertiză:

— Şi-a prelungit viaţa plătind un mare preţ. A devenit o fiinţă nocturnă. N-a mai văzut zorii, asfinţitul şi nici lumina zilei de aproape opt sute de ani.

Mă privi drept în ochi, aşteptându-se probabil să-i râd în faţă – ceea ce n-am făcut.

— Molier a rămas îngropat în munte datorită unuia dintre agenţii Melchi care s-au infiltrat în Ordinul Sionului…

Am ridicat din sprâncene, aşteptând confirmarea bănuielilor mele.

— Tatăl lui era un cavaler cruciat din Loja Scoţiană a…

— Cavalerilor Sangrealului, i-am luat eu vorba din gură, ceea ce explica pretenţia lui Albray că ar fi fost scoţian, în ciuda pielii smeade şi a lipsei de accent. Dar mama lui? am întrebat.

— Ea a fost o preoteasă a ordinului nostru de surori şi o prinţesă din gena lui Isis, care i-a fost oferită lordului De Vere, aflat în vizită, pentru a da naştere unui prinţ de sânge, îmi răspunse Akbar fără să pregete, deşi era clar că îl uimeau vastele mele cunoştinţe.

Mi-am amintit că citisem undeva faptul că ordinele cavalereşti secrete din Ţara Sfântă întreţinuseră pe ascuns

legături cu Asasinii locului, ba chiar fuseseră instruiţi de ei, în ciuda neînţelegerilor asupra cui trebuia să păzească nepreţuitele relicve antice. Poate că procrearea şi creşterea unor fiinţe superioare să fi făcut parte din planul lor comun?

— Acest prinţ a fost cunoscut în sânul Ordinului Sionului ca Albray Devere, continuă Akbar. Pentru noi, cei din cinul Melchi, el se numea Albe-Ra, „Strălucitorul”. A murit îngropând fiara, pe Molier, în măruntaiele muntelui. A apărat viaţa unei fiice pursânge, de care se îndrăgostise…

— Lillet du Lac, i-am zâmbit, lăsându-l cu gura căscată.

Eram profund mişcată să descopăr, în sfârşit, câte ceva din povestea vieţii iubitului meu din vis.

Nu era de mirare că Albray nu dorise să-mi destăinuie nimic din trecutul său. Cum ar fi putut s-o facă, fără să pară că se laudă… sau că minte de îngheaţă apele?

— Eşti bine informată pentru cineva care vine din Occident, recunoscu Akbar, nedorind probabil să pară condescendent.

— Studiez, am ridicat din umeri, nedorind să mă abat de la răspunsurile pe care le căutam. În cursul acelui incident de care vorbeşti, în care a fost implicată Lillet, se povesteşte că Molier pretindea că numai el, singur, ştia cum să activeze Chivotul. A susţinut că n-avea să piară la fel ca cei dinaintea lui. Ştii cumva la ce se referea?

— Probabil că ştie ceva despre platoşă, medită Akbar.

— Ce platoşă? l-am întrebat, dorindu-mi mai multe informaţii.

— A fiicelor lui Isis, îmi oferi arabul prompt răspunsul.

Când mi-am arătat ignoranţa, se grăbi să mă lămurească:

— În legenda lui Lady del Aquae se povesteşte că, atunci când cele două fiole au fost plasate la intrarea în Sala Chivotului, ele au scos la iveală o platoşă de aur şi o inscripţie în care se arăta că platoşa trebuie purtată de orice bărbat în clipa în care se apropie de Chivot. Purtătorul platoşei a mai fost avertizat şi că trebuie să-şi scoată încălţările şi să-şi spele picioarele înainte de a pătrunde în spaţiul Chivotului, „aşa nu va pieri”.

— E bine de ştiut, am comentat eu cu un suspin, iar Akbar îmi făcu semn din cap că era de acord. Mereu pare că li se oferă ticăloşilor o şansă de negociere când se pune problema mântuirii lumii.

— Zeii ştiu că oamenilor trebuie să li se acorde libertatea de

a alege, îmi explică arabul. Întregul proces de evoluţie nu-şi mai găseşte rostul dacă nu există libertatea de a alege, dacă nu mai există cauză şi efect, dacă nu mai există lecţii de viaţă spre a fi însuşite.

Am zâmbit forţat, ca semn că-i dădeam dreptate.

— Ce se întâmplă dacă Molier pune mâna pe această platoşă?

— Stă scris că puterea Chivotului este aducătoare de moarte… Bărbaţii care au însoţit-o pe Lady del Aquae în locul unde se afla Chivotul, ignorând avertismentul expres al preotesei, au fost ucişi, din câte se zice, de flacăra ce a ţâşnit din el sub forma unor fulgere la fel de subţiri ca firele de aţă.

— Drăguţ.

— Mai stă scris şi că, în cazul în care platoşa e purtată de cineva cu intenţii rele, acea persoană ar putea atrage mânia zeilor asupra întregii lumi. Dar astea nu-s decât nişte speculaţii, pentru că nu s-a ajuns niciodată într-o asemenea situaţie.

— Dar suntem chiar aşa de siguri că Molier e *răul* l-am întrebat. Adevărat, a furat fiola Focului din munte şi s-a folosit de substanţa sacră ca să trăiască veşnic, dar la aşa ceva poate l-a dus un instinct de supravieţuire, absolut normal pentru un om. El l-a omorât pe Albray, însă în acele vremuri orice războinic nu şovăia să facă acelaşi lucru spre a-şi atinge scopurile. Să fi săvârşit Molier vreo faptă care să poată fi considerată cu adevărat ticăloasă?

În sinea mea mi-am amintit că tot el o mai răpise şi pe lady Susan, însă nu-i făcuse niciun rău. Mai recent, îmi furase amuleta, aducându-mă pe punctul de a mă prăbuşi în prăpastie, pentru a-mi regăsi talismanul. Şi totuşi eram în viaţă. Ştia Molier că Akbar mă supraveghea? Trebuia să ştie, dat fiind că avea nevoie de mine ca să descui poarta şi eram sigură că deocamdată nu-mi dorea moartea.

— Frăţia mea înţelege prin „rău” orice energie deviată sau ieşită de sub control care s-a abătut din regiunea ei temporală normală, mă lămuri Akbar. Există legi cosmice care funcţionează aici pe Pământ în orice perioadă a istoriei. Câmpurile de forţă indezirabile sau dizarmonice sunt formate de aceste energii tensionate ale celor care operează în afara undelor legii cosmice. Sufletul care încearcă să încalce

frecvenţa propriei zone temporale fără binecuvântarea divină alege să sfideze ordinea cosmică şi abandonează, pentru un timp, căile luminii şi ale dragostei, luând drumul haosului. Când se iveşte un asemenea dezechilibru, zeii trimit o contrapondere a unui bine extrem pentru a contracara energia sau entitatea divergentă şi a o întoarce în matrice. În anumite cazuri, această contrapondere ar putea fi o persoană cu haruri şi cunoştinţe deosebite. Akbar zâmbi în vreme ce vorbea, arătând cu degetul spre mine. În alte situaţii, continuă el, contraponderea ar putea lua forma unei tragedii ce va trezi o mare compasiune umană, sau se va întâmpla un miracol în vederea trezirii conştiinţei maselor.

A trebuit să-mi înăbuş un geamăt de frică şi mi-am dorit să-l am pe Albray lângă mine. Fără el, mă simţeam lipsită de cea mai puternică armă a mea. Trebuia să-mi găsesc o pietricică, şi asta cât mai repede cu putinţă! André avea să se întoarcă, astăzi chiar, cu pulberea albă. Dacă aveam noroc, poate sosea mai târziu, aşa încât marea deschidere a porţii templului să mai aştepte până mâine, când soarele se va ridica la zenit. Ceea ce-mi va mai da mie un răgaz de o zi ca să termin jurnalul lui Ashlee şi să-mi găsesc o nouă amuletă, pentru invocarea celui mai drag aliat al meu.

— Faptul că Molier a înghiţit Piatra de Foc când el n-are gena lui Isis care să-i prelucreze organic binecuvântarea divină i-a luat minţile, din câte cred, îmi mărturisi Akbar. Nu pot pretinde că-i cunosc adevăratul motiv sau scop care i-a stârnit dorinţa de a avea acces la Chivot. Poate că aspiră la adevărata zeificare, cine ştie?

Potrivit lui Lillet, din clipa în care a înghiţit Piatra de Foc Molier s-a simţit zeu. Prin urmare, de ce mai era nevoie să se agite? Oare nu cumva poftea acum să intre în anturajul zeilor, chiar în lăcaşul lor? Încă mai teoretizam în sinea mea când am ajuns, într-un târziu, la cortul-cantină. Chiar dacă primele raze ale soarelui abia străpungeau întunericul, semn că se crăpa de ziuă, bucătarul nostru era treaz şi făcea de mâncare.

— În orice caz, nu ne privesc pe noi intenţiile lui Molier. Trebuie să-l zdrobim, insistă Akbar.

Iarăşi m-am străduit să nu-mi arăt spaima.

— Atunci ar fi mai bine pentru mine să mănânc zdravăn, după care să mă întorc la mine-n cort, am tras eu concluzia,

forţându-mă să par entuziastă. Încă mai am multă treabă de făcut.

Trebuie să recunosc că m-am simţit mai bine cu stomacul plin. Nervii mi se liniştiră. Întâlnirea mea cu destinul se apropia vertiginos. De ce-mi era frică n-aveam să scap.

Pe lângă faptul că aveam de terminat jurnalul lui Ashlee şi de căutat un nou talisman, îi mai jurasem lui Lillet să încerc să găsesc o cale pentru dezlegarea lui Albray de jurământul cu care se legase faţă de Consiliul Elohimilor din Templul lui Hathor.

— Acum să nu mă stresez, m-am avertizat eu singură, în ciuda a tot ce avem pe cap. Pot s-o scot la capăt. Trebuie doar să le iau pe rând, una câte una. Mai întâi, Ashlee...

Am hotărât să termin mai întâi cu jurnalul şi, cu puţin noroc, aveam să-mi ating şi celelalte obiective în timpul care-mi mai rămânea din zi.

Am scos volumul masiv din valiză şi l-am pus pe masă, în faţa mea. M-am aşezat comod pe scaun, apoi m-am apucat de citit.

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Am insistat s-o aştept pe Ashlee pe cheiul de la Ostia. Nu voiam să fac niciun pas mai departe până nu-i împărtăşeam îngrijorarea mea legată de Molier. Am bănuit că şi el era un medium puternic. Atunci când mă răpise şi mă ţinuse prizonieră, îmi pătrunsese în gânduri, în căutarea unor informaţii privitoare la draga mea cumnată. Personal, îi găsisem apropierea groaznică. Indiferent ce intenţii avea în privinţa prietenei mele, ştiam în adâncul sufletului că urmărea ceva rău.

Încăpăţânarea mea îi duse la disperare pe soţul meu şi pe Cingar, care insistau să mă ţin mai bine de planul lor şi să mă îmbarc spre casă. Nava avea să părăsească portul în câteva ore.

Aşteptarea mea se dovedi zadarnică, fiindcă, în clipa în care Ashlee, împreună cu soţul ei, coborâră din corabia lui Molier, se grăbeau atât de tare să se întoarcă pe vasul lor încât nici nu mai fură dispuşi să mă asculte.

— Îmi pare aşa de rău, Susan! se scuză Ashlee de la bordul bărcii cu vâsle ce avea s-o poarte până la corabia ei. N-avem

nicio clipă de pierdut. Cingar te va conduce până la corabia ta, mă înştiinţă din nou, în vreme ce domnul Devere dezlega barca.

— Nu plecaţi nicăieri fără mine, insistă ţiganul, sărind în barcă înainte ca fratele soţului meu să aibă timp s-o împingă înspre larg.

— Nu fi ridicol, Cingar! se supără Ashlee. Jessenia te aşteaptă la ţărm. Ce vrei să creadă proaspăta ta soţie când n-ai să te mai arăţi la faţă?

— Ştie că m-am hotărât să vă însoţesc tot drumul până-n Orient, ripostă Cingar.

— Dar cine-mi va conduce rudele la vasul lor?

— Nu suntem chiar aşa de neisprăviţi, se amestecă în vorbă lordul Devere. Suntem în stare să ne întoarcem şi singuri la navă.

— Acum te-ai lămurit.

Cingar se aşeză, nemaiputând fi urnit din loc, iar cumnata mea nu mai pierdu timpul cu gâlceava.

— Atunci hai să mergem!

Ea îi făcu semn lui Devere să împingă barca în larg, iar către mine făcu un gest de rămas-bun cu mâna.

— Am să vin să te văd în Europa cât de curând, îţi promit!

Aşa cum se cuvenea, mi-am urmat soţul spre bordul navei noastre, dar în suflet am simţit că-i lăsam pe ai mei la greu.

— Deci asta a fost tot, s-a terminat cu aventura, mi-am deschis eu sufletul, nemaifiind în stare să-mi muşc limba.

— Mă rog, asta-i ceva ce n-ar trebui să te dezamăgească prea tare, mă consolă lordul meu, surprins de melancolia mea. Am crezut că vei fi mai degrabă uşurată.

— Aşa am crezut şi eu, i-am dat dreptate, fără să pot oferi o explicaţie în privinţa sentimentelor mele contrare. Dar… chiar trebuie să ne întoarcem acasă? Nu putem şi noi să fim martorii deznodământului călătoriei lor?

— Draga mea lady Devere, mi se adresă soţul meu, uşor enervat, ai uitat că, totuşi, avem nişte responsabilităţi faţă de comitatul nostru şi faţă de regină?

— Da, sigur. M-am silit să zâmbesc. Cât de proastă sunt!

N-aveam nicio şansă să-l abat pe lordul meu de la îndatoririle sale, în concluzie m-am resemnat în faţa sorţii pe care am ales-o, cu atâta bucurie, când m-am măritat cu James.

— Îmi pare rău, iubirea mea! Soţul meu îmi înţelegea foarte

bine nemulţumirea. Ştii prea bine că întotdeauna îţi ofer tot ce-mi stă-n putere, dar deja am zăbovit prea mult în luna noastră de miere. Este cazul să ne întoarcem…

— Ştiu, l-am întrerupt, înmuiată de faptul că-i păsa de sentimentele mele. Sora noastră se află în mâini bune, cu fratele tău şi cu Cingar, m-am consolat eu. Sunt sigură că vor putea face faţă mai bine decât mine oricăror obstacole întâlnite în calea lor.

Lordul meu surâse. Îmi sărută mâna, recunoscător pentru înţelegerea şi sprijinul pe care i le ofeream, iar eu m-am bucurat să-i fiu alături.

— Lordul şi lady Devere? auzirăm un glas de bărbat ieşind din umbra întunecoaselor clădiri de pe chei.

— Cine întreabă?

Soţul meu mă împinse în spatele lui, în vreme ce se întorcea să vadă cine ne ţinea în loc.

Un gentleman mai în vârstă ieşi la marginea cheiului, ţinând o făclie ridicată, aşa încât să-i putem distinge chipul.

— Sunt lordul Edward Malory.

Soţul meu îl recunoscu şi se încruntă.

— Vă cunosc. Sunteţi un asociat al tatălui meu.

Gentlemanul încuviinţă din cap.

— Şi al fratelui meu, adăugă lordul Devere, mai curând bănuitor.

— Da, cred că am avut plăcerea să ne cunoaştem la nunta voastră, lord Oxford.

Gentlemanul se apropie mai mult, dar soţul meu nu se mişcă din loc. Rămase în faţa mea şi în gardă.

— Dar cu ce treburi prin Ostia, lord Malory? îl iscodi soţul meu, deşi am presimţit răspunsul.

— L-am tot urmărit pe fratele dumitale, domnul Earnest Devere, şi pe soţia lui. Am ştiri urgente şi grave să le transmit. Ştiţi cumva unde i-aş putea găsi?

Lordul se opri la câţiva paşi de noi, examinând îndeaproape expresia de pe chipul soţului meu.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Fratele meu şi cu mine ne-am certat, prin urmare am luat-o fiecare pe drumul lui, îi răspunse lordul Devere fără şovăire. Nu ne-a zis încotro se duce. Iar cum eu trebuie să prind un vas înapoi spre Franţa, mă tem că va trebui să ne scuzaţi. O zi bună!

Lordul meu mă apucă de mână, trăgându-mă după el spre capătul cheiului, însă, dintr-odată, ne-am trezit împresuraţi de o ceată de bărbaţi.

— Îmi cer scuze că trebuie să vă întârzii voiajul spre casă, lord Devere, spuse lordul Malory, apropiindu-se iarăşi de noi, în vreme ce oamenii lui îşi strânseră rândurile în jurul nostru, dar cred că nevoia mea este mai presantă decât a dumitale.

— Iarăşi o luăm de la capăt! bombăni soţul meu spre mine, în mod clar sătul de toate acele treburi ale societăţilor secrete.

În ceea ce mă priveşte însă, trebuie să recunosc că, deşi această întorsătură a lucrurilor mă cam alarma, mă făcea, totodată, să zâmbesc în sinea mea. Din câte se părea, aventura noastră nu se terminase încă.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Odată ce Devere, Cingar şi cu mine ne-am îmbarcat teferi pe corabia noastră, pornind, pe valuri, spre următorul nostru popas, Neapole, la o distanţă de numai o zi, i-am rugat frumos pe Albray şi pe soţul meu să mă lămurească în privinţa doamnelor din Consiliul Elohimilor, care mi-au dat puterea să-l resping pe Molier.

Ca fiică de sânge regal, vei deveni automat, la moartea ta, o membră a acestui consiliu, chiar dacă vei fi nou-venită. Te vei alătura celor ca Isis, Lilith, Neith[80]*, Sarai*[81]*, Hatshepsut, Nefertiti, Maria Magdalena şi toate celelalte prinţese-preotese din spiţa ei, a multor altora care se trag din Marea Mamă, Hathor. Fiindcă, indiferent de încrucişări…* – aici Albray îşi plimbă privirea de la mine la soţul meu, apoi iar la mine – … în v*enele tale curge sânge zeiesc. Pe scurt, ai gena lui Isis în structura ta atomică.*

— Se numără preoteasa ta printre alesele acestui consiliu? m-am interesat, întrucât Albray îmi spusese că iubita lui se trăgea din aceeaşi linie de sânge.

Mai bine-mi ţineam gura, fiind limpede că numai pomenirea dragostei lui pierdute era de-ajuns să-l tulbure.

---

[80] Una dintre cele trei soţii ale faraonului Pepi al II-lea (2248—2147 î.H.); apelativ care, în limba Egiptului antic, însemna „îngrozitoarea"; şi un alt nume al zeiţei Hathor, când lua forma unei leoaice sângeroase, fiindcă era înarmată cu săgeţi şi un scut.

[81]Legendara soţie a patriarhului Abraham din Vechiul Testament.

Nu, răspunse el liniştit. *Ea a preferat să rămână în planurile inferioare ale tărâmului astral, fiindcă mai avea de dus la bun sfârşit anumite sarcini pe tărâmul vieţii.*

— La fel ca şi tine, Albray, am observat eu.

Chiar aşa, încuviinţă el cu solemnitate.

— Prin urmare, ai mai văzut-o după moarte?

Mi-am blestemat curiozitatea, dar subiectul ocult al conversaţiei noastre mă fascina atât de tare!

Intru în legătură cu ea numai când apare un eveniment în care amândoi suntem implicați. Este dureros să ne vedem la faţă, mă-nţelegi.

Îmi arăta că nu dorea să mai discute subiectul.

— Te înţelegem foarte bine, Albray! îl scuti Devere de alte destăinuiri.

Când m-am uitat la soţul meu, ca să-l dojenesc pentru felul în care se amestecase în vorbă, se porni el, în schimb, să mă mustre:

— Credeam că numai pe mine mă torturezi, dar acum văd că faci aşa cu orice bărbat din viaţa ta.

Am oftat sub greutatea acuzaţiei lui, pe urmă i-am dat dreptate. M-am întors spre Albray:

— Îmi cer iertare pentru supărarea pe care ţi-am pricinuit-o… Ce spuneai de consiliu?

Ah, da…

Cavalerul meu se arătă foarte încântat de faptul că schimbasem subiectul, însă îi trebui o clipă ca să-şi aducă aminte unde rămăsese cu instruirea.

Străbunele tale te vor ajuta şi te vor proteja în cursul oricărei misiuni pe care ţi-o vei asuma în numele lor; îmi explică mai departe Albray. *Mai există şi un Sfat al bărbaţilor Elohimilor care sar în ajutorul fiilor din linia de sânge a Graalului. Cu toate acestea, la consiliul lor nu se ajunge prin Sinai, ci prin intermediul celuilalt Chivot, cel care a fost scos din Ţara Sfântă în cursul primei cruciade, fiind ascuns pe continentul european de Copiii lui Solomon*[82]*, o ghildă masonică din Franţa aflată sub patronajul Sfântului Bernard.*

— Alt chivot? ne-am mirat atât eu, cât şi Devere, de spusele cavalerului.

---

[82] Cei care au construit catedralele gotice de pe teritoriul Franţei, între care şi cea din Chartres.

— Vrei să zici că nu există un singur Chivot al Legământului? l-am întrebat, fascinată de întorsătura din relatarea lui Albray.

Acesta ne confirmă cu un semn din cap.

— Iar Chivotul doamnelor Elohimilor se află încă în Templul de pe Sinai?

Este ceea ce cred eu, da, admise Albray. *Dar eu, unul, nu l-am văzut niciodată, şi nici vreun alt bărbat în viaţă care să nu-şi fi dorit moartea.*

— Atunci pentru ce vrea Molier să dobândească acces la această comoară care cu siguranţă îl va omorî? m-am mirat cu.

Molier nu mai e de mult doar un simplu muritor de rând; nu-i, însă, nici zeu. El nu se numără printre cei vii, dar nici printre morţi. Fiinţează în afara legilor cosmice, într-o stare haotică pe care singur şi-a creat-o. El crede că ştie o cale de a avea acces la Chivot fără să rişte distrugerea totală a fiinţei sale. Nu voi fi eu cel care-i va oferi şansa de a dovedi că are dreptate.

Satisfăcută pentru moment de explicaţiile lui, nedorind să intru în subiectul unei alte taine, i-am mulţumit lui Albray şi l-am lăsat să plece. M-am decis să-i încredinţez soţului meu câteva lucruri pe care le ţinusem secrete. Nu eram prea sigură dacă Albray ar fi fost de acord cu mine.

— Acestea sunt memoriile soţilor Hereford, am scos eu tomul gros din sacul meu de călătorie şi i l-am pus în poală. Din păcate, n-am avut şansa să citesc prea mult în cursul acestei călătorii, cred, însă, c-ar putea conţine informaţii relevante în privinţa destinaţiei noastre finale în Peninsula Sinai.

Devere fu încântat să deschidă cartea ca să o răsfoiască, dar fu distras de la text când observă că mă dezbrăcăm.

— La ce te gândeşti, doamnă Devere? zâmbi el, înţelegându-mi greşit intenţia.

— Ai vrut să ştii toate secretele mele, i-am amintit eu, scoţându-mi cămaşa şi întorcându-mă cu spatele la el, aşa încât să mă poată descheia la corset. Dacă ai vrea să fii atât de amabil…

Se supuse, puţin nedumerit când remarcă dubla căptuşeală a corsetului, iar eu, zâmbind larg, mi l-am scos, dezgolindu-mi torsul. Bărbatul meu se apucă să-mi mângâie sânii, pe care nu-i mai văzuse din nopţile noastre pasionale de la Château de Vere. În cursul întâlnirii noastre în tabăra ţiganilor, ne grăbisem mult prea tare ca să ne mai dezbrăcăm complet.

— Nu aşa iute, l-am tachinat eu, în vreme ce-mi întorceam corsetul pe dos, lăsând să curgă pe pat conţinutul lui ascuns.

Galbenii şi pietrele preţioase se revărsară în cascadă prin cabina noastră, iar Devere rămase cu gura căscată.

— De unde…?

— Aceasta-i poliţa mea personală de asigurare, din partea lordului Hereford, i-am mărturisit eu. Ştiam că, aducându-ţi la cunoştinţă acest dar când ne-am căsătorit, automat ţi-ar fi revenit ţie. Ei bine, am rezumat eu, acum tot ce am îţi aparţine.

Devere nu-şi mai găsea cuvintele.

— Poftim, ia-le pe toate! i-am spus. Mi-am tras cămaşa pe mine, aşezându-mă pe pat lângă el. Astea-s toate secretele mele.

În afară de cel pe care-l ascundeam în pântec, dar în acest stadiu timpuriu al graviditătii mele, majoritatea femeilor se puteau preface că nu ştiu nimic.

— Ai o mică avere aici, glăsui în sfârşit Devere, trecându-şi degetele prin bijuteriile şi monedele de diferite valori.

— Destul cât să ne putem duce până-n Sinai şi să ne-ntoarcem, i-am garantat eu.

— De mai multe ori!

El adună comoara, apoi o introduse la locul ei, în buzunarele dinăuntrul corsetului.

— Nu ţi-o pot lua. Hereford ţi-a încredinţat-o ţie, aşadar la tine rămâne.

— Din punct de vedere legal, am greşit s-o ţin ascunsă de tine, am protestat eu.

— Atunci păstreaz-o tu pentru amândoi, îmi înmână el corsetul încărcat la loc. Dacă vom avea nevoie de ea, îţi voi da de ştire.

— Nu, nu te mai pot lăsa să-ţi iroseşti moştenirea de familie în misiunea asta, am insistat eu. Asta-i misiunea mea şi eu voi plăti pentru ea.

— Ţi-am promis că vom călători mult, se arătă Devere la fel de insistent. Am de gând să mă ţin de cuvânt.

Felul lui hotărât îmi topi inima.

— Chiar simt că te iubesc, domnule Devere, m-am tras eu mai aproape de el.

— Şi eu te iubesc, doamnă Devere.

Mă sărută tandru, lăsând deoparte corsetul ca să profite de

faptul că eram pe jumătate goală. Ne convenea de minune să ne iubim pe o corabie, fiindcă aproape totul în jurul nostru era bătut în cuie, aşadar nu prea aveam ce sparge.

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

La cinci zile după ce părăsisem portul Ostiei, lordul Devere şi cu mine ne găseam în largul coastei malteze. Lordul Malory bănuia deja că rudele noastre se îndreptau spre Sinai. El a hotărât să o luăm şi noi pe acelaşi drum, dacă eu şi soţul meu nu binevoiam să-i destăinuim ruta aleasă de ai noştri şi planul lor ascuns.

Chiar dacă am rămas în captivitatea lordului Malory, am fost trataţi ca oaspeţi de onoare, iar corabia era mai luxoasă decât cea a lui Molier. Evident că o groază de bani erau vărsaţi în vistieriile acestor frăţii secrete, fiindcă marea lor avere se reflecta, în mod foarte clar, în bunurile lor.

Lordul Malory ne vizită în salonul cabinei noastre, la fel cum făcuse de fiecare dată când trecusem printr-un port important în drumul nostru spre Orient. Veni ca să ne ispitească cu posibilitatea de a debarca în acest port şi a ne căuta un mijloc de a ne întoarce acasă, cu condiţia să fim dispuşi să-i spunem tot.

— De câte ori trebuie să vă repet? Nu împărtăşesc niciunul dintre interesele oculte ale fratelui meu, insistă soţul meu, rămânând la versiunea lui şi, din câte ştiam eu, nu minţea. Aşadar, n-am prea avut motive să-l iscodesc în privinţa călătoriei sale.

Mai purtasem această conversaţie de câteva ori până acum. Malory repeta că unul dintre motivele pentru care era atât de nerăbdător să dea de cumnata noastră era acela că tatăl ei se îmbolnăvise şi el voia să-i comunice acest lucru. Lordul scoţian ne mai împărtăşi şi bănuiala lui, că Ashlee se afla sub ameninţarea a ceea ce el numea „o oroare a naturii”. Puteam, doar, presupune că lordul se referea la făptura nepământeană a lui Christian Molier, iar ipoteza îmi fu confirmată cu un semn afirmativ din cap. Soţul meu întrebă atunci de ce Malory nu aşteptase ca Molier să se întoarcă la Ostia, unde garda personală a lordului Malory putea alunga pericolul din calea surorii noastre înainte ca monstrul să mai aibă vreo şansă să se apropie de ea.

Însă lordul Malory, care recunoscuse că era Marele Maestru al frăţiei de care ţinea domnul Devere, nu dorea să împiedice întâlnirea dintre sora noastră şi Molier în Sinai. Marele Maestru cunoştea prea bine harurile miraculoase ale lui Ashlee şi realizările ei de-a lungul anilor, fiind tot timpul informat de tatăl meu, lordul Eric Cavandish, şi de mătuşa mea, lady Charlotte, contesa văduvă de Derby. Sarcina lui Malory era să o pregătească pe Ashlee în vederea acestei înfruntări. Frăţia lui credea că harul ei puternic şi pur de medium n-a fost trimis pe această lume decât pentru a opune rezistenţă unei forţe impure la fel de puternice, care fusese eliberată în planul existenţei fizice cam în acelaşi timp cu naşterea ei.

Lordul Hamilton, care făcuse şi el parte din frăţia secretă, îi mărturisise Marelui său Maestru că, fără să vrea, eliberase o creatură străveche şi malefică din subteranele vârfului Serâbit. Malory credea că această făptură îşi asumase identitatea lui Christian Molier.

— Ce spuneţi? Molier e un spirit malefic?

Soţul meu şi cu mine ne sileam din greu să dăm crezare cuvintelor lordului.

— Nu, noi credem că el s-ar putea numi un strigoi, ne corectă el.

Sincer vorbind, ne lăsă de două ori mai sceptici. Nu mai este nevoie să spun că soţul meu nu se arătă deloc impresionat de acea descriere.

— Începe să semene cu un roman ieftin cu vampiri.

Malory ne aduse la cunoştinţă că muntele Serâbit are o istorie lungă şi ilustră. Toate ordinele secrete de cavaleri care au proliferat în timpul primei cruciade în Ţara Sfântă credeau că acest pisc conţinea multe comori ascunse ce puteau fi folosite la săvârşirea unor fapte mari, fie ele bune sau rele.

Malory ne mărturisi bănuiala lui că lordul Hereford luase cu el una dintre aceste comori, deşi Hamilton nu recunoscuse niciodată acest lucru. Cel care ne ţinea prizonier mai suspecta, totodată, că înainte ca vicontele de Herefordshire să moară, încredinţase această comoară cumnatei mele. Iată de ce Molier dorea atât de mult să o găsească. Cel puţin asta era teoria bătrânului lord.

Am pus cap la cap cele auzite. Am ajuns la concluzia că Malory era cel pe care Ashlee îl acuzase de uciderea lui

Hamilton, drept urmare i-am găsit versiunea puţin prea convenabilă.

— I-o fi dăruit o asemenea comoară cumnatei noastre înainte să fie executat de colegii dumneavoastră, nu asta vreţi să spuneţi? i-am spus eu cu îndrăzneală, iar acuzaţia mea păru să-l lase cu gura căscată.

— Lordul Hereford a murit de moarte naturală, pot să vă asigur, lady Devere, se apără el. Recunosc c-am ştiut de moartea lui înainte ca aceasta să survină, pentru că tocmai mătuşa dumneavoastră, lady Charlotte, a fost cea care a prezis că domnişoara Granville se va mărita cu domnul Devere şi că va exista o piedică în calea acestei uniuni, ce se va rezolva de la sine. Am încercat să-l avertizez pe Hereford despre asta, dar n-a binevoit să mă asculte. Să fie această întâlnire motivul pentru care îmi bănuiţi de crimă ordinul?

— Nu răspunde, interveni soţul meu. Indiferent care-i adevărul din spatele decesului lui Hereford, sunt convins că voi, fanaticii societăţilor secrete, sunteţi cu toţii la fel de obsedaţi şi de nebuni! îşi dădu cu părerea lordul Devere, în termeni fără echivoc.

Cât despre mine, nu ştiam ce să mai cred. Ashlee nu-mi pomenise niciodată despre vreo comoară, deşi trebuia să admit că forţele ei paranormale sporiseră de la moartea lordului Hamilton, la fel ca şi ambiţia ei de a călători în Orient.

Insultat a nu ştiu câta oară de către lordul Devere, Malory ieşi din salonul nostru, luându-şi cu el şi oferta de eliberare.

În mai puţin de o săptămână, corabia noastră avea să ajungă în Alexandria, de unde, gândea lordul Malory, rudele noastre aveau să-şi înceapă călătoria pe uscat până-n Sinai. Cel care ne ţinea ostatici nutrea speranţa să dea de ai noştri în acest oraş. Atunci, poate, vom reuşi cu toţii să elucidăm acest mister.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

La două săptămâni şi jumătate după ce plecasem din Ostia, am ajuns în străvechiul ţinut al Egiptului. Ne apropiam de ruinele Alexandriei. Ne-am încrucişat cu multe nave care se îndreptau în larg. Am trecut pe lângă flota Paşei, ancorată sub zidurile Seraiului, şi ne-am strecurat prin canalul dificil, plin de recifuri periculoase, pentru a ancora în port.

Corăbierii erau de obicei călăuziţi printre stânci de un

localnic, dar căpitanul Falco n-a vrut să lase pe niciunul dintre oamenii locului la bordul vasului nostru, pentru că în portul Maltei se vorbea că ar fi molimă în Alexandria. Căpitanul Falco se afla aici ca să ne debarce pe noi, după aceea urma să plece. N-avea de gând să pună în pericol sănătatea echipajului său.

— Este molimă în oraş?

Din fericire, era pentru prima oară când zvonul ajungea la urechile soţului meu, altfel l-ar fi plătit pe căpitan să ne ducă oriunde în altă parte.

— În cartierul european al oraşului nu trebuie să vă puneţi probleme prea mari, din câte se pare, şi nici în deşert. Numai în cartierele mai sărace trebuie să vă faceţi griji, ne asigură căpitanul.

— Câtă istorie! am rostit, fascinată de vederea oraşului antic.

M-am minunat să văd că Stâlpul lui Pompei[83], un omagiu adus măreţiei istorice a Egiptului, încă se mai înălţa falnic, numărându-se printre cele mai proeminente repere ale oraşului.

— Abia aştept să mă plimb printre toate aceste vestigii! am zis, cu o faţă surâzătoare.

— Tu nu auzi? mă făcu soţul meu atentă, foarte îngrijorat acum. Este molimă în oraş.

— Când călătoreşti atât de departe, trebuie să te aştepţi şi la unele riscuri, am minimalizat eu primejdia.

— Atunci ne vom duce direct în cartierul francez, hotărî Devere.

— De acord.

Aş fi zis orice, numai să-l fac pe soţul meu să coboare din barcă.

— De acord, repetă Cingar ca un ecou.

Atât Devere cât şi eu am obiectat.

— Tu te întorci de-acum acasă, pe vasul căpitanului Falco, i-am spus hotărâtă. Nu vreau să port răspunderea de a te mai ţine departe de familia ta.

— Aveţi nevoie de mine, ne avertiză el răspicat. Vorbeşte vreunul dintre voi araba?

— Eu ştiu puţin, am minţit eu.

---

[83] Coloană solidă, înaltă de 25 de metri, din granit roşu, cu inscripţii greceşti la bază şi terminat cu un capitel roman. De fapt, nu are nimic de-a face cu Pompei, fiind construit în onoarea împăratului Diocleţian, în 292 d.H.

Puteam citi în limba arabă, dar nu eram prea sigură cât de bine puteam vorbi sau desluşi idiomul local. Adevărul era că ce auzisem până acum îmi suna a păsărească.

Cingar îmi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi rosti o propoziţie în jargonul local şi aşteptă să-i răspund. Am prins câteva cuvinte pe care le-am recunoscut. Am încercat să pun cap la cap înţelesul de ansamblu al spuselor lui, dar am stat prea mult pe gânduri.

— N-o să rezistaţi nici cinci minute, trase Cingar concluzia. Tocmai v-am zis cum să ajungeţi în cartierul francez. Surâse, ca şi cum ar fi terminat ce avea de spus, după care adăugă: Haideţi să nu mai discutăm ce se va întâmpla când veţi încerca să faceţi rost de provizii pentru drum.

— Sunt sigură că-n oraşul ăsta se pot găsi tălmaci, am încercat, pentru ultima oară, să-l fac pe ţigan să se întoarcă.

— Dar niciunul atât de binevoitor faţă de voi şi atât de interesat de siguranţa voastră ca mine, spuse cu toată sinceritatea, ducându-şi mâna dreaptă la inimă.

Am pocnit din degete când mi-am adus aminte:

— Albray vorbeşte araba. Sunt convinsă de asta.

— Albray! se minună Cingar. Cine-i Albray?

— Nimeni vrednic de a fi pomenit aici, decretă soţul meu, lăsând foarte clar de înţeles, prin felul în care m-a privit, că nu-şi punea toată încrederea în Albray. Ne eşti un bun prieten, Cingar. Domnul Devere arătă gratitudine amicului nostru ţigan, căci chiar ţinea la compania lui. Îţi acceptăm cu umilinţă oferta şi-ţi vom rămâne veşnic recunoscători pentru serviciul pe care ni-l faci.

Ţiganul răspunse cu un zâmbet larg.

— Atunci, haideţi, să intrăm în Alexandria!

Străduţele de lângă docuri din vechiul oraş erau departe de ceea ce fuseseră în zilele de glorie ale Egiptului, deşi ne-au dat impresia de întoarcere cu mii de ani în urmă.

Muştele roiau printre mormanele de gunoaie, printre arabii pe jumătate goi în ochii cărora se citea amărăciunea, printre măgarii, câinii schelălăind şi cămilele care mişunau în jurul lungului şir de bazare ce mărgineau drumul până în zona europeană a oraşului.

Am fost obligaţi să ne facem drum prin freamătul acelei mulţimi în urma călăuzei noastre, care părea să dea la o parte din calea noastră toată înghesuiala, duhoarea şi zarva. Pentru o vreme, am uitat complet că mai existau şi asemenea lucruri ca obeliscurile, piramidele şi templele în ruină. Singurul meu obiectiv era să găsesc ceva spaţiu şi aer curat. Deodată, mi se făcu mult mai frică de pericolele molimei, iar domnul Devere îmi întinse batista lui pentru a-mi putea acoperi nasul şi gura.

Când, într-un târziu, am scăpat din mulţime, ne-am găsit în faţa unui şir de clădiri frumoase în care se aflau prăvălii ticsite cu marfă europeană. După acestea, urmară alte construcţii renovate, destinate locuirii, birourilor de afaceri, restaurantelor şi saloanelor. Între ele se înălţau conace dichisite, etalând grădini minunate, adevărate oaze de verdeaţă în mijlocul acelor nisipuri sterpe.

— Ce progres! Nu-mi puteam crede urechilor cât de pompos îmi suna acea afirmaţie, însă englezoaica din mine era absolut încântată să descopere confortul de acasă într-un oraş atât de vechi. Ce-ar trebui să facem mai întâi? Să găsim o cameră? Să ne ducem după cumpărături?

— Eu l-aş vizita pe domnul Banks, consulul englez, sugeră Cingar. Vi se va cere să vă semnaţi în cartea consulară, pentru a vă înregistra sosirea şi prezenţa în Orient.

— Dar noi nu dorim să ne anunţăm prezenţa aici. Dacă Molier o să ne vadă semnătura? l-am întrebat eu.

— Molier s-ar duce la consulul francez, sublinie ţiganul, dar mie perspectiva tot nu-mi surâdea.

— Poate mâine, chiar înainte de a pleca, am sugerat eu. În clipa asta am nevoie să fac o baie.

Temperatura era insuportabilă, iar veşmintele mele din catifea verde nu erau deloc răcoroase.

— S-a făcut, căzu de acord Cingar, ieşind de pe şosea. Cum nu dorim să atragem atenţia, îmi permiteţi să vă propun a ocoli hotelurile şi pensiunile mai populare ale francezilor, englezilor şi americanilor. Ştiu un neguţător ţigan din Italia care ar fi fericit să ne găzduiască. Casa lui nu-i atât de mare şi de prestigioasă ca a altora, dar vă garantez că-i mai ospitalieră şi mai confortabilă decât oricare alta din oraş.

Aşa cum era de aşteptat, călăuza noastră nu se lăudase degeaba. Zona europeană a Alexandriei este localizată în

sectorul periferic al oraşului, însă noi, străbătând o străduţă lăturalnică, am sosit la locuinţa domnului Frinkulo Maximoff. Domnul Maximoff era arămar de meserie şi, printr-un noroc, ajunsese un negustor de produse exotice din Orientul Mijlociu pe pieţele occidentale. Mătăsuri, săpunuri, statui, mirodenii şi arome – locuinţa sa spaţioasă era ticsită de ele. Camera de la intrare constituia prăvălia lui şi salonul de desfacere. Născuţi în Italia, soţii Maximoff erau ţigani care cunoscuseră un succes mult prea mare pentru a mai risca să-şi etaleze mărfurile şi să-şi poarte avuţia pe drumuri. Renunţaseră la viaţa de nomazi, lucru neobişnuit pentru ei, aşezându-se la marginea deşertului, unde trăiau în fericire şi îndestulare de peste douăzeci de ani.

Soţii Maximoff chiar adorau să aibă musafiri, iar ca prieteni ai lui Cingar, am fost întâmpinaţi călduros. Am fost hrăniţi şi ni s-a pus la dispoziţie cea mai bună cameră de oaspeţi din toată casa. O cadă îngropată, acoperită cu plăci de gresie, fu umplută de servitori cu apă caldă şi uleiuri parfumate în vreme ce noi luam masa. După aceea, camera ne fu învăluită în miresme îmbătătoare când veni clipa să ne retragem pentru odihnă.

Balconul nostru dădea într-o grădină mare, în care erau cultivate multe ierburi, mirodenii şi flori îmbălsămate, vândute de soţii Maximoff. Am privit departe în zare, peste vârfurile acoperişurilor, spre nisipurile arzătoare ale Egiptului, în vreme ce adierile apei înmiresmate din camera noastră se amestecau cu aromele din grădină, purtate de briza fierbinte, şi m-am lăsat sedusă de plăcuta atmosferă, atât de nefamiliară mie. Amintirea ei aveam s-o păstrez toată viaţa. Ori de câte ori îmi răsărea Orientul în memorie, eram transportată în această clipă magică.

— Cred că am să ador acest oraş până la urmă, i-am strigat lui Devere, care îşi făcea de lucru înăuntrul camerei noastre.

— Şi eu.

Am reintrat în cameră şi l-am găsit pe soţul meu dezbrăcat la piele şi cufundat în cada spaţioasă, cu un trabuc în mână.

— Arăţi foarte mulţumit în baia *mea,* am chicotit eu, văzându-i graba.

— Este loc destul, zâmbi el larg.

M-am hotărât să nu mă las rugată de două ori, fiindcă eram la fel de nerăbdătoare să-mi lepăd acele veşminte ce-mi stinghereau mişcările şi erau total nepotrivite în noul mediu.

— Ar trebui să ne cumpărăm nişte haine de la localnici pentru călătoria noastră, am spus, azvârlind departe de mine veşmintele din catifea verde.

Goală de la brâu în jos, am intrat în cadă lângă Devere şi m-am întors cu spatele, lăsându-mă în genunchi, ca să-mi poată descheia corsetul.

— Mai bine de atât nu se poate, comentă el, admirându-mi spatele în vreme ce mă ridicam în picioare ca să arunc şi ultimul articol de îmbrăcăminte.

— Doar nu vrem să distrugem frumoasa casă a gazdei noastre, i-am atras eu atenţia, cufundându-mă în apă până peste cap, ca apoi să ies la suprafaţă foarte învigorată. Lăudate fie străbunele mele, mă simt fabulos!

Devere îşi trecu mâna pe pielea mea udă, unsă cu uleiuri parfumate.

— Dacă am lua-o foarte încet, crezi că am putea să prevenim stricăciunile?

— N-ar însemna să ne împărţim atenţia între lumea din afara noastră – m-am lăsat, alunecând, deasupra lui – şi cea dinăuntrul nostru? am glăsuit eu, aşezându-mă chiar peste membrul său deja pregătit.

— Nicidecum, mă contrazise el numai zâmbet, plin de încredere în sine. Îţi garantez că dorinţa de a te avea va birui orice obstacol.

Sărutul lui mă încurajă să uit de consecinţe şi să trăiesc clipa.

De fapt, am petrecut toată după-amiaza în pat, iar seara ne găsi încă tolăniţi, cu cearşafurile mototolite în jurul nostru.

— Amfitrionii noştri trebuie să ne creadă groaznic de neobrăzaţi – am zis eu, ridicându-mă să mă îmbrac, fiindcă simţeam că mor de foame – iar asta, cu siguranţă, n-o să ne ducă mai aproape de Sinai.

— Ai idee că în sistemul tău de chakre creşte un altul mititel? Devere îşi puse o mână peste abdomenul meu. Chiar în locul ăsta.

Inima îmi bătu să-mi spargă pieptul. Trebuie să-i fi părut tare vinovată.

— Când aveai de gând să-mi spui şi mie? mă luă el la întrebări calm, dar din tonul vocii lui am simţit că mă acuza şi în acelaşi timp se simţea jignit.

— Voiam să fiu sigură, m-am apărat eu cu un argument cusut cu aţă albă.

— Te aştepţi să cred că nu ştiai? mă citi Devere pe dată. Şi eşti un medium cu mult mai bun decât sunt eu.

— Este exact ce şi-a dorit frăţia ta din uniunea noastră, m-am hotărât eu să joc cartea sincerităţii. M-am temut că-ţi vei încălca promisiunea de a-mi îngădui să-mi duc la îndeplinire misiunea. Ăsta-i adevărul!

— Ambiţiile ordinului meu nu sunt motivul pentru care ţi-aş cere să te întorci în Anglia. Devere era înfuriat de presupunerile mele, cum de altfel mă şi aşteptasem să se arate. Nu-ţi pasă deloc de viaţa copilului nostru, încât eşti gata să îi pui în primejdie viitorul?

Tot ce-am putut pricepe din cuvintele soţului meu era că dorea să mă întorc acasă.

— Ești atât de previzibil! Grăbindu-mă să mă îmbrac, l-am întrebat retoric: Te mai miră că nu-mi pun nicio nădejde în tine?

— N-o să scapi cu fuga de cearta *asta,* începu Devere să se îmbrace şi el, pregătit să se ia după mine.

— Iar tu *nu* ai să mă duci pe mine înapoi în Anglia! m-am răstit, prinzându-mi brăţara pietricelei în jurul încheieturii mâinii, înşfăcându-mi armele şi haina şi îndreptându-mă către uşă.

— Te rog, Ashlee, fii rezonabilă, mă apucă Devere de braţ ca să mă oprească.

M-am uitat o clipă la el, încruntată, apoi am rostit hotărâtă:

— În numele zeiţei, te repudiez!

— Nu, Ash! mă imploră Devere, în vreme ce era târât spre pat şi ţintuit de el. Te rog, nu mă mai părăsi încă o dată. Nu părăsi prun…

— Vei orbi dinaintea fiinţei mele! l-am întrerupt, înainte ca strigătul lui să ajungă până la inima mea.

Ochii lui Devere se închiseră, în ciuda faptului că se zbătea. Căzu pe dată într-un somn adânc.

— Şi te alung din gândurile şi din inima mea, până când am să-mi împlinesc misiunea! am încheiat solemnă. Să te aibă zeiţa în paza ei până atunci… Să ne ţină pe toţi în viaţă!

Mi-am mângâiat pântecul plat, care nu arăta încă nicio urmă a ceea ce purta în el, şi am deschis uşa,

— Buna mea doamnă!

Am tresărit când l-am găsit pe Cingar aşteptând în faţa uşii, îmbrăcat într-o uşoară mantie arabă cu glugă.

— Am aranjat să ne îmbarcăm pe un vas negustoresc până la Cairo, dar, din păcate, pleacă chiar în noaptea asta, mă informă el.

— Îmi convine de minune!

Am păşit pe coridor, alăturându-mă lui Cingar şi trăgând uşa după mine.

— Nu-l treziţi pe Devere? se miră ţiganul de graba mea.

— Soţul meu nu vine cu noi, l-am anunţat cu răceală, coborând scările ca să nu mă mai iau din nou la ceartă cu el.

— Ah, nu începeţi iar! se lamentă ţiganul, luându-i apărarea bărbatului meu. A vă părăsi bărbatul la fiecare ocazie ce vă iese în cale nu vă aduce succesul în căsnicie, mă mustră el.

— Poftim? Uite cine vorbeşte! i-am răspuns glumeaţă, însă ţiganul nu păru deloc să se amuze. Vii cu mine, sau rămâi cu domnul Devere?

Îmi aruncă o privire jignită, surprins că îndrăznisem să-i pun o asemenea întrebare.

— Ştiţi bine că sunt mereu în slujba voastră.

— Atunci vino şi ajută-mă să cumpăr un veşmânt arab de la domnul Maximoff, ca să putem porni pe drumul nostru spre Cairo.

Cingar respiră adânc.

— Cum doriţi, doamnă.

Se desprinse şovăitor de uşa camerei mele şi mă urmă pe scări în jos.

LECŢIA 21
SPAIME

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Ancorasem de trei zile în portul Alexandriei, când ne ajunse vestea sosirii rudelor noastre. Lordul Devere fu obligat, totuşi, să divulge celui care ne ţinea în captivitate numele vasului pe care călătorea fratele nostru, drept urmare lui Malory nu-i luă prea mult timp să afle că Ashlee şi domnul Devere se găseau acum în oraş.

Spre seară, lordul meu şi cu mine am fost urcaţi într-o barcă şi duşi până la mal. După ce admirasem vechiul oraş de pe puntea vaporului timp de mai multe zile, eram destul de curioasă să arunc o privire mai îndeaproape.

— Soţii Devere se află în casa domnului Frinkulo Maximoff în noaptea asta, îl informă pe Malory iscoada sa. Ăsta-i un negustor ţigan de la marginea Micii Europe.

Ne era deja clar că lordul Devere şi cu mine fusesem luaţi ca un argument în plus de cei care pregăteau o ambuscadă, iar mie mi-era tare teamă că răpirea noastră avea să se termine urât.

Străzile oraşului încă mai zumzăiau ca nişte stupi de albine. Aromele bucatelor condimentate şi sunetul muzicii cântată din instrumente exotice mă încântară cu adevărat. Aveam o dorinţă arzătoare să mă pierd prin mulţime şi să mă bucur de atmosfera carnavalescă, însă nu prea aveam posibilitatea să-mi împlinesc dorinţa, aşa cum mergeam împresuraţi de oamenii lui Malory.

Acum înţelegeam eu de ce numeau ei suburbia „Mica Europă”. Era o zonă mult mai urbanizată, mai locuită şi mai civilizată decât restul oraşului.

Alaiul nostru nu trecu neobservat în vreme ce mergeam pe artera principală. Un gentleman traversă drumul, ieşind dintr-un bar. Se opri în faţa noastră şi se prezentă drept domnul Banks, consulul englez din Alexandria. Malory îşi ascunse ciuda când acesta ne invită să semnăm în cartea consulară de oaspeţi.

— Din păcate, ne-am făcut un program dinainte, încercă să-l refuze Malory.

— Haide, haide, lord Malory! se hotărî lordul Devere să complice treaba. N-o să dureze mult, iar domnul Banks are cu siguranţă informaţii vitale în privinţa şederii noastre în Alexandria.

— Sigur că da, spuse gentlemanul, nerăbdător să ne aibă ca oaspeţi.

— Poate mâine-dimineaţă! insistă Malory hotărât.

— Să-ţi spun eu cum facem, nu se lăsă nici soţul meu mai prejos, neavând de gând să dea cu piciorul şansei de a-i scăpa printre degete răpitorului său. Voi mergeţi mai înainte, iar eu cu lady Devere vă vom prinde din urmă.

James zâmbi larg pe când mă luă de braţ şi mă scoase din cercul oamenilor lui Malory.

— Splendid! se bucură domnul Banks, conducându-ne la reşedinţa sa, aflată chiar peste drum.

Înfuriat că trebuia să-şi divizeze forţele, Malory făcu semn la doi dintre oamenii lui să ne urmărească, iar ceilalţi patru cavaleri rămaseră să-l însoţească în misiunea lui.

Nici nu intrarăm bine în consulat, că soţul meu ceru pe dată să ştie unde se aflau sălile lor de baie. Când una dintre gărzile lui Malory încercă să se ia după el, lordul Devere se debarasă de ea.

— Sunt sigur că în consulat mă aflu în cea mai deplină siguranţă. Nu am nevoie de niciun ajutor din partea voastră.

Domnul Banks îşi stăpâni zâmbetul la auzul acestui comentariu.

— Gărzi de corp, îşi lămuri soţul meu amfitrionul. Uneori mai fac exces de zel. Rămâi pe loc! avu lordul meu obrazul să-i poruncească, încă o dată, cavalerului. Mă întorc repede.

Pentru că eu încă mă mai aflam sub supravegherea lor, respectivul se ruşină şi rămase în holul de la intrare. Domnul Banks dispăruse, ca să aranjeze anumite lucruri. Întârzie ceva mai mult decât era de aşteptat până se întoarse în sufragerie. Când reveni, ne oferi tuturor de băut, fără să facă vreo aluzie la faptul că ceva nu era în regulă.

Abia mai târziu am aflat că soţul meu îi explicase situaţia, după care fugise din clădire. Domnul Banks îi dăduse adresa exactă a locuinţei domnului Maximoff şi îi spusese cum să ajungă la uşa din spate a acestuia, ba chiar trimisese câţiva oameni din solda lui să anunţe autorităţile locale.

După cinci minute, începusem să mă întreb ce era cu soţul meu şi, deşi încercam să le distrag atenţia paznicilor cu conversaţia mea, era limpede că unul dintre ei începea să-şi facă griji.

— Mâncarea condimentată de aici e un adevărat şoc pentru sistemul digestiv, se adresă el domnului Banks. Vă rog să mă scuzaţi!

De această dată, domnul Banks nu se mai arătă la fel de încântat să dea lămuriri.

— Mă tem că avem o singură toaletă aici. Imediat ce lordul Devere se va întoarce…

Cavalerul, frustrat, scoase sabia, ceea ce-l făcu pe domnul Banks, la fel ca şi pe mine, să geamă de spaimă.

— Du-te şi adu-l încoace pe lordul Devere, îi dădu cavalerul indicaţii complicelui său, îndreptându-şi vârful sabiei în direcţia noastră.

Atunci consulul îşi scoase din haină două pistoale, ochindu-i pe cei doi cavaleri ai lui Malory cu câte unul.

— Ce-ar fi să aşteptăm cu toţii înapoierea Domniei Sale? le propuse el, spunându-le să-şi arunce armele la pământ, iar eu le-am luat pe toate în păstrarea mea.

Între timp, lordul Devere fugise în ajutorul fratelui său. Ajunse la uşa din spate a locuinţei soţilor Maximoff tocmai când Malory şi oamenii lui se apropiau de intrarea din faţă.

După ce reuşi să escaladeze zidul din spate la adăpostul întunericului, James fu cât pe ce să se prăvălească peste un cuplu de arabi în vreme ce se grăbea să intre pe cărarea din grădină. Pătrunse în bucătărie, cerând cu disperare informaţii servitorilor casei.

— Devere? Devere?

La început, femeile scuturară din cap, alarmate de intrus, până când James reuşi să lege destule cuvinte în limba italiană încât să le explice că el se afla acolo pentru a-şi avertiza fratele de pericolul în care se afla. Cea mai bătrână dintre servitoare îl măsură din priviri. Remarcând trăsăturile asemănătoare şi dându-şi seama de faptul că cel din faţa ei era, evident, un gentleman englez, se înduplecă.

— Veniţi cu mine, vă arăt eu!

Slujnica ciocăni de câteva ori în uşa oaspetelui casei.

Neprimind niciun răspuns, o deschise. Îşi înăbuşi un ţipăt. Un bărbat tuciuriu se apleca peste Devere, care era adormit. Când îşi ridică privirea, ochii îi aruncau străluciri galbene şi roşii, ca ai unui demon.

— Ia-ţi mâinile de pe fratele meu! îl ameninţă James.

Frica pentru viaţa fratelui său îi dădu curajul să se arunce asupra hidoşeniei, care ţinea între palme fruntea lui Earnest. Când James se apropie, făptura scoase un răcnet, mistuindu-se într-o negură albă care dispăru iute prin uşile balconului.

— Preasfântă Născătoare de Dumnezeu! rosti bătrâna, făcându-şi cruce.

James se grăbi să-şi scoale fratele, scuturându-l bine.

— Earnest! Trezeşte-te!

Palmele peste faţă nu stârniră nicio reacţie, aşa încât lordul aruncă apa dintr-un pahar peste fratele lui, iar acela se trezi cu o tresărire.

— Ţi-e bine?

— James? Ce cauţi aici?

Earnest îşi aruncă privirea prin cameră.

— Unde-i soţia mea? Îndată ce puse această întrebare, îşi aminti de plecarea ei. Vai, nu! Trebuie să plecăm!

Sări jos din pat.

— Habar n-ai ce se petrece, începu James, ajutându-şi fratele să-şi arunce lucrurile într-o valiză, dar, cum Earnest o şi lua spre uşă, îl trase îndărăt. Nu pe acolo!

Zgomotul scos de paşii mai multor bărbaţi care urcau scara în grabă îi determină pe cei doi fraţi să se întoarcă spre balcon. Malory şi cavalerii lui intrară şi o găsiră doar pe bătrână strângând patul.

— Unde sunt domnul şi doamna Devere?

Servitoarea îşi continuă netulburată treaba, în vreme ce bărbaţii năvăliră în cameră.

— Au plecat cu ceva timp în urmă.

Malory observă uşile închise de la balcon şi se duse imediat la ele, ca să se uite afară. Zări două siluete care se căţărau pe zidul din spate al grădinii.

— Acolo afară, le indică oamenilor săi balconul, poruncindu-le să continue urmărirea.

— De ce nu te-ai întors în Franţa? îi ceru Earnest lămuriri

fratelui său. Şi de cine fugim noi?

— Un vechi prieten de-al tău poate să-ţi răspundă la ambele întrebări, i-o întoarse James, trăgându-şi fratele după el prin ulicioarele lăturalnice din spatele consulatului englez. Îţi spune ceva numele lordului Malory?

— Lordul Malory e aici! exclamă Earnest, rămânând încremenit în loc.

James alergă înapoi şi îşi apucă fratele de braţ, ca să-l silească să iuţească pasul împreună cu el.

— Dar nu-nţeleg… îmi vrea răul?

Să fi prins de veste Marele Maestru de fuga doamnei Devere din lanţurile căsniciei?

— Tot ce ştiu eu e că el ne-a răpit pe mine şi pe lady Devere, ca să poată ajunge la voi. James se ascunse într-o curte, trăgându-l pe Earnest înăuntru, după care închise poarta. Lordul Malory pare să creadă că soţiei tale îi e sortit să zdrobească o anumită creatură ce vine din Sinai.

— Molier! pronunţă Devere numele amintitei făpturi, cu respiraţia tăiată.

— Mi-am închipuit că lordul Malory era complet alienat mintal și, poate, aş mai crede-o încă, mărturisi James, rugându-se să fie aşa, dacă n-aş fi văzut demonul ăla aplecat peste tine în casa soţilor Maximoff.

— L-ai văzut! constată Earnest îngrozit şi, totodată, însufleţit, în timp ce fratele lui mai mare confirma cu un semn din cap, plin de gravitate. Dar cum a reuşit Molier să mă găsească după ce l-a repudiat soţia mea?

„Vei orbi dinaintea fiinţei mele”, îşi aminti cuvintele lui Ashlee. Acum, că ea nu se mai afla în tovărăşia lui, Molier n-o mai putea descoperi pe doamna Devere, în schimb, putea da de soţul ei. Ori, creatura era liberă s-o urmărească pe lady Devere, sau pe orice altă cunoştinţă a doamnei Devere care ar fi dus-o până la ea.

— Asta-i foarte grav! îşi dădu seama Earnest.

Zgomotul mai multor trăgaciuri le dădu foarte clar de înţeles că situaţia tocmai se agravase foarte tare. Dar de data asta nu era vorba de oamenii lordului Malory, sau de cei ai lui Molier, care-şi îndreptau pistoalele spre ei. Era garnizoana locală. Fraţii Devere fură prinşi şi escortaţi în consulat.

— Excelent! îi aruncă James fratelui său, cu un zâmbet plin

de satisfacţie.

Earnest, care se grăbea să-şi prindă nevasta din urmă, nu era deloc de acord.

— Cum îţi închipui?

Când soţul meu şi fratele lui intrară în salonul consulatului, m-am grăbit să-l îmbrăţişez pe lordul Devere. Cei care-l reţinuseră îl eliberară îndată, identitatea fiindu-i confirmată de reacţia mea.

— Slavă Domnului, eşti teafăr! Mi-am întors privirea de la soţul la cumnatul meu, nedumerită. Dar unde-i Ashlee?

— Bună întrebare!

Soţul meu era la fel de nerăbdător să-i afle răspunsul.

— În drum spre Cairo, cel mai probabil, mărturisi domnul Devere necăjit. Am avut o mică neînţelegere, adăugă drept explicaţie.

— Încă una? se plânse James, care se săturase până peste cap. N-aţi priceput câtuşi de puţin ce înseamnă, de fapt, o căsnicie?

Lovindu-i uşor braţul cu palma, i-am făcut semn soţului meu să se potolească. L-am luat pe domnul Devere deoparte, în vreme ce James îl felicită pe domnul Banks pentru că reuşise să-i sperie pe cei doi din banda răpitorilor. Dorea de asemenea să ofere răspunsuri la toate întrebările pe care ofiţerii de poliţie ai Paşei le mai aveau de pus în privinţa lordului Malory şi a oamenilor lui.

— Pentru ce v-aţi certat? l-am iscodit eu pe domnul Devere, retrăgându-mă împreună cu el într-un colţ liniştit.

— Soţia mea-i însărcinată, mă anunţă el solemn.

— Dumnezeule mare!

Bucuria aproape-mi opri bătăile inimii.

— Felicitări!

Cumnatul meu schiţă un mic zâmbet.

— Mulţumesc! spuse, recunoscând că era o veste minunată. M-am gândit c-ar fi fost mai înţelept să ne întoarcem acasă în Anglia decât să ne expunem pericolelor deşertului, se justifică el.

— Vai, Doamne! am exclamat eu, ştiind prea bine cum i-ar fi primit Ashlee sugestia.

— Ştiu, se dojeni el, simţind c-ar fi trebuit să-şi dea seama

mai devreme. Acum, a pornit la drum de una singură. Mă rog, nu chiar singură, se corectă el, plin de amărăciune. Îi are pe Cingar şi pe Albray în ajutorul ei.

— Cine-i Albray? m-am încruntat eu.

Devere se arătă exasperat numai la auzul acestui nume.

— Aveai dreptate când spuneai că soţia mea nu şi-a luat un amant, ci mai curând un spirit masculin care s-o îndrume. Doamna Devere are o încredere atât de neţărmurită-n el, încât i-ar putea fi la fel de bine şi ibovnic.

— Mă îndoiesc foarte tare că o fantomă ar fi în stare să rivalizeze cu tine în inima soţiei tale. Mi-am stăpânit un zâmbet din cauza îndrăznelii mele de a-i spune pe faţă aceste lucruri, dar complimentul îi mai ridică puţin moralul cumnatului meu. Trebuie să pornim iar pe urmele surorii noastre, fără zăbavă, am spus.

Eram cât pe ce s-o iau din loc, când domnul Devere mă apucă de braţ.

— Mai avem o problemă…

M-am aşezat la loc pe fotoliu, ca să aflu despre ce era vorba.

— Cred că Molier ar putea ajunge prin noi la soţia mea.

Aventura asta se complica din ce în ce mai tare.

— Prin urmare, încercând să-i fim alături lui Ashlee, am putea-o expune unui pericol şi mai mare?

Domnul Devere făcu din cap semn că da.

— Trebuie să stau de vorbă cu o autoritate în domeniul paranormalului, care să ne înveţe câteva metode spiritiste de protecţie înainte de a porni în urmărirea ei.

— Ştii vreuna pe aici, prin Alexandria? l-am întrebat rugătoare, la fel de îngrijorată pentru soarta lui Ashlee.

— Trebuie să stau de vorbă cu lordul Malory, mă lămuri el, pe când cineva bătea la poarta consulatului.

— Asta trebuie să fie Malory, l-am informat veselă. Vino să ne iei pe lordul Devere şi pe mine.

Odată ce Malory şi ai săi intrară în salonul tot mai aglomerat al consulatului englez, domnul Devere, Maestrul său şi cu mine ne-am unit forţele ca să le ameţim pe autorităţi cu vorba. Am reuşit să-i convingem pe oamenii Paşei că se iscase o mare confuzie. Soţului meu nu-i venea să-şi creadă urechilor când îl auzi pe domnul Devere insistând că ştia de vizita lordului Malory, şi pe mine declarând că bărbatul meu şi cu mine

venisem pe urmele rudelor noastre de comun acord.

— Aşa? îşi ridică o sprânceană lordul Devere cu o căutătură mirată, întrebându-se ce mai puneam acum la cale.

— Cumnata noastră a fost răpită, am afirmat eu, spre marea tulburare a tuturor celor prezenţi. Credem că a fost dusă la Cairo, prin urmare trebuie să ajungem cât mai repede acolo.

— Aranjez eu! ne asigură lordul Malory, grăbindu-se să-mi câştige favorurile şi recunoscător că nu-l demascam ca răpitor, aşa cum merita.

— Am ştiut eu, am spus, acceptându-i propunerea.

— Eu vă pot ajuta cu ceva? se oferi domnul Banks.

— V-aţi putea lua rămas-bun de la noi în cea mai mare grabă, i-am propus eu.

Era evident că reprezentantul Paşei avea lucruri mai bune de făcut decât să stea să ne asculte pe noi, o mână de englezi, vorbind vrute şi nevrute. Cum toţi lăsam impresia că ne înţelegem de minune între noi, renunţă să mai încerce a ne urmări discuţia.

— Dispăreţi din oraşul meu până-n zori, îi avertiză pe toţi oaspeţii prezenţi.

— Mă voi ocupa personal, îi garantă domnul Banks încurcat, în vreme ce-i conducea pe oamenii Paşei la uşă.

— Poate cineva să-mi explice şi mie ce s-a petrecut aici? ni se adresă lordul Devere fratelui său şi mie.

— Doamna Devere a fost răpită, ziceţi voi, se amestecă lordul Malory în vorbă. Adevărat, Earnest?

— Trebuie să aflu cum pot să scap de urmărirea lui Molier, îşi enunţă domnul Devere problema.

— O are în gheare? dori Malory să ştie mai întâi.

— Nu, spuse soţul ei. Există vreo cale de a-l ţine pe Molier la distanţă de mine?

Când maestrul său îi confirmă cu un semn din cap şi începu să-i explice ce trebuia să facă, lordul Devere simţi nevoia să intervină:

— Acum putem pleca?

— Nu putem pleca acum, i-am tăiat-o scurt, surprinsă că James avea inima să-şi lase fratele în mâinile lordului Malory şi să se întoarcă în Anglia pe mare, mai ales acum, când siguranţa surorii noastre ridica numeroase semne de întrebare.

— Mă gândeam la Cairo, mă corectă el. Ei n-au decât să

discute pe drum cât vor despre exorcizarea diavolilor.

Mă lăsă cu gura căscată. Nu-mi venea să cred că soţul meu era gata să se ducă la Cairo şi că putea aborda un subiect ocult într-o manieră degajată.

— Să fie acesta lordul Devere din faţa mea, sau doar vreun impostor?

— Am văzut ceva astă-seară pe care nu mi-l pot explica, îmi destăinui el, pe un ton grav. Când voi avea destule motive să cred că nu mai există nicio primejdie pentru familia noastră, *atunci* mă voi întoarce acasă.

James ştia prea bine cât de mândră eram de hotărârea lui, însă bănuiam că el voia să caute în continuare descifrarea acestui mister nu numai ca să-mi facă mie pe plac. Acum avea un interes personal. Ce văzuse el în seara aceasta? N-am mai avut timp să-l întreb. Malory căzuse de acord cu lordul meu că era cazul să plecăm din Alexandria cât încă mai era timp.

— Aşteptaţi, ne opri domnul Devere, apucându-şi mentorul de braţ. Aţi avut vreun amestec în decesul lordului Hereford?

— Nu, respinse din nou, cu încăpăţânare, sugestia. Am mai explicat…

Cumnatul meu ridică un deget, făcându-i semn să tacă, şi se concentră asupra gândurilor sale ascunse.

— Spune adevărul, ne anunţă, luându-ne tuturor o piatră de pe inimă.

Măcar lui şi mie. Îmi închipui că soţul meu mai păstra unele îndoieli în privinţa harurilor parapsihologice ale fratelui său.

Lordul Malory zâmbea acum, şi nu din cauză că nu mai era bănuit de crimă.

— Ţi-ai împlinit întregul potenţial, îşi lăudă el cu mândrie discipolul. Pot să te învăţ cum să-ţi cizelezi aptitudinile. Îi poţi fi de mare folos soţiei dumitale în misiunea ei. Acum este limpede că trebuie să-ţi dai seama şi tu că am cele mai bune intenţii. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să o apăr şi să o protejez pe soţia dumitale.

Domnul Devere nu dădu încă drumul braţului lordului. Se mai concentră o dată asupra cugetului lui Malory.

— De ce nu mi-aţi spus nimic despre destinul doamnei Devere?

— Clarviziunea nu-i o ştiinţă exactă, nici măcar pentru cineva atât de dăruit ca lady Charlotte, îl lămuri Maestrul său. N-

aveam cum să ştim că soţia ta va porni în această misiune până când n-a optat să facă aşa de bunăvoie. Să fi ştiut tu şi, poate, s-o fi avertizat de bănuielile noastre în privinţa ei, s-ar mai fi angajat pe un asemenea drum anevoios cu atâta voinţă şi ardoare?

— Ce planuri aveţi pentru copiii noştri? îl iscodi Devere, amintindu-şi de îngrijorarea lui Ashlee şi hotărât să clarifice problema cât încă se mai afla în apropierea lordului Malory.

— Numai ceea ce ei îşi vor alege, respectând, bineînţeles, schema de ansamblu, îi răspunse celălalt, îngrijorat de suspiciunile ucenicului său în legătură cu frăţia lor. S-a prezis că vlăstarele voastre vor atinge o mare iluminare spirituală, însă asta nu-i ceva ce frăţia poate îndeplini. Funcţia noastră e de a proteja, nu de a dicta.

— A proteja de ce sau de cine anume? m-am amestecat eu în discuţie. De Molier?

Malory făcu din cap semn că nu.

— Vă referiţi cumva la Biserică? îl întrebă lordul Devere, evident şocat şi stânjenit de această posibilitate.

Din nou bătrânul lord făcu din cap semn că nu.

— Biserica reprezintă o problemă, dar nicidecum cea mai mare. Însă nu-i nevoie să vă faceţi griji. Pentru că dincolo de erorile sale, Biserica a ajuns să joace un rol benefic în societate. N-avem nicio intenţie de a o distruge, acum când face mai mult bine decât rău.

Răbdarea şi credinţa lordului Devere erau greu puse la încercare:

— Cred că numai Domnul Dumnezeu ştie care-i adevărul, iar dacă Biserica are nevoie de o revizuire, Cel Atotputernic nu va pregeta.

— Foarte corect. Însă Dumnezeu lucrează prin oameni, lord Devere, sugeră Malory, iar eu sunt convins că la capătul acestei aventuri vei vedea viaţa, lumea şi istoria ei într-o lumină foarte diferită.

— „Nu există adevăr mai mare decât adevărul”, îi reaminti domnul Devere fratelui său deviza familiei. N-are niciun rost să ne certăm asupra celor ce ni se vor vădi în timp. Cel mai bine e să-ţi păstrezi ochii şi mintea deschise, pentru a discerne singur adevărul.

Soţul meu se uită la mine, aşteptând să arăt ce gândeam în

acea chestiune.

— Ştiu doar că nu ştiu nimic, l-am parafrazat cu pe filosoful Socrate. Cunoaşterea decurge din fapta dreaptă. Aşadar, atâta timp cât avem cele mai curate intenţii, Dumnezeu lucrează prin noi, m-am întors la cele spuse de lordul Malory, reuşind să unesc ambele extreme ale conflictului fără să iau partea cuiva şi să provoc o disensiune şi mai gravă.

— Bravo! îmi admiră lordul Malory judecata. Aţi vorbit ca o adevărată Cavandish… şi ca o Devere demnă de toată lauda!

Mi-a plăcut complimentul, iar bărbatul meu îmi arătă şi el că era mândru de mine.

— În concluzie, domnilor, plecăm din Alexandria, până nu suntem luaţi în arest?

— Foarte bună idee, interveni domnul Banks, care aştepta lângă uşa salonului, pregătit să ne însoţească până afară.

Era evident că abuzasem prea mult de ospitalitatea lui. Cât din conversaţia noastră îi ajunsese lui la urechi? Poate că ceva din tot ce se spusese îl ofensase. Sau îl deranja că fusese obligat să-şi irosească timpul cu scuze faţă de autorităţile locale pentru alarma falsă? Oricare ar fi fost adevărul, el nu era deloc dispus să ne audă justificările. Nu dorea decât să ne vadă odată plecaţi, pe noi şi pe cei şase acoliţi ai lui Malory.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Cingar şi cu mine ne-am urcat într-o ambarcaţiune la canalul Al-Mahmudiah, ce lega Alexandria de fluviul Nil. M-am simţit puţin vinovată că mă odihnesc pe o saltea, înfăşurată într-o pătură ce-mi ţinea de cald, în timp ce vâslaşii noştri arabi, legaţi cu funii în jurul piepturilor lor, ne purtau de-a lungul canalului.

Presupun că sentimentul de culpabilitate faţă de ei îmi alungă din minte vina pentru că-l abandonasem iarăşi pe dragul meu domn Devere. Îi duceam dorul. Nu bătusem, însă, atâta drum ca să mă întorc acasă.

Fiind cât pe ce să fiu descoperită de lordul Devere în curtea soţilor Maximoff, am fost convinsă că Earnest nu rămânea deloc singur, ci înconjurat de prieteni, în ciuda absenţei mele. Totuşi, mă tot întrebam ce-l adusese pe cumnatul meu în Alexandria, când fusese atât de hotărât să se întoarcă în Anglia.

Amuleta îmi ardea în palmă, aşadar l-am invocat pe cavalerul

meu să vină spre a mă consola.

Ai făcut ceea ce trebuia. Albray se ivi şi vorbi imediat despre problema care mă frământa. *Restituirea acelor fiole merită orice primejdie ţi-ar putea ieşi în cale.*

Am fost sigură că gândeşti aşa, i-am declarat eu, deşi mai aveam unele îndoieli în această privinţă. *Îmi pun copilul din pântec în vreun pericol?*

Singurul pericol ar fi ca băiatul să se nască într-o lume mai bună, mai ferită de rău.

Băiatul? m-am mirat eu, nescăpându-mi faptul că-mi precizase sexul copilului, iar Albray confirmă cu un semn din cap că mi-l dezvăluise voit.

Şi un spirit foarte abil în domeniul sintezei cunoaşterii va fi el. Aşadar, te asigur că nimic nu-l va opri să-şi împlinească destinul pe care singur şi l-a trasat pe această lume, mă lămuri cavalerul meu cu toată seriozitatea. *Siguranţa ta pe toată durata perioadei de graviditate este o prioritate pentru el, fireşte, iar dacă te simţeai puternică înainte de a-l concepe, acum eşti de trei ori mai tare. Fiindcă el nu va permite să se abată niciun rău asupra vasului sacru ce-l va purta spre destinul lui.*

Am zâmbit, plăcându-mi ideea că viitorul meu fiu mă proteja deja.

Acest suflet te-a ales şi, de data asta, nu fără motiv, cunoscând pe deplin situaţia în care te afli, continuă el. *Intuiţia e una dintre cele mai mari înzestrări ale tale, iar instinctul te-a îmboldit să-ţi duci la îndeplinire misiunea în care ai pornit, chiar dacă te separă de bărbatul iubit. Dacă, într-adevăr*; *ţi-ar fi fost scris să te întorci, nu crezi că ai fi ştiut din instinct? De altfel, beduinele reuşesc să nască aflându-se tot timpul pe drumuri.*

Gândirea cavalerului meu era sănătoasă, ca întotdeauna. Mi-aş fi dorit, doar, ca şi soţul meu să-mi acorde tot atâta sprijin.

— Vă simţiţi vinovată? mă iscodi Cingar, aşezându-se lângă mine.

— Nu mă mai simt, i-am răspuns, strângând pătura în jurul meu, căci răcoarea reuşea să pătrundă până şi prin veşmântul meu de catifea verde. Cum se descurcă arabii cu aceste fluctuaţii extreme de temperatură?

Ţiganul nu luă în seamă încercarea mea de a schimba

subiectul.

— Ce poate fi atât de important încât să vă puneţi în primejdie fericirea pentru asta?

— Unele lucruri sunt mai importante decât fericirea personală, i-am spus, deşi îmi dădeam seama că unui ţigan îi va veni greu să înţeleagă.

— Ca libertatea? sugeră el, încercând să-mi priceapă motivul.

— Cum ar fi obligaţia şi datoria.

Îşi ţugui buzele şi încuviinţă cu un semn din cap, căzut pe gânduri.

— O obligaţie mai mare decât căsătoria trebuie să fie ceva serios, într-adevăr, zise el.

— Eu aşa cred, am întărit eu, înăbuşindu-mi un căscat şi frecându-mă la ochi. Aş dori să-ţi pot destăinui tainele misiunii mele, dar fapt e că te-ar expune unui pericol şi mai mare decât cel în care te găseşti deja. Ar fi mai înţelept pentru tine ca, după ce aranjezi să fiu dusă până-n Sinai, să te întorci acasă în Italia.

— Nu sunt renumit pentru înţelepciunea mea, ocoli el problema. Iar dumneavoastră sunteţi sleită de oboseală.

Mereu schimba subiectul când îi aminteam că trebuia să plece acasă. Eram, într-adevăr, ostenită.

— Nu-mi pot găsi tihna.

De fiecare dată când încercam să mă întind pe jos, mi se făcea rău.

— Puneţi capul aici, îmi oferi Cingar umărul lui, pentru care i-am fost recunoscătoare.

M-am simţit în siguranţă, cuibărită între ţigan şi cavalerul meu. Doi tovarăşi de drum mai credincioşi nici nu mi-aş fi putut dori. Totuşi, în vreme ce-mi odihneam capul şi mi se închideau ochii, mai multe lucruri mă frământau. În primul rând, în cursul fugii mele grăbite din casa soţilor Maximoff, i-am lăsat soţului meu jurnalul lui Hereford, iar drumul meu prin deşert mi-ar fi oferit răgazul ideal să-l citesc. În al doilea rând, bănuiam că Molier ştia încotro mergeam şi că nu aveam cum să ajung acolo înaintea lui.

Zeiţele din veacuri te au în paza lor, l-am auzit pe Albray glăsuind în gândul meu. *Dormi fără nicio grijă…*

La ora opt, în dimineaţa următoare, stăteam pe malurile Nilului, eternul fluviu al Egiptului, după ce dormisem adânc pe aproape toată durata traversării canalului.

Chiar dacă localnicii lăudau minunata calitate a apei curgătoare, Cingar mă avertiză ca nu cumva să beau din ea, altfel voi boli pe tot parcursul călătoriei mele. Adusese provizii de apă potabilă de la fântâna personală a soţilor Maximoff din Alexandria, ca eu să-mi pot stinge setea.

Ţărmul fluviului era mărginit de o vegetaţie luxuriantă, de crânguri şi palmieri, într-un contrast izbitor cu peisajul african. Cuibărit în verdeaţă, se ascundea satul Fouah. Moscheile şi domurile sale albe ca omătul îndreptăţeau notorietatea Nilului în privinţa faimei istorice şi a frumuseţii sale.

La intrarea pe fluviu am schimbat ambarcaţiunea, urcându-ne la bordul uneia numită *canjiah,* mult mai încăpătoare, de peste douăzeci de metri lungime, cu două imense vele triunghiulare. Vasul avea la bord un personal de zece arabi şi un *rais* (sau căpitan). La pupa aveau chiar o cabină cu tavanul scund, unde nici măcar eu nu puteam sta dreaptă, întrucât era făcută după obiceiul orientalilor de a se aşeza cu picioarele încrucişate. Cu toate acestea, le eram mai mult decât recunoscătoare pentru adăpostul împotriva intemperiilor.

Patru zile pe Nil nu ne aduseră nimic interesant care să ne facă să mai uităm de arşiţa zilelor şi de frigul nopţilor. De o parte vedeam delta, cultivată şi irigată cu iscusinţă, iar de cealaltă, o limbă îngustă de pământ roditor, apoi, dincolo de ea, deşertul Libiei. Colibele din cătunele întâlnite la tot pasul erau atât de mărunte, încât oamenii se târau pe burtă ca să intre sau să iasă din ele. Pretutindeni erau o sărăcie şi o mizerie înspăimântătoare. Zăream copii cu capete atât de umflate şi de diforme, încât mi se întorcea stomacul pe dos numai la vederea lor. Mama din mine râvnea să-i ajute întrucâtva, însă, din cauza propriei mele sarcini, nu îndrăzneam să mă apropii.

Spre seara celei de-a patra zile, zărirăm una dintre marile minuni ale lumii. Chiar în faţa noastră, giganticele piramide de la Giseh se înălţau la capătul unui lung sector al fluviului. Clipa magică făcu să-mi vibreze, pe neaşteptate, corzile inimii. M-am trezit că tânjeam după soţul meu, dorindu-mi să fie şi el aici cu mine pentru a le admira împreună. În ciuda priveliştii grandioase, mi se făcu dor de casă, nu de Anglia, ci de Devere.

Eşti acasă acolo unde ţi-e inima. Uitasem câtă durere se năştea din separarea de el – nu atât de multă la început, dar, pe măsură ce zilele treceau, jinduiam tot mai tare după tovărăşia lui. Era evident că degeaba le cerusem eu străbunelor mele să mi-l alunge din gânduri şi din inimă. Poate doamnele Elohimilor crezuseră că nu era ceva esenţial pentru îndeplinirea misiunii mele.

Dacă ai de gând să te prăpădeşti de dorul lui, ai putea să-mi dai drumul, rogu-te, şi să-ţi scoţi pietricica de la mână? îmi ceru Albray.

Tu nu eşti gelos cumva? l-am împuns în glumă, crezând că încerca să-mi înveselească inima grea.

Sigur că sunt.

Eram aşa de uluită, încât mi-am smuls privirea de la peisaj, ca să văd dacă vorbea serios.

N-am trecut niciodată prin experienţa unei legături de dragoste, îmi mărturisi Albray, pe un ton cum nu se poate mai serios. *Invidiez iubirea pe care o simţi în compania soţului tău. Poate că din această pricină îmi pare mai uşoară călătoria alături de tine atunci când eşti departe de el, fiindcă atunci nu mi se aduce în permanenţă aminte ce anume nu mi-a fost dat în viaţă.*

Mi-am scos pietricica, atârnată de un lanţ, de la încheietura mâinii.

Nu există posibilitatea reîncarnării?

Nu pentru un suflet care s-a legat să slujească doamnele Elohimilor după moarte. Chiar dacă vei reuşi să înapoiezi fiolele, tot voi fi nevoit să veghez asupra lor, în vecii vecilor. Nu va mai exista niciodată o a doua şansă pentru mine.

De ce te-ai legat cu un asemenea jurământ, Albray… din cauza preotesei tale?

Ca să-i salvez ei viaţa, mărturisi el pe un asemenea ton, de parcă ar fi vrut să spună că gestul lui n-a avut niciun strop de eroism şi altruism, numai prostie şi zădărnicie. *Ca să fiu cinstit, cred că acum eram amândoi mai fericiţi dacă n-o făceam. A ţine la cineva mai mult decât la propria viaţă e una, dar a ţine la cineva mai mult decât la propriul tău suflet nemuritor e alta. Acum, amândouă sufletele noastre sălăşluiesc într-un perpetuu purgatoriu, fiecare dintre noi fiind constrâns mai mult de vinovăţie decât de dragoste.*

Eu cu ce îţi pot fi de folos? Doream atât de mult să-l ajut, după toate câte făcuse pentru mine, indiferent dacă era datoria lui sau nu. *Nu pot să fac eu apel la consiliu în numele tău?*

Nu, voi continua de bunăvoie. Nu regret jurământul pentru mine, ci pentru Lillet. Ea nu vrea să se înalţe în marea schemă a creaţiei, aşa cum ar avea tot dreptul. Insistă să rămână în planurile inferioare, alături de mine, până ce-mi voi câştiga libertatea, deşi a fost alegerea mea şi nu a ei.

Înţelegeam acum de ce Albray spunea că legătura lor tragică era clădită pe vinovăţie. Totuşi, exista în ea altruism şi compasiune.

Nu pot să sper decât că într-o bună zi va fi chemată să urce în sfere mai înalte şi să mă uite, încheie el solemn. *Vezi dacă poţi transmite consiliului această rugăminte a mea!*

Era limpede că, pentru cavaler, onoarea însemna mai mult decât sufletul său etern. În ciuda dorinţelor lui total contrare, am decis că îi voi pleda cauza în faţa străbunelor mele. Măcar atât să fac şi eu pentru el!

A doua zi de dimineaţă, la ora şapte, ne apropiam de portul oraşului Cairo, Bulak, dinspre insula Roda[84], într-o barcă mai mică. O jumătate de oră mai târziu, în urma unei scurte călătorii călare pe măgari, Cingar şi cu mine pătrundeam între zidurile marelui Cairo. Ce spectacol cosmopolit se desfăşura în faţa ochilor noştri! Vedeam turci, unii târând după ei opt sau zece femei, învăluite complet în mătăsuri de culori întunecate. Mai erau greci, armeni, evrei, cu turbane şi costume fistichii, arabi aproape goi şi oacheşii beduini ai deşertului. Traversând strada, ne-am croit drum printre cămile, dromaderi, cai şi măgari, străduindu-ne să ne ţinem respiraţia de frică să nu luăm vreo boală, până când am ajuns la o poartă mare de lemn care separa cartierul european de populaţia locală, adesea ostilă faţă de străini.

— Aici ne vom face provizii pentru călătoria noastră spre Suez, mă informă Cingar, asigurându-mă, totodată, că până la căderea nopţii aveam să părăsim oraşul acela murdar. Vechiul Cairo e mult mai plăcut simţurilor, adăugă.

Însă, cum partea veche a oraşului era situată departe de Bulak, programul meu de călătorie nu-mi oferea destul răgaz

---

[84] Una dintre cele două insule principale aflate în largul Nilului în dreptul oraşului Cairo. Denumirea oficială este Al Manyal ar-Rawdah, sau Rawdah.

pentru a o vizita.

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Călătoria noastră pe Nil se derulă neabătut, timp în care am căutat să ne cunoaştem cât mai mult posibil adversarul. Domnul Devere se adânci în lectura jurnalelor lui Hamilton timp de mai multe zile, povestindu-ne, în fiecare seară, la cină, aventurile acestuia pe Sinai.

— În jurnal scrie că, atunci când lordul Hereford a deschis poarta Templului Focului-Stea, din el a scăpat o făptură care sălăşluise în inima muntelui de multă vreme… cel puţin de când templul fusese deschis ultima oară. Arheologul a estimat, cu ajutorul rămăşiţelor pământeşti ale unui cavaler cruciat descoperit înăuntru, că trebuie să fi fost întemniţată acolo de vreo şase sute de ani.

Soţul meu se făcu destul de palid căci, din câte am presupus, îşi aducea aminte, ca şi mine, de afirmaţia lui Malory, şi anume că destinul lui Ashlee era să distrugă o asemenea monstruozitate. Lordul Devere se uită la Malory, care-şi ridicase o sprânceană, de parc-ar fi vrut să spună: „Ce v-am zis?”

— Dacă Molier e făptura pe care am surprins-o când l-am găsit pe Earnest, n-are nimic omenesc, ripostă lordul Devere. Cum am putea noi ucide ceva ce nu aparţine acestui pământ? Creatura s-a prefăcut în duh, uite-aşa! şi pocni din degete ca să ilustreze viteza transformării.

— Dar Molier a aparţinut odată acestei lumi, îl corectă lordul Malory. A fost şi el un om, la fel ca mine ori ca voi. Cum lordul Devere se arăta sceptic, amfitrionul nostru se hotărî să ne explice mai departe: Un jurnal, aflat în păstrarea frăţiei noastre şi scris de o preoteasă din secolul al XIII-lea de credinţă catară, vorbeşte de un cavaler renegat al Sionului numit Christian Molier. El o ajuta să restituie o comoară în Templul Focului-Stea din Sinai, după asediul final al cetăţii Montségur. Dar când au ajuns în templu, Molier a încercat să-i smulgă preotesei comoara, cu intenţia de a se folosi de puterea supranaturală a locului în interes personal. Un alt cavaler din acelaşi ordin, rămas credincios cauzei, i-a salvat viaţa preotesei. Cavalerul s-a jertfit pe sine ca să-l împiedice pe Molier să mai iasă din munte, unde a rămas până la venirea lui

Hereford, sute de ani mai târziu.

Lordul Devere şi cu mine am rămas muţi de uimire la auzul acelor cuvinte. Înainte ca soţul meu să apuce să-şi exprime neîncrederea, domnul Devere întrebă:

— Şi cunoaşteţi cumva numele acelui erou?

Cumnatului meu i se puse un nod în gât, anticipând răspunsul. Lordul Malory zâmbi larg:

— S-a numit Albray de Vere.

Acum eram de două ori mai uimiţi. Mi-am amintit de ceea ce aflasem de la domnul Devere despre duhul unui cavaler care îi îndruma soţia şi mi-am dat seama, la fel ca şi el probabil, că acel cavaler trebuia să fi fost un soi de paznic al străvechiului spaţiu sacru.

— Doamne Dumnezeule!

Earnest îşi frământa mintea, deşi eram singura, dintre cei de faţă, care cunoşteam pricina nedumeririi sale.

— Da, confirmă Malory. A fost un stră-străunchi de-al vostru, zămislit în timpul primei cruciade, copilul natural al unei preotese din Ţara Sfântă şi a unui venetic, străbun de-al vostru, din neamul de Vere.

James digera cu greu toate acele informaţii.

— Îmi spuneţi mie că strămoşii mei se învârteau prin Orientul Mijlociu, violând preotesele de acolo…

— Nu, negă Malory, ridicând un deget ca să-şi accentueze punctul de vedere. A fost o împerechere aranjată special, pentru a rezulta din ea un prinţ pursânge, din casa regală a lui Iuda.

— Cum? strigă bărbatul meu şi sări în picioare, atât era de tulburat.

— Nu pricepi? se ridică şi domnul Devere ca să-şi înfrunte fratele înainte ca acesta să se lanseze într-o lungă cuvântare. Ordinele cavalereşti, Templul Focului-Stea şi comorile sale din care Molier îşi trage puterea, totul se leagă de sângele care ne curge în vene!

— Te rog, zi-mi că nu te referi la genealogia Domnului nostru Iisus Hristos! pretinse lordul Devere, pe un ton categoric, gata să iasă afară din cameră dacă nu-i convenea răspunsul.

— Noi vorbim de o linie de sânge coborâtoare din zeiţele de rasă Nefilim, din timpuri imemoriale. Earnest se întoarse către mentorul său înainte ca fratele lui să mai apuce să-l contrazică,

având alte subiecte mai urgente de abordat: Tot nu mi-aţi răspuns la întrebarea mea: cum să-l distrugem noi pe Molier?

Cu mai multe zile în urmă, când plecam din Alexandria, Malory îl instruise pe Devere cum să-şi invoce strămoşii care să ne apere de acea creatură văzută de soţul meu. Măcar atât credea şi James din toată povestea. Acum, că se ridicase din nou problema zdrobirii acelei fiare, soţul meu rămase pe loc, curios să audă răspunsul.

— Putem doar specula, fiindcă această misiune n-a mai fost încercată de nimeni înaintea noastră, ne lămuri Malory. În căutarea unui răspuns, ne-am întors la legendele care povestesc despre strigoi, pentru a trage din ele învăţăminte.

— Vai, vă rog frumos! făcu lordul Devere, dezgustat.

— Din fericire pentru noi, Christian Molier şi asociaţii lui de la Biblioteca Arsenalului par fascinaţi de motivul vampirilor şi de unele legende similare. Au scris nenumărate pagini pe această temă.

— Chiar aşa? se miră domnul Devere. Dar nu-i autodistructiv?

— Întreaga experienţă a lui Molier e autodistructivă, răspunse Malory. A reuşit de minune, în piesele şi în alte scrieri ale sale, să facă din vampir un erou neînţeles, dar stă scris că cele trei primejdii de moarte pentru orice strigoi sunt următoarele: o ţepuşă înfiptă în inimă, dar numai dacă ajunge până în măduva spinării, decapitarea şi focul.

— Foc! exclamă Devere, căci ultimul cuvânt îi atrăsese atenţia. Este interesant, atunci, că înăuntrul Templului Focului-Stea există mai multe şanţuri care pot fi umplute cu un lichid inflamabil.

— Dar eu tot nu reuşesc să înţeleg, cum a reuşit Molier să rămână în viaţă în tot timpul ăsta, închis în templu? Şi cum a ajuns astăzi mai mult duh decât om? spuse lordul Devere, simţindu-se frustrat de toate golurile din poveste.

— Cred că cel mai bine ar fi să vă aşezaţi la loc până vă dezleg eu enigma, lord Devere!

Malory îi arătă, cu un gest, soţului meu să-şi reocupe scaunul, iar el se supuse în silă. Chiar dacă lui James nu-i prea venea să creadă multe dintre credinţele frăţiei, nu putea nega ceea ce văzuse cu propriii lui ochi.

Ceasurile care au urmat au fost cele mai fascinante din

întreaga mea viaţă. Ni s-a povestit despre fiolele Stelei şi Focului. Malory bănuia că măcar una dintre cele două se afla în posesia lui Ashlee, deşi soţul ei nici nu confirmă, nici nu infirmă. Ni s-a spus că acele fiole constituie chei ce deschid calea spre o mare comoară, şi cum fiolele înseşi conţin tainice ambrozii, ce se umplu la loc în mod miraculos, şi se zice că dăruiesc nemurire şi luminare spirituală celor pursânge.

— Dar de ce vă mai întoarceţi la legendele cu vampiri? insistă lordul Devere, curios. Trăsătura definitorie a unui vampir e aceea că bea sângele vieţuitoarelor.

— O eroare frecvent întâlnită, fabricată de Biserică pentru a împiedica băutul sângelui, îl lămuri lordul Malory.

Apoi ne explică diferenţa dintre Piatra de Foc Coloidală, obţinută din EMRO special pentru a ridica la înălţimi inimaginabile conştiinţa femeilor din sfânta genealogie, şi Piatra de Foc, extrasă din sângele menstrual al zeiţelor din rasa Nefilim, din care s-au hrănit bărbaţii din neam destinaţi să conducă.

Lordul Devere se arătă foarte atent faţă de sensibilitatea urechilor mele.

— Asta nu prea e un subiect demn de discutat în prezenţa unei doamne.

Grija soţului meu pentru mine mă făcu să zâmbesc:

— Aş crede că sunt mult mai pricepută în privinţa asta decât tine, dragul meu. Nu-l găsesc deloc jignitor, l-am asigurat pe Malory, făcându-i un semn cu mâna să continue.

— Molier nu-i din stirpea voastră, deşi s-a jurat să apere cauza ei, grăi Malory dispreţuitor, dezgustat de trădarea unui iniţiat cu un rang atât de înalt. Textul în care se arată întemniţarea lui în templu vorbeşte despre faptul că, deşi fiola Stelei a fost pusă la locul ei, fiola Focului se mai afla încă în gheara lui când a fost prins înăuntru. Credem că s-a hrănit din conţinutul fiolei ca să rămână în viaţă în decursul atâtor veacuri, luând-o cu el în clipa în care lordul Hereford l-a eliberat, întâmplător, din templu. Cum elixirul era destinat numai bărbaţilor pursânge, bănuim că, deşi i-a prelungit viaţa şi i-a amplificat însuşirile paranormale, trebuie să fi avut şi anumite efecte debilitante.

— Ce vrei să zici? îl aţâţă Earnest, încântat să afle lucruri noi, el deja ştiind tot ceea ce pe mine şi pe soţul meu ne făcea

să ne cutremurăm.

— Păi, de pildă, se întoarse Malory spre domnul Devere, dacă tu te-ai hrăni cu substanţa Pietrei de Foc, forţa ta fizică ar deveni egală cu cea a zece bărbaţi, iar tu ai avea mai multe zile de trăit. Ai avea putinţa să-ţi schimbi forma fizică şi să levitezi, la fel ca şi Molier. Cu toate astea, nu te-ar supăra deloc lumina soarelui, ca pe el, pentru că structura ta atomică e înzestrată cu gena lui Isis. Dragostea pe care o porţi soţiei tale, care posedă şi ea gena, îţi sporeşte puterile paranormale. Nimeni n-ar putea fi un Conducător Ales fără să înţeleagă adevărata dragoste şi dăinuire.

— De aceea s-a scris despre străvechii faraoni ai Egiptului că au trăit extraordinar de mult? am gândit eu cu voce tare.

— Întocmai, lady Devere, rosti Malory, deşi soţul meu părea nemulţumit că împărtăşeam teoriile Marelui Maestru. Dar Molier n-are o asemenea dragoste pentru zeiţă şi, chiar dac-ar avea, fără gena lui Isis nu i-ar servi la nimic, continuă Malory. Depinde de substanţa Pietrei de Foc şi e condamnat să trăiască în beznă pentru tot restul zilelor sale. Personal, sunt de părere că Piatra de Foc, în ciuda faptului că le-a conferit atomilor din organismul lui o stare de înaltă acceleraţie a spinului, fiecare particulă devenind un vârtej rotitor ce absoarbe lumina cosmică în corpul său fizic şi în aura lui, nu i-a dat puterea să întoarcă universului acea energie dătătoare de viaţă, fiind vorba aici de vârtejurile centrifuge ale corpurilor sale subtile.

— Chakrele, completă Earnest, făcând din cap un semn că-nţelegea.

— Da, se arătă Malory încântat că cel puţin cineva pricepea despre ce era vorba. Cred că, în cazul lui Molier, atomii îi consumă forţa vitală a vieţii. Cum corpul său de lumină nu-i pregătit pentru un asemenea grad de ardere și de transmutaţie[85], consecinţa e că încarcerează energia cosmică în forma lui fizică.

— Ai putea avea foarte multă dreptate în privinţa asta, domnul meu, fu de acord cumnatul meu. Corpul de lumină al lui Molier e, într-adevăr, foarte bizar. În vreme ce aura lui aruncă

[85] Este vorba de „transmutaţia biologică a elementelor chimice”, concept creat de chimistul francez Corentin Louis Kervran (1901—1983), referindu-se la transformarea unui element chimic în altul prin modificările care au loc şi în structura atomului.

raze aurii, la fel ca cea a unui suflet iluminat, centrii chakrelor sunt înecaţi în beznă.

Malory zâmbi, uluit şi mândru de câtă cunoaştere dădea dovadă discipolul său.

— Ai observat asta personal?

— Chiar aşa, confirmă domnul Devere, stăpânindu-şi un surâs ţanţoş. Când l-am întâlnit la Paris.

— Ceea ce poate explica şi de ce Molier nu suportă lumina, am sugerat eu, fascinată. Întrucât sistemul lui e condamnat să cuprindă atâta lumină, nu mai poate suferi şi mai multă.

— Interesant, îmi zâmbi binevoitor Malory la auzul teoriei mele.

— Aşadar, în loc să-i ridice corpul fizic mai aproape de o stare spirituală de a fiinţa, e posibil ca Piatra de Foc să îi coboare corpul spiritual mai aproape de cel fizic, ceea ce-i dă longevitate? se întrebă cu glas tare cumnatul meu, meditând asupra acelei premise şi găsind că era extrem de neobişnuită. Să fi avut efecte devastatoare asupra sufletului său? Fiindcă spiritul lui, de fapt, ar fi fuzionat cu trupul său de carne, ba chiar ar putea fi întemniţat în forma lui fizică.

— Nu prea părea astfel în clipa în care l-am zărit eu, ne reaminti lordul Devere.

— Nu atâta vreme cât rămâne în starea de strigoi şi se împărtăşeşte în continuare din Piatra de Foc, îl lămuri fratele său mai mic. Dar ce s-ar putea întâmpla dacă i s-ar distruge corpul fizic? Sufletul i-ar muri odată cu carnea ce-l ţine captiv? Unde se duc vampirii când mor?

— Acolo unde se duc toţi ceilalţi damnaţi, presupuse lordul Malory.

Toţi ne-am dat seama că se referea la iad.

— Dacă Molier se teme de propria lui damnare, atunci se explică de ce urmăreşte să capete ambele fiole. Probabil crede că acea comoară pe care ele o descuie ar putea preveni, în vreun fel, damnarea lui pe vecie? am aruncat eu alte ipoteze în joc.

— Mă rog, mi se pare, cel puţin, că avem un motiv vag.

Soţul meu avea de digerat atâtea informaţii, încât nu mai ştia ce obiecţii să găsească. Prin urmare, se hotărî să se abţină de această dată.

— În care caz, moartea prin foc e cea mai lesne cale de a-l

distruge pe Molier, decise domnul Devere.

Malory îşi dădu seama că exista un clenci.

— Dar numai atunci când îl putem surprinde în forma lui fizică!

Toţi cei de faţă traseră adânc aer în piept şi suspinară, înţelegând că planul nostru de atac mai trebuia mult chibzuit.

Domnul Devere păru cel mai îngrijorat:

— Sper, doar, că o vom putea ajunge din urmă pe soţia mea înainte să deschidă poarta!

LECŢIA 22
IUBIRE

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

La opt ore după ce ieşisem pe porţile oraşului Cairo, pornind spre soare-răsare, traversam un deşert atât de pustiu, ca şi cum ne-am fi aflat la mii de kilometri depărtare de civilizaţie. Beduinii numeau acea pustietate „largul mării” şi o iubeau mai mult decât orice alt peisaj din Orient.

Nu uitasem de avertizarea Jesseniei, şi anume că nu mă puteam urca pe un cal în starea mea de acum, şi nu eram atât de ignorantă încât să presupun că mi-ar fi fost mai comod pe spatele unei cămile. Am fost silită de împrejurări să-i destăinui lui Cingar faptul că eram gravidă, aşa încât să ţină seama de el. Chiar dacă el pricepea acum frustrarea soţului meu, fiind de două ori mai nemulţumit de hotărârea mea de a-mi urma destinul, ţiganul îmi garantă că orice se putea dacă aveam destui bani.

— Ce se preferă aici, monede sau giuvaieruri? mi-am întrebat eu călăuza, asigurându-l că, pentru mine, nu era nicio problemă.

Aşa m-am trezit eu călătorind în stilul unei prinţese arabe. Pe spatele cămilei mele fu strânsă în curele o lectică, cu un acoperiş, doi pereţi groşi în faţă şi în spate, şi o podea plată. La stânga şi la dreapta mea cădeau draperii grele ce puteau fi desfăcute, sau trase la loc şi fixate, pentru a mă ţine la adăpost de vânturile şi nisipurile deşertului. Sub mine, podeaua lecticii era acoperită de covoare şi perne pentru a amortiza mişcările smucite ale mijlocului meu de locomoţie.

În chip de călăuză, Cingar făcu rost de un beduin pe care-l ştia foarte bine, susţinând că se bizuia pe el întru totul. Caravana noastră consta din zece cămile, călăuza noastră şi trei călăreţi mai tineri. Pentru toţi aceştia a trebuit să adunăm provizii în vederea călătoriei.

Cămilele noastre, purtându-ne într-un ritm susţinut, erau capabile să acopere peste şaizeci de kilometri pe zi. Mi s-a spus că puteau atinge viteze de peste 30 de kilometri la oră, dar cum nu putea uita în ce stare eram, Cingar insistă să nu ne forţăm norocul.

Beduinii noştri nu prea ştiau ce să creadă despre mine, o femeie îmbrăcată în haine bărbăteşti, înarmată cu sabie şi pistol. Întrucât Cingar le dădu foarte clar de înţeles că eu eram cea care plăteam această mică expediţie, mă tratară cu cel mai mare respect. Îmi şi închipui frica lor că mă puteam lipsi de serviciile lor la fel de repede cum îi angajasem, lăsându-i astfel fără hrană, apă şi adăpost, ceea ce putea fi o explicaţie pentru credinţa şi respectul ce-mi arătau.

Până şi în umbra lecticii mele dogoarea deşertului în faptul zilei era aproape insuportabilă. Mi-a părut rău pentru Cingar, care îndura arşiţa în plin soare. Mă asigură că era perfect obişnuit cu astfel de situaţii.

După trei zile de călătorie, am trecut pe lângă singurul marcaj între Cairo şi Suez: un palmier falnic şi verde. Ne mai luă încă trei ore ca să lăsăm în urma noastră acel jalon. Acum înţelegeam eu de ce localnicii preferau vastele întinderi de nisip, fiindcă nimic nu le arăta cât de încet se putea merge prin deşert. Totuşi, o bună parte a zilei acel copac a rămas sub ochii noştri.

A doua zi, la ceasul prânzului, se ivi la orizont Suezul, care părea din depărtare un oraş minuscul, întunecos, pe fundalul munţilor ce se învecinau cu ambele ţărmuri ale golfului. Niciun fir de iarbă nu creştea pe malul acelor ape insalubre, drept urmare oraşul depindea de proviziile aduse din Cairo pentru a-şi hrăni locuitorii. Această localitate era destinată, în principal, negoţului, fiind o mare piaţă de desfacere pentru caravanele în drum spre Mecca. Atât Cingar, cât şi beduinii fură de acord să ne adăpăm cămilele la fântână şi să mergem mai departe. Cum fusesem informată că traversarea Suezului marca jumătatea drumului nostru, nu doream nici eu să mă opresc acolo, pentru a evita orice întrebări.

După ce am străbătut Suezul, am intrat în Sinai. Pentru prima oară de când mi-am început călătoria am simţit că păşeam, într-adevăr, pe urmele dragului meu lord Hamilton, plecat dintre cei vii. Nu-mi puteam imagina cum soţia lui, Clarissa, supravieţuise acestei călătorii în veşmintele unei doamne englezeşti. Cu o mantie uşoară peste bluza de mătase, tot asudam din cauza zădufului. Arşiţa îmi provoca mâncărimi pe piele, sub corset. Nu purtam acel articol de lenjerie atât de strâns în jurul meu, ca majoritatea doamnelor de societate, şi,

să nu-mi fi păstrat acolo comoara, m-aş fi lipsit de el cu totul.

Lui Albray îi plăcea grozav călătoria noastră prin deşert, însă el nu suferea de caniculă. Cu toate acestea, îmi simţi disconfortul prin pietricica ce o purtam la încheietura mâinii dar, aflându-ne atât de aproape de destinaţia noastră, nu m-ar fi iertat dacă mi-aş fi scos talismanul.

Mai aveam o zi de mers până la muntele pe care-l căutam, când pe Albray păru să-l părăsească oarecum buna dispoziţie. Mă simţeam destul de slăbită şi de indispusă în acea clipă şi m-am gândit că suferinţa mea fizică l-ar fi putut tulbura.

— Te rog, nu vrei să mă laşi să-mi scot amuleta de la mână? l-am rugat eu, cu un sentiment de vină. Nu suport să te văd necăjindu-te din pricina mea, când ai avut atâtea suferinţe de îndurat în propria ta viaţă.

Nu sufăr deloc. Sunt doar îngrijorat, mă linişti el, aşezat cu picioarele încrucişate în lectica mea, întorcându-şi ochii la mine. *N-am reuşit să-l mai găsesc pe Molier de când l-am izgonit în Ostia. Am fost sigur că pot să-i reperez alaiul prin deşert, dar n-am putut.*

— Poate nici nu ne mai urmăresc, sau au optat pentru un alt traseu până la munte?

Nu, îmi răspunse el convins. *Ar trebui, de-acum, să se afle undeva pe aproape sau să fi sosit deja, dar n-au făcut-o. Molier nu va permite ca preţioasa lui fiolă să fie zăvorâtă în munte, când depinde atât de mult de conţinutul ei... Măcar de asta sunt sigur.*

— Atunci cum s-ar putea ascunde de vederea ta? l-am întrebat. Se poate el face nevăzut de ochii noştri, aşa cum suntem noi pentru el?

Molier nu poale face apel la marile tale străbune care să-l ascundă, fiindcă nu-i de un neam cu tine, mă informă Albray.

— Atunci poate recurge la vreun alt protector?

Da, grăi Albray pe un ton grav, *de asta mă tem eu.*

— Cum aşa?

Nu-i momentul să ne pierdem în speculaţii, îmi răspunse cavalerul după o pauză.

Se sili să zâmbească. Era limpede că nu dorea să mă alarmeze.

— Potrivit legilor metafizice, nicio entitate sau duh mai evoluat spiritual decât el nu i-ar putea sări în ajutor. Şi, din ce

am observat eu la Molier, corpul lui de lumină e un ghem de energii negative. În acea clipă mi-am dat seama de motivul îngrijorării lui. Doar nu crezi în demoni, Albray? l-am tachinat, aproape amuzată de idee.

Nu în sens biblic, mă lămuri el, *însă există planuri inferioare, sub universul fizic, care corespund fiecărui plan de deasupra lui. Aceste tărâmuri sunt populate de suflete torturate, de gânduri şi de entităţi străine, care mai trebuie să-şi depăşească dorinţele şi plăcerile josnice. Regele Solomon, unul dintre numeroşii gânditori care au răzbătut prin secole, a scris volume întregi pe acest subiect, arătând cum ar putea fi acestea determinate să slujească unor scopuri benefice. Iar eu sunt sigur că Biblioteca Arsenalului din Paris ascunde multe asemenea texte.*

— Să sperăm că te înşeli în această privinţă!

Acum chiar mă simţeam rău.

În a cincea zi de călătorie prin deşert, spre prânz, cămilele noastre începură să escaladeze cărăruia gloduroasă care urca înspre piscul Serâbit. Frica şi nerăbdarea îmi strânseră stomacul. Eram atât de încordată, încât nu puteam bea nici măcar apă, darămite să mai iau şi ceva în gură!

Dac-ai lua doar un strop din Piatra de Foc Coloidală, ţi-ar reveni şi forţa şi vitalitatea, încerca Albray să mă convingă de zile în şir.

— Crezi c-am să mor? i-am cerut părerea, glumind doar pe jumătate.

În adâncul sufletului ştiam că eram zdravănă, deşi astăzi mă simţeam foarte aproape de moarte. Îi spusesem deja cavalerului că, din cauza sarcinii mele, aveam să mă împărtăşesc din misterioasa substanţă doar când va fi nevoie să-mi salvez viaţa.

Nu, n-ai ajuns încă acolo, recunoscu Albray, necăjit, *însă eşti slabă, vulnerabilă, în faţa unui atac paranormal!*

— Mă tem că mi-am lăsat puterea în Alexandria!

Cum mai doream să mă pot întoarce în acea cadă, alături de Devere! Tânjeam cu toată fiinţa să-l simt aproape, ud şi răcoros, lipit de pielea mea. Albray îşi dădu ochii peste cap:

Nici nu mai e în Alexandria. E la mai puţin de o zi distanţă în urma noastră.

— Adevărat?

Dintr-odată, inima îmi bătu mai tare la gândul că mă puteam revedea cu el în aceeaşi zi.

— La câte ore distanţă în spatele nostru?

Spectrul meu zâmbea acum cu gura până la urechi, contaminat de veselia mea.

Asta depinde de cât de devreme s-a sculat azi-dimineaţă. Însă, cum se află în tovărăşia unor gentlemeni în care nu putem avea încredere deplină, ar fi preferabil să ne ducem la îndeplinire misiunea înainte să te ajungă soţul tău din urmă.

Voia bună mă părăsi, iar frica îi luă locul.

— Frăţia lui? m-am încumetat eu să ghicesc, deşi doream cu disperare un răspuns negativ.

Albray făcu din cap semn că da.

— Cel care l-a ameninţat pe lordul Hereford? l-am întrebat eu, aproape înecându-mă cu propriile cuvinte.

Chiar acela, în persoană.

„Puterea ta personală va înflori pe deplin numai prin desfătările ei... Şi, cu puţin noroc, veţi avea mulţi, mulţi, demni urmaşi” Cuvintele acelui bărbat, din amintirile percepute în mintea lui Devere, îmi răsunară cu forţă în minte.

Dacă frăţia secretă descoperise că fugisem de propriul meu soţ, iar acum mă urmărea pe mine, personal? Dacă ştiau că aşteptam un copil? Ce planuri îşi făcuseră ei pentru mine şi familia mea? Mai rău decât orice, oare frăţia căuta să obţină fiolele din păstrarea mea pentru propriile ei interese?

Întrebările şi îndoielile mă lecuiră de dorul de casă simţit fie pentru Anglia, fie pentru Devere.

— Crezi că suspiciunile mele legate de ordinul lui Earnest sunt justificate? La urma urmei, şi tu ai ţinut de o frăţie, nu foarte diferită de asta.

Asemenea frăţii există pentru a-ţi oferi protecţie, explică el. *Însă planurile lor nu se potrivesc întotdeauna cu ale iniţiatului.*

— Şi care a fost planul frăţiei tale? l-am iscodit, întrebându-mă pentru ce-şi dăduse viaţa, până la urmă, dragul meu prieten.

Să păstreze marile mistere şi linia de sânge a lui Isis până când va veni vremea ca oamenii să fie pregătiţi să se dispenseze complet de orice doctrină religioasă şi să gândească, fiecare, cu propriul cap... Atunci înţelepciunea

strămoşilor va putea fi transmisă mai departe, în siguranţă, şi folosită pentru binele suprem al creaţiei.

— Crezi că acum a sosit ceasul, Albray?

Ar fi bine, declară cavalerul, căruia, în mod evident, îi plăcuse ideea. *Şi asta ar face inutil jurământul meu. Totuşi,* continuă el, fără să pară că-şi face speranţe prea mari, *chiar crezi că toată acea lume cu frica lui Dumnezeu pe care ai lăsat-o în Anglia e gata să afle tot ce ai învăţat tu?*

Am tresărit la gândul scandalului iscat de asemenea idei în bătrâna şi vesela Anglie.

— Cred că s-ar întoarce la vânătoarea de vrăjitoare, numai ca să mă vadă pe mine arsă pe rug.

S-ar putea să ai dreptate, zise Albray, convins că mai avea de aşteptat. *În orice caz, sunt sigur că rezultatul la care vom ajunge astăzi ne va aduce mai aproape de clipa supranumită şi „sfârşitul lumii”.*

Aceste remarci aruncară o lumină cu totul inedită asupra *Apocalipsei* lui Ioan, spaima întregii creştinătăţi de atâta amar de vreme. Probabil că acest ceas al răfuielilor trebuia să fie mai degrabă un eveniment mult aşteptat, nu unul care să sperie.

Alaiul nostru se opri la poalele costişei ce urca până în vârful stâncos, unde se afla şantierul arheologic al lordului Hamilton, înghiţit de deşert aproape în întregime. În faţa noastră se afla marea poartă rotundă din metal, încercuită de o bandă dintr-o rocă neagră, misterioasă, încrustată cu hieroglife antice.

M-am aşteptat să fie nevoie să dezgropăm intrarea. Adusesem cu noi lopeţi şi târnăcoape în acest scop. Luând în considerare cât de mult trecuse de când poarta fusese ultima oară deschisă, mi-am închipuit că trebuia să fi fost îngropată în nisipul răscolit de siroco. Şi cu toate astea, iat-o la lumină, licărind în soare, ca şi când ar fi fost curăţată şi lustruită numai pentru noi. Intrarea era exact aşa cum o descrisese lordul Hereford.

Toţi ai noştri rămaseră încremeniţi, copleşiţi de privelişte, până când beduinii dădură cu ochii de mai multe cămile sălbatice care hoinăreau printre ruine, ceva mai sus pe culme. Cu un strigăt puternic, se năpustiră să încercuiască animalele sălbatice.

— De unde naiba au mai venit şi astea? întrebă Cingar, dintr-odată bănuitor, deşi animalele nu erau înşeuate. Am să

cercetez. Există destule locuri printre bolovanii ăştia unde s-ar putea ascunde bandiţi.

Ţiganul îmi luă pistolul cu împrumut şi le semnală beduinilor, cu un fluierat, să fie mai prudenţi.

În vreme ce restul grupului meu îşi făcea de lucru în jurul piscului stâncos şi al şantierului arheologic, Albray mă îndemnă să mă caţăr pe stânca din faţa ciudatei porţi metalice, până când am ajuns în vârful ei.

— A fost distractiv! am constatat, ştergându-mi sudoarea de pe frunte şi de pe gât. Şi acum?

M-am uitat la Albray, cerându-i alte indicaţii.

Scoate dopul de la fiola Stelei şi toarnă-i conţinutul peste uşă.

— Dar sunt sigură că tot conţinutul ei nu va ajunge nici pe departe s-o acopere în întregime!

Ştiam că fiola se umplea singură, însă mai putea s-o facă şi după ce ultimul strop din substanţă picura de pe gâtul ei?

O *să fie în regulă,* mă asigură Albray, înţelegându-mi frica. *Şi eu am făcut la fel.*

Am scos flaconaşul din sân, unde-l ţineam ascuns. Fiola Focului încă o mai păstram în caseta ei verde, pe care o duceam pe după umăr, într-un sac, sub mantia mea. Am scos dopul şi, îngenunchind ca să mă pot apropia cât mai mult de poartă, am început să vărs Piatra de Foc Coloidală peste ea. Curse într-un şuvoi neîntrerupt din micuţul flaconaş şi, cum nu se simţea nicio adiere de vânt, particulele sclipitoare fură pe dată atrase de metal. Am înmărmurit când am văzut cantitatea de substanţă ce se revărsase peste poartă. Când am reuşit, într-un târziu, să acopăr întreaga barieră, am întors flaconaşul cu gâtul în sus, descoperind că tot era plin.

— Este incredibil! am dat glas uimirii mele.

Un pocnet metalic asurzitor mă făcu să cobor de pe poartă pe pământ. M-am îndepărtat de intrare, fără să pierd din ochi minusculii fulgi de lumină ce păreau să devoreze bariera. Atunci, într-o explozie finală de fulgere orbitoare, un abis se căscă prin cercul întunecat al hieroglifelor.

— Preasfântă zeiţă!

Întregul spectacol mă ului într-atât, încât nu mă mai puteam mişca din loc. Venise şi momentul adevărului.

— Este întuneric înăuntru.

Mă puteam folosi de fiola Stelei pentru a-mi lumina calea, dar cum aveam să mai ies de acolo?

M-am dus la cămila ce ne transporta bagajele, fiindcă ea ne căra şi torţele lungi pe care arabii le aprind noaptea în tabără. Capătul torţei era înfăşurat cu o pânză înmuiată într-o substanţă inflamabilă şi, dintr-o singură adulmecare, am recunoscut-o imediat. Era aceeaşi licoare urât mirositoare din sticluţa găsită în tomul golit primit de la Hereford şi lăsat în mâinile lui Devere. Beduinii ţineau o oglindă groasă şi rotundă la o oarecare distanţă de pânză, ca să permită razelor solare să o aprindă. Acolo unde se focaliza raza de soare, pânza lua foc foarte repede. Am folosit aceeaşi metodă ca să aprind şi torţa mea. Albray se uită în jur, nevenindu-i să creadă că Molier nu se vedea pe nicăieri.

— Eşti paranoic, soarele-i mult prea puternic pentru el, i-am spus.

Măcar de atât puteam fi sigură. Cavalerul aruncă o privire la orizont, aţintindu-şi ochii într-un punct care părea să-l tulbure. M-am uitat şi eu în aceeaşi direcţie. Am zărit nori de furtună alergând pe cer.

— Cât mai avem până ajung aici?

O *oră, poate?*

— Destul timp ca să intrăm şi să ieşim, am observat, ducându-mă la intrare, hotărâtă să-mi împlinesc misiunea fără întârziere.

Cavalerul meu mă însoţi în bezna dinăuntru. N-am mai remarcat cele patru cămile ce coborâseră până la poartă şi ne urmau pe cărarea roşie care licărea în întuneric.

La intrarea în sala centrală, mă surprinseră oasele unui cavaler. Mi-am dat imediat seama că era tot ce mai rămăsese din dragul meu Albray.

Am avut şi zile mai bune, încercă el să glumească pe socoteala acestei descoperiri.

Am înţeles, însă, cât de tulburat trebuia să fie, aşadar n-am mai stăruit asupra acelei tragedii.

— Ce-i mai bun din tine încă mai trăieşte, l-am alinat, întorcându-mi atenţia asupra sălii grandioase, scăldate în lumina torţei mele. Ţi-ai fi putut dormi somnul de veci în locuri mai proaste.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul la vederea acelei priveliști. Am simțit o neobișnuită bucurie când am pătruns în acest spațiu sacru, străvechi, aflat încă într-o stare perfectă. Acum înțelegeam eu cu adevărat de ce îl obsedase într-atât pe lordul Hamilton și de ce atâția bărbați își dăduseră viața ca să împiedice descoperirea și profanarea lui.

Am trecut pe lângă șanțurile rotunde ce înconjurau sala, străbătând cărarea de la intrare care ducea la întretăierea drumurilor, apropiindu-mă de pilaștrii ce susțineau un frumos dom aurit. Aceste falnice coloane înfățișau zeițe din panteonul egiptean. Măiestria acelor cariatide mă uluia, ele părând la fel de neatinse și de strălucitoare ca în ziua în care au fost terminate. În centrul acestor patru pilaștri uimitori se găsea o platformă rotundă, de unde cărarea roșie se răspândea în cele patru puncte cardinale. Pe o latură se afla aripa cu pilaștri albi, pe cealaltă, o aripă identică, dar cu pilaștri roșii la intrare. Chiar în fața mea se înălța o poartă mare, din aur, cu boltă.

— Un Chivot sacru s-ar putea ascunde în spatele acelor uși, am gândit cu voce tare, un Chivot ce ar putea constitui o trecere spre un alt tărâm al existenței.

Iar tu ești una dintre puținele muritoare de pe Pământ care ar putea deschide acel portal fără efecte funeste, comentă Albray. *Te ispitește?*

— Cu o furtună ce se apropie vertiginos și fără să știm nimic despre Molier…? am refuzat eu acea șansă cu care nu mă mai întâlneam decât o singură dată în viață, regretând în sinea mea că circumstanțele nu-mi erau favorabile.

Numai zeița știa ce consecințe putea avea o asemenea expunere asupra pruncului meu nenăscut.

— Nu cred. Nu vreau decât să restitui aceste fiole de unde au fost luate și să plec de aici cât mai repede posibil.

Iată o hotărâre înțeleaptă! îmi dădu Albray dreptate, zâmbind mândru de înfrânarea mea.

M-am îndreptat spre aripa Stelei. Nici n-am depășit bine cupola când mai multe rafale suspecte de vânt bătură pe lângă mine, învolburându-se prin cameră. M-am oprit, alarmată de acest fenomen.

Fiola, mă atenționă Albray. *Acum!*

Eram atât de tulburată de atmosfera din încăpere, dintr-odată atât de negativă, încât m-am supus indicațiilor

cavalerului meu şi, în panică, am băut mai mult decât ar fi trebuit din flaconaşul Stelei.

Sinele meu interior explodă cu o lumină arzătoare, orbindu-mă pe dinăuntru la fel cum topirea porţii de la intrare îmi orbise vederea exterioară. Universul din afara fiinţei mele dispăru, iar eu m-am simţit propulsată într-un vid fără timp, fără substanţă, de pace pură, mulţumire şi dragoste. M-am luptat să păstrez această simţire vastă, atotcunoscătoare, plină de iubire, mai palpitantă decât orice cunoaştere antică, descoperire sau experienţă cunoscută vreodată de mine. M-am simţit conectată la răspunsul pe care-l căutasem neîncetat toată viaţa mea... *Ce este Dumnezeu? Şi ce a gândit Atotputernicul în cerurile sale când m-a plasat pe mine în această eră?* Răspunsul era exact aşa cum se arătase întotdeauna în Biblie: Dumnezeu este dragoste, binecuvântare şi mulţumire, pentru că El este izvorul întregii creaţii. Divinitatea s-a implicat în zămislirea fiecărui nou factor constructiv în evoluţia vieţii.

Trebuie să te întorci la mine. Am nevoie de tine acum! îmi ceru o voce de bărbat.

Deşi mesajul se auzea clar, părea că vine de undeva de foarte departe. Am avut impresia că recunosc acel glas. Să fie oare cavalerul meu?

Albray!

Reamintirea lui mă aduse cu iuţeala fulgerului înapoi în conştient. Spre marea mea uşurare, situaţia nu se deteriorase. Albray nu părea mai alarmat decât fusese când îl părăsisem. Puteam doar presupune că scurta mea călătorie în paradis ţinuse doar o clipă.

Îţi mulţumesc că m-ai adus înapoi la realitate, Albray! m-am adresat în gând cavalerului meu, în vreme ce amândoi, precauţi, măsurăm cu ochii spaţiile ce se întindeau dincolo de cupola centrală din aur.

Te-ai dus undeva? mă iscodi el, stânjenit.

Când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că vocea nu fusese a lui Albray, deşi nu-mi era întru totul străină.

Mă rog, dacă nu tu eşti cel care mi-a poruncit să mă cobor din extazul meu la realitate, atunci cine...?

Gândurile îmi zburară în treacăt la fiul meu. Să fi fost el? *„Am nevoie de tine acum!”* rostise glasul. Nu prea îi stătea în

fire lui Albray să aibă nevoie de mine în stare de trezie. Mai curând invers.

Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut pantofii, în picioarele prinse de restul trupurilor, coborând din aer, pe toate cele patru cărări ce se formau sub dom – câte un bărbat în fiecare punct cardinal. I-am recunoscut pe Molier şi pe domnul Jenkins de la Biblioteca Arsenalului. Corpul de lumină al celui din urmă avea câteva petice de întuneric în plus de când îl văzusem ultima oară… Era limpede că se prefăcuse de curând într-un strigoi.

Se pare că Molier îi iniţiază şi pe alţii! am spus şi mi-am tras sabia, în vreme ce Albray se apropia de mine, pregătit să pătrundă în forma mea.

Dar mai avem fiola? mă întrebă nedumerit Albray.

— Fiola se umple singură, răspunse Molier nelămuririlor noastre nerostite, arătând că putea să perceapă prezenţa lui Albray. Am destule butoiaşe de Piatră de Foc bine ascunse, cât să-mi menţin o mică armată în viaţă timp de un secol!

Ochii i se înroşiră. Îşi trase şi el sabia. Am observat că purta şi un pistol la cingătoare. Era limpede că-şi alesese arma ţinând cont de vechiul său duşman, un gest sentimental de provocare la duel.

— Iar acum, când îmi vei încredinţa mie ambele chei, zilele mele de beznă şi de dependenţă de Piatra de Foc vor lua sfârşit.

— Nimic de aici nu te poate salva de la damnare.

Îmi era de-ajuns să mă uit la el, ca să-mi dau seama cât de greu îi afectase spiritul lunga lui viaţă în afara legilor firii. Molier râse de convingerea mea nestrămutată şi începu să se apropie de mine.

— Îmi place felul în care o spui, când te afli pentru prima oară în acest templu, în vreme ce eu mi-am petrecut aici şase veacuri!

Glasul său ridicat îi trăda obida stârnită de această amintire.

— Şi, spre deosebire de oricine altcineva care a păşit în acest templu de când Moise a ieşit din el, am descifrat fiecare hieroglifă şi am studiat fiece operă de artă la lumina roşiatică a Pietrei de Foc. Pot să te asigur că, în această privinţă, există câteva clauze ascunse.

Albray intră în trupul meu, iar eu i-am simţit prezenţa plină

de vigoare preluând controlul formei mele fizice. El ridică sabia din mâna mea, pentru a para atacul lui Molier.

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Nu m-am bucurat niciodată mai tare să sosesc undeva ca pe platoul piscului Serâbit. Ştiam că trebuia să mă întorc înapoi prin căldura istovitoare a deşertului, dar, măcar, nu mă puteam îndoi de faptul că ajunsesem la jumătatea călătoriei. Până şi cea mai uşoară cămaşă a mea cu mâneci lungi nu era destul de potrivită pentru această arşiţă sufocantă, dar de vreme ce alte femei europene din Orient reuşeau să-şi păstreze demnitatea şi portul, la fel puteam şi eu. Nu mă simţeam confortabil în veşmintele arăboaicelor şi nici nu puteam purta haine bărbăteşti. Pur şi simplu, nu aveam îndrăzneala sau indiferenţa lui Ashlee faţă de societate.

La venirea noastră, găsirăm vreo zece cămile încărcate cu poveri grele şi rotunda poartă a Templului Focului-Stea deschisă. Pe când domnul Devere sărea din şaua lui, Cingar alergă în întâmpinarea sa:

— Slavă Sfintei Preciste că aţi ajuns. N-am crezut să ne mai prindeţi vreodată din urmă!

Ţiganul mărturisi că a păstrat un ritm cât mai lent pe drum, sperând că Devere va reuşi să parcurgă distanţa dintre ei.

— Am amânat cât am putut mai mult deschiderea porţii... Cingar aruncă o privire spre poartă şi se miră când o găsi deschisă. Poate că nu, fu silit el să recunoască, scărpinându-se în cap. Mă rog, asta ar explica unde au dispărut cămilele care lipsesc.

— Ce cămile? întrebă lordul Malory, apropiindu-se de Devere.

Cingar ne povesti despre cele patru cămile fără stăpân găsite acolo la sosirea lor şi despre sperietura pe care a tras-o, crezând că trebuie să aparţină unor bandiţi. Ceea ce explica şi de ce nu remarcase că Ashlee reuşise deja să descuie poarta şi să-i treacă pragul.

Ceva ce grupul nostru nu reuşea să înţeleagă era în ce chip putuse Molier, care nu suporta lumina soarelui, să călătorească în inima deşertului. Singura dezlegare a acestei dileme părea să fie aceea de a fi călătorit noaptea. N-am ghicit deloc unde s-ar fi putut adăposti pe timpul zilei, dar am presupus că el nu

reprezenta niciun pericol în ceasurile diurne.

— Bineînţeles! Lordul Malory se sili să nu înjure în prezenţa mea. Se presupune că vampirii, dacă beau sângele unui animal, pot lua forma acestuia! Poate forma cămilei să-l fi protejat pe Molier în cursul periplului său prin deşert.

— Dar n-ai zis că erau patru cămile? îl întrebă pe Cingar domnul Devere, iar când ţiganul făcu din cap un semn de confirmare, îngrijorarea tuturor spori.

— Creatura şi-a înmulţit numărul, deduse Malory, în mod evident oripilat de idee. Trebuie să le distrugem acum pe toate.

Lordul Devere, domnul Devere, lordul Malory şi Cingar îşi scoaseră armele. Erau toţi înarmaţi cu săbii şi cu pistoale, însă niciun glonţ nu ne putea răpune duşmanii.

— Dacă ceea ce spui despre aceste făpturi e adevărat, atunci toţi se bucură acum de puterea a zece bărbaţi! am obiectat eu.

— Are dreptate, recunoscu lordul Malory. Avem nevoie de fiola Focului, pentru ca cel puţin trei dintre noi să bea din ea şi să mai scadă ceva din decalaj.

— Eu, unul, n-aş putea deloc, respinse lordul Devere ideea din capul locului.

— Este uimitor ce-ai face când propria ca viaţă e-n joc, îl provocă bătrânul lord.

— Avem întăriri, îi arătă domnul Devere, cu un gest, pe însoţitorii mentorului său. Ei ar putea să împresoare intrarea şi să se asigure că nimeni nu le scapă.

— Aduceţi torţe! le porunci Cingar beduinilor, dându-le de înţeles că trebuiau să se supună fără să mai piardă nicio clipă.

— Nu pentru noi, decretă domnul Devere. Avem nevoie de acoperirea umbrei dacă vrem să-i surprindem. Ştiu cum arată templul. Este descris amănunţit în jurnalul lui Hereford. Când se gândi mai bine, domnul Devere adăugă: Aprindeţi torţele pentru oamenii lui Malory.

— Aşa, iar eu trebuie să aştept aici? m-am răstit, încrucişându-mi braţele la piept, supărată că nu puteam scoate nicio sabie din teacă. Aş dori să ştiţi că nu trag deloc rău cu o puşcă de vânătoare.

— Mă bucur s-aud asta! mă potoli cumnatul meu, punându-mi în mână un pistol. Am nevoie de tine să mânuieşti pârghia.

— Nu, respinse lordul meu ideea din capul locului. Pune pe unul dintre oamenii lui Malory să facă asta.

Domnul Devere se încruntă la faţă. Era evident că nu-i plăcea deloc propunerea şi nici nu avea de gând să spună deschis de ce.

— Dragul meu elev nu mai are deplină încredere în fraţii lui, ne lămuri Malory.

— Dar îmi pun toată nădejdea în soţia ta, îi spuse Earnest fratelui său.

Lordul Devere nu trebui să stea prea mult pe gânduri pentru a-şi da seama că trebuia să fie de acord cu fratele său.

— Pârghia-i chiar lângă intrare, presupuse el. Aşadar, îndată ce-ţi vei juca rolul, trebuie să urci aici sus, în cea mai mare grabă.

— Negreşit, i-am garantat eu.

Aş fi făcut orice numai să arunc şi eu o privire în acest templu fabulos.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Molier mânuia sabia mai bine decât toţi cei cu care ne-am duelat Albray şi cu mine până acum, însă avusese un răgaz de secole să-şi ducă tehnica la perfecţiune. Fu prudent cu torţa din mâna mea, până când reuşi să-mi lovească mâna în care o ţineam, iar torţa îmi căzu pe pardoseală. Mai era şi extraordinar de puternic. Când am încrucişat săbiile, mă aruncă la pământ, după care îmi smulse sabia din mână cu puterea minţii. Gradul iscusinţei lui paranormale ne luă atât pe mine, cât şi pe Albray prin surprindere.

— Dă-mi cheile, ceru adversarul nostru, iar tonul vocii îi trăda victoria. Te-am ucis odinioară, Devere. Vrei s-o sacrific şi pe *femeia* asta din pricina încăpăţânării tale?

Am simţit cum hotărârea cavalerului meu slăbea, deşi eu spumegam de indignare, insultată pentru că nu eram socotită o ameninţare. Cum îndrăznea acest om să fie atât de arogant într-un templu al zeiţei? Era limpede că acest monstru abject nu era conştient de mica mea experienţă psihofizică. L-am alungat pe Albray din trupul meu în timp ce mă ridicam în picioare, dând piept cu sabia întinsă a lui Molier. Acesta surâse, crezând că mă predam. I-am întors zâmbetul, constatând că cei trei acoliţi ai săi mă împresurau, cu săbiile trase.

M-am întors în gând la cel mai greu moment din viaţa mea, o

amintire pe care mereu am făcut tot posibilul să mi-o reprim. Mi-am dat seama în această clipă că refuzul meu de a mă reîntoarce în turnul din azilul Rozei Negre nu era frica de a mă revedea la cheremul unui om atât de rău. Teamă îmi era de propriul meu potenţial distructiv, pe care nu mai îndrăznisem să-l scot la suprafaţă din ziua aceea. Ştiam că fragedele victime ale doctorului Rosen se răzbunaseră mulţumită harului meu parapsihologic, nedezvoltat şi neexersat atunci. Capacitatea mea de a controla materia fizică o împrumutasem doar temporar acelor suflete deposedate, pentru ca ele să pună capăt crimelor.

Tremurând, mi-am adunat toată voinţa de care eram în stare, recurgând la măiestria marilor mele străbune. Braţele îmi erau încrucişate la piept. Le-am întins deodată, cu palmele în afară, depărtate de corp. Toţi cei patru atacatori ai mei zburară dinaintea mea ca săgeţile. Molier, aflat chiar în faţa mea, se înfipse într-o sabie şi, căzând în genunchi, l-am văzut pe dragul meu domn Devere dându-i acea lovitură grea. Răsucindu-mă pe călcâie, am observat că aceeaşi soartă o avuseseră şi ceilalţi trei complici ai sili, fiindcă toţi fuseseră loviţi de moarte în piept, până-n măduva oaselor. Doar Molier mai mişca încă, pentru că primise rana chiar în partea dreaptă a centrului inimii.

— Pârghia, îi ceru domnul Devere lui Susan, care aştepta în picioare, păzind uşa.

Molier scoase un sunet ciudat, nepământean, şi, ridicându-se în picioare, păşi înainte ca să se elibereze din tăişul ce-i străpungea pieptul. Atunci se întoarse în direcţia lui Susan, care părea încremenită.

— Du-te departe de pârghia aia, lady Devere!… Aşa, bravo!

Când Susan făcu ceea ce i se ceruse, soţul meu protestă:

— Nu-l asculta, fă cum îţi spun!

Deşi părea că regretă, ea scutură din cap în semn că nu, luând-o înapoi, spre ieşire.

— Nu poate să nu mi se supună, ne lămuri Molier. Lady Devere şi cu mine avem o înţelegere.

Susan îşi ridică pistolul şi îl îndreptă către soţul meu.

— Hipnoză! ghici cel care-l ameninţase pe lordul Hamilton şi despre care aveam să aflu mai târziu că se numea Malory.

Molier chicoti, în semn de confirmare. Trebuie s-o fi

hipnotizat pe Susan cât o ţinuse în captivitate.

— Eliberează-mi soţia, demone! strigă lordul Devere, trăgându-şi sabia din cadavrul de la picioarele lui, cu gând să răpună el însuşi creatura.

— Aha! Nu vrem s-o facem pe nevasta dumitale vinovată de uciderea fratelui tău, nu-i aşa?

Ameninţarea îl opri pe James, când o mână îl prinse de picior, trântindu-l la pământ. Se răsuci pe spate şi descoperi că duşmanul încerca să-l apuce de grumaz. Creatura nu se mai folosea de picioare, dar încă mai avea o mare forţă în partea de sus a corpului său. Cingar şi lordul Malory se treziră confruntându-se cu aceeaşi problemă.

— Acuma, se întoarse Molier cu faţa la mine, dă-mi cheile, altfel prietena ta cea mai bună o *să-ţi omoare* soţul!

Întărâtată, mi-am mijit ochii, fiindcă ştiam care trebuia să fie răspunsul meu. Cât ai clipi, am împins pârghia, eliberând un râu de lichid care se revărsă în flecare dintre şanţuri. Am recunoscut, îndată, mirosul substanţei. Sunetul pârghiei distrase atenţia lui Susan şi-i oferi dragului meu Devere şansa s-o dezarmeze. Cu un rânjet satisfăcut în direcţia lui Molier, am aruncat la întâmplare torţa care zăcea pe jos în cel mai apropiat dintre şanţuri, iar fluidul se aprinse pe dată.

— *Femeia* asta îţi va aduce moartea, Molier!

M-am concentrat asupra corpului său şi l-am ridicat în aer. Creatura intră în panică, în vreme ce vedea cu ochii lui cum aliaţii mei îi aruncau vampirii în flăcări, unde piereau fără a mai putea fi salvaţi, luând forma mai multor animale înainte să se prefacă în cenuşă.

— Zeiţa poate să se ducă la dracu’, în iadul în care m-a trimis şi ea pe mine! scuipă Molier, risipindu-se într-o ceaţă albă care nu se aprinse, chiar dacă am aruncat-o în flăcări.

Corpul îmi ceda sub apăsarea încordării mele în lupta împotriva forţelor răului. M-am lăsat în genunchi, ca să nu-mi pierd echilibrul. Albray simţi cum vitalitatea îmi seca din trup şi se grăbi să îngenuncheze lângă mine.

Lasă-l să plece, până nu te omoară. Vor mai fi şi alte ocazii.

Dar libertatea ta şi a lui Lillet? l-am întrebat tensionată toată, simţind că organele interne aveau să-mi plesnească în curând.

Gândește-te mai bine la fiul tău.

Presiunea la care fusese supus bietul micuţ trebuie să fi fost

enormă! Respirând profund, semn că-mi recunoşteam înfrângerea, l-am lăsat pe Molier să plece, iar ceaţa se strecură spre ieşire şi dispăru. Epuizată, aveam nevoie de aer să-mi umplu plămânii.

— Îmi pare aşa de rău, i-am spus cavalerului meu. Te-am dezamăgit!

Dimpotrivă, abia acum poţi să-ţi duci la îndeplinire datoria pentru care ai bătut atâta drum până aici, mă asigură Albray.

— Ashlee! îmi căzu soţul în genunchi dinaintea mea, îmbrăţişându-mi picioarele cât putu mai strâns. N-o să mă mai pun niciodată în calea ta, se jură el.

— Nici nu vei mai avea ocazia vreodată, i-am întors îmbrăţişarea. Peripeţiile mele se apropie de sfârşit.

— Aici s-a pornit furtuna! ne strigă de sus unul dintre oamenii lui Malory care păzeau intrarea.

M-am smuls din sărutul lui Devere şi m-am sculat în picioare.

— Ieşiţi cu toţii! Repede! i-am îndemnat, în vreme ce alergam printre şanţurile în flăcări spre pilaştrii roşii.

Toţi însoţitorii mei se năpustiră să urce înapoi la suprafaţă, însă, când m-am întors după ce am aşezat fiola Focului în aripa ei, am văzut că Earnest rămăsese pe loc.

— Pleacă! l-am îmbrâncit în direcţia cuvenită, în timp ce goneam pe lângă el spre aripa cu pilaştri albi.

— Nu te mai las niciodată să mă părăseşti, strigă el în urma mea sfidător. Pentru mine, dorul după tine e mai rău decât moartea.

Cuvintele lui îmi sfâşiară inima, cunoscând prea bine durerea din care izvorâseră.

*Grăbeşte-te, femeie! î*mi atrase atenţia Albray.

Cum n-aveam timp de sentimente, am introdus fiola Stelei în altarul ei şi m-am repezit înapoi la Devere, care mă aştepta sub cupola aurită. Mână în mână, am fugit amândoi prin pasajul de la intrare, clămpănitul asurzitor de metal făcându-ne să gonim şi mai iute pe panta lustruită de aur roşu. Simţeam că sunt gata să mă prăbuşesc, şi totuşi frica pentru viaţa mea nu mă lăsă să-mi încetinesc ritmul. Nu mai erau decât câţiva paşi până la ieşirea învăluită în giulgiul întunericului dar, după un profund pocnet metalic, Devere şi cu mine ne-am izbit de bariera solidă. Eram prinşi înăuntru!

— Nu! am ţipat, zdrobindu-mi ambii pumni de piedica mult

prea tare din calea noastră.

Fiola Stelei era de-acum zăvorâtă la locul ei, iar conţinutul său nu mai putea deschide uşa pentru noi. Dragă zeiţă, fă să nu fie acesta sfârşitul nostru!

M-am uitat către soţul meu. Nu-l puteam zări din cauza întunericului, dar îl auzeam gâfâind, la fel de istovit ca şi mine.

— Ar fi trebuit să fugi!

— Locul meu e lângă tine!

Mâna lui căută prin beznă până când o găsi pe a mea şi o strânse cu putere.

— Haide! mă îndemnă să-l urmez înapoi în sala principală. Dacă nu golim şanţurile de jos, o să ne sufocăm rapid.

— Am pecetluit soarta întregii noastre familii... a ta, a mea, a fiului nostru! am murmurat eu.

— Ştii că-i băiat? mă întrebă soţul meu, reuşind să-şi mai păstreze o urmă de mândrie şi de vioiciune.

— Mi-a zis Albray. Unde-i Albray?

Mă întrebam dacă nu avea el vreo soluţie de a ne elibera. L-am invocat şi, pentru prima oară, nu-mi răspunse la chemări. Poate se simţea vinovat? Nu-mi puteam explica motivul lui.

— Nu mă părăsi tocmai acum, bătrâne prieten! l-am implorat în zadar.

Devere ridică pârghia, iar flăcările începură pe dată să se stingă, în timp ce fluidul se retrăgea din canale.

— Există câteva mijloace prin care am putea evita să ne sfârşim zilele în acest loc, grăi el încrezător. Mai întâi, ai putea încerca să treci prin poartă, aşa cum ai trecut prin peretele biroului lui Molier. Dacă iei cu tine fiola Stelei, atunci te poţi descurca singură cu intrarea, făcându-mi şi mie loc să ies afară.

— Dar fără razele soarelui care să încălzească particulele de lumină, s-ar putea să fie nevoie să aşteptăm zile de-a rândul! Aha, dar dacă ai lua o gură din Piatra de Foc, te-ai putea păstra în viaţă! am gândit eu cu voce tare, suspinând uşurată. Sau, chiar mai bine, ai putea trece şi tu prin ziduri odată cu mine.

— O să trecem dincolo când, şi dacă, vom ajunge până acolo, propuse Devere. Dacă tu nu vei fi în stare să pătrunzi prin poartă, atunci mă îndoiesc foarte tare că eu voi putea. Piatra de Foc trebuie respectată, iar eu nu mă voi împărtăşi din ea decât dacă viaţa mea va depinde de asta.

Am fost uşor surprinsă că cineva din frăţie nu se grăbea să

profite de ocazia de a-şi lua doza de nemurire, ceea ce trebuie să se fi oglindit pe chipul meu.

— Nu sunt nici faraon, nici rege, mă lămuri soţul meu. Nu mi-aş asuma vina de a abuza de comoara zeiţei, la fel ca Molier!… Cu siguranţă, lui nu i-a făcut niciun bine!

— Dar tu eşti de un sânge cu mine, i-am arătat eu diferenţa dintre ei doi.

— Cu atât mai mult trebuie să arăt respect şi cumpătare, trase el triumfător concluzia, înainte de a se întoarce la primul nostru plan. Cu toate astea, dacă noi ne folosim de fiola Stelei în tentativa noastră de scăpare, va trebui să umplem iar aceste şanţuri şi să le dăm foc, ceea ce ne va consuma rezerva de oxigen. Trebuie să ne mişcăm iute.

— Dar de ce trebuie să le dăm iar foc? l-am întrebat, curioasă.

— Este limpede că n-ai citit niciodată ce a scris lordul Hereford în jurnalul său în legătură cu această sală, mă tachină el. Dar crede-mă pe cuvânt, trebuie să aprindem iarăşi şanţurile.

Cu fiola Stelei din nou în mâna mea şi cu sala luminată de flăcări, stăteam în picioare în faţa porţii, focalizându-mi voinţa asupra ei. Le-am invocat pe străbunele mele să-mi sară în ajutor, dar mi se părea că durează o veşnicie, iar bariera rece rămânea la fel de dură sub degetele mele.

— Să-mi fi secat rezervele paranormale în lupta cu Molier?

Bănuiam că salvarea noastră nu avea să fie chiar atât de uşoară. Materialul din care era construit acest templu părea să nu fie vreun compus obişnuit din metale. Era legat de Piatra de Foc Coloidală în privinţa structurii sale atomice. În concluzie, nu putea fi penetrat la fel de uşor precum alte substanţe cunoscute omenirii. Molier, în sute de ani, n-a reuşit să treacă prin barieră. Sperasem că, fiind de sânge regesc, să am un avantaj în acest sens, dar se dovedi că nu era deloc aşa. Luasem deja o cantitate exagerată din Piatra de Foc Coloidală pe ziua de azi, mai mult decât suficientă pentru a îndeplini această sarcină, deci nu prea avea rost să mai iau. Mă temeam, totodată, că, dată fiind puternica atracţie asupra mea a bucuriilor celeste induse de substanţă, s-ar fi putut să-mi părăsesc corpul definitiv, iar Earnest şi pruncul nostru aveau

nevoie de mine aici şi acum.

— Crezi că din materialul ăsta sunt clădite celulele de închisoare pentru zei? încercă soţul meu să glumească pe socoteala eşecului meu, apoi coborî iar pe cărarea povârnită ca să întoarcă pârghia şi să golească încă o dată şanţurile.

Am găsit că ironia lui nu era cu totul lipsită de noimă:

— Presupun că zeii trebuie să fi creat un soi de temniţă pentru renegaţii din rândurile lor…

— Şi pentru cei de teapa lui Molier, tuşi Devere, ridicând pârghia.

— Şi pentru noi, din câte se pare.

Am coborât agale până în sală. Duhnea puternic a chimicale arse, iar izul îţi ardea gâtlejul când respirai aerul îmbâcsit dinăuntru. Piatra de Foc Coloidală din organismul meu nu mă împiedica sa nu mă înăbuş, nici nu mă scutea de nevoia de a respira aer curat. Nu eram nemuritoare, doar ceva mai rezistentă decât majoritatea semenilor mei. Aveam o bănuială îngrozitoare că, odată ce se termina oxigenul, trebuia să trecem printr-o stare constantă de sufocare, iar a ne hrăni cu conţinutul fiolelor nu făcea decât să ne amâne moartea. Pe lângă toată această agonie, aveam să mai sufăr de foame şi de sete. Molier trebuie să fi avut o voinţă mai puternică decât aceste ziduri ca să se păstreze în viaţă timp de şase veacuri de asemenea mizerie şi tortură.

Nu aşa plănuiam să-mi cresc copilul.

— Mai avem o singură speranţă, îmi luă Devere mâna într-a lui, în vreme ce lumina din încăpere pălea, reducându-se la razele unei singure torţe, înfiptă într-un suport de perete, lângă intrare. Lordul Hereford vorbeşte de o tainică rezervă din substanţa Stelei, descoperită de el în minele templului lui Hathor, de deasupra… Cu puţin noroc, fratele meu sau lordul Malory ar putea citi jurnalul şi ar găsi cheia ce ne-ar scoate de aici.

N-aveam încredere în mentorul său.

— L-ai înştiinţat pe Marele tău Maestru de sarcina mea?

— În niciun caz, răspunse el, prefăcându-se insultat. De fapt, m-am gândit că tatăl tău ar trebui să fie primul care să ştie.

— Aha!

Gândul la bucuria tatălui meu mă făcu să oftez, apoi să tuşesc.

— Ce fericit o să-l facă ştirea unui moştenitor de parte bărbătească pentru proprietatea lui!

— Lordul Granville nu se simte prea bine, sau cel puţin aşa mă informează Malory… Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a pornit în căutarea ta, îmi dădu Earnest vestea proastă, ştiind totuşi că nu era momentul oportun.

— Nu! Tata nu poate muri înainte să afle, am protestat eu, dându-mi seama că un nepot era cel mai drag vis al lui.

M-am îndepărtat de soţul meu, ca să mă mustru singură.

— Trebuia să mă fi întors în Anglia atunci când m-ai rugat! am recunoscut, întorcându-mă cu faţa la el. Am greşit, Earnest! Îmi pare rău că nu mi-am dat seama, înainte să suferim cu toţii.

Soţul meu îmi făcu un semn din cap că nu era de acord.

— Nu-ţi stă în fire să renunţi aşa uşor… Sunt sigur că, până la urmă, decizia ta va fi cea mai bună.

Îşi desfăcu braţele larg. I-am acceptat invitaţia şi, în braţele lui, primindu-i dragostea şi dăruindu-i regretul meu, am strâns cu putere pietricica în palmă.

Unde eşti, Albray?

DIN JURNALUL LUNII DE MIERE AL LUI LADY SUSAN DEVERE

Dincolo de poarta templului, ne confruntam cu o ambuscadă. Cavalerii lordului Malory fură înconjuraţi de mai mulţi arabi înveşmântaţi în negru, având până şi harnaşamentul cailor lor splendizi de aceeaşi culoare. Chiar dacă-i adăugam pe cei care ne călăuzeau, împreună cu păstorii cămilelor noastre cu tot, eram depăşiţi ca număr cu patru la unu. Şocul nostru în faţa acestei capcane fu iute depăşit de un nou motiv de tulburare, atunci când un scrâşnet de metal în spatele nostru ne anunţă că domnul Devere şi Ashlee nu reuşiseră să iasă la timp din templu, fiind prinşi înăuntru. Soţul meu nu mai pierdu nicio clipă şi-l puse pe Cingar să discute cu arabii.

— Întreabă-i ce vor de la noi!

Cingar le strigă această întrebare, încercând să acopere şuieratul vânturilor ce răscoleau nisipurile, iar capul bandei îi oferi ţiganului un răspuns.

— Vor să plecăm împreună cu ei, ne transmise Cingar.

— Spune-le că nu putem. Doi dintre ai noştri au rămas sechestraţi în măruntaiele muntelui, îi porunci lordul Devere. Ştiu ei cum am putea noi să-i scoatem de acolo?

Cingar se supuse şi apoi ne traduse răspunsul primit de la arabi:

— Zic că nu-i pot ajuta pe cei pe care muntele i-a cerut ca tribut.

Am încercat să continuăm cu negocierile, însă arabii nici gând să mai stea la discuţii cu noi. Am fost cu toţii împresuraţi, împreună cu cămilele noastre, şi am coborât muntele sub escortă, fiind conduşi într-o peşteră unde am aşteptat să treacă furtuna de nisip. Acele caverne nu se formaseră pe cale naturală, ci erau puţuri miniere părăsite din Antichitate.

Am şezut acolo ore întregi, gândindu-mă la faptul că, netrăgând pârghia aşa cum mi se spusese, i-am întârziat pe cei din templu. Dacă nu eram eu, am fi ieşit cu toţii la suprafaţă înainte de venirea furtunii.

— O să-i scoatem de acolo, mă îmbărbătă soţul meu, îndemnându-mă să nu-mi mai caut vină singură.

Deja îi sugerasem că jurnalul lui Hamilton ar fi putut ascunde câteva soluţii, însă cei care ne capturaseră nu ne lăsau deloc să ne apropiem de lucrurile noastre, nici măcar atunci când i-am cerut lui Cingar să le spună că nu doream decât să scoatem o carte.

— Mă surprinde faptul că încă mai suntem în viaţă, constată ţiganul, observând că toţi arabii erau luptători încercaţi.

— Presupun că oamenii ăştia nu sunt deloc bandiţi oarecare ai deşertului, ne avertiză pe toţi Malory în şoaptă. Cred că aceşti oameni sunt preoţi războinici, ce ţin de străvechea frăţie a Melchilor.

— Melchii! repetă ţiganul ca un ecou, pe un ton de neîncredere. Sunt convins că ordinul ăla n-avea cum să supravieţuiască din epoca cruciadelor şi până acum!

— De ce nu? ridică din umeri lordul Malory. Al nostru cum a putut?

— Și asta la ce ne foloseşte mai precis? întrebă lordul Devere, mai preocupat să-şi scape rudele cu viaţă decât să primească o lecţie de istorie.

— Ai uitat că te tragi din bravul cavaler care l-a întemniţat iniţial pe Molier? îl mustră Malory, iar lordul Devere se încruntă şi mai tare.

— Da, însă el era unul dintre marii cavaleri ai Sionului. Mă îndoiesc…

— Nu…, i-o reteză Malory, cu o voce misterioasă. Aceea nu era decât o faţadă a lui Albray de Vere. De fapt, era unul de-al lor. Malory îşi roti ochii în direcţia războinicilor în veşminte negre. Pentru ei el era Albe-Ra, „Strălucitorul”.

Ne-am temut că unii dintre cei care ne ţineau prizonieri ne-au înţeles discuţia când mai mulţi din rândul lor se apropiară, ca să ne ridice cu forţa în picioare.

— Ce se întâmplă? dori să ştie lordul Devere, uitându-se la Cingar, nereuşind să desluşească nimic din sporovăială străinilor.

— Furtuna s-a dus, iar ei sunt nerăbdători să ne însoţească înapoi, în Suez.

Ţiganul fu ridicat în picioare de doi arabi vânjoşi.

— Nu! Refuz să plec cu ei! am declarat eu, smulgându-mă din braţele celui care mă capturase.

Spre oroarea mea, i-am înşfăcat marele iatagan cu lama lată şi curbată, nemaipomenit de greu.

— Susan, nu! îmi strigă soţul meu, temându-se că arabii aceia n-ar fi tolerat sfidarea unei femei aşa cum ar fi făcut un englez.

Arabii reacţionară la protestul meu mai favorabil decât ne-am aşteptat. Toţi izbucniră în hohote de râs, uitându-se cum mă căzneam să ţin sabia în aer cu amândouă mâinile.

— Am fost pusă pe fugă, minţită, hipnotizată şi *răpită*… *pentru a doua oară!*

Am fost nevoită să las vârful sabiei grele în jos, aşa încât am încercat s-o ţin ca pe o crosă de cricket.

— N-am de gând s-o părăsesc pe Ashlee tocmai acum!

Căpetenia arabilor le făcu semn oamenilor lui să-mi ia din mână arma. De vreme ce toţi bărbaţii care mă însoţeau erau ţinuţi strâns de braţe, mai mulţi luptători în haine negre se apropiară de mine. Am început să mă simt puţin năucă. Nu prea mâncasem în ultima vreme. Atunci, ameţeala şi moleşeala mea se transformară în forţă şi încredere în puterile mele. Am ridicat arma sarazină cu cea mai mare uşurinţă şi am rotit-o în jurul meu cu iscusinţă. În clipa aceea, cuvintele începură să curgă şuvoi din gura mea în dialect arab. Încă mai uluitor era faptul că înţelegeam fiecare vorbuliţă.

— Sunt Albe-Ra, paznicul acestui munte şi sluga marilor zeiţe ale Elohimilor. Prin porunca lor îi veţi elibera pe cei întemniţaţi

în Templul Focului-Stea, altfel veţi pieri de această sabie!
— Dumnezeule mare! exclamă Cingar, împietrit.
— Poftim? făcu lordul Devere, total buimac, nereuşind să-şi creadă ochilor şi urechilor la vederea soţiei lui care mânuia cu atâta dexteritate sabia şi la auzul graiului străin care îi ieşea din gură. Ce-a zis?
— Pretinde că-i Albe-Ra, îl informă ţiganul, la fel de uluit ca şi arabii de această idee.
— Ce?
Soţul meu fu cât pe ce să facă o criză!
— Mai întâi, soţia mea e hipnotizată de un vampir, iar acum e posedată de o fantomă veche de şase veacuri! Să fie iar Molier? Poate încearcă să ne ia viaţa tuturor!
— Mă îndoiesc foarte tare că Molier ar pretinde că-i Albray de Vere, îl lămuri Malory. Au fost duşmani de moarte.
— Ucideţi-o, hotărî căpetenia arabilor, pentru că a profanat numele unui om mare.
Soţul meu se luptă să se elibereze din strânsoarea arabilor, în vreme ce eu mă pregăteam să mă duelez cu mai mulţi dintre cei care ne ţineau ostatici.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Susan, te rog!
M-aş fi abţinut, să fi fost stăpână pe mădularele mele. Nu-mi venea să cred precizia şi uşurinţa cu care mă apăram de atacatorii mei. N-am simţit nici urmă de frică pentru siguranţa mea. Ba am reuşit chiar să-i scot din luptă, provocându-le răni superficiale.
— Se spune că Albe-Ra a fost unul dintre cei mai iscusiţi războinici, remarcă Malory, spre stupefacţia soţului meu.
— Mare-i slava lui Dumnezeu, bombăni, drept răspuns, lordul Devere, sau poate ar fi mai bine să zic slava zeiţei?
Ochii lui rămaseră pironiţi într-ai mei. Deodată, nu se mai putu stăpâni şi surâse, plin de mândrie. Fiind martor la dezarmarea a zece dintre cei mai buni luptători ai săi, căpetenia arabă le strigă oamenilor lui să se retragă. Scoţându-şi mantia, îşi trase sabia:
— Numai dacă mă înfrângi pe mine, voi accepta că eşti Albe-Ra.
— Şi vei pleca urechea la rugămintea mea? l-am întrebat.
— Voi permite să-ţi împlineşti voia, îmi îngădui el.
— Ce n-aş da să am acuma un pistol! se zbătu iar James,

străduindu-se să se smulgă din braţele celor care-l ţineau, dar nu se alese decât cu un pumn zdravăn în stomac.

— Ai puţină încredere în pronia divină, îl sfătui Malory, care nu-şi mai lua ochii de la duel.

— Îţi e uşor să vorbeşti aşa. Nu-i soţia ta! gemu lordul meu, îndoindu-se de durere.

— În clipa de faţă, nu prea cred să mai fie soţia ta, constată Malory, atent la duel. Însă lady Devere e, foarte probabil, cea mai dăruită cu forţe paranormale dintre noi, iată de ce duhul păzitor a ales să lucreze prin ea.

— Minunat, mormăi lordul meu. Ultimul lucru de care familia noastră are nevoie e o nouă Ashlee Granville.

— Dimpotrivă, lumea noastră are nevoie de toate domnişoarele Ashlee Granville pe care le poate obţine, îl contrazise Malory, tresărind când am fost cât pe ce să mă împiedic în fuste.

Fir-ar ele să fie de rochii! am auzit o voce de bărbat în mintea mea. *De ce nu pot purta şi femeile pantaloni, la urma urmei?*

Inima îmi bătea nebuneşte pe când îmi regăseam echilibrul.

— Haide, doamna mea, îmi zise arabul. Eşti foarte dibace, dar nu vei reuşi decât să-ţi găseşti moartea dacă mai stărui.

— Mai bine să risc moartea decât să îngădui ca o fiică a lui Isis să piară iar eu să-mi încalc jurământul.

Riposta mea atinse o coardă în adversarul meu.

— Minţi! Arabul se dădu înapoi, doar ca să fie sigur. Femeia din munte nu-i o fiică a lui Isis.

— Îţi garantez eu că e, l-am asigurat. Atât femeia, cât şi bărbatul ei, care a rămas cu ea, poartă semnul ce ţi-ar dovedi spusele mele.

Toţi arabii icniră, cu răsuflarea tăiată, la fel ca şi Cingar.

— *Poftim?*

Lordul Devere îşi ieşea din minţi, nefiind în stare să priceapă ce se petrecea sub ochii lui. Căpetenia arabilor îşi lăsă sabia în jos, privindu-mă adânc în ochi:

— Dacă minţi, te voi întemniţa împreună cu toţi ai tăi în munte şi voi da drumul scarabeilor, pentru a fi sigur că nu va mai rămâne nici urmă din voi în viaţă.

— Mulţumesc! m-am plecat în faţa judecăţii sale.

Tovarăşii mei de drum fură scoşi afară din peşteră înaintea

mea. Neliniştea nu le fu alungată când Cingar îi lămuri în privinţa înţelegerii la care se ajunsese.

— Ştii unde se află depozitul secret de *Thummim-Schethiya* în Templul lui Hathor? l-am întrebat pe căpetenia arabilor, iar el păru uluit şi rămase nemişcat.

— Sunt unul dintre acei câţiva care ştiu locul. Dar dumneata de unde ştii?

Am zâmbit şi am ridicat din umeri, ca şi cum răspunsul la acea întrebare ar fi fost de la sine-nţeles:

— Doar eu sunt Albe-Ra.

DIN JURNALELE DE CĂLĂTORIE ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

Torţa din perete se stingea în puţinul aer respirabil care ne mai rămăsese, iar eu simţeam că mi se învârteşte capul. Soţul meu şi cu mine ne aşezaserăm la capătul cărării, ferindu-ne să vorbim sau să ne mişcăm, ca să nu irosim şi ultima gură de oxigen.

Încă mai ţineam în pumnul încleştat fiola Stelei. Substanţa îl readusese la viaţă pe fiul lui Gaston de Guise, iar cu sugerasem consumul ei în loc să facem abuz de Piatra de Foc a străbunilor lui. Devere fu de acord că era o soluţie mai potrivită. În istorie se arată că bărbaţii fuseseră hrăniţi cu Steaua de către preotesele Marii Mame, ca să le sporească vitejia în faţa morţii, îmi povesti el.

Soţul meu îşi mai aduse aminte de un incident relatat în scris de o preoteasă, Lillet du Lac, cu o zi înainte de căderea cetăţii Montségur, în 1244. Numele preotesei îmi era mult prea familiar şi l-am întrebat cum izbutise Ordinul cavaleresc al Sangrealului să intre în posesia jurnalelor unei asemenea femei. Din câte se pare, cei din cinul ei erau aliaţii multor frăţii secrete, înfloritoare la acea epocă, între care şi Ordinul Sangrealului. Preoteasa, una dintre puţinele catare care mai scăpaseră cu viaţă din asediu, şi-a trăit restul zilelor la Château Blancheford în Franţa, înşirând cronica evenimentelor acelor vremuri. Majoritatea scrierilor sale au fost duplicate şi distribuite frăţiilor Graalului, spre a fi consultate în viitor şi păstrate cu sfinţenie.

M-am gândit la situaţia prezentă a preotesei şi a lui Albray. Chiar dacă nu reuşisem să realizez nimic în viaţa mea, tot mai aveam destule argumente ca să le pledez cauza.

— Unde te duci? îmi şopti Devere, pe când mă ridicam în picioare.

— Mă întorc, l-am asigurat eu. Dar trebuie să fac ceva.

Am îngenuncheat în mijlocul încăperii, sub marele dom aurit, înconjurată de cei patru pilaştri ce le reprezentau pe zeiţele de frunte ale Elohimilor, şi, plecându-mi fruntea, m-am rugat pentru prima oară în viaţa mea:

În numele Mamei, mi-am ridicat ambele mâini în dreptul frunţii, *al fiicelor sale,* mi-am acoperit inima şi apoi pântecul, şi *al sfântului duh,* mi-am dus mâinile împreunate în dreptul centrului meu de lumină din plexul solar… *Mi-a fost întotdeauna greu să mă bizui pe oricine altcineva în afară de mine, însă în cursul acestei misiuni am început să înţeleg izvorul rarelor mele daruri. Doamne ale Elohimilor, vă mulţumesc pentru că m-aţi ales să vă continui tradiţia şi să vă împlinesc voia aici pe pământ. Vă rămân îndatorată pentru ajutorul şi sprijinul vostru. Cu toate acestea, mai am o singură rugăminte să vă fac: eliberaţi-l pe cavalerul Albray din slujba voastră, permiteţi-i să acceadă la o dimensiune mai bună a existenţei, unde ar putea, în sfârşit, trăi în fericire şi belşug.*

Nu de la noi vine blestemul care-l ţine legat pe Albe-Ra în slujba noastră.

Mi-am ridicat privirea şi am perceput o siluetă fantomatică – o femeie orientală, înveşmântată într-o robă lungă, neagră, care flutura. M-am întrebat dacă nu era, cumva, Lillet, deşi graţiosul veşmânt al femeii şi cârlionţii care-i curgeau liberi pe spate arătau că trăise odinioară într-un climat mai cald, în epoci mai puţin ipocrite decât Evul Mediu. Apariţia ce licărea în întuneric făcu semn din cap că nu.

Sunt o rubedenie a ei, şi a ta, de altfel.

Îmi vorbi într-o engleză perfectă, deşi, ca un ecou în surdină, mai auzeam un alt idiom şoptit – mintea mea îmi traducea spusele ei.

Şi îţi pot garanta că toate străbunele tale laolaltă nu l-ar putea elibera pe acest cavaler de ceea ce simte el că-i de datoria lui, fiindcă el are o poliţă de plătit cuiva. Mă tem că nu avem cum să-i dăm drumul atâta timp cât nu se îndreaptă anumite chestiuni.

Molier!

Inima încetă să-mi mai bată. Am fost atât de aproape să-l

răpun azi! Albray trebuie să fi fost distrus să descopere că până şi o fiică de sânge, cu harurile mele parapsihologice, n-a putut anihila creatura care se pune în calea existenţei lui viitoare. Să fie oare faptul că l-am dezamăgit motivul pentru care acum nu-mi mai sare-n ajutor?

Sunt convinsă că-ţi cunoşti mult mai bine cavalerul decât să-l judeci în felul acesta... încercă duhul doamnei să aducă pace în gândurile mele. *Nu-ţi era scris să-l eliberezi pe Albray, ci doar să restitui comorile noastre în locurile lor cuvenite. L-ai ajutat să-şi ducă la îndeplinire jumătate din misiunea pe care singur şi-a impus-o.*

Îmi era greu să-mi concentrez atenţia asupra doamnei. Imaginea ei se împăienjenise.

Şi când va fi împlinită şi cealaltă jumătate?

Una dintre fiicele noastre din viitor va veni în ajutorul fiului nostru preferat şi-i va aduce victoria finală, îmi garantă cu un surâs. *Transmite toată cunoaşterea pe care ai dobândit-o în cursul acestei misiuni şi fii sigură că Albe-Ra va descoperi, la fel ca tine, că dragostea întotdeauna îşi croieşte drumul ei.*

Dar...

Mi-am pierdut echilibrul. Am căzut cu zgomot la pământ, simţind cum mă cuprinde leşinul.

— Ashlee! l-am auzit pe soţul meu strigându-mă. Se deschide poarta. Suntem salvaţi!

Un curent de aer proaspăt mă răcori, dar nu fu îndeajuns ca să mă trezească din somnul meu profund.

LECŢIA 23
SUPERCONDUCTORI

— Fir-ai tu să fii, Ashlee!

Am aruncat o privire pe pagina următoare din jurnal. Era un epilog ce detalia evenimentele petrecute după întoarcerea strămoaşei mele în Anglia. Textul nu mai dezvăluia nimic despre dialogul ei cu misterioasa apariţie în legătură cu viitorul lui Albray şi nici nu părea să menţioneze ceva despre celelalte mistere îngropate în Templul Focului-Stea. Să fiu eu fiica din viitor la care duhul doamnei se referea?

Am meditat o clipă asupra acestei chestiuni, însă, fiind încă foarte influenţată de gândirea stră-stră-străbunicii mele, m-am hotărât să reformulez.

— Eu sunt fiica la care doamna se referea, am afirmat cu tărie.

Pentru că cine putea să-l iubească pe Albray mai mult decât mine? Lillet? Relatarea lui Ashlee despre discuţiile personale purtate cu cavalerul nostru lăsa impresia că relaţia lui cu preoteasa era una de respect profund şi îndatorare. Până şi Lillet însăşi a pretins că Albray e îndrăgostit de mine! Nu-mi plăcea să mă gândesc că nu puteam dezlega această dilemă, aceea legată de faptul că stătea în puterea unei fiice de neam din viitor să-l elibereze, în sfârşit, pe Albray. Îmi păsa prea mult de el ca să-l las să mai sufere.

M-am uitat la ceasul computerului meu. M-am trezit că era trecut de amiază. Nu mai aveam timp să găsesc o pietricică prin care să-l pot chema pe cavaler înapoi ca să mă îndrume. Învăţasem multe din povestirea lui Ashlee despre modul în care putea fi biruit Molier. Înfrângerea lui era cheia eliberării iubitului meu de jurământul făcut străbunelor mele, acum îmi era foarte clar. Şi, cu toate acestea, el făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să mă împiedice să-i descui poarta duşmanului său de moarte. Să fie grija lui pentru viaţa şi sănătatea mea atât de mare încât şi-ar refuza singura şansă de eliberare?

M-am simţit dintr-odată sufocată de sentimentele copleşitoare pe care înţelegerea acestor lucruri le stârnea în mine. Toate lamentările lui Albray în privinţa lipsei mele de iscusinţă în domeniul paranormalului trebuie să fi fost un tertip

de a mă proteja pe mine. Mai exista şi posibilitatea ca de fapt el să caute, în ultimă instanţă, să apere comorile din templu. Gândul acesta mă făcu să-mi vin în fire.

Oricum ar fi fost, deja nu mai conta. Chestia era că-l iubeam. Puteam să termin jurnalul lui Ashlee ceva mai târziu. Venise timpul, pentru mine, ca din toate cunoştinţele acumulate în ultimele zile să întocmesc un plan.

— Primul lucru de care am nevoie e o pietricică.

Am ieşit din cort în căutarea ei, când zgomotul elicopterelor ce se apropiau îmi trimise un fior rece prin tot corpul. Aveam destul timp să asist la marea deschidere a porţii în această după-amiază, iar echipa abia aştepta să-mi pună la încercare teoria. *Am nevoie de mai mult răgaz ca să mă pregătesc!* m-am panicat eu. *N-am nicio speranţă să reuşesc fără Albray.* Ochii mi se fixară în ţărână, scrutând pietrişul de pe jos în căutarea unei pietricele de forma unui inel.

— Mia! M-am întors! mă anunţă André, urmărind cu coada ochiului cum răscoleam un morman de bolovani de lângă corturi.

L-am văzut cum dă drumul bagajului său de mână şi se apropie de mine cu braţele desfăcute.

— O zi mare pentru istoria omenirii, nu crezi? îmi arătă el cerul fără nori, din înaltul căruia soarele arzător îşi azvârlea săgeţile, după care mă îmbrăţişă strâns şi mă sărută pe amândoi obrajii.

— Da, minunată! m-am silit eu să par entuziastă, cu ochii încă în pământ.

— Ai pierdut ceva? îmi observă André lipsa de atenţie.

— Poţi spune şi asta.

— Nu-ţi face griji. Mă luă pe după umeri cu un braţ şi mă strânse la pieptul lui. Sunt sigur că asta-i nimic în comparaţie cu ce vei găsi! Apoi remarcă spaţiosul adăpost de lângă corturile noastre. Ce-i asta?

— E rulota lui Molier, l-am informat eu.

— Molier e aici! exclamă André, atât de însufleţit încât îmi dădu drumul şi o porni către rulotă. Este fantastic! Vino, trebuie să vă fac cunoştinţă! se întoarse el spre mine, făcându-mi semn să mă apropii.

— Ne-am cunoscut, de fapt, l-am refuzat, rămânând acolo

unde eram.

— Grozav! exclamă André, referindu-se la prezenţa lui Molier în mijlocul nostru. Acum cu siguranţă nu vor mai fi întârzieri. Astăzi e ziua cea mare, Mia! zise, făcându-mi cu ochiul. Am să te fac celebră!

Se repezi cu paşi mari şi ciocăni la uşa rulotei înainte ca eu să mai apuc să-i sugerez că, poate, mâine era o zi mai bună. Tusca Resi deschise uşa şi-l invită înăuntru. *Cât de mult ştiu, de fapt, asociaţii lui Molier despre persoana lui?*

Toţi păreau să ignore cu seninătate că era un demon ce străbătuse veacurile, că îşi schimba forma şi că îi plăcea să bea sângele vieţuitoarelor. Cum secretara îmi făcea cu mâna, iar eu i-am răspuns la fel, m-am gândit că poate ar trebui să-l mai văd o dată pe Molier. *N-are niciun rost să ai har paranormal, dacă nu te foloseşti de el!* mi-am amintit cuvintele înţelepte ale lui Albray.

Am ridicat un deget spre Tusca, semn că-i ceream să nu închidă uşa, în vreme ce mă apropiam şi eu în grabă. *Este momentul să confirm, într-un fel sau altul, identitatea lui Molier!*

Molier ne întâmpină în jurul aceleiaşi mese unde, cu o seară înainte, luasem cina împreună, doar că astăzi funcţiona ca masă de consiliu.

— Ai încărcătura de pulbere pe care am comandat-o? îl luă la întrebări patronul pe André, în vreme ce eu îmi focalizam, în tăcere, cel de-al treilea ochi asupra aurei gazdei noastre.

— *Oui,* confirmă André, puţin nedumerit, dar dacă tot aţi venit la marea deschidere, de ce n-aţi luat praful cu dumneavoastră?

Foarte bună întrebare. Ochii mei rămaseră pironiţi asupra făpturii lui Molier, în ciuda faptului că mintea îmi lucra. Găseam că era mult mai greu să-i percep aura decât i-o văzusem pe cea a lui Akbar azi-dimineaţă. Poate că energiile îmi erau prea împrăştiate.

— Prezenţa mea aici a fost o decizie de ultim moment... spuse Molier, pe care am luat-o după ce am aranjat transportul. Este clar că mijloacele mele de călătorie sunt mult mai rapide decât cele ale unei companii oarecare de navlosire, glumi el. Însă ceea ce contează e că încărcătura se află acum aici.

Oare ce-l făcuse dintr-odată pe Molier să asiste la deschidere? Ştiuse, deja, de prezenţa mea pe şantier când trimisese încărcătura de praf EMRO. Să-l fi reperat el pe Albray? Faptul acesta, cu siguranţă, l-ar fi adus încoace în scopul supravegherii operaţiilor, ca să se asigure că vechiul lui rival nu i se mai punea în cale. Am renunţat să-i mai cercetez aura, întrucât eram mult prea interesată de conversaţie.

— Cum aţi reuşit să puneţi mâna pe depozitul secret de EMRO, descoperit de Petrie în cursul săpăturilor din 1904? l-am întrebat.

— Familia mea a izbutit să achiziţioneze o foarte mică mostră din acel depozit…, începu el.

— Însă lada pe care am luat-o noi în primire e imensă! protestă André.

— Asta pentru că producţia de EMRO constituie acum o afacere înfloritoare, încheiată între guverne şi corporaţiile care ţin sub controlul lor rezervele de aur şi de MGP-uri, explică Molier cu un zâmbet până la urechi.

— MGP-uri? se miră André.

— Metalele din grupul platinei…, ale căror urme există, adesea, sub forma unor incluziuni argintii în minereul aurifer şi care, de obicei, sunt extrase din aur pentru a li se asigura puritatea. Când atomii acestor metale sunt aduse într-o stare de spin accelerat, atunci obţii EMRO, un element monoatomic rearanjat orbital care constituie un puternic superconductor, i-am explicat eu fără să mă gândesc bine.

Ar fi fost probabil mai înţelept ca Molier să mă creadă ignorantă în acest domeniu.

— Văd că ţi-ai făcut temele pentru acasă, doctore Montrose, mă lăudă Molier. Fabricarea sa reprezintă o chestiune foarte confidenţială, desigur. EMRO a fost redescoperită în 1996 de un fermier oarecare[86]. Odată ce a descoperit superconductivitatea şi multe alte calităţi ciudate, inexplicabile, ale acestei substanţe, el a plănuit să o producă la scară mare şi să o vândă oricui o dorea. Dar, dat fiind marele potenţial al substanţei pentru toate tipurile de cercetare în

---

[86] David Radius Hudson, cultivator de bumbac din Arizona, SUA, autorul patentului din care se obţin metalele coloidale (EMRO, sau ORME în eng.), pornind de la redescoperirea unor proprietăţi biochimice unice ale materiei, respectiv ale metalelor din grupul platinei.

domeniile antigravitaţiei[87], tehnologiei *fuel cell*[88], ADN-ului şi nanotehnologiilor, redescoperirea EMRO a fost scoasă de pe piaţă din ordinul guvernelor. Fermierul a fost avertizat că, dacă nu va accepta parteneriatul secret al anumitor corporaţii, nu i se va permite să-şi continue proiectul.

— Nu cumva deţineţi vreuna dintre sus-numitele corporaţii, domnule Molier? l-am întrebat, însă omul îmi oferi doar un surâs drept răspuns.

— Mostra substanţei originale, descoperită de Petrie, a servit la confirmarea faptului că, într-adevăr, am redescoperit miraculoasa substanţă ce le-a dăruit atâta grandoare anticilor şi edificiilor lor, încheie patronul.

— Atunci ce mai aşteptăm? Hai s-o facem! se ridică André în picioare, nerăbdător să finalizeze, în sfârşit, săpăturile noastre.

Telefonul lui Molier începu să sune, iar Tusca ridică receptorul. Aceasta, aflând identitatea celui care sunase, îl pasă imediat şefului.

— Da?

Molier ascultă încordat cuvintele celui care-l sunase.

— Foarte bine!

Dădu înapoi receptorul secretarei lui.

— Era Conally!

Partenerul lui Molier se întorsese pe şantier odată cu André.

— Se descarcă lada, aşa încât ar fi bine să mergem şi noi într-o jumătate de oră.

Îi dădu lui André o cască dotată cu o minicameră de filmare şi un microfon.

— Noroc! ne ură Molier, luându-şi telecomanda şi aprinzând marele ecran de televizor aşezat pe un raft din spatele lui, ca să verifice dacă minicamera era în stare de funcţionare.

---

[87] Modalitate ipotetică de anulare a gravitaţiei, prin diverse mijloace, procedeul cel mai popular fiind acela de a roti discuri superconductoare. Se spune că obiectele plasate deasupra unui inel superconductor suspendat într-un câmp magnetic pierd un procent de 2% din greutate, indiferent de compoziţia lor chimică.

[88] Un *fuel cell* (eng.), ce s-ar traduce în limba română prin sintagma „celulă de combustibil”, este un dispozitiv pentru conversia energiei electrochimice, care diferă de bine-cunoscuta baterie electrică prin faptul că un *fuel cell* consumă reactanţi, ce trebuie înlocuiţi, în vreme ce o baterie stochează chimic energia electrică într-un sistem închis.

— Aştept multe de la voi!

Înainte să plecăm, m-am concentrat iar asupra corpului său de lumină. Am reuşit să-i percep aura, care emitea, mai curând, o fermecătoare lumină argintie. Chakrele lui nu puteau fi percepute deloc. Nu mai erau înecate în beznă, dar nici nu-i puteam zări vârtejurile rotitoare de lumină. Rămâneau, pur şi simplu, ascunse vederii mele interioare. Mi-am întors atenţia asupra aurei lui André, care era identică cu a lui Molier, ca şi cu a Tuscăi. Să-mi pierd eu, oare, harul? Din tot ce învăţasem, acest lucru se putea întâmpla numai dacă mi se stingea dragostea pentru Albray, iar eu ştiam în adâncul inimii că nici vorbă nu era de aşa ceva.

M-am dus la cortul meu, întrebându-mă ce naiba se întâmpla. Ashlee scrisese că aura lui Molier era aurie, în vreme ce chakrele îi erau înecate în beznă, iar eu n-am văzut niciun strop de întunecime pe fundalul unei aure argintii. Să fi avut una dintre noi percepţii greşite, sau înfăţişarea corpului de lumină al lui Molier să se fi schimbat din epoca lui Ashlee până-n clipa de faţă? Dacă aşa stăteau lucrurile, ce anume putea să cauzeze o asemenea alterare?

EMRO! am găsit singură răspunsul. *Molier avusese acces la Piatra de Foc înainte de confruntarea lui cu Ashlee. Abia recent intrase în posesia Pietrei de Foc Coloidale.* Mi-am adus aminte că Molier a menţionat tehnologia ADN-ului printre multiplele aplicaţii ale EMRO. *Ce efect ar fi putut avea câteva doze din substanţa Stelei asupra ADN-ului alterat al lui Molier?*

Nu mai aveam la dispoziţie decât o jumătate de oră pentru a găsi o pietricică prin care să-l invoc pe Albray să se întoarcă înapoi la mine, iar eu, sincer vorbind, nu prea mai credeam să am vreo şansă în acest sens. Mă simţeam mai tentată să caut pe Internet mai multe detalii privitoare la proprietăţile tămăduitoare ale EMRO. Trebuia să ştiu exact cu ce anume aveam de-a face dacă voiam să mă descurc mai bine decât strămoaşele mele în lupta contra lui Molier.

Când am clicat pe cuvântul „EMRO” în motorul meu de căutare, m-a surprins marele număr de referinţe. Site-ul care mi-a atras atenţia aparţinea descoperitorului substanţei. Patentul său de fabricare a exoticei substanţe constituind o reuşită atât de remarcabilă, el ar fi avut poate ceva mai multe

de spus în privinţa potenţialului ei decât oricare alte corporaţii ce ar efectua investigaţii asupra variatelor ei utilizări. Nelăsându-se atât de uşor deposedat de propriul său merit, presupusul fermier menţionat de Molier mai înainte publicase o serie de prelegeri asupra descoperirilor sale. Am citit toată lista cercetărilor lui: tehnologii *fuel cell,* antigravitaţie, teleportare, dimensiuni paralele, manipulările continuumului spaţiu-timp, microtranzistori şi nanotehnologii, toate acestea suscitându-mi interesul. Nu aveam însă timp ca să le urmăresc, aşa încât m-am restrâns la toate informaţiile legate de ADN şi de vampiri.

Cum era şi firesc, n-am găsit nicio referinţă la modalitatea în care ar putea afecta această substanţă ADN-ul unui vampir. Cu toate acestea, afirmaţia că Piatra de Foc Coloidală putea sparge un scurt elicoid de ADN şi că îl putea reface la loc mă obligă să mă întreb dacă ar fi putut corecta dezechilibrul melatoninei din organismul lui Molier. Într-un asemenea caz, el se bucura acum de nemurire fără alte efecte secundare. Atunci, de ce mai era atât de dornic să dezgroape acest Chivot distrugător? Să fie atras de dobândirea prestigiului pentru faptul de a fi ajuns acolo unde niciun om din epoca modernă nu se mai încumetase înaintea lui, sau mai exista ceva legat de Chivot care să fie motivul său, cum ar fi conţinutul lui, de exemplu?

Până de curând, am crezut întotdeauna că nu existase decât un singur Chivot, în care fuseseră păstrate cele Zece Porunci, însă acum, gândindu-mă mai bine, chiar nu prea mai avea vreo noimă. Aşa cum observase şi Ashlee, încă de la primele ei pagini de jurnal, poruncile aminteau de o rugăciune din *Cartea Egipteană a Morţii.* De pildă, versetul: „N-am ucis” s-a transformat în: „Să nu ucizi!” şi aşa mai departe. De ce ar presupune aceste porunci făurirea unui cufăr aurit, dăruit cu puteri supranaturale? Cum nu eram deloc expertă în acest domeniu, m-am gândit că era mai bine pentru mine să-mi sporesc cunoştinţele în această privinţă cât mai repede posibil.

O altă navigare pe Internet îmi dezvălui că teoria celor două Chivoturi nu era atât de necunoscută publicului larg pe cât îmi închipuisem. Existau o mulţime de referinţe biblice care se puteau interpreta în aşa fel încât să implice că pe acest pisc de munte n-a fost creat numai un singur Chivot. Unul, Chivotul

Legământului, în care erau păstrate Tablele lui Moise, se pare că intrase în posesia Sfântului Bernard, în cursul primei cruciade. Se spune că aceste Table ale Legii conţineau geometria sacră ce a devenit, mai târziu, fundamentul mişcării masonice, iar ghilda masonică numită Copiii lui Solomon s-a folosit de această geometrie în edificarea marilor catedrale gotice ale Franței. Era un adevăr cert că aceşti meşteri au dobândit cunoştinţe unice după întoarcerea Templierilor, în urma săpăturilor lor sub Templul lui Solomon. Aşadar, ce se alesese din acest Chivot? Legenda povesteşte că pentru a apăra de Inchiziţie cunoaşterea sacră, Chivotul ce conţinea Tablele Legii fu trimis înapoi în Câmpia lui Shar-on, cu ajutorul unor proprietăţi specifice ale geometriei încorporate în Catedrala din Chartres, la acea dată. Această arhitectură cosmică fu, apoi, demolată, făcând astfel imposibilă regăsirea Chivotului Legământului.

Se zice că cel de-al doilea Chivot conţinea inelul revelaţiei divine. Această comoară străveche era un inel cu puteri magice, pe care regele Solomon îl transmisese mai multor generaţii din stirpea lui. Se povesteşte că avea forma unui colac împletit din rubin. Dăruia celui care-l purta cunoaşterea trecută şi viitoare a întregii omeniri. O teorie postula că inelul îi fusese oferit lui Moise în dar de către El Shaddai[89], care în versiunile moderne ale Bibliei fusese tradus în mod greşit drept „Cel Atotputernic” sau „Iahve”. Totuşi, eu ştiam că El Shaddai era un cuvânt semitic, referitor la stăpânul marelui munte şi la zeul mesopotamian Enlil. În Cartea Facerii se pomeneşte că Melchisedec, regele Salemului, era un preot care slujea acestui zeu, iar luptătorii lui încă mai păzeau comori sacre în numele său.

— Este aşa de interesant ce citeşti, domnişoară Montrose?

Şocată, m-am răsucit în scaunul meu. M-am trezit ochi în ochi cu Molier.

— Aşadar, e adevărat!… Aţi consumat EMRO?

O concluzie corectă, de vreme ce el străbătuse complexul la

---

[89] Unul dintre numeroasele epitete prin care vechii israeliţi îşi reprezentau divinitatea, menţionat în scrierile patriarhilor din perioada premozaică, ceea ce-i confirmă arhaicitatea şi faptul că era un termen de împrumut. În cartea sa *Lost Secrets of the Sacred Arh,* Laurence Gardner afirmă că este un alt apelativ al zeului mesopotamian Enlil, regele zeilor, suveranul universal.

lumina zilei.

— Aşa am făcut, într-adevăr, şi s-a dovedit foarte sănătoasă, îmi garantă el pe un ton politicos.

— Atunci de ce a fost nevoie să mă mai minţiţi? am dorit să ştiu.

— Am descoperit că un invalid e întotdeauna mai puţin ameninţător decât un bărbat în deplinătatea puterilor sale. Ceilalţi tind mereu să te subestimeze, ba chiar să-ţi poarte de grijă.

L-am văzut zâmbind triumfător.

— Cât timp mi-ai acordat beneficiul îndoielii în faţa preaiubitului tău Albray?

Un fior de spaimă îmi trecu prin tot trupul în acea secundă. Orice îndoială pe care aş fi putut-o avea despre acest om îmi dispăru, iar vălul de pe ochi îmi căzu dinaintea adevărului golgoluţ.

— Care preaiubit al meu? m-am eschivat eu, temându-mă să atac pericolul pe faţă.

Poate chiar reuşeam să mă ascund în spatele vechii mele atitudini sceptice. Molier nu făcu altceva decât să zâmbească.

— Vino cu mine, te rog! mă îndemnă cu un gest din deget.

— Tocmai trebuie să…

Molier scoase un pistol, nelăsându-mă să cântăresc în mintea mea situaţia. Mă găseam într-o mare primejdie, aşa cum îmi tot repetase Albray. M-am ridicat în picioare, ca să-l urmez până la poarta templului şi, într-un moment de clarviziune divină, mi-am luat cu mine sticla cu apă.

— Ce vor crede angajaţii dumneavoastră când vă vor vedea mânându-mă cu un pistol în spate?

Molier chicoti:

— Şi eu, care te credeam inteligentă!

Am vrut să-mi trag o palmă.

— Au băut cu toţii din substanţa Pietrei de Foc Coloidale, am spus, deducând că, din această cauză, aura tuturor arăta la fel. La fel şi Conally, bănuiesc?

— Începi să ştii prea mult, constată el.

— Cum rămâne cu Marty?

Pilotul nostru de elicopter era un oarecare şi nu mi-l puteam închipui implicat în aşa ceva.

— Marty tocmai şi-a luat prânzul, iar acum trage un pui de

somn.

— L-aţi drogat!

Molier lăsa impresia că se gândise la toate. Totuşi, ştiam cel puţin un membru al acestei expediţii care nu devenise un vampir suprauman. L-am căutat cu ochii pe Akbar, observând cât de tăcute şi de părăsite erau acum corturile: niciun sunet tânguios de cămilă, niciun zgomot de cratiţe şi de vase în cortul-cantină. Să-i fi drogat Molier şi pe ceilalţi, ori restul angajaţilor se adunaseră în faţa porţii templului, pentru a asista la deschiderea ei?

Când am ajuns la intrarea în subteranele muntelui şi nu i-am văzut acolo decât pe Conally, André şi Tusca Resi, m-am alarmat:

— Unde sunt beduinii?

— I-am pus pe liber în dimineaţa asta, mă informă Tusca. Lucrările noastre pe acest şantier se vor desfăşura la căderea nopţii.

— Au plecat din tabără azi-dimineaţă?

După tot ce vorbiserăm împreună, nu mi-aş îi imaginat că Akbar ar fi şters-o fără să-mi spună un cuvânt.

— Într-un anume sens, recunoscu Molier, da.

Când ceilalţi de faţă zâmbiră cu subînţeles la auzul răspunsului primit de mine, mă luă cu frig. Se pare că toţi gardienii mei fuseseră îndepărtaţi, iar eu rămăsesem singura care să apere străvechile mistere, trebuind să birui nu una, ci patru creaturi supraumane.

Nu eram nemuritoare, doar ceva mai rezistentă decât majoritatea semenilor mei, constatase Ashlee, judecându-se pe sine însăşi. Iar eu mi-am adus aminte cum harurile parapsihologice ale stră-stră-străbunicii mele se amplificaseră prin consumarea substanţei Stelei.

Am aruncat o privire către dispozitivul de pulverizare în care fusese turnat EMRO, pentru a fi aplicat mai uşor peste poartă. Am recapitulat în minte tot ceea ce învăţasem în ultimele zile, trăgând nădejde că sfatul potrivit care să mă ajute să ies din încercarea de acum nu avea să se lase aşteptat.

Strămoaşele tale sunt spirite foarte puternice, îi spusese lui Ashlee prima oară când s-au cunoscut spiritul bătrânei ţigănci care o îndrumase. *N-ar trebui să te temi să le invoci ca să-ţi sară în ajutor. Vor veni, vei vedea!*

Puteam oare s-o fac şi eu? Ashlee era de-acum una dintre acele formidabile străbune. Ea ar fi ştiut la ce să recurgă într-o situaţie ca a mea. Nu numai atât, dar ar fi avut abilitatea paranormală de a pune în practică un asemenea plan.

O *chem aici pe Ashlee Devere,*
a cărei înţelepciune nu m-a lăsat nicicând de izbelişte.
Pătrunde înfiinţa mea la acest ceas de restrişte,
Pentru ca eu să făptuiesc tot ce-mi vei porunci.

Aşadar, nu eram la fel de elocventă în privinţa invocării puterilor supranaturale ca Ashlee. Nu m-am simţit copleşită de nicio altă mare prezenţă şi, imediat, cinica din mine începu să se întrebe dacă nu cumva mă iluzionam în privinţa obârşiei mele. Între timp, André scosese dopul sprayului cu EMRO, ţinându-l în mână.

— Aici se duce totul, anunţă el, îndreptându-l ca pe un pistol în direcţia porţii şi pulverizând.

Particulele fine de lumină se împrăştiară peste tot şi, din cauza căldurii emanate de rotunda poartă, fulgii sclipitori se lipiră de neobişnuitul metal. Începură să erodeze materia, până atunci impenetrabilă.

— *Fantastic!* salută André incredibilul fenomen.

Când fu aproape gata cu acoperirea porţii, o rafală de vânt se porni din senin, învăluindu-mă într-un nor gros din acea pulbere, pe care am inhalat-o profund.

— Idiotule! se răţoi la el Molier. Ţi-am spus să-l ţii departe de ea!

— Nu-i vina mea, protestă André. Nu controlez eu vântul.

Pentru un moment, am fost orbită de o mare explozie de lumină interioară. M-am împleticit, încercând să văd dincolo de acel fascicol orbitor. Inima îmi crescu în piept, din ea se revărsa o iubire ce nu se putea compara cu niciun sentiment încercat vreodată de mine pe acest pământ, nici măcar pentru Albray. Ajunsesem în al nouălea cer, fiindcă numai pe un tărâm celest se putea găsi o pace atât de pură, o mulţumire şi o neînfricare atât de mari.

Când mi-am recăpătat vederea, eram concentrată în întregime asupra celui de-al treilea ochi al meu. Acum puteam citi direct în sufletele negre ale celor din jurul meu. Fiecare

dintre corpurile lor de lumină era apărat de făpturi nepământene. Albray îi mărturisise lui Ashlee teama lui, că Molier ar fi putut chema în ajutorul său inteligenţe din regiunile inferioare ale Universului, ca să-i sporească harul paranormal. Aşa reuşise el să le ascundă chakrele vederii mele. Acele creaturi îndeplineau funcţia unui scut parapsihologic.

Atunci am zărit-o. O femeie cu plete de un castaniu roşcat, rebele, împletite la spate. Ochii îi străluceau ca smaraldele, puşi în valoare de veşmintele verzi pe care le purta. Sabia şi pistolul, atârnate la cingătoare, o făceau să arate ca un războinic. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult doream să-i semăn.

Ashlee?

M-ai chemat? mă întrebă surâzătoare.

Sunt la ananghie! i-am comunicat eu în gând, în vreme ce, într-un fulger orbitor de lumină, poarta din munte se deschidea.

Nu eşti tu, mă asigură Ashlee, cu chipul luminat de un zâmbet încrezător. *Tocmai cei care te-au prins sunt acum la ananghie. Îmi permiţi?*

Arătă spre trupul meu, cerându-mi voie să pătrundă în el. Nici nu mă gândeam să protestez.

Eşti invitata mea!

Femeia aceasta avea mult mai multă încredere în sine decât mine, fiind mult mai familiară cu propriile sale daruri de clarvăzătoare. Se uită, mai întâi, la Tusca Resi şi imediat se puse în rezonanţă cu fluxul gândurilor interioare ale acesteia, în căutarea secretelor pe care Tusca nu dorea să le dezvăluie nimănui. Mie, acest proces îmi lăsă impresia de căutare a unor frecvenţe radio, însă nu mi se perinda în minte doar un caleidoscop al sunetelor, ci şi al imaginilor. Ashlee se fixă asupra unui episod în care Akbar şi cei doi tineri tovarăşi de arme ai săi erau ameninţaţi cu pistolul la marginea prăpastiei. Toţi fuseseră bătuţi zdravăn.

A făcut Tusca asta de una singură?

Dar, bineînţeles, după ce luase o gură din substanţa Focului-Stea i se înzecise puterea fizică. Făcuse greşeala să tragă mai întâi în băieţi, iar Akbar profitase de ocazie şi sărise de pe stâncă. Tosca se uitase în canionul stâncos de dedesubt, însă nu reuşise să vadă unde căzuse trupul bărbatului.

Se teme că n-a izbutit să îndeplinească, aşa cum se cuvine,

sarcina pe care i-a dat-o Molier, îşi dădu seama Ashlee şi eu, odată cu ea.

Am fost îmbrâncită înainte spre intrarea rotundă, ca să cobor pe poteca de aur roşu, la fel ca Lillet, lordul şi lady Hamilton, şi Ashlee înaintea mea.

— Nu pot crede că m-ai trăda în felul ăsta, André, l-am mustrat eu.

Era chiar în spatele meu, în dreapta.

— Se pare că toţi avem micile noastre secrete, Mia, îmi replică pe un ton insolent, însă unii dintre noi ştiu să şi le păstreze mai bine decât alţii.

— La ce-ţi trebuie sacul ăla? l-am iscodit, observând obiectul pe care şi-l aruncase peste un umăr.

Mi-o fi răspuns el, însă şocul încercat la vederea grămezii de oase de la capătul cărării îmi amorţi pentru o clipă toate simţurile. *Albray!* Inima începu să-mi bată nebuneşte şi mi se puse un nod în gât. Ochii mi se umplură de lacrimi.

Nu-i plânge soarta, mă sfătui Ashlee. *Astăzi îi vom reda libertatea.*

Părea să fie convinsă de acest lucru.

— Preaiubitul meu? Cine? îmi reaminti Molier că negasem orice legătură cu vreun cavaler, ceea ce mă făcu să grăbesc pasul pe lângă mormanul de oase.

Când am ajuns la platforma centrală de sub cupola de aur, Conally împinse uşor pârghia care inundă şanţurile, iar eu am aruncat o privire în spatele meu şi am văzut cum francezul băga în sac oasele lui Albray.

— Ce face André?

— Îmi oferă o mică poliţă de asigurare, în cazul în care te-ai hotărî să-mi faci probleme, mă îmbrânci Molier în direcţia aripii încadrate de pilaştri albi.

— Sunt foarte decisă să-ţi deschid a doua poartă, l-am anunţat eu.

Akbar spusese foarte clar că era singura cale de a scăpa de Molier.

— Nu-i nevoie să tulburi odihna veşnică a celor morţi, am adăugat.

— Ah… mort, dar neîngropat! remarcă Molier. Albe-Ra mi-a pricinuit mai multe necazuri după ce a răposat decât în viaţă! Dar, întâmplător, am câteva cunoştinţe printre djinni care s-ar

bucura să-mi sară în ajutor, ca să înlăture acest obstacol din calea mea pentru vecie. Nu se va mai întoarce niciodată să mă bântuie.

„Djinn” era termenul prin care arabii desemnau spiritele din dimensiunile inferioare ale existenţei, şi n-am fost singura care m-am alarmat la auzul acelei ameninţări. Nici măcar Ashlee nu se aşteptase la această manevră murdară.

— Aş fi crezut că Albray era singurul în tovărăşia căruia nu ţi-ar fi plăcut să-ţi petreci veşnicia, l-am dojenit eu, ştiind că şi sufletul lui era, probabil, destinat să aibă aceeaşi soartă.

— Ar trebui să mor mai întâi, ripostă Molier, în timp ce treceam pragul aripii, iar fiola Stelei îşi semnală prezenţa prin lucirile-i de nea. Odată ce voi intra în posesia ambelor fiole, a Chivotului şi a Inelului Legii dinăuntru, puţin are să-mi mai pese mie de moarte!

— Doamnele Elohimilor nu-ţi vor permite niciodată să-ţi proferezi minciunile dinaintea Chivotului lor.

Am scos fiola şi i-am întins-o, docilă.

— Ține-o la tine, insistă el, în aparenţă netulburat de avertismentul meu.

Făcu un gest cu arma, îndemnându-mă să ies de acolo. După ce am intrat şi în posesia fiolei Focului, am fost escortată până la marea uşă ovală aflată în faţa celei de la intrare. Nimeni dintre înaintaşii mei, de la Lilith del Aquae încoace, nu mai îndrăznise să se oprească în faţa acestui punct funest.

De fiecare parte a uşii ovale, ce părea din aur masiv, se aflau două adâncituri, fiecare destinată să fie ocupată de câte una dintre fiole. Fiecare dintre aceste găuri era marcată clar, una avea semnul Focului, iar cealaltă semnul Stelei, aşa încât să nu lase loc pentru greşeli.

— Aşteaptă! îmi ceru Molier să nu pun încă cheile în broaştele lor.

André îi lăsă lui Molier sacul ce conţinea oasele lui Albray. Acesta băgă un sul în sac, înainte să-l apuce cu mâna liberă.

În acelaşi timp, Conally dădu foc lichidului din şanţuri.

— Acum lăsaţi-ne, le ceru Molier. Acest eveniment nu poate avea decât un singur martor.

André făcu un semn aprobator din cap şi se uită la mine.

— *Bonsoir,* Mia!... A fost o adevărată plăcere să te cunosc!

— Ai de gând să părăseşti chiar astăzi lumea celor vii? l-am

iscodit, fiindcă eu n-aveam de gând.

Eram furioasă pe el. Am mulţumit zeiţei că nu am fost niciodată ispitită să mă culc cu acel şarpe.

— Ţi-aş spune să te duci dracului, André, dar văd că deja ai şi apucat-o pe drumul ăsta.

El nu făcu decât să zâmbească, scuturând din cap, ca şi cum eu aş fi fost cea care mă înşelam amarnic. Apoi se îndepărtă levitând pe cărare, părând că se amuză de îndemânarea lui. Zbură până la intrare, alăturându-se tovarăşilor săi.

— Eşti liberă să continui, îmi dădu voie Molier să descui poarta camerei interioare. Şi te avertizez că blestemul care-l va damna pe preaiubitul tău cavaler se află în acest sac, printre oasele lui. Nu trebuie decât să le ard laolaltă, pentru ca soarta să-i fie pecetluită.

Întinse sacul deasupra unuia dintre şanţuri.

— Tot încerc să-ţi spun asta, Molier. Cred la fel de mult ca și tine că meriţi să ai tot ceea ce se ascunde în spatele uşii ăsteia. Am aşezat fiola Stelei în lăcaşul ei, apoi am trecut în cealaltă parte a uşii. Dar dacă ai de gând să faci în vreun fel rău acestor oase, te voi conduce personal în iad.

Am împins fiola Focului în poziţia cuvenită. Uşa se făcu nevăzută, iar în faţa ochilor noştri se ivi o mică încăpere de trecere, în care se găseau o platoşă de aur, un lighean şi un urcior de aramă şi încă alte două găuri de chei.

— Aha! strigă Molier cu bucurie. Toate legendele au fost adevărate. Acum ia fiolele şi pune-le jos, lângă platoşă, după aceea întoarce-te aici, îmi porunci el, continuând să mă ameninţe că avea să arunce în flăcări oasele lui Albray.

Am făcut aşa cum îmi ceruse, simţind că nu mai aveam timp să-mi scot asul din mânecă. Totuşi, nu eram pregătită să-l sacrific pe cavalerul meu. Trebuia să-i iau lui Molier sacul.

— Dă-mi-l mie, i-am cerut, aşteptând într-o parte a uşii pentru ca duşmanul meu să poată pătrunde în micuţa cameră interioară, în timp ce aţintea foarte hotărât pistolul asupra mea.

Bestia care apăra, ca un scut, corpul de lumină al bărbatului râse batjocoritor la auzul solicitării mele, atrăgându-mi atenţia asupra intenţiei lui Molier.

În secunda în care el încercă să arunce sacul în şanţ, Ashlee mă ajută să i-l smulg din mâini. Monstrul îşi descărcă arma, iar

eu am simţit fiecare glonţ care-mi intra în piept. Trupul meu, sub şoc, era amorţit în faţa durerii pe când mă prăbuşeam la pământ, strângând din toate puterile rămăşiţele iubitului meu. Acum era în siguranţă şi doar asta mai conta pentru mine.

Mia, trebuie să te ridici de jos! mă îndemna Ashlee.

În delirul meu, am văzut-o iar, dincolo de mine. Impactul gloanţelor trebuie s-o fi aruncat afară din fiinţa mea.

Încă mai ai o *şansă de a-l împiedica pe Molier să obţină controlul asupra Chivotului şi a comorilor sale, însă el nu trebuie să intre singur în sanctuarul interior.*

M-am târât pe genunchi şi pe coate. Strângând la pieptul meu rănit sacul cu oase într-o mână, m-am sprijinit în cealaltă, înaintând spre uşa de la camera de legătură. Atât ochii mei fizici, cât şi cei eterici erau înceţoşaţi, dar am reuşit să-l reperez pe Molier, care purta acum platoşa de aur. Fiinţa lui se separase acum de djinn. Am presupus că el nu mai putea păstra pavăza inteligenţei dintr-o dimensiune inferioară atâta timp cât purta armura sacră.

Pantofii! îmi aminti Ashlee să mă descalţ, ceea ce am şi făcut, în vreme ce Molier introducea fiola Focului într-o broască.

Am observat că acum şi el era în picioarele goale. Probabil şi le spălase în ligheanul de aramă aflat acolo. M-am luptat din greu să scot de la gât sticla cu apă atârnată de o cureluşă, dar după ce am reuşit, mi-am turnat apa rece peste ambele picioare.

Acum du-te!

Aşezând fiola Stelei în broasca ei din camera de legătură, următoarea uşă se făcu nevăzută şi, fără să mai arunce vreo privire în jurul său, Molier pătrunse în sala Chivotului, după ce scoase ambele fiole pentru a le lua cu el.

Mi-am reţinut un geamăt de uimire la vederea felului în care arăta camera Chivotului. O cărare din aur roşu ducea până la o platformă inelară din centru, în jurul căreia era o mare de fluid inflamabil, acelaşi ca cel care umplea şanţurile din sala exterioară. Zidurile erau din aur şlefuit, la fel ca şi numeroşii pilaştri groşi care susţineau tavanul camerei şi bolta răsturnată, aurie, de deasupra. Neobişnuitul dom atârna deasupra platformei centrale, oglindind întreaga cameră, în mijlocul căreia se afla o ladă aurie, de aproximativ 115 cm în lungime şi cam 70 cm în înălţime, iar din imaginea ei reflectată

părea să fie la fel de groasă, pe cât era de înaltă. Un şir de hieroglife se desluşea pe laturile cutiei, iar în fiecare colţ al Chivotului se afla câte un suport din lemn lustruit. Am bănuit că acela trebuia să fie lemnul de salcâm[90] sau „lemnul indestructibil” din care a fost alcătuit Chivotul, potrivit descrierilor biblice. Ceea ce diferea de povestea din Biblie despre dumnezeiescul instrument erau decoraţiile de pe capacul aurit sau „scaunul îndurării”[91], pentru că nu erau heruvimi din aur cu aripile lor întinse unul spre celălalt. În schimb, două vârfuri de metal se ridicau din capac şi se îndoiau unul către celălalt. Mie, aceste vechi figurine îmi păreau mai degrabă conductori electrici. De fapt, Chivotul îmi amintea mai mult de o baterie la scară uriaşă.

Molier se dusese în spatele Chivotului şi îngenunchease. Când se ridică iar, două lanţuri de aur erau legate de platoşa pe care o purta. Ceea ce pentru mine era un indiciu clar că trebuia să mă prind de ceva. M-am târât până la postamentul de aur pe care fusese aşezată platoşa, şi i-am înconjurat cu un braţ baza încastrată în pardoseală.

Molier pufni în râs, pândindu-mă cum mă pregăteam să devin martora triumfului său.

— Chiar dacă te ţii, nimic nu te mai salvează acum, domnişoară Montrose. Nu poate exista decât un singur martor la acest eveniment şi, cum numai eu mă bucur de protecţia platoşei, puterea Elohimilor la mine e.

El aşeză fiola Stelei şi fiola Focului în cei doi conductori de pe Chivot. Imediat ce fură introduse corect, un curent de electricitate erupse între conductori. Atunci, un arc de lumină se formă între fiole şi substanţele din ele se scurseră în interiorul lăzii.

Molier, încântat de tot ce se petrecea, aprinse un chibrit şi-l aruncă în fluidul care înconjura platforma centrală. Camera se încălzi cumplit, iar capacul cutiei aurite se ridică încet în aer şi începu să se învârtească. Un inel încolăcit, de culoare roşie,

---

[90] În original, *shittim,* cuvânt din ebraica veche, plural al lui s*hittah.* Ar putea avea mai multe înţelesuri, între care unul botanic, semnificând lemnul arborelui *acacia,* sau unul geografic, referindu-se la Abel-Shittim, cetate antică, situată pe ţărmul nordic al Mării Moarte, menţionată în Biblie o singură dată, în Numeri, 33:49.

[91] Sau „scaunul milei” ori „capacul ispăşirii”. Termenul din limba ebraică veche era *kapporeth.*

levită în spaţiul dintre Chivot şi scaunul îndurării. Începu să strălucească, în vreme ce capacul rotitor declanşă un mare vârtej de vânt. Scântei de lumină începură să sară din masa lucitoare formată în jurul inelului.

Pe Molier nu părea să-l afecteze starea încăperii. Lanţurile îl împiedicau să nu fie suflat de acea rafală, iar scânteile de lumină nu pătrundeau prin platoşă. Se întinse după inel.

O puternică descărcare de energie, asurzitoare şi cutremurătoare, mă smulse de lângă postament. Am strâns cu toată forţa sacul de oase la piept, pentru ca, în cazul în care aterizam în mijlocul flăcărilor, să fim damnaţi împreună. Zburând ca o săgeată înapoi, m-am lovit de perete.

Mi-am pierdut cunoştinţa înainte ca trupul meu să cadă pe pardoseală. Singurul lucru de care mai eram conştientă era lumina.

Răceala suprafeţei tari pe care se odihneau obrazul şi vârful degetelor mele a fost primul lucru pe care l-am simţit când mi-am recăpătat cunoştinţa. Ridicându-mă într-un cot, am descoperit că eram întinsă pe o pardoseală de aur masiv. Dar nu exista aşa ceva în Templul Focului-Stea, aşadar unde mă aflam acum? Oriunde aş fi fost, sacul meu de oase era lângă mine şi acest simplu fapt era foarte liniştitor.

M-am sculat în genunchi şi, pentru că pardoseala era atât de lustruită, puteam să-mi văd imaginea ca într-o oglindă. Nu se mai zărea nici urmă din rănile mele. Mi-am plimbat mâinile peste tors, ca să mă conving că dispăruseră complet. N-am mai găsit nici măcar găurile din cămaşă prin care gloanţele îmi pătrunseseră în carne! *Să mă fi înălţat până în Câmpia lui Sharon?* Sau eram pur şi simplu… moartă? Se mai putea întâmpla să visez, dar totul părea atât de real încât lăsa impresia mai mult de experienţă astrală.

Această sală circulară era similară cu sala Chivotului, doar ceva mai spaţioasă şi mai impozantă, având coloane imense din aur alb şi pereţi din aur galben. Cupola de deasupra era din sticlă, sau poate din cristal, iar dincolo de ea se zărea o mare de stele strălucitoare. Nu semăna cu niciuna dintre imaginile spaţiului cosmic văzute de mine în călătoriile mele pe Pământ. Şapte tronuri, făurite din metale şi pietre preţioase, se aflau aşezate în faţa mea în semicerc; toate, atât de cizelate, încât

sclipeau şi iradiau o lumină din altă lume. Între mine şi acele tronuri se afla Chivotul, cu scaunul îndurării rotindu-se deasupra lui, iar inelul revelaţiei divine, încă suspendat în aer, arunca raze trandafirii.

O bolboroseală şi un zăngănit din apropiere îmi atraseră atenţia. Era Molier, încă prins, ca-ntr-o capcană, de platoşa înlănţuită de podea. Înjura în barbă, lăsând impresia că nu se mai putea elibera din lanţuri.

— Asta-i o aiureală de proporţii cosmice! Se uită la mine şi, deşi nervos, nu părea să se teamă. N-ar trebui să fii aici... Şi nici eu! Ar fi trebuit să pieri, iar eu să mă întorc pe pământ, stăpân asupra întregii puteri şi cunoaşteri divine a zeilor!

— Mă rog, presupun că toţi acei scribi şi profeţi de-a lungul veacurilor, a căror cunoaştere frăţia ta a reuşit s-o cumpere sau s-o fure, nu ştiau chiar totul... sau, cel puţin, n-au scris niciodată întregul adevăr de dragul avuţiilor! am spus.

Pe când mă ridicam în picioare, şapte femei se iviră dinaintea celor şapte tronuri şi se aşezară. Toate arătau la fel, la chip şi îmbrăcăminte.

Femeile aveau trăsături egiptene şi purtau veşminte argintii strânse pe corp, care le cădeau până la pământ de sub sânii dezgoliţi. Cureluşele din jurul gâturilor erau acoperite de coliere din argint în forma unor aripi. Numai femeia din centru purta tradiţionala tiară a zeiţei Hathor, cu discul solar prins între două coarne de vacă, şi ţinea în mână sceptrul puterii. Acestea trebuie să fi fost cele şapte feţe ale lui Hathor, cele şapte zeiţe ale destinului care alcătuiau marele consiliu al doamnelor Elohimilor.

— Ce poate să însemne asta? cuteză Molier să provoace consiliul, enervat că nu se putea elibera din lanţurile lui. Faptul că am intrat în posesia Chivotului vostru şi a darurilor sale e mai presus de orice îndoială. Portalul dintre lumile noastre ar fi trebuit să se închidă!

— Numai atunci când Chivotul detectează în jurul său o influenţă negativă ce o predomină pe cea pozitivă este distrus portalul, grăi femeia cu tiara lui Hathor, în numele tuturor celorlalte. Este limpede că nu acesta a fost cazul în situaţia de faţă, mă arătă ea cu mâna.

— Ea ar fi trebuit să piară, pentru că numai eu purtam platoşa, se încăpăţână Molier.

— Numai bărbaţii sunt nevoiţi să se protejeze de Chivotul nostru. Şi cum tu ai luat cu tine un pretendent la tărâmul nostru, se pare că se impune o întrecere.

Molier se uită la mine, insultat de sugestie.

— Fata asta nu prea se compară cu mine în luptă, pufni el dispreţuitor, foarte convins că victoria avea să fie a lui.

— Fiica noastră ne-a adus un luptător remarcabil, care doreşte să se bată în locul ei.

Zeiţa ne atrase atenţia asupra sacului de la picioarele mele, în care ceva începea să se mişte. Inima încetă să-mi mai bată în piept la vederea unui schelet care se ridica din sac.

— Albray? am rostit, împietrită, iar craniul făcu un semn afirmativ din cap.

— Vai de mine! se lamentă zeiţa. Aşa n-o să meargă!

Ea-şi întinse nestemata din vârful toiagului său în direcţia oaselor. O rază de lumină trecu prin inelul plutitor, transformându-se într-un fascicul mai puternic şi, în final, se sparse de schelet. Procesul de putrefacţie cedă locul revenirii la viaţă. Organe, ţesuturi, vene şi, într-un târziu, piele crescură pe acele oase.

În sufletul meu, groaza fu alungată de exaltare, văzându-mi cavalerul la fel de viu precum îmi apărea în vise, ba mai era şi gol-goluţ. Zeiţa zâmbi aprobator.

— Mult mai bine.

— Dar nu e drept… el e mort! obiectă Molier la reînvierea duşmanului său de moarte.

— Iar tu ar fi trebuit să mori cu multe veacuri în urmă, ripostă zeiţa. Balanţa de puteri este perfectă.

Lui Albray nu-i luă decât o clipă pentru a-şi conştientiza starea.

— Doamnelor din Consiliul Elohimilor, e o mare onoare pentru mine să sfâşii această fiară cu mâinile goale. Totuşi, aş prefera ca trupul să-mi fie înveşmântat.

Doamna supremă a consiliului îşi ţuguie buzele în semn de protest, în vreme ce delibera dacă să-i facă sau nu pe voie cavalerului.

— Mi se pare un mare păcat să acoperi o asemenea operă perfectă.

A trebuit să admit că aprobam din toată inima punctul de vedere al zeiţei.

— Doamnelor, *vă rog*, nu vreţi să trecem la fapte? le imploră Molier, exasperat.

— Te grăbeşti aşa de tare să pieri? îl întrebă Albray, în vreme ce, cu o bătaie a toiagului lui Hathor în pardoseală, cavalerul se trezi îmbrăcat cu o pereche de nădragi aşa cum purtase el, de obicei, în timpul vieţii sale.

De la brâu în sus fu lăsat gol, un compromis făcut de dragul zeiţei, mi-am zis în gând. Platoşa de aur care-l înlănţuise pe Molier dispăru fără urmă, la fel ca şi îmbrăcămintea lui, în afară de pantaloni.

— Acum chiar sunteţi chit, îi anunţă Hathor cu încântare. Să înceapă bătălia pentru Chivotul nostru şi comorile lui.

— Staţi o clipă, i-am oprit, neştiind care erau condiţiile unei asemenea confruntări. Ce se va alege de cel care va fi înfrânt în întrecere?

— Soarta înfrântului să fie hotărâtă de biruitor, mă informă Marea Mamă.

Iată de ce mă temeam. M-am întors spre Albray, simţindu-mă vinovată pentru situaţia în care se afla acum.

— Când ţi-am salvat oasele, am făcut-o ca să te scap de cruda soartă pe care ţi-o dădea Molier. Nu mi-am dat seama că îi ofeream o a doua şansă ca să-ţi pună capăt zilelor.

Albray îmi luă mâinile într-ale lui, ca să mă liniştească.

— Am aşteptat veacuri de-a rândul să-mi răscumpăr eşecul din viaţă. Îţi rămân dator, Mia, pentru că mi-ai dăruit şansa de a mă dezlega de blestem.

Se uită la Molier.

— Ura e reciprocă, Devere, se răsti duşmanul nostru.

— Nu mai este nevoie să vă întreb în ce fel doriţi amândoi să vă înfruntaţi.

— Cu sabia, răspunseră amândoi bărbaţii la unison, în vreme ce se priveau furioşi.

— Aşa să fie. Să lăsăm Roata Destinului să hotărască finalul bătăliei, decretă zeiţa din mijloc, izbindu-şi de două ori toiagul în pardoseală.

LECŢIA 24
ÎNŢELEPCIUNE

Spaţiul alunecă dinaintea ochilor mei. M-am trezit aşezată pe unul dintre cele şapte tronuri ale lui Hathor. Apoi încăperea se transformă, la fel de subit, într-o arenă uriaşă, deasupra căreia prezidau cele şapte tronuri. Pardoseala arenei număra şapte cercuri plate, aşezate concentric în jurul unui disc central plat. Împreună formau o imensă platformă circulară din aur masiv. Această platformă părea să plutească în spaţiu, pentru că marginea de la locul luptei până la înalţii pereţi ai arenei dispăru, prăvălindu-se într-un abis întunecat, fără fund.

M-am uitat la zeiţa de lângă mine. Am descoperit că se transformase în Ashlee Granville, cu veşmintele ei verzi, bărbăteşti. Dincolo de Ashlee, încarnarea lui Hathor îşi păstra poziţia centrală în cadrul consiliului. De cealaltă parte a zeiţei se mai găseau alte trei femei, îmbrăcate în rochii de secol XIX, fiecare dintre ele părând puţin mai bătrână decât următoarea.

— Cea mai tânără dintre ele e draga mea prietenă, lady Susan Devere, răspunse Ashlee întrebării mele mute înainte să deschid gura.

— Este exact aşa cum mi-am imaginat-o din descrierea ta, am spus şi am zâmbit, realizând că toate acele femei prezente trebuie să fie fiice de acelaşi sânge, toate implicate personal în rezultatul acestei bătălii. Lângă Susan trebuie să fie Clarissa, soţia lui Hereford, am adăugat. Iar alături de ea, contesa văduvă Cavandish, Lady Charlotte.

— Se pare că toate descrierile mele s-au bucurat de acurateţe, remarcă Ashlee, arătând către cealaltă parte a mea, unde şedea o femeie în veşminte roşii.

Semăna mult cu Lillet la înfăţişare şi, pentru o clipă, n-am fost prea sigură de identitatea ei.

— Lillith del Aquae? am priceput, într-un târziu, cine era cea de-a şaptea femeie, iar ea făcu din cap semn că da, cu un surâs plin de graţie.

— Dar unde-i Lillet?

— Nu şi-a ocupat niciodată locul în consiliu, mă lămuri Ashlee. Se simte veşnic vinovată că, din cauza ei, Albray s-a condamnat singur la un destin blestemat. S-a închis în

dimensiunea astrală cea mai apropiată de ordinea fizică, pentru a-i sări în ajutor. De aceea, Lillet locuieşte într-un plan cu mult inferior frecvenţei specifice a vibraţiilor tărâmului locuit de Elohimi.

— Totuşi, ar trebui să fie aici, am insistat eu.

Nu-mi dădeam seama dacă eram supărată pe consiliu, sau pe Lillet.

— Numai când Albray se va elibera, Lillet se va înălţa în planuri astrale superioare, mă linişti Ashlee.

Hathor se ridică în picioare, ca să se adreseze celor din arena de sub noi. O armă se ivi de nicăieri în mâna fiecăruia. Cum săbiile erau chiar cele pe care cei doi le folosiseră în cursul confruntării lor din templu cu aproape opt veacuri în urmă, Molier şi Albray se simţeau în elementul lor.

— Învingătorul îşi va cuceri libertatea şi suveranitatea asupra Chivotului nostru.

Zeiţa se aşeză la loc, apoi le porunci:

— Începeţi!

Cei doi încrucişară săbiile pe loc, căci Molier se năpusti înainte, tăind aerul cu arma în toate părţile, într-o grabă frenetică. Totuşi, Albray nu se lăsă nici el mai prejos. Îi pară lovitura, împingându-l înapoi.

Pe măsură ce adversarii se învârteau unul în jurul celuilalt, se auzi un sunet de metal desprinzându-se de metal, iar cercul exterior al Roţii Destinului începu să se rotească şi să ţăcăne. Din această pricină, Albray fu cât pe ce să cadă, dat fiind că se sprijinea cu piciorul pe acel cerc. Îşi ridică talpa, regăsindu-şi iute echilibrul, în vreme ce Molier profită de această ezitare şi atacă.

A doua oară când se auzi ţăcănitul metalic, cercul exterior se opri, iar cel interior începu să se rotească. Asta îl făcu pe Molier să se împiedice, şi el alunecă, departe de Albray, pe cercul exterior. Fu cât pe ce să se prăbuşească în hăul întunecat de sub noi, dar se prinse cu picioarele şi sări de pe cercul care se învârtea, întorcându-se pe discul central, unde-l aştepta Albray.

— Nu scapi tu aşa uşor! îl ameninţă Albray, izbindu-l puternic cu sabia, dominându-l în mod clar pe Molier, până când un sunet metalic dădu semnalul că situaţia se schimba iar.

Discul central începu să se învârtă şi să ţăcăne, iar ambii

bărbaţi săriră înapoi, abia reuşind să evite spiţele de metal care se ridicară ca un mănunchi de tăişuri ascuţite.

Asta-i un coşmar, mi-am zis în sinea mea. *Nu s-a luptat Albray destul şi până acum?*

— Roata Destinului e nepărtinitoare, răspunse zeiţa protestului meu mut.

— Dar e inumană, am ripostat. Îmi închipuiam că în planurile mai elevate ale conştiinţei asemenea întreceri sângeroase au fost interzise şi s-a conceput un mijloc mai bun de a rezolva asemenea diferende.

— Arena pe care o vezi nu există în planul fizic. Această bătălie se desfăşoară la nivelul subconştientului. Dar o luptă cu arme e felul în care aceşti bărbaţi au dorit întotdeauna să-şi rezolve disputa veche de secole. Am făcut pe placul fanteziei lor, mă lămuri zeiţa.

— Albray şi Molier! scutură Ashlee din cap, dând de înţeles că erau incorigibili. În sufletele lor încă mai păstrează conştiinţa specifică veacului al XIII-lea, iar în adâncul inimii încă se mai consideră cavaleri. Adevărata încercare a Chivotului constă pentru ei în a-şi transcende propria înţelegere lumească.

— Dar Albray a progresat din punct de vedere spiritual, datorită experienţei acumulate de-a lungul secolelor, am argumentat eu, iar Ashlee îmi făcu un semn de încuviinţare cu capul.

— Marea întrebare e: cât de mult a progresat?

În vreme ce urmăream desfăşurarea duelului, trebuia să recunosc că o asemenea bătălie era, probabil, visul oricărui războinic.

— Fiecare suflet îşi are Ziua Judecăţii sale, mă informă Hathor. Fiecare suflet care se hotărăşte să aleagă calea luminii contribuie la propăşirea conştiinţei universale. În clipa în care sufletul fiecărui om va alege să meargă pe calea superioară, fiecare prunc născut pe Pământ va fi o încarnare a descendenţei zeiţei Isis. Toţi vor lua parte la înălţarea la ceruri a întregii specii.

— Ce s-ar întâmpla dacă Molier ar ieşi victorios?

— El nu poate câştiga fără să piardă, îmi explică Marea Mamă. Şi nici nu poate pierde fără să câştige.

— Nu înţeleg, am recunoscut sincer, aşteptând să-mi dea mai

multe informaţii. Vorbeşti de parcă ai şti deja care va fi deznodământul luptei.

— Ai ghicit, răspunse zeiţa, amuzată că puteam crede altceva. Unul dintre aceşti doi oameni râvneşte să evolueze mai mult decât celălalt.

— Vrei să spui că învinsul e mai câştigat decât victoriosul?

Încercam să înţeleg sensul întregii conversaţii. În acel moment, sabia lui Molier zbură peste marginea Roţii Destinului, care se opri. Vampirul rămase fără apărare în faţa tăişului armei lui Albray.

— Ai milă!

Molier căzu în genunchi, reuşind să oprească lovitura de moarte prin rugămintea lui. După opt veacuri de viaţă tot nu era pregătit să moară.

— Te întreb pe tine, e vina mea că nu m-am născut cu sânge divin? În vreme ce tu, Albe-Ra, din născare ai fost Cel Strălucitor, ceea ce-ţi oferea automat accesul în sânul cercului de iniţiaţi din spatele frăţiilor. Cum altfel decât prin cucerirea Chivoturilor aş fi putut căpăta asemenea privilegii?

Nu se simţea nicio urmă de frică, de smerenie sau de respect în cuvintele lui.

— Dacă sufletul tău ar fi fost pregătit, te-ai fi născut şi tu în stirpea lui Isis, îi răspunse Albray, care nu se lăsa deloc înduplecat de asemenea tactici. Nu vezi că joaca de-a Dumnezeu, aşa cum ai făcut tu, n-a însemnat decât o întârziere în împlinirea adevăratelor tale aspiraţii?

Molier se încruntă, meditând o clipă la acea întrebare. Decât să continue, însă, să discute în acest sens ori să-şi recunoască greşelile, a preferat să arunce vina înfrângerii sale asupra lui Albray:

— N-aş fi abuzat de ambrozia zeilor atâta vreme dacă tu nu m-ai fi închis în templu. Nu mi-am dat seama că rezultatul va fi încarcerarea sufletului meu în trup!

— Învăţăturile Sionului avertizează asupra consecinţelor ce decurg din abuzarea drepturilor din naştere ale sfintei linii de sânge, argumentă Albray. Orice cavaler trebuie să ştie asta.

— Dar care ar fi acele consecinţe? Nu mi-au fost niciodată dezvăluite. Ştii cum e să ai un suflet care funcţionează numai la nivelul planului fizic? Nici nu-mi mai aduc aminte ce sunt sentimentele. Nu mi-a mai rămas decât instinctul de

supravieţuire. Pot să-mi hrănesc intelectul cu tot felul de cunoştinţe, însă înalta înţelepciune îmi va scăpa, de-a pururi, printre degete. Am răbdat şase veacuri în întunericul sufocant al acestui templu… *şase sute de ani!* Şi dacă nu pot căpăta Inelul Revelaţiei Divine, atunci va trebui să înfrunt o veşnicie de beznă spirituală, indiferent dacă mor sau rămân în viaţă.

Albray se stăpâni cu greu să nu-i taie capul de pe umeri. Lipsa de sensibilitate a duşmanului său îl indigna, deşi Molier tocmai îi explicase neputinţa lui afectivă.

— Erai gata să mă azvârli în întunericul abisului fără fund!

Cavalerul meu îşi desfăcu larg braţul în care ţinea sabia, ca pentru a-şi lua avânt, hotărât să se dezlege de blestem. Molier nici nu se clinti în faţa primejdiei.

— Nu mă bucur de beneficiul nobleţei tale spirituale, îi spuse fără menajamente. Nu eşti tu Albe-Ra, un prinţ al luminii? Şi dacă-i aşa, n-ai găsi mai multă milă în tine decât într-un nenorocit ca mine?

Măcar de data aceasta, monstrul avea dreptate.

— Omoară-l şi întunericul va învinge, i-am strigat lui Albray, ridicându-mă de la locul meu.

— Nu te poate auzi, mă informă zeiţa.

— Dar trebuie să mă audă, am protestat eu.

— Nu crezi şi tu că prinţul nostru a evoluat într-atât încât să tragă şi singur această concluzie? mă dojeni Hathor.

— Fireşte! mi-am dat eu seama, aşezându-mă la locul meu.

Aveam să-mi pun nădejdea în sufletul pe care am ajuns să-l iubesc şi în care mă încredeam pe deplin. Cu cât lovitura de moarte era întârziată mai mult de frământările din sufletul lui Albray, cu atât se lăţea mai tare zâmbetul prefăcut al lui Molier.

— Exact ce bănuiam!… Ai căpătat o conştiinţă, aşadar ţi-ai pierdut plăcerea de a ucide.

Mi-am ţinut respiraţia, ştiind că acea remarcă l-ar fi tulburat pe orice războinic.

— Nu, Molier. Diferenţa dintre tine şi mine e că eu întotdeauna am avut o conştiinţă… iar dacă tu ţi-ai fi cultivat-o pe a ta, nu te-ai mai găsi acum în faţa damnării! i-o întoarse Albray, scos din fire. Dar dacă vei fi condamnat, vei fi singurul vinovat.

Cavalerul meu îşi aruncă sabia în abis şi un sentiment de

uşurare puse stăpânire pe mine când l-am văzut pe Albray ridicându-şi ochii în văzduh, pentru a implora:

— Le rog pe marile doamne ale Elohimilor ca soarta acestui om să nu fie cea pe care şi-a ales-o singur.

— Da! am salutat eu scrupulele cavalerului meu şi m-am uitat la cea care stătea pe scaunul de judecată.

— Se pare că următorul capitol din povestea lui Albray va fi începutul unei noi cărţi a vieţii.

Hathor surâdea, împreună cu toate celelalte femei de pe tronuri. Mă bucuram din tot sufletul să ştiu că Albray îşi cucerise un viitor. Le-aş fi pus mai multe întrebări acelor doamne, dacă lumea din afara sinelui meu interior nu m-ar fi aruncat, dintr-odată, pe panta unei spirale descendente. Am conştientizat întoarcerea mea în planul fizic al existenţei, fiindcă mă simţeam ca şi cum m-aş fi prăvălit în fundul unui ocean. Deodată mi-am simţit trupul greu şi încordat.

M-am ridicat de jos, în pragul camerei Chivotului. I-am zărit pe Molier şi pe Albray aşteptând de-o parte şi de cealaltă a Chivotului. Scaunul îndurării se învârtea deasupra comorii sale, iar Inelul Revelaţiei Divine scânteia ispititor între cei doi bărbaţi, chiar în dreptul ochilor lor.

— Aşteaptă! îl avertiză Albray pe Molier să nu se grăbească să profite de situaţie. Uită-te la tine!

Molier se miră, la fel ca şi mine, văzându-şi corpul subtil eliberat de întunecime, pulsând de lumină.

— Doamnele Elohimilor îţi dăruiesc ţie, împreună cu sufletele celor corupţi de tine, şansa de purificare şi de împăcare cu legile universului, îi explică Albray. Un singur pas în faţă spre a apuca inelul te va azvârli înapoi în veşnicia întunericului din care te-ai străduit să scapi de veacuri. Un singur pas în spate pentru a te arunca în flăcări te va readuce la matcă, unde vei fi distribuit într-o eră istorică potrivită, care să-ţi permită continuarea evoluţiei.

Molier nu părea să fie prea încântat de acele opţiuni. Îl măsură pe Albray cu o privire în care i se citea ingratitudinea.

— Numai prin moarte vei recăpăta speranţa unei noi naşteri în linia noastră de sânge.

Acele spuse avură efectul unei revelaţii pentru Molier, care se obişnuise cu inevitabilitatea faptului că nu avea să se mai

reîncarneze niciodată.

— Asta este şansa ta să dovedeşti că ai tăria morală din care e croit un fiu al lui Isis, îşi rosti Albray ultimele lui cuvinte de înţelepciune şi tăcu, pentru a-l lăsa pe adversarul său să-şi decidă propria soartă.

Era limpede cât de greu i-ar fi fost oricui să-i poarte recunoştinţă lui Albray pentru acest prilej neaşteptat şi, pentru prima oară, de când începusem să urmăresc această străveche poveste mistică, mi-a părut rău pentru Molier. Cât de dificil trebuia să fie a-ţi ignora instinctul natural de supravieţuire în vederea împlinirii unei aspiraţii mai înalte?

— *Pleacă urechea la cuvintele înţelepţilor, ascultă şi cuvintele mele*
şi inima ta îndreaptă-ţi-o ca să le cunoască...[92] începu Molier să recite din *Proverbele lui Solomon,* străduindu-se să-şi adune curajul, pentru a lua hotărârea despre care ştiam cu toţii că o dorea.

Totuşi, mâna lui rămase întinsă după marele inel al puterii. Trebui să se înfrâneze ca să nu-l înşface:

— *Nu muta hotarul văduvei,*
şi nu încălca ogorul celor orfani...[93]

Degetele lui se strânseră, refuzând tentaţia:

— *Mai bine puţină bogăţia întru frica lui Dumnezeu,*
Decât multă avere cu chin.[94]

Molier se uită hotărât la Albray şi îşi desfăcu larg braţele. Celălalt îi făcu din cap un semn de încuviinţare, ca să-l asigure că luase hotărârea cea bună, şi rosti:

— ... *căci bogăţia face aripi*
Ca un vultur care zboară spre cer.[95]

În timp ce cavalerul meu încheia versul, Molier se lăsă pe spate, prăvălindu-se în lichidul cuprins de flăcări. Viaţa îl părăsi într-o clipă.

Atenţia îmi fu distrasă de la scena îngrozitoare de o durere crâncenă în piept. Mi-am dus mâinile la inimă, ca să-mi potolesc sentimentele aprinse. Descoperindu-mi cămaşa umedă şi lipicioasă, mi-am coborât privirea. Mi-am văzut mâinile pline

---

[92] Vechiul Testament, Proverbele lui Solomon, 22:17.
[93] *Idem,* 23:10.
[94] *Idem,* 15:16.
[95] *Ibidem,* 23:5.

de sânge.

— Mor?

Cu acea revelaţie, m-am prăvălit fulgerător la pământ.

— *Domnişoară Montrosel*

Am auzit un glas strigându-mă, deşi mi se părea că vine de departe.

Era atâta pace în mine! Nu mai doream nimic. Mintea îmi era golită de orice gând conştient, cu excepţia aceluia de a nu lua în seamă acele chemări.

— Mia!

Eram scuturată din starea mea interioară de binecuvântare şi, în ciuda faptului că n-aveam deloc poftă să mă trezesc, am recunoscut vocea care mă striga. O puternică izbucnire de dor în inima mea mă ridică la suprafaţa conştiinţei, din sanctuarul inconştientului meu.

În timp ce încercam să mă întind, mi-am dat seama că eram ridicată în capul oaselor de către cineva, iar ochii mi se opriră pe chipul cavalerului meu.

— Albray! am exclamat. Întorcându-mă spre el, mi-am apropiat faţa de a lui. Am murit şi m-am înălţat la ceruri.

— Nu, spuse el, smulgându-se din strânsoarea mea.

Ţinându-mi faţa cu ambele mâini, îmi dădu părul la o parte şi mă sărută. Poate că acesta era doar un scurt interludiu în planul astral în vreme ce îmi era decisă soarta. Nu-mi mai păsa, atâta timp cât miracolul mai ţinea.

Îmi luă ceva timp să-mi stăpânesc încântarea de a-l avea atât de aproape şi de a-l putea atinge pe iubitul meu, dar cum această realitate nu mai părea să se preschimbe, m-am retras. Mâinile şi cămaşa încă îmi mai erau stropite de sânge, însă rănile îmi dispăruseră în mod misterios.

— Ăsta-i un vis. Ai venit să-ţi iei la revedere.

Inima mea îşi opri bătăile, iar senzaţia de apăsare tot mai puternică aproape că mă sufocă.

— Eşti liber.

M-am silit să zâmbesc, dar lacrimile începură să-mi curgă pe obraji.

— Da, aşa-i, confirmă el, dar m-am gândit că aş putea să mai zăbovesc pe-aici o vreme.

I-am făcut din cap semn că nu.

— Ţi-ai făcut datoria ca spirit păzitor. Chiar dacă îmi va fi dor de tine în somn, nu te pot condamna să mai rămâi în purgatoriu. Trebuie să mergi înainte, l-am îndemnat, jertfindu-mi cu curaj propria-mi iubire.

Privirea de pe chipul lui Albray nu era una nici de recunoştinţă, nici de regret, ci mai degrabă bizară, despre care n-am ştiut ce să mai cred.

— Mă rog, dacă aşa pofteşti!

Mă aşeză mai bine, îmi puse cele două fiole în mâini şi se ridică să plece.

— Speram, mai degrabă, să-mi arăţi cum se trăieşte în secolul al XXI-lea, dar dacă ai alte planuri, atunci cred…

Ridică din umeri, apoi îmi făcu un gest de rămas-bun cu mâna, în timp ce se îndrepta spre tunelul de ieşire.

Fiolele! M-am uitat la ele, apoi la sala cufundată în beznă din jur. Uşa de la camera Chivotului era închisă. M-am ridicat în picioare. Am observat sacul gol zăcând prin apropiere. Nu mai era nici urmă de oase în el. *Albray m-a vindecat cu substanţa Stelei*! Mai lecuise în mod miraculos şi înainte, iată de ce îmi dispăruseră rănile. Nu conştiinţa mea se ridicase până-n planul existenţei lui Albray, ci conştiinţa lui se întorsese, cumva, în planul meu de existenţă!

— Zeiţa! am murmurat eu şi o voce din sinea mea mă lămuri: *Nu fac decât să împlinesc dorinţele tuturor celor implicaţi.*

Albray mă auzi alergând după el. Se întoarse să mă prindă tocmai pe când îl cuprindeam cu braţele.

— Dacă tot te-am târât în această eră, măcar aş putea şi eu să te fac să te simţi ca acasă!

— N-am mai avut niciodată un cămin al meu până acum, mărturisi îngândurat Albray, dar tentat de idee. Mă faci să mă simt ca şi cum mi-aş fi găsit, în sfârşit, unul.

Ne-am sărutat pentru prima oară în tihnă – acum când niciun ceas, dimensiune sau existenţă alternativă nu ne mai despărţea.

— Mia!

Vocea lui André îmi dădu fiori pe şira spinării. Uitasem de cei trei complici la crima lui Molier.

— Ce dracu’ se petrece? întrebă el, în timp ce era împins cu vârful sabiei de Akbar pe cărarea din Templul Focului-Stea.

Amândoi erau bătuţi şi păreau sfârşiţi.

— Slavă cerului că eşti teafăr, i-am mărturisit arabului sentimentul meu de uşurare.

Francezului nu-i plăcu deloc întorsătura de situaţie.

— Eşti de partea lui! protestă, sincer uimit. Şi cu mine cum rămâne?

Eram pe punctul de a-i spune ce credeam despre el, când am observat că trupul său subtil era total eliberat de întuneric.

— Nu-şi mai aminteşte nimic, mă lămuri Akbar. Nici ceilalţi doi, îmi arătă el cu capul, peste umăr, spre lumina zilei, unde Tusca şi Conally erau ţinuţi pe loc de ceilalţi membri ai Frăţiei Melchilor. Ne-a luat ceva să-i aducem sub control, apoi toţi trei şi-au pierdut cunoştinţa, îmi povesti arabul, ridicând din umeri.

— Cine-i ăsta? arătă André către Albray, care încă mai era îmbrăcat doar cu nădragii lui din secolul al XIII-lea.

— Ăsta-i noul meu prieten de care ţi-am vorbit, l-am informat, făcându-le cunoştinţă.

— Te-a adus şefu’ aici jos? îl întrebă francezul, suspectând că străinul ar fi fost lăsat să intre în templu înaintea lui.

— Molier a intrat în sala de dincolo de aceste uşi şi n-a mai ieşit, i-am răspuns, neascunzându-i adevărul. Mă tem că s-a aventurat acolo unde n-a mai îndrăznit niciun om să se ducă, şi a plătit preţul suprem pentru cutezanţa lui.

— E mort! deduse André, tulburat de veste. Părea însă mai îngrijorat de complicaţiile pe care i le-ar putea crea lui noua situaţie decât de probabila moarte a lui Molier. Asta-i necazul cu arheologii ăştia, remarcă. Mereu îşi pierd viaţa înainte să-şi achite toate poliţele… Când am să mă-nvăţ minte odată? Îşi ridică braţele în sus, apoi observă fiolele din mâinile mele. Ce-s astea?

— Sunt ale lui Akbar.

I-am înmânat arabului cheile, iar când francezul protestă, simţi din nou vârful sabiei lui Akbar în spinare.

— Bine, bine, ale tale sunt! îşi ridică braţele în semn de supunere. Cred că încep să pricep şi eu ceva din situaţia asta.

— Îţi rămân profund îndatorat, doctore Montrose! îmi mulţumi Akbar, punându-şi sabia în teacă şi acceptând fiolele din mâinile mele. Există locuri mai secrete decât acesta unde ar putea fi păstrate cheile, până când rostul lor suprem va fi revelat omenirii. Atâta timp cât cheile rămân aici, siguranţa portalului va fi în primejdie.

— Sunt de acord!

Era o uşurare pentru mine să las cheile în seama Ordinului Melchilor, pentru că ei erau adevăraţii păzitori, care nu aveau să profite de pe urma poziţiei lor de păstrători ai fiolelor.

— Totuşi, nu mai suntem în secolul al XIII-lea, am dat eu glas singurei mele temeri. Cu toate aceste sisteme moderne de supraveghere şi de localizare, cum poţi fi atât de sigur că aceste chei vor fi duse într-un loc secret, fără să mai afle nimeni altcineva de ele?

Atât Akbar, cât şi Albray se amuzară, însă ultimul se prefăcu neştiutor, lăsându-l pe arab să-mi explice:

— Există locuri pe acest Pământ unde cele mai sofisticate maşinării şi cei mai ingenioşi oameni nu le pot găsi decât cu voia noastră.

— Ce vrei să spui? întrebă André, care nu înţelegea nimic.

Nici eu. Mă întrebam dacă nu cumva Akbar era puţin cam naiv – Albray cu siguranţă era. Îndoiala trebuie să mi se fi citit pe chip, fiindcă arabul adăugă:

— Dacă asta te-ar linişti, doctore Montrose, de ce nu încercaţi voi să prindeţi urma alor mei după ce vom părăsi acest loc? Molier v-a lăsat la dispoziţie cea mai modernă tehnologie… Folosiţi-vă de oricare dintre mijloacele aflate la îndemână, mă provocă arabul cu un zâmbet triumfător. Dar mai întâi trebuie să îngropăm această poartă, odată pentru totdeauna.

Eu şi Albray încuviinţarăm din cap.

— Dar mi-a luat luni de zile ca s-o deschid! protestă André. Nici măcar n-am avut şansa să arunc o privire înăuntru.

— Crede-mă, nici nu ţi-ai dori, i-am spus, urcând alături de gardienii mei cărarea de aur roşu spre ieşire.

— Dar cum rămâne cu celebritatea şi averea? se interesă francezul, care nu dorea să părăsească atât de repede marea sală şi pereţii ei din aur scânteietor.

— Soarele asfinţeşte, îi aminti Akbar. Ai putea rămâne aici *singur* o veşnicie, dacă asta vrei.

Francezul, negăsind prea atrăgătoare această alternativă, se grăbi să ne ajungă din urmă. Afară, pe măsură ce soarele apunea, André, Conally şi Tusca urmăriră, buimaci, cum o mulţime de luptători arabi îngropau poarta în pământ şi nisip cu ajutorul excavatoarelor aduse de arheologi. Când terminară,

locul arăta la fel ca atunci când fusese descoperit. Mai rămânea să fie acoperit de nisipul câtorva furtuni puternice stârnite de siroco, pentru ca niciodată să nu se mai ştie că în această regiune a muntelui existase vreun şantier arheologic. Melchii, ducându-şi treaba la bun sfârşit, ne lăsară tot echipamentul şi se duseră la caii lor.

— Este chiar fantastic, mormăi în barbă André. Cele mai promiţătoare săpături arheologice din toate timpurile, distruse de o bandă înapoiată de hoţi!

— Voi sunteţi hoţii, se indignă Akbar, care îl auzise fără să vrea.

Asasinarea celor doi tovarăşi ai lui îi alimenta resentimentele. Cu toate acestea, cum atacatorii lor nu fuseseră în stare, în acele momente, să-şi folosească raţiunea, se hotărî să nu se răzbune. Cunoştea mult prea bine puterea creaturii care-i ţinuse în stăpânirea ei.

— Dacă ţineţi la viaţă, îi sfătui el pe André şi pe ceilalţi, să nu vă mai găsim pe aici mâine la amiază şi să nu vă mai întoarceţi niciodată în Sinai.

Akbar se uită la mine. Toată furia i se topi când se apropie să-şi ia rămas-bun:

— Cu tine, pe de altă parte, doctore Montrose… sunt convins că ne vom revedea.

Mă pregăteam să mă înclin politicos dinaintea lui, sau să-i strâng mâna, dar, cu riscul de a-l jigni, l-am îmbrăţişat scurt.

— Nu vreau să te jignesc, Akbar, dar sper să te înşeli. M-am dat înapoi şi am văzut că era surprins, dar onorat. Îţi mulţumesc că m-ai scos din prăpastie, i-am spus.

— Moartea ta în aceste clipe ar fi fost o mare pierdere pentru umanitate. Îmi acceptă recunoştinţa cu graţie, după care se întoarse spre Albray: Te du cu bine, misterios prieten. Bănuiesc că-ţi datorez mai mult decât ştiu.

— Asemenea, îi întoarse Albray urările, cu un surâs la fel de larg ca şi al luptătorului arab, în vreme ce-şi strângeau mâinile.

— Ai foarte mare grijă de această femeie, îi ceru arabul, în vreme ce eu îl luam de braţ pe Albray. Are un talent groaznic să rămână agăţată de stânci în toiul nopţii.

Albray se uită la mine nedumerit. Întrucât în acea clipă nu mai avusesem pietricica la mine, era firesc ca el să nu ştie nimic de faptul că fusesem la un pas de moarte încercând să

salvez amuleta.

— Îţi povestesc eu mai încolo.

— Fericirea Miei e raţiunea vieţii mele, îi garantă Albray lui Akbar, care ne ură la amândoi numai bine, cu un semn aprobator din cap.

Dacă omul mai avea întrebări să-i pună lui Albray, se abţinu, urcându-se, în schimb, în şaua calului său. Am urmărit cum se îndepărtau arabii pe cai şi pe cămile.

— Îţi dai seama că onorariul meu pentru această slujbă s-a triplat, i-am atras atenţia lui André.

— Vorbeşti ca şi cum s-ar fi terminat, dar ea abia începe, constată francezul, făcându-mi cu ochiul, înainte să se îndrepte spre corturi.

— Proiectul tocmai a fost sabotat de o sectă religioasă locală. Pune Asigurările să-ţi plătească cheltuielile şi mergi înainte, i-am sugerat lui André, luându-mă după el ca să-l împiedic să înceapă o încăierare, din care n-ar fi ieşit niciodată victorios fără să stârnească un război.

— N-am de gând să las atâtea luni de muncă să se ducă de râpă! îmi declară el, iuţind pasul şi făcându-le cu mâna lui Conally şi domnişoarei Resi. Ridic mănuşa arogantului arab care ţi-e amic, adăugă el. I-am întins o capcană. I-am plantat un dispozitiv de urmărire.

— Ăla nu-i tocmai un echipament de excavare standard, l-am mustrat eu, îngrijorată de evoluţia situaţiei, întrucât eram la curent cu tehnologiile înalte folosite de Molier.

— Molier nu era tocmai un arheolog standard. Era plin de trucuri şi de şiretlicuri, spuse André, care măcar atât îşi mai amintea şi el despre răposatul său patron. I-am plantat lui Akbar şi microcamera din casca pe care o aveam de la Molier.

— Foarte bine, îl lăudă Conally, pregătit să intre în acţiune. Am să-l reperez pe Marty şi o să-i urmărim pe nenorociţii de hoţi cu elicopterul.

— Iar începem! Mi-am ridicat mâinile în sus, într-un gest de exasperare. Voi nu vă învăţaţi minte niciodată?

Colegii mă ignorară, aşteptând nerăbdători să înceapă vânătoarea. M-am uitat înapoi la Albray. L-am surprins râzând pe sub mustaţă.

— Cum vrei tu să înveţe ceva dintr-o experienţă pe care au uitat-o?

— Asta aşa este, am admis eu, în vreme ce cavalerul meu mă ajungea din urmă.

— Nu-ţi face griji. Îşi vor da seama curând de prostia lor. Albray îmi luă mâna într-a lui şi o sărută. Nu vrei să ne retragem în cortul tău şi să-i lăsăm pe ei să alerge după cai verzi pe pereţi?

Mi-aş fi dorit să fiu la fel de încrezătoare că Akbar nu mai putea fi depistat.

— Nu că n-aş avea încredere în tine, am răspuns, ori că propunerea ta n-ar fi cu mult mai ispititoare decât…

— Ştiu, ţi-e teamă că sunt puţin demodat şi naiv, ghici Albray, fără să se arate însă jignit.

— Am nevoie de un deznodământ.

M-am decis să-i urmez pe André şi pe domnişoara Resi în adăpostul lui Molier.

— Cum vrei!

Albray îşi schimbă direcţia, depărtându-se de cortul meu, ca să mă însoţească.

— Lasă-l pe André în seama mea, l-am oprit eu pe cavalerul meu să mă însoţească. Probabil că prezenţa ta nu va face decât să agraveze situaţia.

— Fă cum crezi că e cel mai bine. Albray mă sărută şi se îndepărtă şovăitor de mine, reluându-şi drumul spre cortul meu. Atunci trebuie să-mi găsesc şi eu nişte haine, nu-i aşa?

— Nu, să nu faci asta.

I-am zâmbit larg, dorind cu disperare să mă întorc cu el la cortul meu. Dar le datoram măcar atât lui Ashlee, Lillet şi tuturor străbunelor mele, garanţia că acele chei vor rămâne ascunse, la adăpost de căutătorii de comori precum Tusca, Conally şi André.

În biroul mobil al lui Molier, André o instală pe domnişoara Resi pe scaunul de la computer, bombardând-o cu tot felul de comenzi în limba franceză.

— Ştiu foarte bine ce fac, se răţoi ea la el, în vreme ce degetele ei alergau pe tastatură cu o viteză de trei ori mai mare decât cea a unei fiinţe omeneşti. Ar trebui să avem o imagine vizuală.

Ea apăsă pe o tastă şi se deschise o fereastră pe ecranul monitorului de localizare, arătând o imagine în mişcare a

deşertului, aşa cum ar fi văzut din coburul drept al şeii de pe calul lui Akbar.

— Cum rămâne cu transmiţătorul? ceru André confirmarea că puteau să prindă semnalul ascuns de pe ţinta noastră.

Degetele femeii îşi reîncepură goana pe tastatură, după care o a doua fereastră se deschise pe monitor. Această fereastră conţinea un ecran radar care nu citea decât un singur semnal luminos, uşor spre stânga faţă de centru.

— Ţinta se află la cinci sute de metri de noi, la vest.

— *Merci, mademoiselle Resi!*

André îşi scoase staţia de radio portativă din centură. Îi informă pe Conally şi pe Marty să se îndrepte cu elicopterul în direcţia vest.

— Chiar dacă veţi descoperi unde duc ei cheile, cum vă gândiţi să le cereţi înapoi? am încercat să apelez la raţiunea colegilor mei. Numai Allah ştie câţi luptători există acolo.

Nu-l mai văzusem niciodată pe francez enervat pe mine, însă căutătura urâtă pe care mi-o aruncă mă făcu să-nţeleg că în clipa aceea nu mă avea la inimă.

— Mă rog, dacă nu i-ai fi dat asasinului cheile, n-ar trebui acum să mai pornesc în căutarea lor.

Mi-am pus mâinile în şolduri. După ziua pe care o avusesem, nu aveam de gând să devin ţap ispăşitor pentru eşecul acelui proiect.

— Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş gândi să arunc vina pe umerii *nimănui,* până când n-aş putea oferi explicaţii în privinţa locului unde mă găseam în acele clipe. Aproape că m-ai făcut să-mi pierd viaţa, şi nu doar o dată…

Ochii lui André căzură pe găurile însângerate din cămaşa mea.

— Vai, Doamne, Mia! Ai fost împuşcată!

Sigur că francezul nu şovăi să prindă prilejul de a-mi sfâşia cămaşa, dezgolindu-mă, şi icni când nu găsi nimic, în afara câtorva pete de sânge pe abdomenul meu gol.

— Ce…?

Nu mai reuşeam deloc să-mi găsesc cuvintele. Gândul de a-mi repovesti istoria mă obosea îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat cu noi… cu Molier? mă rugă Tosca, pe un ton umil.

Era la fel de bătută ca şi André. La fel ca şi el, nu-şi putea

aminti cum căpătase acele răni. Cred că intuia că săvârşise o faptă groaznică, ce o lăsase cu o profundă presimţire rea, ca-ntr-un coşmar.

— N-ai vrea să ştii! Am început să tremur la amintirea acelor clipe, cuprinsă de fiori ce-mi străbăteau tot trupul. Molier e mort… Dar, cum el e vinovatul principal pentru uciderea celor doi tovarăşi ai lui Akbar…

Tusca icni, cu răsuflarea tăiată. Poate că îşi amintea ceva.

— … aş spune că decesul lui Christian Molier a ţinut de karmă şi îl aştepta de multă vreme. I-am dat cheile lui Akbar pentru că zeii au comori ce pot constitui un pericol în mâinile muritorilor de rând. Credeţi-mă pe cuvânt când vă spun că nimic bun nu va ieşi din găsirea acelor chei în clipa asta.

— André, eşti acolo? se auzi glasul lui Conally din staţia radio, făcându-ne pe toţi să tresărim.

André ridică transmiţătorul:

— *Oui.*

— O furtună de nisip vine spre noi. Amicii noştri arabi intră chiar într-un nor de praf, înalt cât un turn! Nu putem zbura cu elicopterul într-acolo… Va trebui să ne întoarcem. Tu îi urmăreşti?

— Afirmativ, răspunse francezul.

— Ne vom relua urmărirea după ce trece furtuna, decise Conally. Terminat.

— Vine un mare zid de nisip, are dreptate, confirmă Tusca, observând furtuna care se apropia prin camera de luat vederi ascunsă în şaua calului lui Akbar. Ar trebui să fii nebun să nu-ţi cauţi un adăpost.

— Poate că urmărirea în continuare a bandei s-ar dovedi providenţială pentru ei?

André îşi şi imagina un deznodământ trandafiriu, în care arabii îi înapoiau cheile, ca un gest de recunoştinţă pentru că le-ar fi salvat vieţile. Imaginea transmisă de camera ascunsă în şaua calului lui Akbar deveni neclară pe măsură ce grupul lui pătrundea în furtună. Semnalul care ne marca ţinta pe monitor începu şi el să slăbească în intensitate.

— Să fie furtuna cauza acestor interferenţe? m-am întrebat eu, stăpânindu-mi bucuria, în vreme ce bruiajele se intensificau.

Tusca era perplexă. Continuă să tasteze, într-o bătălie deja

pierdută pentru reluarea transmisiilor.

— Furtuna n-ar trebui să ne afecteze semnalele într-un asemenea hal.

Nemaiavând idei, secretara se lăsă pe speteaza scaunului. Fereastra imaginilor filmate se tulbură total, iar semnalul care ne marca ţinta pe monitor se stinse.

— Cred că, până la urmă, avem nevoie de o invitaţie, le-am zis eu, înăbuşindu-mi un oftat de uşurare în faţa dereglării sistemului.

André se holba la monitor, complet demoralizat.

— *Quel cauchemar*! rosti el, pleoştindu-se şi recunoscându-şi înfrângerea.

— Un coşmar, într-adevăr! am consimţit eu. Din fericire pentru voi, l-aţi uitat total. Iar de acum înainte, mă gândesc şi eu să mi-l alung din memorie.

André şi Tusca se uitară unul la celălalt, amândoi simţind o apăsare şi o vină în sufletele lor, pe care nu şi le puteau explica. Tusca încuviinţă din cap, gândindu-se că era cea mai bună soluţie pentru toţi cei implicaţi. Cu un suspin, André se uită la mine şi zâmbi.

— Proiectul a fost sabotat de o sectă religioasă locală, iar noi abia am scăpat cu viaţă. *Fin d'histoire*[96].

— *Merci beaucoup,* i-am zis, neştiind cum să ies mai repede înainte de întoarcerea lui Conally. Eram mai mult decât fericită să las explicaţiile în seama lui André şi a Tuscăi. Eu îmi fac bagajul şi plec acasă.

[96] Sfârşitul poveştii (fr.).

EPILOG

DIN JURNALELE POST-SINAI ALE DOAMNEI ASHLEE DEVERE

La întoarcerea noastră în Anglia, am recuperat-o pe Bea, pentru a-i împlini dorinţa de a fi dădaca pruncului pe care urma să-l nasc. Ar fi fost minunat să mai putem zăbovi în preajma ţiganilor, dar cum starea sănătăţii tatei nu era prea bună, am simţit nevoia urgentă să mă întorc acasă cât mai curând. Am promis să vizitez continentul de îndată ce mi-ar fi permis obligaţiile mele de mamă, fiică şi soţie, iar Devere şi cu mine l-am asigurat pe Cingar că şatra lui avea să fie mereu bine-venită la reşedinţa Granville din Suffolk.

Am ajuns acasă de ziua Sfinţilor Mihail şi Gavriil[97]. Răcoarea toamnei se simţea deja la conacul Granville din Suffolk, unde tata se retrăsese în aşteptarea lunilor friguroase de iarnă, aşa cum făcea în fiecare an acum, când înainta în vârstă. De la moartea mamei, îşi pierduse entuziasmul de altădată în privinţa vizitelor la alţi membri ai nobilimii de la ţară.

Nu cred să-l fi văzut vreodată pe tata atât de bucuros să mă vadă, nici atât de mândru de mine. Cu toate măreţele şi uimitoarele istorisiri din lunga mea călătorie, pe care a trebuit să i le împărtăşesc, sarcina mea îl entuziasmă cel mai tare, căci fusese convins că n-avea să mai apuce acea zi. Nu mai este nevoie să spun că dragul meu domn Devere era, de-acum, în graţiile socrului său.

— Spiritele mele îmi tot repetă că port în pântec un băieţel, tăticule, l-am informat cu un aer obraznic.

Pentru prima oară în viaţa lui, tata crezu din toată inima una dintre profeţiile mele. Vestea venirii pe lume a acestui nepot îl făcu să se redreseze mult. N-avea de gând să părăsească această lume fără să fi avut ocazia de a-şi impresiona moştenitorul.

Înainte să calc din nou pe pământul englez, mi-am pus bine costumul bărbătesc de catifea verde şi armele, nelipsitele accesorii ale peripeţiilor mele. Cu cheful de a călători satisfăcut pentru moment, am simţit că venise vremea să-mi asum rolul de soţie, fiică devotată şi viitoare mamă. În orice caz,

---

[97] În bisericile occidentale, acest mare praznic religios se sărbătoreşte la data de 29 septembrie.

veşmântul din catifea verde n-avea să mă mai încapă, cu silueta mea tot mai îngroşată. Însă în anii ce vor veni, voi mai avea nevoie de el.

Am pus bine şi jurnalul lordului Hamilton. Am reuşit să-mi găsesc timp ca să-l termin de citit în drum spre casă. În volumul gol cu compartimentul secret, am pus sticluţa cu ceea ce mai rămăsese din lichidul urât-mirositor, destinat Templului Focului-Stea. A pune la păstrare pietricica lui Albray nu s-a dovedit o treabă la fel de uşoară.

Într-o seară, după o lungă discuţie la gura focului în salonaşul meu, depănându-ne împreună amintirile, cavalerul meu şi cu mine am convenit că, în cazul în care ţineam la căsnicia mea, continuarea legăturii noastre pur şi simplu n-ar mai fi mers. Nu din cauză că Devere nu-l plăcea pe Albray. Cum ar fi putut să nu-l agreeze, când ne salvase amândurora vieţile? Mai degrabă, din pricină că soţul meu nu se simţea în elementul lui când un alt bărbat, chiar şi unul răposat, mi-ar fi fost mai apropiat decât el.

Tocmai Albray fu cel care îmi propuse ca pietricica prin care-l invocam să fie ascunsă la fundul jurnalului gol al lui Hamilton şi ca tomurile, alături de jurnalul meu, să fie transmise viitoarelor generaţii de femei din neamul meu.

— Şi dacă nu voi avea niciodată o fetiţă? l-am iscodit, dat fiind că Albray îmi profeţise că voi da naştere unui băieţel.

Vei fi mult preafericită în căsnicia ta cu Devere, mă tem, fiindcă prevăd că vei fi binecuvântată cu multe vlăstare.

Veştile cavalerului mă tulburară.

Învaţă-le tot ce ştii, şi că în jurul lor se întinde o lume de nenumărate credinţe… Niciuna perfectă, dar toate vrednice de consideraţie şi respect.

Protectorul meu şi cu mine am stat la taifas până-n zori. Odată cu primele raze de soare ce vesteau o nouă zi, l-am îndepărtat pe Albray din viaţa mea pentru totdeauna. M-am întristat că n-am fost eu cea care să-l dezleg de blestemul lui. Cu toate acestea, ascunzând pietricica în compartimentul secret, am ştiut că peste mulţi, mulţi ani de-acum încolo, una dintre stră-stră-strănepoatele mele va da peste ea şi-l va elibera pe cavaler, aşa cum îmi garantase femeia îmbrăcată în negru din templu.

Numai cu prilejul unei vizite acasă la lordul Malory, mult mai

târziu, am aflat, în sfârşit, identitatea doamnei în negru. Lordul era mândrul proprietar al unei magnifice icoane ce reprezenta sosirea Mariei Magdalena în Franţa, purtând în pântec un prunc încă nenăscut. Imaginea din tablou era aidoma misterioasei doamne în negru care-mi vorbise în templu. Evident că pictura era de dată recentă, nu un portret al Marii Mame în carne şi oase, dar poate că ea însăşi alesese să se înfăţişeze dinaintea ochilor mei tocmai cu aceste trăsături, ştiind că într-o bună zi voi vedea tabloul şi o voi recunoaşte.

Indiferent care era motivul straniei coincidenţe, tocmai prezicerea ei a fost cea care m-a influenţat să aştern pe hârtie această relatare despre Albray şi despre lupta noastră de a păzi comorile încredinţate familiei noastre milenare. Pe onoarea mea că fiecare cuvânt scris de mine este absolut adevărat.

Dragă fiică, dacă eşti pregătită să citeşti acest jurnal şi să găseşti nepreţuita pietricică prin care să-l poţi invoca pe cavalerul meu, atunci ai fi tocmai tu cea care să-i redea libertatea? Dacă da, îţi garantez că vei găsi un prieten şi un protector fără prihană, a cărui înţeleaptă povaţă, bravură şi dăruire îţi vor cuceri inima, la fel ca şi pe a mea. Îi rămân de-a pururi îndatorată acestui bărbat, iar dacă tu vei obţine izbânda ce mie nu mi-a fost hărăzită, draga mea, atunci îţi voi rămâne şi ţie îndatorată pe vecie.

A ta, Ashlee Devere

— Plăcerea a fost de partea mea, Ashlee!

Am închis tomul vechi şi gros, aruncându-i o privire lui Albray, care adormise cu capul pe umărul meu. Era o faptă de o extraordinară vitejie, având în vedere că era prima oară când zbura cu un avion.

Nu-mi venea să-mi mai iau ochii de la iubitul meu, ca să nu dispară din nou, iar somnul nu mă mai ispitea atât de tare de când cavalerul meu intrase acum în realitatea mea. Însă trupul mă implora să-mi odihnesc mintea frământată de întrebări şi de sentimente intense.

Mi-am sprijinit capul de cel al lui Albray, ca să mă fac mai comodă, când am remarcat un bărbat, aşezat de partea cealaltă a intervalului, mutându-şi iute privirea atunci când ochii îmi căzură pe el. În condiţii normale, mi l-aş fi scos imediat din

minte, dar după ce citisem volume întregi despre frăţiile secrete, despre manipularea genealogiilor şi a legăturilor de dragoste, devenisem de-a dreptul paranoică. Dacă fraţii mai încercau, încă, să-şi aducă pe lume supraomul? Negreşit că o cununie între mine şi Albray ar fi fost de mare interes pentru ei.

Vino-ţi în fire, Mia. Cum ar putea cineva să ştie că eşti o fiică a lui Isis, ori că Albray ar fi un prinţ reînviat al Graalului, care a mai trăit cândva în al treisprezecelea veac?

M-am liniştit singură, gândindu-mă că era posibil să-i fi adus tipului aminte de cineva cunoscut lui, sau putea fi un pervers, ori nu mă ştersesem bine la gură după ce mâncasem? Mi-am pipăit obrajii ca să elimin acea ultimă posibilitate.

Tot observându-l de ceva timp, fără ca el să ne mai arunce vreo privire, pleoapele îmi căzură grele. Mă tot gândeam la Lillet, când am început să moţăi. Tot mă mai simţeam puţin vinovată pentru că-i furasem dragostea vieţii, însă mi-am amintit apoi cum mă rugase preoteasa să nu mai fac aceleaşi greşeli ca şi ea în privinţa lui Albray, iar eu eram pe deplin hotărâtă să-i urmez sfatul.

Am recunoscut minunata grădină în care intram, deşi nu prea mă aşteptasem eu să mă mai întorc pe acest tărâm.

Când am trecut de poartă, am găsit-o pe Lillet aşezată lângă fântână, ca de atâtea ori în trecut. Am rămas puţin dezamăgită.

— Ce mai ai de făcut pe aici? am întrebat-o, odată ce m-am oprit în faţa ei.

Ea se ridică să mă întâmpine, cu un surâs mai luminos ca niciodată.

— Mi-am întârziat plecarea doar ca să-mi pot lua rămas-bun de la tine. Îmi prinse ambele mâini într-ale ei: Nu mă puteam înălţa din acest loc până când nu-ţi mulţumeam pentru că ţi-ai ţinut promisiunea şi ne-ai eliberat pe Albray şi pe mine.

— Trebuie să ştii că nu pretind recunoştinţă pentru acţiunile mele, i-am zis foarte tranşant. Am fost răsplătită cu mult peste cele mai mari aşteptări ale mele, şi în detrimentul tău, mă tem.

— Ba nu, mă corectă Lillet. Zeiţa ne-a dăruit fiecăreia dintre noi ceea ce ne doream mai mult în viaţă. Tu ai căpătat multă clarviziune, Albray şi-a găsit o principesă a Graalului pe măsura lui, iar eu, în sfârşit, voi intra în comuniune cu demiurgul a

toate câte sunt. Abia acum îmi pot şi eu revendica locul de drept în rândul străbunelor, până când îmi va sosi ceasul de a mă reîncarna în planul fizic.

— Îţi promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-ţi pregătesc o lume mai bună, mai conştientă, când te vei reîntoarce în ea.

Deşi copleşită de emoţia clipei, vorbeam foarte serios. Dar cum aveam să mă ţin şi de această promisiune îmi depăşea, în prezent, puterea de înţelegere.

— N-am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru ajutorul tău, i-am spus.

Lillet mă sărută pe amândoi obrajii. Făcând un pas înapoi, dădu drumul mâinilor mele.

— Ai grijă de cavalerul nostru.

Mă trezi turbulenţa prin care tocmai treceam şi felul în care Albray mă strângea de braţ. Zdruncinăturile violente, ce-ţi băgau frica în oase, îl enervau, ceea ce era de înţeles.

— Nu sunt decât câteva goluri de aer, l-am liniştit eu cu o explicaţie care nu îi clarifică problema, dar simplul fapt că nu intrasem în panică îl făcu să se relaxeze.

Se aprinse semnul centurilor de siguranţă, iar eu mi-am prins-o pe a mea. El mă imită.

— O lectură pe cinste? îmi arătă cu degetul jurnalul gros care îmi alunecase din poală pe scaun.

— Mai bună decât orice roman de ficţiune pe care l-am citit vreodată, i-am răspuns eu în glumă, deşi nu prea mă delectasem la viaţa mea cu genul respectiv de literatură.

Ochii mi se plimbară de-a lungul şirului de scaune. Bărbatul care ne urmărise cu privirea mai devreme lipsea acum. Toată lumea fusese instruită să se întoarcă la locurile ei pentru că urma să aterizăm, aşadar unde era el?

— Sigur nu mai crezi că-i o operă de ficţiune? mă tachină uşor Albray.

Observând că nu eram atentă la el, îmi atinse obrazul, obligându-mă să mă întorc spre el.

— Vai, chiar asta cred, am recunoscut eu de bunăvoie. Dar nimeni altcineva n-ar mai crede la fel ca mine.

Mi-am scos centura de siguranţă şi m-am ridicat, căutând cu privirea pe una dintre stewardesele noastre.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Albray.

— Nu sunt prea sigură. M-am uitat după stewardesă, care se apropie când i-am făcut un semn cu mâna. A fost un domn aşezat aici mai înainte, i-am spus eu, arătându-i locul gol din faţa mea.

Stewardesa clătină din cap.

— Locul nu a fost ocupat, mă asigură ea. Vă rog să vă aşezaţi. Aterizăm în câteva minute.

— Îmi cer scuze.

M-am aşezat la locul meu, prinzându-mi la loc centura de siguranţă.

— Adineauri ai zis că nimeni nu ţi-ar crede povestea, dar bănuieşti că suntem urmăriţi? mă chestionă cavalerul meu, ridicând o sprânceană, nedumerit. Deci, ce crezi de fapt?

— Oamenii mişună prin avion tot timpul, am spus, renunţând să mai discut. Sau, poate, am visat doar? Am luat şi această posibilitate în considerare, întrucât fusesem foarte obosită. Sunt sigură că, de-acum, nimeni nu-mi mai spionează neamul.

— Atunci, crezi că Molier te-a angajat din întâmplare? puse Albray o întrebare foarte bună.

Dacă Molier a ştiut că sunt din neam, poate mai ştia şi altcineva.

— Pot să-ţi garantez că fraţii i-au supravegheat îndeaproape pe cei din familia Devere şi urmaşii lor, spuse Albray.

— Cum de ştii aşa ceva, dacă nu te-ai mai văzut cu Ashlee după aventura ei din Sinai?

— N-am zis niciodată că nu m-am mai reîntâlnit cu lady Granville-Devere după aceea, se apără Albray.

— Dar aşa a scris Ashlee în epilogul jurnalului ei.

Am ridicat imensa carte, drept dovadă.

El îşi lăsă o mână pe coperta volumului, nefiind în stare să priceapă cum l-am putut citi în mişcarea imprevizibilă a avionului.

— Bănuiesc că vei găsi şi alte jurnale scrise mai târziu de Ashlee, în cursul vieţii sale, prin acel cufăr mare şi vechi pe care l-ai moştenit.

— Mai multe poveşti cu eroul meu preferat?

I-am strâns tare mâna cu amândouă mâinile, încântată că peripeţiile stră-stră-străbunicii mele nu se terminau cu acest jurnal.

— A mai făcut ea şi alte descoperiri epocale pentru ştiinţele ezoterice?

— *Multe,* mă aţâţă Albray. Poate că tu vei fi cea care vei scrie o teză ştiinţifică pe baza istoriei familiei noastre, care să arunce o lumină asupra majorităţii misterelor antice, îmi zise el, pe un ton care suna a promisiune îndrăzneaţă.

Ideea era atât de şocantă, încât m-am înecat de râs.

— Să scriu despre acest mic episod?

Eram oripilată de idee şi, totuşi, găsisem deja numeroase subiecte interesante de cercetare în domeniul ştiinţelor moderne. Născută în era computerelor, aveam acces la o cantitate mult mai mare de informaţie decât oricare dintre străbunele mele. Ceea ce lor li se păruse a exista doar în teorie, ştiinţa putea acum confirma ca fapt.

— Se cunoaşte că te tragi dintr-o lungă linie de scriitori prolifici, mă încurajă Albray. Atât Lillet, cât şi Ashlee au zăbovit mereu, aplecate deasupra unei pagini goale, scriind cronica evenimentelor din vieţile şi din epocile lor. Iar dacă ele n-ar fi făcut efortul ăsta, mă îndoiesc că ai fi scăpat cu viaţă din pericolele prin care ai trecut de curând.

— Sigur mă voi gândi să îmbogăţesc relatările existente deja în familia mea.

M-am simţit bine după ce am luat această hotărâre.

— Nu trebuie să publici sub numele tău real, continuă el. Şi, precum zici, va fi o mare operă de ficţiune, îmi garantă el, ridicându-şi ambele sprâncene în semn de provocare.

Îl iubeam când îmi zâmbea, pentru că-l văzusem surâzând atât de rar.

— Poate, am răspuns.

BIBLIOGRAFIE

Baigent, Michael, Leigh, Richard & Lincoln, Henry: *Sângele Sfânt şi Sfântul Graal,* Editura Rao, Bucureşti, 2005.

Bell, Gail: *The Poison Principle,* Pan Macmillan, Australia, 2001.

Dolan, Brian: *Ladies of the Grand Tour,* HarperCollins, Londra, 2001. Fraser, Angus: *The Gypsies,* Blackwell Publishers, Oxford, UK, 1992. Gardner, Laurence:

Lost Secrets of the Sacred Ark, Harpercollins, Londra, 2003.

Bloodline of the Holy Grail, Multi mediaquest International, UK, 2001.

Realm of the Ring Lords, Multi mediaquest International, UK, 2000. *Genesis of the Grail Kings,* Bantam Press, UK, 1999.

Melton, J. Gordon: *The Vampire Book: The Encyclopedia of the Undead,* Visible Ink Press, US 1999.

Pool, Daniel: *What Jane Austen Ate and Charles Dickens Knew,* Simon & Schuster, New York, 1993.

Stephens, John Lloyd: *Incidents of Travel în Egypt, Arabia, Peatrea and the Holy Land,* Dover Publications, New York, 1970.

GLOSAR DE TERMENI

Amrita (termen ştiinţific): o enzimă produsă, în parte, de glandele parauretrale (prostata feminină). În anul 350 î.H., Aristotel a consemnat că anumite femei, când se excită sexual, produc fluidul Amrita. În tradiţia tantrică, Amrita mai este numită şi „ambrozia nemuririi” ori „fântâna tinereţii”.

ADN mitocondrial: ADN-ul care nu este localizat în nucleul celulei, ci în mitocondrii. Acest tip de ADN se transmite numai de la mamă în cursul reproducţiei sexuale, şi nu survin decât modificări neînsemnate în structura lui de la o generaţie la alta, ceea ce face din el un instrument eficace în trasarea unei genealogii.

Aura sau **corpul de lumină** (în tradiţia ezoterică): un câmp invizibil de energie electromagnetică ce înconjoară complet o entitate, acţionând ca o amprentă a acelei entităţi, ajustându-şi frecvenţa vibraţională a structurii sale atomice în acord cu nivelul de conştiinţă al entităţii.

Catarii: susţinătorii *albi-gensilor* (a se vedea **Linia de sânge a elfilor**). Au reprezentat ultima şcoală gnostică activă din Occident. Dat fiind că Biserica Romano-Catolică i-a considerat eretici, armatele ei au intrat în Languedoc. Aşa a început cruciada împotriva albigenzilor. Numele lor de *khatari,* în limba greacă, însemna „cei puri”, şi se zvonea că ascundeau multe dintre comorile secrete legate de Sfântul Graal.

Cele şapte corpuri ale omului (în tradiţia ezoterică): corpul fizic, corpul astral, corpul psihic, corpul cauzal, spiritul, esenţa monadică şi conştiinţa divină.

Cele şapte planuri (superioare) ale existenţei: fizic, astral, psihic, cauzal, spiritual, monadic şi al conştiinţei divine.

Centrii de lumină sau sistemul chakrelor (în tradiţia ezoterică): un sistem invizibil, interdimensional, alcătuit din şapte centri în care se concentrează energii, situaţi pe corpul

de lumină, de la baza coloanei vertebrale până în vârful capului. Acestea sunt: chakra rădăcinii, a splinei, a plexului solar, a inimii, a gâtului, a celui de-al treilea ochi şi chakra coroanei. Fiecare dintre aceşti centri este perceput de către clarvăzători ca un fel de corolă sau de roată colorată. Aceşti centri transformă energia cosmică în energie corporală şi invers.

Consolamentum (în credinţa catară): era un botez spiritual prin foc, care se realiza prin punerea mâinilor. Cea mai importantă ceremonie în teologia catară, marca tranziţia de la un simplu credincios sau *credenti* la un *Parfait* – unul dintre *Perfecţi* aleşi. Numai un *Parfait* putea administra ritualul, aşa încât fiecare nou *Parfait* devenea veriga unui lanţ de *Perfecţi* ce cobora în timp până la apostoli şi la Iisus însuşi. În cursul ceremoniei, Duhul Sfânt se pogora peste cel care administra ritualul, o parte din Duhul Sfânt trecând, apoi, asupra corpului fizic al noului *Parfait,* pe care nu-l mai părăsea. Pentru acest motiv li se cerea să ducă o existenţă austeră şi ascetică, lucru dorit şi de ei, iar simplii credincioşi se deprindeau să-i venereze.

Convenenza (în credinţa catară): nu era totuna cu *consolamentum,* dar îndeplinea rolul unui *consolamentum* prin care candidaţii erau solicitaţi să-şi asume şi să-şi ducă la îndeplinire anumite obligaţii. *Consolamentum,* atunci, putea fi administrat în eventualitatea în care candidatul era rănit şi nu mai putea vorbi. Astfel, *convenenza* era obişnuită înainte de bătălii şi în cursul asediilor.

Cruciada împotriva albigenzilor (1209): cruciada a fost îndreptată de Biserica Romei împotriva ereticilor creştini din sudul Franţei, catarii. A reprezentat un conflict amarnic care a constituit parţial un război civil, parţial o persecuţie şi parţial o invazie, ba chiar, foarte posibil, şi o vânătoare de comori. Cruciada a ţinut douăzeci de ani.

Densitate (în tradiţia ezoterică): cea de-a opta sferă, cea mai scăzută rată de vibraţii ale atomilor. Locuită de suflete prea nou-sosite pe scara evoluţiei ca să priceapă viaţa fizică atâta

vreme cât s-au aflat într-un corp fizic. Ele doresc să aleagă o cale nedreaptă, clădindu-şi, astfel, propriul iad în care să locuiască.

Dublul eteric (în tradiţia ezoterică): un câmp electromagnetic invizibil care se întrepătrunde cu toate din univers, de la atom până la marele soare din centru. Acest câmp absoarbe emanaţiile de la fiecare lucru, formând un prototip pentru existenţa lui viitoare.

Elemente ale naturii sau spirite ale naturii (în tradiţia ezoterică/în basme populare): fiinţe din lumea eterică, înrudite cu cele patru elemente: pământul, aerul, focul şi apa. Variind foarte tare în privinţa nivelului lor de inteligenţă, se ocupă cu evoluţia lumii naturale şi se tem de oameni, ceea ce este de înţeles.

Elohimi (în tradiţia ezoterică şi cea a Graalului): „Cei Strălucitori", fiinţe extraterestre care au creat omenirea modernă din formele umanoide timpurii, prin manipulare genetică. Unii dintre Elohimi s-au împreunat cu oamenii şi au produs rasele hibride Anunnaki şi Nefilim; (în ebraică): referinţă plurală la Dumnezeul lui Israel, Iahve.

EMRO (în alchimie): se mai numeşte şi piatra filosofală, Pâinea Vieţii (totodată şi a Luminii), pulberea albă din aur, *shem* sau mană. Mai este şi un acronim pentru „Elemente Monoatomice Rearanjate Orbital" (a se vedea nota de la p. 178). EMRO este Piatra de Foc Coloidală. Pentru Focul-Stea, a se vedea lucrările lui Laurence Gardner.

Gnomi (în basmele şi legendele populare): spirite din natură alcătuite dintr-o substanţă primordială pură, care duc o existenţă subpământeană în mine, adunând comori, fiind în stare să-şi schimbe dimensiunile; (în tradiţia Graalului): gnomii şi goblinii erau servitori ai lăcaşurilor sacre. Erau custozii bogăţiei şi înţelepciunii veacurilor – campionii „gnozei".

Linia de sânge a Elfilor (în tradiţia Graalului): în vechea limbă provensală, o elfă era o *albi,* iar *Albi* era numele dat

principalei fortăreţe catare din Languedoc (sudul Franţei). Descendenţi ai lui El şi ai Elohimilor („Cei Strălucitori”).

Linia de sânge (mesianică) a Graalului (în tradiţia Graalului): în timpurile medievale, era linia descendenţei mesianice directe, definită prin cuvântul francez *Sangréal,* derivat din *sang réal,* ceea ce însemna „sânge regal”. Acesta era sângele regal al lui Iuda, descendenţa regească a lui David, care a continuat prin Iisus şi urmaşii lui.

Lumea eterică (în tradiţia ezoterică): viziunea de ansamblu a spaţiului invizibil. Atmosferă care conţine toate cele şapte niveluri de energie (cele şapte planuri existenţiale), cu funcţiile şi formele lor de viaţă. Lumea de apoi.

MGP-uri – Metale din Grupul Platinei: cele opt metale sunt: ruteniul, rodiul, paladiul şi argintul (metalele uşoare din grupul platinei), osmiul, iridiul, platina şi aurul (metalele grele din grupul platinei). Aceste metale preţioase pot, într-o stare monoatomică de rotaţie accelerată, să-şi piardă reactivitatea chimică şi natura metalică, rezultând într-o stare de superconductibilitate – o condiţie complet rezonantă la câmpurile magnetice Meisner, la perechile Cooper, la electroni care literalmente s-au prefăcut în lumină (fotoni). Aceste metale preţioase au capacitatea unică de a rămâne stabile într-o formă de EMRO, din care rezultă fenomenul levitaţiei (anularea gravitaţiei), anumite efecte fundamentale asupra biologiei şi fiziologiei umane, până la aplicaţiile în explorarea energiei punctului zero[98].

Ordinul cavaleresc al Sangrealului (în tradiţia Graalului): Ordinul Suveran al Sangrealului sau al Cavalerilor Sfântului Graal – a fost un ordin dinastic al Casei Regale Stewart a Scoţiei.

---

[98] Noi surse de energie, care au la baza lor descoperirile din fizica relativităţii şi cea cuantică, potrivit cărora sursa primară de energie este vidul cuantic, adică radiaţia 0 grade Kelvin, sau continuumul spaţiu-timp. Pentru mai multe detalii în privinţa punctului 0 şi a aplicaţiilor EMRO în producerea unor noi modele de microprocesoare, a se vedea Laurence Gardner, *Lost Secrets of the Sacred Ark,* Anexa V, „Towards the Vanishing Point”.

Piatra de Foc (în tradiţia Graalului): echivalentul organic al lui EMRO, oferit regilor aleşi, înainte ca oamenii să utilizeze EMRO – de fapt, sângele menstrual al „zeiţelor” din rasa Anunnaki (a se vedea Elohimi).

Prieuré de Sion (în tradiţia Graalului): *Prieuré de Notre Dame de Sion,* sau Prioria Sionului, se pare că îşi trage rădăcinile din gândirea ermetică şi gnostică. În 1070, se povesteşte că un grup de cavaleri cruciaţi au format baza Ordinului Sionului, în cadrul căruia au depus jurământul dinaintea lui Godfroi de Bouillion. Timp de un secol, cavalerii templieri şi cei ai Sionului au fost unificaţi sub o singură conducere, deşi s-au separat în mod public prin „tăierea ulmului” de la Gisors, în 1188. Ordinul templierilor a fost, până la urmă, dizolvat de regele Filip cel Frumos al Franţei, în 1307. Ordinul Sionului mai este legat şi de numeroase alte şcoli clandestine de gândire: rozicrucienii, francmasoneria, legendele arturiene şi cele ale Ciclului Graalului, catarii etc.

Sangreal (în tradiţia Graalului): în traducere engleză, termenul *Sangreal* devine *San Graal* (Sfântul Graal). De aici provine *Saint Grail;* iar cuvântul *saint* fiind sinonim cu *holy,* s-a ajuns la termenul mai familiar de *Holy Grail* (Sfântul Graal, *n.tr.)* – a se vedea Laurence Gardner.

Umbră (în tradiţie ezoterică): un cadavru astral al unei entităţi lipsite de formă sau natură materială, lăsat în urmă spre dezintegrare, după ce psihicul (spiritul) s-a retras din corpul fizic, deplasându-se către alte tărâmuri mai înalte de existenţă, luând cu sine întreaga înţelepciune superioară. A nu se confunda cu o fantomă al cărei spirit este prins în capcana tărâmului fizic – de obicei, în urma unei morţi tragice, ori a vreunei sarcini care nu a fost dusă la îndeplinire în lume, ce trebuie îndeplinită şi rezolvată înainte ca spiritul defunctului să poată urca spre planurile mai înalte ale existenţei.

CUPRINS